

ΜΗΝΑΙΟΝ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τῆ Α΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων,

Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ.

Εἰ βούλει ἐορτάσαι τοὺς Ἁγίους τούτους, ὄρα τὴν ἐορτάσιμον αὐτῶν καὶ πλήρη Ἀκολουθίαν εἰς τὴν Α΄ τοῦ Τουλίου.

ΤΥΠΙΚΟΝ

1. Εἰ τύχοι ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἡ Ἀκολουθία αὐτῶν ψάλλεται κατὰ τὴν τοῦ Μηναίου διάταξιν.

2. Εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ. Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε, ἐκέκραξα... ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ στ΄, καὶ τῶν Ἁγίων δ΄. Δόξα τῶν Ἁγίων. Καὶ νῦν τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα. τῶν Ἁγίων. Καὶ νῦν. Ὁ ποιητῆς καὶ λυτρωτῆς μου... Τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τῶν Ἁγίων, τὸ Θεοτοκίον· Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν... καὶ Ἀπόλυσις.

3. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὸν Ν΄ ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν... Εἶτα τὸ Τρισάγιον, ἡ Ὑπακοὴ τοῦ Ἦχου καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος... τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν. Εἶτα τὸ Ψαλτήριον, καὶ ὁ Ἄμμος. Τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειρὰν, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ τῶν Ἁγίων. Ἀπὸ τῆς γ΄ ᾠδῆς Κάθισμα τῶν Ἁγίων καὶ Θεοτοκίον, ἀφ΄ στ΄ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα, καὶ τὸ Μηνολόγιον τῶν Ἁγίων. Καταβασίαι· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου... καὶ ἅπαντα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν τιμιωτέραν... Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον, τῶν Ἁγίων καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἶνους Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ τῶν Ἁγίων δ΄. Δόξα. τὸ Ἑωθινόν, Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη... Δοξολογία Μ. καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία... καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία, ἐν ἧ ᾠδῇ ψάλλονται τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ΄ καὶ ἄλλα δ΄ ἐκ τῆς στ΄ ᾠδῆς τοῦ Κανόνος τῶν Ἁγίων. Ἀπόστολος τῶν Ἁγίων, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Κοινωνικόν· Αἰνεῖτε... Εἶδομεν τὸ φῶς..., καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι. Αὐτόμελον.

Ὅλην ἀποθέμενοι, ἐν οὐρανοῖς τὴν ἐλπίδα, θησαυρὸν ἀσύλητον, ἑαυτοῖς οἱ Ἅγιοι ἐθησαύρισαν· δωρεὰν ἔλαβον, δωρεὰν διδοῦσι, τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα· χρυσὸν ἢ ἄργυρον, εὐαγγελικῶς οὐκ ἐκτήσαντο· ἀνθρώποις τε καὶ κτήνεσι, τὰς εὐεργεσίας μετέδωκαν· ἵνα διὰ πάντων, ὑπήκοοι γενόμενοι Χριστῷ, ἐν παρῶρησίᾳ πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐπὶ τὴν ἐπί γῆς φθειρομένην, οὐρανοπολιταί δέ, ἐν σαρκὶ ὡς Ἄγγελοι ἐχρημάτισαν, ἡ ὁμόφρων σύσκηνος, ξυνωρίς ὁμότροπος, τῶν Ἁγίων καὶ ὁμόψυχος. Διὸ τοῖς κάμνουσι, πᾶσι τὰς ἰάσεις βραβεύουσιν, ἀνάργυρον παρέχοντες, τὴν εὐεργεσίαν τοῖς χρήζουσιν· οὕτως ἐν ἐτησίοις, ὑμνήσωμεν ἀξίως ἑορταῖς, ἐν παρῶρησίᾳ πρεσβεύοντας, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅλην εἰσοικίσασα, ἐν ἑαυτῇ τὴν Τριάδα, δυὰς ἡ ἀοίδιμος, Κοσμᾶς καὶ Δαμιανὸς οἱ θεόφρονες, ὡς κρουνοὶ βλύζουσιν, ἐκ πηγῆς νάματα, ζωηφόρου τῶν ἰάσεων· ὧν καὶ τὰ λείψανα, πάθη δι' ἀφῆς θεραπεύουσι· καὶ μόνον τὰ ὀνόματα, νόσους ἐκ βροτῶν ἀπελαύνουσι· πάντων τῶν προσφύγων, σωτήριοι τελοῦντες τῷ Χριστῷ, ἐν παρῶρησίᾳ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἀνατολίου.

Ἀτελεύτητος ὑπάρχει τῶν Ἁγίων ἡ χάρις, ἣν παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο· ὁθεν αὐτῶν καὶ τὰ λείψανα, ἐκ θείας δυνάμεως, διηνεκῶς ἐνεργοῦσι τοῖς θαύμασιν· ὧν καὶ τὰ ὀνόματα μόνον, ἐκ πίστεως ἐπιβοώμενα, τῶν ἀνιάτων ἀλγηδόνων ἀπαλλάττουσι· δι' ὧν Κύριε καὶ ἡμᾶς, τῶν τῆς ψυχῆς καὶ σώματος παθῶν, ἐλευθέρωσον ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Γνώμη ὀλισθήσας τε, καὶ δουλωθεὶς τῷ τυράννῳ, ἀπάτη θεόνυμφε, πρὸς τὴν ὑπερθαύμαστον εὐσπλαγχνίαν σου, καὶ θερμὴν δέησιν, Παναγία Κόρη, καταφεύγω ὁ πανάθλιος. Διὸ με λύτρωσαι, τῶν πειρατηρίων καὶ θλίψεων, καὶ σῶσόν με Πανάμωμε, τῶν δαιμονικῶν ἐπιθέσεων, ἵνα σε δοξάζω, καὶ πόθῳ προσκυνῶ καὶ ἀνυμνῶ, καὶ μεγαλύνω σε Δέσποινα, τὴν ἀειμακάριστον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ῥομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμψαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν ποτιζόμενον, πλευρὰν δὲ ὀρυττόμενον, χειρᾶς τε καὶ πόδας ἡλούμενον· καὶ ὄδυρομένη, ἠλάλαζες βοῶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο Τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Ἡ πηγή τῶν ἰαμάτων, ἓνα καὶ μόνον ἐθεράπευε τοῦ ἔτους· ἡ σκηνὴ τῶν Ἀναργύρων, ἅπαν τὸ πλῆθος θεραπεύει τῶν νοσοῦντων· ἀνευδεῆς γὰρ ὑπάρχει καὶ ἀδαπάνητος, ὁ πλοῦτος τῶν Ἁγίων. Ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός. Θεοφάνους.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Πόθῳ θείῳ καὶ ἔρωτι τῶν μελλόντων, πρακτικῶς πολιτευσάμενοι, τὰς σωτηρίους ὁδοὺς διηνύσατε. Ὅθεν τὸ καθαρὸν τῆς ψυχῆς ἀκηλίδωτον τηρήσαντες, τῶν ἐνύλων τελείως ἀπέστητε. Πνεύματι δὲ θείῳ χρυσωθέντες, ἀχρύσως τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσι παρέχετε, δυὰς ἱερά, φωταυγῆς ξυνωρίς, πεφωτισμένον θεῖον ζεῦγος Ἀναργυροί, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις ἐπισκεπτόμενοι ἡμᾶς, καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὰς νόσους, ἀναργύρως ἰώμενοι.

Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Μεγάλων ἀξιωθέντες δωρεῶν πανεύφημοι, ἐν ταπεινότητι βίου ἐν τῇ γῆ ἐπολιτεύσασθε· καὶ διερχόμενοι πανταχοῦ, δωρεὰν τῶν νοσοῦντων τὰ πάθη ἰώμενοι, ὦφθητε Ἀγγέλων συνόμιλοι, Κοσμᾶ σὺν τῷ Δαμιανῷ τῷ σοφῷ, ἀδελφοὶ τερπνότατοι, καὶ ἡμῶν τὰ πάθη, ταῖς εὐχαῖς ὑμῶν ἰάσασθε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Πάντοτε ἔχοντες Χριστόν, ἐνεργοῦντα ἐν ὑμῖν Ἅγιοι Ἀναργυροί, θαυματουργεῖτε ἐν κόσμῳ ἀσθενοῦντας θεραπεύοντες· καὶ γὰρ τὸ ἰατρεῖον ὑμῶν, πηγὴ ὑπάρχει ἀνεξάντλητος· ἀντλουμένη δὲ μᾶλλον ὑπερεκβλύζει, καὶ χεομένη περισσεύεται· καθ' ἐκάστην κενουμένη καὶ πληθυνομένη, πᾶσι χορηγοῦσα καὶ μὴ λειπομένη· καὶ οἱ ἀρυσόμενοι κορέννυνται ἰάματα, καὶ αὕτη διαμένει ἀδαπάνητος. Τί οὖν ὑμᾶς καλέσωμεν; θεράποντας ἰατροῦς ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, ἰατῆρας παθῶν ἀνιάτων, δωρεὰν ἰωμένους ἅπαντας, εἰληφότας χαρίσματα, παρὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τοῦ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τῶν Ἀναργύρων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Λαὸν τὸν ἀνομώτατον, ἀδίκως καθηλοῦντά σε, ἐπὶ ξύλου, ἡ Παρθένος καὶ Ἀγνή, καὶ Μήτηρ σου ὀρώσα, ὡς Συμεὼν προέφη, τὰ σπλάγχνα Σῶτερ ἐτιτρώσκετο.

Απολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἅγιοι Ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοί, ἐπισκέψασθε τὰς ἀσθενείας ἡμῶν·
δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε ἡμῖν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, ἀναγινώσκομεν ἓνα
Κανόνα τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοὺς δύο παρόντας τῶν Ἁγίων. Κανὼν
πρῶτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἕμνοις γεραίρω τοὺς σοφοὺς Ἀναργύρους. Ποίημα Ἰωάννου τοῦ
Δαμασκηνοῦ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος α'. ἄσωμεν πάντες λαοί.

Ὑπὸ τῆς χάριτος, τῆς ἀρχικῆς Τριάδος, ἡ δυὰς ἡ θαυμαστὴ καὶ
σεβάσμιος, φωτιζομένη πᾶσιν ἰάματα, τοῖς προσιοῦσι πιστῶς, παρέχει
ἀενάως, ἀναβλυστάνουσα.

Μυσταγωγούμενοι, τοῖς ζωφόροις λόγοις, ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ
ἐξέλαμψαν, τὴν τῶν παθῶν ὁμίχλην, εὐκόλως διασκεδάζοντες, τῇ ζέσει
τῆς πίστεως, οἱ παμμακάριστοι.

Νόμῳ πειθόμενοι, τῷ τοῦ Σωτῆρος πᾶσαν, ἠδυπάθειαν σαρκὸς μὲν
ἀπέθεντο, ταῖς ἀρεταῖς ψυχὰς δέ, φανότατα καταλαμπρύναντες, ἐν
κόσμῳ διέπρεψαν, οἱ ἀξιάγαστοι.

Θεοτοκίον.

Ὅλον τὸν ἄνθρωπον, ἐν σῆ γαστρὶ σκηνώσας, Θεομητορ ἀπορρήτως
ἠμφιάσατο, ὁ ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας, Υἱὸς ἀχρόνως ὁ ὑπέρθεος· αὐτὸν
ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Κανὼν δεύτερος, ἔχων Ἀκροστιχίδα τὴν δε·

Δυὰς με σφζοις τῶν σοφῶν Ἀναργύρων. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιούς.

Δυὰς φωτοειδῆς, τῶν σοφῶν Ἀναργύρων, Τριάδι τῇ σεπτῇ, σὺν πᾶσιν
ἐκλεκτοῖς, παρεστῶσα ἰκέτευε, μνήμην σου τὴν φωτοφόρον, τοὺς
τελοῦντας φωτίζεσθαι, ταῖς τοῦ Πνεύματος θεΐαις λαμπρότησιν.

Ἐπέρτερον τὸν νοῦν, τῶν ἐνύλων δεικνύντες, τὰς αὐλοὺς ἀστραπὰς,
τοῦ Πνεύματος σοφοί, ὑπεδέξασθε Ἅγιοι· ὄθεν σκότος νοσημάτων,
διαλύετε πάντοτε, ἐπισκέψεσι θεΐαις Ἀνάργυροι.

Ἀνύστακτον ψυχῆς, κεκτημένοι τὸ ὄμμα, πρὸς ἐκπλήρωσιν Θεοῦ, τῶν
θείων ἐντολῶν, τοὺς ὑπνοῦντας νοσήμασιν, ἔνδοξοι πρὸς εὐρωστίαν,
διυπνίζετε χάριτι, συμπαθεῖς θεοφόροι Ἀναργυροί.

Θεοτοκίον.

Σωτήρα καὶ Θεόν, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, ἐσωμάτωσας Ἁγνή, τὸν
δείξαντα ἡμῖν, Ἱατροὺς τῶν παθῶν ἡμῶν, ἄχραντε σωτηριώδεις, καὶ
θερμοὺς ἀντιλήπτορας, τοὺς σεπτοὺς Ἀναργύρους ἐν Πνεύματι.

Ῥδὴ γ'. Στερέωσόν με Χριστέ.

Ἰάσεων τὰς πηγὰς, τῶν δωρεῶν τε τῶν θείων τοὺς ὀχετούς, τοῦ ἀύλου
φωτὸς τὰ λαμπρότατα, δοχεῖα ἅπαντες ἀξίως ὑμνήσωμεν.

Σωμάτων τε καὶ ψυχῶν, ὡς ἰατρεύοντες πάθη τὰς ἀρρώστιας, τῶν
προσιόντων ὑμῖν πανσεβάσμιοι, προθύμως νῦν, ὡς εὐεργέται
θεραπεύετε.

Γονίμοις ἐν ἀρεταῖς, κατακοσμούμενοι πᾶσαν τὴν φθειρομένην, τρυφὴν
τοῦ βίου σαφῶς ἀπεκρούσαντο, τῷ θείῳ κάλλει ἀνενδότης ἀτενίζοντες.

Θεοτοκίον.

Ἐν εἶδει τῷ καθ' ἡμᾶς, ὁ πρὶν ἀνείδεος ὦφθη Θεογεννητορ,
συνεισδραμούσης σαρκὶ τῆς Θεότητος, ἐν μήτρᾳ σου τῆς παναγίας
Θεόνυμφε.

Κανὼν δεύτερος. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Μύρον εὐῶδες, ἰαμάτων ὁ θεῖος ναὸς ὑμῶν, ἀναβλύζων ἱερῶς, τοῖς
ἐπομβρίαις τοῦ Πνεύματος, πάθη δυσωδέστατα, ἐκπλύνει πάντοτε.

Ἐπουρανίαις, ἐν σκηναῖς ἀύλιζόμενοι πάντοτε, τὴν σκηνὴν ὑμῶν ἀεὶ,
πηγὴν ἰάσεων Ἅγιοι, χάριτι δεικνύετε, τοῦ Παντοκράτορος.

Σαρκὸς τὰ πάθη, ἐγκρατείας κημῶ χαλινώσαντες, τὰς τοῦ Πνεύματος
αὐγάς, πλουσιωτάτως ἐδέξασθε· ὅθεν ταῖς ἰάσεσι, κόσμον πλουτίζετε.

Θεοτοκίον.

Ῥραιοτάτην, ἐν γυναιξί σε Θεὸς ἐξελέξατο, καὶ ἐκ σοῦ σωματικῶς,
Ἁγνή τεχθῆναι εὐδόκησεν, ὁ ἀναπαυόμενος, ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-

» θα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ

» Θεοῦ· οὐ γὰρ ἐστὶν ἅγιος, πλήν σου φιλόνηθρον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Οὐρανόθεν θαυμάτων τὴν δωρεάν, παραδόξως λαβόντες παρὰ Χριστοῦ, πάντα θεραπεύετε, ἀενάως τὰ πάθη· ἐν ὑμῖν γὰρ ὤφθη, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, χορηγοῦσα θείων ἰάσεων δύναμιν· ὅθεν καὶ ἀφθάρτων, ἀγαθῶν εὐπορίαν, τῇ πίστει ἐκτήσασθε, ἀναργύρῳ φρονήματι. Θεοφόροι Ἀνάργυροι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ταμάτων δοτῆρες θαυματουργοί, καὶ θαυμάτων λαμπτήρες φωταγωγοί, πᾶσιν ἀνεδείχθητε, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι· τῶν γὰρ παθῶν τὴν φλόγα, τῇ πίστει δροσίζοντες, τῶν πιστῶν ἐν ταύτῃ, τὸ φρόνημα θάλπετε· ὅθεν ἰατροῖον, τῶν ψυχῶν κεκτημένοι, τὸν θεῖον ναὸν ὑμῶν, ἐν αὐτῷ καταφεύγομεν. Θεοφόροι Ἀνάργυροι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Βασίλισσαν πάντες δεῦτε πιστοί, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, φωναῖς μεγαλύνωμεν, καὶ ὑμνοῦντες βοήσωμεν· Ἡ τῆς χαρᾶς αἰτία, Παρθένε πανύμνητε, τοὺς τιμῶντάς σε σῶζε, καὶ σκέπε πρεσβείαις σου· ἔχεις γὰρ ὡς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ παρρησίαν, οἰκτεῖρην βραβεύειν τε, νοσημάτων τὴν ἴασιν· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τοῦ δοθῆναι ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι, τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὡς ἑώρα κρεμᾶμενον ἡ Ἄγνή, τὰ σπλάγχνα ἐκόπτετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Οἴμοι! φῶς τοῦ κόσμου, Θεέ μου καὶ Κύριε, τίνος χάριν ταῦτα, ἐκὼν νῦν ὑφίστασαι; θέλων πάντως σῶσαι, γηγενεῖς καὶ πρὸς θεῖαν, ζωὴν μετοικίσασθαι, τὴν φθαρεῖσαν εἰκόνα σου. Μεγαλύνω τὰ πάθη σου· αὐτά, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν ὑπήνεγκας, τὰς τῶν ἀπάντων ὀδύνας, ταῖς σαῖς ἐξιώμενος.

Ῥῶδὴ δ'. Κατενόησα παντοδύναμε.

Ῥῆσει θεῖα σαφῶς ἐπόμενοι, οὐ χρυσοῦ λαμπηδόνας, οὐδὲ ἀργύριον θεῖοι ἐκτήσασθε.

Ἀπαστράπτοντες θείοις θαύμασιν, οἱ Ἀνάργυροι πάντας, εὐεργετοῦσι χάριν βραβεύοντες.

Τατροὶ σοφοὶ ἀνεδείχθητε, τῶν παθῶν ταῖς ὀδύνας, ἀλεξικάκους χεῖρας προσάγοντες.

Θεοτοκίον.

Ἐραπιζέσθωσαν νῦν τὰ πρόσωπα, τῶν μὴ σὲ Θεοτόκον ὁμολογούντων, πάντα γνε Δέσποινα.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ζωηφόροις ἐνεργείαις, ὀλικάϊς ἐπιδόσεσι, τὰ θανατηφόρα, πάθη τῶν βροτῶν θεραπεύετε, φωτοειδέστατοι στυλοὶ, πύργοι ἄσειστοι, τῆς ἀμπέλου, τῆς ἀληθινῆς θεῖα κλήματα.

Οἱ μαζοὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ τὸ γάλα προχέοντες, τὸ τῶν ἰαμάτων, οἱ πεφωτισμένοι Ἀνάργυροι, οἱ διατρέφοντες πάντας θείοις βρώμασιν, εὐφημείσθωσαν, χαρμονικοῖς μελωδήμασιν.

Τατρεῖον ἀνεδείχθη, ὁ ναὸς ὑμῶν Ἅγιοι, τῶν χειμαζομένων, ἄκλυστος λιμὴν καὶ σωτήριος, ἐν ᾧ προστρέχοντες πάντες κομιζόμεθα, τὴν γαλήνην, καὶ τὴν τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Συμπαθείας με Παρθένε, τῆς ἐν σοὶ καταξίωσον, ἡ τεκοῦσα Λόγον, μόνον ἀληθῶς συμπαθέστατον, τὸν συμπαθεῖς τοὺς Ἁγίους ἀναδείξαντα, ἰατῆρας, καὶ θαυματουργοὺς ἐν τοῖς πέρασιν.

Ῥδὴ ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Ὡς κρουνοὶ θεόρρυτοι, πηγάζετε πιστοῖς, εὐεργεσίας νάματα, τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, θεραπεύοντες νόσους, Ἀνάργυροι ἔνδοξοι.

Τὴν πηγὴν τῆς χάριτος, Ἀνάργυροι σεπτοί, ἀναστομοῦντες ἅπασιν, εὐρωστίαν διανέμετε, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ὑμῖν νῦν προστρέχουσιν.

Οἱ λαμπροὶ καὶ πάνσοφοι, ἀστέρες οἱ τὴν γῆν, προφανῶς οὐρανῶσαντες, ἐν μιμήσει τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγγέλων ἀπαύστως, ἡμᾶς καταυγάζουσιν.

Θεοτοκίον.

Ἐπερτέρα πέφηνας, τὸν πάντων Ποιητὴν, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, συλλαβοῦσα Μητροπάρθενε, καὶ τεκοῦσα τῷ κόσμῳ, Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Κανὼν δεύτερος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ταῖς θεδαῖς λαμπρότησι, σαφῶς καταστραπτόμενοι, πάντα περιέρχεσθε τὸν κόσμον, πάντας ἀνθρώπους καταφωτίζοντες, σκότος ἐκδιώκοντες παθῶν, δαίμονας ἐλαύνοντες, θεοφόροι Ἀνάργυροι.

Ὡς δύο φωτίζετε, φωστῆρες, τὴν ὑφήλιον, πνευματοκινήτως θεοφόροι, πᾶσαν τὴν κτίσιν περιερχόμενοι, καὶ τοὺς ἐπὶ κλίνης ὀδυνῶν, προσεπισκεπτόμενοι, καὶ δεινῶν ἐξαιρούμενοι.

Νοσοῦσι τὴν ἰασιν, παθῶν τὴν ἀπολύτρωσιν, ἐπιχορηγοῦντες ἀναργύρως, πάντων προστάται μέγιστοι ὤφθητε, πάντων βοηθοὶ μετὰ Θεόν, πάντων ἀντιλήπτορες, θεοφόροι Ἀνάργυροι.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν ἐκύησας, Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, ἄχραντε Παρθένε Θεοτόκε, τὴν τοὺς Ἁγίους πανσόφους ἀναδείξασαν, δι' ὧν τοῦ κακίας σοφιστοῦ, πέπτωκε τὸ φρύαγμα, καὶ δεινὰ πανουργεύματα.

Ῥῥῆ σι'. Τὸν Προφήτην διέσωσας.

Σωτηρίους θεράποντας, εὐεργέτας θεόφρονας, Κοσμᾶν καὶ Δαμιανὸν τοὺς θείους, προθύμως τιμήσωμεν.

Σωφροσύνην τηρήσαντες, καὶ φρονήσει κοσμούμενοι, Κοσμᾶς καὶ Δαμιανὸς οἱ θεῖοι, Χριστῷ συναγάλλονται.

Ὅμοφρόνως οἰκήσαντες, ὁμοψύχως ἀσκήσαντες, ὁμοῦ τὰς ἰάσεις βραβεύειν, ἡμῖν ἐπιστεύθητε.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἀπρόσιτον τέτοκας, μετὰ σώματος Πάναγνε, τὸ πάντα τὸν κόσμον φωτίζον, ἀύγαῖς τῆς Θεότητος.

Κανὼν δεύτερος. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Οὐ τέχνη, ἀνθρωπίνη ἐν θείᾳ δὲ χάριτι, ἀποκαθαίρετε νόσους, τῶν ἀνθρώπων ἔνδοξοι· διὰ τοῦτο, κατὰ χρέος, εὐφημοῦντες ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Φιλίᾳ, πρὸς Χριστὸν θεοφόροι συνδούμενοι, πᾶσαν κακίαν δαιμόνων, διαλύετε θείᾳ χάριτι· διὰ τοῦτο, τὴν ὑμῶν ἐκτελοῦμεν πανήγυριν.

Ὡς ὄντες, τῆς ἀμπέλου τῆς θείας βλαστήματα, οἶνον ἡμῖν ἰαμάτων, τοῖς ἐν κατηφείᾳ τῶν νοσημάτων, κεραυνῶντες, εὐφροσύνης πληροῦτε Ἀνάργυροι.

Θεοτοκίον.

Ναὸν σε, καθαρὸν ἀπειργάσατο Δέσποινα, ὁ καθαρῶτατος Λόγος, ὁ τὸν θεῖον οἶκον τῶν Ἀναργύρων, μεγαλύνων, ἐν σημείοις καὶ τέρασι πάντοτε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-

» σία βοῶ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ

» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Οἱ τὴν χάριν λαβόντες τῶν ἰαμάτων, ἐφαπλοῦτε τὴν ῥῶσιν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, Ἱατροὶ θαυματουργοὶ ἔνδοξοι· ἀλλὰ τῇ ὑμῶν ἐπισκέψει, καὶ τῶν πολεμίων τὰ θράση καταβάλλετε, τὸν κόσμον ἰώμενοι ἐν τοῖς θαύμασιν.

Ὁ Οἶκος.

Πάσης συνέσεως καὶ σοφίας ὑπέρκειται ὁ λόγος τῶν σοφῶν Ἱατρῶν· τοῦ γὰρ Ὑψίστου χάριν λαβόντες, ἀοράτως τὴν ῥῶσιν δωροῦνται πᾶσιν· ὄθεν κάμοι, διηγήσεως χάριν δεδῶρηνται, ὑμνησαι ὡς θεοφόρους, εὐαρέστους Θεοῦ καὶ θεράποντας, ἰαμάτων πλήθη παρέχοντας· ἀλγηδόνων γὰρ πάντας λυτροῦνται, τὸν κόσμον ἰώμενοι ἐν τοῖς θαύμασιν.

Συναξάριον

Μὴν Νοέμβριος, ἔχων ἡμέρας λ'.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ι', καὶ ἡ νύξ ὥρας ιδ'.

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν Ἁγίων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων, Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, υἱῶν Θεοδότης τῆς ἐξ Ἀσίας.

Στίχ. Εἰ καὶ παρῆκαν γῆν Ἀνάργυροι δύο,

Πληροῦσιν, ὡς πρίν, καὶ πάλιν γῆν θαυμάτων.

Πρώτη Ἀκέστορε φῶτε Νοεμβρίου ἔκπτατον ἐκ γῆς.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι εἶλκον τὸ γένος ἐκ τῆς Ἀσιάτιδος γῆς, πατὴρ μὲν ὑπάρχοντες Ἕλληνας, μητὴρ δὲ χριστιανῆς, τοῦνομα Θεοδότης· ἧτις χηρεῖαν ἐκ τοῦ ἀνδρὸς ὑποστᾶσα καὶ ἀδείας εὐκαίρου λαβομένη, πᾶσαν ἰδέαν ἀρετῆς τελείας αὐτοῦς ἐξεπαίδευσεν. Πάσης δὲ ἐπιστήμης ἐν πείρᾳ γενόμενοι, ταῖς λοιπαῖς χαίρειν εἰπόντες, τὴν ἰατρειάν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἠσπᾶσαντο, θεραπεύοντες πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν· καὶ οὐκ ἀνθρώποις μόνον ἐπικουροῦντες, ἀλλὰ καὶ κτήνεσιν. Ἀνάργυροι δὲ ἐκλήθησαν, διότι οὐδὲν παρά τινός τι λαβεῖν ἠνέσχοντο πώποτε, ἀλλὰ δωρεὰν καὶ ἀμισθὶ ἰατροῦντες διετέλουν. Οὕτως οὖν καλῶς τὸν ἑαυτῶν βίον διαπεράναντες, ἐτελειώθησαν ἐν εἰρήνῃ. Τὰ δὲ τίμια αὐτῶν λείψανα κατετέθησαν ἐν τόπῳ καλουμένῳ Φερεμάν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν Κυριαίνης καὶ Τουλιανῆς.

Στίχ. Καὶ Κυρίαίνα πρὸς τὸ πῦρ ἀποπνέει,

Πάσης πνοῆς τιμῶσα Κύριον μέγαν.

Τῷ πρὸς σὲ φίλτρῳ, Σῶτερ, ἐκκεκαυμένη,

Τουλιανὴ καῦσιν ἐκ πυρὸς φέρει.

Αὗται ἤθλησαν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως· ὑπῆρχε δὲ ἡ μὲν Κυρίαίνα ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικῶν ἐπαρχίας, ἡ δὲ Τουλιανὴ ἐκ πόλεως Ῥώσου· καὶ συλληφθεῖσαι ὑπὸ Μαρκιανοῦ ἡγεμόνος, καὶ ἀναγκασθεῖσαι, οὐκ ἤρνησαντο τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἡ Κυρίαίνα ξυρᾶται τὴν κεφαλὴν, καὶ γυμνὴ ὑπὸ ἀτάκτων στρατιωτῶν τὴν πόλιν περιάγεται· καὶ ἀπαχθεῖσα ἐν τῇ πόλει Ῥώσῳ, μετὰ τῆς ἀγίας Τουλιανῆς τῷ πυρὶ παραδίδονται· καὶ οὕτως ἐπληρώθη αὐτῶν ἡ μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Καισαρίου, Δασίου καὶ ἐτέρων πέντε.

Στίχ. Σὺν ἕξ συνάθλοις, τῆς ἀληθείας φίλοις,

Τέμνουσι Καισάριον οἱ ψεύδους φίλοι.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι κατασχεθέντες ἐν Δαμασκῷ καὶ διαφόροις βασάνοις ἐξετασθέντες, τέλος τὸν διὰ ξίφους δέχονται θάνατον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Τερομαρτύρων Ἰωάννου Ἐπισκόπου καὶ Ἰακώβου Πρεσβυτέρου.

Στίχ. Σὺν Ἰακώβῳ τῷ Θύτῃ Χριστοῦ, ξίφος

Ἰωάννης ἤνεγκεν ὁ Χριστοῦ Θύτης.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν, τὸν τῆς πίστεως διδάσκοντες λόγον καὶ ἀλεῖπται γενόμενοι πολλῶν πρὸς εὐσέβειαν· οἱ καὶ κρατηθέντες ὑπὸ τῶν τοῦ βασιλέως ὑπηρετῶν καὶ ποικίλοις βασάνοις προσομιλήσαντες, ὕστερον διὰ ξίφους ἐτελειώθησαν, τῷ Κυρίῳ τὰ ἑαυτῶν παραθέμενοι πνεύματα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἑρμηνιγγέλδου.

Στίχ. Ἑρμηνίγγελδος ἐκπλυθεὶς βαφὴν πλάνης,

Σφαγὴν ὑποστάς, βάπτεται λύθρου κόχλῳ.

Οὗτος πατὴρ μὲν ἔφθ Λιουβιγγέλδου, Ῥηγὸς τῶν ἔσω Γόθων, Ἀρειανοῦ σὺν παντὶ τῷ ἔθνει τυγχάνοντος. Μυηθεὶς δὲ τὸν ὀρθόδοξον λόγον παρὰ Λεάνδρου τοῦ τῶν Ὀρθόδοξων Ἐπισκόπου, καὶ τοῦ πατὴρ αὐτοῦ διὰ τὴν μεταβολὴν χαλεπήναντος, ποικίλας ἦν οὗτος ἐξ αὐτοῦ θωπείας καὶ ὕβρεις δεχόμενος· καὶ καθ' ἑκάστην τούτων αὐτῷ προσαγομένων, ἀκλινὴς ἦν ὁ παῖς καὶ ἀκαταγώνιστος. Ὅθεν στερεῖται μὲν τῆς βασιλικῆς διαδοχῆς, χεῖράς τε καὶ πόδας δεσμευθεὶς, εἰρκτῇ ζοφώδει ἐγκλείεται.

Ἐφειστήκει δὲ ἡ τοῦ Πάσχα ἑορτή, καὶ τὸν Τερέα ἀποστείλας ὁ πατήρ, πείθειν ἐπεχείρει, μετακαλέσασθαι δοῦναι τῶν μυστηρίων. Ὁ δὲ οὐκ ἐπέισθη, ἀλλὰ βδελυξάμενος αὐτὸν ἀπέπεμψεν. Ὅθεν προστάττει ὁ πατήρ αὐτοῦ, ἐν τῇ εἰρκτῇ, οὗ ἦν δεδεμένος, ἀποτμηθῆναι. Οὗ γενομένου, ῥῥοαὶ καὶ μελωδίαὶ ἀσωμάτων Δυνάμεων μετὰ λαμπάδων περὶ τὸ σῶμα τοῦ μακαρίου Ἑρμηνιγγέλδου καταπέμπονται. Καὶ τὸ ξένον τοῦ θεάματος τοὺς πιστοὺς εἰς εὐχαριστίαν ἐκίνησε, τὸν δὲ σφαγέα κατέπληττε, καὶ συνειτάραττε καὶ μεταμέλεσθαι ἐπὶ τῷ μιάσματι ἐβιάζετο.

Οὐ πολὺς ὁ χρόνος, καὶ νόσος ἐπελθοῦσα, πολλοὺς ἐξ ἀνθρώπων ἀπήλαυνεν. Ὅθεν ὁ Λιουβίγγελδος καλεῖ Λέανδρον τὸν τῆς εὐσεβείας Ἐπίσκοπον· καὶ τὸν νεώτερον παῖδα Ἐκχάρεδον βασιλέα ἀναγορεύσας, ἀξιοῖ τοῖς ἴσοις τελέσαι τὸν παῖδα, οἷς καὶ τὸν μάρτυρα Ἑρμηνίγγελδον προετελέσατο. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θνήσκει. Ἐκχάρεδος δὲ τῆς ὀρθοδοξίας τὰ σπέρματα δεξάμενος, συνορθοδοξεῖν καὶ τὸ ὑπήκοον ἔπεισε. Καὶ σκόπει μοι Θεοῦ πρόνοιαν· Ἑρμηνίγγελδον συγχωρεῖ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας σφαγήναι, καὶ ἅπαν τὸ γένος τῆ ὀρθοδόξῳ πίστει προστίθεται.

Μνήμη τοῦ ἁγίου νέου Ὁσιομάρτυρος Ἰακώβου, καὶ τῶν δύο μαθητῶν αὐτοῦ Ἰακώβου διακόνου καὶ Διονυσίου μοναχοῦ, τῶν δι' ἀγχόνης τελειωθέντων ἐν ἔτει ,αφκ' (1520).

Στίχ. Τοὺς τρεῖς ὀσίους θανατοῦσιν ἀγχόνῃ
ἐχθροὶ κάκιστοι τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ ὀσιος Πατήρ ἡμῶν Δαβίδ, ὁ ἐν Εὐβοίᾳ ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Δαβίδ Γολιὰθ κατέβαλε τῷ λίθῳ,
Δαβίδ προσευχῇ κατέβαλε τὰ πάθη.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

ῤῥδὴ ζ'. Σὲ νοητήν, Θεοτόκε, κάμινον.

Ὅλοι Θεοῦ, θεοφρόνως ᾤφθητε, ὅλοι Θεοῦ χωρητικοί· τὸν γὰρ κόσμον διὰ Θεόν, πάντα κατελίπετε, ἴχνησιν ἐπόμενοι, τοῖς τοῦ Σωτῆρος πανένδοξοι, θεοπρεπῶς, τὸν τῶν Πατέρων Θεὸν καταγεραίροντες.

Ἐπερφυῶς, Ἰατροὶ πανάριστοι, τῶν ἀσθενούντων τὰς πληγὰς, χειρουργίαις ταῖς μυστικαῖς, πάσας θεραπεύετε, φάρμακα σωτήρια, ἐκ θησαυρῶν ἀρυσόμενοι, τῶν θεϊκῶν, ἀνυμνοῦντες Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Στέφει τῆς σῆς, βασιλείας Δέσποτα, καὶ διαδήματι λαμπρῷ, κατεκόσμησας εὐπρεπῶς, τοὺς ὑπερποθήσαντας, κάλλος τὸ ἀμήχανον,

Χριστέ τῆς σῆς ὠραιότητος, καὶ τοῖς πιστοῖς, εὐεργέτας κοινούς τούτους ἀνέδειξας.

Θεοτοκίον.

Ἀνατολῆς, τῆς ἐξ ὕψους Πάναγνε, φανερωθείσης ἐπὶ γῆς, ἀνεδείχθης πανευπρεπῆς, πύλη καὶ ὀλόφωτος, κόσμον καταυγάζουσα, μαρμαρυγαῖς καθαρότητος, καὶ τοῖς πιστοῖς, λαμπηδόνας ἀεὶ θαυμάτων πέμπουσα.

Κανὼν δεύτερος. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἀναστομοῦντες, τὴν πηγὴν τὴν θεόδοτον Ἅγιοι, πᾶσι ποταμούς ἐκβλύζετε καθαρῶν, ἰαμάτων ἀποπλύνοντες, παθῶν μιάσματα, καὶ δαιμόνων κακίαν ὀλέθριον.

Νευρωμένη, τῇ ῥωστικῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, ῥῶσιν ἀσθενοῦσι πάντοτε χορηγεῖ, ἢ δυὰς τῶν Ἀναργύρων σου, ἢ ἀξιέπαινος, Λόγε Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

Ἅγιος μόνος, εἶ ὁ δοξάζων τοὺς Ἁγίους σου· κόσμον δι' αὐτῶν λυτροῦσαι γὰρ τῶν δεινῶν, καὶ φωτίζεις τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ῥάβδος ἐκ ῥίζης, Τεσσαὶ σὺ ἀνεβλάστησας, ἄνθος, τὸν Χριστὸν βλαστήσασα Μαριάμ, τὸν ὡς ἄνθεσι τοῖς θαύμασι, καθωραΐσαντα, τοὺς αὐτοῦ Ἀναργύρους θεράποντας.

Ῥδὴ η'. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Νεκρωθέντες κόσμου τοῖς τερπνοῖς, καὶ τῆς φιλαργυρίας, τὴν νόσον ἀποτεμόντες, ὀνομάσθητε σοφοί, τοῖς πᾶσιν Ἀνάργυροι, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰωνίου μέτοχοι ζωῆς, γεγονάτε προδήλως· ζωῆς γὰρ τῆς φθειρομένης, κατελίπετε τερπνά, συμφώνως κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥῦσαι πάντας Δέσποτα Χριστέ, δεινῶν ἀρρώστημάτων, πρεσβείαις τῶν Ἀναργύρων, καὶ ἀξίωσον ἀεὶ, συμφώνως κραυγάζειν σοι· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Γεγηθότες πάντες οἱ πιστοί, καὶ χάριτι ῥωσθέντες, οἱ τόκῳ λελυτρωμένοι, Μητροπάρθενε τῷ σῷ, ἀπαύστως κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτε

πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεύτερος. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Γυμνοὶ πάσης ὤφθητε ἐχθροῦ, κακίας Ἅγιοι, τῷ θείῳ Πνεύματι, ἡμῖν γενόμενοι ἔνδυμα, σωτηρίας καὶ ἀφέσεως, καταστολῆ καὶ τῶν δεινῶν, ἀπαλλοτριώσεις τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Υἱοὶ κατὰ μέθεξιν Θεοῦ, Δαμιανὲ καὶ Κοσμᾶ, πίστει γενόμενοι, πατρῶον κληρὸν νῦν εὔρατε, τὴν οὐράνιον ἀπόλαυσιν, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν φαιδρὰν, ὄντως ἐνέργειαν, καὶ βοᾶτε· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐρανίσιν ὑμῶν θεουργικαῖς, τὸν ρύπον πλύνετε, τὸν ψυχικὸν ἡμῶν, καὶ τὰ ἐπώδυνα Ἅγιοι, φυγαδεύσατε νοσήματα, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς ὀρμὰς, ἀποδιώξατε, ὡς ἰατῆρες ἡμῶν συμπαθέστατοι.

Ὡς κρίνα ὡς ἄνθη νοητά, ὡς ῥόδα Πνεύματι, ὠραϊζόμενοι, ἡμῖν ἐδείχθητε Ἅγιοι, εὐωδία ἀποπέμποντες, καὶ τὸ δυσῶδες τῶν παθῶν ἀποδιώκοντες, τῶν βοῶντων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νεκροῦται ὁ θάνατος ἐν σοί· ζωὴν γὰρ ἔτεκες, τὴν ἐνυπόστατον, Χριστὸν τὸν Κύριον Ἄχραντε, τὸν προστάτας τῆς ζωῆς ἡμῶν, τοὺς Ἀναργύρους ἰατρούς, βοῶντας δείξαντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

- » Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
- » λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
- » περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
- » κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
- » τὸν Κύριον.

Ἦδη θ'. Σὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα.

Ἕμνοις τὴν σοφὴν δυάδα, τοῦ φωτὸς τοῦ νοητοῦ, ἀπαστράπτουσιν αἴγλην, καὶ φωτισμοῦ τοῖς πᾶσι μεταδιδούσιν, ἀπαύστως μακαρίσωμεν.

Ἐρώμην ψυχικῆς υἰείας, ἐμποιοῦντες τοῖς πιστοῖς, καὶ σωμάτων ἰᾶσθαι, πεπιστευμένοι πάθη οἷα σωτήρες, ἀξίως ἀνυμνεῖσθε ἀεὶ.

Οἱ θεοφεγγεῖς φωσιῆρες, νοητῶς τὸν οὐρανόν, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, φωτοδοσίας χύσει νῦν δαδουχοῦντες, ἀπαύστως καταυγάζουσιν.

Ὑπὸ τῆς σεπιτῆς Τριάδος, ἡ θεόκλητος δυάς, σθενουμένη προχέει, τῶν
 ἰαμάτων πᾶσι τὰς χορηγίας, τοῖς πόθῳ μακαρίζουσιν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τοῦ φωτὸς νεφέλην, καὶ ἀγίαν κιβωτόν, τὴν ὀλόφωτον πύλην,
 τοῦ νοητοῦ Ἡλίου ὡς Θεοτόκον, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Κανὼν δεύτερος. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἴδου δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνὸν φησιν· ἀλλ' ἢ μόνον τὸ οἰκίζεσθαι,
 νῦν ἀδελφοὺς ἐν ὁμοσίᾳ, εἰς τόπους φωταυγεῖς, εἰς σκηνώματα
 οὐράνια, εἰς δόξαν ἀμάραντον· οὗς ἐπαξίως μακαρίσωμεν.

Ὡς μέγιστος οὔτος ὁ ναὸς τοῖς θαύμασι, καθ' ἐκάστην σεμνυνόμενος·
 ἐνθα ἀεὶ ἐπιδημοῦντες, Κοσμᾶ Δαμιανὲ ἀξιάγαστοι, τὴν ῥῶσιν τοῖς
 δεομένοις παρέχετε· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Σήμερον συγχαίρουσιν ἡμῖν μακάριοι, ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν Ἄγγελοι,
 θεῖοι Ἀπόστολοι Προφῆται, καὶ Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι ἅπαντες· μεθ' ὧν
 περιχαρῶς ἀυλιζόμενοι, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἰκετεύσατε.

Ἡ θεία δυὰς καὶ φωταυγῆς Ἀνάργυροι, θεοφόροι πανσεβάσμιοι, ἄφεςιν
 τῶν ἀμαρτημάτων, διόρθωσίν τε βίου αἰτήσασθε, καὶ πάντων τῶν
 δεινῶν ἀπολύτρωσιν, τοῖς εὐφημοῦσιν ὑμᾶς πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον Ἀγνὴ γεγένησαι, τοῦ τὰ πάντα καταυγάσαντος, καὶ
 φωτοφόρους τοὺς Ἁγίους, δεικνύντος νῦν τὸ σκότος ἐξαίροντας, παθῶν
 τῶν ψυχοφθόρων ἐν Πνεύματι, Ἄχραντε μόνη πολυύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

- » Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
- » εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
- » φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
- » θησας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ Τερῷ.

Τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἐκ Θεοῦ εἰληφότες, Ἀνάργυροι μακάριοι,
 θεραπεύετε νόσους, καὶ ἰᾶσθε ἅπαντας, τοὺς πιστῶς προστρέχοντας,
 τῷ θείῳ ὑμῶν τεμένει· διὰ τοῦτο συμφώνως, μακαρίζομεν ἀξίως, τὴν
 σεπιτὴν ὑμῶν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ἐκύησας πανάχραντε, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τῷ κόσμῳ τὴν σωτήριον, ἐκτελοῦντα πανσόφως, οἰκονομίαν ἀρίστην· διὰ τοῦτό σε πάντες, ὑμνολογοῦμεν ἀξίως, ὡς πρεσβεύουσαν τούτῳ, λυτρωθῆναι ἡμᾶς νόσων, καὶ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστωμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Ανατολίου.

Τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, ἐκ Θεοῦ εἰληφότες, ἀναργύρως τὰ πάθη, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, θεραπεύετε, παγκόσμιοι Ἀνάργυροι· ὅθεν δι' ὑμῶν Χριστὸς τοῖς πιστοῖς, τὴν δεδομένην εὐρωστίαν χαριζόμενος, φωσιῆρας ἀπλανεῖς ὑμᾶς ἀναδείκνυσι τῇ οἰκουμένη· αὐτῷ πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἐκ τῆς ἄνωθεν προμηθείας, τὴν τῶν ἰαμάτων ἄβυσσον ἐξαντλήσαντες, πᾶσιν ἀναβλύζετε τοῖς πιστοῖς, τὰς ἰάσεις Ἀνάργυροι· ὑπερφυῶς γὰρ τῶν νοσοῦντων τὰ πάθη, ἐν χειρουργίαις μυστικαῖς, ἐκ θησαυρῶν τοῦ Πνεύματος, φάρμακα προτιθέντες σωτήρια, τοῖς κάμνουσι θεραπεύετε· ὅθεν ναὸς σεπτὸς γεγονότες, τῆς ζωαρχικῆς Τριάδος, ἐν ὑμῖν σαφῶς τὴν κατοικίαν ποιησαμένης, αὐτῇ πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'. Γερμανοῦ.

Ἀγάλλεται ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων εἰς αἰῶνας· βασιλείαν γὰρ οὐρανῶν ἐκληρονόμησαν. Γῆ τὰ λείψανα αὐτῶν δεξαμένη, εὐωδίαν διέπνευσε. Δοῦλοι Χριστοῦ γεγόνασι, κατασκηνώσαντες εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ὁ αὐτός.

Ἰατροὶ τῶν ἀσθενούντων, θησαυροὶ τῶν ἰαμάτων, σωτήρες τῶν πιστῶν, Ἀνάργυροι πανευκλεεῖς, τοὺς ἐν ἀνάγκαις κράζοντας, καὶ ὀδυνωμένους ἰάσασθε· σὺν τῇ Θεοδότῃ ἰκετεύοντες, Θεὸν τὸν ἀγαθόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ.

Δόξα. Ἦχος δ'. Θεοφάνους.

Πηγὴν ἰαμάτων ἔχοντες, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, τὰς ἰάσεις παρέχετε πᾶσι τοῖς δεομένοις, ὡς μεγίστων δωρεῶν ἀξιοθέντες, παρὰ τῆς ἀενάου πηγῆς τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ. Φησὶ γὰρ πρὸς ὑμᾶς ὁ Κύριος, ὡς ὁμοζήλους τῶν Ἀποστόλων· Ἴδου δέδωκα ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν, κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥς τε αὐτὰ ἐκβάλλειν, καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Διὸ τοῖς προστάγμασιν αὐτοῦ, καλῶς πολιτευσάμενοι, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν παρέχετε, ἰατρεύοντες τὰ πάθη, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Χαῖρε καταφύγιον, χριστιανῶν καὶ κραταίωμα· χαῖρε κλίμαξ οὐράνιε· χαῖρε τὸ κειμήλιον, τὸ τῆς παρθενίας· χαῖρε Θεοτόκε, ἡ κιβωτὸς ἡ λογικὴ· τῆς θείας δόξης χαῖρε τὸ καύχημα, τοῦ κόσμου καὶ στερέωμα, τῶν πεπτωκότων ἀνάκλησις, ἡ σκηνὴ ἡ ὀλόφωτος, ἡ ἀγία καὶ πάγκαλος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου, τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀνταποδίδωσιν ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλιτατε; καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς μὴ θαυμάσει; τίς μὴ δοξάσει; τίς μὴ ὑμνήσει πιστῶς, τῶν σοφῶν καὶ ἐνδόξων Ἀναργύρων τὰ θαύματα; ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἀγίαν αὐτῶν μετástασιν, πᾶσι χορηγοῦσι τοῖς προστρέχουσι πλουσίως τὰ ἰάματα· καὶ τὰ τίμια καὶ ἀγία λείψανα αὐτῶν, βρῦουσι τὴν χάριν τῶν ἰάσεων. Ὡ Δυὰς ἀγία! ὦ τίμια κάραι! ὦ σοφία καὶ δόξα, τῆς ἐκ Θεοῦ δοθείσης ὑμῖν χάριτος! Διὸ ὕμνοις ῥωμεν τῷ εὐεργέτη Θεῷ, τῷ ἀναδείξαντι τούτους, εἰς ἰατρούριαν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Δέσποινα πρόσδεξαι...

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Οὐ φέρω τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐγρήγορσιν πᾶσι διδοῦντα, ξύλω ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐκ παραβάσεως καρποῦ, ὑπνώ ὀλεθρίῳ ἀφυπνώσασι, θείαν καὶ σωτήριον ἐγρήγορσιν παράσχης· ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρηνηδοῦσα· ἦν μεγαλύνομεν.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἀπὸ τῶν Κανόνων τῶν Ἁγίων αἰ γ' καὶ στ' ὤδαί.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἀγίων Μαρτύρων Ἀκινδύνου,

Πηγασίου, Ἀφθονίου, Ἐλπιδηφόρου

καὶ Ἀνεμποδίστου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὸ πεντάριθμον σύνταγμα, τῶν Μαρτύρων ὑμνήσωμεν, τὸν σοφὸν Ἀκίνδυνον καὶ Πηγάσιον, Ἐλπιδηφόρον Ἀφθόνιον, καὶ τὸν Ἄνεμπόδιστον, τοὺς γενναίους ἀθλητάς, καὶ θερμοὺς ἀντιλήπτορας, τοὺς πηγάζοντας, ἀνεμπόδιστον χάριν καὶ ἐλπίδος, ἀφθονίαν ἀκινδύνως, τοῖς εὐσεβέσι παρέχοντας.

Οὐ λιμὸς οὐδὲ κίνδυνος, οὐ ζωὴ οὐδὲ θάνατος, οὐ λεβήτων βράσματα, οὐ γῆς χάσματα, οὐδὲ θηρίων τὰ στόματα, χωρίσαι δεδύνηται, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὑμῶν καρτερόφρονες, γενναιότητα· πρὸς αὐτὸν γὰρ ἀπαύστως ἐνορῶντες, καὶ αὐτὸν μόνον ποθοῦντες, τοὺς δυσμενεῖς ἐτροπώσασθε.

Οἱ τρυφῆς ἀπολαύοντες, καὶ φωτὸς ἐμπορούμενοι, καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρωσάμενοι, τοὺς πρὸς ὑμᾶς καταφεύγοντας, κινδύνων λυτρώσασθε, καὶ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, καὶ παντοίας κακώσεως, τῇ θεόφρονι, πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ κεχρημένοι, καὶ συμπάθειαν δεικνύντες, τὴν ἀληθῶς χριστομίμητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἄντωνίου.

Σήμερον ἡ πενταυγῆς τῶν Μαρτύρων ὁμήγυρις, ὡς σελασφόρων ἀστέρων συνέλευσις, τοὺς πιστοὺς σελαγίζουσα, πρὸς μυστικὴν εὐφροσύνην ἐκάλεσε. Οὗτοι καὶ γάρ, ὡς τοῦ νοητοῦ Ἡλίου θεράποντες, καὶ τῶν περσικῶν καθαιρέται δογμάτων, τοὺς τῷ αἰσθητῷ ἡλίῳ προσανέχοντας, καὶ προσκυνοῦντας τὸ πῦρ, ἐχειραγώγησαν πρὸς εὐσέβειαν· ἐκέρασαν δὲ πλήρη τὸν ἀθλοφορικὸν αὐτῶν κρατῆρα, καὶ τοῖς διὰ Χριστὸν ἐκχυθεῖσιν αἵμασιν ἔστεψαν, ἡμᾶς προτρεπόμενοι, τοὺς εὐσεβείας ἐραστάς, Δεῦτε, λέγοντες, τοὺς ἀγῶνας ἡμῶν ἐστιάθητε· καὶ τοὺς στεφάνους καὶ τὰ γέρα προσβλέψατε, ὁ γὰρ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια ἀπεφάνη· ἵνα κοινωνοὶ γένησθε τῶν στεφάνων ἡμῖν, καὶ πρεσβευτὰς ἡμᾶς, πρὸς Κύριον ἔχητε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Κητῶας κοιλίας με, τῆς πονηρᾶς ἀμαρτίας, ἐξάγαγε Δέσποινα, ἐν γαστρὶ χωρήσασα τὸν ἀχώρητον· χαλεποῦ κλύδωνος, πειρασμῶν λύτρωσαι· καταιγίδος παραπτώσεων, Κόρη ἐξάρπασον, τῶν ἀνομιῶν μου ξηραίνουσα, τὸ πέλαγος καὶ παύουσα, τῆς δαιμονικῆς παρατάξεως, τὰς ἐπαναστάσεις, τῇ θείᾳ συμπαθείᾳ σου Ἄγνή, ὅπως ἀπαύστως δοξάζω σε, τὴν ἀειμακάριστον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἄρνα τὸν ἴδιον, Ἀμνάς ἢ ἄσπιλος πάλαι, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν Σταυρῷ ὑψούμενον ὡς ἑώρακε, μητρικῶς ὠλόλυζε, καὶ ἐκπληττομένη, ἀνεβόα· Τί τὸ ὄραμα, τέκνον γλυκύτατον, τοῦτο τὸ καινὸν καὶ παράδοξον; πῶς δῆμος ὁ ἀχάριστος, βήματι Πιλάτου παρέδωκε, καὶ κατέκρινέ σε θανάτῳ τὴν ζωὴν τὴν τῶν βροτῶν; ἀλλ' ἀνυμνῶ σου τὴν ἄφατον, Λόγε συγκατάβασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος β'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον τῶν Ἀθλοφόρων ὧ φιλέορτοι. Δεῦτε εὐφημήσωμεν αὐτούς, μυστικῶς ἐγκωμιάζοντες· Χαίροις Ἀκίνδυνε, χαίροις Πηγάσιε, χαίροις Ἀνεμπόδιστε, χαίροις Ἐλπιδηφόρε, χαίροις Ἀφθόνιε, οἱ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων εἰς χάος βυθίσαντες, καὶ Χριστὸν τὸν Κύριον, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου, τρανῶς κηρύξαντες. Διὸ παμμακάριστοι καὶ πολύαθλοι, μὴ παύσητε πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Εὐλῳ, τοῦ Σταυροῦ σε Τησοῦ, προσαναρτηθέντα ὀρῶσα, ἢ Ἀπειρόγαμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; σπεῦσον, καὶ δοξάσθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Ἀπολυτίκια. Ἦχος β'.

Ἀθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιανθεῖσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, καὶ ἅγιοι αἱ σκηναί, αἱ δεξάμεναι τὰ πνεύματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρήσιας ἐκηρύξατε. Αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Ἀκίνδυνον μέλψωμεν, σὺν Ἀφθονίῳ ὁμοῦ, κλεινὸν Ἀνεμπόδιστον, Ἐλπιδηφόρον στερόρον, Πηγάσιον ἔνδοξον· οὗτοι γὰρ ἀκινδύνως, ἐξ ἀφθόνου κρατῆρος, πηγάζουσι τοῖς ἐλπίδι, ἀρῶραγεῖ προσιοῦσι, χαρίτων ἀνεμποδίστων, κρήνην θεόβρυτον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὔ ἢ Ἄκροστιχίς·

Ταῖς σαῖς λιταῖς με Μαρτύρων πληθὺς σκέπε.

Ποῖημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τριάδος ἰσάριθμοι, τῆς Παναγίας πανόλβιοι, Τριάδος ἐδείχθητε, προσκυνηταὶ τῆς σεπτῆς, καὶ παρίστασθε, τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος, θερμοὶ ἀντιλήπτορες, τῶν προστρεχόντων ὑμῖν.

Ἀκίνδυνον Ἅγιοι, ἀνεμποδίστως πηγάζετε, τὴν χάριν προσνέμοντες, τοῖς προσιοῦσι πιστῶς, πάντα κίνδυνον, καὶ πᾶσαν ἀθυμίαν, καὶ ζάλην καὶ τάραχον, καταπραϋνοντες.

Ἰσχύν τὴν ἀνίκητον, περιζωσάμενοι Ἅγιοι, σαρκὸς τὴν ἀσθένειαν, οὐκ ἐλογίσασθε· ἀλλ' ἀπτόητον, τὸ φρόνημα δεικνύντες, πυρὸς καὶ κολάσεων, κατετολμήσατε.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη Θεόνυμφε, τὸν ἐν ὑψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐβάστασας, σάρκα γενόμενον· σὺ γὰρ πέφνησας, ἐκ πάντων τῶν αἰώνων, δοχεῖον ἐπάξιον, τοῦ Παντοκράτορος.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Στερεωθέντες, τοῦ Χριστοῦ τῇ δυνάμει πανάριστοι, διανοίᾳ σταθηρᾷ, διὰ πυρὸς τε καὶ ὕδατος, ἀθλοῦντες διήλθετε, πρὸς τὰ οὐράνια.

Ἀρράγεστάτη, τῶν μελλόντων ἐλπίδι νευρούμενοι, τῶν παρόντων ἀλγεινῶν, ἀνδρειοτάτῳ φρονήματι, πανένδοξοι Μάρτυρες, κατεφρονήσατε.

Ἴσα φρονοῦντες, τοῖς τρισὶ Νεανίαις πανεύφημοι, ἀπονοίας περσικῆς, τὸ πῦρ σβεννύντες ἐφάνητε, τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, περιχεόμενοι.

Θεοτοκίον.

Σὲ προστασίαν, ἀσφαλῆ Θεομητορ κεκτήμεθα· τὰς ἐλπίδας ἐπὶ σοί, ἀνατιθέντες σφζόμεθα· πρὸς σὲ καταφεύγοντες, περιφρουρούμεθα.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-

» θα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ

» Χριστέ· οὐ γὰρ ἐστὶν ἅγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησάν ποτε, τῶν ἀνομούντων οἱ λαοί, τὸ ἀνδρεῖον τῶν ψυχῶν, βλέποντες Μάρτυρες ὑμῶν, καὶ τῷ Κυρίῳ πιστεύοντες ἀνεκραύγαζον·

Δόξα σοι Χριστέ, παντοδύναμε· σὺ γὰρ εἶ Θεός, καὶ ἕτερον οὐκ οἶδαμεν, ὁ ἐνεργῶν παράδοξα θαυμάσια, ἐν τοῖς ἁγίοις σου Μάρτυσιν. Αὐτῶν πρεσβείαις, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, φώτισον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἄκινδύνως τὸν δρόμον τὸν εὐσεβῆ, ἐν σταδίῳ ἀθλοῦντες οἱ εὐκλεεῖς, ἐλπίδι διήνυσαν, τῶν στεφάνων ῥωννύμενοι· τοὺς γὰρ ὑπεναντίους, εἰς τέλεον ὤλεσαν, ἀνεμποδίστως τὴν νίκην, αὐτῶν περαιώσαντες· ὁθεν καὶ ἀφθόνως, τοῖς αἰτοῦσιν ἐν πίστει, πηγάζουσι πάντοτε, τὴν πληθὺν τῶν ἰάσεων· οἷς ἐν πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆι γαστρί, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην καὶ Κύριον· ὁθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε· Ὑσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανάμωμε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα σὲ ἐν Σταυρῷ, ἀδίκως κρεμάμενον, θρηνῶδοῦσα ἐβόα σοι· Ὁ μὲν κόσμος εὐφραίνεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Λαμπρυνόμενοι τῷ κάλλει, τῆς ἀρίστης ἀθλήσεως, φαινοὶ λαμπτήρες, Μάρτυρες Χριστοῦ ἀνεδείχθητε, φαινοτάταις ἀκτίσι καταυγάζοντες, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ἰλαστήριον τὸ αἷμα, τῶν Μαρτύρων γεγένηται, καὶ εὐωδესτάτη, ὄντως τῷ Θεῷ καθιέρωσις, ἀνεμποδίστως διδοῦσα τὴν ἀκίνδυνον, ἀναβρύουσαν, πᾶσι πηγὴν τῶν ἰάσεων.

Τῶν ποικίλων πειρασμῶν τε, καὶ κινδύνων τὴν ἔφοδον, ταῖς ὑμῶν πρεσβείαις, ταῖς πρὸς τὸν Χριστὸν διακρούσασθε, τῶν ἐκτελούντων ἐν πίστει τὴν πανίερον, καὶ πανέορτον, μνήμην ὑμῶν ἀξιάγαστοι.

Ἀνατρέψαντες τῆς πλάνης, τῶν εἰδώλων τὸ ἄθεον, τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων, τὴν ζωοποιοῦσαν ἐνέργειαν, ἐπὶ τῶν ἔργων δεικνύντες ἐκραυγάζετε, αἰσιδέεσθαι· Δόξα Χριστῷ τῇ δυνάμει σου.

Θεοτοκίον.

Ἰσχυρότατόν σε ὄπλον, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, δυσχερείας πάσης, καὶ τῶν χαλεπῶν περιστάσεων, ἀποσειόμεθα βλάβην καὶ τὸν κλύδωνα, τῶν αἰρέσεων, Μήτηρ Θεοῦ διαφεύγομεν.

Ῥῥῆ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Σεαυτὸν Ἀφθόνιε, προσήγαγες Θεῷ, καρτερῶς τὴν τυραννικὴν, διελέγξας ἔνδοξε, γνώμην τὴν ἄθεον, καὶ φωτὶ προσέδραμες, τῷ τῆς πίστεως γηθόμενος.

Μυηθεὶς Ἀφθόνιε, τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, δι' αὐτὸν σοῦ τὴν κεφαλὴν, ἀπειμήθης ἄριστε, καὶ πρὸς τὴν ἄληκτον, εὐφροσύνην ἔσπευσας, καὶ ἀθάνατον ἀπόλαυσιν.

Ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον, ἐλπίδα στηριχθεὶς, καὶ τερπνῶν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, καταπτύσας πάνσοφε Ἐλπιδηφόρε, ἐπτερώθης ἔρωτι, τῆς ἀχράντου ὠραιότητος.

Μακαρίας λήξεως, ἀφράστου τε τρυφῆς, ἐν σκηναῖς ταῖς ἐν οὐρανοῖς, ἠξιώθης ἔνδοξε, Μάρτυς Ἀκίνδυνε· ἀκλινῶς γὰρ ἔδραμες, σὺ τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Ἀνατείλας Ἥλιος, ἐκ σοῦ ὁ νοητός, τηλαυγῶς τὰς μαρμαρυγὰς, τῆς αὐτοῦ Θεότητος, πᾶσιν ἐφήπλωσε, Θεοτόκε Δέσποινα· διὸ πάντες σε δοξάζομεν.

Ῥῥῆ στ'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ῥεόντων, τὸ φθαρτὸν παριδόντες τὰ ἄφθαρτα, κατηξιώθητε βλέπειν· πειρασμῶν οὖν ρύσασθε καὶ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει, ὑμᾶς προσκαλουμένους ἀήτητοι.

Τριάδος, τῆς ἀρχικῆς πανένδοξοι Μάρτυρες, τοὺς χαλεπῶς δεδεμένους, καὶ φρουραῖς ἀφύκτοις κατεχομένους, διαλῦσαι, ταῖς ὑμῶν ἰκεσίαις σπλαγχνίσθητε.

Ἵπὲρ σοῦ, ἑαυτοὺς παραδόντες εἰς θάνατον, ἀθανασίας Σωτήρ μου, οἱ γενναῖοι ἔτυχον καὶ σωτήρες, τῶν ἐν ζάλῃ, καὶ συμφοραῖς καὶ θλίψει γεγόνασιν.

Θεοτοκίον.

Ἐξόν μου, τὸ τῶν παισμάτων Κόρη χειρόγραφον, τῆς συνεχούσης με λύπης, καὶ παθῶν τὴν λύσιν χαριζομένη, καὶ τηροῦσα, διηνεκῶς ἀλώβητον Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ
» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆ τῆς Τριάδος καλλονῆ λαμπρυνθεῖσα, ἡ πενταυγῆς τῶν Ἀθλητῶν θεία φάλαγξ, τὰς τῶν τυράννων ἡμβλυσε δεινὰς προσβολάς, ἄφθονον ἀκίνδυνον, ἀνεμπόδιστον χάριν, ἅπασι πηγάζουσα, τοῖς ἐλπίδι καὶ πόθῳ, ἐνθέως προσιοῦσι δι' αὐτῶν, τῷ πάντων Κτίστη, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν ῥυπωθεῖσάν μου ψυχὴν, τῷ ρείθρῳ τοῦ ἐλέους τῆς σῆς φιλανθρωπίας, ἀπόσμηξον Οἰκτίρμον, καὶ ἐν φωτὶ ἀειλαμπεῖ αὐγασον ὑμνῆσαι τὸν πεντάριθμον χορὸν τῶν Μαρτύρων σου, Ἀκίνδυνον καὶ θεῖον Πηγάσιον, σὺν Ἐλπιδηφώρῳ καὶ Ἀφθονίῳ, τὸν γενναῖον Ἀνεμπόδιστον, τοὺς σεπτοὺς ἀθλοφόρους· οἱ πᾶσαν προσβολὴν βασάνων ἀνδρείως, τῆ ἀγάπῃ σου σαφῶς τρέψαντες Λόγε, θῦμα λογικὸν προσήγαγόν σοι ἑαυτούς, τῷ πάντων Κτίστη, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῆ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἀθλήσεως τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀκινδύνου, Πηγασίου, Ἀφθονίου, Ἐλπιδηφόρου, καὶ Ἀνεμποδίστου.

Στίχ. Ἀκίνδυνον πῦρ· τῶν δὲ λοιπῶν τεσσάρων,

Οὓς μὲν τὸ πῦρ ἔκτεινεν, οὓς δὲ τὸ ξίφος.

Δευτέρῃ Ἀφθονίῳ καὶ τέτρασι, πῦρ, ἄορ, ἄθλος.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι, τῆς Περσῶν γῆς ὄντες, τὰ πρῶτα παρὰ Σαβωρίῳ βασιλεῖ Περσῶν ἔφερον. Οἱ οὖν Ἀκίνδυνος, Πηγάσιος καὶ Ἀνεμπόδιστος, ἄκρως τὴν εὐσέβειαν ἀγαπῶντες, ὠμολόγουν τὸν Χριστόν· δι' ἣν αἰτίαν συλληφθέντες, τύπτονται κρεμασθέντες καὶ τὰς πλευρὰς πυρὶ καταφλέγονται. Ἐπεὶ δὲ βλασφημεῖν ὁ βασιλεὺς εἰς Χριστὸν ἤρξατο, ἀφωνία τοῦτον καταδικάζουσιν οἱ ἅγιοι καὶ αὐθις λύουσιν. Εἶτα ἐπὶ κραβάτων σιδηρῶν πεπυρακτωμένων ἀπλοῦνται· καὶ ὄμβρου καταρράγέντος, ἡ φλόξ σβέννυται, καὶ τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα εὐχῆ καταβάλλουσι· διὰ τοῦτο ὑποχαλῶνται λέβησι μεστοῖς μολύβδου κοχλάζοντος· καὶ ἀνέπαφοι μείναντες, Ἀφθόνιον πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ

ἐπισπῶνται πίστιν, ὅς καὶ παραχρῆμα τὴν κεφαλὴν ἀφηρέθη. Καὶ ἐν βοείοις θυλάκοις βληθέντες καὶ τῇ θαλάσῃ ριφέντες, ἀνασῶζονται καὶ τὸν Ἐλπιδηφόρον, πρῶτον ὄντα τῆς Συγκλήτου, πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐκκαλοῦνται πίστιν, μεθ' ἑτέρων ἑπτακισχιλίων, οἵτινες τὰς κεφαλὰς ἀπειμήθησαν. Οἱ δὲ περὶ Ἀκίνδυνον, Πηγάσιον καὶ Ἀνεμπόδιστον, εἰς βόθρον ρίπτονται μεστὸν θηρίων· καὶ ἀβλαβεῖς διαμείναντες, τὴν μητέρα τοῦ βασιλέως πρὸς τὴν πίστιν εἴλκυσαν. Ὅθεν καμίνῳ πυρὸς ἐμβληθέντες, τέλος ἐδέξαντο τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἀπὸ τῆς Συγκλήτου βουλῆς Ἅγιοι, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Συγκλητικοὶ ποθοῦντες ἄφθαρτον γέρας,

Συγκλητικὰ τμηθέντες ἀρνοῦνται γέρα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Εὐδοξίου, Ἀγαπίου καὶ λοιπῶν Ἁγίων ὀκτώ.

Στίχ. Τὸ πῦρ ἀριστεῖς καρτερήσαντες δέκα,

Πρὸς τὴν ἀρίστην λῆξιν ἦκον οἱ δέκα.

Οὗτοι ὑπῆρχον στρατιῶται ἐν Σεβαστείᾳ, ἐπὶ Λικινίου βασιλέως. Ἐξετασθέντες δὲ ὑπὸ Αὐξανίου ἄρχοντος τῆς πόλεως, καὶ Μαρκέλλου δουκός, καὶ Μάρκου τοῦ Ἀγρικολάου, καὶ ἀνυπερβλήτοις βασάνοις ὑποβληθέντες, πυρὶ παραδίδονται· ἐν ᾧ καὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέθεντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρκιανοῦ τοῦ ἐν τῇ Κύρῳ.

Στίχ. Χοῦς, Μαρκιανέ, τυγχάνων εἰς χοῦν λύη,

Τὸ δόγμα τοῦ πλάσαντος οὐκ ἔχων λύειν.

Οὗτος ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Μαρκιανός, πατρίδα μὲν ἔσχε τὴν Κύρον, μετὰ δὲ ταῦτα τὴν ἔρημον. Καταφρονήσας γὰρ τῆς τοῦ γένους περιφανείας, τῆς ἐρήμου καταλαμβάνει τὸν ὄμφαλόν. Καὶ μικρὸν οἰκίσκον δειμάμενος, ὡς μόνον τὸ σῶμα καλύπτεσθαι, καὶ τριχίνοις ράκεσιν αὐτὸ περιθεῖς, καθεῖρξεν ἑαυτὸν ἐκεῖσε. Σιτίον δὲ ἦν αὐτῷ ἐκάστη ἑσπέρα, τρεῖς οὐγγίαι ἄρτου καὶ ὕδωρ ὀλίγον πρὸς τὸ ζῆν. Χρόνου δὲ τινος διεληλυθότος, δύο φοιτητὰς ἐδέξατο, καλύβας μικρὰς πήξαντας.

Οὗτος οὖν ὁ μακάριος, ἀεὶ ἐγκεκλεισμένος ὢν, οὐδέποτε λύχνον ἐκτήσατο, ἀλλὰ φῶς θεῖον περιέλαμπεν αὐτὸν ταῖς νυξί, καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν γραμμάτων ὑπεδείκνυσεν· εἶχε γὰρ μικρὸν Ψαλτήριον σὺν αὐτῷ. Καί ποτε δὲ μεγίστου δράκοντος προκύψαντος ἐκ τῆς πλησίον ἐρήμου καὶ ὄλεθρον ἐπαπειλοῦντος, οἱ συνασκηταὶ ἐθροήθησαν· ὁ δὲ

ἅγιος τῷ μὲν δακτύλῳ τὸν Σταυρὸν ἐτύπωσε, τῷ δὲ στόματι τὸ θηρίον ἐνεφύσησε· καὶ ὡς περ καλάμη ὑπὸ πυρός, οὕτω τὸ θηρίον εὐθύς εἰς πολλὰ διελύθη.

Φλαβιανός ποτε, ὁ τῆς Ἀντιοχέων πρόεδρος καὶ ὁ τῆς Κύρου Ἐπίσκοπος καὶ ἕτεροί τινες τῶν Ἐπισκόπων ἐπίσημοί τε καὶ λόγιοι, ἀπελθόντες πρὸς αὐτὸν καὶ πολλὰ παρακαλέσαντες, ἔτι δὲ καὶ τῆς θείας Γραφῆς πλεῖστα κατανιλήσαντες εἰς αὐτόν, προέτρεπον αὐτὸν εἰς τὸ ἐξελεθεῖν ὠφελείας ἕνεκεν πολλῶν· ὁ δὲ οὐδὲ ἀκοῦσαι ἠνέσχετο. Πολλοὺς δὲ καὶ ἀπὸ διαφόρων αἰρέσεων ὁ θαυμαστὸς οὗτος ἀνὴρ μετέβαλεν εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ ὀρθόδοξον πίστιν.

Ποτὲ αὐτοῦ ἡ ἀδελφή, ἐκ τῆς πόλεως Κύρου, τινὰ βρώσιμα λαβοῦσα, τοιῷδε Ἀσκητῆ πρόσφορα, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς πρὸς τὸν Ὅσιον ἀφίκετο· ὁ δὲ ταύτην μὲν οὐκ ἐθεάσατο, τὸν δὲ ἀνεψιὸν προσεδέξατο, μηδὲν ἐξ αὐτοῦ εἰληφώς. Ὡς δὲ ἐνέκειτο παρακαλῶν προσδεχθῆναι τὰ προσαχθέντα, ὁ Ἅγιος ἔφη· Ὡς πρὸς ἡμᾶς πορευόμενοι, πόσα διήλθετε Μοναστήρια; καὶ τίσιν ἐκείνων ἐκ τούτων μετεδώκατε; Τοῦ δὲ εἰρηκότος· Οὐδέ τι τὸ οἰονοῦν δεδώκαμεν. Ἄπιτε λοιπόν, ἔφη, μεθ' ὧν ἐκομίσατε· φυσικῆς γὰρ συγγενείας καὶ οὐ θεραπείας τῆς πρὸς Θεὸν ταῦτα ἠνέγκατε.

Οὗτος, μέγας καὶ διαβόητος τοῖς πᾶσι γενόμενος καὶ τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν ποθητός, ἐπεὶ ἔγνω πολλοὺς διαμαχομένους τὸ τούτου σῶμα λαβεῖν μετὰ τὴν πρὸς τὰς ἄνω θείας μονὰς αὐτοῦ μετάστασιν, θήκας ἐτοιμάσαντας καὶ ναοὺς οἰκοδήσαντας, τὸν μακαρίτην Εὐσέβιον, τὸν πρῶτον αὐτοῦ μαθητὴν, ὄρκους κατησφαλίσατο, τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐν ἀποκρύφῳ κατακρύψαι τόπῳ, μήκοθεν τῆς καλύβης αὐτοῦ· καὶ οὕτω διαθέμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Αἱ ἅγιοι Μάρτυρες Κυριακή, Δομνίνα καὶ Δόμνα ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Κυριακή, Δομνίνα καὶ σεπτὴ Δόμνα,

Ὡς σεπτὸν αἰ τρεῖς εἰς ξίφους εὖρον τέλος.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ὡς ἐλυτρώσω τῆς φλογός, τοὺς τρεῖς εὐσεβεῖς Νεανίας, οὕτω καὶ νῦν τοὺς Ἀθλητάς, ἐν καμίνῳ πυρὸς διεφύλαξας, ὁμοφρόνως βοῶντάς σοι· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Νέμεις ἀφθόνους δωρεάς, καὶ θαυματουργίας πηγάζεις, τοῖς Ἀθλοφόροις σου Χριστέ, συνεργῶν καὶ συμπράττων ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ φαινόμενος ψάλλουσιν· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Πλήθη Μαρτύρων ἀψευδῶς, συγκεκροτημένα τῇ πίστει, προσενηνόχατε Χριστῷ, παραδόξων θαυμάτων ἐπίδειξιν, ἐνεργοῦντες καὶ ψάλλοντες· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι διὰ σοῦ, τῆς τῶν Προπατόρων κατάρας, καὶ πρὸς αἶδιον τρυφήν, μεταστάντες τὸ Χαῖρέ σοι κράζομεν, ὑπερένδοξε Δέσποινα, ἡ Θεὸν σεσαρκωμένον ἡμῖν τεκοῦσα.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἡ εὐαγεσιὰ τῶν Μαρτύρων, πανήγυρις χαρμοσύνης ἐπεδήμησε, κόσμον καταυγάζουσα, πάντας κατευφραίνουσα, καὶ τηλαυγῶς φαιδρύνουσα, πίστει τοὺς ψάλλοντας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θηρίων καὶ βόθρων καὶ βασάνων, ἀγρίων κατετολμήσατε μακάριοι, ἔχοντες συλλήπτορα, τὸν ἀκαταγώνιστον, καὶ τὸν τῆς δόξης Κύριον, ᾧ νῦν κραυγάζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦμᾶς τοὺς γενναίους Ἀθλοφόρους, Ἀκίνδυνον Πηγάσιον Ἀφθόνιον, αὔθις Ἀνεμπόδιστον, καὶ τὸν παναοίδιμον, Ἐλπιδηφόρον ἔχοντες, τεῖχος ἀκράδαντον, τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν ἀπαύστως, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στεφάνῳ τῆς νίκης κοσμηθέντες, καὶ κάλλους διαδήματι λαμπόμενοι, αἶγλην τὴν ἀνέσπερον, τέλος τὸ μακάριον, ἐν οὐρανοῖς εἰλήφατε, Μάρτυρες κράζοντες· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Στόματι καὶ γνώμη Θεοτόκον, φρονοῦντες ὁμολογοῦμέν σε Πανάμωμε· τέτοκας γὰρ πάναγνε, σάρκα περιθέμενον, τὸν Ποιητὴν καὶ Κύριον, καὶ Βασιλέα Χριστόν· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό-
 » κου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνερ-
 » γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλ-
 » λουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυ-
 » ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Καμάτους ὑμῶν τοὺς ἐπὶ γῆς οὐράνιος, εὐφροσύνη διεδέξατο, ἔνθα Μαρτύρων αἱ χορεῖαι, καὶ τὰ τῶν Ἀθλοφόρων στρατεύματα, καὶ πᾶσα τῶν πρωτοτόκων ὁμήγυρις, τοῖς οὐρανίοις συνευφραίνεται.

Ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν ὀδυνηρῶν πανόλβιοι, καὶ κινδύνων διασώσατε, πάντας τοὺς πίστει τὴν ἀγίαν, πανήγυριν ὑμῶν ἐορτάζοντας, εἰρήνην καὶ γαλήνην αἰτούμενοι, καὶ σωτηρίαν πανσεβάσμιοι.

Πλουσίῳ λαμπόμενοι φωτὶ καὶ χάριτι, Ἀθλοφόροι διαπρέποντες, λύσιν πταισμάτων καὶ φροντίδων, ἅμα τοῖς σὺν ὑμῖν ἀριστεύσασι, δοθῆναι τοῖς πρὸς ὑμᾶς καταφεύγουσι, τὸν εὐεργέτην δυσωπήσατε.

Θεοτοκίον.

Εὐὰ μὲν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἐξώρισται, κωλυθεῖσα τῆς μεθέξεως· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, ζωὴν τὴν πρὸ αἰώνων ἐκύησας, τῷ κόσμῳ τὴν ζωηφόρον ἐνέργειαν, χαριζομένη διὰ πίστεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
 » εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
 » φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
 » θησας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀκίνδυνον πηγάζετε, τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἀνεμποδίστως ἀφθόνως, τοῖς ἐπ' ἐλπίδι τελοῦσι, τὴν μνήμην ὑμῶν Ἅγιοι· ἀλλὰ καὶ νῦν πηγάζοιτε, ἰάματα πανεύφημοι, τοῖς ὑμᾶς πόθῳ τιμῶσι, πεντάριθμοι Ἀθλοφόροι.

Θεοτοκίον.

Τὴν φύσιν ἀνεκαίνισας, φθαρεῖσαν τοῦ Προπάτορος, ὑπερφυῶς συλλαβοῦσα, καὶ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὸν Πλάστην πάσης φύσεως· ὑφ' οὗ ῥωσθέντες ἤθλησαν, χοροὶ Μαρτύρων μέλποντες, σὲ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν ἀπαρχὴν Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον

Τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου·

εἶτα τὸ Ἰδιόμελον τοῦτο. Ἦχος β'.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Αἱμάτων τοῖς κρουνοῖς τὸ σῶμα βάψας, ἀκινδύνως διῆλθες, τὴν τοῦ μαρτυρίου ὁδόν, Ἀθλοφόρε Ἀκίνδυνε· ὅθεν καὶ ἰσχὺν τὴν ἔνθεον

περιζωσάμενος, τὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐξέκοψας μηχανουργήματα, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ἡ πενταφεγγῆς τῶν Ἀθλητῶν λαμπάς, ὡς ἐν δρυμῷ ξύλων ἀξίνη, δαυϊτικῶς ἐξέκοψε τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ· καὶ ὁμολογήσαντες Χριστὸν ἐναντίον βασιλέων, ἀπαύστως πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μακαρίζω σε Πάναγνε, τὴν βροτοῦς ἀφαρπάσασαν, ἐκ βυθοῦ κακίας καὶ ἀπογνώσεως· ὑμνολογῶ σε Θεόνυμφε, τὴν ἀειμακάριστον, καὶ δοξάζω σου σεμνή, τὴν ἀπόρρητον κύησιν, ὅτι ἔτεκες, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κατάρας, ἠλευθέρωσας Παρθένε, προγονικῆς τὸ ἀνθρώπινον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνάς καὶ Μήτηρ σου, ἐξεπλήττετο, καί· Τί τὸ ὄραμα ἔκραζεν, Υἱὲ ποθεινότητε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀκεψιμᾶ, Ἰωσήφ καὶ Ἀειθαλᾶ· καὶ τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τοῦ ἐν Λύδῃ, ἥτοι τῆς καταθέσεως τοῦ τιμίου σώματος αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους σι', καὶ ψάλλομεν προσόμοια Στιχηρὰ τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἡ τῆς Τριάδος τριάς, τῶν ἀρετῶν τὰ καθαρὰ καταγώγια, κρατῆρες τὸν θεῖον οἶνον, τῆς εὐσεβείας ἡμῶν, τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα οἱ προχέοντες· μαζοὶ οἱ τὸ γάλα, τῶν ἰαμάτων πηγάζοντες· ἄστρα τὸ φέγγος, ἀληθείας πυρσεύοντα, καὶ τὰ πέρατα, φωταυγίαις λαμπρύνοντα. Μάρτυρες μεγαλώνυμοι, οἱ νύκτα μειώσαντες, τῆς ἀγνωσίας καὶ πάντων, τὰς διανοίας φωτίσαντες, Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις Ἀκεψιμᾶ ἱερέ, Ἀειθαλᾶ καὶ Ἰωσήφ ἀξιάγαστοι, τῷ θείῳ πυρὶ τὴν πλάνην, πυρσολατρῶν δυσσεβῶν, ἐπιγνώσει θεία κατασβέσαντες, δι' ὧν οἱ θρησκεύοντες, παρανόμως τὸν ἥλιον, καὶ τοὺς ἀστέρας, παντελῶς ἡμαυρώθησαν, καὶ κατήρηται, ἡ τῶν Μάγων ἐπίνοια. Μάρτυρες ἀεισέβαστοι, Τριάδος ὑπέρμαχοι, φῶς τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, τοῦ ἀληθοῦς Ἀρχιποίμενος, Χριστοῦ τοῦ τυθέντος, καὶ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Πᾶσαν ἐπιφορὰν τῶν δεινῶν, ἀνδρειοτάτῳ λογισμῷ ὑπηνέγκατε, ἀλόγοις τε ὡσπερ φόρτος, ἐπιτεθέντες σοφοί, πρὸς βασάνων πλείω πεῖραν ἤγεσθε· διὸ συγκοπτόμενοι, καὶ ροπάλοις τυπτόμενοι, καὶ ταῖς αἰκίαις, χαλεπῶς δαπανώμενοι, οὐκ ἐκάμφθητε, οὐ θεὸν ἐξηρνήσασθε· ὁθεν προσαπηνέγκατε, τῆς νίκης τὸν στέφανον, καὶ ταῖς Μαρτύρων ἀγέλαις, περιφανῶς ἠριθμήθητε· μεθ' ὧν ἐξαίτεῖσθε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὅμοια.

Χαίρων αὐτοκινήτοις ὀρμαῖς, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀνδρικῶς προσεχώρησας, καὶ πᾶσαν ἐκπλήξας φρένα, τῆ καρτερίᾳ τῆ σῆ, τῶν τυράννων θράση κατεπάτησας· λαμπρὰν πρὸς Ἀγγέλων, διαγωγὴν μεταβέβηκας, περιχορεύων, σὺν αὐτοῖς καὶ γηθόμενος, σφῶζων πάντοτε, τοὺς πιστῶς σε γεραίροντας, Μάρτυς ἐπιστάσιαις σου, παμμάκαρ Γεώργιε, καὶ συμπαθείᾳ πενήτων, τοῖς ὀδυρμοῖς ἐπικλόμενος, Χριστὸν ἰκετεύεις, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔθι τοῖς εὐφημοῦσιν ἡμῖν, καὶ θλιβομένοις ἀρωγὸς γενησόμενος, τὸν πόνον ἐπικουφίζων, τῶν χαλεπῶν πειρασμῶν, καὶ τὸ βάρος τούτων ἀφαιρούμενος, φρουρῶν καὶ φυλάττων, καὶ διασφῶζων Γεώργιε, διαβιβάζων, πρὸς θεὸν διὰ πίστεως, καὶ προστάγμασιν, ἐμβιβάζων τοῦ Κτίσαντος· ὅπως δι' ἀγαθότητος, τῆς τούτου βιώσαντες, τύχωμεν πάντες τῶν θείων, ἐν οὐρανοῖς ἀντιδόσεων, Χριστὸν ἀνυμνοῦντες, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἀληθῶς, τῆς σῆς ἀρρήτου μαρτυρίας κηρύττεται, τὸ κλέος ἔνδοξε Μάρτυς· ὡς γὰρ λαμπρὸς ἀριστεύς, διατρέχεις πᾶσαν ἀξιάγαστε, τὴν κτίσιν Γεώργιε, πλείσταις ὄντως κοσμούμενος, θαυματουργίαις, καὶ τὰς νόσους ἰώμενος, καὶ τοὺς πάσχοντας, θεραπεύων πρεσβείαις σου· ὁθεν ὡς ἀντιλήπτορα, θερμόν σε

γινώσκομεν, καὶ εὐεργέτην παμμάκαρ, τοὺς αἰχμαλώτους ῥυόμενον. Χριστὸν οὖν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἦχος πλ. β'.

Ἀξίως τοῦ ὀνόματος, ἐπολιτεύσω στρατιῶτα Γεώργιε· τὸν σταυρὸν γὰρ τοῦ Χριστοῦ, ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τὴν ἐκ διαβολικῆς πλάνης, χερσωθεῖσαν γῆν ἐκαλλιέργησας, καὶ τὴν ἀκανθώδη θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐκριζώσας, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, κληῖμα κατεφύτευσας. Ὅθεν βλυστάνεις ἰάματα, τοῖς ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ πιστοῖς, καὶ Τριάδος γεωργός, δίκαιος ἀνεδείχθης. Πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ὅρῳσά σε σταυρούμενον, Χριστὲ ἢ σὲ κυήσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὁ ὀρῶ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Εἰς τὸν Στίχον,

Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀθλοφόρε Γεώργιε, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλε, τῶν Μαρτύρων σύσκηνε, καταφύγιον, τῶν θλιβομένων ἐκάστοτε, λιμὴν ἀναψύξεως, θαλαττεύοντι κάμοί, ἐν τῷ βίῳ γενήθητι, καὶ κυβέρνησον, δυσωπῶ τὴν ζωὴν μου, ὅπως πίστει, ἀδιστάκτῳ μακαρίζω, τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνάς σου.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἐν θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα περιφρούρησον, ἐπαγρυπνοῦντα διάσωσον, παμμάκαρ Γεώργιε, καὶ ὁδήγησον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα, ὅπως εὐροίμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ καταφεύγων τῇ σκέπῃ σου.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τῷ τῆς πίστεως θώρακι, καὶ ἀσπίδι τῆς χάριτος, καὶ Σταυροῦ τῷ δόρατι συμφραξάμενος, τοῖς ἐναντίοις ἀνάλωτος, ἐγένου Γεώργιε· καὶ ὡς θεῖος ἀριστεύς, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, τροπωσάμενος, σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις· τοὺς πιστοὺς δέ, περιέπων ἀγιάζεις, καὶ διασφάζεις καλούμενος.

Δόξα. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. β'. Ἐφραὶμ Καρίας.

Προοίμιον τυπικῶς, τῆς τρισσοφεγγοῦς ὑμῶν ὁμονοίας, καὶ ἐν Χριστῷ μαρτυρίας τῆς ἀκηράτου Τριάδος, καὶ ὑπερουσίου Μονάδος Ἀθληταί, οἱ ἐν Περσίδι ἀφλεκτοὶ συντηρηθέντες, τρεῖς Παῖδες γεγονάσιν· ὡς γὰρ ἐκεῖνοι φλογὸς κατετόλμησαν, εἰς Θεὸν μὴ ὑβρίσαντες, οὕτω καὶ ὑμεῖς θανεῖν οὐ παρητήσασθε, μὴ ὑπενδόντες τῇ τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσει. Ἄλλ' ὡς ἐκείνους ὁ φανεῖς τέταρτος, ἐν τῇ φλογὶ ἐδρόσιζεν, οὕτω καὶ ὑμᾶς Χριστός, ὁ εἷς τῆς Τριάδος, προσεδέξατο ἐν τόπῳ ἀναψύξεως. Ἀκεψιμᾶ σὺν τῷ Ἰωσήφ, καὶ Ἀειθαλᾶ θεόληπτοι, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἀπολυτίκια. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Ὡς θεράποντες, τῆς εὐσεβείας, σιῦλοι ὠφθητε, τῆς Ἐκκλησίας, πυρσολατρῶν καθελόντες τὸ φρύαγμα, Ἀκεψιμᾶ Τεράρχα πολυάθλε, Ἀειθαλᾶ Ἰωσήφ τε μακάριοι. Ἄλλ' αἰτήσασθε, Χριστὸν τὸν Θεὸν πανεύφημοι, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγ. Γεωργίου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς ἡλῖος ἔμψυχος, τῇ σῆ ἀθλήσει φανεῖς, θεσμῷ ἔδυσ φύσεως, ἀλλ' ἀνατέλλεις ἐκ γῆς, διὰ τῶν λειψάνων σου, ὅλος λελαμπρυσμένος, τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλη, ἐκλάμπων τῇ οἰκουμένῃ, ἰαμάτων ἀκτῖνας, Γεώργιε μεγάλαθλε, πιστῶν ἢ ἀντίληψις.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἷς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἄνθη τὰ τερπνὰ Μαρτύρων ἐπαινέσω. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ.

Αἴγλη τρισηλίου ἀστραπῆς, φωτιστικῶς ἀύγαζόμενοι Μάρτυρες, ταύτην τὴν πανίερον μνήμην ὑμῶν, τοὺς εὐσεβῶς γεραίροντας, σκότους ἀμαρτίας, καὶ παθημάτων λυτρώσασθε.

Νόμοις τοῦ Δεσπότου καὶ Θεοῦ, συμπεφυρμένοι τὸν νοῦν ἱερώτατοι, νόμους τοὺς κελεύοντας παρανομεῖν, ἀνδρείως ἐξεκλίνατε· ὁθεν ἐναθλοῦντες, νομίμως δόξης ἐτύχετε.

Θύματα προσήχθητε Χριστῷ, τῆ ἐκουσίῳ σφαγῇ καθαρῶτατα, Μάρτυρες πανόλβιοι, ἱερουργοὶ καὶ θῦται χρηματίσαντες, τοῦ ἐθελουσίῳ, σφαγῇ τὸν κόσμον ζώσαντος.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν ἀπερίληπτον Θεόν, περιγραφόμενον σώματι τέξασα, σάρκα χρηματίσαντα, ὑπερβολῇ Παρθένε ἀγαθότητος, τοῦτον ἐκδυσώπει, κινδύνων σῶσαι τοὺς δούλους σου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, οὔ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν σεπτὸν ἐν Μάρτυσιν ὑμῶν προφρόνως.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Τῷ ὀδηγήσαντι.

Τὸ δυστυχὲς τοῦ νοός μου, καὶ ἀδρανὲς Ἄγιε, τῷ διαπύρῳ τῆς σεπτῆς, σοῦ προσευχῆς μεταποίησον, εὐρυσθενῆ ἐργαζόμενος, ὅπως σου τὴν παναγίαν ἐορτὴν ἐγκωμιάσαιμι.

Ὁ ὑψιβάμων ἐν ἄμφω, καὶ τῶν πολλῶν ὑπερθεν, ἔργῳ καὶ λόγῳ πεφηνώς, σοῦ οὐκ ἰσχύει Γεώργιε, ἀνευφημεῖν τὰ τεράστια· πέλεις γὰρ παγκρατιάρχης ἀκραιφνής, καὶ αἰχμητῆς κραταιός.

Νόμοις ἐπαίνων οὐδόλως, ἡ σὴ σεπτὴ ἄθλησις, ὑποπεσεῖται Ἀθλητά· ἰλιγγιῶ γὰρ καὶ δέδοικα, καὶ ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι, ψεῦσαί σου κἂν γοῦν ποσῶς, Ἀθλοφόρε τοῖς προτερήμασιν.

Θεοτοκίον.

Σωτήρα πάντων τεκοῦσα, τὴν τῆς ζωῆς ἔκπτωσιν, ἐπηνωρθώσω ἀγαθή· τὴν γὰρ ζωὴν ἀπεκύησας, πᾶσιν ἡμῖν πρυτανεύουσαν, ἄφεςιν ἀμαρτιῶν ταῖς πρεσβεΐαις σου.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδώς.

Τὰ πάθη ἀσκήσεως πυρί, τεφρώσας ἱερώτατε, Ἀκεψιμᾶ πρὸ πείρας ἀθλήσεως, κριδὸς καθάπερ ἐπισημότατος, ὑπ' ἀνόμων τέθυσαι, ταῖς ῥοαῖς τοῦ αἵματος, ἀγιάσας πιστῶν τὰ πληρώματα.

Αδίκως στρεβλούμενος σοφέ, καὶ ῥάβδοις συντριβόμενος, καὶ ἀπηνῶς
 βασάνοις ξεόμενος, οὐκ ἐξηρνήσω τὸ θεῖον ὄνομα, οὐ πυρὶ ἐπέθυσας,
 Ἰωσήφ πανάριστε, πυρακτούμενος ζήλω τῆς πίστεως.

Τὸν νῶτον καὶ τὰ στέρνα ἀφειδῶς, τυπτόμενος ὑπέφερες, Ἀειθαλᾶ
 ἐτέρου ὡς πάσχοντος· νοῖ γὰρ Μάρτυς τελείως ἐνδοξε, πρὸς Θεὸν
 ἠτένιζες, σφάζειν τὸν δυνάμενον, τοὺς αὐτῷ ὀλοψύχως πιστεύοντας.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ἡμῖν, ὁ Ἥλιος ὁ ἄδυτος, φωτιστικαῖς πανάμωμε
 λάμπησι, φωτίζων κόσμον σκότει κρατούμενον, καὶ προσαπολλύμενον,
 πλάνη τοῦ ἀλάστορος, Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ στερεῶν βροντήν.

Ἐπιπαφλάζον πῦρ τὸ τῆς ἀπάτης, οὐ φέρων βλέπειν Ἄγιε, ὡς ὁ
 πυρίπνους καὶ ζηλωτής, ἀνομοῦντας διελέγχων· Οὐκ ἔστιν ἄλλος
 ἔλεγες, Θεὸς ὡς ὁ Κύριος.

Πῦρ τὸ τοῦ Λόγου ὄπερ ἦλθε μάκαρ, βαλεῖν εἰς κόσμον ἅπαντα, σοῦ
 καθαψάμενον τῆς ψυχῆς, στέγειν ὅλως οὐκ εἶα, ἀλλὰ θερμῶς
 ἀνέκραζες· Χριστός μοι στερέωμα.

Τὰ τῶν βασάνων εἶδη σοι δεικνύων, ὡσπερ φοβεῖν ὁ τύραννος, τὴν
 ἀκατάπληκτόν σου ψυχὴν, ὑπετώπασε θεόφρον· σὺ δὲ στερόρῳς
 ἀνέκραζες· Χριστός μοι στερέωμα.

Θεοτοκίον.

Ὅρος σε μέγα βλέπων ὁ Προφήτης, ὑπερκειμένην ἔχον, τὴν κορυφὴν
 ἀπάντων τῶν βουνῶν, τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων, ὑπὲρ αἰτίαν ἔλεγε,
 Παρθένος γεννήσεται.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεῶν βροντὴν καὶ κτίζων πνεῦμα, στερέωσόν

» με Κύριε, ἵνα ὑμνῶ σε εἰλικρινῶς, καὶ ποιῶ τὸ θέλη-

» μά σου· ὅτι οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ θεῖα σοφέ, σεπτῶς ἐμυσταγωγῆσας, θυσία δεκτὴ, ἐγένου
 παμμακάριστε· τοῦ Χριστοῦ γὰρ ἔπιες, τὸ ποτήριον ἐνδόξως Ἄγιε,
 Ἀκεψιμᾶ σὺν τοῖς συνάθλοισι σου, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων
 ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν χερσωθεῖσάν μου καρδίαν πολλοῖς πταισίμασιν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὄμβροισ τῆς σῆς ἀγαθότητος, δεῖξον καρποφόρον ἀρεταῖς· καὶ παράσχου φωτισμὸν γνώσεως τῇ διανοίᾳ μου, ἵνα ὑμνήσω γηθόμενος τὸν Τεράρχην καὶ Ἀθλοφόρον, Ἀκεψιμᾶν τὸν μέγαν, σὺν Αἰιθαλᾶ τῷ γενναίῳ, καὶ Ἰωσήφ τῷ πανολβίῳ· ἐν σοὶ γὰρ θαρρόυντες, ποικίλων βασάνων ἀνδρείως κατετόλμησαν· διὸ καὶ παρέχουσι νοσοῦσι τὴν ἴασιν, ὡς χάριν δεξάμενοι, πρεσβεύοντες ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἰωσήφ ὁ γενναῖος ἀγωνιστής, Ἀκεψιμᾶς ὁ τῆς πλάνης ὀλοθρευτής, Αἰιθαλᾶς ὁ ἐνδοξος, ἀθλητῆς καὶ ἀήττητος, οἱ φαιδροὶ ἀστέρες, τῆς πίστεως ῥοσμάσιν, ἐπαξίως ὄντως, ὑμνεῖσθωσαν σήμερον· οὔτοι γὰρ τὴν δόξαν, τῶν Περσῶν ἀμαυροῦντες, ἠλίῳ οὐκ ἔθυσαν, οὐ τὸ πῦρ ἐσεβάσθησαν. Οἷς ἐν πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Τοῦ Χριστοῦ τῷ σημείῳ καθοπλισθεῖς, ἐν αὐτῷ τῶν τυράννων πᾶσαν ἰσχύν, ἀνδρείως κατέβαλες, ὡς τῆς πίστεως πρόμαχος· τὴν ἀθεΐαν πᾶσαν, εἰδώλων διήλεγξας· καὶ τοὺς πιστοὺς Θεόφρον, τῇ πίστει ἐστήριξας· ὁθεν ἐπαξίως, τοὺς τῆς νίκης στεφάνους, ἀθλήσας ἀπέλαβες, ἐκ χειρὸς τοῦ Κυρίου σου, Ἀθλοφόρε Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἴνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὦφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἀεὶ με ἐξαίρουσα· ὁθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεῖς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Τῶν Μαρτύρων. Ἦδὴ δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Ἐρήμασι σοφὲ Ἀκεψιμᾶ θείας γνώσεως, τοὺς ἀγνωσίας σκοτασμῶ, κεκρατημένους δυσμενεῖς, στερόρως κατεπάλαισας, τὰς ὑπ' αὐτῶν μὴ πτήξας στρέβλας μακάριε, προσαγομένας τῷ θείῳ σου σώματι.

Πυρί σε πυρὸς οἱ λατρευταὶ κατηνάγκαζον, σέβας προσάξαι δολερῶς· ἀλλὰ τὸν νοῦν τῆ τοῦ Θεοῦ, ἀγάπη πυρούμενος, πυρσολατρεῖν ἀπεΐπας ὅλως δεχόμενος, ἀναψυχὴν Ἰωσήφ δυναμοῦσάν σε.

Ναμάτων τῶν θείων πεπλησμένος τοῦ Πνεύματος, Ἀειθαλᾶ τὰ θολερά, τῆς ἀπιστίας καὶ πικρά, ἐξέφυγες ὕδατα, καὶ ταῖς ῥοαῖς τῶν ἐκχυθέντων αἱμάτων σου, τοὺς ἀοράτους ἐχθροὺς κατεπόντισας.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων Μαρτύρων ἱερὸν ἐγκαλλώπισμα, ὤφθης Παρθένε ἀληθῶς, καὶ τῶν πιστῶν καταφυγή, τεῖχος τε καὶ στήριγμα, καὶ παντελῆς ἀπολύτρωσις· μεγαλοφώνως διό σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Εἰσακήκοα ὁ Θεός.

Νέμοις πᾶσι σοῖς ὑμνηταῖς, τὴν εὐκλεῆ τε καὶ σεβασμίαν, ἀρωγὴν σου καὶ ἀντίληψιν, παμμάκαρ Γεώργιε, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Ἐχων ἄμαχον τὴν ἰσχύν, δεδωρημένην σοι ἐξ Ἁγίου, τῶν Ἁγίων ἀκροθίνιον, τὴν βαρβάρων ἔφοδον, σαῖς προσευχαῖς ταχέως κατάλυσον.

Νύξ με πάντοθεν πειρασμῶν, ἐπιπολάζει καὶ ἀνενδότως, συνωθεῖ με πρὸς τὴν χάρυβδιν, τῶν παθῶν Γεώργιε· ἀλλὰ προφθάσας διάσωσον.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἔσχες ἐν τῇ γαστρί, τὸν συνοχέα παντὸς τοῦ κόσμου· μόνη τοῦτον ἀπεκύησας, Θεοτόκε Πάναγνε, τὸν ἀκαταληψία νοούμενον.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ ε'. Ὁ φωτίσας.

Μακάριοι ἀπεφάνθητε, Λόγον μακάριον, κηρύξαντες ἐν σταδίῳ, ἀνδρείως αἰδίμοι, τὸν ὑμᾶς συνάψαντα, τῶν μακαρίων ταῖς χορείαις, πανευκλεῶς ἀριστεύσαντας.

Ἀπόρθητοι ἀνεδείχθητε, πύργοι τῆς πίστεως, ἐλεπόλεις τοῦ ἐχθροῦ, παντελῶς ἀφανίσαντες, Ἰωσήφ θεσπέσιε, Ἀκεψιμᾶ ἱερομύστα, Ἀειθαλᾶ ἱερώτατε.

Ῥηγνύμενα ταῖς πληγαῖς, τῶν Μαρτύρων τὰ σώματα, διέρρηξεν ἀθεΐας, ἀνίσχυρον δύναμιν, καὶ ἐδήλου ἄριστα, τὴν ἀρράγαῃ ψυχῆς ἀγάπην, πρὸς τὸν Δεσπότην, καὶ Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τηρήσας σε ὡς πρὸ τόκου, παρθένον ἀκήρατον, Πανάμωμε οἰκήσας, ἀσπόρως ἐν μήτρᾳ σου, διπλοῦς προελήλυθε, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος θεώσας, τὸ προσληφθὲν ἀγαθότητι.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Ἀτίθασον παράταξιν, δαιμόνων τροπωσάμενος, καὶ Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ χρησάμενος, ὡς θείῳ ἀκοντίῳ, τούτῳ ἐξεκέντησας, καὶ εἰς γῆν κατέρραξας, φαλαγγάρχας ζοφερούς.

Ἐώμη τῆ Παντοκράτορος, ῥωννύμενος Γεώργιε, καὶ τῆ προνοίᾳ ποδηγούμενος, τῆ πάντα κυβερνώση, τὸ σκάφος διέσωσας, τῆς ψυχῆς ἀκύμαντον, πρὸς λιμένα τῆς ζωῆς.

Τί με θωπείαις ἔλεγες, τῷ κακεργάτῃ Ἁγίε, τῆς τοῦ Χριστοῦ μου ἀγαπήσεως, ἐλπίζεις μεταστῆσαι; λίθον ἔψειν ἔοικας, γράφειν τε εἰς θάλασσαν, καὶ τοξεύειν οὐρανόν.

Θεοτοκίον.

Ἐψαύχενας κατάβαλε, αἰρετικούς Πανάμωμε, τοὺς ἀφειδῶς κατεπεμβαίνοντας, λαῶ τῷ ὀρθοδόξῳ· ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι, τῆ θελήσει σύνδρομον, οἷα μήτηρ τοῦ Θεοῦ.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ στ'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ἐψούμενα σφοδρῶς βασάνων κύματα, ὑμῶν οὐ κατεκάλυψε, τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ εὐτονον σοφοί· θείᾳ κυβερνήσει γὰρ ἐφθάσατε, τὸν γαληνὸν τῆς σωτηρίας ὄρμον γηθόμενοι.

Ἐρανίσιν ἱερῶν αἱμάτων Ἁγιοί, φοινίξαντες μακάριοι, περιβόλαιον τὸ θεῖον ἑαυτοῖς, τοῦτό τε ὀσίως ἐνδυσάμενοι, τῷ Βασιλεῖ τῷ ἀθανάτῳ συμβασιλεύετε.

Ἐραῖοι καλλοναῖς ἄθλων γεγόνατε, συμφώνως ἔνδον Ἁγιοί, ἐχωρήσατε θεοῦμενοι παιδρῶς, θέσει καὶ υἱοὶ ἀποδεικνύμενοι, πανευκλεῶς Πατὴρ τῶν φώτων ἀξιοθαύμαστοι.

Θεοτοκίον.

Νενέκρωται ἐχθρὸς τῷ ζωηφόρῳ σου, Παρθένε τόκῳ ἄχραντε, καὶ ἐζώωται Ἀδὰμ παρακοῆ, πάλαι νεκρωθεὶς καρποῦ γευσάμενος· ὅθεν ὑμνεῖ καὶ μακαρίζει σε Παναμώμητε.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ζάλη με λογισμῶν.

Σῶμά σου παραδοὺς ταῖς τιμωρίαις, τὴν ψυχὴν ἐτήρησας, ἀπήμαντον θεομάκαρ· τὴν ἄνωθεν γὰρ ἔσχες ἀρωγῆν, φρουρὰν προμηθεστάτην, ἐν τοῖς πολέμοις Γεώργιε.

Ἰλεων τὸν Δεσπότην, ταῖς εὐχαῖς σου, ἀπεργάζου πάντοτε, τὴν μνήμην σου τοῖς ἐκ πόθου ἐκτελοῦσι, καὶ ζάλης ὀρατῶν, ἐχθρῶν καὶ ἀοράτων, ἀπήμονας διαφύλαττε.

Νόες σου κατεπλάγησαν ὀρῶντες, τὴν ἀνδρείαν ἄνωθεν, πῶς ἀγχεμάχοις ὀπλοῖς κατεπάλαισας, ἄσαρκον ἐχθρόν, τὸν πάλαι τοὺς γενάρχας, ἐν Παραδείσῳ πτερνίσματα.

Θεοτοκίον.

Ἵφανας ἰστοουργία τῇ ἀρρήτῳ, ἀλουργίδα Πάναγνε, Πατὴρ καὶ Πνεῦματος Θεοῦ, εὐδοκία τῷ πάντων Βασιλεῖ, ἀτρέπτως καὶ ἀφύρτως, σάρκα τὴν σὴν ἀμφιάσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ζάλη με λογισμῶν καταλαβοῦσα, εἰς βυθὸν καθέλ-
 » κει με, ἀμέτρων ἀμαρτημάτων· ἀλλὰ σὺ Κυβερνήτα
 » ἀγαθέ, κυβέρνησον προφθάσας, ὡς τὸν Προφήτην
 » καὶ σῶσόν με.

Κοντάκιον. Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῇ ὑπερμάχῳ καὶ ταχεῖα ἀντιλήψει σου, προσπεφευγότες οἱ πιστοὶ καθικετεύομεν, λυτρωθῆναι παρὰ τοῦ Χριστοῦ Ἀθλοφόρε, τῶν σκανδάλων τοῦ ἐχθροῦ τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ παντοίων ἐκ κινδύνων καὶ κακώσεων, ἵνα κράζωμεν· Χαίροις Μάρτυς Γεώργιε.

Ὁ Οἶκος.

Μέγας ἐν προστασίαις ἐπὶ γῆς ἀνεδείχθης, τοῦ Κυρίου θεράπον καὶ φίλε· τὸν πιστὸν γὰρ λαὸν περισκέπων, σφῆρις ἀεὶ ἐνδοξε· διὸ πίστει καὶ πόθῳ βοῶμέν σοι πολὺάθλε·

Χαῖρε, δι' οὗ φρυκτωρεῖται ὁ κόσμος· χαῖρε, δι' οὗ ὁ στρατὸς καταλάμπει.

Χαῖρε τῶν πιστῶν αἰχμαλώτων ἢ λύτρωσις· χαῖρε δεσμοτῶν ἢ ὀξεῖα ἀντίληψις.

Χαῖρε ὕψος τῶν ἐκ πίστεως προστρεχόντων σοι θερμῶς· χαῖρε πλοῦτος τῶν ποθοῦντων σε, καὶ ἐν θλίψει χαρμονή.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις βασιλέων τὸ τεῖχος· χαῖρε, ὅτι παρέχεις ἐν πολέμοις τὸ νίκος.

Χαῖρε ἀστὴρ φωτίζων τοὺς πλείοντας· χαῖρε λυτὴρ παντοίας κακώσεως.

Χαῖρε, εἰς ὃν πᾶς πιστὸς καταφεύγει· χαῖρε, δι' οὗ εὐφημεῖται ὁ πλάστης.

Χαίροις Μάρτυς Γεώργιε.

Συναξάριον

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀκεψιμᾶ, Ἰωσήφ καὶ Ἀειθαλᾶ.

Στίχ. Ἀκεψιμᾶν κτείνουσιν ἐκ ῥαβδισμάτων·

Ἀκεψιμᾶ δὲ τοὺς φίλους ἐκ λευσμάτων.

Τύψαν Ἀκεψιμᾶν τριτάτη, λεῦσαν δὲ συνάθλους.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν· καὶ συσχεθέντες, παρίστανται Ἀδραχοσχάρ τῷ ἀρχιμαγεῖρῳ εἰς ἐξέτασιν. Καὶ εὐθέως ὁ ἅγιος Ἀκεψιμᾶς ῥάβδοις ῥοῖναις τύπτεται· ὁ δὲ ἅγιος Ἰωσήφ τείνεται καὶ μαστίζεται, ὡς διαιρεθῆναι τὰς σάρκας αὐτοῦ μέχρι τῶν ὀστέων, καὶ φρουρεῖται δεδεμένος. Ὁ δὲ ἅγιος Ἀειθαλᾶς, δεσμευθεὶς χερσὶ καὶ ποσὶν ὑπὸ τὰ γόνατα, ἐξαρθοῦται τὰς ἀρμονίας μαστιζόμενος καὶ τῆ εἰρκτῆ ἐγκλείεται. Μετὰ ταῦτα ὁ μὲν ἅγιος Ἀκεψιμᾶς ὑπὸ τριάκοντα τυφθεὶς στρατιωτῶν, τὴν ψυχὴν παρέδωκε· κατὰ κεφαλῆς δὲ ὁ Ἰωσήφ κρεμασθεὶς, κατελεύσθη. Ὁ δὲ Ἀειθαλᾶς, ὑπὸ τεσσαράκοντα στρατιωτῶν ταθεὶς, κρεμᾶται καὶ αὐτὸς κατὰ κεφαλῆς, καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέδωκε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ ἐορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐν Λύδδῃ, ἥτοι τὴν κατάθεσιν τοῦ ἁγίου σώματος αὐτοῦ.

Στίχ. Ναοῦ τὰ ἐγκαίνια, Μάρτυς, καὶ θέσιν,

Τῶν λειψάνων σου νῦν γεραίρει ἡ κτίσις.

Οὗτος ὁ ἔνδοξος τοῦ Χριστοῦ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Διοκλητιανοῦ, πρὸς πατρὸς μὲν Καππαδόκης, ἐκ μητρὸς δὲ Παλαιστίνος. Ἀγωγῆς δὲ θείας καὶ φύσεως τυχὼν ἀγαθῆς καὶ ῥίζης εὐκλεοῦς, τῶν γεννητόρων ἄνωθεν εὐγενεῖα καὶ εὐσεβεῖα κεκοσμημένων, πρὸς πολέμους γέγονεν ἐπιτηδειότατος καὶ λαμπρότατος. Ὅθεν καὶ παρὰ Διοκλητιανοῦ, τῆς ἡβῆς τῷ τηνικάδῃ ἀρξάμενος, τριβοῦνος νουμέρου ἐπισημότατος, εἶτα καὶ κόμης διὰ τὸ ἀήττητον τῆς ἀνδρείας γνωρίζεται, λανθάνων τὸ μέχρι τοῦδε, ὅτι χριστιανὸς ἦν.

Εἰκοστὸν δὲ λοιπὸν τῆς ἡλικίας χρόνον ἀνύων, ὀρφανὸς ἀπὸ πατρὸς ἐγεγόνει, ἐν τοῖς τῆς εὐσεβεῖας ἀγῶσιν ἐκείνου τὸν βίον ἀπολιπόντος. Ἀπάρας δὲ τῆς Καππαδοκῶν σὺν τῇ μητρί, πρὸς Παλαιστίνην, ἐξ ἧς αὐτὴ ὄρμητο, μετοικίζεται· εἰς ἣν δῆτα γῆν

κτήματά τε πολλὰ καὶ κληροὶ αὐτῷ ἐτύγγανον. Τῆς οὖν μητρὸς παρὰ τὸν καιρὸν τοῦτον τὰ τῆδε ἀλλαξαμένης, κατελείφθησαν αὐτῷ χρήματά τε καὶ περιουσία πραγμάτων πολλή· ἃ καὶ λαβὼν, σὺν πᾶσι καὶ τοῖς αὐτῷ προσοῦσι, πρὸς τὸν Διοκλητιανὸν παραγίνεται (πιθανῶς εἰς Ῥώμην), μείζονος ἀρχῆς τυχεῖν ἐφιέμενος. Ἐκ πρώτης δὲ ἑωρακῶς τὴν τοσαύτην αὐτοῦ κατὰ χριστιανῶν μανίαν, μηδὲ οἷός τε ὦν τοιαῦτα ὄρᾶν, βούλεται τέως, ἃ παρ' ἑαυτῷ περιέφερε χρήματα, τοῖς πένησι διανεῖμαι, ἑαυτὸν δὲ ἐνώπιον Διοκλητιανοῦ καὶ πάσης τῆς Βουλῆς χριστιανὸν κηρύξαι· ὃ καὶ πεποίηκε. Ταχέως οὖν ταῦτα τοῖς πένησι διανείμας, τοὺς τε παῖδας ἐλευθερίᾳ τιμήσας καὶ περὶ τῶν ἀπόντων τὰ δοκοῦντα εἰκότως διαταξάμενος, τῇ τρίτῃ τῆς βουλῆς ἡμέρᾳ, (βουλή γὰρ ἦν αὐτοῖς, ὡς τε τοὺς χριστιανοὺς ἐκ μέσου ποιήσασθαι), αὐτόκλητος ἐν μέσῳ τῆς Βουλῆς παραγίνεται, ἐκεῖσε τότε καὶ τοῦ Διοκλητιανοῦ τυγγάνοντος.

Λαμπρῶς οὖν τὸν Χριστὸν Θεὸν τε καὶ Θεοῦ Υἱὸν ἀνακηρύξας, παρρησιάζεται τὴν εὐσέβειαν. Διὸ κρατηθεὶς, παντοίαις καὶ ἀμετρήτοις σχεδὸν βασάνοις ἐκδίδοται· κοντῷ γὰρ τὴν γαστέρα κεντᾶται· τροχῷ καὶ βουνεύροις πολλάκις προσομιλεῖ, καὶ λάκκῳ τιτάνου πλήρει ἐμβάλλεται. Ἀσινῆς δὲ ἐκ πάντων τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι διατηρηθεὶς, τὴν ὁμόζυγον τοῦ Διοκλητιανοῦ Ἀλεξάνδραν, σὺν αὐτῇ δὲ καὶ Γλυκερίον τινα, καὶ ἕτερον, Ἀθανάσιον τοῦνομα, τὸν μὲν ἐκ νεκρῶν ἀναστήσας, θατέρου δὲ τὸ κτῆνος ζώσας, καὶ ἄπειρον, ἀπλῶς εἰπεῖν, πλῆθος ἀνθρώπων μετηγάγετο πρὸς Χριστόν, θαύματα παντοῖα τῇ Χριστοῦ ἐπικλήσει ἀπεργασάμενος.

Τούτων οὖν οὕτως ὑπ' αὐτοῦ τελουμένων, σιδηροδέσμιος, Διοκλητιανοῦ προστάξει, πρὸς φρουρὰν ἄγεται. Τῇ δὲ νυκτὶ ἐκεῖνῃ, ὁ Χριστὸς αὐτῷ ἐν ὁράματι φαίνεται, εὐαγγελιζόμενος τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ ἀγαθὰ. Ἐξυπνος οὖν γεγονώς, ἀσμένως ἐπηυχαρίσκει τῷ Θεῷ, τὸν τε δεσμοφύλακα ἠντιβόλει, συγχωρηθῆναι προσελθεῖν τὸν ἐξ ἔθους διακονοῦντα οἰκέτην. Ἐπινεύσαντος δὲ τοῦ δεσμοφύλακος, εἰσῆλθεν ὁ οἰκέτης· ἔξωθεν γὰρ τῆς φυλακῆς παραμένων ἦν, ὃς καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἅγιον ὑπομνήματα σὺν ἀκριβεῖα πάσῃ ἐξέθετο. Τὸν αὐτοῦ οὖν Δεσπότην ἐν τοῖς δεσμοῖς ἰδὼν καὶ προσκυνήσας, ἐπ' ἐδάφους ἔκειτο κλαίων. Ἀναστήσας δὲ τοῦτον ὁ Ἅγιος, εὐθυμεῖν παρεκελεύετο, εἶτα καὶ τὸ ὄραμα διεσάφει· προσέτι δὲ καὶ ἐπέσκηπτεν αὐτῷ, μετὰ τὴν ἔξοδον αὐτοῦ, τό τε σῶμα αὐτοῦ καὶ τὴν πρὸς τῆς κατασχέσεως αὐτῷ ἐκτεθειῶσαν διάταξιν λαβεῖν καὶ πρὸς τὸν τῆς παροικίας αὐτοῦ οἶκον τὸν κατὰ Παλαιστίνην ἀπαίρειν, καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων, τοῦ τε Θεοῦ φόβου, μηδαμῶς τοῦτον ἀπολιπέσθαι. Τοῦ δὲ συνθεμένου, ἀπελύθη παρὰ τοῦ Ἁγίου.

Τῇ οὖν ἐπαύριον, ἀχθεὶς αὐθις ὁ Μάρτυς εἰς ἐξέτασιν, καὶ μὴ πεισθεὶς θῆσαι τῷ Ἀπόλλωνι, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ ἐν τῷ ναῷ ξόανα οἰονεῖ χοῦν ἐκλεπτύνας, ὡς εἰκόδς δι' εὐχῆς, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Ὁ μὲν τοι θεράπων ἐκεῖνος, τὸ κομιδῆ τίμιον ἐκεῖνο

σῶμα τοῦ Ἁγίου ἀναλαβόμενος σὺν τῇ αὐτοῦ διατάξει, εἰς Παλαιστίνην ἀπαίρει, ἔνθα τὸ μαρτυρικὸν ἐκεῖνο σκῆνος σὺν ἄλλοις χριστιανοῖς εὐλαβῶς πάνυ καὶ ἐντίμως κηδεύει, τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ παρὰ τοῦ Ἁγίου διαταχθέντα αὐτῷ μετ' εὐγνωμοσύνης πληροῖ.

Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ τῆς εὐσεβείας διαλαμψάσης καὶ Κωνσταντίνου τοῦ ἀοιδίου μεγάλου βασιλέως καὶ ἰσαποστόλου τὴν βασιλείαν ὑποζωσαμένου, καιροῦ δραξάμενοι οἱ τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ Μάρτυρος ἔρασταί, ναὸν τῷ Ἁγίῳ χαριέστατον ἅμα καὶ κάλλιστον ἐν Λύδῃ ἀνεγείρουσι· τό τε πολύαθλον καὶ ἅγιον ἐκεῖνο σῶμα τοῦ Μάρτυρος, ἐκ τοῦ ἀφανοῦς τόπου, οὗ ἔκειτο, ἀνελόμενοι, εἰς τούμφανες τὸ πολλοῦ πάνυ φωτός, καὶ πολλῷ πλέον ἐμφανείας ἐπάξιον, ἐν αὐτῷ φέροντες κατατιθέασι· καὶ δι' αὐτοῦ τῷ τότε νεωστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνεγνηγερμένῳ τῷδε ναῷ τὰ ἐγκαίνια ἄγουσι, τρίτην ἄγοντος τηνικάδε τοῦ Νεομβρίου μηνὸς ἡμέραν, ἀενάους κρουνοῦς θαυμάτων παρέχοντος τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν αὐτῷ· δοξάζειν γὰρ οἶδε Θεὸς τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας. Ἐκτοτε τοίνυν ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἐτησίως κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν ἀνακομιδὴν ἐορτάζει τῷ Μάρτυρι, εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ τοῦ αὐτοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀκεψιμᾶ.

Στίχ. Τήξας ἑαυτὸν ἐγκρατεία καὶ πόνοις,

Ἀκεψιμᾶς μετῆλθεν ἔνθα μὴ πόνοι.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου· ὃς ἐν οἰκίσκῳ καθείρξας ἑαυτὸν, ἐξήκοντα διετέλεσεν ἔτη, μήτε ὀρώμενος μήτε φθειγόμενος· ἀλλ' εἰς ἑαυτὸν νεύων καὶ τὸν Θεὸν φανταζόμενος, πᾶσαν ἐκείθεν ψυχαγωγίαν ἐδέχετο. Τὸ δὲ ὄρυγμα οὐ δι' ὄλου ἦν κατ' εὐθὺ κατωρυγμένον, ἀλλ' ἐγκάρσιον ἐλικοειδῶς κατεσκευασμένον. Τροφὴ δὲ αὐτῷ ἐκομίζετο φακὸς διάβροχος ὕδατι. Ἀπαξ δὲ τῆς ἐβδομάδος, νύκτωρ ἐξιὼν, τὸ ἄρκοῦν ὕδωρ ἀπὸ τῆς πελαζούσης ἀνιμάτο πηγῆς, παρὰ μηδενὸς βλεπόμενος. Καὶ πολλῶν θαυμάτων γενόμενος αὐτουργὸς καὶ τὴν τοῦ πρεσβυτέρου ἀξίαν βίαν καταδεξάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Θεοδώρου, Ἐπισκόπου Ἀγκύρας· καὶ τῶν ἁγίων Μαρτύρων, Δασίου, Σεβήρου, Ἀνδρωνᾶ, Θεοδότου καὶ Θεοδότης, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Δῶρον σὺ δωρῆ τῇ πόλει τῆς Ἀγκύρας,

Ὡ Θεόδωρε, ἐκ Θεοῦ τοῦ τῶν ὅλων.

Σύμμαρτυς ἔστω καὶ γυνὴ τοῖς ἀνδράσι,

Τετμημένοις τέσσαρσι συντετμημένῃ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ ὁ ὄσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἡλίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τῶν ἀρετῶν εἰς ἄρμα προβὰς Ἡλίας,

Πόλῳ προσῆλθεν, ὡς περ ἄλλος Ἡλίας.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ἐννέα Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ψυχαῖς ἀτρέπτοις χερσὶ τμηθέντες πλάνων,

Πλάνην περιτρέπουσιν ἄνδρες ἐννέα.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι κη' Μάρτυρες πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Φλέγουσιν ἄνδρας πέντε δὶς καὶ δὶς δύο,

Οἷς συμφλέγουσι πέντε δὶς καὶ δὶς δύο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀχμενίδου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Ἀχμενίδης τὸν Θεὸν ποθῶν Λόγον

Δόξης ἀφειδεῖ πατρικῆς καὶ βασάνων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰσδιγέρδου, τοῦ υἱοῦ Γοροράνη βασιλέως Περσῶν, γέγονέ τις ἀνὴρ θαυμαστός, Ἀχμενίδης καλούμενος, υἱὸς ἐπάρχου τῆς πόλεως γεγονώς. Οὗτος, καταλείψας τὴν πατρικὴν θρησκείαν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν. Τοῦτο μαθὼν ὁ βασιλεὺς καὶ πολλὰ καμῶν τοῦ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν προτέραν θρησκείαν, οὐκ ἠδυνήθη. Τότε γυμνώσας αὐτὸν τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν ἀξιομάτων, ἔτι δὲ καὶ τῆς ἐσθῆτος, προσέταξεν αὐτὸν γυμνὸν ἔλκειν τῆς στρατιᾶς τὰς καμήλους, διαζώματι χρώμενον μόνον. Πολλῶν δὲ διελθουσῶν ἡμερῶν, διακύψας ὁ βασιλεὺς τῆς στοᾶς, εἶδε τὸν ἄριστον ἄνδρα ἐκεῖνον ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς καύσεως φλεγόμενον καὶ κόνεως οὐκ ὀλίγης ἔμπλεων· καὶ τῆς πατρῴας περιφανείας αὐτοῦ ἀναμνησθεῖς, ἀχθῆναι καὶ ἐνδύσασθαι χιτῶνα τοῦτον προσέταξεν. Εἶτα νομίσας ὑπὸ τοῦ προτέρου πόνου καὶ τῆς γενομένης αἰσχύνης αὐτὸν μαλακισθῆναι, φησὶ πρὸς αὐτόν· Νῦν γοῦν τῆς ἔριδος ἐκείνης ἀπαλλαγείς, ἀπόθου τοῦ τέκτονος τὸν Υἱόν. Ὁ δέ, ζήλου πλησθεῖς, διέρρηξέ τε τὸν χιτωνίσκον καὶ προσέρριψεν ἐπειπών· Εἰ διὰ τοῦτόν με οἶει τῆς εὐσεβείας ἐκστῆναι, ἔχε τὸ δῶρον μετὰ τῆς ἀσεβείας. Ταύτην αὐτοῦ τὴν παρρησίαν ὁ βασιλεὺς θεασάμενος, γυμνὸν οὕτω τῶν βασιλείων ἐξήλασεν. Ὁ δέ, τὸν λοιπὸν τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον οὕτως εὐσεβῶς καὶ θεαρέστως διαβιώσας, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ νέου Τερομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Νεαπολίτου (1797).

Στίχ. Γεώργιον ἔμψυχον Κυρίῳ ὤφθης,

Γεώργιε ὄσιε, τμηθεὶς τὴν κάραν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ ζ'. Σὲ νοητήν, Θεοτόκε.

Ἐκ περσικῆς, χώρας ἀναλάμπαντες, ὡς περ ἀστέρες φωταυγεῖς, Ἰωσήφ καὶ Ἀειθαλᾶς, ἄθλων ταῖς λαμπρότησι, κόσμον κατεφώτισαν, ἐν εὐσεβείᾳ κραυγάζοντες· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Πόνους πολλοῖς, ζῶην ἐκληρώσασθε, ἄπονον Μάρτυρες Χριστοῦ· πάντα πόνον καὶ πειρασμόν, ὄθεν ταῖς εὐχαῖς ὑμῶν, πάντοτε κουφίζετε, τῶν ἐκβοῶντων πανένδοξοι· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ἀκεψιμᾶν, νῦν τὸν ἱερώτατον, καὶ Ἰωσήφ τὸν θαυμαστόν, καὶ τὸν μέγαν Ἀειθαλᾶν, τοὺς Τερομάρτυρας, λόγοις μακαρίσωμεν, ἱερωτάτοις κραυγάζοντες· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Τεραρχῶν, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, καὶ Ἀθλοφόρων εὐκλεῶν, Παναμώμητε ἀληθῶς, στέφανος γεγένησαι, πάντων τε κραταίωμα, τῶν μελωδούντων ἐκάστοτε· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Μόνα ποθῶν τὰ νοητά, μόνοις τε γαννύμενος μάκαρ, τοῖς ἐν ἐλπίσιν ἀγαθοῖς, τὰ παρόντα ὡς ὄναρ λελόγισαι, ἐκβοῶν· Ὑπερύμνητε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Νοῦν ἡγεμόνα τῶν παθῶν, ἔνδοξε ἐποίηεις ὡς νόμος, Θεοῦ ὁ κάλλιστος ἐστίν, ἰσχυρὸς ἐπὶ πάσης τῆς κτίσεως, ἐκνικᾶν τὸν βελτίονα, τῶν χειρόνων τὰς κινήσεις χάριτι θεείᾳ.

Ὡ τοῦ θερμοῦ σου, πρὸς Θεόν, ἔρωτος παμμάκαρ! πῶς ὄλβον, ὡς χοῦν λελόγισαι βοῶν· Τοῦ Δεσπότου τῶν ὄλων ἀντάξιον, τῆς ἀγάπης οὐ κέκρικα, κόσμον ὅλον ἐξισοῦσθαι, κἂν χρυσὸς πέλη.

Θεοτοκίον.

Παρθένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, θραῦσον τῶν βαρβάρων τὰ θράση, καὶ τὰς βουλὰς τῶν ἀσεβῶν, τῷ πιστῷ βασιλεῖ καθυπόταξον, καὶ τὸ κέρασ ἀυχήμασι, τῆς ἀνδρείας μεγαλύναις τῶν Ὁρθοδόξων.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ η'. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Νομισθέντες ἐναντι ἐχθρῶν, σοφοὶ ἐβδελυγμένοι, μετήγεσθε ἀπὸ τόπων, ἐπὶ τόπους πρὸς πολλῶν, πεῖραν μαστιγώσεων, ἐκβοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐν γυμνώσει σώματος ὑμεῖς, πληγαῖς προσομιλοῦντες, ἐπλήξατε τὸν ἀσώματον, Πανεύφημοι ἐχθρόν, λόγῃ καρτερότητος, μελωδοῦντες· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Συντριβέντες λίθοις ὡς ποτε, ὁ πρῶτος τῶν Μαρτύρων, τὴν πέτραν οὐκ ἐξηρνήσασθε, τὴν ὄντως ἀρράγῃ, Χριστὸν μεγαλώνουμοι, μελωδοῦντες· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικὸν

Ὡς Μονάδα φύσει μὲν ἀπλῆν, Τριάδα δὲ προσώποις, δοξάσωμεν τὸν Πατέρα, τὸν προάναρχον Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μελωδοῦντες· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τακῶβ σε κλίμακά ποτε, ἐώρακε Παρθένε, δι' ἧς μὲν ὁ Θεὸς Λόγος, κατηῆλθεν ἐπὶ γῆς, ἡμᾶς δὲ ἀνήγαγε πρὸς τὸ ὕψος· τοῦτον ἀπαύστως ὑμνοῦμεν Θεοτόκε, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Ῥάβδω λόγων σου ἱερῶν, ἀνέτρεψας δαιμόνων τὴν πληθύν, καὶ ἠλευθέρωσας πιστῶν, τὰς ἀγέλας τῆς τούτων λύμης, Χριστῷ μελωδούντων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅμμα τείναντ' εἰς οὐρανόν, ἀνέτειλέ σοι πρῶιμον τὸ φῶς, ὡς περ ὑπέσχετο Θεός· ἔτι γὰρ σου προσευχομένου, παρέστη βοῶν σοι· Ἐπιτάρροθος ἦκω σοι· πτόησιν, πᾶσαν ἀπορρίψας, ἀνδρίζου εἰς αἰῶνας.

Φοβερὰν σου τὴν προσβολήν, ἀνέδειξε Χριστὸς τοῖς πονηροῖς, καὶ ἀλαζόσι λοχαγοῖς· τὰς γὰρ τούτων μηχανουργίας, ἰστὸν ὡς ἀράχνης, ἐξηφάνισας κράζων Γεώργιε· Ὑπερευλογῶ σε, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥύμην ἄστατον καὶ φθοράν, ὁ τόκος σου κατέλυσεν Ἀγνή, τὴν τοῦ θανάτου καὶ ζωῆν, τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι παρέσχε, τοῖς τοῦτον ὑμνοῦσιν, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θάλασσα καὶ πᾶσαι αἱ πη-

» γαί, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, φῶς καὶ σκότος, ψύ-
 » χος καὶ καύσων, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἱερεῖς εὐλο-
 » γεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
 » αἰῶνας.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ὡσπερ ἄνοδοι καὶ κλίμακες, πρὸς οὐρανὸν ἀνάγουσαι ὑμᾶς ὠφθησαν,
 μάκαρ Ἰωσήφ, Ἀειθαλᾶ τε πανένδοξοι, αἱ τῶν λίθων νιφάδες
 πανεύφημοι, δι' ὧν θανατωθέντες, ἀθανασίας ἠξιώθητε.

Στῶμεν εὐσεβῶς γεραίροντες, Ἀκεψιμᾶν τὸν θεῖον Ἰερομάρτυρα, τὸν
 ἱερουργόν τε Ἰωσήφ τὸν πανάριστον, καὶ Χριστοῦ μυστηρίων Διάκονον,
 Ἀειθαλᾶν τὸν μέγαν, τοὺς εὐκλεεῖς Θεοῦ θεράποντας.

Ἦδη πρὸς Θεὸν σκηνώσαντες, καὶ φωτισμοῦ ἀρρήτου καταξιούμενοι, καὶ
 ἀγγελικαῖς χοροστασίαις ἐνούμενοι, καὶ συνόντες Μαρτύρων
 στρατεύμασι, σὺν τούτοις Ἀθλοφόροι, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύσατε.

Θεοτοκίον.

Φράσαι τὸ φρικτὸν μυστήριον, τοῦ τοκετοῦ σου γλῶσσα ὅλως οὐ
 δύναται· τὸν γὰρ οὐρανοῦ καὶ πάσης κτίσεως Κύριον, ἐσωμάτωσας
 σάρκα πτωχεύσαντα, ἀγνή Παρθενομητορ· ὅθεν συμφώνως σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ὁ τόκος σου ἄφθορος.

Ὅρει μαρτυρίου προσεπέβης, καὶ στέφος ἐδέξω Ἀθλοφόρε, ἐκ χειρὸς
 τοῦ Κυρίου· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ γέρας τῶν Μαρτύρων· ὅθεν σε πάντες,
 ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Νέμεις λύσιν τῶν ἀμπλακημάτων, καὶ νόσους διώκεις Ἀθλοφόρε, τὰς
 τοῦ σώματος πόρρω, καὶ ἄρτιον ὅλον με ἀποδεικνύεις· διό σου πόθω,
 τὴν ἐμφέρειαν προσπιύσομαι.

Ὡς πόλον πολεῦων Ἀθλοφόρε, καὶ θρόνῳ τοῦ πάντων Βασιλέως,
 παριστάμενος αἴγλην, τὴν σκεδάζουσαν νέφος ἀμαρτημάτων, πέμψον τῷ
 πόθῳ, τὴν ᾠδὴν σοι ἐξυφάναντι.

Θεοτοκίον.

Σύμμορφος Υἱὸς ἐξ ἀγεννήτου, Πατρὸς γεννηθεὶς πρὸ τῶν αἰώνων, ἐπ'
 ἐσχάτων δὲ αὔθις, διὰ Πνεύματος Ἁγίου ἐνδημήσας τῇ Παρθένῳ, σάρκα
 πτωχεύσας, τὸ ἀνθρώπινον ἐθέωσας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων

» σου προήλθε, σαρκοφόρος ὡς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ
 » τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· σὲ θεοτόκε, διὸ
 » πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἀκεψιμᾶς ὁ ἔνδοξος, Ἰωσήφ ὁ γενναῖος, Ἀειθαλᾶς ὁ πάνσοφος, τοῦ
 Χριστοῦ τῆ ἰσχύι, ἐνήθλησαν καὶ τὴν πλάνην, τῶν Περσῶν καθελόντες,
 ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, τῆ Ἁγία Τριάδι· οὓς εὐσεβῶς, ὡς
 Τερομάρτυρας εὐφημοῦντες, φαιδρῶς πανηγυρίζομεν, τὴν λαμπρὰν
 τούτων μνήμην.

Τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τοῖς ῥείθροις τῶν αἱμάτων σου, τῆς ἀπάτης τὴν φλόγα, ἀπέσβεσας
 μακάριε, καὶ τυράννων τὰ θράση, εἰς τέλος ἐξηφάνισας, καὶ Χριστὸν
 ἐδόξασας, Γεώργιε ἀθλοφόρε· ὄθεν στέφος ἐδέξω, ἀφθαρσίας καὶ ζωῆς,
 ἐκ δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔστιν ὅλως ἐν ἐμοί, σωτηρία Παρθένε· ὅτι κακῶς εἰσπέπτωκα,
 βάθος ἀμαρτημάτων, καὶ προσδοκῶ τὴν ἀπειλήν, τῆς φρικτῆς κολάσεως,
 καὶ τῶν ἐρίφων τῆς μοίρας· οἴκτειρόν με πρὸ δίκης, ὡς ὑπάρχουσα
 θερμή, ἀντίληψις Θεοτόκε.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰσιῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν γ' Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου
 Γεωργίου, δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοῦ Χριστοῦ τὸ γεώργιον, τὸν γενναῖον ἐν Μάρτυσι, τὸν σοφὸν
 Γεώργιον εὐφημήσωμεν, τῆς ἀληθείας τὸν κήρυκα, κλημα τὸ ἀείζων,
 τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, τὸν καρπὸν ἐξανθήσαντα, καὶ πηγάσαντα,
 εὐσεβείας τὸ γλεῦκος, καὶ τοὺς πίστει, ἐκτελοῦντας ἐτησίως, τούτου
 τὴν μνήμην εὐφραίνοντα.

Ὡς ἀστέρα πολύφωτον, ὥσπερ ἥλιον λάμποντα, ἐν τῷ στερεώματι σὲ
 γινώσκομεν, ὡς μαργαρίτην πολύτιμον, ὡς λίθον ἀγάζοντα, ὡς ἡμέρας
 σε υἱόν, ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν, ὡς ὑπέρμαχον, τῶν πιστῶν ἐν
 κινδύνοις εὐφημοῦμεν, ἐκτελοῦντές σου τὴν μνήμην, τροπαιοφόρε
 Γεώργιε.

Ἐν θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα
 περιφρούρησον, ἐπαγρυπνοῦντα διάσωσον, παμμάκαρ Γεώργιε, καὶ
 ἀξίωσον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα, ὅπως εὐροίμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς

δίκης τῶν ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ προσδραμὼν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα τῆς καρτερίας ἀδελφοί, πνευματικῶς εὐφημήσωμεν, Γεώργιον τὸν αὐτίδιμον Μάρτυρα, ὃν ὑπὲρ Χριστοῦ πυρούμενον, ἐχάλκευσαν κίνδυνοι, καὶ ἐστόμωσαν βάσανοι, καὶ ποικίλαι κολάσεις ἀνήλωσαν, σῶμα τὸ φύσει φθειρόμενον· ἐνίκα γὰρ ὁ πόθος τὴν φύσιν, διὰ θανάτου πείθων τὸν ἐραστήν, διαβῆναι πρὸς τὸν ποθούμενον, Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ζόφος φοβερῶτατος, ὁ τοῦ θανάτου Θεόνυμφε, τὴν ψυχὴν κατατρύχει μου· τὸ δὲ λογοθέσιον, ἐξιστᾶν καὶ τρέμειν, ἀεὶ τῶν δαιμόνων, παρασκευάζει ἀγαθή· ἐξ ὧν με ῥῦσαι τῇ δυναστείᾳ σου, Παρθένε ἀπειρόγαμε, καὶ πρὸς λιμένα σωτήριον, καὶ πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον, τῶν Ἁγίων κατὰταξον.

Εἰ βούλει,

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωαννικίου τοῦ Μεγάλου· καὶ τῶν ἁγίων Τερομαρτύρων Νικάνδρου, Ἐπισκόπου Μύρων, καὶ Ἑρμαίου, Πρεσβυτέρου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐγκρατείας τοῖς βέλεσι, τὸν ἐχθρὸν ἐτραυμάτισας, καὶ τὰς τούτου φάλαγγας ἐξεπόρθησας· διὸ τῆς νίκης ἀπέλαβες, βραβεῖα μακάριε, παρ' αὐτοῦ τοῦ κραταιῶς, σὲ Χριστοῦ ἐνισχύσαντος· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Θεωρίας τῆς κρείττονος, ἐπιβὰς παμμακάριστε, τὰ γεώδη ἅπαντα καὶ ἐπίκηρα, καὶ περιῶν ἐν τῷ σώματι, παρεΐδες· καὶ ἄυλον, πολιτείαν ἐπὶ γῆς, ἐπεσπάσω ἀοίδιμε, θεῖω Πνεύματι, ὁδηγούμενος· ὅθεν μοναζόντων, ὁδηγὸς κανῶν καὶ τύπος, γέγονας πίστει περιδοξος.

Τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος, ταῖς ἐνθέοις ἐλλάμψεσι, φαιδρυνθεὶς θεόφρον Ἰωαννίκιε, φωστῆρ ἐδείχθης τοῖς πέρασιν, ὀδύνας κακώσεων, καὶ τὸ σκότος τῶν παθῶν, ἀπελαύνων πρεσβείαις σου, καὶ ρυόμενος, νοσημάτων παντοίων καὶ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου.

Στιχηρὰ τῶν Ἱερομαρτύρων

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Κλησιν, τὴν φερώνυμον πλουτῶν, ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ προμηθείας, ταύτην τοῖς πράγμασι, μάκαρ ἐπεσφράγισας, καὶ ἐβεβαίωσας· πολεμίων γὰρ σύστημα, καὶ στίφος τυράννων, ἐν τῇ καρτερίᾳ σου κατεπολέμησας· ὅθεν νικητήρια φέρων, πίστει ἀνεκραύγαζες, Δόξα, τῷ ἀμάχῳ κράτει σου φιλάνθρωπε.

Μύρα, εὐωδέστατα ἡμῖν, τὰ τῶν ἰαμάτων ἐκβλύζεις, σήμερον Νίκανδρε, ἐν τῇ θεῖα μνήμῃ σου, καὶ ἀπελαύνεις σοφέ, δυσωδίαν τῶν θλίψεων, καὶ πάθη σωμάτων, καὶ πλουσίας χάριτος, πληροῖς τὸν σύλλογον, πάντων τῶν Χριστῷ ἐκβοώντων· Σὺ εἶ τὸ ἀκένωτον μύρον, τὸ εὐωδιάζον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἐχων, παρρησίαν πρὸς Χριστόν, τὸν ἐνδοξαζόμενον μόνον, ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ, τοῦτον καθικέτευε, Ὅσιε Νίκανδρε, ὑπὲρ πάντων τῶν πόθῳ σου, τελούντων τὴν μνήμην, καὶ ἀνευφημούντων σου, τὰ κατορθώματα, ὅπως τῶν ἀφράστων ἐκείνων, θείων ἀγαθῶν καὶ τῆς δόξης, κοινωνοὶ γενώμεθα πρεσβείαις σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος β'.

Ἀνδρειοφρόνως τελέσας τὸ ἀσκητικὸν στάδιον, τὸν δίαυλον τῶν ἀρετῶν διήλθες προθύμως· τοὺς τῶν παθῶν θῆρας τε νεκρώσας, τὸ κατ' εἰκόνα ἀλώβητον διέσωσας· Πνεύματος δὲ ταμίας γενόμενος, τὰ πόρρω ὡς ἐνεστώτα προεΐδες, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Ἰωαννίκιε· καὶ νῦν τῷ θρόνῳ τῷ θεῖῳ παριστάμενος, πρεσβεύεις ἀπαύστως, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ἄλλην, κραταιὰν καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος πύργον καὶ τεῖχος, ἀκαταμάχητον, ὄντως οὐ κεκτήμεθα, εἰ μὴ σὲ Πάναγνε, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγομεν, καὶ σοὶ ἐκβοῶμεν· Δέσποινα βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα· δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὴν σὴν χάριν, καὶ τῆς δυναστείας τὸν πλοῦτον, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου τὸ μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πόνους, ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καὶ ἀλαλάζουσα· Οἴμοι Τέκνον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς θνήσκεις, θέλων ἐκλυτρώσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ γηγενεῖς; ὅθεν Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἰλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλ. β'.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ ἔρωτι τρωθεὶς τὴν διάνοιαν, εἰς ὄρος ὑψηλόν, ἀνῆλθες Ἰωαννίκιε, καὶ ἔλαβες ποικίλα χαρίσματα, ἰατρεύειν τὰς νόσους, τῶν ἀνυμνούντων σου πόθῳ, τὴν θεῖαν κοίμησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Νοὸς καθαρότητι, ὁ Ἡσαΐας Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τῆς κτίσεως τεξομένην σε, ᾧ σεμνὴ Πάναγνε· σὺ γὰρ ὠφθης μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος. Διό σου δέομαι, τὴν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον καὶ λάμπσεως, θείας κοινωνόν με ἀνάδειξον, Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, ὅταν καθήσῃ ὡς γέγραπται, κρῖναι κόσμον ἅπαντα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Κρίσιν Ἰσραὴλ κριταί, θανατηφόρον κριθῆναι, σὲ Υἱὲ κατέκριναν, ὡς κριτόν σε στήσαντες ἐπὶ βήματος, τὸν νεκροὺς κρίνοντα, καὶ τοὺς ζῶντας Σῶτερ· καὶ Πιλάτῳ σε παρέδωκαν, καὶ κατακρίνουσι, πρὸ τῆς δίκης φεῦ! οἱ παράνομοι· καὶ βλέπουσα τιτρώσκομαι, καὶ συγκατακρίνομαι Κύριε· ὅθεν καὶ προκρίνω, θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν ἐν στεναγμοῖς· ἢ Θεοτόκος ἐκραύγαζε, μόνε Πολυέλεε.

Ἀπολυτίκια

Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίου.

Τὴν ἐπίγειον δόξαν Πάτερ κατέλιπες, καταυγασθεὶς τῇ ἐλλάμψει τῆς ἐπιπνοίας Θεοῦ, ὅθεν ἔφανας ἐν γῆ ὡς ἄστρον ἄδυτον· θείας φωνῆς γὰρ ὡς Μωσῆς, μυστικῶς ἀξιωθεὶς, ἰσάγγελος ἀνεδείχθης, καὶ δωρημάτων ταμεῖον, Ἰωαννίκιε μακάριε.

Τῶν Τερομαρτύρων.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίου.

Γνωσὶν ἔνθεον, καρποφορήσας, ὡς ὁμότροπος, τῶν Ἀποστόλων, ἐν ἱερεῦσι πιστὸς ἐχρημάτισας· καὶ μαρτυρίου τοῖς σκάμμασι Νίκανδρε,

συγκοινωνὸν τὸν Ἑρμαῖον ἐκέκτησο· μεθ' οὗ πρέσβευε, Κυρίῳ τῷ σε
δοξάσαντι, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν ἓνα Κανόνα τῆς Ὀκτωήχου, καὶ
τοὺς δύο παρόντας τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τοῦ Προδρόμου σε τὸν μιμητὴν αἰνέσω. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τῷ φέγγει τῆς χάριτος, καταυγαζόμενος Ὅσιε, τοὺς πίστει τὴν μνήμην
σου, πανηγυρίζοντας, φωταγωγήσον, καὶ σκότους ἁμαρτίας, πρεσβείαις
σου λύτρωσαι, Ἰωαννίκιε.

Ὁδὸν τὴν εἰσάγουσαν, ἀνεπιστρόφως διώδευσας, πρὸς πόλιν οὐράνιον,
Ἰωαννίκιε· τὸ γὰρ Ἅγιον, ὠδήγησέ σε Πνεῦμα, ἐπαναπαυσάμενον, ἐν τῇ
καρδίᾳ σου.

Ἵψοῦσαν ταπείνωσιν, Ἰωαννίκιε ἔσχηκας· διό σου δεόμεθα, οἴκτειρον
Ὅσιε, τὴν ταπείνωσιν, ἡμῶν καὶ τὰς ὁδύνας, πάσας ἐπικούφισον, τῶν
καρδιῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Πεσόντων ἀνάκλησις, καὶ ἱσταμένων βεβαίωσις, ὑπάρχεις Πανάμωμε·
ὄθεν σου δέομαι, συμπεσόντα μου, τὸν νοῦν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀνόρθωσον
Δέσποινα, ὅπως δοξάζω σε.

Ὁ Κανὼν τῶν Τερομαρτύρων. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος ὁ αὐτός. Χοροὶ Ἰσραήλ.

Σεπτῶν ἀθλητῶν σεπτὴν ἑορτὴν, Τερομαρτύρων ἱερὰν μνήμην σήμερον,
ἱεραῖς μελωδίαις, νῦν ἡ τοῦ Χριστοῦ ἱερωτάτη Ἐκκλησία, ἱεροπρεπῶς
ἐκτελοῦσα, ἄσμασι κατατέρεται, τούτους γεραίρουσα.

Σεπτῷ κεχρισμένος χρίσματι, τῆς ἱερωσύνης πιστῶς, Τεράρχα
Νίκανδρε, τιμιώτερον τοῦτο, ταῖς ἐκ τῶν αἱμάτων σου βαφαῖς
ἐναπειργάσω, ἐν ἀγαλλιᾶσει κραυγάζων· ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι
δεδόξασται.

Ὁδὸν μαρτυρίου τρέχοντες, τέρψιν ἀληθῆ ἐν αὐτῇ σαφῶς
ἐνδεικνύμενοι, ἐπλουτήσατε χάριν, θαυματουργιῶν καὶ δωρεῶν

ἐπουρανίων, Μάρτυρες συμφώνως βοῶντες· ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀπεριγράπτως κόλποις τοῦ Πατρὸς, κόλποις τῆς Μητρὸς σαρκικῶς Χριστὸς περιγράφεται, μετὰ γέννησιν ταύτην, ἀληθῆ Παρθένον ὑπὲρ νοῦν διαφυλάξας, ᾧ μεγαλοφώνως βοῶμεν· ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Τοῦ Ὁσίου. Ῥδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ῥεόντων τὰ μένοντα ἠλλάξω, ἐμφρόνως τὸν σὸν ἀναλαβὼν, σταυρὸν Ἰωαννίκιε, καὶ ἐν ἀβάτοις ὄρεσιν, ὡς Ἡλιοῦ ὁ μέγιστος, ὑποχωρῶν διετέλεσας.

Ὁδὸν σοι τὴν λίαν ποθουμένην, Πατέρων ὑπέδειξε δυάς, ἣν εὔρες χρόνοις πλείοσιν, ἐγκεκρυμμένην ὄρεσι, προφητικῷ χαρίσματι, λελαμπρυσμένος μακάριε.

Δονούμενοι πάθεσι ποικίλοις, ἐν πίστει προστρέχομεν τῇ σῇ, σκέπη Ἰωαννίκιε· ἀγίαις μεσιτείαις σου, πάντας ἡμᾶς ἐπίσκεψαι, ἐκδυσωπῶν τὸν φιλάνθρωπον.

Θεοτοκίον.

Ῥανίσιν ἐλέους σου Παρθένε, τοὺς ἄνθρακας σβέσον τῶν ἐμῶν, παθῶν θεοχαρίτῳ, καὶ ἐσβεσμένον ἄναψον, τὸν λύχνον τῆς καρδίας μου, χρυσοῦ λυχνία Πανάμωμε.

Τῶν Τεροματύρων. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Τὰ τῶν λόγων δίκτυα, προσεφαπλῶν τοὺς ἐν πλάνῃ, θαυματουργῶν ἐζώγρεις, ὀψώνιον πολυτελές, τῷ ἐκ Παρθένου Νίκανδρε ἐκλάψαντι, τούτους προσαγόμενος.

Κληῖμα εὐφορώτατον, Τίτου φυτείας ἐγένου, τοῦ τῶν Κρητῶν φωστῆρος, βότρυας φέρον λογικούς, γλεῦκος ἡμῖν πηγάζοντας σωτήριον, Νίκανδρε μακάριε.

Σὺν τῷ Ἑρμαίῳ τῷ θείῳ, κεχερσωμένης καρδίας, τῷ τοῦ Σταυροῦ ἀρότρῳ, κατενεώσατε σοφοί, καὶ καρποφόρους Νίκανδρε ἐδείξατε· ὅθεν μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐδὲ οὐράνιος, τὴν ὑπὲρ νοῦν σου λοχείαν, διερμηνεύει Κόρη· Νοῦ γὰρ τοῦ πρώτου ἐν γαστρί, Λόγον ἀγνή συνέλαβες, τὸν τὰ πάντα, λόγῳ συστησάμενον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἢ ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησία, καὶ ἡ
 » πολλὴ ἐν τέκνοις, ἠσθένησε συναγωγὴ· τῷ θαυμα-
 » στῷ Θεῷ βοήσωμεν· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Κάθισμα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Κόσμου τερπνότητα, προθύμως ἔλιπες, καὶ τῷ Δεσπότῃ σου,
 κατηκολούθησας, ἔρωτι θείῳ τὴν ψυχὴν, τρωθεὶς Ἰωαννίκιε· ὄθεν καὶ
 τὴν κάμινον, τῶν παθῶν ἐναπέσβεσας, δρόσῳ τῆ τοῦ Πνεύματος, τοῦ
 Ἁγίου πανόλβιε· διὸ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις χορεύεις νῦν, τούτων τὸν
 βίον μιμησάμενος.

Δόξα. Τῶν Τερομαρτύρων.

Νίκης ἐπόνυμος, Μάρτυς γενόμενος, ἀνδρῶν ἐνίκησας, ἄθεον ἐνστασιν,
 καὶ τὰ σεβάσματα αὐτῶν, Νικάνδρε ἠφάνισας, ἔχων συναθλοῦντά σοι,
 τὸν Ἑρμαῖον τὸν ἐνδοξον, πᾶσάν τε ὑπήνεγκας, σὺν αὐτῷ μάκαρ
 βάσανον· καὶ νῦν τὰς ἀθανάτους κληροῦσθε λήξεις, πρεσβεύοντες
 σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄπας ὁ βίος μου, ἐν ῥαθυμίᾳ πολλῇ, διῆλθε Πάναγνε· καὶ νῦν
 προσήγγισα, τῷ τῆς ἐξόδου μου καιρῷ, καὶ δέδοικα τοὺς ἐχθρούς μου,
 μὴ διασπαράξωσι, τὴν ψυχὴν μου Θεόνυμφε, καὶ τῆς ἀπωλείας με, τῷ
 βυθῷ παραπέμψωσιν· ἀλλ' οἴκτειρον τὸν δοῦλόν σου Κόρη, καὶ ῥῦσά
 με τῆς τούτων κατακρίσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐπονείδιστον, Οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως ἐκὼν
 ὑπέμεινας· ὃν ἡ τεκοῦσά σε Χριστέ, ὀρῶσα ἐτιτρώσκετο· σπλάγχνα
 κοπτομένη γάρ, μητρικῶς ἐπωδύρετο· ἧς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ
 σπλάγχνα ἐλέους σου, οἴκτειρησον καὶ σῶσον τὸν κόσμον, ὁ αἴρων τὴν
 τούτου ἁμαρτίαν.

Τοῦ Ὁσίου. Ῥδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ὅρη ὑψηλότατα καταλαβών, κορυφὰς δαιμόνων ὑψούμενος, ἐν
 ταπεινώσει, ἐταπεινώσας σοφέ, καὶ κατ' αὐτῶν ἠρίστευσας, κλέος
 μοναστῶν καὶ ἐδραίωμα.

Μάχαιραν ὡς δίστομον τὸν τοῦ Χριστοῦ, φόβον ὀπλισάμενος δράκοντα,
 τὸν ἀποστάτην, καταβάλλεις νοητῶς, καὶ αἰσθητῶς μακάριε, νίκαις
 ἱεραῖς κλειζόμενος.

Ὅπως θεῖω Πνεύματι πυρακτωθεῖς, Πάτερ παγετὸν ἐκαρτέρησας, ἔτεσι πλείστοις, ταῖς ἐρήμοις προσχωρῶν, καὶ ἐκζητῶν τὸν Κύριον, χάριτί σε θεῖα συνθάλποντα.

Ὑπὸ ψυχικῶν ἡμᾶς ἀσθενειῶν, Πάτερ δονουμένους καὶ πίστει σε, προσκαλουμένους, νῦν ἐπίσκεψαι ταῖς σαῖς, πρὸς τὸν θεὸν δεήσεσιν, ὅπως εὐσεβῶς σε γεραίρωμεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὸν ἰλαστήριον πάντων βροτῶν, πίστει ἰκετεύω καὶ δέομαι· Εὐλογημένη, ἰλεῶν μοι τὸν Κριτὴν, τὸν σὸν Υἱὸν ἀπέργασαι, ὅπως κατὰ χρέος δοξάζω σε.

Τῶν Τερομαρτύρων. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἄρμα ὠφθητε τοῦ Λόγου, νοητῶς τοῦτον φέροντες· ὅθεν προσδεθέντες, ἵπποις ἀπηνῶς τε συρόμενοι, οὐκ ἐξηρνήσασθε τοῦτον, οὐχ ἠτιθήητε, πρὸς οὐράνιον, νύσσαν σαφῶς ἐπειγόμενοι.

Ταῖς φρουραῖς προσομιλοῦντες, καὶ δεσμὰ περικείμενοι, τῶν δεσμῶν τῆς πλάνης, πόλιν καὶ λαὸν διεσώσατε, καὶ τῷ δεσμῷ τῆς ἀγάπης συνεδήσατε, τοῦ δεθέντος, σαρκὶ δι' ἡμᾶς ἀγαθότητι.

Σὺν Ἀγγέλοις τὸν Δεσπότην, κεκλεισμένοι ἐδόξαζον, οὐρανίῳ ἄρτι, οἱ πανευκλεεῖς ἐκτρεφόμενοι· ὅθεν σαρκὸς ἀλγηδόνων οὐκ ἐφρόντισαν, δυνατώτεροι, τῶν αἰκισμῶν χρηματίσαντες.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ θρόνου ἐπηρμένου, φοβερῶς ὁ καθήμενος, μητρικαῖς ἀγκάλαις, βρέφος χρηματίσας καθέζεται, τὴν συμπεσοῦσαν εἰκόνα ἀνορθούμενος, καὶ τὴν θέωσιν, τοῖς ἐξ Ἀδὰμ χαριζόμενος.

Τοῦ Ὁσίου. Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐβάδισας Ὅσιε, στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, θεῖαις ἀναβάσεσι καρδίας, καὶ θεωρίαις ἐμπλατυνόμενος, καὶ θέσει θεούμενος σαφῶς, πόλιν τὴν οὐράνιον, νῦν οἰκεῖς ἀγαλλόμενος.

Τὸ ὄμμα καθάραντι, τῆς διανοίας Ὅσιε, χάρις σοι ἐδόθη προφητείας, ὡς ἐνεσιῶτα λέγειν τὰ μέλλοντα, βλέπειν τε τὰ πόρρω ὡς ἐγγύς, ᾧ Ἰωαννίκιε, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι.

Ὁδύνης με λύτρωσαι, ἀμαρτιῶν καὶ θλίψεων, παῦσον τῆς καρδίας μου τὸν πόνον, καὶ τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν βράβευσον, τὸν ἀγαθοδότην καὶ θεόν, ἔχων ὑπακούοντα, τῶν σεπτῶν σου δεήσεων.

Θεοτοκίον.

Νοός μου θεράπευσον, τὰς ἐκτροπὰς Πανάμωμε, ἴασαι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, τῆς ῥαθυμίας σκότος ἀπέλασον· ὅπως ἐν αἰνέσει σε ὑμνῶ, τὴν ἀειμακάριστον, Θεοτόκε πανύμνητε.

Τῶν Τερομαρτύρων. Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε.

Εἰς φωτισμὸν τῆς πίστεως, ὠδήγησας λαούς, λιπόντας σκότος εἰδωλομανίας, τέκνα δὲ φωτὸς γεγεννημένους, μεσιτεία σου Νίκανδρε.

Φωτιστικαῖς τοῦ Πνεύματος, αὐγάζοντες αὐγαῖς, βασάνων σκότος διήλθον ἀβλαβῶς, λύοντες ἀχλὺν τῆς ἀθεΐας, οἱ φωστῆρες οἱ ἔνδοξοι.

Παύλου ναμάτων ἔμπλεως, ὁ Τίτος γεγονώς, σὲ καταρδεύει δεικνύων ποταμὸν, ῥεῖθρα θολερὰ τῆς ἀθεΐας, κατακλύζοντα Νίκανδρε.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν ἄμνὸν καὶ Κύριον, κηήσασα σαρκί, Παρθένε μόνη, ἀμόλυντε σεμνή, θεία κιβωτέ, σεπιτή λυχνία, τὴν ψυχὴν μου καταύγασον.

Τοῦ Ὁσίου. Ῥῥδὴ στ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Μαράνας πάθη τοῦ σώματος, ὡς δένδρον καθωράθης ὑψίκομον, καρπούς τὰ θαύματα, καὶ τὰ σεπιτὰ κατορθώματα, ἱερωτάτως φέρων Ἰωαννίκιε.

Τάσατό σε ὁ Κύριος, ὁράσει Εὐσταθίου τοῦ Μάρτυρος, ἰὸν ὀλέθριον, καταπιόντα πανόλβιε, διὰ χειρὸς ἀδίκου καὶ κινδυνεύοντα.

Μυρίοις πόνοις ὠμίλησας, τὸ σῶμα ἀσθενῶς διακείμενος, Ἰωαννίκιε· ὄθεν ἐν πίστει κραυγάζω σοι, τὰς ἀλγηδόνας παῦσον τῶν νοσημάτων μου.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη πάντων βοήθεια, βοήθησον ἡμῖν κινδυνεύουσι, καὶ χεῖρα ὄρεξον, καὶ πρὸς λιμένας ἐμβίβασον, τῆς σωτηρίας Κόρη θεοχαρίτῳτε.

Τῶν Τερομαρτύρων. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ἡλούμενοι, ταῖς περόναις τὸ σῶμα οἱ Μάρτυρες, παθημάτων, μιμηταὶ τοῦ Σωτῆρος ἐδείκνυντο, τοῦ προσηλωθέντος, ἐν Σταυρῷ καὶ φθορᾶς κόσμον σώσαντος.

Τὸ πέλαγος, τῶν βασάνων διήλθετε Μάρτυρες, κυβερνήσει, τοῦ Ἁγίου πανεύφημοι Πνεύματος, καὶ πρὸς θεῖον ὄρμον, κατηντήσατε δόξης πληρούμενοι.

Ἐνίκησας, φερωνύμως ἀνδρῶν πᾶσαν ἔνστασιν, μισαφόνων, Τεράρχα αὐοίδιμε Νίκανδρε, καὶ στεφάνους δόξης, ἐκομίσω Θεῷ παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἡφάνισας, τῆς Προμήτορος Κόρη τὸ ὄνειδος, εὐλογίαις, τὸν ἡμᾶς στεφανοῦντα κυήσασα, καὶ τὴν λύπην ταύτης, εἰς χαρὰν ἀγαθὴ μετενήμενος.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ

» Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ

» φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Ἀστὴρ ἐφάνης παμφαῆς ἐπὶ γῆς λάμπων, καὶ τοὺς ἐν ζόφῳ τῶν παθῶν περιαιγάζων, ἰατρὸς δὲ ἀρωγότατος τῶν νοσοῦντων· ἀλλ' ὡς χάριν εἰληφῶς τὴν τῶν ἰάσεων, τοῖς αἰτιοῦσί σε παράσχου πᾶσαν ἴασιν, ἵνα κράζωμεν· Χαίροις Πάτερ Ἰωαννίκιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἥστραψεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ θεόληπτος βίος τῶν σῶν κατορθωμάτων, παμμάκαρ, καὶ ἀπήλασε πᾶσαν ἀχλὺν ψυχικῶν παθημάτων, καὶ φῶς ἄυλον κατηύγασε, τοῖς πίστει σοι καὶ πόθῳ ἐκβοῶσι ταῦτα·

Χαίροις τερπνὸν μοναζόντων κλέος· χαίροις φωστὴρ διαυγῆς τοῦ κόσμου.

Χαίροις τῶν νοσοῦντων ταχεῖα παράκλησις· χαίροις εὐρωστοῦντων ἀκλόνητον ἔρεισμα.

Χαίροις, ὅτι τὴν ἐπίγειον ἀπεβάλου στρατιάν· χαίροις, ὅτι τὰ οὐράνια ἀντηλλάξω τῶν φθαρτῶν.

Χαίροις τῶν θείων ὄντως ἀρετῶν ὁ ταμίας· χαίροις τῶν ἀπορόρητων αὐτουργῶς θαυμασίων.

Χαίροις παθῶν παντοίων καθαίρεσις· χαίροις ἡμῶν προστάτης θερμότητος.

Χαίροις πασῶν ἐτοιμότητος ῥύστης, χαίροις παντὸς καταφύγιον κόσμου.

Χαίροις, πάτερ Ἰωαννίκιε.

Συναξάριον

Τῆ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωαννικίου τοῦ μεγάλου, τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ.

Στίχ. Τὸν Ἰωαννίκιον ἐκ γῆς λαμβάνει·

Ὁ τῷ λόγῳ γῆν τοῦ Θεοῦ πήξας Λόγος.

Σῆμά σοι ἐν γε τετάρτῃ, Ἰωαννίκιε, χεῦσαν.

Οὗτος ὁ μακάριος γεννᾶται τῷ εἰκοστῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς τοῦ θηριωνύμου Λέοντος τυραννίδος, χώρας μὲν φύς τῶν Βιθυνῶν, πατὴρ δὲ Μυριτρίκη, καὶ μητὴρ Ἀναστασοῦς. Οὗτος εἰς μέτρον ἡλικίας πεφθακώς, τῷ τεσσαρακοστῷ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας κατὰ Βουλγάρων ἐκστρατεύσας σὺν τῷ βασιλεῖ καὶ μεγάλως ἀνδραγαθήσας καὶ πολλοὺς τῶν Βουλγάρων κατακόψας καὶ τοὺς ὁμοφύλους περισώσας ἐπ' ὄψεσι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπωσάμενος τὴν μελετωμένην παρὰ τοῦ βασιλέως τιμὴν τε καὶ δόξαν, καταλαμβάνει τὸ τοῦ Ὀλύμπου ὄρος· ἐν ᾧ θείας φωνῆς αὐτήκοος γεγωνώς, τὰ τῶν ὀρέων ὑψηλότερα φθάνει· ὅπου δύο περιτυχῶν Μοναχοῖς, οὐχ ὀραθεῖσι παρὰ τινος πώποτε, τρίχινά τε περιβεβλημένοι καὶ βοτάναις ἀγρίαις τρεφομένοις, περὶ πάντων ὧν εἶχε κατὰ σκοπὸν ἤκουσε, καὶ περιβόλαιον ἐξ αὐτῶν ἔλαβεν εὐχῆς χάριν. Ἐκεῖθεν τε ἀπολυθεὶς, τὸ τοῦ Τριχάλικος ὄρος καταλαμβάνει· εἶτα τὴν τῶν Αὐγάρων Μονὴν, εἶτα τῆς Κοντουρίας τὰ ὄρη. Καὶ μαθὼν τριάκοντα ψαλμούς, ἔψαλλε μετὰ τινος Τροπαρίου, οὕτω συντεθειμένου· Ἡ ἐλπίς μου ὁ Θεός, καταφυγή μου ὁ Χριστός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Οὗτος ὁ μακάριος, πολλοὺς τόπους διαμειψάμενος καὶ μέγιστα ἐργασάμενος θαύματα καὶ περὶ τῶν μελλόντων προειπὼν καὶ πρὸς τὴν Ἀντιδίου Μονὴν ἐλθὼν καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, ἐτῶν ὑπάρχων ἐνενηκόντα πρὸς τοῖς τέσσαρσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Τερομαρτύρων Νικάνδρου, Ἐπισκόπου Μύρων, καὶ Ἑρμαίου, Πρεσβυτέρου, χειροτονηθέντων παρὰ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Τίτου.

Στίχ. Χριστὸν ποθοῦντας ζῶντα Μάρτυρας δύο,

Καὶ ζῶντας ἐνθάπτουσι πικρῶς τῷ τάφῳ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, πολλοὺς τῶν εἰδώλων ἀποσπῶντες καὶ τῷ Χριστῷ προσάγοντες, τῷ τῆς πόλεως κόμητι Λιβανίῳ διεβλήθησαν. Ὁ δὲ, τοῖς ἀμιλλητηρίοις αὐτοῦ προσδήσας ἵπποις, τούτους ἐλαύνων ἐτιμῶρει. Ἐλκυσθέντων οὖν τῶν ἁγίων ἐπὶ πολὺ, αἱ σάρκες αὐτῶν κατεκόπησαν, ὡς πᾶσαν τὴν γῆν φοινηχθῆναι τῷ τούτων αἵματι. Εἶτα πάλιν ἐκέλευσεν ἀναρτηθέντας σπαθίζεσθαι καὶ εἰς κάμινον πυρὸς ἀπορρίφθαι. Καὶ ἐπεὶ θεία ροπή ἀβλαβεῖς διέμειναν, ἐκέλευσεν ὁ μάταιος κατὰ τῶν καρδιῶν αὐτῶν καὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν σπλάγχχνων ἦλους ἐμπαγῆναι, καὶ ἔτι πνέοντας ἐν τύμβῳ ἀσφαλισθῆναι· καὶ οὕτω κατακλεισθέντες, τῇ σκληρᾷ καὶ ἀνυποίστῳ βίᾳ, τῷ Θεῷ παρέδωκαν τὰς ἁγίας αὐτῶν ψυχάς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Πορφυρίου.

Στίχ. Ὁ Πορφύριος εὐστόλιστος ἐκ ξίφους,

Λαμπρὰν στολισθεὶς πορφύραν ἐξ αἱμάτων.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Αὐρηλιανοῦ, ἐκ τῆς Ἐφεσίων πόλεως ὀρμώμενος, καὶ ἐκ μικρᾶς ἡλικίας μίμοις καὶ θεάτροις ἐκτραφεὶς· ὃς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν τῷ κόμητι Ἀλεξάνδρῳ παραστάς ἔχαιρε. Τὰ τῶν χριστιανῶν δὲ ποτε ὑποκριθεὶς, ὑφ' ἑτέρου μιμουμένου τὸν Ἐπίσκοπον, μᾶλλον δὲ ψευδομένου, βαπτίζεται, καταπαιζόντων δῆθεν καὶ χλευαζόντων τὰ ἡμέτερα. Οὗ γενομένου, καὶ στολὴν λευκὴν ὑποδύς, αὐτὸς μὲν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ τέλειον Χριστιανισμόν ὑπεδέξατο. Ἄγγελοι δὲ ὤφθησαν προηγούμενοι αὐτοῦ λαμπάδας κατέχοντες, οἱ καὶ κατὰ ἀνατολὰς προσεύχεσθαι τοῦτον ἐδίδαξαν, καὶ τῷ μετώπῳ καὶ παντὶ τῷ σώματι τὸν Σταυρὸν διαγράφειν· ὅθεν καὶ πολλοὶ προσῆλθον τῇ τοῦ Χριστοῦ πίστει· οἱ καὶ διὰ νεφέλης ἐβαπτίσθησαν καὶ τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ προσῆλθον. Εἶτα τοῦ κόμητος τὸν Ἅγιον προσκαλεσαμένου καὶ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀρνήσασθαι κελεύοντος, αὐτὸς μὴ βουληθεὶς, προστάξει τοῦ κόμητος, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ διήγησις εἰς τὸν Θρῆνον τοῦ Προφήτου Τερεμίου περὶ τῆς Τερουσαλήμ, καὶ εἰς τὴν ἄλωσιν ταύτης, καὶ περὶ τῆς ἐκστάσεως Ἀβιμέλεχ.

Στίχ. Μάτην τί θρηνεῖς τὴν ὑβρίστριαν πόλιν,

Ἴ τῶν Προφητῶν πενθικώτατος πέλων;

Τερεμίας οὗτος ὁ μέγας Προφήτης, ἐξ Ἀναθῶθ τυγχάνων τῆς κόμης, περὶ Τερουσαλήμ καὶ Βαβυλῶνος πολλὰ προηγόρευσεν, ὡσαύτως καὶ περὶ τῆς θείας σαρκώσεως, ἐν οἷς τὸ κραταῖον τῆς προφητείας ἐμφαίνεται. Τοῦτον ποτὲ Πασχῶρ, ὁ υἱὸς Ἐμῆρ ὁ τοῦ οἴκου Κυρίου ἡγούμενος, τύψας σφοδρῶς, εἰς τὸν καταρράκτην* ἐνέβαλεν, ὡς τῆς Τερουσαλήμ πενθοῦντα τὴν ἄλωσιν. Ὡς δὲ τοῦτον ἡ θεία δίκη ἐν τῷ καταρράκτη οὐκ εἶασεν, αὐτὸς τῷ Πασχῶρ ἐπεφθέγγετο· Τὸ ὄνομά σου τῆς γῆς ταύτης μέτοικόν σε διαγορεύει, καὶ ἐν ταύτῳ ἐλέγξει σε ἡ ἀποστασία σου· διότι ἐπικατάρατος ὁ ποιῶν τὸ ἔργον Κυρίου ἀμελῶς.

Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τοῦ βασιλέως Ἰωακείμ, ἐθρῆνει τὴν Τερουσαλήμ Τερεμίας, οἱ δὲ ψευδοπροφήται τοῦτον διολέσαι τοὺς ἱερεῖς ἐπειθον· ὁ δὲ υἱὸς Σαφῶν Χηραχηκάμ, τῷ Τερεμίᾳ συνών, τὸν φόνον διεκώλυε. Τότε ὁ Κύριος πρὸς τὸν Τερεμίαν ἔφη· ποιήσον σεαυτῷ δεσμούς, ἦτοι κλοιοὺς ξυλίνους περὶ τὸν τράχηλόν σου, καὶ ἀποστελῶ σε πρὸς τὸν βασιλέα Μωάβ καὶ Ἰδουμαίας καὶ Τύρου καὶ Σιδῶνος· ἅτινα καὶ ποιήσας, ἐπέθηκε τῷ ἑαυτοῦ τραχήλῳ. Ἀναστάς δὲ Ἀνανίας, ὁ υἱὸς Ἀζῶρ ὁ ψευδοπροφήτης, καὶ περιελὼν τοὺς κλοιοὺς ἐξ αὐχένος τοῦ Τερεμίου, ἐπ' ὀφθαλμῶν τοῦ λαοῦ συνέτριψε, λέγων· Οὕτω πρὸς με Κύριος εἶπε, συντρίψω τὸν ζυγὸν βασιλέως Βαβυλῶνος ἐξ αὐχένος

πάντων ἐθνῶν. Τότε πρὸς τὸν ψευδοπροφήτην φησὶν Τερεμίας· Δόλιά σου τὰ χεῖλη, ὡς ἰὸν τῆς καρδίας ἐρευγομένης, τάδε τῆς ἀληθείας διασαφούς· Κλοιοὺς ξυλίνους συνέτριψας, ἀντὶ τούτων σιδηροὺς ποιήσω, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, καὶ ἐπὶ τὸν τράχηλον τῶν ἐθνῶν ἐπιθήσω· σὺ δὲ τάχιον, Ἄνανία, τὴν ψυχὴν ἀπορρήξεις. Καὶ τὸ ἔργον τῷ λόγῳ ἐπηκολούθει· ἐν γὰρ ἑπτὰ μηνὶ οὗτος τοῖς τεθνεῶσιν ἀπαίρει.

Τῷ δὲ δεκάτῳ ἔτει Σεδεκίου, βασιλέως Τούδα, Τερεμίας πενθῶν τὴν Τερουσαλήμ, ἐν εἰρκτῇ ἐναποτίθεται, ἤδη τῶν Χαλδαίων ταύτην προσεγγισάντων· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξεληθὼν ὁ Προφήτης, καὶ ἀπελθὼν πρὸς γῆν Βενιαμίν, χρείας αὐτὸν κατεπειγούσης, κατασχεθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῶν Χαλδαίων ὡς πρόσφυξ, εἰ καὶ ψευδὲς ἦν, ὅμως τύπτεται, καὶ ἐν εἰρκτῇ πάλιν ἀποτίθεται. Καὶ ἐφ' ἱκανὸν ἐκεῖσε διατρίψας, ἀποστείλας Σεδεκίας κρυφίως, ἀνήγαγεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς εἰρκτῆς, καὶ φησιν· Ὡς εὔπεπονθὼς παρ' ἐμοῦ, τὸ μέλλον ἐπὶ τῆς ἐμῆς βασιλείας εἶπέ. Καὶ ὁ Προφήτης· Οὐκ ἐγὼ, βασιλεῦ, ὁ λαλῶν, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ λαλοῦν ἐν ἐμοί, καὶ ἃ γέγραφα, γέγραφα· καὶ ἐπὶ τούτοις πάλιν ἠφρουρὰ τοῦτον δέχεται. Οἱ δὲ διαβολεῖς κατ' αὐτοῦ πάλιν ὠχλοῦν τῷ βασιλεῖ, λέγοντες· Ἦνα τί οὗτος, καὶ ἐν τῇ εἰρκτῇ ὢν, τῶν πολεμιστῶν τὰς καρδίας ἐκλύει, μὴ κηρύσσων εἰρήνην, ἀλλὰ μᾶλλον ταρασσῶν; κρεῖσσον ἕνα ἀναιρεθῆναι ὑπὲρ πολλῶν. Καὶ ὁ βασιλεὺς· Ἰδοὺ ἐν τῇ χειρὶ ἡμῶν οὗτος. Τότε ἔρριψαν ἐν λάκκῳ Μελχίου τὸν Τερεμίαν ἐν τῷ βορβόρῳ τῶν τεθνεῶτων. Τοῦτο γνοὺς Ἀβιμέλεχ, εἶπε τῷ βασιλεῖ· Διὰ τί ἐπονηρεύσω κατὰ τοῦ ἀνδρός, βασιλεῦ; Καὶ ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτόν· Οὐχ ἐκὼν ἐποίησα, ἀλλ' ὑφορώμενος τὸν λαόν· λάβε δὲ μετὰ σοῦ τριάκοντα ἀνδρας ἰσχυροὺς καὶ ἀπελθὼν ἀνάγαγε αὐτὸν ἐκ τοῦ λάκκου. Καὶ σπουδῆ Ἀβιμέλεχ χρησάμενος, συνεργίᾳ Θεοῦ ἀσινῆ τὸν Προφήτην ἐκ τοῦ λάκκου ἀνήγαγε. Πρὸς ὃν ὁ βασιλεὺς, ἐγγύτερον παραστήσας, ἔφη· Μὴ κρύψῃς ἀπ' ἐμοῦ ὅπερ ἐπιζητῶ. Καὶ ὁ Προφήτης· Διὰ τί ἀπωθῆ τὴν ἀλήθειαν, βασιλεῦ; ψεύδους ἐγὼ διαγγελεὺς οὐκ εἰμί, εἰ καὶ πολλάκις θανάτῳ κατακρινεῖς με. Τότε ὁ βασιλεὺς ὤμοσεν αὐτῷ λέγων· Ζῆ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μου, οὐκ ἀποκτενῶ σε, εἰ τι ἂν εἴπῃς μοι, οὐδὲ ἐν ταῖς χερσὶ τῶν ἀνδρῶν ἐκδοτόν σε ποιήσω. Τότε Τερεμίας ἔφη τῷ βασιλεῖ· Ἐὰν τὴν βουλήν μου κρατήσῃς καὶ ἐξέλθῃς πρὸς τοὺς Βαβυλωνίους, σωθήσεται σου τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ πόλις αὕτη οὐκ ἀπολεῖται· εἰ δὲ τούτοις προσεναντιούμενος στήῃς, γνῶθι ὅτι τὰς χεῖρας αὐτῶν οὐκ ἐκφεύξῃ, ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις αὕτη πυρὸς γενήσεται παρανάλωμα. Λήρον δὲ τοῦ Προφήτου Σεδεκίας ἠγούμενος ῥήματα, τῶν Βαβυλωνίων τὴν ἔφοδον οὐ διέφυγε. Περιστοιχισαμένων γὰρ ἐκείνων τὴν πόλιν, καὶ ταύτης ἐπικατασχόντων τὰ σῖτα, οὐ τὸν τυχόντα λιμὸν τῇ πόλει προσήγαγον. Σεδεκίας δὲ τὸν ἔνδον ὀλεθρον ὑφορώμενος, ἀποδιδράσκει νυκτὸς μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ, ὃν καὶ συνέλαβον διώξαντες οἱ Χαλδαῖοι· καὶ ἐπ' ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἀποτέμνουσι μαχαίρᾳ, καὶ Σεδεκίου τὰς κόρας ἐξώρυξαν καὶ δεδεμένον εἰς Βαβυλῶνα κατήγαγον καὶ ὡς

παίγνιον τοῦτον ἐκεῖσε εἶχον, καὶ ἦν ἐν αὐτοῖς ἕως ἐσχάτης ἡμέρας αὐτοῦ. Ὁ δὲ γε Ναβουζαρδάν, τοῦ βασιλέως ὁ ἀρχιμάγειρος, τὴν Τερουσαλήμ εἰσελθὼν κατενέπηρε καὶ τὸν οἶκον Κυρίου πάντα κονιορτὸν ἀπετέλεσε, κατὰ τὴν Τερεμίου φωνήν, πᾶσαν δὲ τὴν ἀποσκευὴν εἰς Βαβυλῶνα κατήγαγε. Μετὰ δὲ χρόνους ἑβδομήκοντα, πάλιν ἀνῆκτο εἰς Τερουσαλήμ ἢ αἰχμαλωσία, καθὼς καὶ πλατύτερον ὕστερον δηλωθήσεται. Πρὸ δὲ τῆς ἀλώσεως τίνα εἰσὶ τὰ λαληθέντα ὑπὸ Κυρίου πρὸς Τερεμίαν καὶ ὅπως γέγονεν ἡ ἄλωσις, ρητέον.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐλάλησε Κύριος πρὸς Τερεμίαν, λέγων· Τερεμία, ἀναστὰς ἔξελθε ἐκ τῆς πόλεως ταύτης μετὰ Βαρούχ, ἐπειδὴ ἀπολῶ αὐτήν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ· αἱ γὰρ προσευχαὶ ὑμῶν, ὡς στῦλοι ἐδραῖοί εἰσιν ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως· καὶ ὡσεὶ τεῖχος ἀδαμάντινον περικυκλοῦσιν αὐτήν. Νῦν οὖν ἔξελθε ἐξ αὐτῆς, πρὸ τοῦ τὴν δύναμιν τῶν Χαλδαίων κυκλῶσαι αὐτήν. Καὶ ἐλάλησεν Τερεμίας λέγων· Παρακαλῶ σε, Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι τῷ δούλῳ σου λαλῆσαι ἐνώπιόν σου. Καὶ εἶπε Κύριος· Λάλει. Καὶ εἶπεν Τερεμίας· Κύριε, παραδίδως τὴν πόλιν ταύτην εἰς χεῖρας Χαλδαίων, ἵνα καυχῆσονται οὕτως, ὅτι ἐνίσχυσαν κατ' αὐτῆς; Κύριέ μου, εἰ θέλημα σόν ἐστί, μᾶλλον ἐκ τῶν χειρῶν σου ἀφανισθήτω καὶ μὴ ὑπὸ τῶν Χαλδαίων. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Σὺ ἀναστὰς ἔξελθε· αὐτοὶ γὰρ οὐ καυχῆσονται· εἰμὴ γὰρ ἐγὼ πρῶτος ἀνοίξω, αὐτοὶ εἰσελθεῖν οὐ δύνανται. Ἄπελθε πρὸς Βαρούχ καὶ ἀνάγγειλον αὐτῷ, καὶ ὦραν ἔκτιν τῆς νυκτός, δεῦτε ἐπὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως καὶ βλέπετε, ὅτι, ἐὰν μὴ ἐγὼ ἀνοίξω, αὐτοὶ εἰσελθεῖν οὐ δύνανται. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀπέστη ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ἀπελθὼν Τερεμίας, ἀπήγγειλε τῷ Βαρούχ. Καὶ ἐλθόντες εἰς τὸν ναόν, διέρρηξαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν καὶ ἐπέθηκαν χοῦν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἐθρήνουν ἐπὶ πολὺ. Καὶ ἐλθόντες κατὰ τὴν ἔκτιν ὦραν ἐπὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἤκουσαν φωνὴν σαλπίγγων, καὶ ἦλθον οἱ ἄγγελοι ἐκ τῶν οὐρανῶν, κατέχοντες λαμπάδας ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως. Καὶ ἰδόντες αὐτοὺς ἔκλαυσαν, καὶ εἶπον· Νῦν ἐγνώκαμεν, ὅτι ἀληθές ἐστί τὸ ῥῆμα, ὃ ἐλάλησεν ὁ Θεός. Καὶ παρεκάλεσαν τοὺς Ἀγγέλους, λέγοντες· Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς μὴ ἀπολέσθαι τὴν πόλιν, ἕως ἂν λαλήσωμεν τῷ Θεῷ. Τότε ἐλάλησεν Τερεμίας, λέγων· Δέομαί σου, Κύριε, κέλευσόν μοι λαλῆσαι ἐνώπιόν σου. Καὶ εἶπε Κύριος· Λάλει. Καὶ εἶπεν Τερεμίας· Ἰδοὺ, Κύριε, ἐγνώκαμεν, ὅτι παραδίδως τὴν πόλιν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς καὶ ἀπαίρει ὁ λαός σου εἰς Βαβυλῶνα· τί ποιήσωμεν τὰ ἁγία σου σκεύη; Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Παράδος αὐτὰ τῇ γῆ λέγων· Ἄκουε, ἡ γῆ, τὴν φωνὴν τοῦ κτίσαντός σε ἐπάνω τῶν ὑδάτων, τοῦ σφραγίσαντός σε ἐν ἑπτὰ καιροῖς καὶ μετὰ ταῦτα λήψη τὴν ὠραιότητά σου· φύλαξον τὰ σκεύη τῆς λειτουργίας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ ἡγαπημένου λαοῦ. Καὶ ἐλάλησεν Τερεμίας λέγων· Παρακαλῶ σε, Κύριε, τί ποιήσω Ἀβιμέλεχ τῷ Αἰθίοπι; ὅτι πολλὰς εὐεργεσίας ἐποίησε τῷ δούλῳ σου· ὅτι αὐτός με ἀνείλκυσε ἐκ τοῦ λάκκου τοῦ βορβόρου, οὗ ἐνέβαλόν με, καὶ οὐ θέλω αὐτὸν ἵδη τὸν ἀφανισμόν τῆς πόλεως

καὶ ἀποπαγῆ, ὅτι μικρόψυχός ἐστι. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Τερεμίαν· Ἀπόστειλον αὐτὸν πρὸς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Ἀγρίππα, καὶ ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ ὄρους σκεπάσω αὐτόν, ἕως οὗ μέλλει ἐπιστρέψαι ὁ λαὸς ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας.

Τότε ἀπελθόντες εἰς τὸν ναὸν καὶ λαβόντες τὰ σκεύη τῆς λειτουργίας, παρέδωκαν αὐτὰ τῇ γῆ, καθὼς ἐλάλησεν αὐτοῖς Κύριος. Πρωίας δὲ λέγει τῷ Ἀβιμέλεχ ὁ Τερεμίας· Λαβὼν τὸν κόφινον, τέκνον, ἀπελθε εἰς τὸ χωρίον τοῦ Ἀγρίππα διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ ὄρους, καὶ ἐνεγκε σῦκα τοῖς νοσοῦσι τοῦ λαοῦ, ὅτι ἐπὶ σὲ ἡ εὐφρασία τοῦ λαοῦ αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου ἡ δόξα αὐτῶν. Καὶ εὐθέως ἐπορεύθη. Τούτου δὲ ἐκείσε ἀπελθόντος καὶ τοῦ ἡλίου ἀποκαλύψαντος τὴν ἡμέραν, ἰδοὺ ἡ δύναμις τῶν Χαλδαίων ἐλθοῦσα, ἐκύκλωσε τὴν πόλιν Τερουσαλήμ. Ἐσάλπισε δὲ ὁ μέγας Ἄγγελος, λέγων· Εἴσελθε εἰς τὴν πόλιν πᾶσα ἡ δύναμις τῶν Χαλδαίων· ἰδοὺ γὰρ ἠνεώχθη ὑμῖν ἡ πύλη. Τότε Τερεμίας, λαβὼν τὰς κλεῖδας τοῦ ναοῦ, ἐξῆλθεν ἔξω τῆς πόλεως· καὶ ῥίψας αὐτὰς ἐνώπιον τοῦ ἡλίου, εἶπε· Λάβε αὐτὰς καὶ φύλαξον ἕως ἡμέρας, ἐν ᾗ ἐξετάσει σε Κύριος περὶ αὐτῶν· διότι ἡμεῖς οὐχ εὐρέθημεν ἄξιοι φυλάξαι αὐτάς. Ὁ δὲ Ἀβιμέλεχ, λαβὼν τὰ σῦκα ἐν τῷ καύματι, καταλαβὼν δένδρον, ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ ἀναπαυθῆναι ὀλίγον· καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὑπὸ τὸν κόφινον, ὑπνωσεν ἐπὶ χρόνους ἑβδομήκοντα. Τοῦτο δὲ γέγονε κατὰ πρόσταξιν Θεοῦ, διὰ τὸν λόγον, ὃν εἶπε τῷ Τερεμίᾳ, ὅτι ἐγὼ σκεπάσω αὐτόν. Μετὰ δὲ τὸ ἐγερθῆναι αὐτόν, ἤδῃ ὑπνωσα, εἶρηκεν, ὀλίγον δέ, καὶ διὰ τοῦτό ἐστι βεβαρημένη ἡ κεφαλὴ μου, ὅτι οὐκ ἐκορέσθην ὑπνου. Ανακαλύψας δὲ τὰ σῦκα εὔρε στάζοντα γάλα, ὡς πρὸ μικροῦ συλλέξας αὐτά· καὶ εἶπεν· Ἦθελον κοιμηθῆναι ἔτι ὀλίγον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν σπουδῇ πολλῇ με ἀπέστειλεν Τερεμίας, ἐὰν τοῦτο ποιήσω, βραδύναι ἔχω, καὶ ἀνιαθήσεται· μὴ γὰρ οὐκ ἔστι κόπος καὶ καύσων καθ' ἡμέραν; ἀπέλθω μᾶλλον συντόμως, κάκεῖ κοιμῶμαι. Καὶ λαβὼν τὰ σῦκα, ἦλθεν εἰς Τερουσαλήμ, καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν οὔτε τὴν πόλιν οὔτε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ οὔτε τινὰ τῶν συγγενῶν ἢ φίλων αὐτοῦ· καὶ εἶπεν· Εὐλογητὸς Κύριος, ἕκστασίς μοι ἐγένετο σήμερον· οὐκ ἔστιν ἡ πόλις αὕτη· πεπλάνημαι, μὴ κορεσθεῖς ὑπνου. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως καὶ κατανοήσας τὰ σημεῖα, λέγει· Αὕτη μου ἐστὶν ἡ πόλις, πεπλάνημαι. Καὶ εἰσελθὼν πάλιν καὶ ζητήσας, οὐδένα εὔρε τῶν φίλων ἢ συγγενῶν· καὶ εἶπεν· Εὐλογητὸς Κύριος, μεγάλη μοι ἕκστασις γέγονε. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω, ἔμεινε λυπούμενος, μὴ εἰδὼς ὃ ποιήσει. Καὶ θεὸς τὸν κόφινον, λέγει· Ὡδε ἔχω καθῆσθαι, ἕως οὗ ὁ Κύριος ἄρῃ τὴν ἕκστασιν ἀπ' ἐμοῦ. Καθημένου δὲ αὐτοῦ, ἰδοὺ γηραιός, ἐρχόμενος ἐξ ἀγροῦ· καὶ λέγει αὐτῷ· Σοὶ λέγω, πρεσβύτατε, ποία ἐστὶν ἡ πόλις αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· Τερουσαλήμ, τέκνον. Καὶ λέγει Ἀβιμέλεχ· Ποῦ ἐστὶν Τερεμίας ὁ Τερεῦς τοῦ Θεοῦ, καὶ Βαροῦχ ὁ Ἀναγνώστης καὶ πᾶς ὁ λαὸς τῆς πόλεως; ὅτι οὐχ εὔρον αὐτούς. Καὶ εἶπεν ὁ πρεσβύτης· Οὐκ εἶ σὺ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης; σήμερον ἐμνήσθης τοῦ Τερεμίου καὶ ἐρωτᾷς περὶ αὐτοῦ μετὰ τοσοῦτους χρόνους! Ὁ λαὸς ἐστὶν ἐν Βαβυλῶνι

χρόνους ἑβδομήκοντα, ἐπειδὴ αἰχμάλωτοι γεγονάσιν ὑπὸ Ναβουχοδονόσορ τοῦ βασιλέως· καὶ πῶς σύ, νέος ὢν, καὶ μήπω τότε γεγεννημένος, ἐρωτᾷς ἃ οὐδέποτε ἐθεάσω; Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀβιμέλεχ, λέγει· Εἰμὴ ἦς γηραιός, καὶ ὅτι οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ θεοῦ ὑβρίσαι τὸν μείζονα αὐτοῦ, κατεγέλων ἄν σου, καὶ ἔλεγον, ὅτι μαίνη, λέγων, ὅτι ὁ λαὸς αἰχμάλωτος ἀπῆλθεν εἰς Βαβυλῶνα. Εἰ οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἠνεώχθησαν, καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ θεοῦ ἦλθον λαβεῖν αὐτοὺς μετὰ δυνάμεως καὶ ἐξουσίας, οὐπω εἶχον ἄν ἀπελθεῖν εἰς Βαβυλῶνα· πόση γὰρ ὦρα ἐστὶν ἀφοῦ με ἀπέλυσεν ὁ Πατήρ μου Τερεμίας εἰς τὸ χωρίον τοῦ Ἀγρίππα δι' ὀλίγα σῦκα, ἵνα δῶμεν τοῖς νοσοῦσι τοῦ λαοῦ; καὶ ἀπελθὼν εἰς δένδρον, ἀπὸ τοῦ καύσωνος, μικρὸν ἀφύπνωσα· καὶ νομίζων, ὅτι ἐβράδυνα, ἀποκαλύψας τὰ σῦκα, εὔρον αὐτὰ στάζοντα γάλα, καθὼς συνελέγησαν καὶ σὺ λέγεις, ὅτι ἤχημαλωτίσθη ὁ λαὸς εἰς Βαβυλῶνα; ἵνα δὲ γνῶς καὶ αὐτὸς μὴ διαψευσδόμενόν με, λάβε τὰ σῦκα καὶ ἴδε. Καὶ ἰδὼν ὁ γηραιός, εἶπεν· Ὡ τέκνον, δικαίου ἀνθρώπου υἱὸς εἶ καὶ οὐκ ἠθέλησεν ὁ θεὸς δεῖξά σοι τὴν ἐρήμωσιν τῆς πόλεως ταύτης, καὶ ἠνεγκεν ἐπὶ σὲ τὴν ἔκστασιν ταύτην. Ἴδου ἔτη ἑβδομήκοντα ἔχει ὁ λαὸς εἰς Βαβυλῶνα, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἤχημαλωτίσθη. Καὶ ἵνα μάθῃς, υἱέ μου, ὅτι ἀληθῆ εἰσιν ἅπερ σοι λέγω, ἀνάβλεψον εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ ἴδε, ὅτι οὐπω ἐφάνη αὐξήσις τῶν γεννημάτων· ἴδε καὶ τὰς συκᾶς, ὅτι καιρὸς αὐτῶν οὐκ ἔστι καὶ γνῶθι, καὶ αὐτὸς, καὶ πείσθητί μοι ἀληθεύοντι. Τότε Ἀβιμέλεχ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήψας καὶ καταμαθὼν τὴν γῆν ἀκριβῶς καὶ τὰ ἐν αὐτῇ δένδρα, εἶπεν· Εὐλόγητός ὁ θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἡ ἀνάπαυσις τῶν ψυχῶν τῶν δικαίων. Καὶ λέγει τῷ γηραιῷ· Ποῖος μὴν οὗτος; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Δωδέκατος. Καὶ λαβὼν ὁ γηραιὸς παρὰ τοῦ Ἀβιμέλεχ σῦκα, ἀνεχώρησεν εὐλογήσας αὐτόν.

Μνήμη τοῦ ἀγίου καὶ εὐσεβεστάτου βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Βατάτζη, τοῦ καὶ Ἐλεήμονος ἐπικληθέντος.

Στίχ. Κάτω βασιλεὺς ὢν τὸ πρῖν, στεφηφόρε,

Ἄνω βασιλεὺς νῦν ἐδείχθης· ὦ κλέους!

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ὁσίου. Ψδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Τὴν καρδίαν τῆς Τριάδος οἰκητήριον, ἀπεργασάμενος, τρεῖς ἐδομήσω ναοὺς, ἐν οἷς θεῖα χάριτι, Ἰωαννίκιε, μύρα βλύζουσιν, εἰς φωτισμὸν καὶ κάθαρσιν, τῶν πιστῶς σοι προσιόντων.

Ἡ ψυχὴ σου φωταυγεία θείου Πνεύματος, ἐλλαμπομένη ἀεί, ψυχῶν ἑώρα πιστῶς, τῶν προσερχομένων σοι, Ἰωαννίκιε, τὰ βουλευματα, προφητικαῖς προγνώσεσιν, ἱερῶς θαυματοζομένη.

Νοσημάτων χειμαζόντων με μακάριε, ψυχῆς καὶ σώματος, ταῖς ἰκεσίαις σου, συντόμως ἀπάλλαξον, καὶ μέλπειν ποιήσον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἀναλλοίωτον τεκοῦσα μόνη Κύριον, θεοχαρίτῳ, τῇ δεξιᾷ τῇ αὐτοῦ, Ἄγνη ἀλλοιῶσαί μου, τὸν νοῦν ἰκέτευσέ, πρὸς τὰ κρείττονα, δεινῶς περιτρεπόμενον, ταῖς τοῦ βίου ἀσχολίαις.

Τῶν Τερομαρτύρων. Ἀβραμιαῖοί ποτε.

Τὴν ἱεράν σου στολὴν, προσεπιχρώσας μάκαρ, βαφαῖς αἱμάτων ἀπειτέλεσας, λαμπροτέραν Νίκανδρε, ἀνακραυγάζων· Χριστὲ εὐλογητὸς εἶ.

Προσομιλοῦντες πυρί, ἀνευδοιάστῳ πόθῳ, τῷ πρὸς τὸν Κτίστην οὐκ ἐφλέχθητε, βοῶντες μακάριοι· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὴν τῆς καμίνου φλόγα, ὑμῖν ἐτοιμασθεῖσαν, εἰς τιμωρίαν μετετρέψατε, εἰς δρόσον Πνεύματι, τῷ πανουργῷ βοῶντες· Χριστὲ εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Σωματωθέντα Λόγον, ἀνερμηνεύτως τίκτεις, ἄγνη Παρθένε τοὺς κραυγάζοντας, θανάτου λυτρούμενον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἰστάμενος ἄνω πρὸς τὸ ὄρος, ὡς ἐπὶ λυχνίας λύχνος Ὅσιε, πάντων τὰ νοήματα, πίστει κατεφώτιζες, ὑποδεικνύων ἄριστα, Ἰωαννίκιε, τὴν τρίβον τῆς ζωῆς καὶ ἀνάγων, τούτους θεῖω λόγῳ, πρὸς ὕψος ἀπαθείας.

Νοῖ ἀπαθείᾳ καθαρθέντι, ὠμίλησας Κυρίῳ παντοκράτορι· ὑφ' οὗ τὰ ἀπόρρητα, Ὅσιε μούμενος, προφητικῶς προέλεγες, εἰς σωτηρίαν ψυχῶν, ὡς μέγιστος παμμάκαρ προφήτης· ὅθεν σε συμφώνως, πιστοὶ ἀνευφημοῦμεν.

Ἐπὶ λθόν μοι μάστιγες βαρεῖαι, καὶ νόσοι ἀλλεπαλλήλως με χειμάζουσι· τούτων με ἀπάλλαξον, Πάτερ ἰκετεύω σε, ὡς ἐκ Θεοῦ δεξάμενος, Ἰωαννίκιε, τὴν χάριν ἰατρεύειν τὰ πάθη, καὶ τὰς ἀλγηδόνας, πιστῶν ἐπικουφίζειν.

Τριαδικὸν

Σὺν πάσαις ταῖς ἄνω στρατηγίαις, Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, Τριάδα ἀμέριστον, ἄκτιστον Θεότητα, ὕμνολογοῦντες Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, βοήσωμεν ἐν ἀγαλλιάσει, μία ἐξουσία, ἀρχὴ καὶ βασιλεία.

Θεοτοκίον.

Ἐράθης Ἀγγέλων ὑπερέρα, Θεὸν ἀπορρήτως σωματώσσα· τοῦτον οὖν
 ἰκέτευε, Δέσποινα πανάμωμε, τῶν σαρκικῶν ἀνώτερον, παθῶν γενέσθαι
 με, νοὸς ἐν ὑψηλῇ ταπεινώσει, ἀνυμνολογοῦντα, τὴν σὴν μεγίστην
 χάριν.

Τῶν Τερομαρτύρων. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Τεράρχης σεπτὸς ἐχρημάτισας, οὐδαμῶς ἀλλοτρίῳ ἐν αἵματι, τῷ δὲ
 οἰκείῳ Νίκανδρε, εἰσελθὼν εἰς τὸν ἄνω ναόν, καὶ μέλπων· Εὐλογεῖτε
 ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐν καθέδρᾳ αἰνέσας τὸν Κύριον, Πρεσβυτέρων Ἑρμαῖος ὁ ἔνδοξος,
 καλλωπισθεὶς ἐν αἵματι, μαρτυρίου κραυγάζει· Πάντα τὰ ἔργα,
 εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Τερῶς προτελοῦντες τὰ ἅγια, ἱερεῖα σεπτὰ ἀνεδείχθητε, καὶ εἰς
 ὁσμὴν προσήχθητε, εὐωδίας Κυρίῳ, ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν
 Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τῶν κακῶν μου τὸ πέλαγος ξήρανον, εὐσπλαγχνίας κυήσασα πέλαγος,
 τὸν Λυτρωτὴν καὶ Κύριον, ᾧ βοῶμεν Παρθένε· Πάντα τὰ ἔργα,
 εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ

» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβὰς ἐδρόσισας, καὶ

» ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε

» τὸν Κύριον.

Τοῦ Ὁσίου. Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ἰσχυσας Θεοῦ, τὸν νοῦν σου κρατύναντος, κατακρατῆσαι παθῶν·
 ἄγγελος ἐν σώματι, ἐντεῦθεν Πάτερ σὺ ἐχρημάτισας, καὶ σὺν Ἀγγέλοις
 πάντοτε, τοὺς οὐρανοὺς κατοικεῖς, τῷ τῆς δόξης, θρόνῳ
 παριστάμενος, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου πληρούμενος.

Ὡσπερ οὐρανόν, τὰ ὄρη καὶ σπήλαια ᾤκησας Ὅσιε· ὅθεν σοι
 εἰρήνευσαν, ἄγριοι θῆρες καθυποτάξαντι, πάθη ψυχῆς δυσκάθεκτα,
 Ἰωαννίκιε, καὶ δικαίῳ, ἤδη χρηματίσαντι· διὰ τοῦτο πιστοὶ σε
 γεραίρομεν.

Σοῦ τὸ ἱερόν, καὶ ἅγιον λείψανον ἐν τάφῳ κείμενον, θάπτει τὰ
 νοσήματα, καὶ φλέγει στίφη δαιμόνων πάντοτε, σοφὲ Ἰωαννίκιε, τῇ

θεία χάριτι, ἀναβλύζον, πᾶσι τὰ ἰάματα, τοῖς πιστῶς σε ἀεὶ μακαρίζουσιν.

Ἦδη τῷ Χριστῷ, ἐγγίζων τρανότερον καὶ καθαρώτερον, μέμνησο τῶν πίστει σου, μνημονευόντων Ἰωαννίκιε, ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, ἡμῖν αἰτούμενος, νοσημάτων, πάντων ἀπολύτρωσιν, καὶ Θεοῦ βασιλείας οἰκείωσιν.

Θεοτοκίον.

Φώτισον Ἀγνή, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα φῶς ἢ κυήσασα, καὶ μὴ καταλάβῃ με, τῆς ἁμαρτίας σκότος βαθύτατον, μηδὲ βυθὸς καλύψῃ με τῆς ἀπογνώσεως· ἀλλ' αὐτὴ με, σῶσον καὶ κυβέρνησον, πρὸς λιμένα τοῦ Θείου θελήματος.

Τῶν Τερομαρτύρων. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰκρίω σοφὲ καρτερικῶς τεινόμενος, καὶ λαμπάσι φλογιζόμενος, δρόσον οὐράνιον ἐδέξω, χειρὶ ἀγγελικῆ Ἰκρίω Μάρτυς Νίκανδρε· τοὺς φλέγοντας νεκροὺς δὲ ἀπέδειξας, ταῖς ζωφόροις σου ἐντεύξεσιν.

Ἦράθητε θέαμα φρικτὸν γυμνούμενοι, καὶ ἀλόγοις συνδεσμούμενοι, καὶ ἐπὶ πλεῖστον Ἀθλοφόροι, συρόμενοι καὶ σῶοι δεικνύμενοι, πυρὶ προσομιλοῦντες καὶ ἀφλεκτοὶ, Πνεύματι Θείῳ συντηρούμενοι.

Σήμερον τῶν Μύρων ἱερὰ μητρόπολις, ἐορτάζει, πόλιν ἄπασαν, πρὸς εὐωχίαν συγκαλοῦσα, ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν ταύτη πανεύφημοι, ἐν ᾗ τὴν ἱερὰν ὑμῶν ἄθλησιν, μεγαλοφρόνως ἐτελέσατε.

Ἦνοίγη ὑμῖν ὁ οὐρανὸς καὶ Ἄγγελοι, τῇ ἀνόδῳ ἐπεκρότησαν· τάξεις Ἁγίων καὶ Δικαίων, ἠύφρανθησαν, ἐσκίρτησαν Μάρτυρες· μεθ' ὧν κατασκηνώσαντες μνήσθητε, τῶν μεμνημένων ὑμῶν Ἄγιοι.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ με καταύγασον τῷ σῷ Πανάμωμε, ἢ τεκοῦσα φῶς ἀπρόσιτον· λῦσον τὰ νέφη τῆς ψυχῆς μου, καὶ σκότους με ἐξάρπασον δέομαι, καὶ θείας σωτηρίας ἀξίωσον, ἵνα ὑμῶν σε τὴν πανύμνητον.

Ὁ Εἰρμός.

- » Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
- » εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
- » φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
- » θησας· ὄθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐμφρόνως καθυπέταξας, σοφὲ Ἰωαννίκιε, τῷ αὐτοκράτορι Πάτερ, νοῖ σαρκὸς τὰς ὀρέξεις· ἐντεῦθεν τὸ ἀκρότατον, τῶν ἐφειτῶν κατέλαβες, καὶ θείας δόξης ἔτυχες· ὑπὲρ ἡμῶν οὖν πρεσβεύων, μὴ διαλίπης παμμάκαρ.

Τῶν Ἱερομαρτύρων

Φυτεία τοῦ παμμάκαρος, ἐδείχθης Τίτου Νίκανδρε, ὑφ' οὗ τῆς πόλεως Μύρων, ἐχρίσθης Ὅσιε Πάτερ, ἀρχιερεὺς θεόληπτος· ἐν ἧ καὶ τὸ μαρτύριον, σὺν τῷ Ἑρμαίῳ πάνσοφε, ὑπὲρ Χριστοῦ διανύσας, ἐν οὐρανοῖς βασιλεύεις.

Θεοτοκίον.

Καὶ σχετικῶς ἀσπάζομαι, καὶ πόθῳ τὴν προσκύνησιν, προσνέμω πίστει καὶ φόβῳ, τῇ παναχράντῳ καὶ θείᾳ, εἰκόνι σου πανάμωμε, ἀφ' ἧς ψυχῶν ἐκβλύζουσι, καὶ τῶν σωμάτων Δέσποινα, ἰάματα τοῖς ὑμνοῦσι, σὲ Θεοτόκον κυρίως.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Γαλακτίωνος

καὶ Ἐπιστήμης.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Γάλακτι τραφεὶς ἀσκήσεως, διὰ βασάνων πολλῶν, Γαλακτίων καὶ θλίψεων, εἰς Χριστοῦ κατήνησας, ἡλικίαν γενόμενος, δεκτὴ θυσία, τέλειον σφάγιον, τῇ αὐθαϊρέτῳ ὀρμῇ πανόλβιε. Ὡ τῆς ἐδραίας σου, καὶ βεβαίας πίστεως! δι' ἧς Θεοῦ, ἔτυχες Θεοῦμενος, νῦν τελεώτερον.

Ἐπιστημόνως ἐζήτησας, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον, ταῖς αὐτοῦ λαμπρότησι, καὶ ψυχὴν καὶ διάνοιαν, καταυγασθεῖσα θεομακάριστε, καὶ καθελοῦσα στερόραϊς ἐνστάσεσι, τὸν πολυμήχανον, καὶ ἀρχαῖον δράκοντα, μοναζουσῶν, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, Μάρτυς πολυάθλε.

Δύο φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, Ανατολῆς νοητῆς, ἀνατέλλουσι χάριτι, καὶ τὴν κτίσιν ἅπασαν, εὐσεβῶς καταυγάζουσιν, ὑπερβαλλούσαις ἄθλων λαμπρότησι, καὶ ἰαμάτων, θείοις πυρσεύμασιν· ὧν τὴν ὑπέρφωτον, ἐορτὴν γεραίροντες, τὸν δι' αὐτῶν, πάντας ἀγιάζοντα, Χριστὸν δοξάσωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦρο ψυχὴ μου στενάζουσα, καὶ τῶν δακρύων κρουνούς, ἐκ καρδίας πηγάζουσα, τῇ Παρθένῳ βόησον, καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Διὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἄγνη, τῆς φοβερᾶς με ῥῦσαι κολάσεως, καὶ κατασκήνωσον, ἔνθα ἡ ἀνάπαυσις, καὶ ἡ χαρὰ, ἡ διαιωνίζουσα, καὶ ἡ ἀπόλαυσις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ Μυστηρίου φρικτοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαιε λέγουσα· Οἴμοι Τέκνον φίλιτον! πῶς ὁ δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίου.

Τὴν λαμπρὰν ξυνωρίδα τῶν Μαρτύρων τιμήσωμεν, ὥσπερ συζυγίαν ἀρίστην καὶ κλυτὴν καὶ θεόφρονα, τὸν θεῖον Γαλακτίωνα πιστοί, ὁμοῦ σὺν Ἐπιστήμῃ τῇ σεμνῇ· δι' ἀσκήσεως γὰρ πόνων ἀθλητικῆν, ἐξήνθησαν φαιδρότητα. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ως ἐν ἠπείρῳ.

Τοὺς ἀνεσπέρους φωστῆρας τοὺς λογικούς, οὐρανοὺς τοὺς λάμπαντας, ὑπὲρ ἥλιον ἐν γῆ, τοῦ Χριστοῦ τοὺς θείους Ἀθλητάς, ἐν ῥοδαῖς πνευματικαῖς πίστει τιμήσωμεν.

Ἑλληνικῆς ἀπὸ ρίζης στειρωτικῆς, εὐθαλῆς ἐβλάστησας, θεοδώρητος βλαστός, Γαλακτίων κόσμῳ τοὺς καρπούς, προβαλλόμενος τῆς σῆς ἀτρέπτου πίστεως.

Ἐπιστημόνως τὴν πίστιν τὴν πρὸς Χριστόν, ἐκζητοῦσα ἔδραμες, πρὸς ἐπίγνωσιν αὐτοῦ· καὶ τυχοῦσα θείας δωρεᾶς, Ἐπιστήμη νυμφικῶς τούτῳ νενύμφευσαι.

Θεοτοκίον.

Κατεποντίσθην ὁ τάλας ἐν τῷ βυθῷ, τῶν πολλῶν μου πράξεων, καὶ πρὸς σὲ τὴν ἀγαθὴν, καταφεύγω Μήτηρ τοῦ Θεοῦ· δός μοι χεῖρα βοηθείας, καὶ διάσωσον.

Ἦδῃ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Ἐφέσει κρείττονος ζωῆς, καὶ τρυφῆς ἀνεκφράστου, τῶν φθαρτῶν ὑπερεῖδες, καὶ ῥευστῶν πάντα τερπνά, σὺν Ἐπιστήμη Χριστῷ, Γαλακτίων, εὐπειθῶς ἐπόμενος.

Ῥυσθέντες βρόχων σαρκικῶν, καὶ παθῶν πολυπλόκων, ἐν ἀσκήσει τῷ πόθῳ, συνεδέθητε Χριστοῦ· θυσία δὲ καθαρὰ, ἐν ἀθλήσει, τούτῳ προσηνέχθητε.

Τῷ θείῳ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, ἀρνησάμενοι κόσμον, συνεδέθητε μᾶλλον, τῷ Πνεύματι Ἀθληταί, καὶ διὰ πόνων πολλῶν, βασιλείας, θείας ἠξιώθητε.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔστιν ὅς τις πρὸς τὴν σὴν, καταπέφευγε σκέπην, καὶ οὐκ ἔτυχε Κόρη, τῶν πολλῶν σου οἰκτιρισμῶν· διὸ δέομαι τῆς σῆς, ὅπως τύχῳ, Κόρη ἀντιλήψεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-

» σας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας

» ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀσκήσει λαμπρύνας σου, τὸ ὀπτικὸν τῆς ψυχῆς, ἀκτιῖσιν ἀθλήσεως, φωταγωγεῖς τοὺς πιστούς, Γαλακτίων μακάριε· ὅθεν σου τὴν ἀγίαν, καὶ φωσφόρον ἡμέραν, πίστει ἐπιτελοῦμεν, εὐσεβῶς σοι βοῶντες· ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστόν, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, τὸν ὑπερούσιον, Θεὸν ἢ κυήσασα, σὺν Ἀσωμάτοις αὐτόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἄφεςιν τῶν παισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ὕμνοῦσί σε κατὰ χρέος, μόνη Πανύμνητε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῶ σε ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Ῥδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Θεοῦ σε πρόνοια, βλαστὸν ἀνέδειξε, στειρευούσης νηδύος τῶν ἀρετῶν, τοὺς καρποὺς πληθύνοντα, καὶ καρποφόρον δεικνύντα, παραινέσεις τὴν σύζυγον.

Χριστὸν ἐπόθησας, κόσμον ἐμίσησας, κατεφρόνησας πλούτου, δόξης τρυφῆς, καὶ τιμῆς ἠλόγησας, φθαρτῶν τὰ ἀφθαρτα σαφῶς, ἀλλαξάμενος πανόλβιε.

Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσι, κατηκολούθησας, ἀκλινῶς Γαλακτίων σὺν τῇ σεπτῇ, Ἐπιστήμῃ ἔνδοξε· διὸ καὶ δόξης παρ' αὐτοῦ, καὶ στεφάνων κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ναὸν ἐμόλυνα, κακῶς τοῦ σώματος, Παναγία Παρθένε τὸ καθαρὸν, Θεοῦ οἰκητήριον, κάθαρον ρύπου με παντός, τῶν παθῶν μου ταῖς πρεσβείαις σου.

Ῥδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Τῷ θείῳ φέγγει καταυγασθεῖς, καὶ τῆς ἀπαθείας καλλωναῖς, περιλαμφθεῖς Γαλακτίων σοφέ, ἔπεισας ἀγνεύειν σὺν σοὶ τὴν σύζυγον, ζυγὸν ἀνελομένην, τὸν ἐλαφρὸν τοῦ Χριστοῦ.

Πυρὶ πυρούμενοι πειρασμῶν, πῦρ φιληδονίας καὶ πυράν, πολυθεΐας ἐσβέσατε, ἄμφω τὰ συμφέροντα συμφρονήσαντες, ἐν πόνοις πολυτρόποις, ψυχῆς καὶ σώματος.

Νόμῳ πειθόμενοι τοῦ Θεοῦ, ἀραντες Σταυρὸν ἐπὶ ὤμων, εἴλεσθε βίον τὸν ἄμεμπτον, καὶ διπλοῖς στεφάνοις κατεκοσμήθητε, ἀσκήσεως νομίμοις, ἄθλοισ ἐκλάψαντες.

Θεοτοκίον.

Ἥλιου ὄχημα φωτεινόν, κάθαρον τὸν ρύπον τῆς ψυχῆς, κάμοῦ τοῦ δούλου σου δέομαι· τάχυνον τὴν χάριν τῆς εὐσπλαγχνίας σου, καὶ ἴασαι νοσοῦντα, Κόρη θεόνημφε.

Ῥδὴ στ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τοῦ βίου τὸ βίαιον, βδελυξάμενοι σαφῶς, εἴλεσθε βίον ἄμεμπτον, ὡς βιασταὶ τῆς φύσεως καὶ διπλοῖς, ἐν ἄθλοις προλάμπαντες, διττοῖς καὶ τοῖς στεφάνοις κατεκοσμήθητε.

Σωμάτων διάστασιν, ὑποστάντες τῶν ψυχῶν, ἐνώσει διὰ πίστεως, ἀσάρκους πρὶν καθείλετε δυσμενεῖς· αὔθις ὀρωμένους δέ, κατεβάλετε, σθένει θείου Πνεύματος.

Νομίμως ἠρίστευσαν, Γαλακτίων ὁ κλεινός, καὶ ἡ θεόφρων σύζυγος, Ἐπιστήμη ἀνδρείως καὶ καρτερῶς· αὐτῶν ταῖς δεήσεσι, τὰ ἐλέη σου Λόγε πᾶσι δώρησαι.

Θεοτοκίον.

Ἀγάθυνον Δέσποινα, τὴν ψυχὴν μου ἐν πολλοῖς, κεκακωμένην πταίσμασι, καὶ τὸν δοτῆρα πάντων τῶν ἀγαθῶν, Θεὸν καθικέτευε, βασιλείας τῆς ἄνω ἀξιῶσαί με.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν
 » πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-
 » δραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν
 » μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Μαρτύρων Χριστοῦ, τοῖς δήμοις ἠριθμήθητε, ἀγῶσι στερόροις, φαιδρῶς ἀγωνισάμενοι, Γαλακτίων ἐνδοξε, σὺν συζύγῳ σεπτιῇ καὶ συνάθλῳ σου, Ἐπιστήμη, τῷ μόνῳ Θεῷ, πρεσβεύοντες ἄμφω ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γενναῖον ἐν Μάρτυσι Γαλακτίωνα, ἐν ἄσμάτων ῥοδαῖς εὐφημήσωμεν, σὺν τῇ πανευκλεεῖ συζύγῳ, τῇ φερωνύμῳ Ἐπιστήμη· οὗτοι γὰρ καθεῖλον τοῦ ἐχθροῦ τὸ φρύαγμα, καὶ εἰδῶλων τὸ ἄθεον ἤλεγξαν, τὴν δὲ πίστιν Χριστοῦ ἀνεκήρυξαν. Διὸ περιφανῶς λαβόντες παρ' αὐτοῦ τοὺς στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας, ἀπαύστως πρεσβεύουσιν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῇ Ε' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης.

Στίχ. Ἀσυνδυάστους συζύγους κτείνει ξίφος,

Τὴν ψυχικὴν σύζευξιν ἠγαπηκότας.

Τμήθη Ἐπιστήμη Γαλακτίων τ' ἐνὶ πέμπτῃ.

Γαλακτίων καὶ Ἐπιστήμη ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου καὶ Σεκούνδου ἡγεμόνος. Καὶ ὁ μὲν Γαλακτίων υἱὸς ἦν Κλειτοφῶντος καὶ Λευκίππης, ἀμφοτέρων Ἑλλήνων. Κατηχήθησαν δὲ τὴν εὐσεβείαν παρὰ τινος μοναχοῦ, Ὀνουφρίου τὸ ὄνομα, καὶ τὸ ἅγιον Βάπτισμα δέχονται. Ἡ δὲ Ἐπιστήμη, καὶ αὐτὴ γεννήτορας Ἑλληνας ἔχουσα, ἐπεὶ τῷ Γαλακτίωνι πρὸς γάμον ἐξεδόθη, παρ' αὐτοῦ βαπτίζεται. Καὶ διατηρήσαντες ἀμφοτέροι τὴν παρθενίαν ἄτρωτον, τὸν μοναδικὸν βίον ὑπέρχονται. Πᾶσαν δὲ σκληραγωγίαν καὶ κακοπάθειαν διενεγκόντες, συνελήφθησαν παρὰ τοῦ ἄρχοντος Οὕρσου. Καὶ ἐρωτηθέντες, τύπτονται σφοδρῶς, καὶ καλάμοις ὀξέσι τοὺς ὀνυχας ἐμπείρονται καὶ μαχαίρᾳ χειρᾶς καὶ πόδας ἀκρωτηριάζονται, καὶ τελευταῖον τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται. Ἦν δὲ ὁ μὲν Ἅγιος ἐτῶν τριάκοντα, ἡ δὲ ἁγία Ἐπιστήμη ἐτῶν δέκα ἕξ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα Ἑρμᾶ, Πατρόβα, Λίνου, Γαΐου καὶ Φιλόλογου.

Στίχ. Ἑρμᾶς, Πατρόβας καὶ Γάιος τρεῖς ἅμα

Ἀπόστολοι θνήσκουσιν, οἷς Τριάς φίλη.

Καθεὶς Ἰησοῦς γνώσεως θείας λίνον,

Ζωγρεῖ σε, Λίνε, καὶ μεθιστᾷ τοῦ βίου.

Φιλόλογος φιλῶν σε τὸν Θεὸν Λόγον,

Πληροῖ λόγους σοῦς, καὶ θανὼν σύνεστί σοι.

Οὗτοι πάντες ὑπῆρχον ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ μὲν Πατρόβας, οὗ καὶ ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος ἐν ταῖς αὐτοῦ μέμνηται ἐπιστολαῖς, Ἐπίσκοπος Ποτιόλων ἐγένετο, πολλοὺς βαπτίσας καὶ τῷ Χριστῷ προσαγαγών. Ὁ δὲ Ἑρμᾶς, οὗ ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ μέμνηται ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, Ἐπίσκοπος Φιλίππων γέγονεν. Ὁ δὲ Λίνος, μετὰ Πέτρον τὸν κορυφαῖον, τῆς μεγάλης Ῥώμης Ἐπίσκοπος ἐχρημάτισεν. Ὁ δὲ Γάιος, οὗ καὶ αὐτοῦ ὁ Ἀπόστολος μέμνηται, μετὰ τὸν ἁγιώτατον Τιμόθεον, Ἐπίσκοπος Ἐφέσου ἐγένετο. Ὁ δὲ Φιλόλογος (καὶ τούτου μέμνηται) ὑπὸ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου Ἐπίσκοπος Σινώπης κατέστη. Οἱ καὶ πλείστους πειρασμοὺς καὶ θλίψεις διὰ τὸν τῆς εὐσεβείας λόγον ὑπομείναντες καὶ πολλοὺς διδάξαντες καὶ τῷ Χριστῷ προσαγαγόντες, ἐτελειώθησαν ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Δομνῖνος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀνασκοπῶν πῦρ τῆς γεέννης Δομνῖνος,

Τὸ τῇ δε πῦρ ἔφριττεν οὕμενον ὅλως.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Τιμόθεος, Θεόφιλος καὶ Θεότιμος, πυγμαῖς τελειοῦνται.

Στίχ. Τὸν Τιμόθεον, καὶ συναθλητὰς δύο,

Κτείνουσι πυγμαί, καὶ Θεὸς τιμᾶ Λόγος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Δωρόθεος, θηρίοις ἐκδοθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Δωρόθεος, ἐκδοθεὶς τοῖς θηρίοις,

Δῶρον προσήχθη τῷ Θεῷ προσδεκτέον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Εὐψύχιος καὶ Καρτέριος, τὰ αἰδοῖα τμηθέντες, τελειοῦνται.

Στίχ. Αἰδοῖα Καρτέριος ἐκτετμημένος,

Σὺν Εὐψυχίῳ καρτεροψύχως φέρει.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Σιλβανός, εἰς μέταλλα βληθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Ἐν τοῖς μετάλλοις Σιλβανὸς βεβλημένος,

Λεῖπει μέταλλα καὶ μεταλλάττει βίον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Πάμφιλος, ξεσθεὶς καὶ φυλακισθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Φρουρᾶ δαμασθεὶς, καὶ πρὸ τῆς φρουρᾶς ξέσει,

Διπλοῦν λάβοι Πάμφιλος εἰκότως στέφος.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ τυράννου καὶ Οὐρβανοῦ τοῦ Παλαιστίνης ἄρχοντος. Πολλὰ γοῦν καὶ πρὸ τῆς τοῦ μαρτυρίου τελειώσεως ὁ μακάριος Δομνῖνος ἐναθλήσας, πλεῖστα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει, ἔτι καὶ τῆ τοῦ πυρὸς κολάσει κατακρίνεται. Τιμόθεον δὲ καὶ Θεότιμον καὶ Θεόφιλον, τὴν ἀκμὴν τοῦ σώματος φέροντας καὶ ὠραίους καὶ καλοὺς τῆ ὄψει, ἐπὶ πυγμῆ μονομαχίας καταδικάζει ὁ τύραννος. Δωρόθεον δὲ, σεμνὸν τινα καὶ ἱερὸν πρεσβύτερον, θηρίοις πρὸς βορὰν δίδωσι. Τὸν δὲ Καρτέριον καὶ Εὐψύχιον, τελείων ἀνδρῶν φέροντας ἡλικίαν, ἀποτμηθέντας τὰ αἰδοῖα, ἐπὶ τὸ τῶν εὐνούχων μεταφέρει γένος. Τὸν δὲ Σιλβανὸν τοῖς κατὰ Φανὸν μετάλλοις ἐγκρίνει. Καὶ παρθένους τρεῖς πορνοτρόφοις ἀκολάστοις ἐκδίδωσι· καὶ ἑτέρας δεσμοῖς καθείργουσι· καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ μίαν ὥραν ἐπράττετο τῷ δικαστῆ. Ὁ δὲ Πάμφιλος, πάση σοφίᾳ καὶ ἀρετῇ κοσμούμενος, σφοδρότατα αἰκισθεὶς ἄπαξ καὶ δῖς, καὶ τῆ εἰρκτῆ σὺν ἑτέροις ὁμολογηταῖς ἐναπορρίφεις, τὸ τέλος τῆς μαρτυρίας εὐραντο, τελειωθέντες ἐν Χριστῷ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Κοίμησιν εἰδὼς τοῦ Γρηγορίου γράφω,

Τοῦ πάντων ἐκμάξαντος ἀρετὰς λέγω.

Οὗτος ὁ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, κατεκόσμησεν ἑαυτὸν, πάσαις ταῖς κατὰ Θεὸν ἀρεταῖς. Ὅθεν μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ ἀγιωτάτου Πάπα Ἀλεξανδρείας, ἐκ θείας προνοίας, χειροτονεῖται παρὰ τῶν συνεληλυθότων Ἐπισκόπων καὶ τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας. Καὶ γέγονε διδάσκαλος τῆς ὀρθοδοξίας ἀκριβής, πρᾶος, ταπεινός, ἐλεήμων, ὀρφανῶν πατήρ, χηρῶν ὑπερασπιστής, ὁδηγὸς τῶν πεπλανημένων, τῶν νοσοῦντων ἰατρός, τῶν θλιβομένων παράκλησις· καὶ ἦν ἰδεῖν πάντας χαίροντας καὶ εὐφραينوμένους. Ἄλλ' ὁ σκανδαουργὸς διάβολος, τῷ τότε Λέοντι ὑποβαλὼν εἰκονομαχίαν, πείθει τὸν Ἅγιον ἀπὸ Ἀλεξανδρείας μεταστείλασθαι δέσμιον ἐν Κωνσταντινουπόλει. Καὶ τούτου γενομένου, παραστὰς ὁ Ἅγιος ἤλεγξεν αὐτὸν ἐνώπιον πάσης τῆς Συγκλήτου, αἰρετικὸν καὶ ἄθεον καὶ ἀσεβῆ τοῦτον ἀποκαλέσας. Ὁ δέ, μὴ φέρων τὰς ὑβρεῖς, βουνεύροις κατέξανε τὰς σάρκας αὐτοῦ, καὶ καθεῖρξε λιμαγχονήσας. Ὁ δὲ Ἅγιος εὐχαρίστως πάντα φέρων, ἔλεγε πρὸς τοὺς παρόντας· «Ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου ἀγίας εἰκόνοσ ἐτοίμως ἔχω μεληδὸν κατατμηθῆναι». Ταῦτα μεμαθηκῶς ὁ ἀλιτήριος ἐκεῖνος βασιλεύς, τοῦτον ἐξορισθῆναι προσέταξεν. Ἀπελθὼν δὲ ὁ μακάριος ἐν τῇ ἐξορίᾳ καὶ ἐπὶ χρόνοις τρισὶν ἐκεῖσε διαρκέσας, εἰς χεῖρας Θεοῦ τὴν ψυχὴν παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀγαθάγγελος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Χρηστάγγελός τις ψῆφος Ἀγαθαγγέλω,

Ἡ τῆς τελευτῆς ψῆφος ἦν ἐκ τοῦ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἀγίου Ἱερομάρτυρος Κάστορος τοῦ Ἐπισκόπου.

Στίχ. Οὐκ εἰς μακράν σου τοῦ πυρὸς Κάστορ λύσις,

Τί τοῦ λόγου δηλοῦντος; ἐγγὺς τὸ στέφος.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν.

Δροσοβόλος ὑμᾶς χάρις ἢ τοῦ Πνεύματος, πανσόφως προσανέψυχε, πυρπολουμένους πειρασμῶν πυρὶ καὶ ἀλγεινῶν, ἀσκήσεως καὶ τῶν αἰκισμῶν, οὓς ἐν ἀθλήσει καρτερῶς, αὐθις ὑπέστητε.

Τῆς ἀγνείας μὲν τῷ πόθῳ καὶ ἀσκήσεως, στέργετε τὴν διάστασιν· ἐν ὁμοιοῖα δὲ ψυχῆς διὰ πίστεως στερόβας, συνδούμενοι πρὸς ἀθλητικὰς, αὐθις ἠνώθητε λαβὰς, Ὅσιομάρτυρες.

Γαλακτίων ὁ πανένδοξος θεσπίσασι, πειθήσας τοῦ Παντάνακτος, τὰ θεσπίσματα ὡς ληρήματα τῶν δυσσεβῶν, ἠγήσατο· ὅθεν οὐρανῶν, τὴν βασιλείαν ἐν Χριστῷ, κληῖρον ἀπέιληφεν.

Θεοτοκίον.

Ἐπερτέρα ἐχρημάτισας Πανάμωμε, τῶν νοερῶν Δυνάμεων· ὃν γὰρ ἐκεῖνοι οὐ τολμῶσιν ὅλως κατιδεῖν, ἀγκάλαις ἐβάστασας ταῖς σαῖς· χαριστηρίοις σε φωναῖς, ὅθεν δοξάζομεν.

Ῥδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσίοις.

Τοῦ τῆς φύσεως πόθου φίλτρον θερμότερον, πρὸς Χριστὸν ἐσχηκότες, σαρκὶ καὶ αἵματι, ὅλῳ τῷ νοῖ προσανέχειν ἀπέιπασθε, σχέσεως ὑλώδους, ἐμφρόνως ἀποστάντες.

Τῆς πρὸς σάρκα φιλίας ξένως διέστητε, τῆς ἀγνεΐας τῷ φίλτρῳ θείως ἠνώθητε, καὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ ἀγάπῃ συνηρμόσθητε, κλέος συζυγίας, ἀζύγων μέγα θαῦμα.

Βασιλείαν τὴν ἄνω Μάρτυς θεσπέσιε, κατοικῆσαι σπουδάζων, ταύτην κατέλαβες, αἵμασι τοῖς σοῖς, Γαλακτίων ὠνούμενος, σὺν τῇ Ἐπιστήμῃ, τῇ σῇ καλῇ συνάθλῳ.

Θεοτοκίον.

Ὡσπερ πύρινος θρόνος φέρεις Πανάμωμε, τὸν ἐν κόλποις πατρώοις ἀναπαυόμενον· ὃν ὑπὲρ ἡμῶν, Θεοτόκε ἰκέτευε, ὅπως αἰωνίου, ῥυσθῶμεν καταδίκης.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δι-

» καίου θυσίαν ὑδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς,

» Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σε ὑπερυψοῦμεν εἰς

» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Χριστοῦ τῷ πόθῳ θερμῶς στομούμενοι, σχέσιν ψυχρὰν τοῦ βίου καὶ τοῦ φίλτρον τῆς φύσεως, καὶ δεσμοὺς τῆς σαρκὸς διερρήξατε, διὰ τὴν ἐν Τριάδι μίαν Θεότητα, Μάρτυρες δυάδος, ὑλικῆς ὑπεργενόμενοι.

Χοροῖς Μαρτύρων, Παρθένων τάγμασιν, ἐν οὐρανοῖς χορεύων, καὶ φωτὶ ἀγαλλόμενος, σὺν τῇ σῇ συζύγῳ Ἐπιστήμῃ κακῶν, λύσιν ἡμῖν βραβεύεις, νίκας τῷ ἄνακτι, κόσμῳ Γαλακτίων, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Στερόρῳς ἐν πίστει εἰς ἐν ἐνούμενος, πανευκλεῶς ὁ θεῖος Γαλακτίων ὁ πάνσοφος, καὶ τῆ σεμνῆ Ἐπιστήμῃ συνδούμενος, συνήθλησε γενναίως· τούτων δεήσεσιν, οἴκτειρον ἡμᾶς Λόγε Θεοῦ, ὡς ὑπεράγαθος.

Θεοτοκίον.

Φωναῖς ὑμνοῦμεν χαριστηρίοις σε, οἱ διὰ σοῦ τυχόντες ἀληθῶς τῆς θεώσεως, καὶ βοῶμέν σοι· Χαῖρε Πανάμωμε· χαῖρε εὐλογημένη· χαῖρε παλάτιον, τοῦ παμβασιλέως καὶ Θεοῦ· χαῖρε Μητρόθεε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ

» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε

» ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύ-

» νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ μακαρίζο-

» μεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τραφεῖς τῷ γάλακτι Μάρτυς, τῆς πίστεως Γαλακτίων, σὺν τῆ σεμνῆ Ἐπιστήμῃ, ἐνήθλησας μέχρι τέλους· ὑμῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ῥυσθεῖημεν τῆς γεέννης.

Θεοτοκίον.

Χαριστηρίοις ὕμνοις, δοξάζοντές σε Παρθένε, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τὸ Χαῖρε, βοῶμέν σοι Θεοτόκε· Χαῖρε ἀνύμφευτε Μήτηρ, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗΣ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Παύλου,

ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως,

τοῦ Ὁμολογητοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια δ', δευτεροῦντες τὰ δύο πρῶτα.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Παῦλος ὁ θεσπέσιος, σὲ μιμητὴν προχειρίζεται, ὁμωνύμως καλούμενον, καὶ τρόποις κοσμούμενον, τοῖς αὐτοῦ παμμάκαρ, καὶ θεοσεβεία, καὶ τῇ ἀνδρείᾳ τῆς ψυχῆς, καὶ καρτερίᾳ τῶν περιστάσεων, καὶ ζήλῳ πυρακτούμενον, ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχε· ᾧ καὶ νῦν συνδεδόξασαι, οὐρανίοις σκηνώμασιν.

Ἄρειον τὸν ἄθεον, καὶ δυσσεβῆ Μακεδόνιον, ταῖς στερόραϊς τῶν δογμάτων σου, νευραῖς ἀπηγχόνισας· τῷ ὀρθῷ δὲ λόγῳ, τῆς διδασκαλίας, τῶν Ὀρθοδόξων τὴν πληθύν, Τερομύστα μάκαρ ἐστήριξας· διό σου τὴν ὑπέρλαμπρον, ὁμολογίαν δεξάμενος, βασιλείας ἀνέδειξε, κοινωνὸν ὁ Φιλάνθρωπος.

Δρόμον ἐκτελέσαντα, σὲ καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντα, Τεράρχα μακάριε, Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τῷ λαμπρῷ στεφάνῳ, τῆς δικαιοσύνης, καὶ κατελάμπρυνε τὴν σὴν, ὁμολογίαν ἀξιοθαύμαστε· διὸ τὴν ἐπουράνιον, κληρονομίαν δεξάμενος, τὸν Σωτῆρα δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Παῦλε παμμακάριστε, ὁμολογίας ἐπόνυμε, τῶν θερμῶς εὐφημούντων σε, προστάτης γενόμενος, ἐκ παντὸς κινδύνου, πάσης ἀμαρτίας, καὶ καταιγίδος τῶν παθῶν, καὶ τυραννίδος Πάτερ διάσωσον· ὡς Μάρτυς γὰρ ἀήττητος, καὶ Τεράρχης εὐπρόσδεκτος, παρρήσιαν σὺ κέκτησαι, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος α'. Γερμανοῦ.

Ἀρχιερατικὴν στολὴν ἐνδυσάμενος, Ὅσιε Πάτερ, τὸν ὁμώνυμον Παῦλον ἐζήλωσας, διωγμοῦς ὑπομείνας καὶ περιστάσεις, καὶ ἐν τοῖς σοῖς οἰκείοις πόνοις, τὰ βλάσφημα δόγματα Ἀρείου κατέβαλες· παθῶν γὰρ ὑπὲρ τῆς ἀνάρχου, καὶ ὁμοουσίου Τριάδος, τὸν δυσσεβῆ καὶ πνευματομάχον καθεῖλες Μακεδόνιον· καὶ τὴν ὀρθόδοξον πᾶσι τρανώσας πίστιν, τοῖς ἀύλοις συναυλίζῃ Ἀγγέλοις· μεθ' ὧν καὶ νῦν ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταιὰ προστασία, ἄχραντε Παρθένε, σῶσον ἡμᾶς, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας· ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεόν, Θεοτόκε ἀνεθέμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἐπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱός σου παθεῖν ἠνέσχετο, ἵνα τῷ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν πᾶσι, παράσχη Θεοτόκε· ὅθεν αὐτόν, καθικέτευε πάντοτε, παθῶν παντοίων με ῥύσασθαι, καὶ ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος πανύμνητε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος β'. Βυζαντίου.

Ἀσκήσεως τὸ πέλαγος διαπλέων, τῆς ἐγκρατείας αὐρα, τὸ τῶν παθῶν κλυδώνιον ἐξέφυγες Ὅσιε· ὄθεν τῆ ὁμωνυμία φερωνυμήσας τοῦ θείου Παύλου, διωγμοὺς ὑπήνεγκας καὶ περιστάσεις, κακουχούμενος ἐν ταῖς τῶν αἰρετιζόντων γλωσσαλγίαις. Διὸ Ἀρείου κατέβαλες τὰ δόγματα, καὶ Νεστορίου τὰς αἰρέσεις τρεψάμενος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ὠφθης ζηλωτής. Αὐτὸν ἰκέτευε, Τεράρχα μακάριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὡσπερ, ἐν λιμένι προσδραμών, ὑπὸ τὴν ἀγίαν σου σκέπην, Παρθενομητορ ἀγνή, δέομαι σπλαγχνίσθητι, μὴ ἀπορρίψης με· ἀλλὰ ῥῦσαι τὸν δοῦλόν σου, τῆς νῦν ἐπελθούσης, θλίψεως, ὡς ἔχουσα, τὸ συμπαθὲς φυσικόν. Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, πάντοτε πρεσβεύουσα σῶζε, πάσης περιστάσεως τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν, ἡ τεκοῦσα τῆς ζωῆς, τὸν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ, σοῦ ἐκβλαστήσαντα, ξύλῳ ὡς ἐώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ἠλάλαζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἡ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἑμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Αὐτόμελον.

Θείας πίστεως ὁμολογία, ἄλλον Παῦλόν σε τῆ Ἐκκλησίᾳ, ζηλωτὴν ἐν ἱερεῦσιν ἀνέδειξε. Συνεκβοᾷ σοι καὶ Ἀβελ πρὸς Κύριον, καὶ Ζαχαρίου τὸ αἷμα τὸ δίκαιον. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, ἀναγινώσκομεν τοὺς Κανόνας τῆς Ὀκτωήχου, εἶτα τοῦ Ἁγίου τοῦτον, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν μυσταγωγὸν Παῦλον ὑμῶ προφρόνως.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τῆς πίστεως ἔρεισμα, τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλον, καὶ στυλὸν ἀκράδαντον, ὁμολογίας σε, καὶ πολύφωτον, τῆς χάριτος φωστῆρα, καὶ στόμα πυρίπνοον, Παῦλε κηρύττομεν.

Ὁ Παῦλος ὁ μέγιστος, τῆς οἰκουμένης ὁ ἥλιος, τρισμάκαρ προβάλλεται, σὲ Παῦλον δεύτερον, ὡς πῦρ φλέγοντα, εὐτόνως τὰς αἱρέσεις, καὶ πέλεκυν κόπτοντα τὴν ἀθεότητα.

Νομίμως ἠγώνισαι, προκινδυνεύων θεσπέσιε, τοῦ θεοῦ κηρύγματος, ὡς Τεράρχης πιστός· καὶ κατέπνιξας, νευραῖς τῶν σῶν δογμάτων, ὡς θῆρα τὸν Ἄρειον τὸν ματαιόφρονα.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, δεῦτε ὑμνήσωμεν ἅπαντες, τὴν μόνην κοσμήσασαν, τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν κυήσασαν, Θεὸν σεσαρκωμένον, Παρθένον τε μείνασαν ἀδιαλώβητον.

Ῥδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Υἱοθετηθεὶς χάριτι θείᾳ, τὸν φύσει Υἱὸν Μονογενῆ, εἰς κτίσιν οὐ κατήγαγες, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, Παῦλε τοῖς Παύλου δόγμασι, τοῦ θεοφόρου ἐπόμενος.

Στόματι καὶ γλώσση καὶ καρδίᾳ, σοφίαν καὶ δύναμιν Θεοῦ, καὶ Λόγον ἐνυπόστατον, σὺ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας, Παῦλε θεόφρον Ὅσιε, τὸν δυσμενῆ φαυλίσας Ἄρειον.

Τῆς ὑπερουσίου ἐξουσίας, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Θεοῦ, δι' οὗ θεοποιούμεθα, κρίσει δικαίᾳ πάνσοφε, φύσει Θεὸν ἐδίδαξας, καὶ παντουργὸν καὶ παντοδύναμον.

Θεοτοκίον.

Ἀνάρχου Γεννήτορος ὁ Λόγος, ὁ πάσης ἀνώτερος ἀρχῆς, ἀρχὴν νῦν σωματούμενος, ἐκ σοῦ Ἀγνῆ ἐδέξατο, καὶ ὑπὸ χρόνον γέγονεν, ὁ χρόνων πάντων ὑπέρτερος.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ

» ἄφθοнос πηγῆ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευμα-

» τικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφά-

» νων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς τοῦ Σκεύους ὑπάρχων τῆς ἐκλογῆς, καὶ ὁμώνυμος Πάτερ καὶ μιμητῆς, κινδύνους ὑπέμεινας, καὶ διωγμοὺς ὑπὲρ πίστεως, καὶ ὡς

αὐτὸς τὴν Ἑρώμην, κατέλαβες Ὅσιε, πανταχοῦ κηρύσσων, Τριάδος τὸ ὁμότιμον· ὁθεν καὶ τὸν δρόμον, ἐν Ἀρμενίᾳ τελέσας, ἀξίως ἀπείληφας, ἐκ Κυρίου τὸν στέφανον, καταισχύνας τὸν Ἄρειον. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Δόγμα ἐνθεον ἐπικρατύνας, ῥῆμα ἄθεον ἐξοστρακίσας, Παῦλε θεόφρον κατήσχυνας Ἄρειον· τῷ γὰρ Πατρὶ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον, ἀνακηρύξας πιστοὺς ἐβεβαίωσας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μετένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκράυγαζεν· Οἴμοι! Τέκνον μου, πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ῥδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν.

Γέρας πολυτίμητον σῆ κορυφῆ, τῆς ὁμολογίας τὸν στέφανον, ὡς νικηφόρῳ, ζωηφόρῳ δεξιᾷ, ὁ Πλαστουργὸς ἐπέθηκε, Παῦλε θεοφάντορ μακάριε.

Ὡσπερ προηγώνισαι τῶν εὐσεβῶν, πάνσοφε δογμάτων ἀπείληφας, τὰς ἀντιδόσεις, νῦν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, τετυχηκῶς μακάριε, Παῦλε θεοφάντορ θεσπέσιε.

Γῆν τὴν ἐπουράνιον χωροβατεῖν, ἦν πόδες πραέων χορεύουσι, κατηξιώθης, ὡς λαμπρὸς ἀγωνιστής, τῆς ἀληθείας πάντιμε, Παῦλε γεγονῶς καὶ ὑπέρμαχος.

Θεοτοκίον.

Ὁμοουσιότητι τῇ τοῦ Πατρός, Σῶτερ ὡς Υἱὸς καθορώμενος, ἐκ τῆς Παρθένου, ὁμοούσιος ἡμῖν, σωματωθεὶς γεγέννησαι, σῶσαι βουληθεὶς τὸ ἀνθρώπινον.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νομὴν τῆς αἰρέσεως, καὶ σηπεδόνα ἔστησας, βαλὼν δραστηκώτατον θεόφρον, φάρμακον Πάτερ ὁμολογίαν τὴν σὴν, καὶ τῶν σῶν δογμάτων τὸ λαμπρόν, νοῦν τε καθαρώτατον, καὶ τὸν ζῆλον τὸν ἔνθεον.

Πλουσίως ἐκκέχυται, ἢ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χάρις σοῦ τοῖς χεῖλεσι Παμμάκαρ, πρόμαχον ὄντως ὀρθοδοξίας στερόρον, εὐροῦσά σε καὶ προασπιστὴν· ὄθεν κατεφώτισας, Ὀρθοδόξων συστήματα.

Ἀρείου τὸ ἄθεον, Μακεδονίου βλάσφημον, Παῦλε θεοπνεύστων σου δογμάτων, καὶ διδασμάτων ἐκσφενδονίσας πλοκαῖς, Δαυΐδ ὡς ἀλλόφυλον τὸ πρίν, τούτους ἀπηγχόνισας, καὶ στερόρως κατεδίκασας.

Θεοτοκίον.

Ὑπάρχων αἰώνιος, νῦν ὑπὸ χρόνον γέγονε, σάρκα προσλαβόμενος Παρθένε, ἔμψυχον ἔννοον, Λόγος ὁ ἀναρχος, ἐκ σοῦ ἀπειρόγαμε Ἄγνή, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην δωρούμενος.

Ῥδὴ στ'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Λαλήσας εἰς ὕψος βλασφημίαν, καὶ τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον, τοῦ Θεοῦ ὁ Ἄρειος εἰς κτίσιν, καταγαγὼν, ὑπὸ σοῦ ὁ δείλαιος, θεοφόρε κατακέκριται.

Ὁ ἄνους καὶ ἄθεος καὶ ἄφρων, ὁ ἀθετήσας Πάτερ, Μακεδόνιος τὸ θεῖον Πνεῦμα, διὰ τῆς σῆς, καρτερᾶς ἐνστάσεως, θεοφάντορ καταβέβληται.

Νεκροῦται συρόμενος ὁ ὄφις, τοῖς ζωτικοῖς σου λόγοις, προσβαλὼν αἰρέσεων τὸ στίφος, Ἀρχιερεῦ, τοῦ Θεοῦ πανόλβιε, θεορόρημον ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμεν Παρθένε Θεομητορ, τὸν ὑπὲρ φύσιν τόκον, καὶ τὴν σὴν ἀμόλυντον ἀγνεΐαν· καὶ γὰρ ἐν σοί, θαυμαστῶς συνέδραμε, παρθενία, τόκος ἄφθορος.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ

» με, καταιγὶς πολλῶν ἁμαρτημάτων· ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ

» φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἀστράψας ἐν γῆ, ὡς ἄστρον οὐρανόφωτον, τὴν καθολικὴν, φωτίζεις Ἐκκλησίαν νῦν, ὑπὲρ ἧς καὶ ἤθλησας, τὴν ψυχὴν σου Παῦλε προθέμενος, καὶ ὡς Ζαχαρίου καὶ Ἄβελ τρανῶς, βοᾷ σου τὸ αἷμα πρὸς Κύριον.

Ὁ Οἶκος.

Ὁμολογίας στυλος ὑπάρχεις, καὶ ὁμώνυμος Παύλου τοῦ φωστῆρος τῆς γῆς, ὁμότροπός τε καὶ σύναθλος, τὰ στίγματα τοῦ Ἰησοῦ βαστάζων ἐν τῷ σώματι, Παῦλε ἱερομύστα· καὶ ἐν αὐτοῖς ἐντροφῶν, καὶ καυχώμενος πάντοτε, ἐνώπιον βασιλέων κακοδόξων ὠφθης ἰστάμενος, καὶ μὴ πτούμενος, μᾶλλον δὲ δυναμούμενος. Ὅθεν τρανώτερον βοᾷ σου τὸ αἶμα πρὸς Κύριον.

Συναξάριον

Τῆ σι' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Παύλου, ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Τὴν εἰς φάρυγγα Παῦλος αὐχῶν ἀγχόνην,

Λύει φάρυγξι ῥευμάτων τὴν ἀγχόνην.

Οὕνεκα ὠμολόγει Παῦλος Θεόν, ἀγχεταὶ ἕκτη.

Παῦλος ὁ μέγας Ὁμολογητής, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης, νοτάριος γενόμενος καὶ ὑπογραφεὺς Ἀλεξάνδρου τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Διάκονος τῆς αὐτῆς ἁγίας Ἐκκλησίας· ὃν περ οἱ Ὁρθόδοξοι, μετὰ τὴν τελευτὴν Ἀλεξάνδρου, Πατριάρχην προχειρίζονται Κωνσταντινουπόλεως. Κωνσταντίος δὲ ὁ βασιλεύς, ἀρειανὸς ὢν, ὑποστρέψας ἀπὸ Ἀντιοχείας, ἐκβάλλει τοῦτον ἀπὸ τοῦ θρόνου καὶ ἀντ' ἐκείνου εἰσάγει Εὐσέβιον τὸν Νικομηδείας. Ὁ δέ, καταλαβὼν τὴν Ῥώμην, εὔρε τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, ἐκβεβλημένον κάκεινον ὑπὸ Κωνσταντίου τοῦ οἰκείου θρόνου. Διὰ γραμμάτων οὖν τοῦ βασιλέως Κωνσταντος, ἀπολαμβάνουσιν ἀμφοτέρω τοὺς οἰκείους θρόνους· καὶ πάλιν ἐκβάλλονται παρὰ Κωνσταντίου τῆ τῶν Ἀρειανῶν συμβουλῆ. Τότε γράφει Κώνστας πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Κωνσταντίον, ὅτι εἰ μὴ ἀπολάβοιεν τοὺς θρόνους αὐτῶν, ἐλεύσομαι μετὰ δυνάμεως κατὰ σοῦ. Ἀπέλαβεν οὖν τὸν θρόνον ὁ θεῖος Παῦλος μικρόν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον Κωνσταντος ἐξορίζεται εἰς Κουκουσὸν Ἀρμενίας· καὶ ὑποκλεισθεὶς, ἐν οἰκῆματι λειτουργῶν, ἀπεπνίγη παρὰ τῶν Ἀρειανῶν μετὰ τοῦ ἰδίου ὠμοφορίου, παραδοὺς τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρᾳ μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας κατενεχθείσης κόνεως, ἐπὶ Λέοντος τοῦ μεγάλου.

Στίχ. Φλέγειν ἀπειλεῖς, ἀλλὰ πάλιν οὐ φλέγεις,

Ὅργῃ κεράσας μακροθυμίαν, Λόγε.

Τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς αὐτοκρατορίας Λέοντος τοῦ μεγάλου, πέμπτη τοῦ Νοεμβρίου μηνός, περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας, ἅπας ὁ οὐρανὸς συννεφῆς γεγονῶς, τὴν συνήθη τῶν νεφελῶν μελανίαν εἰς πυρώδη θεῖαν μεταβαλὼν, ἐδόκει τὰ πάντα καταφλέγειν. Εἰς τοσοῦτον γὰρ ἐξέπληξεν ἅπαντας, ὥς τε καὶ ἐκ μόνῃς τῆς ὀψεως ὑπολαμβάνειν,

ὡς εἰ καὶ βροχὴ κατενεχθεῖη ἐκ τῶν νεφῶν, πάντως πῦρ ἔσται καὶ φλόξ κατακαίουσα, ὡς πάλαι τὰ Σόδομα. Διὰ τὴν ἀμφίβολον οὖν ταύτην προσδοκίαν, πάντων τοῖς ἱεροῖς οἴκοις μετ' οἰμωγῶν καὶ ἄλλης ἱκεσίας προσπεφευγόντων, ὁ Φιλάνθρωπος κερασάμενος τῆ τιμωρίᾳ τὴν ἀγαθότητα, ἐκέλευσεν ὑεῖν τοῖς νέφεσιν ἀσυνήθη ὑετὸν καὶ ξένον, καὶ φόβον ἐμποιοῦνται τοῖς ἀμαρτάνουσιν. Ἀπὸ γὰρ ἐσπερινῶν ὠρῶν ἀρξάμενος, παρετάθη μέχρι μεσονυκτίου. Τὸ δὲ κατερχόμενον, κόνις ἦν μέλαινα καὶ σφοδρότατα ζέουσα καὶ παραπλησία τῆ καμιναίᾳ αἰθάλη καὶ πλείστη, ὡς εὐρεθῆναι ὑπεράνω τῆς γῆς καὶ τῶν κεράμων ἐπιτεθεῖσα πλέον ἀνδρικήσ σπιθαμῆς. Κατέκαυσε δὲ καὶ κατέφλεξε τὰ ἐκ τῆς γῆς ἀνιόντα, βοτάνας τε καὶ φυτά. Ἐγένετο καὶ δυσέκπλυτος πάνυ, τὴν τε τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν ὑπεμφαίνουσα, καὶ τὴν ἀμαρτίαν εἰκονίζουσα. Πολλῶν γὰρ καὶ ῥαγδαίων ὄμβρων ἐπὶ πολλαῖς ὥραις καὶ ἡμέραις κατενηνεγμένων, μόλις ποτὲ ἠδυνήθη ἐκπλυθῆναι· δηλοῦντος τοῦ πράγματος, ὡς τῆς ἐν ἡμῖν ἀμαρτίας, καθάπερ πυρίνης καὶ μελαίνης κόνεως ἐπικειμένης, καὶ τὰ τῆς ἀρετῆς ἀναστήματα κατεσθιούσης ὡς πῦρ, πολλῶν ἡμῖν δεῖ τῶν δακρύων, σφοδροῦ τοῦ θρήνου κάτωθεν, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀβύσσου τῆς καρδίας, ἐν στεναγμῷ καὶ πικρίᾳ ψυχῆς ἐπιβρεχομένων· ἵνα τὴν τῆς κακίας φλογώδη αἰθάλην ἐκπλύναντες, τὴν καλὴν γῆν τοῦ νοοῦ πιανθεῖσαν, καρποφορεῖν τὰ θεῖα παρασκευάσωμεν καὶ τὴν ἐν τῇ γεέννῃ τιμωρίαν ἐκφύγωμεν, καταφλέγουσαν τῶν ἐμπιπτόντων σὺν τοῖς σώμασι καὶ τὰς ψυχάς, καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἐπιτύχωμεν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκᾶ.

Στίχ. Ἀρεστά, Λουκᾶ, τῷ Θεῷ πράξας Λόγω,

Τῆς εὐαρέστων ἐκθανῶν μοίρας γίνῃ.

Οὗτος ὁ μακάριος Λουκᾶς ἐκ πόλεως ὄρμητο Ταυρομενίας, τῶν Σικελῶν ἐπαρχίας· νέαν δὲ ἄγων τὴν ἡλικίαν, ὡσεὶ χρόνων ὀκτωκαίδεκα, νουνεχῶς ἐσχόλαζεν ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Θεοῦ, τῶν θείων λογίων ἀκροατῆς καὶ ποιητῆς γενόμενος. Ὡς δὲ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἐβουλεύσαντο τοῦτον γυναικὶ συζεῦξαι, αὐτὸς νύκτωρ ἀναστὰς καὶ εἰς ἄβατον τόπον ἀναχωρήσας, μετὰ τῶν θηρίων ᾤκει. Ἡμέρας δὲ τεσσαράκοντα διατελέσας ἄσιτος, θείας καὶ ἀγγελικῆς ἠξιώθη ὄψεως τε καὶ ἐπισκέψεως. Καὶ καταλαβὼν Μονὴν τινα, περιβάλλεται τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα. Καὶ σκληροτέρᾳ διαγωγῇ ἑαυτὸν ὑποβαλλόμενος (διὰ τριῶν γὰρ ἢ τεσσάρων ἡμερῶν γευόμενος ἦν ἄρτου καὶ ὕδατος, καὶ μηδὲν σωματικῶς ἀναπαυόμενος), διειτέλεσε μῆνας δέκα καὶ ὀκτώ.

Ἐκεῖθεν ἀπάρας, ἔρχεται μετὰ τινος Μοναχοῦ ἐν τῷ τῆς Αἵτνης ὄρει, ἐκ τῶν εὐρισκομένων βοτανῶν ἐκεῖσε τρεφόμενος. Καὶ διὰ τὴν τῆς φύσεως ἀνάγκην, ἐκάθευδε μὲν ὀλίγον κατακλινόμενος, μονοχίτων ὑπάρχων καὶ ἀπέδιλος. Ὅρος δὲ ἦν αὐτῷ καὶ κανὼν ἡκριβωμένος, μὴ ἐξιέναι τῆς κέλλης, μέχρις ἂν τὸ ὄλον ἐπισυνάψῃ Ψαλτήριον. Εἶτα τὸν κανόνα τῆς τρίτης ὥρας ἐτέλει. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας τοῦ

ἔργου ἤπτετο, μέχρις ἂν ὁ τῆς ἔκτης ὥρας καιρὸς ἐπιστῆ. Καὶ μετὰ τὴν ἕκτην, τοῦ μικροῦ σιτηρεσίου ἐφρόντιζε, καὶ τῆς λοιπῆς Ἀκολουθίας.

Ἐν τούτοις ὧν, χάριτος ἠξιώθη θεόθεν μεγίστης καὶ διαλύσεως λόγων δυσνοήτων, ὡς καὶ τινὰς ἀποροῦντας λέγειν· Πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκώς; Καὶ μετὰ ταῦτα τόπον τινὰ δι' ἀποκαλύψεως καταλαμβάνει, καὶ δώδεκα Μοναχοὺς συναθροίσας, τούτων ἐπεμελεῖτο. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ τὸ Βυζάντιον καταλαμβάνει, καὶ περιελθὼν τὰ τῶν μοναζόντων οἰκίδια καὶ τοῖς Πατράσι κοινωσάμενος, ὑποστρέψας ἀπῆλθε μέχρι Κορίνθου· καὶ ἔν τινι κώμῃ οἰκήσας οὐ πλείους μηνῶν ἐπτά, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Παῦλος, ὁ διὰ Χριστὸν Σαλός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὑποκριθεὶς ὁ Παῦλος ἐν γῆ μωρίαν,

Χορῶ θανῶν σύνεστι τῶν θεοφρόνων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Μεταβέβηκας θεόφρον πρὸς οὐράνια, Παῦλε σκηνώματα· καὶ προσπελάσας Θεῶ, μεθέξει θεούμενος, ἔνθεος γέγονας, ψάλλων Ὅσιε· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νουθετούμενοι σοῖς λόγοις διδασκόμεθα, Παῦλε πανεύφημε, ὡς ἐν ἡλίοις τρισίν, ἀμέριστον ἄτμητον, σέβειν Θεότητα, ἧ καὶ ψάλλομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς πανίερος ἡ θεία καὶ θεάρεστος, ὁμολογία σου· ὡς γὰρ χρυσὸς καθαρθεὶς, Θεῶ προσενήνεξαι, θῦμα εὐπρόσδεκτον, ἀγαλλόμενος, τῇ ἐκμιμήσει Ὅσιε, τῶν παθῶν τῶν τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον.

Πᾶσι πρόξενος ἀνθρώποις ἐναπέφηνας, θείας λυτρώσεως, τὸν Λυτρωτὴν τοῦ παντός, τεκοῦσα Πανάμωμε, ᾧ πάντες ψάλλομεν· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ῥέουσι πηγαὶ τῶν σῶν δογμάτων, καὶ πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν καταρδεύουσι· σῶ δὲ Πάτερ αἵματι, πάντας καθηγίασας, τοὺς ὀρθοδόξω πίστει σοι, ἀκολουθήσαντας, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντας, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅρμῳ γαληνῶ σὺ προσωρμίσθης, τοῦ βίου τὰς τρικυμίας ἀπωσάμενος· εἶχες γὰρ ἰθύνοντα, πᾶσαν τὴν πορείαν σου, τὸν κυβερνήτην Κύριον,

Παῦλε πανόλβιε, τὸν νεύματι τὰ πάντα ποιοῦντα· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικὸν

Φῶς τὸ τριλαμπές τῆς ὑπερθέου, Τριάδος ἐν σοὶ σκηνῶσαν φῶς σε δεύτερον, ἔδειξε φωτίζοντα, δῆμον μὲν ὀρθόδοξον, αἰρετικὴν δὲ φάλαγγα, Πάτερ ἀμβλύνοντα, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥῆσεις Προφητῶν ἀκολουθοῦντες, Παρθένε σὲ Θεοτόκον καταγγέλλομεν· τέτοκας παιδίον γάρ, πάντων ἀρχαιότερον, Ἐμμανουὴλ καλούμενον, ᾧ καὶ κραυγάζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό-
 » κου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνερ-
 » γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει ψάλ-
 » λουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυ-
 » ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ὅλον ἑμαυτόν, προσάγω θεσπέσιε, τῇ θείᾳ σκέπῃ σου· ὡς Τερομάρτυς δέ, τὴν ἐξουσίαν λύειν τὰ πταίσματα, παρὰ Χριστοῦ δεξάμενος, ἐμῶν σφαλμάτων σειράς, διαρρήξας, σῶσόν με πρεσβείαις σου, καὶ τῷ θείῳ φωτὶ καταλάμπρυνον.

Νέος πεφηνώς, τῷ ζήλῳ πυρούμενος, Παῦλος πανάριστε, τῶν ἐν Παραδείσῳ νῦν, ἀρρήτων λόγων Πάτερ ἀκήκοας· ὡς κοινωνὸς τῶν τρόπων γάρ, τῆς ἀναρρήσεως, συμμετέσχες, στέφανον δεξάμενος, βασιλείας Χριστοῦ εὐπρεπέστατον.

Ὡς τις ἀριστεύς, ἐφάνης κατήγορος πλάνης αἰρέσεως· τῆς ὀρθοδοξίας δέ, Τερομάρτυς θεῖος συνήγορος, μαρμαρυγαῖς τῆς χάριτος, ἠγλαῖσμένος σαφῶς, καὶ τῇ αἰγλῇ, Παῦλε παναοίδιμε, τῆς ἀκτίστου Τριάδος λαμπόμενος.

Θεοτοκίον.

Σάρκα τὴν ἐκ σοῦ, ὁ Λόγος Πανάμωμε περιεβάλλετο· σεσωματωμένος δέ, συνανεστράφη κόσμῳ ὡς εὐσπλαγχνος, μεμενηκῶς οὐκ ἔλαττον, ὡς πρὶν ἀσώματος, καὶ τὸν πάλαι, πάντας τυραννήσαντα, θεϊκῇ δυναστείᾳ κατέβαλε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδου-
 » χούμενος· πανηγυριζέτω δέ, ἀύλων Νόων φύσις
 » γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτο-
 » ρος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτό-
 » κε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν Παῦλον ἐκμιμούμενος, τὸν κήρυκα τῆς πίστεως, τῆς ἀνωτάτω σοφίας, τὰ δόγματα κατασπείρας, πάσας αἰρέσεις ἠμβλυνας, Τεραρχῶν ἀγλάισμα, Παῦλε μακαριώτατε· διὸ καὶ στῦλος ἐφάνης, ὀρθοδοξίας θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Θεὸν σαρκὶ ὄν ἔτεκες, Μαρία θεονύμφευτε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου, καὶ σὴν εἰκόνα τιμώντων, καὶ τοῦ Υἱοῦ σου Πάναγνε, κολάσεως λυτρώσασθαι, καὶ ἀναγκῶν αἰωνίων, τοὺς σοὶ θερμῶς ἐγκειμένους.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος βαρύς. Ἀνατολίου.

Ἐνέκυψας εἰς τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος, ὡς ἐπὶ γῆς ἀσάρκως βιώσας· κάκειῖθεν ἀντλήσας τὸν πλοῦτον τῆς θείας γνώσεως, ὀρθοδοξίαν ἀνθρώποις ἐπήγασας, διδασκαλίαις σου, Ὅσιε Πάτερ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οὐκέτι κωλύμεθα.

Τεκοῦσα τὸν Δεσπότην μου κατὰ σάρκα, ἐξουσίας με καὶ δουλείας, τοῦ ἀλλοτρίου λύτρωσαι Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τῷ ξύλῳ προσπαγέντα σε ἐκουσίως, ὡς ἔωρακεν ἡ Πανάμωμος, θρηνηδοῦσα ἕμνει τὸ κράτος σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων τριάκοντα τριῶν

Μαρτύρων, τῶν ἐν Μελιτινῇ· καὶ μνήμη
 τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ
 Λαζάρου, τοῦ ἐν τῷ Γαλησίῳ ὄρει
 ἀσκήσαντος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν
 Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Θεοσύλλεκτον σύνταγμα, ἱερώτατον στράτευμα, Ἐκκλησία ἐνθεος, δῆμος
 ἅγιος, φάλαγξ Μαρτύρων θεόπνευστος, ὠραία ὁμήγουρις, ἀρράγῃς
 συνασπισμός, ἀληθῶς ἀνεδείχθητε, ἀξιάγαστοι, καὶ τῆς ἄνω πολίται
 ἐπαξίως, μητροπόλεως ἐντεῦθεν, χρεωστικῶς μακαρίζεσθε.

Σὺν Νικάνδρῳ Ἡσύχιον, Ἀθανάσιον Μάμαντα, θεῖόν τε Βαράχιον, καὶ
 Καλλίνικον, καὶ Θεαγένην καὶ Νίκωνα, Λογγῖνον Θεόδωρον, Οὐαλέριον
 ὁμοῦ, καὶ Εὐανθίαν Θεόδουλον, καὶ Καλλίμαχον, καὶ Εὐγένιον πάντες
 συνελθόντες, σὺν τῷ θείῳ Θεοδόχῳ, καὶ Ὀστρυχίῳ τιμήσωμεν.

Τὸν γενναῖον Τέρωνα, τὸν κλεινὸν Ἐπιφάνιον, Μαξιμιανὸν ὁμοῦ, καὶ
 Δουλκίτιον, Κλαυδιανὸν καὶ Θεόφιλον, τὸν θεῖον Γιγάντιον, καὶ
 Δωρόθεον πιστῶς, καὶ Θεόδοτον μέλψωμεν, καὶ Καστρίκιον, καὶ
 Ἀνίκητον ἅμα Θεμελίῳ, Εὐτυχίῳ τε συμφώνως, τῆς ἀληθείας τοῦς
 Μάρτυρας.

Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. β'. Ὀλην ἀποθέμενοι.

Ὀλην ἀποθέμενος, τὴν τῶν παθῶν ἀλογίαν, καὶ σάρκα τῷ πνεύματι,
 ὑποτάξας γέγονας ἀρετῆς κανὼν, μοναστῶν ἔρεισμα, ἀσκητῶν ἄγαλμα,
 τῶν ὁσίων ἐγκαλλώπισμα· καὶ νῦν τὸ ἄρρητον, κάλλος ἐποπτέων τοῦ
 Κτίστου σου, τρυφᾶς ἀεὶ τοῖς κάλλεσι, τοῖς ἐπουρανίοις τῷ
 πνεύματι· ὅθεν συνελθόντες, ἁσμάτων ἐμμελέσιν ἐν ᾧδαῖς, τὴν σὴν
 σεπτὴν καὶ πανίερον, μνήμην ἐορτάζομεν.

Ὑλης ἀχθοφόρημα, ἐκτιναξάμενος ἅπαν, καὶ σαρκὸς προσπάθειαν, καὶ
 γήινης σχέσεως πᾶσαν ἔφεσιν, ὑψηλῆς ὠδευσας, πολιτείας τρίβον,
 εὐσταλῶς μεταρσιούμενος, καὶ ἀνυψούμενος, πάσης ἀρετῆς εἰς
 ἀκρόρειαν, καὶ τρέπων τὸν ἀντίπαλον, ἄυλον ἐχθρὸν ὕλη σώματος·
 ὅθεν τοῖς Ἀγγέλων, ἀύλοις συγκατείλεξαι χοροῖς, Λάζαρε Πάτερ
 δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κόσμον ἀπώσάμενος, ἀπαρνησάμενος σάρκα, καὶ τὰ πάθη Ὅσιε, μετὰ τῶν προλήψεων βδελυξάμενος, ἀκριβῆς γέγονας, τηρητῆς Λάζαρε, προσταγμάτων τοῦ Κυρίου σου, καὶ φύλαξ ἄριστος· ὅθεν σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, μονὴν ἐν σοὶ πεποίηται, καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν χαρίσματα, νέμει σοι πλουσίως, θαυμάτων ἐξαισίων αὐτουργόν, καὶ τῶν ἐν θλίψει θερμότατον, ῥύστην ἀναδείξας σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ὅσιε Πάτερ, οὐκ ἔδωκας ὕπνον σοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐδὲ τοῖς βλεφάροις σου νυσταγμόν, ἕως οὔ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, τῶν παθῶν ἠλευθέρωσας, καὶ σεαυτὸν ἠτοίμασας, τοῦ Πνεύματος καταγώγιον· ἐλθὼν γὰρ ὁ Χριστὸς σὺν τῷ Πατρὶ, μονὴν παρὰ σοὶ ἐποίησατο· καὶ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος, θεράπων γενόμενος, μεγαλοκῆρυξ Πατὴρ ἡμῶν, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Λάμψον τὸν φωτισμόν σου ἐμοί, τῷ τῶν παθῶν σκότει δεινῶς ἐνυπάρχοντι, τὸ φέγγος τῆς ἀληθείας, ἡ συλλαβοῦσα Θεόν, καὶ σαρκὶ τεκοῦσα Μητροπάρθενε· βυθοῦ ἀπογνώσεως, διὰ τάχους ἀνάγαγε, καὶ ἐπὶ πέτραν, ἀσφαλοῦς βιωτεύσεως, ἐπιστήριξον, τῆς ψυχῆς μου τὰ βήματα· δίκασον τοὺς ἀπαύστως με, πιέζοντας δαίμονας· παῦσον τὸν πόνον ἐν τάχει, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, ἐλπίς τῶν περάτων, ἡ τῷ κόσμῳ δωρουμένη, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Στᾶσα ἐν τῷ Σταυρῷ Τησοῦ, ἡ σὲ τεκοῦσα θρηνηδοῦσα ὠδύρευτο, βοῶσα· Οὐ φέρω Τέκνον, προσηλωμένον ὄραν, ἐπὶ ξύλου ὄν περ ἀπεκύησα, ἐγὼ καὶ διέφυγον, τὰς ὠδίνας ὡς ἄνανδρος· καὶ πῶς ἀρτίως, τῇ ὀδύνη συνέχομαι, καὶ σπαράττομαι, τὴν καρδίαν ἡ ἄμεμπος; ἄρτι γὰρ οὔν πεπλήρωται, ὃ εἶρηκε Συμεών· ὅτι ῥομφαία καρδίαν, ἐμὴν πικρῶς διελεύσεται. Ἄλλ' ὦ νῦν Υἱέ μου, ἐξανάστηθι καὶ σῶσον, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὔρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρῶρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὸ ὄμμα τῆς καρδίας μου, ἐκτείνω πρὸς σὲ Δέσποινα, μὴ παρίδης, τὸν πικρὸν μου στεναγμὸν· ἐν ὧρᾳ ὅταν κρίνη, ὁ σὸς Υἱὸς τὸν κόσμον, γενοῦ μοι σκέπη καὶ βοήθεια.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐπάγην μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἐν ξύλῳ καὶ νενέκρωμαι, καὶ ἐν τάφῳ, κατετέθην ὡς θνητός· ὡς δὲ Θεός, ὦ Μῆτερ, νεκρούς ἐξαναστήσω, καὶ σὲ δοξάσω τῇ ἐγέρσει μου.

Ἀπολυτίκια

Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θεῖω Πνεύματι, συντεταγμένοι, δῆμος ὠφθητε, τροπαιοφόρος, Ἀθλοφόροι τοῦ Σωτῆρος πανθαύμαστοι· ὁμοφροσύνη γὰρ γνώμης ἐνούμενοι, μαρτυρικῶς τὸν ἐχθρὸν ἐτροπώσασθε. Ἄλλ' αἰτήσασθε, Τριάδα τὴν ὑπερούσιον, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς ἐπαγρύπνοις προσευχαῖς, ἐν ὀχετοῖς δακρύων τὸν στυλὸν κατέβρεχες· καὶ τοῖς ἐκ βάθων στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας· καὶ γέγονας ποιμήν, τοῖς προσιοῦσι νέμων συγχώρησιν. Ὅσιε πατὴρ ἡμῶν Λάζαρε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες, εἷς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ ἐφεξῆς δύο.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Δόξα κροτείσθω Χριστὸς ἡ τῶν Μαρτύρων. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοὶ ᾄσωμεν.

Δεῦτε πιστοί, ἅπαντες χειῖρας κροτήσωμεν, καὶ θεοφθόγγοις ᾄσμασι, πανηγυρίσωμεν, τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄθλους, Χριστὸν δοξολογοῦντες, ὅτι δεδόξασται.

Ὅπλον ἡμῖν, θεῖον ἐδόθη καὶ καύχημα, τὸ τοῦ Σωτῆρος τρόπαιον, ἡ ἀκαθαίρετος, τοῦ Σταυροῦ πανοπλία, δι' ἧς οἱ νικηφόροι, στέφονται Μάρτυρες.

Εἶφος καὶ πῦρ, βόθρον σταυρόν τε, καὶ θάνατον, τοῖς ἀοιδίμοις Μάρτυσιν, ἐπανετείνοντο, οἱ τοῦ Θεοῦ διώκται, ζῶν πρὸς τὴν ἀμείνω, τούτους ἐνάγοντες.

Θεοτοκίον.

Ἄρτον ζωῆς, τὸν ἐπουράνιον τέτοκας, σεσαρκωμένον Πάναγνε, τὸν πρὶν ἀσώματον, ἐνυπόστατον Λόγον, ὃν περ οἱ τῶν Μαρτύρων, δῆμοι δοξάζουσιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, ἔχων Ἀκροστιχίδα·

Λάζαρε μάκαρ, τοὺς ἐμοὺς ὕμνους δέχου.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Λαμπιῆρ θεαυγέστατε, φωτοειδέστατε Λάζαρε, τὸ σκότος ἀπέλασον τῆς διανοίας μου, λαμπηδόσι με, φωτὸς αὐγάσας Θεοῦ, ὅπως εὐφημήσω σου, τὰ κατορθώματα.

Ἀστράψας ὡς ἥλιος, φωταγωγεῖς τὴν ὑφήλιον, φωτὸς οἰκητήριον, φῶς θεῖον Λάζαρε, ἀνατέλλων τε, καὶ δύνων φωτοφόρος, γεννήσεως θαύματι, καὶ τῆς κοιμήσεως.

Ζωῆς ἐφιέμενος, τῆς ἀϊδίου καὶ κρείττονος, εἰκότως ἠλόγησας, τῆς ἐπικήρου ζωῆς, μακρυνόμενος, σαρκίνης συγγενείας, Χριστῷ συννεκρούμενος, καὶ συζωούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἄγνὸν εὐραμένη σε, ἡ πανυπέραγνος Δέσποινα, πανόσιε Λάζαρε, ἐπιφοιτῶσα πρὸς σέ, ὡς εὐγνώμονα, οἰκέτην σε προσεῖπε· μεθ' ἧς τὸν φιλάνθρωπον, ἡμῖν ἰλέωσαι.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ γ΄. Ἐν πέτρᾳ με.

Καθεῖλον οἱ καλλίνικοι Ἀθλοφόροι, τῷ πάθει σου τῷ θείῳ δυναμωθέντες, τῆς πλάνης τὴν πολύθεον ἀθεΐαν, οὐκ ἔστι κράζοντες, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Ἐρανίσι Θεοῦ αἵματος καθαρθέντες, καὶ αἵμασιν οἰκείοις τελειωθέντες, θυσίαις οὐκ ἐχράνθητε Ἀθλοφόροι, δαιμόνων κράζοντες· οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ὅλον σε κεκτημένοι οἱ Ἀθλοφόροι, ταῖς ἑαυτῶν καρδίαις εἰσοικισθέντα, τρανοῦντες τὴν εὐσέβειαν ἀνεβόων· οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην παρθενεύουσαν μετὰ τόκον, πρὸς πίστιν τῆς Θεότητος τοῦ τεχθέντος, τιμῶντές σε κραυγάζομεν τῷ Υἱῷ σου· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Τοῦ Ὁσίου. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ῥωννύμενος σθένει τοῦ Δεσπότου, νηπίων τοξεύματα σοφέ, τὰ κατὰ σοῦ ἀπέδειξας, τοῦ πονηροῦ τεχνάσματα· οὗ καὶ ἡμᾶς ἐνίσχυσον, ἀποφυγεῖν μηχανήματα.

Ἐν σώματι ἄγγελος ἐδείχθης, Θεῷ σὺν Ἀγγέλοις λειτουργῶν, πάχους σαρκὸς καὶ φύσεως, ὑπερηρμένος Λάζαρε, θεουργικῶς λαμπόμενος, καὶ θαυμαστῶς κλείζόμενος.

Θεοτοκίον.

Μεσίτρια σκέπη καὶ προστάτις, γενοῦ μοι Γεννήτρια Θεοῦ, τὰ τῆς ζωῆς ἰθύνοσα, ἐχθροὺς ἀποτεριχίζουσα, καὶ συμπαθῶς με σῶζουσα, καὶ σῶ Υἱῷ καταλλάττουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ

» ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευμα-

» τικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφά-

» νων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τέρων ὁ ἐνδοξος, καὶ σὺν αὐτῷ ὁ χορός, Μαρτύρων ὁ ἐνθεος, τῆς ἀθεΐας πυράν, τοῖς αἵμασι σβέσαντες, τὰς διαιωνιζούσας, ἀπολαύσεις κληροῦνται, καὶ τοὺς τῶν ἀσθενούντων, ἰατρεύουσι πόνους. Αὐτῶν Χριστὲ πρεσβείαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν λαμπτήρα τὸν μέγαν καὶ φαινόν, τὸν πραότατον ἄμα καὶ συμπαθῆ, τὸν φύσιν νικήσαντα, καὶ σαρκὸς τὰ κινήματα, χαλινώσαντα πάντα, ἀοίδιμον Λάζαρον, καὶ Χριστῷ ἀπείρω, τῷ πόθῳ λατρεύσαντα, καὶ συγκληρονόμον, τῆς αὐτοῦ βασιλείας, γενόμενον ἅπαντες, οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον· πρεσβεύει γὰρ Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὤφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, αἰεὶ με ἐξαίρουσα· ὄθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐμιμήσαντο Κύριε, οἱ Ἀθληταί, τὸ πάθος σου τὸ θεῖον, ἑαυτοὺς προθύμως δόντες εἰς θάνατον.

Τκετεύοντας Κύριε, τοὺς Ἀθλητάς, προσδέχου καὶ κινδύνων, καὶ πταισμάτων λύσιν ἡμῖν κατάπεμψον.

Σεσιώπηται Κύριε, δαιμόνων πλάνη· ὄντως γὰρ Θεὸν σε, ἀληθῆ οἱ Μάρτυρες ἀνεκήρυξαν.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκον σε σέβοντες, οἱ Ἀθληταί, Θεὸν σεσαρκωμένον, τὸν Υἱὸν σου Δέσποινα καταγγέλλουσιν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἀπηλλάγης ἐκ δουλείας, δολερῶς ἠρτημένης σοι, καὶ τῷ ῥυσαμένῳ, δοῦλος ὡς εὐγνώμων ἐδούλευσας, συντονωτάτη ἀσκήσει λυτρωσάμενος, τὴν ψυχὴν ἐκ δουλείας, παθῶν θεῖε Λάζαρε.

Καταρράττεται πρὸς Ἄδην, συρρήγνυμενος Λάζαρε, ἐπικρήμνους πέτραις, σῶν ὑποθηκῶν ὁ παρήκοος, καὶ γλυκασμοῦ μελιτώδους ἀντιδρέπεται, οἰκτροτάτου θανάτου, πικρίαν ὁ δεῖλαιος.

Ἀνηνέχθης ὑπερτάτην, ἀρετῶν εἰς ἀκρόρειαν, ἐν ἀβάτῳ ὄρει, Πάτερ τῷ Θεῷ συγγενόμενος, ὡς Μωυσεῖς καὶ Ἡλίας, ὧν τὴν εὐκλειαν, ὡς τὸν βίον ζηλώσας, αὐτῶν ἐναπέιληφας.

Θεοτοκίον.

Ύπομνη σου τὴν ποιμνὴν, Θεοτόκε ἐπίφανον, καταδυναστείας, πάσης καὶ δεινῆς ἐπιθέσεως, τῶν μηδαμῶς κηρυττόντων τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν κληρὸν σου, δίδου νικᾶν τὴν ὀρθόδοξον.

Τῶν Μαρτύρων. Ἦδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ὠραιοτάτην στολὴν, πεφοινιγμένην εὐσεβῶς αἵματι, μαρτυρικῶ καὶ ἐξυφασμένην, τῇ χάριτι τῇ σῆ, σοῦ οἱ Ἀθλοφόροι, Χριστὲ ἠμφιάσαντο.

Χάρις καὶ ἔλεος, τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ στέφουσι, τοὺς Ἀθλητάς, πόθῳ καταλλήλως, τοῦ νέμοντος ἰσχύν· δι' ἧς νικηφόροι, ἐδείχθησαν Μάρτυρες.

Ῥάβδον δυνάμεως, τοῖς Ἀθλοφόροις τὸν Σταυρὸν δέδωκας, καὶ τῶν ἐχθρῶν κατακυριεύειν, ἐποίησας αὐτούς· διό σου ὑμνοῦμεν, Χριστὲ τὴν Θεότητα.

Θεοτοκίον.

Τερουργὸν ἐκ Δαυΐδ, καταγομένη τὸν Χριστὸν τέτοκας· ὅθεν Ἀγνὴ τῆς ἱερωσύνης, μετατιθεμένης, δικαίως καὶ νόμου, μετάρθεσις γίνεται.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τῷ κρείττονι Λάζαρε, τὸ χεῖρον καθυπέταξας, ταῖς πρακτικωτάταις ἐργασίαις, εἰς θεωρίας φθάσας ἀκρότητα· ὅθεν ἐν μεθέξει Θεωθεῖς, θαύματα ἐξαίσια, αὐτουργῶν ἐναπέφηνας.

Ὅδοις ἐφεπόμενος, τοῦ Βαπτιστοῦ κατώκησας, ἔρημον εἰς ἄβατον θεόφρον· οἰκείοις δ' αὖθις ἐπαναδέδειξαι, Πάτερ ὡς ἐκεῖνος Ἰσραήλ, πάλαι τῷ ἀγνώμονι, ὀδηγῶν εἰς μετάνοιαν.

Ἐπήρεισε Λάζαρε, στύλοις ἐπτὰ τοῦ Πνεύματος, Πάτερ ἐπταρίθμοις ἐπιπνοίαις, οἶκον οἰκεῖόν σε ἢ ἐνούσιος, καὶ ζῶσα Σοφία τοῦ Θεοῦ, ᾧ ἐπανεπαύσατο, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Στενούμενος θλίψεσι, καὶ πάθεσι χωννύμενος, σὲ τῶν οὐρανῶν τὴν πλατυτέραν, καθικετεύω Μήτηρ τοῦ ζῶντος Θεοῦ, πλάτος εἰρηναίας μοι ζωῆς, ὕψος ἀπαθείας τε, ταῖς πρεσβείαις σου βράβευσον.

Τῶν Μαρτύρων.

Ἦδὴ σι'. Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων.

Σάλπιγγος ἦχος κροτεῖτω, πνευματικῆς ἐπαξίως, λογικῶν χειλέων καρδίας, ὕμνον ἐκπέμπουσα, καὶ μέλπουσα, τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄθλους.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη, φαιδρύνεται ἐν τῇ μνήμῃ, τῶν σεπτῶν Χριστοῦ Ἀθλοφόρων, πίστει δοξάζουσα, τὸν τῇ χειρὶ, στεφανώσαντα τούτους.

Τέτρωται καταπληγεῖσα, τῶν δυσμενῶν ἡ καρδία· Χριστὸς γὰρ ἐντείνας τὸν Σταυρὸν, ὡς τόξον ἀπέστειλε, τοὺς Μάρτυρας, βέλη ἠκονημένα.

Θεοτοκίον.

Ὦντως σε Θεοῦ Μητέρα, οἱ Ἀθλοφόροι εἰδότες, τὸν σεσαρκωμένον Θεόν, τῷ κόσμῳ ἐκήρυξαν, εἰς θάνατον, τὰς ψυχὰς προδιδόντες.

Τοῦ Ὁσίου. Τὴν θείαν ταύτην.

Ἐρρύσω κόρην καὶ ἔσωσας, ἀγνείας ἐραστὴν ἀδιάφθορον, ὡς καὶ ἀδούλωτον· διὸ κάμῃ κινδυνεύοντα, ἀπαγωγῆς βιαίας, ῥῦσαι καὶ θλίψεων.

Μυστῶν δυάδα διέσωσας, γυναιῶν τῶν αἰσχυρῶν ἐπιθέσεων· τὸν μὲν φωνήματι, Πάτερ ἐγείρας τῆς πράξεως, τὸν δὲ σοφῶ τῷ ὄντι ἐπινοήματι.

Ὁ στήσας ὕδασιν ὄρια, ὁ θρέψας δι' Ἀγγέλων θεράποντας, Ἀγγέλου ὕδατι, σὲ παραδόξως ἐπότισεν, ὑπερβαλλούσῃ δόξῃ, αὐτὸς ἐκτρέφων σε.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦσι τάξεις Ἀγγέλων σε, δοξάζει καὶ βροτῶν τὰ συστήματα, Θεογεννήτρια, ὡς ἀφανίσασαν δαίμονας, καὶ σωτηρίαν κόσμῳ, παντὶ βραβεύσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ

» θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κρο-

» τήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Χορὸς Μαρτύρων τηλαυγῆς καὶ φωσφόρος, ἐξανατείλας νοητῶς κατεφαίδρυνε, τὴν Ἐκκλησίαν σήμερον θαυμάτων βολαῖς· ὁθεν ἑορτάζοντες, τὴν σεπτὴν αὐτῶν μνήμην, αἰτοῦμέν σε Σωτὴρ ἡμῶν· Ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ὡς ἐλεήμων Θεὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Ἔτερον, τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τοὺς ὑπὲρ φύσιν σου σοφὲ πόνους καὶ σκάμματα, αὐτοὶ οἱ Ἄγγελοι ἰδόντες κατεπλάγησαν, δι' ὧν εἴληφας θεόθεν καὶ τοὺς στεφάνους. Ἄλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ παντοίων ἡμᾶς σῶζε περιστάσεων, ἵνα κρᾶζωμεν· Χαίροις πάτερ Ποιμὴν ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος ἐξ ἀνθρώπων θεοφόρε ἐγένου, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια φθάσας·
διὸ σὺν ἀσωμάτοις χοροῖς, ἀμιλλώμενόν σε θεωρῶν Ὅσιε, ἐξίσταμαι
καὶ φόβῳ σοι κραυγάζω σχετικῶς τοιαῦτα·

Χαῖρε κανὼν ἀπλανῆς μονοτρόπων· χαῖρε λειμὼν ἀρετῆς ψυχοτρόφε.

Χαῖρε πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἀκαταίσχυντε· χαῖρε χορευτὰ τῶν Ἀγγέλων
ὁμόσκηνε.

Χαῖρε, ὅτι σὺ ἐπλήθυνας τῶν θρεμμάτων τὸν χορόν· χαῖρε, ὅτι σὺ
διέσωσας εἴσω ταῦτα τῆς Ἐδέμ.

Χαῖρε τῆς αὐταρκειᾶς σὺν Θεῷ δοῦς τὸν ἄρτον· χαῖρε τῆς αὐθαδεΐας
τῶν δαιμόνων διῶκτα.

Χαῖρε πηγὴ θαυμάτων ἀέναε· χαῖρε τρυφῆς μελλούσης ἐχέγγυε.

Χαῖρε λαμπτήρ τῆς Ἀσίας ἀπάσης· χαῖρε φωστήρ μοναστῶν ποδηγέτα.

Χαίροις, πάτερ Ποιμὴν ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἀγίων τριάκοντα τριῶν Μαρτύρων τῶν
ἐν Μελιτινῇ, Τέρωνος καὶ τῶν λοιπῶν.

Στίχ. Ὡ πῶς Τέρων οὐδὲν ἐξ εὐτολμίας

Ἄτολμον εἶδεν, οὐδ' ἀγενὲς πρὸς ξίφος!

Διὰ ξίφους ἀνεῖλον ἄνδρας τρὶς δέκα,

Ἄνδρες πονηροί, καὶ μίαν ξυνωρίδα.

Οὐδ' ἔλαθ' ἐβδομάτῃ Τέρων ξίφει ἀχένα τμηθεῖς.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἠθλησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν
βασιλέων. Ἦν δὲ οὗτος ὁ Τέρων ἀνδρεῖος κατὰ τὸ σῶμα καὶ εὐσεβῆς
κατὰ τὴν ψυχὴν, γεωργὸς τὸ ἐπιτήδευμα. Τοῦτον ἐν τινὶ τόπῳ
κατέλαβον οἱ τῶν εἰδώλων θεραπευταί· καὶ βουλόμενοι τοῦτον ἐλεῖν
ληστρικῶς, οὐκ ἠδυνήθησαν. Οὗτος γάρ, τοῦ γεωργικοῦ ἐργαλείου τὸ
σιδήριον ἀπὸ τοῦ στελέχους ἐκβαλὼν, ὄπλον κατ' αὐτῶν τῷ ξύλῳ
χρησάμενος, αἵματι περιρρέομένους καὶ ἰδρῶτι, πάντα ἀπεδίωξε
τρεψάμενος. Ἐκὼν δὲ παραγενόμενος εἰς τὸν ἄρχοντα καὶ παρ' αὐτοῦ
ἐρωτηθεῖς, ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀγκῶνος τὴν δεξιὰν χεῖρα κόπτεται· οἱ δὲ
λοιποὶ ἐπὶ γῆς ῥιφέντες, βουνεύροις κατεξάινοντο. Τῆ δὲ ἔωθεν
πάλιν, ἐφ' ἱκανὰς ὥρας ῥαβδισθέντες τὰ σώματα, ἔξω τῆς πόλεως
Μελιτινῆς, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ
Λαζάρου, τοῦ ἐν τῷ Γαλησίῳ ὄρει ἀσκήσαντος.

Στίχ. Ἐτοίμασον τὸν κόλπον, Ἀβραὰμ πάτερ,

οὐχ ὑστεροῦντι Λαζάρῳ σοῦ Λαζάρου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μελασίππου, Κασσίνης καὶ
Ἀντωνίου.

Στίχ. Οὐ σάρκες ἦσαν, ἀλλ' ἄσαρκός τις φύσις,

Ὁ Μελάσιππος πρὸς ξέσεις καὶ Κασσίνη.

Στάς, Ἀντώνιε, τὴν τομὴν χαίρων δέχου,

Καὶ δέξεταιί σε τῆς χαρᾶς θεῖος τόπος.

Οὗτοι ἤθλησαν ἐπὶ Τουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου ἐν Ἀγκύρᾳ τῇ πόλει τὴν
πίστιν ὄντες χριστιανοί. Καὶ ὁ μὲν Ἀντώνιος ἐβλήθη εἰς φυλακὴν·
Μελάσιππος δὲ καὶ Κασσίνη, κρεμασθέντες ἐξέσθησαν καὶ πυρὶ
κατεφλέχθησαν. Εἶτα τέμνεται τοὺς μαστοὺς ἡ Κασσίνη· ὁ δὲ
Μελάσιππος τοὺς πόδας ἀφαιρεῖται ἀπὸ τῶν γονάτων. Ὁ δὲ Ἀντώνιος
ἀναρτηθεὶς ξέεται, διὰ τὸ ἐμπύσαι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Τουλιανοῦ
καὶ τοὺς αὐτοῦ γεννήτορας μακαρίσαι, Μελάσιππον καὶ Κασσίνην, ἔτι
ἐπὶ τῶν βασανιστηρίων ξύλων κρεμαμένους καὶ τὰς μακαρίας αὐτῶν
ψυχὰς ἀποδόντας τῷ Κυρίῳ. Καὶ τοὺς ἀστραγάλους διαπερονᾶται καὶ
βάρει λίθων τοὺς πόδας ἐλαύνεται καὶ ἐπὶ θρόνου σιδηροῦ ἐφιδρύεται
λίαν ἐκπυρωθέντος καὶ περιάγεται, ἔχων λίθον ἀπλωρημένον ἐν τῷ
τραχήλῳ. Καὶ αὐθις κρεμᾶται καὶ ξέεται, καὶ παραπέμπεται Ἀγριππίνῳ
δουκί· καὶ παρ' αὐτοῦ εἰς κλίβανον πυρὸς ἐμβάλλεται καὶ θηρίοις
βορὰ προτίθεται· ἐξ ὧν ἀβλαβῆς διατηρηθεὶς, τεσσαράκοντα ἄνδρας
ἐπεσπάσατο πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, οἱ καὶ τὰς κεφαλὰς
ἀπειμήθησαν. Ἐπειτα ἐπὶ κραββάτου πεπυρωμένου ἀπλοῦται καὶ ράβδοις
ἀνωθεν τύπτεται καὶ τὰς χεῖρας τέμνεται· καὶ εἰς κάμινον βληθεὶς,
ἄφλεκτος ἔμεινε· καὶ πολλοὺς τῷ θαύματι πρὸς τὴν πίστιν
ἐφελκυσάμενος, ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Αὐκτου, Ταυρίωνος καὶ
Θεσσαλονίκης.

Στίχ. Ἐφεῦρον Αὐκτος, Ταυρίων εὐκτὸν τέλος,

Εἶφει τμηθέντες, οἷα ταῦροι Κυρίου.

Φυγὴν κατακριθεῖσα πατρώου πέδου,

Πέδον χλόης ᾤκησε Θεσσαλονίκη.

Οὗτοι ἤθλησαν ἐν Ἀμφιπόλει τῆς Μακεδονίας. Καὶ ἡ μὲν Θεσσαλονίκη,
θυγάτηρ ἦν Κλέωνός τινος, ἱερέως τῶν εἰδώλων, ἀνδρὸς περιφανοῦς

τὸν βίον καὶ πλούτῳ κομῶντος. Ἀλλὰ ταῦτα τὴν παῖδα οὐκ ἐχάυνωσαν, οὐδὲ τῆς τῶν χριστιανῶν ἀπέστησαν πίστεως· πολλὰ γὰρ αὐτὴν λιπαρήσας ὁ ταύτης πατήρ, οὐδὲν ἤνυσε. Διὰ τοῦτο γυμνωθεῖσα, ὡμοῖς δέρμασι τύπεται ὑπὸ τεσσάρων καὶ τὰς πλευρὰς θλάται καὶ ἀλλοτριωθεῖσα τῶν προσόντων αὐτῇ πάντων, ὑπερόριος γίνεται. Καὶ τὸν Χριστὸν μὴ παυσάμενη ὁμολογεῖν, ἐν αὐτῇ τῇ ὑπερορίᾳ τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθησιν.

Αὔκτος δὲ καὶ Ταυρίων, πολλὰ κατειπόντες τοῦ βαρβάρου ἐκείνου καὶ ὡμοτάτου, διαβάλλονται παρ' αὐτοῦ πρὸς Θορύβιον ὑπατικὸν ὡς χριστιανοί· καὶ αὐτίκα τοὺς χιτῶνας ἐκδυθέντες, τύπτονται ῥάβδοις καὶ λίθοις βάλλονται καὶ καμίνῳ σφοδρῶς ἐκκαυθείση ἐναπορρίπτονται· καὶ ἀβλαβεῖς ἐξελθόντες, τοξεύονται συχνωτέρως. Καὶ ὡς διέμειναν ἄτρωτοι, ἐν τῇ παρακειμένῃ ἐκεῖσε λίμνῃ ἐναπορρίπτονται· ἀλλὰ καὶ πάλιν θείᾳ ῥοπῇ ἐπὶ τὴν ξηρὰν διεσώθησαν. Ὁ δὲ τύραννος ἀπορίᾳ κατασχεθεῖς, ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀποτιμηθῆναι ἐκέλευσεν· οὗ γενομένου, τέλος εὐραντο τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀθηνόδωρου.

Στίχ. Ἐκ γῆς καλοῦσιν Ἀθηνόδωρον Νόες,

Πρὸς τὰς νοητὰς δωρεὰς τοῦ Κυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Ἀλέξανδρος, ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τῆς Θεσσαλῶν γῆς Ἀλέξανδρος φύς κλάδος,

Ἀθλήσεως ἠπλωσεν ἐκτιμηθεὶς κλάδους.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς Θεσσαλονικέων ὀρμώμενος πόλεως. Παραστὰς οὖν τῷ αὐτοῦ βήματι καὶ κατὰ τοῦ βωμοῦ λάξ ἐντείνας καὶ ἀνατρέψας τὰς ἐν αὐτῷ κειμένας τῶν δαιμόνων σπονδὰς, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τιμωρίαν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσοῦς.

Σαρκῶν Δανιήλ, οὐ κατίσχυσάν ποτε λεόντων χάσματα, ἀλλ' οὐδὲ θάνατος τῶν Μαρτύρων σου· ἐν τῇ χειρὶ σου γὰρ Κύριε, ζῶσιν αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων, καὶ ἀνακράζουσι χαίρουσαι· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡ φλόξ τοῖς τρισίν, ἐδροσίζετο Παισὶν ἐν Βαβυλῶνί ποτε· τοῖς Ἀθλοφόροις δὲ ἡ πολύθεος, κατεμαραίνεται κάμιнос· ὅθεν τὴν ἀπάτην ὀρῶντες, τεφρουμένην ἐκράυγαζον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῷ πόθῳ Χριστέ, ἐκκαίόμενοι τῷ σῶ οἱ Ἀθλοφόροι σου, τὸ τῆς σαρκὸς περικείμενοι, τὸ ἀσθενὲς περιβόλαιον, βασάνων πικρῶν κατεφρόνουν, σοὶ ἐντρυφῶντες καὶ λέγοντες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς εὐπλοκος ὦν, καὶ ὠραῖος ὁ χορὸς τῶν Ἀθλοφόρων σου, ἡ πολυπόθητος καὶ θεόκλητος, τῶν ἐκλεκτῶν σου ὁμήγυρις, Πνεύματι τῷ σῶ κροτουμένη, ἐν ῥυθμῷ ἀνακρούεται· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νικᾶται ἐν σοί, πάσης φύσεως θεσμὸς καὶ ἐγκωμίων πλήθος, Παρθένε ἀπειρόγαμε· σὺ γὰρ ἀσπόρως συνέλαβες, καὶ τίκτεις ἀφθόρως τὸν Λόγον, τοῦ Πατρὸς τὸν ἀΐδιον· ὃν ἀνυμνοῦντες εὐσεβῶς, σὲ μακαρίζομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Συναγάλλου οὐρανέ, συνευφραινέσθωσαν, ἀνθρώποις σήμερον, Ἀγγέλων αἰ στρατιαί, βροτὸς ἐπουράνιος, ἄγγελος γήινος, ἐορτάζεται, νῦν ὁ θεόφρων Λάζαρος, εἰς τιμὴν Θεοῦ τῶν ὅλων.

Ὑψιβάμων ἀρεταῖς ὑπερουράνιος, πάνσοφε Λάζαρε, τῇ πολιτείᾳ τελῶν, τὸ φρόνημα μέτριος, ὑπῆρχες καὶ ταπεινός, ὑπὲρ ἅπαντας· Θεός σε καὶ ἀνύψωσεν, ὑπὲρ πάντας θαυμασίως.

Μετὰ πεῖραν φανεράν, ἤτιάν τε πρόδηλον, ἐκ δεξιῶν σε συλᾶν, ἐπέιρα ὡς ἄγγελος, ὑπούλως Λάζαρε, ὁ παμπόνηρος· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἦσχυνας, τὰς αὐτοῦ μηχανουργίας.

Θεοτοκίον.

Νεμομένην τοῦ θανάτου ῥύμην ἔστησας, σεμνὴ τῷ τόκῳ σου· τοὺς δὲ βροτοὺς πρὸς ζωῆν, Παρθένε ἀνήγαγες, τῷ Κτίστη μέλποντας· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ η'. Τὸν ἀρρήτῳ σοφίᾳ.

Μεμνηότων τυράννων, τὴν δυσκάθεκτον ὁρμὴν καταβαλόντες, οἱ Ἀθλοφόροι μελωδοῦντες, διαπρυσίως ἐβόων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἀνανήψατε πλάνοι, καὶ ἐπίγνωτε τὸν Θεὸν τὸν ὄντα, πρὸς τοὺς τυράννους οἱ Ἀθληταί, μελωδοῦντες ἐβόων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥητορεύειν μηδὲν, μελετήσαντες οἱ Χριστοῦ Ἀθλοφόροι, Πνεύματος Θείου ἐμπλησθέντες, φαιδρῶς ἀνεβόων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς προελθόντα, προαιώνιον καὶ ἀναρχον Θεὸν Λόγον, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἀνατείλαντα ἐκ τῆς Παρθένου, εὐλογεῖτε ἀπαύστως τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἄκουε Κόρη Παρθένε ἀγνή.

Ὅφισ ποτὲ τὸν γενάρχην Ἀδάμ, ἐξέωσεν ἐκ τῆς Ἐδέμ, ἀπάτη Εὐας· σοὶ δὲ σοφὲ προσβαλὼν, δολίως τῇ τῆς αἰσχρᾶς ὁρμῇ Μοναχῆς, κατησχύνθη καὶ νενίκηται, τῇ καρτερᾷ ἐνστάσει σου· διὸ νῦν χαίρων βοᾶς· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἦλην τὴν κάτω προσνεύειν ἀεὶ, φιλοῦσαν δὴ ὡς γεηράν, εἰς πόλον ἔλκων τῷ σῷ συνανύψωσας, ἐν στύλῳ βιβάζων αἰθερίως σοφέ, ὑπὲρ Κόσμου μεσιτεύων τε, ἐνθέρμως τῷ Δεσπότῃ σου, καὶ σὺν Ἀγγέλοις βοᾶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐκότους τὸν προστάτην καθεῖλες φωτί, τῶν θείων Πάτερ ἐντολῶν τοῦ σοῦ Δεσπότου· σὺ γὰρ τηρήσας αὐτάς, διώδευσας ἀληθῶς ὁδὸν τὴν στενὴν, εὐσχημόνως φωτιζόμενος, ταῖς ἀκτιῖσι ταῖς τοῦ Πνεύματος, καὶ μέλπων διηνεκῶς· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Δέξαι Παρθένε δεσμίων φωνάς· ἀνθ' ὧν τὴν πίστιν τὴν καθαρὰν, αἰρετικῶν οὐκ ἐμίαναν μολυσμῷ, καὶ δίδου τὰς νίκας εὐσεβεῖ βασιλεῖ· ἰκετεύει γὰρ ὁ δοῦλός σου, σὺν σοὶ καὶ φίλος Λάζαρος, ὑπὲρ ἡμῶν εὐσεβῶς, τῶν βοῶντων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄκουε Κόρη Παρθένε ἀγνή, εἰπάτω δὴ ὁ Πα-

» βριήλ, βουλήν Ὑψίστου ἀρχαίαν ἀληθινὴν· γενοῦ

» πρὸς ὑποδοχὴν ἐτοίμη Θεοῦ. Διὰ σοῦ γὰρ ὁ ἀχώρη-

» τος, βροτοῖς συναναστρέφεται· διὸ καὶ χαίρων βοᾶ·

» Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῶν Μαρτύρων. Ἡδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεόν.

Ἦλομανήσασαν πάλαι, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, Χριστὲ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν βροτῶν, σὺ τῷ πυρὶ τῆς Θεότητος, καταφλέξας Μαρτύρων, τῆς εὐσεβείας ἠθροίσας χορούς, ἐπαξίως σε ὕμνοις, ἀπαύστως μεγαλύνοντας.

Ἦρευστην οἱ Μάρτυρες δόξαν, καὶ τὸν ἄστατον πλοῦτον, Χριστὲ καταλιπόντες ἐπὶ γῆς, σὲ τὸ τῆς δόξης ἀπαύγασμα, ἀναφαίρετον

πλοῦτον, εὖρον τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, ἐπαξίως σε ὕμνοις, ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Ὡς ἐλευθέρα ἢ φύσις, τῶν ἀνθρώπων ἢ πάλαι, τῆς πλάνης ὑποκύψασα ζυγῷ, σοῦ τῆ σαρκώσει γεγένηται, τοῦ τῶν ὄλων Δεσπότου· ὄν ἐπιγνοῦσα κήρυκας τοῦς νῦν, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τοῦς Μάρτυρας προβάλλεται.

Θεοτοκίον.

Νύμφη καὶ Μήτηρ Παρθένε, σὺν Ἀγγέλων χορείαις, τὸν σὸν Υἱὸν ἰκέτευσον ἀγνή, πάντων ἢ μόνη ἐλπίς τῶν πιστῶν, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, νίκας τῷ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν, βραβεῦσαι τοῖς ὕμνοῦσί σε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ κιβωτῷ.

Εὐλογήσας τὴν ἄλω ποιεῖς, ἀκάρπου ἐκ καλάμης καρποδότιν· θῆρας θανατοῖς τετολημκότας, βεβρωκέναι σοφέ, Μαθητῶν σου τὸ ὄνारीον· ὄθεν ἀκαρπίας με ρῦσαι, θῆρας κατ' ἐμοῦ φονῶντας, σαῖς προσευχαῖς θανατῶν.

Χειροθήεις ὡς ἄρνες ἐν σοί, καὶ λέοντες καὶ ἄρκτοι ὑπεχώρουν, Λάζαρε κρηπίς καὶ ἐγκαλλώπισμα Ὁσίων· διὸ ἰκετεύομεν τὰ τέκνα σου, ὄρημα χαλίνωσον ἅπαν, πάντων τῶν λεόντων δίκη, ἐπεμβαινόντων ἡμῖν.

Οὐ θανεῖν ἀλλὰ ζῆν καὶ θανῶν, ζῶν τὴν κρυπτομένην ἐπιστώσω, τὰς διαταγὰς καὶ μετὰ τέλος αὐτοχείροις, ταῖς σαῖς ἐν σημειώσεσι πιστούμενος, Λάζαρε Πατέρων ἀκρότης· ὄθεν καὶ ἡμᾶς θανάτου, ρῦσαι τὰ τέκνα σου.

Θεοτοκίον.

Ὑπεφθάρη ποιμέσι πολλοῖς, ἢ ἄμπελος τῆς ποιμνῆς σου Παρθένε, πάναγνε Ποιμένα τὸν καλὸν ἢ τετοκυῖα· αὐτῶν τῆς φθορᾶς ταύτην ἐξάρπασον, ἅμα τῷ ποιμένι Λαζάρῳ, πρέσβις ὑπὲρ ταύτης οὔσα, σεμνή καὶ ὑπέρμαχος.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ κιβωτῷ, ψαυέτω μηδαμῶς χεῖρ
- » ἀμυήτων· χεῖλη δὲ πιστῶν τῆ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως,
- » φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα, ἐν ἀγαλλιάσει
- » βοάτω· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαρτύρων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῷ θρόνῳ παριστάμενοι, Χριστοῦ τοῦ πανοικτίρμονος, τρεῖς καὶ τριάκοντα πύργοι, τῆς ἀρράγοῦς Ἐκκλησίας, ὑμῶν πρεσβεΐαις Ἅγιοι, φρουρεῖτε κόσμον ἅπαντα, καὶ τοὺς ὑμᾶς γεραίροντας, καὶ τὴν ὑμῶν Ἀθλοφόροι, τελοῦντας πάμφωτον μνήμην.

Καὶ τοῦ Ὁσίου

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἐκ μητρικῆς ἡγίασε, σὲ νηδύος ὁ Πλάστης, καὶ Πνεύματος εἰργάσατο, σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου· ὄθεν φωστήρ ἀνεδείχθης, μοναζόντων θεόφρον, ἐκ σκότους παραπτώσεων, ὁδηγῶν πρὸς τὸ φέγγος, τῶν τοῦ Θεοῦ, ἐνταλμάτων Λάζαρε καὶ προσάγων, Χριστῷ ὄν καθικέτευε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε σῶσαι.

Θεοτοκίον.

Ὅρος ποτὲ ἑώρακεν, ὁ Προφήτης σε Κόρη, ἐξ οὗ βροτείων ἀνευθεν, χειρῶν λίθος ἐτμήθη, καὶ τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων, καὶ δαιμόνων τὰς στήλας, ἐλέπτυνε Θεόνυμφε· ὄν δυσώπει συντριψαί, τὰ ἐμπαθῆ, τοῦ νοός μου εἶδωλα καὶ τὴν τούτου, εἰκόνα ἀνεγεῖραί μου, νοερῶς ἐν καρδίᾳ.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν γ' Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου, δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ τοῦ Κυρίου τὴν ζῶσαν ἐζωσμένος, μυρίπνοον νέκρωσιν ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, Λάζαρος ἄλλος καὶ φίλτατος, ἐκ τῶν ἰδρώτων, αὐτοῦ καὶ πόνων ἔτι ἀτμίζουσαν, στολὴν περικείμενος, νῦν ἡμῖν πρόκειται, εἰς πανδαισίαν ἀδάπανον, καὶ εὐφημίαν. Δεῦτε συμφώνως τοῦτον τιμήσωμεν, ὡς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, οἰκονόμον πιστὸν καὶ θεράποντα, μοναζόντων τὰ πλήθη, φιλεόρτων τὰ συστήματα. (Δίς)

Ὡς ἐν θαλάμῳ φωτὸς πεπληρωμένῳ, τῷ στύλῳ παρέμεινας, ᾧ ἱερώτατε· κύκλῳ δὲ τούτου παρέστησας, ὡς περ ἐνόπλους, ὑπασπιστὰς τὰς πράξεις σου Ὅσιε, ἐναποτειχίζοντας παρεμβολὰς τῶν παθῶν· ἐν τῷ νυμφῶνι δὲ ἤλασας, τῷ θείῳ μάκαρ, ἐν παρρησίᾳ νῦν παριστάμενος, τῷ σῷ Νυμφίῳ καὶ Θεῷ ἡμῶν, τῇ αὐτοῦ ἐντρυφῶν ὠραιότητι· ὄν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἐξ ὀσφύος μητρὸς ἡγιασμένος, ὁ Ὅσιος Λάζαρος τὸ τοῦ Χριστοῦ καθαρὸν, θῦμα καὶ θύτης γενόμενος, εἰς εὐωχίαν, τῆς αὐτοῦ μνήμης νῦν συνεκάλεσε, τοὺς πάντας ἐν Πνεύματι εὐωδιάζων σαφῶς. Δεῦτε λοιπὸν καὶ συνδράμωμεν, καὶ εὐλογίας, ἐκ τῶν τιμίων τούτου μετάσχωμεν, θείων λειψάνων, καὶ δοξάσωμεν, τὸν ἐν ἁγίοις Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, θαυμαζόμενον ὄντως, καὶ αὐτοῖς ἀναπαυόμενον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας· παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνην, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνην, ἢ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς Ἡ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Ἡ Σύναξις τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαὴλ

καὶ Γαβριήλ, καὶ τῶν λοιπῶν

ἀσωμάτων Δυνάμεων.

ΤΥΠΙΚΟΝ

1. Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ. Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ Κύριε, ἐκέκραξα... ψάλλομεν τὰ στ' κατὰ σειρὰν Προσόμοια. Δόξα... Συγχάρητε ἡμῖν ἅπασαι αἱ τῶν Ἀγγέλων ταξιαρχίαι... Καὶ νῦν... Συγχάρητε ἡμῖν ἅπασαι αἱ τῶν παρθένων χοροστασίαι... Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν...., τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ γ' Στιχηρὰ προσόμοια, ὧν οἱ στίχοι· Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα, καὶ Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον· Κύριε ὁ Θεός μου, ἐμεγαλύνθης σφόδρα. Δόξα... Καὶ νῦν... Ὡς Ταξιάρχης καὶ πρόμαχος, τὸ Ἀπολυτίκιον· Τῶν οὐρανίων στρατιῶν..., Θεοτοκίον· Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον... καὶ Απόλυσις.

2. Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὸν Ν' ψαλμὸν ἢ Λιτή, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος... τὸ Ἀπολυτίκιον δῖς, καὶ τὸ Θεοτοκίον ἅπαξ. Τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος. Τὰ Καθίσματα κατὰ σειρὰν, οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον

τοῦ δ' ἤχου, τὸ Προκείμενον· Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα. Πᾶσα πνοή... καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου. Εἶτα ὁ Ν' ψαλμὸς χῦμα, Δόξα... Ταῖς τῶν Ἀσωμάτων, Οἰκτίρμον προστασίαις..., Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου..., ὁ στίχος Ἐλέησόν με, ὁ Θεός..., καὶ τὸ Ἰδιόμελον· Τῷ ἀύλῳ θρόνῳ... (ζήτηε εἰς τὴν Λιτὴν). Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου· Ὑγρὰν διοδεύσας..., καὶ ὁ τῶν Ἀσωμάτων· Τοὺς νοεροὺς τῶν Ἀσωμάτων τάξεων, οὗ ὁ Στίχος· Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ..., ἀπὸ γ' ῥοδῆς τὸ Κάθισμα καὶ τὸ Θεοτοκίον, ἀφ' στ' τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου..., εἰς τὸ τέλος· Καὶ ῥῶσθε γηθόμενος ταύτης τὴν Εἴσοδον. Εἰς τὴν γ' ῥοδὴν· Ἐν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου... Εἰς τὴν ε'· Ἐνδον εἰσηλθες ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ..., εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν Τιμιωτέραν... Εἰς τὸ Ἄπας γηγενῆς... τὰ ἱερὰ Εἰσόδια τῆς Θεομήτορος. Τὰ Ἐξαποστειλάρια κατὰ σειρὰν. Εἰς τοὺς Αἴνους τὰ Προσόμοια· Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων ὡς προεξάρχοντα..., Δόξα... Ὅπου ἐπισκιάσῃ ἡ χάρις σου, Ἀρχάγγελε... Καὶ νῦν... Μακαρίζομέν σε... Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

3. Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοί, Τροπάρια ἐκ τῶν γ' καὶ στ' ῥοδῶν τοῦ β' Κανόνος. Μετὰ τὴν Εἴσοδον Δεῦτε προσκυνήσωμεν... ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός... Τὸ Ἀπολυτίκιον· Τῶν οὐρανίων στρατιῶν..., τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Κοντάκιον· Ὁ καθαρῶτατος Ναός... Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» Ἄξιόν ἐστίν..., Κοινωνικόν· Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους..., Εἶδομεν τὸ φῶς... καὶ Ἀπόλυσις.

4. Εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ. Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα... ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ' καὶ τῶν Ταξιαρχῶν στ', Δόξα... Συγχάρητε ἡμῖν..., Καὶ νῦν... τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ ἤχου. Εἴσοδος, φῶς ἰλαρόν..., τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα... Καὶ νῦν... Ὡς Ταξιάρχης καὶ πρόμαχος..., Ἀπολυτίκια τὸ Ἀναστάσιμον· Τῶν οὐρανίων στρατιῶν..., Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον... καὶ Ἀπόλυσις.

5. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὸν Ν' ψαλμὸν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν, ἡ Λιτὴ τῶν Ταξιαρχῶν, καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστίν..., εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος... τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος. Τὰ Καθίσματα, ἐν Ἀναστάσιμον καὶ ἐν τῶν Ταξιαρχῶν μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, ἐν δὲ τῇ γ' Στιχολογίᾳ τὸ τῶν Ταξιαρχῶν καὶ τὸ Θεοτοκίον, τὰ Εὐλόγητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ β' τῶν Ταξιαρχῶν, ἀπὸ γ' ῥοδῆς τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος χῦμα, εἶτα τὸ Κάθισμα τῶν Ταξιαρχῶν καὶ τὸ Θεοτοκίον· ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῶν Ταξιαρχῶν καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου..., καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα Στιχολογοῦμεν τὴν Τιμιωτέραν..., Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον, τῶν Ταξιαρχῶν καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῶν Ταξιαρχῶν δ'.

Δόξα... Ὅπου ἐπισκιάση..., Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη..., Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία...

6. Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου εἰς δ', καὶ δ' ἐκ τῆς σι' Ῥῥῆς τοῦ β' Κανόνος τῶν Ταξιαρχῶν. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τῶν Ταξιαρχῶν, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ Κοντάκιον· Ὁ καθαρῶτατος ναὸς..., Ἀπόστολος τῶν Ταξιαρχῶν καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ «Ἐξαίρετως» Ἄξιόν ἐστίν..., Κοινωνικόν· Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους..., Εἶδομεν τὸ φῶς... καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους σι', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Μιχαήλ.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τρισηλίου Θεότητος, παραστάτης φαιδρότατος, Μιχαήλ δεικνύμενος Ἀρχιστράτηγε, μετὰ τῶν ἄνω Δυνάμεων, κραυγάζεις γηθόμενος· Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, Ἅγιος ὁ συνάναρχος, Λόγος Ἅγιος, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μία δόξα, βασιλεία μία φύσις, μία Θεότης καὶ δύναμις.

Καὶ τὸ εἶδός σου πύρινον, καὶ τὸ κάλλος θαυμάσιον, Μιχαήλ πρωτάγγελε· τῆ ἄϋλῳ γάρ, φύσει διέρχη τὰ πέρατα, πληρῶν τὰ προστάγματα, τοῦ τῶν ὅλων Ποιητοῦ, δυνατὸς ἐν ἰσχύι σου, γνωριζόμενος, καὶ πηγὴν ἰαμάτων τὸν ναόν σου, ἐργαζόμενος τῆ κλήσει, σοῦ τῆ ἀγία τιμώμενον.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους σου, ὥσπερ γέγραπται πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοῦντάς σοι φλόγα πύρινον, μέσον ταγμάτων πρωτεύοντα, ἀνέδειξας Κύριε, σοῦ τῶν ἀρχαγγελικῶν, Μιχαήλ Ἀρχιστράτηγον, σοῦ τοῖς νεύμασι, καθυπεύκοντα Λόγε, καὶ τὸν ὕμνον, τὸν τρισάγιον ἐν φόβῳ, ἀναφωνοῦντα τῆ δόξῃ σου.

Τοῦ Γαβριήλ.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐδωκας σημείωσιν.

Νοῦς ὁ προαιώνιος, φῶς ὑπεστήσατο δεύτερον, Γαβριήλ σε μεθέξεσιν, ἐνθέοις φωτίζοντα, πᾶσαν οἰκουμένην, καὶ τὸ ἀπ' αἰῶνος, ἀνακαλύπτοντα ἡμῖν, θεῖον καὶ μέγα ὄντως μυστήριον, ἐν μήτρῳ σωματούμενον, παρθενικῇ τὸν ἀσώματον, καὶ γενόμενον ἄνθρωπον, εἰς τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Θρόνῳ παριστάμενος, τῆς τρισηλίου Θεότητος, καὶ πλουσίως λαμπόμενος, ταῖς θεαίαις λαμπρότησι, ταῖς ἐκπεμπομέναις, ἀπαύστως ἐκεῖθεν, τοὺς ἐπὶ γῆς χαρμονικῶς, χοροστατοῦντας καὶ εὐφημοῦντάς

σε, παθῶν ἀχλύος λύτρωσαι, καὶ φωτισμῶ καταλάμπρυνον, Γαβριὴλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θραῦσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐκ τῆς Ἄγαρ τῆς ποιμνῆ σου, συνεχῶς ἐπερχόμενα· κόπασον τὰ σχίσματα, τὰ τῆς Ἐκκλησίας· πράϋνον τὸν σάλον, τῶν ἀμετρήτων πειρασμῶν· ῥῦσαι κινδύνων καὶ περιστάσεων, τοὺς πόθῳ σε γεραίροντας, καὶ σοῦ τῆς σκέπῃ προστρέχοντας, Γαβριὴλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Βυζαντίου.

Συγχάρητε ἡμῖν, ἅπασαι αἱ τῶν Ἀγγέλων ταξιαρχίαι· ὁ πρωτοστάτης γὰρ ὑμῶν, καὶ ἡμέτερος προστάτης, ὁ μέγας Ἀρχιστράτηγος, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτοῦ τεμένει, παραδόξως ἐποπτανόμενος ἀγιάζει. Ὅθεν κατὰ χρέος, ἀνυμνοῦντες αὐτὸν βοήσωμεν· Σκέπασον ἡμᾶς ἐν τῆς σκέπῃ τῶν πτερύγων σου, μέγιστε Μιχαὴλ Ἀρχάγγελε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Συγχάρητε ἡμῖν, ἅπασαι αἱ τῶν παρθένων χοροστασίαι· ἡ προστασία γὰρ ἡμῶν, καὶ μεσίτρια καὶ σκέπη, καὶ μέγα καταφύγιον, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῆς τεμένει, παραδόξως ἐποπτανόμενη ἀγιάζει. Ὅθεν κατὰ χρέος, ἀνυμνοῦντες αὐτὴν βοήσωμεν· Σκέπασον ἡμᾶς, ἐν τῆς σκέπῃ τῶν πτερύγων σου, ἄχραντε Θεοτόκε Δέσποινα.

Εἰσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν..., τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Τησοῦ τοῦ Ναυῆ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ε' 13).

Ἐγένετο, ὡς ἦν Τησοῦς ἐν Τεριχώ, ἀναβλέψας τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδεν ἄνθρωπον ἐστηκότα ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ ἡ ῥομφαία αὐτοῦ ἐσπασμένη ἐν τῆς χειρὶ αὐτοῦ· καὶ προσελθὼν Τησοῦς, εἶπεν αὐτῷ· Ἡμέτερος εἶ ἢ τῶν ὑπεναντίων; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ ἀρχιστράτηγος δυνάμεως Κυρίου, νυνὶ παραγέγονα· καὶ Τησοῦς ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Δέσποτα, τί προστάσεις τῷ σῷ οἰκέτῃ; Καὶ εἶπεν ὁ Ἀρχιστράτηγος Κυρίου πρὸς Τησοῦν· Λῦσον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος, ἐφ' οὗ σὺ ἔστηκας ἐπ' αὐτοῦ, ἅγιός ἐστι· καὶ ἐποίησεν Τησοῦς οὕτως.

Κριτῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. στ' 11).

Ἐγένετο ἐν τῆς ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ κατίσχυσε Μαδιάμ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, καὶ αὐτοὶ ἐβόησαν πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ἰδοὺ Ἄγγελος Κυρίου παρεγένετο, καὶ ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν δρυῖν, τὴν οὔσαν ἐν Ἐφραθᾶ, τὴν τοῦ Ἰωᾶς· καὶ Γεδεὼν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐρράβδιζε πυροὺς ἐν ληνῷ, καὶ ἔσπευδε τοῦ ἐκφυγεῖν ἀπὸ προσώπου Μαδιάμ. Καὶ ὤφθη αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Κύριος μετὰ σοῦ δυνατὸς τῆς ἰσχύι. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν Γεδεὼν· Ἐν ἐμοί, Κύριέ μου· καὶ εἰ ἔστι Κύριος μεθ' ἡμῶν, ἵνα τί εὔρεν ἡμᾶς τὰ κακὰ ταῦτα; καὶ ποῦ ἐστι πάντα τὰ

θαυμάσια αὐτοῦ, ὅσα διηγήσαντο ἡμῖν οἱ πατέρες ἡμῶν, λέγοντες· Οὐχὶ ἐξ Αἰγύπτου ἀνήγαγεν ἡμᾶς Κύριος; καὶ νῦν ἀπόσωτο ἡμᾶς, καὶ παρέδωκεν ἡμᾶς ἐν χειρὶ Μαδιάμ. Καὶ ἐπέβλεψε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἄγγελος Κυρίου, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Πορεύου ἐν τῇ ἰσχύι σου ταύτη, καὶ σώσεις τὸν Ἰσραὴλ ἐκ χειρὸς Μαδιάμ· ἴδου ἐξαπέστειλά σε. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν Γεδεών· Ἐν ἐμοί, Κύριε, ἐν τίνι σώσω τὸν Ἰσραὴλ; ἴδου ἡ χιλιάς μου ταπεινοτέρα ἐν Μανασσή, καὶ ἐγὼ εἶμι μικρότερος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός μου. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἄγγελος Κυρίου· Κύριος ἔσται μετὰ σοῦ, καὶ πατάξεις τὸν Μαδιάμ ὡσεὶ ἄνδρα ἓνα. Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτὸν Γεδεών· Εἰ εὔρον χάριν ἐν ὀφθαλμοῖς σου, καὶ ποιήσεις μοι σήμερον πᾶν ὅ,τι σὺ λαλεῖς μετ' ἐμοῦ, μὴ δὴ χωρισθῆς ἐντεῦθεν, ἕως τοῦ ἐλθεῖν με πρὸς σέ, καὶ οἴσω τὴν θυσίαν μου, καὶ θύσω ἐνώπιόν σου. Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἶμι, καθήσομαι ἕως τοῦ ἐπιστρέψαι σε. Καὶ Γεδεών εἰσήλθε, καὶ ἐποίησεν ἔριφον αἰγῶν, καὶ οἴφι ἀλεύρου ἄζυμα· καὶ τὰ κρέα ἔθηκεν ἐν τῷ κοφίνῳ, καὶ τὸν ζωμὸν ἔβαλεν ἐν τῇ χύτρᾳ, καὶ ἐξήνεγκεν αὐτὰ πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τὴν δρυῖν, καὶ προσήγγισε. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἄγγελος Κυρίου· Λάβε τὰ κρέα καὶ τοὺς ἄρτους τοὺς ἀζύμους, καὶ θές πρὸς τὴν πέτραν ἐκείνην, καὶ τὸν ζωμὸν ἐχόμενα ἔκχεε· καὶ ἐποίησεν οὕτω. Καὶ ἐξέτεινεν ὁ Ἄγγελος Κυρίου τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου τῆς ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ ἤψατο τῶν κρεῶν καὶ τῶν ἀζύμων, καὶ ἀνήφθη πῦρ ἐκ τῆς πέτρας, καὶ κατέφαγε τὰ κρέα καὶ τοὺς ἀζύμους· καὶ ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἀπῆλθεν ἀπ' ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Καὶ εἶδε Γεδεών, ὅτι Ἄγγελος Κυρίου ἐστί, καὶ εἶπε Γεδεών· Οἴμοι Κύριε, Κύριε! ὅτι εἶδον τὸν Ἄγγελον Κυρίου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Κύριος· Εἰρήνη σοι, μὴ φοβοῦ, οὐ μὴ ἀποθάνῃς. Καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Γεδεών θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐκάλεσεν αὐτό, Εἰρήνη Κυρίου, ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης.

Προφητείας Δανιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ι' 1).

Ἐν ἔτει τρίτῳ Κύρου τοῦ βασιλέως Περσῶν, λόγος ἀπεκαλύφθη τῷ Δανιήλ, οὗ τὸ ὄνομα ἐπεκλήθη Βαλτάσαρ· καὶ ἀληθινὸς ὁ λόγος, καὶ δύναμις μεγάλη, καὶ σύνεσις ἐδόθη αὐτῷ ἐν ὀπτασίᾳ. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγὼ Δανιὴλ ἤμην πενθῶν τρεῖς ἑβδομάδας ἡμερῶν. Καὶ ἄρτον ἐπιθυμιῶν οὐκ ἔφαγον, καὶ κρέας καὶ οἶνος οὐκ εἰσήλθεν ἐν τῷ στόματί μου, καὶ ἄλειμμα οὐκ ἠλειψάμην, ἕως πληρώσεως τριῶν ἑβδομάδων ἡμερῶν. Καὶ ἐν ἡμέρᾳ εἰκοστῇ τετάρτῃ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, ἐν τῷ τρίτῳ ἔτει, ἐγὼ ἤμην ἐχόμενα τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου, οὗτός ἐστι Τίγρις. Καὶ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἴδου ἀνὴρ εἷς, ἐνδεδυμένος βαδδῖν, καὶ ἡ ὀσφυς αὐτοῦ περιεζωσμένη χρυσίῳ Ἰφάζ· καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ὡσεὶ θαρσίς, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ ὄρασις ἀστραπῆς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡσεὶ λαμπάδες πυρός, καὶ οἱ βραχίονες αὐτοῦ, καὶ τὰ σκέλη, ὡς ὄρασις χαλκοῦ στίλβοντος, καὶ ἡ φωνὴ τῶν λόγων αὐτοῦ, ὡς φωνὴ ὄχλου. Καὶ εἶδον ἐγὼ Δανιὴλ μόνος τὴν ὀπτασίαν, καὶ οἱ ἄνδρες οἱ μετ' ἐμοῦ οὐκ εἶδον· ἀλλ' ἡ ἔκτασις μεγάλη ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτούς, καὶ ἔφυγον ἐν φόβῳ. Καὶ ἐγὼ ὑπελείφθην μόνος, καὶ εἶδον τὴν ὀπτασίαν τὴν

μεγάλην ταύτην, καὶ οὐχ ὑπελείφθη ἐν ἐμοὶ ἰσχύς, καὶ ἡ δόξα μου μετεστράφη εἰς διαφθοράν, καὶ οὐκ ἐκράτησα ἰσχύος. Καὶ ἤκουσα τὴν φωνὴν τῶν λόγων αὐτοῦ· καὶ ἐν τῷ ἀκοῦσαί με φωνὴν ῥημάτων αὐτοῦ, ἤμην κατανενυγμένος ἐπὶ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὴν γῆν. Καὶ ἰδοὺ χεῖρ ἀπτομένη μου, καὶ ἤγειρέ με ἐπὶ τὰ γόνατά μου, καὶ ταρσοὺς χειρῶν μου. Καὶ εἶπε πρὸς με· Δανιήλ, ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν, σύνες ἐν τοῖς λόγοις, οἷς ἐγὼ λαλῶ πρὸς σέ, καὶ στήθι ἐπὶ τῇ στάσει σου, ὅτι νῦν ἀπεστάλην πρὸς σέ· καὶ ἐν τῷ λαλῆσαι αὐτὸν πρὸς με τὸν λόγον τοῦτον, ἀνέστην ἐντρομος. Καὶ εἶπε πρὸς με· Μὴ φοβοῦ Δανιήλ, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης, ἧς ἔδωκας τὴν καρδίαν σου συνιέναι καὶ κακωθῆναι ἐναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, ἠκούσθησαν οἱ λόγοι σου, καὶ ἐγὼ ἤλθον ἐν τοῖς λόγοις σου. Καὶ ὁ ἄρχων τῆς βασιλείας Περσῶν εἰστήκει ἐξεναντίας μου εἴκοσι καὶ μίαν ἡμέραν· καὶ ἰδοὺ Μιχαήλ, εἷς τῶν ἀρχόντων τῶν πρώτων, ἤλθε βοηθησαί μοι, καὶ αὐτὸν κατέλιπον ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἄρχοντος βασιλείας Περσῶν. Καὶ ἤλθον συνετίσαι σε ὅσα ἀπαντήσῃ τῷ λαῷ σου ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν· ὅτι ἔτι ἡ ὄρασις εἰς ἡμέρας. Καὶ ἐν τῷ λαλῆσαι αὐτὸν μετ' ἐμοῦ κατὰ τοὺς λόγους τούτους, ἔδωκα τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ κατενύγην. Καὶ ἰδοὺ ὡς ὁμοίωσις υἱοῦ ἀνθρώπου ἤψατο τῶν χειλέων μου· καὶ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, καὶ ἐλάλησα, καὶ εἶπα πρὸς τὸν ἐστῶτα ἐναντίον μου· Κύριε, ἐν τῇ ὀπτασίᾳ σου ἐστράφη τὰ ἐντός μου ἐν ἐμοί, καὶ οὐκ ἔσχον ἰσχύν. Καὶ πῶς δυνήσεται ὁ παῖς σου, Κύριε, λαλῆσαι μετὰ τοῦ Κυρίου μου τούτου; καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ στήσεται ἐν ἐμοὶ ἰσχύς, καὶ πνοὴ οὐχ ὑπελείφθη ἐν ἐμοί. Καὶ προσέθετο, καὶ ἤψατό μου ὡς ὄρασις ἀνθρώπου, καὶ ἐνίσχυσέ με καὶ εἶπέ μοι· Μὴ φοβοῦ· ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν, εἰρήνη σοι· ἀνδρίζου, καὶ ἴσχυε. Καὶ ἐν τῷ λαλῆσαι αὐτὸν μετ' ἐμοῦ, ἴσχυσα καὶ εἶπα· Λαλεῖτω ὁ Κύριός μου, ὅτι ἐνίσχυσάς με. Καὶ εἶπεν· Εἰ οἶδας ὅτι ἤλθον πρὸς σε; καὶ νῦν ἐπιστρέψω τοῦ πολεμῆσαι μετὰ τοῦ ἄρχοντος Περσῶν· καὶ ἐγὼ ἐξεπορευόμην, καὶ ὁ ἄρχων τῶν Ἑλλήνων ἤρχετο· Ἄλλ' ἢ ἀναγγελῶ σοι τὸ ἐντεταγμένον ἐν γραφῇ ἀληθείας, καὶ οὐκ ἔστιν εἷς ἀντεχόμενος μετ' ἐμοῦ περὶ τούτων, ἀλλ' ἡ Μιχαήλ ὁ ἄρχων ὑμῶν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Κυπριανοῦ.

Τῶν νοερῶν Δυνάμεων Ἀρχιστράτηγοι, οἱ παρεστῶτες ἀπαύστως, τῷ δεσποτικῷ θρόνῳ, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, εἰρήνην τῷ κόσμῳ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Ἀρσενίου.

Ὁ Ταξιάρχης τῶν ἄνω Δυνάμεων, Μιχαήλ ὁ πρωτοστάτης τῶν θείων ταγμάτων, σήμερον ἡμᾶς πρὸς πανήγυριν συνεκάλεσεν, ὁ καθ' ἐκάστην μεθ' ἡμῶν πορευόμενος, καὶ φυλάττων τοὺς πάντας, ἐκ πάσης τοῦ Διαβόλου περιστάσεως. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι καὶ φιλόχριστοι, τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν ὀρεψάμενοι, καθαράις ἐννοίαις, καὶ συνειδῶτι εὐστάθμῳ,

τοῦ Ἀρχαγγέλου τὴν Σύναξιν τιμήσωμεν· αὐτὸς γὰρ ἀδιαλείπτως τῷ Θεῷ παριστάμενος, καὶ τὸν τρισάγιον ὕμνον ἀναμέλπων, πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'. Τοῦ Στουδίτου.

Τῆς ἀύλου οὐσίας, τῶν νοερῶν Δυνάμεων προστατεύοντες, καὶ τῆς τρισηλίου δόξης ταῖς μαρμαρυγαῖς, φωτοδοτοῦντες τὴν οἰκουμένην, Ἀρχιστράτηγοι, ἀλήκτω φωνῇ, τὸν τρισάγιον ὕμνον ἐξῆδετε· διὸ πρεσβεύσατε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Ἀρσενίου.

Τῷ ἀύλῳ θρόνῳ περικυκλοῦντες νοεραὶ οὐσίαι, θεῖοι Ἀσώματοι, τὴν τρισάγιον ᾠδὴν, τῷ πρύτανι Θεῷ, φλογεροῖς τοῖς χεῖλεσιν ᾔδετε· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ Πατὴρ ὁ ἄναρχος· Ἅγιος ἰσχυρός, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος· Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ ὁμοούσιον Πνεῦμα, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συνδοξαζόμενον.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Ἀσώματοις χεῖλεσι, καὶ νοεροῖς στόμασι, τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, τὸν ἀκατάπαυστον ὕμνον προσφέρουσι, τῇ σῇ ἀπροσίτῳ Θεότητι Κύριε· καὶ νόες καθαροί, καὶ λειτουργοὶ τῆς σῆς δόξης, αἰνοῦσί σε Κύριε. Σὺν αὐτοῖς δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀσώματος, καὶ πρωτοστάτης τῶν ἄνω Δυνάμεων, ὁ Ἀρχιστράτηγος τῶν Ἀγγέλων, ἐστιάτω ἡμῖν, σήμερον γέγονε, τὰ τῶν ἄσμάτων ἄσματα προτρεπόμενος ἡμᾶς ᾔδειν, τῇ ἀπροσίτῳ σου δόξῃ Φιλάνθρωπε, ἵνα πρεσβεύῃ ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'. Ἐφραὶμ Καρίας.

Τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος τοῦ θείου φωτός, καταλαμπόμενοι Ἀρχιστράτηγοι, τὰς τῶν ἀύλων καταυγάζετε ταξιαρχίας· ὡς φῶς λευχειμονοῦντες ἐν ὑψίστοις, τὸ πῦρ καταυγάζετε ἐν κόσμῳ, τῆς ἀπροσίτου Θεότητος· ὁθεν καὶ τὸν τρισάγιον ὕμνον, ἐν φλογεροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἀκαταπαύστως ᾔδετε· Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β'

Οἱ Ἄγγελοί σου Χριστέ, τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης, ἐν φόβῳ παρεστῶτες, καὶ τῇ σῇ φωτοχυσίᾳ αἰεὶ λαμπόμενοι, ἐν τοῖς ὑψίστοις ὕμνωδοί σου, καὶ τῆς βουλῆς σου λειτουργοί, ὑπὸ σοῦ ἐκπεμπόμενοι, νέμουσι φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Πυρίνοις χεῖλεσιν, ὕμνεῖ σε τὰ Χερουβὶμ, Χριστὲ ὁ Θεός· ἀσώματοις δὲ στόμασιν ἀσιγήτως, δοξολογεῖ σε τῶν Ἀρχαγγέλων ὁ χορός· Μιχαὴλ δὲ ὁ Ἀρχιστράτηγος, τῶν ἄνω Δυνάμεων, τὸν ἐπινίκιον ὕμνον, ἀκαταπαύστως προσφέρει τῇ δόξῃ σου. Αὐτὸς γὰρ ἡμᾶς σήμερον

κατηύγασε, πρὸς πανήγυριν φαιδράν, κροτῆσαι ἐπαξίως ψαλμικῶς, αἶνον τὸν τρισάγιον, τοῖς πηλίνοις χεῖλεσιν· ὅτι τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως ἐπλήσθη, καὶ παρέχεις τῷ κόσμῳ δι' αὐτοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ θεοχώρητος ναός, ἡ Θεοτόκος, ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων Ἁγια ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων μυστικῶς πανηγυρίζει· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἀγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ πανηγυρίζοντες, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχουμένῳ, βοήσωμεν τὸν ὕμνον· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος· ὁ συναΐδιος Λόγος Ἅγιος εἶ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον.

Στίχ. Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Τῶν οὐρανίων πρωτεύων, ἐν παρῶρσιν πολλῇ, καὶ παρεστῶς τῷ θρόνῳ, τῷ ἀστέκτῳ ἐν δόξῃ, αὐτόπτα τῶν ἀρρήτων, σῶσον ἡμᾶς, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐν ἀνάγκαις κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ταῖς πρεσβεΐαις σου δεόμεθα.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐμεγαλύνθης σφόδρα.

Τῶν ἀσωμάτων Ἀγγέλων, πρῶτος ὑπάρχεις σαφῶς, καὶ λειτουργὸς τῆς θείας, φωταυγείας ἐκείνης, αὐτόπτης τε καὶ μύστης· σῶσον ἡμᾶς, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐτήσιως τιμῶντάς σε εὐσεβῶς, καὶ ὑμνοῦντας τὴν Τριάδα πιστῶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡς ταξιάρχης καὶ πρόμαχος, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγὸς Ἀρχιστράτηγε, πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, νόσου καὶ δεινῶν ἀμαρτημάτων ἐλευθέρωσον, τοὺς εἰλικρινῶς ἀνυμνοῦντας, καὶ αἰτουμένους σε ἐνδοξε· ἐναργῶς ὡς ἄυλος, τὸν ἄυλον καθορῶν, καὶ τῷ ἀπροσίτῳ φωτί, τῆς τοῦ Δεσπότης δόξης καταλαμπόμενος· αὐτὸς γὰρ φιλανθρώπως, σάρκα δι' ἡμᾶς ἐκ Παρθένου προσείληφε, σῶσαι βουληθεὶς τὸ ἀνθρώπινον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγοι, δυσωποῦμεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς ὑμῶν δεήσεσι, τειχίσητε ἡμᾶς, σκέπη τῶν πτερύγων, τῆς ἀύλου ὑμῶν δόξης, φρουροῦντες ἡμᾶς προσπίπτοντας,

έκτενω̄ς καὶ βοῶντας· Ἐκ τῶν κινδύνων λυτρώσασθε ἡμᾶς, ὡς Ταξιάρχαι τῶν ἄνω Δυνάμεων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον...

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν ἀσωμάτων λειτουργῶν Ἀρχιστράτηγε, ὁ κατ' ἐνώπιον Θεοῦ παριστάμενος, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν λάμπεσι λαμπόμενος, φαίδρυνον ἀγίασον, τοὺς πιστῶς σε ὑμνοῦντας, πάσης ἀπολύτρωσαι, τοῦ ἐχθροῦ τυραννίδος, καὶ εἰρηναίαν αἴτησαι ζωὴν, τοῖς βασιλεῦσι, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινα οἱ δοῦλοί σου, κράζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ὁρατῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὰ Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ πολυόμματα, τῶν Ἀρχαγγέλων λειτουργῶν τὰ στρατεύματα, σὺν Ἐξουσίαις Θρόνοι Κυριότητες, Ἄγγελοι Δυνάμεις τε, καὶ Ἀρχαὶ δυσωποῦσι, σὲ τὸν Ποιητὴν ἡμῶν, καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην. Μὴ ὑπερίδης δέησιν λαοῦ, ἡμαρτηκότος, Χριστὲ πολυέλεε.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, αὐτόμελον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἢ πίσις· πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, μόνη φιλάνθρωπε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Τῶν οὐρανίων ἀρχηγοὶ καὶ πρωτοστάται, τῶν ὑψιθρόνων καὶ φρικτῶν τῆς θείας δόξης, Μιχαὴλ Γαβριὴλ Ἀρχιστράτηγοι, σὺν πᾶσι τοῖς ἄσωμάτοις ᾧ Λειτουργοί, Δεσπότης ὑπὲρ τοῦ κόσμου διαπαντός, πρεσβεύοντες αἰτήσασθε τὴν ἄφεσιν, τῶν ἐπταισμένων ἡμῖν, καὶ ἔλεον καὶ χάριν εὐρεῖν, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοχαρίτωτε Ἁγνὴ εὐλογημένη, τὸν διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἄσωμάτοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ Α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

(Ζήτει τῇ β' τῆς Πεντηκοστῆς).

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα.

Ταῖς τῶν Ἀσωμάτων, Οἰκτίρμον, προστασίαις, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα, Ἐλέησόν με, ὁ Θεός,...

Καὶ ψάλλομεν Στιχηρὸν ἰδιόμελον.

Ἦχος β'. Τῷ ἀύλῳ θρόνῳ... (σελ. 59).

Εἶτα ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου εἰς στ', καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἀσωμάτων εἰς η'.

Κανὼν πρῶτος τῶν Ἀσωμάτων.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ῥοδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμψωμεν.

Πάντες άνυμνήσωμεν πιστοί, τήν πάσας διευθύνουσαν, τὰς άύλους τῶν άνω, χορῶν ταξιαρχίας, Τριάδα τήν άκτιστον, Άγιος έκβοῶντες, Άγιος εἶ, Θεέ παντοκράτορ.

Έθου τῶν κτισμάτων σου άρχήν, ούσίαν τήν άσώματον, Ποιητὰ τῶν Αγγέλων, τὸν άχραντόν σου θρόνον, κυκλοῦσαν κραυγάζειν σοι· Άγιος, Άγιος, Άγιος εἶ, Θεέ παντοκράτορ.

Χαίροις Γαβριήλ μυσταγωγέ, τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, Μιχαήλ τε ταγμάτων, άύλων πρωτοστάτα, άπαύστως κραυγάζοντες· Άγιος, Άγιος, Άγιος εἶ, Θεέ παντοκράτορ.

Θεοτοκίον.

Εὖα ἡ προμήτωρ τῆ άρᾶ, τὸ γένος καθυπέβαλε, τῆ παραβάσει ποτέ, τὸ τῶν άνθρώπων· σὺ δὲ Παρθένε Θεόνυμφε, ὄλον πρὸς εύλογίαν, μετηγάγου, τὸν Κτίστην τεκοῦσα.

Κανὼν δεύτερος

Ποίημα καὶ οὔτιος Τωάννου Μοναχοῦ.

Ῥδῆ α'. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τοὺς νοεροὺς τῶν άσωμάτων τάξεων, χοροὺς έν ᾠσμασιν, ὡς λειτουργοὺς θείους, δεῦτε εύφημήσωμεν, χορείαν συγκροτήσαντες, τήν ἡμῶν σωτηρίαν, άδιαλείπτως πρεσβεύοντας, καὶ τῆ μετανοία συγχαίροντας.

Οἱ τῶν Αγγέλων άρχηγοὶ καὶ πρόκριτοι, καὶ ταξιαρχαὶ φαιδροί, τοὺς άσωμάτους Νόας, σήμερον έγείρουσι, πρὸς τελετήν έόρτιον, τῆς αὐτῶν λαμπρᾶς μνήμης, μεθ' ὧν συγχαίρουσιν άνθρωποι, ὕμνον τῆ Τριάδι προσάγοντες.

Συνευφρανθῶμεν τοῖς Αγγέλοις άνθρωποι, πνευματικῶς έν χαρᾶ· ὁ Γαβριήλ αὔθις, νῦν εύαγγελίζεται, Έκκλησιῶν τήν ένωσιν, καὶ καθαίρεσιν πάσης, τῆς έναντίας αίρέσεως, έν τῆ παρουσία τῆς μνήμης αὐτῶν.

Θεοτοκίον.

Κυφορεῖς τὸν ὑπὲρ φύσιν Άχραντε, έν σοὶ σκηνῶσαντα, τὸν τοῦ Πατρὸς Λόγον, έν Αγίῳ Πνεύματι, δυσὶ μὲν έν ταῖς φύσεσι, καὶ θελήσεσιν ὄντα, έν ὑποστάσει δ' άτρέπτως μιᾶ, ἧς καὶ τήν μορφήν άσπαζόμεθα.

Καταβασία

» Άνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύ-

» ματος, καὶ λόγον έρεύξομαι, τῆ Βασιλίδι Μητρί· καὶ

» όφθήσομαι, παιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθό-
 » μενος, ταύτης τὴν Εἴσοδον.

Ἦδὴ γ'. Τὸν φόβον σου Κύριε.

Ἰσχύι κατέστησας ἀθάνατε, δυνατοὺς ἐξανύοντας, τὸ πανάγιόν σου
 θέλημα, τοὺς σοὶ ἐν τοῖς ὑψίστοις, ἀεὶ παρεστῶτας.

Τοὺς μύστας τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, τῆς σεπτῆς τε ἐγέρσεως, τῶν
 Ἀγγέλων τοὺς ἐξάρχους Χριστέ, ὑπὲρ ἡμῶν προσδέχου, ἐπικαλουμένους.

Ἀγγέλους ἐπέστησας φύλακας, τοῖς ἀνθρώποις ὡς εὐσπλαγχνος,
 διακόνους τε ἀνέδειξας, Χριστέ τῆς σωτηρίας, τῶν σῶν θεραπόντων.

Θεοτοκίον.

Ἀρρήτως συνέλαβες τὸν Κύριον, Σωτῆρα Θεόνυμφε, τὸν λυτρούμενον
 ἡμᾶς τῶν δεινῶν, τοὺς σὲ ἐν ἀληθείᾳ, ἐπικαλουμένους.

Κανὼν δεύτερος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Τῶν Ἀγγέλων πρῶτιστος, καὶ τῆς Τριάδος φῶς δεύτερον, ὠφθης ἡμῖν,
 Μιχαὴλ ὁ Ἄρχων, τοῖς πιστῶς εὐφημοῦσί σε.

Αἰγλη θείας χάριτος, ὁ Γαβριὴλ πιστῶς ἐπλησε, πᾶσαν τὴν γῆν, τοῦ
 Θεοῦ κηρύξας, τὴν ἐν σώματι κάθοδον.

Ευνωρὶς ἀοίδιμε, καὶ φωταυγῆς δυὰς ἄυλε, φῶτα Θεοῦ, τοὺς πιστῶς
 τελοῦντας, τὴν ὑμῶν μνήμην δείξατε.

Θεοτοκίον.

Ἦσεν Ἡσαΐας σου, τὴν ὑπὲρ νοῦν Ἀγνὴ κύησιν· ἄδω κάγῳ, ἵνα τῆς
 ἐκείνου, ἐπιτύχω καθάρσεως.

Καταβασία

» Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ

» ἄφθοнос πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας πνευματι-

» κόν, στερέωσον· ἐν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου, στεφάνων

» δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Τῶν ἀσωμάτων τοὺς χοροὺς ἐφιέμενοι, ἀνευφημεῖν οἱ ἐπὶ γῆς
 μιμησώμεθα, ὡς ἐφικτὸν τούτων τὴν ἀγιότητα, νεκροῦντες πάντα τὰ
 μέλη τὰ τῆς σαρκός, αἰτοῦντες ὡς ὑπερμάχους τε καὶ φρουροὺς, πάσης
 πλάνης λυτρώσασθαι, τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντας
 αὐτούς, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐχαριστοῦμέν σοι ἀεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἀγνή καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοῶντες ἀκαταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελεῆμον ὡς ἀγαθή, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον, λογοθεσίου φοβεροῦ, ἐν ᾧρα τῆς ἐτάσεως· μὴ αἰσχυρθῶμεν οἱ δοῦλοί σου.

Ωδὴ δ'. Ἐπέβης ἐφ' ἵπποις.

Ἐπέβης Ἀγγέλοις, ὡσπερ ἐφ' ἵπποις Φιλάνθρωπε, καὶ ἐδέξω χερσί σου ἡνίας αὐτῶν, καὶ σωτηρία γέγονεν ἡ ἵππασία σου, τοῖς ἀπαύστως βοῶσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Καλύπτει Ἀγγέλους, ἡ ἀρετὴ σου Φιλάνθρωπε, καὶ τῆς γῆς ἐπληρώθη τὰ πέρατα, τῆς σῆς ἐνδόξου ἀναρχε θείας αἰνέσεως, σὺν αὐτοῖς σοι βοώσης· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐξῆλθες οἰκτίρμον, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου Χριστέ· συγκαλεῖς δὲ τὰς φίλας Δυνάμεις σου, καὶ εὐφροσύνη γέγονεν ἡ παρουσία σου, τοῖς πιστῶς σοι βοῶσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Παρθένος καὶ Μήτηρ, ὑπερφυῶς ᾠφθης Πάναγνε, ὡς Θεὸν τὸν αὐτόν τε καὶ ἄνθρωπον Χριστὸν τεκοῦσα, ᾧ μετὰ δέους κραυγάζουσι, τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κανὼν δεύτερος. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Τεριχώ, ᾠφθη δυνάμεως Ἀρχιστράτηγος, πολεμοῦντι, πάλαι Τησοῦ τῷ Ναυῆ, νικοποιῶν καὶ ὑπερμαχῶν, Μιχαὴλ ὁ μέγας, τῶν Ἀσωμάτων ὁ ἑξαρχος· ὑφ' οὗ λαβὼν τὸ σθένος, ὁ θεράπων Κυρίου, δορυάλωτον εἶλε τὸ φρούριον.

Ἄρχων ποτέ, τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων, ᾠφθη φέρων, τέκνου εὐαγγέλια, τῷ Ζαχαρίᾳ τῷ ἱερεῖ, Γαβριὴλ ὁ μέγας, ὁ θεῖος ὄντως Ἀρχάγγελος· διὸ φωνῆ τοῦ Λόγου, γεννηθεὶς Ἰωάννης, τῷ Πατρὶ τὴν φωνὴν ἀποδίδωσιν.

Χαίρει χαρᾷ, πάντα τὰ πέρατα σήμερον, τὴν αἰσίαν, μνήμην ἑορτάζοντα, τῶν Ἀρχαγγέλων σου ὁ Θεός, Μιχαὴλ τοῦ Θείου, καὶ Γαβριὴλ τοῦ Θεόφρονος· συγχαίρει δὲ καὶ πᾶσα, τῶν Ἀγγέλων ἡ τάξις, ὅτι σῶζεται κόσμος τῇ σκέπῃ αὐτῶν.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἀγνή, πέφυκας καὶ μετὰ γέννησιν· μόνη ᾠφθης, ἄνανδρος θηλάζουσα, τὸν τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἀληθῆ, Πνεύματι Ἁγίῳ, λαβόντα δούλου μορφὴν καθ' ἡμᾶς, Παρθένε Θεοτόκε· οὗ τὴν θεὰν τιμῶντες, τῆς μορφῆς τὴν ἐμφέρειαν σέβομεν.

Καταβασία

» Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεϊαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρ-
 » θένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης
 » Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκράυγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει
 » σου Κύριε.

ᾠδὴ ε'. Τὸν ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας.

Ἀνεπιστρέπτω τῷ πόθῳ, ἀεὶ πρὸς τὸ ἄναντες, πρὸς σὲ Χριστέ
 φερόμεναι, τὸ ἀκρότατον ἀπάντων τῶν ἐφειτῶν, Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις,
 ἀκαταπαύστως σε δοξάζουσιν.

Σὺ νοεροῦς κατ' οὐσίαν, ἀφθάρτους τῇ χάριτι, τῇ σῆι Χριστέ
 κατέστησας, ὕμνωδοὺς τῆς σῆς μεγαλειότητος, τοὺς Ἀγγέλους σου κατ'
 εἰκόνα, δημιουργήσας ἀκατάληπτε.

Σὺ ἀκλινεῖς πρὸς τὸ χεῖρον, τῇ πρὸς σὲ ἐγγύτητι Χριστέ, τοὺς σοὺς
 ἐφύλαξας λειτουργοὺς· πηγὴ γὰρ ἀγαθότητος, σὺ ὑπάρχων ἀγαθύνεις,
 τοὺς ἐπαξίως σοι λατρεύοντας.

Θεοτοκίον.

Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος, μόνη ἀπειρόγαμε ἀγνή, Μαρία ἄχραντε, τῷ
 λιμένι σου ἡμᾶς καθόρμισον, ἐκ κινδύνων ὁδηγοῦσα, πρὸς σωτηρίαν
 τὴν αἰώνιον.

Κανὼν δεύτερος. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἀπειθοῦντι τὸ πάλαι, τοῦ Θεοῦ πρὸς ἄρρητα καὶ θεῖα θαύματα, Βαλαὰμ
 τῷ μάντει, ἐν ἀμφόδῳ ὁ Ἄγγελος ὄνῳ φανείς, φοβερῶς ἤλεγξε, καὶ
 λογικὸν τὸ ζῆλον δείξας, τὸ τῆς φύσεως ἠμειψε γνῶρισμα.

Συσχεθέντι τῷ Πέτρῳ, καὶ εἰρκτιῇ προσμένοντι Ἄγγελος ὤφθη Θεοῦ, τῶν
 χειρῶν Ἡρώδου, καὶ δεσμῶν καὶ θανάτου λυτρούμενος· διὸ δεῦτε
 πάντες, ὡς τῶν ψυχῶν φρουροὺς ἐνθέους, τοὺς σοφοὺς Ἀρχαγγέλους
 τιμήσωμεν.

Τῶν πολέμων τὰς στάσεις, Ἄγγελοι Ἀρχάγγελοι θεῖαι Δυνάμεις Θεοῦ,
 καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὰς αἰρέσεις καὶ πάντα τὰ σκάνδαλα, ταῖς ὑμῶν
 λύσατε, πρὸς τὸν Θεὸν ἀεὶ πρεσβεΐαις, καὶ ἡμᾶς ἐν εἰρήνῃ
 φρουρήσατε.

Θεοτοκίον.

Ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, ἓνα σε γινώσκωμεν Θεὸν τῆς κτίσεως,
 ἐνεργείαις ἄμφω, καὶ θελήσεσιν ὄντα ἀσύγχυτον, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ,
 ἐκ γυναικὸς σάρκα λαβόντα· ἧς τὴν θέαν τιμῶμεν τοῖς πίναξιν.

Καταβασία

- » Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου· σὺ
- » γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔνδον εἰσηλθες ἐν τῷ ναῷ
- » τοῦ Θεοῦ, ὡσπερ καθαρῶτατος Ναός, πᾶσι τοῖς
- » ὕμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Ῥδὴ σι'. Τὸν Ἰωνᾶν ἐν τῷ κήτει.

Θεοπρεπῶς, ἐκ μὴ ὄντων Κύριε, τῷ λόγῳ σου παρήγαγες, οὐσίας τῶν ἐπουρανίων, ἀθανάτων στρατιῶν, φωτοειδεῖς αὐτὰς ἐργασάμενος.

Μύσται σεπτοί, τῆς Θεοῦ αἰνέσεως, γεγονάτε Ἄσώματοι, πολῖται τῆς ἐπουρανίου, καὶ θείας ὄντως σκηνῆς, τῷ Ποιητῇ ἀξίως λατρεύοντες.

Τῶν Ἀσωμάτων, τάξεις νοεραὶ σε, Υἱὲ Θεοῦ προάναρχε, αἰνοῦσιν ἀκαταπαύστως, καὶ δοξολογοῦσιν, ὡς Ποιητὴν καὶ Κτίστην τοῦ σύμπαντος.

Θεοτοκίον.

Τὸν τῷ Πατρὶ, ἐν ὑψίστοις ἄχραντε, ἀνάρχως συνεδρεύοντα, ἀγκάλαις σαῖς ἐπανακλῖναι ἠξίωσαι· ὄν ἡμῖν δίδου Ἀγνή, τοῖς δούλοις σου ἰλεων.

Κανὼν δεύτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὡς πῦρ καὶ φλόγα καὶ φῶς, τοὺς ἀσώματους ὑπάρχοντας, ἐκ τῆς ὑλώδους φθορᾶς, τὸν νοῦν ἀνιπτάμενοι, ὑλαίοις ἐν χεῖλεσι, τοὺς ἀύλους φόβῳ, ἐν τοῖς ἄσμασι τιμήσωμεν.

Νεκρώσατε τῶν παθῶν, τὰς καταιγίδας Ἀρχάγγελοι, καὶ παύσατε σὺν αὐτοῖς, τὰ σκάνδαλα ἅπαντα, τῆς πίστεως Ἅγιοι, τῆς Τριάδος ὄντες, πυρίμορφοι Ἀρχιστράτηγοι.

Ἀρχάγγελοι τοῦ Θεοῦ, τῶν Ἀσωμάτων οἱ ἕξαρχοι, τῇ παρῶρησίᾳ ὑμῶν, ἐκ πάσης αἰρέσεως, ἡμᾶς διασώσατε, Μιχαὴλ ὁ Ἄρχων, καὶ Γαβριὴλ οἱ Ἀρχιστράτηγοι.

Θεοτοκίον.

Νηδύος ὠφθης ἐκῶν, ἐξ ἀπειράνδρου σαρκούμενος, ὁ ἄσαρκος ὡς Θεός, Χριστὲ σαρκόφορος δέ, ὡς ἄνθρωπος πέφυκας· οὗ τῆς ἐμφερείας, οἱ πιστοὶ τὸ εἶδος σέβομεν.

Καταβασία

- » Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν οἱ
- » θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κρο-

» τήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ, λειτουργοὶ θείας δόξης, τῶν ἀνθρώπων ὀδηγοί, καὶ ἄρχηγοὶ Ἀσωμάτων, τὸ συμφέρον ἡμῖν αἰτήσασθε, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ὡς τῶν ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγοι.

Ὁ Οἶκος.

Ἐφης Φιλάνθρωπε ἐν Γραφαῖς σου, πλήθη χαίρειν Ἀγγέλων ἐπ' ἀνθρώπῳ ἐνὶ μετανοοῦντι, ἀθάνατε· ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐν ἀνομίαις, ἀναμάρτητε, μόνε καρδιογνώστα, σὲ δυσωπεῖν καθ' ἐκάστην τολμῶμεν ὡς εὐσπλαγχνον, οἰκτεῖραι καὶ καταπέμψαι ἀναξίοις κατάνυξιν, Δέσποτα, παρέχων ἡμῖν συγχώρησιν· ὑπὲρ πάντων γὰρ ἡμῶν πρεσβεύουσιν, οἱ τῶν ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγοι.

Συναξάριον

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Σύναξις τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων ἀσωμάτων καὶ οὐρανίων Ταγμάτων.

Στίχ. Ἐβουλόμην σοι, Μιχαήλ, ᾄσμα πρέπον

Ἄσαι πρεπόντως, ἀλλ' ἄυλον οὐκ ἔχω.

Ὅγδόη οὐρανίης κυδαίνει τάξιος Ἀρχούς.

Εἰς τὴν Σύναξιν τῶν ἐννέα Ταγμάτων, Σεραφίμ, Χερουβίμ, Θρόνων, Κυριοτήτων, Ἐξουσιῶν, Ἀρχῶν, Δυνάμεων, Ἀρχαγγέλων καὶ Ἀγγέλων.

Στίχ. Ἐπάξιόν τι Ταγμάτων τῶν ἐννέα

Τίς ἂν γόνος φθέγξαιτο μηνῶν ἐννέα;

Μιχαὴλ ὁ διαπρεπέστατος Ταξίαρχος τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων, ἐν τε τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, ἐν τε τῇ Νέᾳ χάριτι, πολλὰς αὐτοῦ τὰς χάριτας καὶ εὐεργεσίας τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει παρέδειξέ τε καὶ παραδείκνυσιν. Ἐπεὶ γὰρ ὁ τῆς ἡμῶν σωτηρίας ἀντίπαλος καὶ πολέμιος, τραχηλιάσας κατὰ τοῦ κτίσαντος, καί, Τὸν θρόνον μου ἐπάνω τῶν νεφελῶν θήσομαι, νεανιευσάμενος εἶπεῖν, καί, Τῷ Ὑψίστῳ ὁμοιος ἔσομαι, καυχησάμενος, τοῦ ἀρχαγγελικοῦ, ὡς φησιν ὁ Κύριος, ἐξέπεσεν ἀξιώματος· Ἐθεώρου, γὰρ, φησί, τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα· τὰ παραπλήσια δὲ τούτῳ καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν τάγμα ἀλαζονευσάμενον πέπονθεν· οὗτος ὁ παναοίδιμος, τὴν πρὸς τὸν Δεσπότην εὐγνωμοσύνην, ὡς πιστὸς οἰκέτης, διαφυλάττων, καὶ περὶ τὸ γένος ἡμῶν πολλὴν τὴν κηδεμονίαν ἐπιδεικνύμενος, τῶν νοερῶν καὶ ἀρχαγγελικῶν τάξεων πρωτεύειν ἐτάχθη παρὰ τοῦ Παντοκράτορος. Ἰδὼν γὰρ τὸν ἀποστάτην πεσόντα, συνήγαγε τοὺς τῶν Ἀγγέλων χορούς, καὶ εἰπὼν, Πρόσχωμεν, ὕμνησε μετὰ φωνῆς τὸν τῶν ὅλων Κύριον, ὡσανεὶ λέγων· ὅτι πρόσχωμεν ἡμεῖς οἱ κτιστοὶ γεγονότες, τί πεπόνθασιν οἱ μεθ' ἡμῶν μέχρι τοῦ

νῦν φῶς ὑπάρχοντες καὶ νῦν γενόμενοι σκότος. Ἡ τοιαύτη οὖν συγκρότησις, ὠνομάσθη Σύναξις τῶν Ἀγγέλων, τουτέστι προσοχῆ καὶ ὁμόνοια καὶ ἔνωσις.

Οὗτος οὖν ὁ μέγας προστάτης καὶ τῆς σωτηρίας ἡμῶν εὐεργέτης, πολλὰς σωτηριῶδεις εὐεργεσίας πρὸς πάντας πλεονάζων καὶ ἔξαπλῶν, πολλοῖς ὀπιτανόμενος καταφαίνεται. Ἔφθη γὰρ τῷ Ἀβραάμ καὶ Λώτ, ἐν τῇ τῶν Σοδόμων καταστροφῇ. Ἐφάνη τῷ Ἰακώβ, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, φεύγοντι. Προεπορεύετο τῆς παρεμβολῆς τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, ὅτε τῆς Αἰγυπτίων ἐλυτροῦντο καὶ ἠλευθεροῦντο κακώσεως. Ἐφάνη τῷ Βαλαάμ, τὸν Ἰσραήλ ἀπιόντι καταράσασθαι. Πρὸς δὲ τὸν Τησοῦν τοῦ Ναυῆ ἔφη πυθόμενον· Ἐγὼ Ἀρχιστράτηγος Κυρίου, νυνὶ παραγέγονα. Οὗτος καὶ τοὺς ποταμούς, παρὰ τῶν δυσσεβῶν κατὰ τοῦ ἁγιάσματος καὶ τοῦ εὐκτηρίου ἀπολυθέντας, τελεία χωνεῖα παρέπεμψε. Καὶ πολλὰ ἕτερα ἔστιν ἐν τῇ θεοπνεύστῳ Γραφῇ ἱστορούμενα περὶ αὐτοῦ. Διὰ τοι τοῦτο καὶ ἡμεῖς, προστάτην αὐτὸν καὶ φύλακα τῆς ζωῆς ἡμῶν προβαλλόμενοι, τὴν πάνσεπτον αὐτοῦ πανήγυριν τανῦν ἐορτάζομεν, ἔξαιτούμενοι, ταῖς προστασίαις καὶ πρεσβείαις αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι τῶν δυσχερῶν εὐρεῖν ἀπολύτρωσιν, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τῆς ἐπουρανίου χάριτος καὶ τάξεως καταξιωθῆναι. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἦ παρειστήκεισαν ἀπαύστως, λειτουργοῦσαι μυριάδες τῶν Ἀγγέλων, τοῦ προσώπου ὁρᾶν μὴ φέρουσαι τὴν θέαν, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ἀναβοῶσιν.

Φῶτα ἀνέδειξας οἰκτίρμον, τῶν Ἀγγέλων σου τὴν ἄυλον οὐσίαν, τοῦ ἀρρήτου φωτὸς πληρούμενα ἀπαύστως, Εὐλογητὸς εἶ κράζοντα, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λόγῳ σου τῷ ἐνυποστάτῳ, τῶν Ἀγγέλων τὴν πληθὺν δημιουργήσας, ἁγιάσας δὲ θείῳ Πνεύματι Τριάδα, θεολογεῖν ἐδίδαξας, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικὸν

Τρεῖς ἐννοοῦντες ὑποστάσεις, ἀπερίγραπτον δοξάζομεν οὐσίαν, τὸν Πατέρα Υἱόν, σὺν Πνεύματι βοῶντες, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεύτερος. Οἱ ἐκ τῆς Τουδαίας.

Σὺν χοροῖς Ἀσωμάτων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος δεῦτε κροτήσωμεν, τὴν αἴσιον ἡμέραν, τῆς μνήμης ἐκτελοῦντες, τῶν σοφῶν Ἀρχαγγέλων Χριστοῦ, Εὐλογητὸς εἶ Θεέ, βοῶντες τῶν Πατέρων.

Ὡς φιλόξενοι πάλαι, Ἀβραὰμ ὁ Θεόπτης καὶ Λῶτ ὁ ἔνδοξος, ἐξένισαν Ἀγγέλους, καὶ εὖρον κοινωνίαν, σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μανωὲ τῷ γενναίῳ, καὶ Τωβίτ τῷ πανσόφῳ ὤφθησαν Ἄγγελοι, ἀμείβοντες τὰ ἄθλα, τοῦ βίου κατ' ἀξίαν· καὶ τῶν Παίδων ὁ Ἄγγελος, ἔσβεσε φλόγα ποτέ, πυρὸς καμίνου ὄντως.

Θεοτοκίον.

Τὸ ἡμέτερον ὄλον, ἐκ Παρθένου λαβόντα, δίχα τροπῆς Ἰησοῦ, ταῖς φύσεσι διπλοῦν μέν, ἀλλ' ἓνα ὑποστάσει, πατρικῶς σε κηρύττομεν· ἧς καὶ τὸ εἶδος πιστῶς, σέβομεν ἐκτυποῦντες.

Καταβασία

» Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν
 » κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαν-
 » τες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέ-
 » ρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ.

Τῶν Ἀγγέλων, ζηλώσωμεν τὸν βίον, καὶ τὰς φρένας, πτερῶσωμεν εἰς ὕψος, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀϋλως ἀναμέλψωμεν, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θιασῶται, χορείας οὐρανόυ, οἱ τὸν θρόνον, ἀμφέποντες τῆς δόξης, περὶ Θεόν τε πάντοτε στρεφόμενοι, Ἄγγελοι ὑμνοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὴν ἀϋλου, πυρὸς ποιοῦσαν φλόγα, τοὺς ἐν ὕψει, ἀπαύστως λειτουργοῦντας, καὶ τοὺς Ἀγγέλους πνεύματα δεικνύουσας, Τριάδα προσκυνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὅν ἐν πόλῳ, περικυκλοῦσι τρόμφ, μυριάδες, Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων, ἐν ταῖς ἀγκάλαις φέρειν κατηξίωσαι· τοῦτον Θεοτόκε, πρέσβευε σωθῆναι, τοὺς δοξολογοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεύτερος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἄρχων Ἀγγέλων πέφυκε, Μιχαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος· ἀλλὰ συνδοξάζεται, αὐτῷ λαμπρότερον, ὁ μύστης τῆς χάριτος, καὶ τῆς Παρθένου μνήστρω σεπτός, ὁ τῶν ἀσωμάτων, Στρατηγὸς ἐπαξίως, χαρὰν προδιαγγέλλων, Γαβριὴλ τοῖς βοῶσι· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα, ἐν ποικίλῃ μορφῇ κατιδῶν, Τεζεκιήλ προΐστορῶν ἐκήρυττεν· ἐν οἷς ἑξαπτέρυγα, τὰ Σεραφίμ παρίστανται, καὶ τὰ Χερουβίμ, πολυομμάτως ἐκύκλουν· μεθ' ὧν τοὺς Ἀρχαγγέλους, ἠλεκτρίνους ἑώρα, Χριστὸν δοξολογοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς φοβερὰν τὴν ἔλευσιν, τῆς δευτέρας καθέδρας σου, ἐκδηλοποιῶν ὁ Δανιήλ προέλεγεν· Ὡς θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ παλαιὸς ἐκάθησε· καὶ τὰς τῶν Ἀγγέλων, μυριάδας εἰσάγει, ἐν φόβῳ παρεστῶσας, καὶ φωναῖς ἀσιγήτοις, βοῶσας τῇ Τριάδι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ὁμοούσιος Λόγος ἐκὼν, ὤφθη καὶ ἡμῖν, ἐκ τῆς Παρθένου σύμμορφος, οὐ φύρας εἰς ἄλληλα, τὰ τῆς φρικτῆς ἐνώσεως· εἷς γὰρ ὁ αὐτός, ἐν ἑκατέροις δείκνυται, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, καὶ μιᾷ ὑποστάσει· ἥς νῦν τῆς ἐμφερείας, τὸν τύπον προσκυνοῦμεν.

Καταβασία

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό-
 » κου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργ-
 » γούμενος, τὴν Οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει ψάλ-
 » λουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυ-
 » ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡδὴ θ'. Ὅρους παρῆλθες τῆς φύσεως.

Σὲ τὸν ἀρρήτως ἐνώσαντα, τοῖς ἐπουρανίοις Χριστὲ τὰ ἐπίγεια, καὶ μίαν Ἐκκλησίαν, ἀποτελέσαντα Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Ἀγγελοί τε καὶ Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι Ἐξουσίαι καὶ Κυριότητες, Ἀρχαί τε καὶ Δυνάμεις, Χερουβίμ καὶ Σεραφίμ, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἱκετεύσατε.

Πάντων προστάται δεικνύμενοι, Μιχαήλ σὺν τῷ Γαβριήλ, ἐπισκέψασθε τοὺς ἐκ πόθου τιμῶντας, τὴν πανέορτον ὑμῶν μνήμην, καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦντας, σώζεσθαι παντοίας περιστάσεως.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐδέξω τὸν ἀναρχον, φύσιν τὴν ἐμήν, ἀναπλάσαι βουλόμενον, καὶ τοῦτον σαρκωθέντα, Παρθένε τέτοκας· διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Κανὼν δεύτερος. Κυρίως Θεοτόκον.

Νοσοούντων καὶ πλεόντων, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις, πρὸς σωτηρίαν ὑπέρμαχοι ὤφθητε, τῶν Ἀσωμάτων οἱ πρῶτοι, Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ.

Δυνάμεων καὶ Θρόνων, χοροῖς συγχορευῶν, ὡς Στρατηγὸς τῶν Ἀγγέλων καὶ μύστης Θεοῦ, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Σωτῆρι, Γαβριήλ πρέσβευε.

Ὡς φύλακες τοῦ κόσμου, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ Ταξιάρχαι τῶν ἄνω Δυνάμεων, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα, καθικετεύσατε.

Θεοτοκίον.

Συμφώνως Θεοτόκε, σὲ δοξολογοῦμεν, ὅτι παθῶν καὶ κινδύνων λυτροῦσαι ἡμᾶς, καὶ τὰς ἡμῶν ἰκεσίας, ἐπ' ἀγαθοῖς ἐκπληροῖς.

Καταβασία

» Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδου-

» χούμενος· πανηγυριζέτω δέ, ἀϋλων νόων φύσις γε-

» ραίρουσα, τὰ ἱερὰ Εἰσόδια τῆς Θεομήτορος, καὶ

» βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἄγνη ἀει-

» πάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Ὡς πρόμαχον καὶ πρύτανιν, τοῦ βροτείου σε γένους, καὶ προνομία ἄριστον, Ἀρχιστράτηγε θεῖε, ἀνέδειξεν ὁ Ποιητής, καὶ Θεὸς καὶ δόξη σε, τετίμηκεν ἀπορρήτως, τοῦ προσφωνεῖν ἀνενδότως, τὸν τρισάγιον καὶ θεῖον, ἐπινίκιον ὕμνον.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀρρήτως πυρσευόμενος, ταῖς θεϊκαῖς ἐλλάμψεσι, τῆς υπερφώτου Τριάδος, διέρχη πᾶσαν τὴν κτίσιν, ὡς ἀστραπὴ Ἀρχάγγελε, πληρῶν τὸ θεῖον πρόσταγμα, Μιχαὴλ ἀστραπόμορφε, φρουρῶν φυλάττων καὶ σκέπων, τοὺς σὲ φαιδρῶς ἀνυμνοῦντας.

Ἔτερον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἐξουσιῶν Δυνάμεων, Ἀρχαγγέλων Ἀγγέλων, Κυριοτήτων Θρόνων τε, καὶ Ἀρχῶν πρωτοστάτης, ὑπὸ Θεοῦ κατεστάθης, Ἀρχιστράτηγε θεῖε, Μιχαὴλ ὑπερένδοξε· τῷ ἀστέκτω οὖν θρόνῳ, παρεστικῶς, σκέπε φρούρει φύλαττε σῶζε πάντας, τοὺς πίστει γεραίροντας, τὸν τοῦ κόσμου προστάτην.

Θεοτοκίον.

Τιμιωτέρα πέφυκας, Χερουβὶμ τῶν ἐνδόξων, καὶ Σεραφὶμ πανύμνητε, τῶν φρικτῶν ἀσυγκρίτως, ἐνδοξοτέρα καὶ πάντων, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων,

ἀγιωτέρα Πάναγνε· τὸν γὰρ Κτίστην τῶν ὅλων σωματικῶς, ἀπορρήτως τέτοκας Θεοτόκε· ὃν αἴτησαι τοῖς δούλοις σου, λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων ὡς προεξάρχοντα, καὶ τῶν ἐν γῆ ἀνθρώπων, ἰσχυρὸν σε προστάτην, φύλακα καὶ ῥύστην ὑμνοῦμεν πιστῶς, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, καθικετεύοντες πάσης φθοροποιοῦ, ἀλγηδόνοιο ἡμᾶς ῥύσασθαι. (δίς)

Ὁ Ταξιάρχης τῶν ἄνω θείων Δυνάμεων, σήμερον συγκαλεῖται, τῶν βροτῶν τὰς χορείας, μίαν σὺν Ἀγγέλοις παιδρὰν ἑορτήν, συγκροτῆσαι Συνάξεως, αὐτῶν τῆς θείας, καὶ ἅμα ὕμνον Θεῷ, ἀναμέλψαι τὸν τρισάγιον.

Ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν θείων ἡμᾶς πτερύγων σου, προσπεφευγότας πίστει, Μιχαὴλ θεῖε νόε, φύλαττε καὶ σκέπε ἐν βίῳ παντί, καὶ ἐν ᾧρᾳ Ἀρχάγγελε, τῆ τοῦ θανάτου σὺ πάρεσο βοηθός, ἡμῖν πᾶσιν εὐμενέστατος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ὅπου ἐπισκιάση ἡ χάρις σου Ἀρχάγγελε, ἐκεῖθεν τοῦ διαβόλου διώκεται ἡ δύναμις· οὐ φέρει γὰρ τῷ φωτί σου προσμένειν, ὁ πεσὼν Ἐωσφόρος. Διὸ αἰτοῦμέν σε, τὰ πυρφόρα αὐτοῦ βέλη, τὰ καθ' ἡμῶν κινούμενα ἀπόσβesson, τῆ μεσιτεία σου λυτρούμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ, ἀξιύμνητε Μιχαὴλ Ἀρχάγγελε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἀπὸ τῶν Κανόνων αἱ γ' καὶ στ' ᾠδαί.

Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους·

Ἀδελφοί, εἰ ὁ δι' Ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος...

Εὐαγγέλιον. Κατὰ Λουκᾶν·

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἔμοῦ ἀκούει...

Κοινωνικὸν

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα...

Τῆ Θ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ὁνησιφόρου
καὶ Πορφυρίου· τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν
Ματρώνης καὶ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Νεκταρίου, ἐπισκόπου Πενταπόλεως
τοῦ θαυματουργοῦ.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Πλήρης Ἀσματικὴ Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Νεκταρίου παρατίθεται εἰς τὰς
σελίδας 258–273 τοῦ παρόντος Μηναίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. δ΄. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς ἀθλητὰ μακάριε, Ὁνησιφόρε Χριστόν, τὸν Θεὸν ὠμολόγησας,
ἐναθλῶν στερότοτα, ἀνομούντων πρὸ βήματος· πληγὰς μαστίγων, καὶ
γὰρ ὑπήνεγκας, καὶ πυρακτώσεις, παντὸς τοῦ σώματος· ὄθεν στεφάνῳ
σε, τῷ τῆς νίκης ἔστεψε, ζωαρχικῆ, ὁ ζωαρχικώτατος, χειρὶ
πανεύφημε.

Μάρτυς ἀθλητὰ Πορφύριε, ταῖς τῶν αἱμάτων βαφαῖς, σεαυτῷ
προσεπέχρωσας, πορφυρίδα χάριτι, καὶ δυνάμει τοῦ Πνεύματος· ἦν περ
φορέσας, ὠφθης λαμπρότατος, συμβασιλεύων, τῷ βασιλεύοντι, μόνῳ Θεῷ
ἡμῶν, εἰς αἰῶνας ἔνδοξε· ὃν ἐκτενῶς, πάντοτε ἰκέτευσεν, εἰς τὸ
σωθῆναι ἡμᾶς.

Μάρτυρες ἀξιοθαύμαστοι, διὰ τὴν πάντων ζωὴν, ἱερῶς θανατούμενοι,
ἐπ' ἐσχάρας χαίροντες, φλογιζούσης ἠπλώθητε, καὶ προσδεθέντες,
ἵπποις συρόμενοι, τὸ θεῖον τέλος, καθυπεδέξασθε· ὄθεν δοξάζεσθε,
καὶ συμμακαρίζεσθε, ὑπὲρ ἡμῶν, πάντοτε δεόμενοι, ἀειμακάριστοι.

Καὶ τῆς Ὁσίας

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῆς σαρκὸς τὰ σκιριτήματα, διὰ πόνων ἀσκήσεως, τῆ ψυχῆ φιλόσεμνε καθυπέταξας· καὶ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, Ματρῶνα οἰκήσασα, Ἀσκητῶν πανευσεβῶν, μέσον κατασβεννύουσα, ὑπεκκαύματα, ἡδονῶν θείοις ὄμβροις τῶν δακρύων, καὶ σφοδρότερον τὸν πόθον, τὸν πρὸς τὸν Κτίστην ἐξάπτουσα.

Τερδὸν φροντιστήριον, εἰς πολλῶν περιποίησιν, τῷ Θεῷ ἀνήγειρας χρηματίσασα, ναδὸς τοῦ Πνεύματος πάνσοφε, ψυχῆς καθαρότητι· καὶ ὠδήγησας λαούς, πρὸς ἐπίπονα σκάμματα, τῆς ἀσκήσεως, καὶ προσήγαγες τούτους ὡσπερ προῖκα, σεσωσμένους τῷ Δεσπότῃ· μεθ' ὧν σε πίστει γεραίρομεν.

Αἱ νεάνιδες ἔστερξαν, τὸν Νυμφίον καὶ Κύριον, τῆ διδασκαλίᾳ σου πειθαρχήσασαι, καὶ τῆς σαρκὸς παρωσάμεναι, τὸ χαῦνον ἐν πνεύματι, προθυμίᾳ τῶν παθῶν, εὐσεβῶς κατεκράτησαν, καὶ εἰσήχθησαν, μετὰ σοῦ εἰς νυμφῶνα τοῦ Νυμφίου, τὸν οὐράνιον Ματρῶνα, διὰ παντὸς εὐφραίνόμεναι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ Θεὸν τὸν ἀχώρητον, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, φιλανθρώπως ἄνθρωπον χρηματίσαντα, καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ σοῦ προσλαβόμενον, καὶ θεώσαντα σαφῶς, μὴ παρίδης με Πάναγνε, νῦν θλιβόμενον· ἀλλ' οἰκτείρησον τάχος καὶ παντοίας, δυσμενείας τε καὶ βλάβης, τοῦ πονηροῦ ἐλευθέρωσον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἄμνὰς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καί, Τί τὸ ὄραμα ἔκραζεν, Υἱὲ ποθεινότατε, ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῆ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Ἀπολυτίκια

Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θεῖαν ὄνησιν, ἰχνηλατοῦντες, πορφυρίζοντα, ὠφθητε κρίνα, Ὀνησιφόρε κλεινὲ καὶ Πορφύριε· ὄθεν ὡς ἄρμα τοῦ Λόγου χρυσήλατον, πρὸς τὴν οὐράνιον νύσσαν ἤλάσατε. Θεῖοι Μάρτυρες, Χριστῷ τῷ Θεῷ πρεσβεύσατε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς Ὁσίας.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Χριστὸν ἀγαπήσασα, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, Ἀγγέλων ἐζήλωσας, μετὰ σαρκὸς τὴν ζωὴν, Ματρῶνα θεόπνευστε· σὺ γὰρ συνεύνου φίλτρον, παριδοῦσα ἐμφρόνως, ἤσχυνας τὸν Βελίαρ, τῷ πανσόφῳ σου τρόπῳ· διὸ τῆς ἀκαταλύτου δόξης ἠξίωσαι.

Τοῦ Τεράρχου.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίου.

Σηλυβρίας τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν ἔφορον, τὸν ἐσχάτοις χρόνοις φανέντα, ἀρετῆς φίλον γνήσιον, Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί, ὡς ἔνθεον θεράποντα Χριστοῦ· ἀναβλύζει γὰρ ἰάσεις παντοδαπὰς, τοῖς εὐλαβῶς κραυγάζουσι· Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ,

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται εἰς Κανῶν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Φέρεις ὄνησιν σοῖς ἐπαινέταις, μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄.

Ἦχος δ΄. Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου.

Φέρουσα τοῖς πίστει σε εὐφημοῦσιν, ὄνησιν θεῖαν ἢ σεπτὴν, ἐφέστηκε μνήμη σου, ἐν ἧ ἡ σε ἰκετεύομεν, παμμάκαρ ἡμῶν μνήσθητι.

Ἐχων παρῶρησίας μεμεστωμένον, τὸν σὸν γενναῖον λογισμόν, ἀλόγου προστάγματος, ἠλόγησας θεόπνευστε, καὶ χαίρων μάκαρ ἠθλησας.

Ῥώμη δυναμούμενος οὐρανίῳ, Ὀνησιφόρε πρὸς δεινά, ἐχώρησας βάσανα, καὶ πᾶσαν κατεπάλαισας, ἰσχὺν τοῦ πολεμήτορος.

Θεοτοκίον.

Ἐστησας θανάτου τὴν τυραννίδα, ἀθανασίαν καὶ ζωὴν, τῷ κόσμῳ κυήσασα, Χριστὸν τὸν λυτρωτὴν ἡμῶν, Παρθένε ἀπειρόγαμε.

Ὁ Κανὼν τῆς Ὀσίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸ τῆς Ματρῶνης προφρόνως ᾄδω κλέος. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄

Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τάξεσιν οὐρανίαις, πάντοτε συνοῦσα καὶ μεθέξεσι, θεουμένη Ματρῶνα, τοὺς τιμῶντάς σε σῶζε πρεσβείαις σου.

Ὅλη τῷ θείῳ πόθῳ, περικαιομένη ὑπεκκαύματα, ἡδονῶν ψυχοφθόρων, ἐγκρατείας τοῖς ὄμβροισι κατέσβεσας.

Τίμιον τοῦ Δεσπότη, σκεῦος ἀνεδείχθης ἐκκαθάρασα, τὴν καρδίαν Ματρῶνα, τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς δι' ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Ἡ κυήσασα κόσμῳ, θείαν σωτηρίαν καὶ ἀνάκλησιν, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε, τοὺς πιστῶς σοι προστρέχοντας Ἀχραντε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ γ'. Τόξον δυνατῶν.

Ἦσον τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Λόγον ἐν σταδίῳ, ὁμολογοῦντες οἱ Μάρτυρες, τρικυμίαν τὴν τῶν βασάνων, ἀνδρικῶς ἐναπεκρούσαντο.

Στήσας ἀσφαλῶς τοὺς πόδας σου, Μάρτυς ἐπὶ πέτραν, ὁμολογίας καὶ πίστεως, ταῖς μαστιξίν Ὀνησιφόρε, τῶν ἀνόμων οὐ σεσάλευσαι.

Ὅλω τῷ νοί μακάριε, Μάρτυς ἐκδημήσας, πρὸς Χριστὸν τὸν ποθούμενον, οὐκ ἤσθάνου τῶν ἐκ μαστίγων, ἀλγηδόνων παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον Πάναγνε σωθῆναί με· τὸν γὰρ θείῳ νεύματι, τὸ πᾶν περιάγοντα, ἐσωμάτωσας Θεὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον καὶ διάνοιαν.

Τῆς Ὁσίας. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἐράβδῳ θείας πίστεως, παθῶν διέτεμες θάλασσαν, θείαις ψυχαῖς, προοδοποιοῦσα, τὴν εὐθεϊαν διάβασιν.

Ἐφθης ἐγκαλλώπισμα, μοναζουσῶν σαφῶς πάνσεμνε, καὶ μοναστῶν, βίον κτησαμένη, καθαρὸν καὶ ἀμώμητον.

Νέκρωσιν ἐνδέδυσαι, φθοροποιῶν παθῶν ἔνδοξε, καὶ τὸν ἐχθρόν, διὰ πολιτείας, εὐσεβοῦς ἀπεγύμνωσας.

Θεοτοκίον.

Ἦνεται ἐν μήτρᾳ σου, ὁ Πλαστοργὸς σαρκὶ Πάναγνε, μείνας ὃ ἦν, ὅπως τὸ εὔ εἶναι, τοῖς ἀνθρώποις δωρήσεται.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρέχόντων σοι Κύριε·

» σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πυρὶ τοῦ θεϊκοῦ, ἀναπτόμενοι πόθου, πυρὸς τοῦ αἰσθητοῦ, τῇ προσψαύσει οὐδόλως, μακάριοι ἐφλέχθητε, τὴν δὲ πλάνην ἐφλέξατε· καὶ συρόμενοι, ἀνηλεῶς Ἀθλοφόροι, τὸ ἀοίδιμον, καθυπεδέξασθε τέλος, καὶ δόξης ἐτύχετε.

Δόξα. Τῆς Ὁσίας.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἀνδρειοφρόνως λαθοῦσα τὰς τοῦ ἐχθροῦ, μεθοδείας Μαιτρῶνα πρὸς τὴν ζωὴν, χαίρουσα προσέδραμες, ἀληθῶς τὴν ἐν πνεύματι· καὶ ἀκλινῶς τὸν δρόμον, θεόφρον τελέεσσα, παρὰ Χριστοῦ ἐδέξω, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· ὅθεν καὶ τὰ ρεῖθρα, τῶν ἰαμάτων προχέεις, τοῖς πόθῳ γεραίρουσι, τὴν σὴν μνήμην ἀοίδιμε, μοναζουσῶν τὸ καύχημα. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὤφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἀεὶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Τῶν Μαρτύρων. Ἦδὴ δ΄. Δι' ἀγάπησιν.

Ἡ ἀστράπτουσα τῶν πόνων σου φωταυγία, Ὁνησιφόρε Μάρτυς, ἐφειλκύσατο πόθῳ, πίστει συναθλήσαί σοι, τὸν θεῖον Πορφύριον.

Συνωθήσαντες ἐσχάρῃ πυρακτωθείσῃ, προσεφαπλοῦσιν ἅμα, τοὺς Χριστοῦ στρατιώτας, χαίροντας οἱ τύραννοι, καὶ ζέοντας πνεύματι.

Τερεῖα ὡς ὀλόκληρα Ἀθλοφόροι, καὶ καθαραὶ θυσίαι, τῷ Δεσπότῃ τῶν ὄλων, χαίροντες προσήχθητε· διὸ μακαρίζεσθε.

Νουνεχῶς σε ἀνακείμενον τῷ Δεσπότῃ, προσλαλιαὶ αἱ δόλιαι, ἀπατήσαι οὐδόλως, ἴσχυσαν Πορφύριε, θεόφρον πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Σωματούμενον ἐκύησας Θεὸν Λόγον, ὁμοιωθῆναι Κόρη, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, βροτοῖς εὐδοκήσαντα, πανάμωμε Δέσποινα.

Τῆς Ὁσίας. Εἰσακήκοα Κύριε.

Σταλαγμοῖς τῶν δακρύων σου, ἤρδευσας καρδίαν καὶ ἐγεώργησας, ἀρετῶν ἑκατοστεύοντα, μακαρία στάχυν θεία χάριτι.

Πρὸς Χριστὸν ἐπερείσασα, τὰς τῆς διανοίας βάσεις διέμεινας, ἐπηρείαις, ἀπερίτρεπτος, πονηρῶν δαιμόνων ἀξιάγαστε.

Ἐωμάλῃ φρονήματι, σύζυγον λιποῦσα καὶ βίου τάραχον, τὸν ζυγὸν Χριστοῦ ἐπόθησας, καὶ αὐτοῦ ὀπίσω ἠκολούθησας.

Θεοτοκίον.

Οὐ λιπὼν τὰ οὐράνια, ἄχραντε κενοῦται Θεὸς ἐν μήτρᾳ σου, καὶ μετρεῖται ὁ ἀμέτρητος, τὰ ἀμέτρητά μου λύων πταίσματα.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Οἱ πύργοι τῆς Χριστοῦ, Ἐκκλησίας οἱ ἄσειστοι, μοχλεύσεσι τῶν βασάνων, ἀπερίτρεπτοι σθένει, τοῦ Πνεύματος ἐδείχθησαν.

Τινδάλματα θεῶν, μιαρῶν ἐλεπτύνατε, καὶ ὤφθητε εὐσεβείας, καὶ ἀνδρείας εἰκόνες, σεπτοὶ Μεγαλομάρτυρες.

Στρατεῖαν ἀληθῆ, ἐκ Θεοῦ διεζώσασθε, τὴν πρόσκαιρον δυναστεῖαν, παρωσάμενοι πίστει, καὶ χαίροντες ἠθλήσατε.

Θεοτοκίον.

Ἐνώκησεν ἐν σοί, χωρηθεὶς ὁ ἀχώρητος, καὶ ἔδειξεν οὐρανῶν σε, πλατυτέραν Παρθένε· διὸ σε μακαρίζομεν.

Τῆς Ὁσίας. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Φορέσασα τὸ σχῆμα τὸ ἅγιον, ὦ Ματρῶνα, ἐχθρὸν τὸν ἀλάστορα, ἀσχημοσύνην ἐνέδυσσας.

Ἐρόντων ἀντηλλάξω τὰ μένοντα, καὶ συζύγου, μνήστορα ἀθάνατον, φωταγωγὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὀλόθυκτον προσάγουσα δέησιν, τῷ Δεσπότῃ, Ματρῶνα ἐκοίμησας, τὰς ἠδονὰς τὰς τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον.

Νεκρῶν τε καὶ τῶν ζώντων Δεσπότην, ἀποτεκοῦσα, τὰ πάθη Πανάμωμε, τὰ τῆς σαρκός μου θανάτωσον.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ στ'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Πόνους αἰκισμῶν ἐγκαρτερήσας, Ὀνησιφόρε Μάρτυς, δρόμον ἤνυσας τοῦ μαρτυρίου, καὶ νικητῆς, γεγονῶς ἀπείληφας, τὰ βραβεῖα τὰ οὐράνια.

Ἀλλήλοις συνδούμενοι τῇ πίστει, προσδεδεμένοι ἄμφω, καὶ συρόμενοι λύσιν τοῦ σκήνους, οἷα στερόοι, Ἀθληταὶ ὑπέστητε, τῷ Κυρίῳ συναπτόμε-νοι.

Ἵπποις προσδεθέντες καὶ βιαίως, διασυρθέντες γνώμη, τοῦ δικάζοντος βιαιοτάτη, οἱ εὐκλεεῖς, τοῦ Κυρίου Μάρτυρες, θείου τέλους ἠξιώθησαν.

Θεοτοκίον.

Νομίμων δίχα φύσεως Παρθένε, τὸν νομοδότην τίκτεεις, ἀναπλάττοντα τὴν συντριβεῖσαν, φύσιν ἡμῶν ὃν δυσώπει σῶσαί με, ἁμαρτίαις συντριβόμενον.

Τῆς Ὁσίας. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ὡς ὄρνις εὐκέλαδος ἐν τῷ ἄλσει, τῆς ἀσκήσεως ἠδὺ προσφωνοῦσα, ὡς νοητά, ἐφειλκύσω στρουθία, ἱερωτάτων γυναιῶν συνάθροισιν, τὰ θήρατρα τοῦ δυσμενοῦς, διαδρᾶσα Ματρῶνα ἐν Πνεύματι.

Σαρκὸς μὲν φιλοσοφίᾳ κρατοῦσα, καὶ δαμάζουσα τὰ πάθη Ὁσία· τῆς δὲ ψυχῆς, τὸ τερπνότατον κάλλος, περιφανῶς τῷ Χριστῷ εὐτρεπίζουσα, ὠραία τε καὶ εὐπρεπῆς, ἐγνωρίσθης Ματρῶνα θεόσοφε.

Ἀγγέλων ἐπὶ τῆς γῆς πολιτείαν, ἐπεπόθησας ὑμνοῦσα ἀπαύστως, τὸν δι' ἡμᾶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ὑπερβολῆ σαρκωθέντα χρηστότητος, τὴν φύσιν τε τῶν γυναικῶν, κατ' ἐχθροῦ τοῦ δολίου νευρώσαντα.

Θεοτοκίον.

Δεδούλωτο ἁμαρτία ἢ φύσις, τῶν ἀνθρώπων· ἀλλὰ ταύτην ἐρρύσω, τῆς πονηρᾶς, Θεοτόκε δουλείας, τὸν τῶν ἀπάντων Δεσπότην κυήσασα, τὸν δείξαντα πᾶσιν ἡμῖν, τῆς ζωῆς τὰς εἰσόδους Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-

» γελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλή-

» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι

» ὡς Ἴωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Μαρτύρων δυάς, ἀθλήσαντες στερόβωτα, ἐχθοῦ τὴν ὄφρυν, εἰς γῆν κατηδάφισαν, ἐλλαμφθέντες χάριτι, τῆς ἀκτίστου Τριάδος οἱ ἐνδοξοί· καὶ νῦν μετ' ἀγγέλων αὐτῆ, πρεσβεύουσιν ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ὁσίας, ὁμοιον.

Τὸ σῶμα τὸ σόν, νηστείαις κατατήξασα, ἐν μέσφ ἀνδρῶν, Ματρῶνα κατοικήσασα, προσευχαῖς σχολάζουσα, τὸν Δεσπότην ἐνθέως ἐθεράπευσας· δι' ὃν πάντα κατέλιπες, ὁσίως τὸν βίον διανύσασα.

Ὁ Οἶκος.

Ἄνοιξόν μου τὸ στόμα Χριστέ μου, ἀνυμνῆσαι καὶ λέγειν τοὺς ἀγῶνας τῆς σῆς Ὁσίας φιλάνθρωπε· ὅπως τὰ πάντα καταλιποῦσα, καὶ ποθήσασα μόνον σὲ τὸν Νυμφίον, τὰ ἐπὶ γῆς ὡς φθαρτὰ ἐλογίσατο ἅπαντα· καὶ τύπον τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ ἐν ἑαυτῇ τυπώσασα, δαιμόνων θράση κατήργησε, καὶ εἰς τέλος αὐτοῦς ἐξηφάνισεν, ὁσίως τὸν βίον διανύσασα.

Συναξάριον

Τῆς Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ὀνησιφόρου καὶ Πορφυρίου.

Στίχ. Ἴπποις, Ὀνησιφόρε, πρὸς Θεὸν τρέχων,

Ἐχεις συνιππεύοντα καὶ τὸν οἰκέτην.

Νύσσης οὐρανίης ἐπέβητ' ἐνάτη, ᾧ ἀθληταί.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι, Πορφύριος καὶ Ὀνησιφόρος, διωγμοῦ καταλαβόντος, διεβλήθησαν ὡς χριστιανοί· καὶ ἀχθέντες ἐπὶ τοῦ βήματος, ἔστησαν ἐδραῖοι καὶ ἀπτόητοι, ὁμολογοῦντες τὸν Χριστόν, Θεὸν ἀληθινόν, οὐρανοῦ τε καὶ γῆς ποιητήν. Διὰ γοῦν τὴν τοιαύτην ὁμολογίαν, μαστίγων πληγὰς διαφόρους ὑπέμειναν καὶ πυρακτώσεις κατὰ παντὸς τοῦ σώματος. Εἶθ' οὕτως, ἐπ' ἐσχάρας φλογιζούσης ἀνέπεσον. Ἐν πᾶσι δὲ τούτοις, τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν ἐνοπτριζόμενοι τὴν ἀπόλαυσιν, εἰ καὶ ἔπασχον ὑπὸ τῶν ἀθέων, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκουφίζοντο. Οἱ δὲ δεινοὶ καὶ δυσσεβεῖς ἐκεῖνοι, ἰδόντες τοὺς Ἁγίους ἀσινεῖς, εἰς μανίαν περισσοτέραν ἀνήφθησαν· καὶ δήσαντες τοὺς τιμίους αὐτῶν πόδας, ἀγρίοις ἵπποις προσέδεσαν· καὶ ὑπὸ στρατιωτῶν διωκόμενοι ἐπὶ πολλαῖς ταῖς ὥραις οἱ ἵπποι, ἐν ἀκάνθαις καὶ τριβόλοις καὶ τραχινοῖς τόποις τὰς σάρκας αὐτῶν κατέξεναν, οἱ καὶ τὰς ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέδωκαν. Τότε χριστιανοί τινες, ἐν κρυπτῷ λαβόντες τὰ ἅγια

αὐτῶν λείψανα, κατέθεντο ἐν κώμη Παγκεανῶν, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ματρῶνης.

Στίχ. Ζωῆς μελλούσης ἀξιοῦται Ματρῶνα,

Ὡς ἐν βίῳ ζήσασα ταύτης ἀξίως.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Λέοντος τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας. Καὶ συναφθεῖσα ἀνδρὶ καὶ μιᾶς παιδὸς μήτηρ γενομένη, ἀνέρχεται ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ τοῦ ἰδίου ἀνδρός, δεκαπέντε ἐτῶν οὔσα. Καὶ γενομένη συνήθης παρθένου τινὸς Εὐγενίας καὶ τὴν αὐτῆς ζηλώσασα ἄσκησιν, οὐκ ἀφίστατο τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ διανυκτερεύουσα, νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις ἐσχόλαζε. Τὸν δὲ εὐσεβῆ περὶ Θεὸν ἔρωτα θερμότερον διανάψασα, παραδίδωσι τὴν θυγατέρα αὐτῆς γνωρίμῳ τινὶ γυναικί, τοῦνομα Σωσσάνη· αὕτη δὲ παραγίνεται, ἀνδρικήν στολὴν ὑποδυσάμενη, εἰς τὸ τοῦ ἁγίου Κασσιανοῦ Μοναστήριον. Καὶ ὑποκριθεῖσα τὸ τῶν εὐνούχων σχῆμα, ἐν τῇ εἰρημένῃ Μονῇ παραδέχεται, καὶ συνῆν τοῖς Μοναχοῖς. Τοῦ δὲ ὁσίου Κασσιανοῦ δι' ἀποκαλύψεως μαθόντος τὰ κατ' αὐτήν, παρεπέμφθη ἐν Ἐμέσῃ τῇ πόλει εἰς Μοναστήριον γυναικῶν· κάκεῖθεν εἰς Τεροσόλυμα μεταβαίνει· ἔπειτα εἰς τὸ Σίναιον ὄρος· εἶτα εἰς Βηρυτόν, ἐνθα διὰ προσευχῆς ἐν ἀνύδρῳ τόπῳ ὕδωρ ἐξήνεγκεν. Ὑποστᾶσα δὲ πολλὰς προσβολὰς δαιμόνων, ἔκ τινος ἐπιφανείας ἀνῆλθεν αὔθις ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὁφθεῖσα δὲ αὔθις τῷ ἁγίῳ Κασσιανῷ, παρ' αὐτοῦ ἐπετρέπη μένειν ἐν τῇ Μονῇ, ἣτις κατ' ἐπωνυμίαν αὐτῆς λέγεται τὸ Ματρῶνης, μέχρι τοῦ νῦν. Βιώσασα δὲ τὰ ἑκατὸν ἔτη σχεδόν, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας.

Στίχ. Λέσβου τὸ θρέμμα, παρθένος Θεοκτίστη,

Κτίστη Θεῷ πρόσεισι νύμφη παγκάλη.

Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Μηθύμνης, τὸν βίον Μοναχή· ἐκ παιδόθεν γὰρ παρὰ τῶν συγγενῶν ἐδόθη εἰς παρθενῶνα καὶ τὸ μοναχικὸν περιεβάλετο σχῆμα. Ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν δὲ γενομένη, εἰς τὴν πλησίον ἐξέδραμε κώμην, τὴν ἰδίαν ἀσπασομένη ἀδελφὴν. Ταύτη δὲ τῆ νυκτὶ ἐπιδραμόντες Κρηῆτες, ὧν ἠγεῖτο ὁ Νήσιρις ἐκεῖνος, πάντας τοὺς ἐγχωρίους ἐκείνους κάκεῖνην συνέλαβον. Ἔωθεν οὖν προσώρμισαν τῇ νήσῳ Πάρῳ· καὶ προσαγαγόντες τοὺς αἰχμαλώτους, τὰ τιμήματα διετίθεντο. Ἡ δὲ Θεοκτίστη, λάθρα πρὸς τὴν ὕλην χωρήσασα, ἀνεύρετος ἦν. Αὕτη οὖν ἔκτοτε ἐκεῖσε μέϊνασα, καὶ λιμῷ καὶ παγετῷ καὶ καύσωνι πολλῷ προσπαλαίσασα, θερμοῖς καὶ λαχάνοις ἀγρίοις τρεφομένη καὶ ὑπ' οὐδενὸς βλεπομένη, διήρκεσεν ἔτη τριάκοντα πέντε, Θεῷ μόνῳ προσομιλοῦσα (ῶ καὶ ἔζη), καὶ τῆ πανάγνῳ Θεοτόκῳ.

Τοῦ δὲ τριακοστοῦ πέμπτου ἔτους τέλος ἔχοντος, κατὰ τινα θείαν οἰκονομίαν, κυνηγός τις θηρεύων θήραν, εἶτα χωρίσας ἑαυτὸν τῶν ἐταίρων αὐτοῦ καὶ ἀνιχνεύων, εἰσῆλθεν ἐν τινι τῆς Θεοτόκου ναῶ ἱστορίας χάριν· ἔρημος γὰρ ἦν ὁ τόπος· καὶ εὐξάμενος καὶ μικρὸν ἀνανεύσας, εἶδε κατὰ τὸ δεξιὸν τῆς ἀγίας τραπέζης μέρος, ὡσπερ κρόκην ὑπὸ ἀνέμου ῥιπιζομένην, ἣ ὡς ἴστον ἀράχνης. Ὡς δὲ προβὰς διαγνῶναι τὸ ζητούμενον καὶ φαινόμενον ἠβουλήθη, ἤκουσε φωνῆς λεγούσης· Στήθι ἄνθρωπε καὶ μὴ πλησιάσης· αἰσχύνομαι γάρ, γυνὴ οὖσα, θεαθῆναί σοι. Αὐτὸς δὲ καταπλαγείς καὶ τρόμῳ ληφθείς, ἐβούλετο φυγεῖν· ἀνωρθοῦντο γὰρ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἀκάνθης ἦσαν ὀξύτεραι. Μόλις δὲ εἰς ἑαυτὸν γενόμενος, ἠρώτα, Τίς, καὶ πόθεν εἶη. Ἡ δὲ, Ῥίψον, ἔφη, χιτῶνιον, δέομαι, καὶ καλυψαμένη, λέγειν οὐκ ὀκνήσω. Καὶ ὁ μὲν τὸ κελευσθὲν ταχέως ἐποίησεν· ἡ δὲ, ὡς ἔλαβε τὸν ἐπενδύτην, τοῦτον περιεβάλετο, καὶ τῷ σταυρῷ ἑαυτὴν τειχίσασα, ἐφάνη τῷ κυνηγέτῃ. Καὶ ἦν μὲν τὸ εἶδος γυναικεῖον, τὸ δὲ φαινόμενον ὑπὲρ ἄνθρωπον· ἡ θριξ λευκή, τὸ πρόσωπον μέλαν, δέρματι μόνῳ συνέχουσα τὴν τῶν ὀστέων ἁρμονίαν· τὸ δὲ ὄλον, σκιὰ ἦν. Ἐξειποῦσα δὲ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα, προσέθηκε καὶ ταῦτα, ἀξιοῦσα τὸν κυνηγέτην δι' ἱερέως κομίσασθαι αὐτῆ μερίδα τοῦ Ἁγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ οὕτως ἀπηλλάττοντο ἀπ' ἀλλήλων ἐκάτεροι.

Ὡς δὲ πάλιν ὁ ἀνὴρ ἐπανῆκε σὺν ἱερεῖ, φέροντι τὰ θεῖα μυστήρια, αὐτὴ ἐπευξαμένη, μετέλαβεν, εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ ἀναπέμψασα. Αὐτὸς δὲ ἀπελθὼν καὶ θηρεύσας καὶ ταχὺ πάλιν εἰς τὸν τόπον ἐπανελθὼν, εὔρε κειμένην ταύτην νεκράν· καὶ ὡς αὐτῷ ἦν δυνατόν, ἀνορύξας τὴν γῆν καὶ πολλὰ δεηθείς, τὴν μακαρίαν ἐκείνην κατέθηκεν ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ κειμένην εὔρεν αὐτήν, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων γυναικῶν Εὐστολίας καὶ Σωπάτρας.

Στίχ. Ὁλη καλὴ σὺ πρὸς Θεὸν χωρεῖς Λόγον,

Στολαῖς σταλεῖσα ψυχικαῖς Εὐστολία.

Σωπάτρα Πατὴρ Πνεύματός τε καὶ Λόγου

Θρόνῳ παρέστη, δοῦσα γῆ τὸ σαρκίον.

Ἡ ἁγία Εὐστολία ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαυρικίου τοῦ βασιλέως, γονέων εὐσεβῶν καὶ τὴν Ῥώμην οἰκούντων. Ἐν ἀπαλῇ δὲ τῆ ἡλικίᾳ σεμνείῳ ἑαυτὴν ἐκδοῦσα, νηστείας καὶ ἀγρυπνίας ἐσχόλαζε. Θείῳ δὲ πυρπολουμένη ἔρωτι, καταλιποῦσα τὴν Ῥώμην, τὴν Κωνσταντινούπολιν καταλαμβάνει. Καὶ περιελθοῦσα τοὺς σεβασμίους οἴκους καὶ τὸν πόθον ἀφοσιωσαμένη, Σωπάτρα, τῆ τοῦ Μαυρικίου θυγατρὶ, εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Θεοτόκου ἀπιούση, περιτυγχάνει. Καὶ ἐπεὶ ἀρετῆ κρυβῆναι οὐ δύναται, ἰκέτευεν ἡ Σωπάτρα τὴν μακαρίαν Εὐστολίαν, ἔχειν αὐτὴν μητέρα πνευματικὴν καὶ σώματος καὶ ψυχῆς φύλακα. Καὶ δὴ καταλιποῦσα τὴν βασιλείαν, τὸν μονήρη βίον ὑπέδου καὶ πρὸς ἀγῶνας

καὶ πόνους ἐχώρησεν. Αἰτησαμένη δὲ ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ βασιλέως τόπον τινὰ ἐπιτήδειον, καὶ δειμαμένη οἶκον εὐκτήριον, ἐκέϊσε ἅμα τῇ ἀγία Εὐστολία διῆγε. Πολλὰ δὲ πρὸς αὐτὰς φοιτῶσαι παρθένοι καὶ εὐσεβεῖς, σὺν αὐταῖς τὸν σκληρὸν καὶ ἐπίπονον βίον μετήρχοντο. Ἡ δὲ μακαρία Εὐστολία πλείστοις ἔτεσιν ἀγωνισαμένη, πρὸς Κύριον μετ' εἰρήνης ἀνέρχεται, διάδοχον καταλιποῦσα τὴν μακαρίαν Σωπάτραν· ἣτις τὰ ὅμοια τῇ πνευματικῇ ἐπαγωνισαμένη Μητρὶ καὶ εἰς ἄκρον ἀρετῆς φθάσασα, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἀγίου Μάρτυρος Ἀντωνίου*.

Στίχ. Ἀντώνιον κτείνουσι τὸν θεῖον ξύλοις,

Οἱ τὸ ξύλον τιμῶντες ὡς θεὸν πλάνοι.

Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Σύρων χώρας, λιθοτόμος τὴν τέχνην. Ἰδὼν δὲ τοὺς Ἕλληνας ἀπερχομένους εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων καὶ θύοντας, παρήνευσεν αὐτοῖς ἀσποστῆναι αὐτῶν. Ὡς δὲ οὐκ εἰσηκούσθη, λυπηθεὶς ἀνεχώρησεν εἰς ἔρημον τόπον καὶ εὕρισκει δοῦλον θεοῦ ἀναχωρητὴν, ὀνόματι Τιμόθεον· καὶ σὺν αὐτῷ διατρίψας ἔτη δύο καὶ λαβὼν τὰς εὐχὰς αὐτοῦ, κατήλθε πάλιν πρὸς τὸν πεπλανημένον λαὸν τοῦ χωρίου αὐτοῦ. Καὶ εὐρῶν αὐτοῦς ἐορτὴν ἐπιτελοῦντας τοῖς δαίμοσιν, εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν αὐτῶν, συνέτριψε πάντα τὰ εἰδῶλα. Εἶτα κρατηθεὶς καὶ τυφθεὶς ἰσχυρῶς, ἀπῆλθεν εἰς Ἀπάμειαν τῆς Συρίας. Καὶ δεηθεὶς τοῦ Ἐπισκόπου, τὴν κλήσιν Ὀσίου, λαβεῖν ἐξουσίαν τοῦ κτίσαι ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἤρξατο κτίζειν. Καὶ τοῦτο μαθόντες οἱ ἐγχωρῖται αὐτοῦ, νυκτὸς ἐπελθόντες, τοῖς ξίφεσι μεληθὼν τοῦτον κατέκοψαν, καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Χριστοφόρος καὶ Μαύρα ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Πλάνην ἀμαυροῖ Μαύρα καρθεῖσα ξίφει,

Χριστοῦ δὲ τμηθεὶς φῶς ὁρᾷ Χριστοφόρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Ναρσῆς καὶ Ἀρτέμων ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ναρσῆς σὺν Ἀρτέμονι ἐκκοπεὶς ξίφει,

Σὺν Ἀρτέμονι λαμβάνει καὶ τὰ στέφη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὁσίου Ἰωάννης ὁ Κολοβὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἰωάννην ἔκρυσσε γῆς βραχὺς τόπος,

Ὅς, κὰν βραχὺς τὸ σῶμα, τὴν πρᾶξιν μέγας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὁσίου Ἑλλάδιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Εἰ καὶ μετέστης, Ἑλλάδιε, τοῦ βίου,

Πίναξ ἔμεινας ἀρετῶν τοῖς ἐν βίῳ.

Ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Συμεὼν ὁ Μεταφραστὴς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκκλησία σοι, Συμεῶν, ὄφλει χάριν,

Ἐπὲρ μεταφράσεως Ἁγίων βίων.

Οἱ ὄσιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν Εὐθύμιος καὶ Νεόφυτος, οἱ κτήτορες τῆς σεβασμίας Μονῆς τοῦ Δοχειαρίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Εὐθύμιον συνάμα τῷ Νεοφύτῳ,

Τιμῷ, κτίσαντας τὴν Μονὴν Ἀρχαγγέλων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοί ποτε.

Εὐγενεστάτης ψυχῆς, τοὺς εὐγενεῖς σου τρόπους, ὑποδεικνύων ὠμολόγησας, τυράννων ἐνώπιον, Ὁνησιφόρε Μάρτυς, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Τὴν δι' αἰῶνος θείαν, ἐλευθερίαν στέργων, τῷ σῷ Δεσπότῃ ὡς εὐήκοος, οἰκέτης συνήθλησας, καὶ σὺν αὐτῷ χορεύεις, Πορφύριε παμμάκαρ.

Αἵμασι θείοις ὑμῶν, τὴν ἐπηρμένην φλόγα, τῆς ἀθεΐας κατασβέσαντες, βοᾶτε πανεύφημοι· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἴνα τῆς μακαρίας, καὶ ἀθανάτου δόξης, ἀξιοθῆτε τὸν μακάριον, ὑπέστητε θάνατον, θεοφεγγεῖς ἀστέρες, τοῦ νοητοῦ Ἡλίου.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον Λόγον, σῶν ἐξ αἱμάτων τίκτεις, βροτοὺς θεῶσαι εὐδοκήσαντα, Παρθένε τοὺς μέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Ὁσίας. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὡσπερ τρυγῶν ὠραιότητα, διετήρησας Θεῷ τὴν σωφροσύνην, εὐτεκνίαν παθῶν, στειρώσει μακαρία, ὡς ἀληθῶς πλουτήσασα, διὰ σοῦ τῶν σεσωσμένων.

Κόσμον σεμνὴ καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καταλείψασα ἐνθέῳ πεποιθήσει, ὑπερκόσμιον νῦν, κληροῦσαι κληρουχίαν, μοναζουσῶν ὑπάρχουσα, ἀληθῶς Ματρῶνα κόσμος.

Θεοτοκίον.

Λύουσα Εὐας τὴν κατάραν, παναμώμητε ἐγέννησας Παρθένε, τὸν τῶν ὄλων Θεόν, ἀφράστως συλλαβοῦσα, καὶ ὑπὲρ νοῦν κυήσασα, σωτηρίαν τοῖς ἀνθρώποις.

Τῶν Μαρτύρων. Ἦδὴ ἡ'. Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Μέλη σπαραγμοῖς ἐκδεδωκότες, κατεσπαράξατε ἐχθροῦ, ἀσύνητον καρδίαν, μείναντες ἀσάλευτοι τὸν νοῦν, μεγαλώνυμοι στεφανηφόροι.

Αἵμασιν ὑμῶν τὸ πῦρ ἐσβέσθη, τῆς ἀγνωσίας Ἀθληταί· πιστῶν δὲ κατηρδεύθη, πάντων καὶ καρδία καὶ ψυχὴ, ἀναθάλλουσα θεογνωσίαν.

Κύματα δεινῶν κολαστηρίων, τῇ κυβερνήσει τοῦ Χριστοῦ, διήλθετε καὶ ὄρμῳ, θείας βασιλείας οὐρανῶν, προσωρμίσθητε ἐν ἀφθαρσίᾳ.

Ἄνθρακες πυρὶ τοῦ Παρακλήτου, προσαναπτόμενοι σαφῶς, οἱ Μάρτυρες δειχθέντες, ἐφλεξαν τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐφώτισαν τὴν οἰκουμένην.

Θεοτοκίον.

Ῥόδον ἐκλεκτὸν ἐν ταῖς κοιλάσι, Κόρη τοῦ βίου εὐρηκῶς, ἠράσθη σου τοῦ κάλλους, Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ σαρκωθείς, εὐωδίασε τὴν οἰκουμένην.

Τῆς Ὁσίας. Νικηταὶ τυράννου.

Εὐσεβείας τρόποις, τὴν ψυχὴν κοσμήσασα Ματρῶνα θεῖον, τῷ Χριστῷ προσῆξας, μελωδοῦντα πάνσεμνε χορὸν Παρθένων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῶν σῶν ἰδρώτων, ὄμβροι θεία χάριτι τῶν παθημάτων, τοὺς ὄμβρους Ματρῶνα, θολεροῦς ξηραίνουσι καὶ τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς φοιτῶντων πάντοτε ἀρδεύουσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σεαυτὴν τοῖς ὅπλοις, πίστει καθοπλίσασα τῆς ἐγκρατείας, οὐκ ἐτρώθη βέλεια, ἠδονῆς διάγουσα ἀνδρῶν ἐν μέσῳ· τὸν τὴν Εὐαν πάλαι τρώσαντα δὲ ἔτρωσας, λόγῃ σωφροσύνης, Ματρῶνα μακαρία.

Θεοτοκίον.

Ἴδοὺ ἡ Παρθένος, ὡς φησιν ἐν Πνεύματι ὁ Ἡσαΐας, ἔσχεν ἐν κοιλίᾳ, τὸν ἡμᾶς ῥυσάμενον Ἄδου κοιλίας, εὐσεβῶς βοῶντας· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῆ χάριτί σου γεγο-

» νότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι

» Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύ-

» ριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ θ'. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰσχυσαν δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, νευρούμενοι, τοὺς ἀσάρκους μετὰ σώματος, καταπαλαῖσαι οἱ γενναῖοι, ἀδάμαντες οἱ στυλοὶ τῆς πίστεως, καὶ νῦν εἰς οὐρανοὺς συνευφραίνονται, τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐναθλήσασιν.

Ὡς ἄρμα τοῦ Λόγου ἱερόν, γενόμενοι, τοῖς ἀλόγοις προσεδέθητε, Μάρτυρες θεῖοι καὶ πρὸς νύσσαν, οὐράνιον ἐφθάσατε χαίροντες, καὶ νίκης τὰ βραβεῖα ἐδέξασθε· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Σώματα ὑμῶν Παγκεανῶν, περίδοξος, νῦν κατέχει κώμη Μάρτυρες, θεῖους πλουτήσασα προστάτας, ὑμᾶς καὶ ἰατροὺς θεραπεύοντας, σωμάτων καὶ ψυχῶν ἀρρώσθημα, τῶν προσιόντων πίστει πάντοτε.

Ἡ θεία δυὰς καὶ φωταυγῆς, Πορφύριε, Ἀθλοφόρε παναοίδιμε, Ὀνησιφόρε γενναιόφρον, Τριάδι τῆ Ἁγία πρεσβεύσατε, εἰρήνην καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσιν, παρασχεθῆναι τοῖς ὑμνοῦσιν ὑμᾶς.

Θεοτοκίον.

Φορέσας με ὅλον ἐκ τῶν σῶν, προέρχεται, ὡς νυμφίος Παναμώμητε, θεῖων αἱμάτων ὁ Δεσπότης, καὶ γάλακτι ἐκτρέφεται ἄπασαν, τὴν κτίσιν διατρέφων βουλήματι, εὐλογημένη ἀειπάρθενε.

Τῆς Ὁσίας. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ὡς θεία σὺ περιστερά, ἀρετῶν κεχρυσωμέναις ταῖς πτέρυξι, Ματρῶνα ἔνδοξε, ἀνεκουφίσθης καὶ νῦν κατέπαυσας, ἔνθα Ὁσίων οἱ χοροί, Δικαίων τὰ τάγματα, καὶ ἡ αἰώνιος, εὐφροσύνη καὶ χαρὰ ἀνεκκλάλητος.

Στέργουσα τὸν ἐκ γυναικός, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν ἀνατείλαντα, ἄδυτον Ἥλιον, τὴν καυστικήν τε καὶ δυσδιόδευτον, ῥαδίως ᾤδευσας Σεμνή, τρίβον τῆς ἀσκήσεως, δαίμονας φλέγουσα, καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς ἐκλεαίνουσα.

Ἡ θεία μνήμη σου ἡμῖν, τηλαυγέστερον ἡλίου ἀνέτειλε, φωταγωγοῦσα ἡμῶν, τὰς διανοίας καὶ τὰ νοήματα· ἐν ἧ μνημόνευσε ἡμῶν, τῶν μνημονευόντων σου, Ματρῶνα πάνσεμνε, παρρησίαν πρὸς Χριστὸν ὄντως ἔχουσα.

Θεοτοκίον.

Φέρουσα Κόρη ταῖς χερσί, τὸν τὰ σύμπαντα τῷ νεύματι φέροντα, χειρός με λύτρωσαι, τοῦ ἀλλοτρίου τῆ μεσιτεία σου· καὶ τῷ φωτί σου τὴν ἐμήν, διάνοιαν φώτισον, καὶ ἀλλοτρίωσον, τῶν παθῶν τῶν ἀναιδῶς πολεμούντων με.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
 » τάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ
 » σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος
 » ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
 » μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τῶν Μαρτύρων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τοὺς Μάρτυρας τιμήσωμεν, τοὺς ἐν ἀθλήσει λάμπαντας, καὶ
 καταυγάσαντας κόσμον, μαρτυρικαῖς ἀγλαΐαις, Ὀνησιφόρον τὸν μέγαν,
 καὶ τὸν σεπτὸν Πορφύριον· καὶ γὰρ αὐτοὶ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ ἡμῶν
 τῶν ἐν πίστει, αὐτῶν τελούντων τὴν μνήμην.

Καὶ τῆς Ὁσίας.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ὅλον ὑψώσασα τὸν νοῦν, τῆς σχέσεως τῶν γηίνων, ἀνεπιστρόφως
 Ματρῶνα, ὤδευσας τρίβον θεόφρον, τῶν ἐντολῶν τοῦ Σωτῆρος· διὸ ἡμῶν
 ὑπερεύχου.

Θεοτοκίον.

Τερωτάταις φωναῖς σε, σεπτοὶ Προφῆται Παρθένε, κατήγγειλαν
 ἐσομένην, Θεοῦ Μητέρα· διὸ σε, εἰδότες πίστει καὶ πόθῳ, γεραίρομεν
 Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ὀλυμπᾶ,

Ῥοδίωνος, Σωσιπάτρου, Τερτίου, Ἐράστου

καὶ Κουάρτου· καὶ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ὁρέστου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Τῶν Ἀποστόλων

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Κόσμου τὰ πληρώματα καθά, ἀετοὶ ὑπόπτεροι, περιφανῶς περιθέοντες, ἱεροκήρυκες, τοὺς ἐζωγρημένους ὑπὸ τοῦ ἀλάστορος, εἰλκύσατε πρὸς πίστιν ἀμώμητον· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τέρτιον Σωσίπατρον φωναῖς, ἱεραῖς τιμήσωμεν, καὶ Ὀλυμπᾶν καὶ Ῥοδίωνα, σὺν τούτοις Ἐραστον, τὸν ἱερομύστην, καὶ τὸν θεῖον Κούαρτον, δοξάζοντας Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἰκετεύοντας, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔθνη προσηγάγετε Χριστῷ, τῷ Θεῷ μακάριοι, λελυτρωμένα τῷ αἵματι, τοῦ εὐδοκήσαντος, ἐπὶ γῆς τεχθῆναι, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον, θελήσει ὑπομείναντος πάνσοφοι· ᾧ νῦν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μάρτυρος. Ὅμοια.

Ὅρέστα πανόλβιε βαφαῖς, τοῦ ἰδίου αἵματος, σαυτῷ πορφύραν ἐπέχρωσας, ἦν στολισάμενος, καὶ τῆς νίκης στέφος, ἐπαναδησάμενος, Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ παρίστασαι· ὃν καθικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πυρὶ τῶν ἀγώνων σου σοφέ, πλάνην κατενέπρησας, καὶ ταῖς σταγόσι τοῦ αἵματος, ἐχθρῶν ἐβύθισας, παρατάξεις πάσας, καὶ πιστῶν κατήρδευσας, καρδίας βλαστανούσας εὐσέβειαν· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅρθρος ἐξανέτειλας αὐγαῖς, καταστράπτων ἅπασαν, τὴν οἰκουμένην τῶν ἄθλων σου, Ὅρέστα ἔνδοξε, Ἀθλητῶν τὸ κλέος, καὶ τῆς ἀθεότητος, τὸ σκότος ἐκδιώκων τῇ χάριτι· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ξένον ἄκουσμα Ἀγνή· χαῖρε ξύλον ἅγιον, τοῦ Παραδείσου θεόφυτον· χαῖρε ἐξάλειψις, πονηρῶν δαιμόνων· χαῖρε ξίφος δίστομον, ἐχθροῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσα, τῷ ξένῳ τόκῳ σου· Παναγία ὑπεράμωμε, ξενωθέντας, ἡμᾶς ἀνακάλεσαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἴδιον ἄρνα ἢ ἄμνάς, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ Σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, εἶδος οὐκ ἔχοντα, οὐδὲ κάλλος, Οἴμοι! θρηνηφοῦσα ἔλεγε·

ποῦ σου τὸ κάλλος ἔδου γλυκύτατε; ποῦ ἡ εὐπρέπεια; ποῦ ἡ χάρις ἡ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Υἱέ μου παμφίλιτατε;

Ἀπολυτίκια

Τῶν Ἀποστόλων. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Τῆς σοφίας τὸν λόγον καταπλουτήσαντες, τῆς εὐσεβείας φωστῆρες καὶ ὑποφῆται σοφοί, ἀνεδείχθητε ἡμῖν Χριστὸν κηρύττοντες, Κούαρτε Ἐρασμε κλεινέ, Τέρτιε καὶ Ὀλυμπᾶ, Σωσίπατρε καὶ Ῥοδίων, Ἀπόστολοι Θεηγόροι, φωταγωγοὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος. Γερασίμου.

Χριστὸν ὁμολογήσας ἐπὶ τῶν ἀσεβούντων, εἰδωλομανίας τὸ θράσος καθεῖλες Ἀθλοφόρε, καὶ δόξης ἐγένου κοινωνός, ἀγῶνας πολυτρόπους ἐνεγκών· διὰ τοῦτό σε Ὁρέστα ὡς νικητήν, τιμῶντές σοι ἐκβοῶμεν· Δόξα τῷ παρασχόντι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, λέγομεν ἓνα Κανόνα τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων τοὺς δύο παρόντας.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀποστόλων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θεηγόρους Μαθητὰς ὑμῶν συντόνως. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ.

Θεῖοι πεφυκότες Μαθηταί, τοῦ σαρκωθέντος δι' οἶκτον Θεοῦ ἡμῶν, τοῦτον δυσωπήσατε, ἀμαρτιῶν δωρήσασθαι συγχώρησιν, τοῖς ἐπιτελοῦσιν, ὑμῶν τὴν μνήμην μακάριοι.

Ἐσοπτρα Θεοῦ φωτοειδῆ, χωρητικὰ τῶν αὐτοῦ διαδόσεων, ὠφθητε μακάριοι, πᾶσι πιστοῖς ἀγαθοδότης νέμοντες, τὰς σωτηριώδεις, αὐγὰς θεόπται Ἀπόστολοι.

Ἡὔγασαν τοῖς πᾶσι φωτισμόν, ἀπαυγασμάτων πηγὰς ἀρυσάμενοι, Ἐραστος καὶ Τέρτιος, καὶ Ὀλυμπᾶς Ῥοδίων καὶ Σωσίπατρος, ἅμα τῷ Κουάρτῳ, οὗς εὐσεβῶς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον.

Γένος τὸ ἀνθρώπινον τῆ σῆ, κυφορία Παρθένε ἀνέπλασας· Λόγον γὰρ ἐκήσας, τὸν τοῦ Πατρὸς σάρκα θνητὴν φορέσαντα, καὶ ἀθανασίας, ὁδοῦς ἡμῖν ὑποδείξαντα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τοὺς σοὺς, Ὁρέστα Μάρτυς, ἄθλους αἰνέσω.

Ῥδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Ταῖς θεϊκαῖς, καταστραπτόμενος πάντοτε, μαρμαρυγαῖς πανεύφημε, τὴν φωτοφόρον σου, ἔορτὴν τοὺς τιμῶντας, καταύγασον, καὶ σκότους δεινῶν ἀπάλλαξον.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ, θεῖός σε πόθος ἐξέκαυσε, καὶ δυνατὸν εἰργάσατο, τὴν εὐκατάπρηστον, καταφλέγοντα ὕλην, τῆς εἰδωλομανίας, Μάρτυς πανάριστε.

Ἵπομονῆ, καὶ καρτερίᾳ διήλεγξας, τοὺς παρανόμους σέβειν σε, καταναγκάζοντας, Ἀθλοφόρε Ὁρέστα, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, ἄψυχα ξόανα.

Θεοτοκίον.

Σὲ τοῦ Θεοῦ, τὸ καθαρῶτατον σκῆνωμα, καθικετεύω Ἀχραντε, τὴν σπιλωθεῖσάν μου, ἡδοναῖς ἀκαθάρτοις, καθάρισον καρδίαν, τῆ μεσιτεία σου.

Τῶν Ἀποστόλων. Ῥδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδῶς.

Οἱ λόγον ὡς λύχνον νοητόν, προφέροντες Ἀπόστολοι, θεοπειθῶς τὴν πᾶσαν κτίσιν διήλθετε, τὸ ταύτης σκότος ἀποδιώκοντες, καὶ υἱοὺς δεικνύοντες, τοῦ φωτὸς ἐν χάριτι, τοὺς νυκτὶ ἀγνωσίας δουλεύοντας.

Ῥημάτων ὑμῶν προφητικῶς, εἰς πᾶσαν ἐξελήλυθε, τὴν οἰκουμένην φθόγγος σωτήριος, καὶ ἡ τῶν ἔργων λαμπρὰ ἐπίδειξις, πᾶσαν γῆν ἐπέδραμε, ψυχὰς μεταπλάττουσα, θεηγόροι Κυρίου Ἀπόστολοι.

Οἰκῆσαν ψυχᾶς ὑμῶν σοφοί, τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, θεοειδεῖς διόλου εἰργάσατο· ἐντεῦθεν κόσμον περιερχόμενοι, ναοὺς κατεστρέψατε, τῶν εἰδώλων χάριτι, καὶ Θεῷ ἐκκλησίας ἐδείμασθε.

Θεοτοκίον.

Υἱὸν τοῦ Πατρὸς μονογενῆ, ἀμήτορα τὸ πρότερον, ἐκ σοῦ τεχθέντα γνόντες ἀπάτορα, Θεοῦ Μητέρα ὁμολογοῦμέν σε, ἀπαθῶς κυήσασαν, καὶ Παρθένον μείνασαν, ὑπὲρ λόγον Μαρία Θεόνυμφε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Σθενούμενος, δυνάμει τοῦ Παρακλήτου, παρέστης τῷ δικάζοντι παρανόμως, καὶ τοῦτον τῇ τῶν λόγων σου δυναστείᾳ, παμμάκαρ ἡσχυνας, καὶ ψάλλων ἔλεγες, ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Ὁ λόγος σου, τῷ βίῳ λελαμπρυσμένος, ὁ βίος σου τῷ λόγῳ πεπυρσευμένος, πολλοὺς πρὸς φῶς μετήγαγον εὐσεβείας, Μάρτυς πολυάθλε, μεθ' ὧν καὶ ἔψαλλες, ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Ἵψούμενον, τὸν ἄνομον ἀπονοίᾳ, κατέρραξας ἀνδρεία καὶ καρτερίᾳ· ὑψώθης δὲ πρὸς Κύριον Ἀθλοφόρε, Ὁρέστα ἔνδοξε, καὶ ψάλλων ἔλεγες, ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες, ἐν μήτρᾳ σου Θεομητορ, τὸν Πλάστην σου καὶ Κύριον τῶν ἀπάντων, καὶ τοῦτον ἀπεκύησας ὑπὲρ λόγον, σάρκα γενόμενον· διό σοι κράζομεν, ὡς οὐκ ἔστιν ἄχραντος, πλήν σου Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν πέτρᾳ με, τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ

» στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· ἠύφρανθη γὰρ τὸ

» πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ

» Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Κάθισμα. Τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐράστου Ὀλυμπᾶ, Σωσιπάτρου Τερτίου, Ῥοδίωνος ὁμοῦ, καὶ Κουάρτου τὴν μνήμην, συμφώνως τιμήσωμεν, πρὸς αὐτοὺς ἀνακράζοντες· Θεῖοι Κήρυκες, καὶ ὑπηρέται τοῦ Λόγου, τὰς ψυχὰς ἡμῶν, αἰωνιζούσης βασάνου, εὐχαῖς ὑμῶν ρύσασθε.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὴν τῶν μελῶν ἀποκοπὴν καρτερήσας, καὶ τοῦ πυρὸς τὴν χαλεπὴν τιμωρίαν, μαρτυρικῶς ἠγώνισαι πανόλβιε· στέφος ἀνεπλέξω δέ, ἀφθαρσίας παμμάκαρ, θρόνῳ παριστάμενος, τῆς Ἁγίας Τριάδος· ἦν ἐκδυσώπει ρύσασθαι κακῶν, Μάρτυς Ὁρέστα, τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐννοιῶν τὰς νιφάδας, τίς ἐξειπεῖν δυνήσεται Πανάμωμε; τὰς ἐπαναστάσεις δέ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; Ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἀγαθῇ, τούτων μοι πάντων τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκί τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρῶσά σε Χριστέ, Οἶμοι! ποθεινότητε, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε μακρόθυμε.

Τῶν Ἀποστόλων. Ὡδὴ δ'. Ὅρος σε τῆ χάριτι.

Στηρίγματα τοῖς πάλαι ἀστηρίκτοις γενόμενοι, ἀνεμοχλεύσατε ὑμῶν, θεοπαρόχοις διδαχαῖς, ἐχθροῦ ὀχυρώματα, παντοδαπά, καὶ ἀφανεία δεδώκατε, θεοειδεῖς τοῦ Σωτῆρος Ἀπόστολοι.

Μεγάλως Χριστοῦ τὰ μεγαλεῖα κηρύττοντες, τοὺς μακρυνθέντας παντελῶς, μεγαλοκήρυκες βροτούς, μέγανως φωτίσαντες, περιφανεῖς, τῷ μεγαλείῳ τῆς χάριτος, ἀπειτελέσατε θεῖοι Ἀπόστολοι.

Αἰνεῖσθω ἐνθέοις Ὀλυμπᾶς μελωδήμασι, καὶ ὁ Ῥοδίων σὺν αὐτῷ, μεγαλυνέσθω εὐσεβῶς, τὸν δρόμον τελέσαντες, μαρτυρικῶς, σὺν Πέτρῳ τῷ θεοκήρυκι, ἐπὶ τῆς Ῥώμης τὰς κάρας τεμνόμενοι.

Θεοτοκίον.

Θαυμάτων ἐπέκεινα ἀπάντων πανάμωμε, τὸ ἐπὶ σοὶ καινουργηθέν, θαῦμα ἐδείχθη ἐμφανῶς· Θεὸν γὰρ ἐκύησας, σωματικῶς, βροτοῖς δι' οἶκτον ἐνούμενον, ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει Θεόνυμφε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Οὐκ ἔσεισαν, τῆς ψυχῆς σου τὸν πύργον συρρέυσαντες, βασάνων οἱ χεῖμαρροι, Μάρτυς Ὁρέστα μακάριε· πέτρα γὰρ ἐστήρικτο, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης ἀξιάγαστε.

Ῥημάτων σου, ἀντιβλέψαι τῷ φέγγει ὁ τύραννος, νυκτὶ πορευόμενος, τῆς ἀγνωσίας οὐκ ἴσχυσεν· ὄθεν κατακίζων σε, υἱὸν φωτὸς καὶ ἡμέρας ἀπειργάσατο.

Ἐνεύρου σε, Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς θεῖα χάριτι, βασάνοις θλιβόμενον, καὶ αἰκισμοῖς δαπανώμενον, καὶ κατατεινόμενον, ἀνηλεῶς Ἀθλοφόρε παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Σὲ Ἀχραντε, Ἀββακοῦμ ὄρος γράφει κατάσκιον, ἐξ οὗ ἐπεδήμησε, μόνος ὁ Λόγος σαρκούμενος, ἄνθρωπος γενόμενος, ὑπερβολῆ εὐσπλαγχνίας ὁ φιλάνθρωπος.

Τῶν Ἀποστόλων. Ὡδὴ ε'. Ὁ φωτίσας.

Ἡ Σοφία τοῦ Πατρὸς, ἡ τὸ πᾶν οὐσιώσασα, διδασκάλους εἰς τὸν κόσμον ὑμᾶς ἐξαπέστειλεν, ἐν σοφίᾳ Πνεύματος, καὶ ἀληθείας ἐπιδείξει, πάντας ἐνθέως φωτίζοντας.

Τὸ τοῦ λόγου ἐπιβάλλοντες πάνσοφοι ἄγκιστρον, ἀνιμᾶσθε ἐκ βυθοῦ ἀγνωσίας ἐν χάριτι, τοὺς ἰχθύων πέλοντας, ἀφωνοτέρους καὶ Κυρίῳ πεπιστευκότας προσήξατε.

Αἰνέσωμεν Ὀλυμπᾶν, καὶ τὸν μέγαν Ῥοδίωνα, καὶ Τέρτιον καὶ Σωσίπατρον ἅμα καὶ Ἑραστον, καὶ τὸν θεῖον Κούαρτον, τοὺς Χριστοκήρυκας καὶ πάντων, τῶν εὐσεβῶν ἀντιλήπτορας.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες διὰ λόγου τὸν Λόγον Πανάμωμε, καὶ ἔτεκες ὑπὲρ λόγον γενόμενον ἄνθρωπον, Θεοτόκε Δέσποινα· διό σε λόγοις θεοπνεύστοις, διαπαντὸς μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει.

Τοῖς ῥαβδισμοῖς, συντριβόμενος μάκαρ ἅπαν τὸ σῶμα, ἔστης ὡς ἀδάμας εὐσθενεστάτην, τὴν καρτερίαν ἐνδεικνύμενος πίστει, καὶ κραυγάζων Ὁρέστα ἔνδοξε· Ἐτερον ἐκτός σου Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Ἀφανισμῶ, τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων σὺ παραπέμψας, ταῖς ἱερωτάταις σου πρὸς τὸν Κτίστην, εὐχαῖς Ὁρέστα, αἰκισμοὺς καθυπέστης, σφοδροτάτους καταϊκιζόμενος, καὶ τὴν τῆς σαρκὸς σου, δορὰν ἀφαιρούμενος.

Τριαδικὸν

Μίαν ἀρχὴν, τρισυπόστατον σέβων μίαν οὐσίαν, μίαν κυριότητα καταγγέλλων, τῆς ὑπερθέου καὶ ἀκτίστου Τριάδος, ψευδωνύμους θεοὺς συνέτριψας, καὶ τοὺς τῶν εἰδώλων ναοὺς κατηδάφισας.

Θεοτοκίον.

Ἀνατολῆς, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης μήτηρ ἐδείχθης, Κόρη ἐπ' ἐνδύσει τῆς ἀνθρωπίνης, γεγεννημένου ἀπωσμένης οὐσίας, καὶ τοὺς πάντας καταφωτίζοντος, πάντας ἐκ νυκτὸς τῶν δεινῶν ἀπαλλάττοντος.

Τῶν Ἀποστόλων. Ἡδὴ σι'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ἵπέρτιμοι ὡς λίθοι κυλιόμενοι, ἐν γῆ κατεκυλίσατε, πρὸς εὐσέβειαν τοὺς γνώμη πονηρᾶ, λίθοις ἀναισθήτοις ἐπιθύοντας, θεοειδεῖς, τοῦ Λόγου μύσται μακαριώτατοι.

Μονάδα ἐν τρισὶ προσώποις ἄτμητον, ἀσύγχυτον κηρύττοντες, τὴν πολυθεὸν ἐξήρατε ἐκ γῆς, πλάνην ἀπλανεῖς Χριστοῦ Ἀπόστολοι, καὶ τοὺς δεινῶς, πεπλανημένους καθωδηγήσατε.

Νοήμασι τερπνοῖς ἀνοηταίνοντας, τοὺς ἄφρονας οἱ ἔμφρονες,
ἐβεβαίωσαν Θεῷ παμβασιλεῖ, μόνῳ προσανέχειν κτίσιν ἅπασαν, ταῖς
θεϊκαῖς, φωτοχυσίαις καταφαιδρύνοντι.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἄλλον οὐρανὸν τοῦ πρώην Δέσποινα, δειχθεῖσαν ὑψηλότερον, σὲ
δοξάζομεν τὸν Ἥλιον ἡμῖν, τῆς δικαιοσύνης ἀνατείλασαν, καὶ τὸ
βαθύ, τῆς ἀγνωσίας σκότος διώξασαν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων.

Ἐραντισμῷ τῶν πανσέπτων αἱμάτων σου, λύθρον ἐναγῆς ἀπεπαύθη τοῖς
δαίμοσι, φρενοβλαβῶς φερόμενον, Ἄθλοφόρε Χριστοῦ γενναιότατε.

Τῶν ψυχῶν ἰατρὸν καὶ σωμάτων σε, Μάρτυς εὐμοιρήσαντες παθῶν
λυτρούμεθα, καὶ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, εὐπροσδέκτοις καὶ θεΐαις
πρεσβεΐαις σου.

Ὑφαντὸν ἐκ τῆς ἀνωθεν χάριτος, ἐν τῇ ἀπεκδύσει τοῦ σώματος ἔνδυμα,
ἀπολαβῶν ἐγύμνωσας, δυσμενῶν παρατάξεις πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Συμπαθείας με θεΐας ἀξίωσον, τὸν ἀσυμπαθῆ καὶ κακίᾳ κρατούμενον,
καὶ ἡδοναῖς προσκείμενον, Παναγία Παρθένε θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι

» ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α'. Χορὸς ἀγγελικός.

Τριάδος τῆς σεπτῆς ἐκηρύξατε πίστιν, πολύθεον σοφοί, τῶν εἰδώλων
ἀπάτην, ἐκ μέσου ποιήσαντες, ταῖς σεπταῖς διδαχαῖς ὑμῶν· ὅθεν
εὐρατε, τὴν ἀμοιβὴν τῶν καμάτων, αἰωνίζουσαν, ἐν οὐρανοῖς τοῦς
στεφάνους, λαβόντες Ἀπόστολοι.

Συναξάριον

Τῇ Ι' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα
Ὀλυμπᾶ, Ῥοδίωνος, Σωσιπάτρου, Τερτίου, Ἐράστου καὶ Κουάρτου.

Στίχ. Ἐξάδα μυστῶν τοῦ Λόγου ὑμῶ λόγοις,

Λόγῳ βροτοῦς λύσαντας ἐξ ἀλογίας.

Ἐξὰς Ἀποστολέων δεκάτη βίον ἐξεπέρησεν.

Οὗτοί εἰσιν ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα· καὶ οἱ μὲν Ὀλυμπᾶς καὶ Ῥοδίων, ἀκολουθοῦντες τῷ ἁγίῳ Ἀποστόλῳ Πέτρῳ, ἀμφοτέρω ἐν Ῥώμῃ τῇ πόλει, ὑπὸ Νέρωνος τὰς κεφαλὰς ἀπειμῆθησαν. Ὁ δὲ Σωσίπατρος, οὗτινος πρὸς Ῥωμαίους γράφων ὁ ἅγιος Παῦλος ἐν ἐπιστολῇ μέμνηται, Ἐπίσκοπος Ἰκονίου γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη· καὶ πολλά ἐστὶν εὐρεῖν πολλαχοῦ τὸν Ἀπόστολον μεμνημένον αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς. Ὁ δὲ Ἑραστος, οὗ καὶ αὐτοῦ μέμνηται ἐν τῇ ἐπιστολῇ ὁ μακάριος Παῦλος, οἰκονόμος τῆς ἐν Τεροσολύμοις Ἐκκλησίας γεγονὼς καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος Πανεάδος, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Κούαρτος, Ἐπίσκοπος Βηρυτοῦ γενόμενος, καὶ πολλὰ παθὼν ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ πλείστους τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρέψας ἐπὶ Κύριον, ἐτελειώθη καὶ αὐτὸς ἐν εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ὁρέστου.

Στίχ. Ἀθλητικῶν, Ὁρέστα, σῶν ἵππασμάτων,

Νικητικὰ βραβεῖα πολλὰ προσδόκα.

Οὗτος ὁ ἅγιος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Τυάνων, χώρας Καππαδοκίας. Ὁμολογῶν δὲ τὸν Χριστόν, ἐκρατήθη παρὰ Μαξιμίνου ἡγεμόνος, ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ· καὶ μὴ πεισθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἀλλὰ παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν Θεὸν ὁμολογῶν, τύπτεται μετὰ ῥάβδων ἰσχυρῶς τοσοῦτον, ὥστε τὰ ἔγκατα τῶν σπλάγγνων αὐτοῦ ἀποσπασθῆναι καὶ φαίνεσθαι ἔξωθεν. Καὶ μετὰ τοῦτο ἀπήχθη εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδῶλων· τοῦ δὲ ἐμφυσήσαντος εἰς τὰ εἶδωλα, ἐγένοντο παραχρῆμα ὡσεὶ κονιορτός. Εἶτα παρεδόθη τῇ φυλακῇ, καὶ μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας, παρέστη τῷ βήματι τοῦ Μαξιμίνου· καὶ πάλιν ἀναγκασθεὶς θῦσαι καὶ μὴ πεισθεὶς, ἤλοις μακροῖς ἐτρυπήθη τοὺς ἀστραγάλους· καὶ προσδεθεὶς ἀγρίῳ ἵππῳ, μετὰ ἀλύσεων ἐλαυνομένῳ βίᾳ πολλῇ, καὶ ἐλκυσθεὶς μίλλια εἰκοσιτέσσαρα ἀπὸ τῆς πόλεως Τυάνων, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοστηρίκτου τοῦ ἐν Συμβόλοις· καὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νόννου Ἐπισκόπου, τοῦ κατηχήσαντος τὴν Ἁγίαν Πελαγίαν.

Στίχ. Θεοστήρικτος τὸν Θεὸν στήσας βάσιν,

ὄντως θεοστήρικτος ἔργοις ὠράθη.

Ὅλος γέμων ἦν γνώσεως Θεοῦ Νόννος,

εἰς καλὸν εἶδὼς καὶ τὰ χεῖρονα τρέπειν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτίνου Ἐπισκόπου.

Στίχ. Βίου διαστάς, οὗ βραχύς τις ὁ δρόμος,

τὸν πρὸς πόλον Μαρτῖνος ἔδραμε δρόμον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Τερομάρτυρος Μίλου Ἐπισκόπου, καὶ τῶν δύο μαθητῶν αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐκτειναν ἐχθροὶ σὺν δυσὶ μύσταις Μίλον,

Σφαγῆ μὲν αὐτόν, τοὺς δὲ μύστας τοῖς λίθοις.

Οὗτος ὁ ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Μίλος, ἐν μιᾷ πόλει τῶν Περσῶν τεχθεὶς καὶ βαπτισθεὶς, τὰ ἱερὰ γράμματα ἐξεμάνθανε. Μέλλοντα δὲ αὐτὸν στρατευθῆναι τῷ ἐκεῖσε βασιλεῖ, εἰς ἡλικίαν ἐλάσαντα, ὀπτασία διεκώλυσε τοῦτον νυκτερινῇ καὶ φοβερᾷ· καὶ ἔκτοτε ἐν παρθενίᾳ ἦν καὶ ἀσκήσει, ἐξιλεούμενος τὸν Θεὸν ὑπὲρ τε ἑαυτοῦ καὶ παντὸς τοῦ γένους αὐτοῦ. Καταλιπὼν δὲ τὴν πόλιν αὐτοῦ μετὰ χρόνους τινάς, γέγονε Μοναχός· καὶ οἰκήσας ἐν ᾧ τόπῳ ὁ Προφήτης Δανιὴλ τὰς ὀπτασίας ἐώρακεν, ἀξιοῦται τῆς ἐπισκοπῆς τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, διὰ χειρὸς Γενναδίου Ἐπισκόπου, Ὁμολογητοῦ καὶ Μάρτυρος γενομένου. Καὶ πολλὰ κοπιάσας ἐκεῖ ὁ ἅγιος, ἐλέγχων καὶ ἔργοις καὶ λόγοις τοὺς ἀνομοῦντας, εἴτα τυπτόμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ διωκόμενος, ὡς ἔγνω τούτους ἀδιορθώτους, προκηρύξας αὐτοῖς τὴν μέλλουσαν ἐπελθεῖν αὐτοῖς ἐκ Θεοῦ ὀργὴν, ἀνεχώρησεν.

Ἦδη δὲ τριμηνιαίου παραδραμόντος καιροῦ, καὶ τῶν ἀρχόντων τῆς πόλεως αὐτοῦ, ἐξ ἁμαρτίας τινός, θυμῷ περιπεσόντων βασιλικῷ, τὴν μὲν πόλιν ὁ βασιλεύς, στρατιώτας ἀποστείλας μετὰ τριακοσίων ἐλεφάντων, τελείως κατέστρεψε, τοὺς δὲ ταύτης οἰκήτορας, ἀπέκτεινεν ἐν μαχαίρᾳ. Ὁ δὲ ἅγιος, καταλαβὼν τὰ Τεροσόλυμα, ἀπῆλθε πρὸς Ἀμμώνιον, μαθητὴν τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου· καὶ ποιήσας ἐκεῖ χρόνους δύο, ὑπέστρεψεν ἐν Περσίδι. Ἐν δὲ τῷ ὑποστρέφειν αὐτόν, ἦλθε πρὸς Μοναχόν τινα, σπήλαιον οἰκοῦντα· καὶ ἰδὼν δράκοντα φοβερόν, εἰσιόντα ἐν ᾧ ἦν σπηλαίῳ, τριάκοντα δύο πήχεων ὄντα, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἐφθασε, δράκων, ἐπὶ σὲ ἡ ῥομφαία τοῦ Κυρίου· καὶ ὡς εἶπε, τὴν τοῦ τιμίου Σταυροῦ σφραγίδα δεξάμενος ὁ δράκων καὶ φυσηθεὶς, διεβόραγη.

Ὁ δὲ ἅγιος, ἀπελθὼν ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ, ᾠκοδόμησεν ἐκκλησίαν, εἰς συγγνώμην τοῦ ἀπειθήσαντος λαοῦ, καὶ πικρῷ θανάτῳ τοῦ ζῆν ἀπαλλαγέντος. Καὶ χρόνον ἐκεῖσε ἰκανὸν διαβιβάσας, εἰς τὴν Κτησιφῶντα πόλιν ἀφίκετο· ἐν ἧ καὶ σύνοδον εὐρῶν Ἐπισκόπων, ἔστη ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐλέγχων τὸν Ἐπίσκοπον, δι' ὃν καὶ ἡ σύνοδος γέγονε. Τοῦ δέ, ἐξευτελίζοντος τὸν ἅγιον καὶ μυκτηρίζοντος καὶ τοῖς αὐτοῦ προβλήμασιν ἐπὶ πάντων ἐγκαυχωμένου, ὁ ἅγιος πρὸς αὐτόν, «Ἐπειδὴ ἀδιορθώτος, φησί, μένων, ἀλαζονεύῃ γαυριῶν κατὰ τῶν τοῦ Κυρίου μου Ἀρχιερέων, οὐς ἐπισυνῆψε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἤδη ἔφθασεν ἐπὶ σὲ ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου, ἡμίξηρόν σε ἀποκαθιστῶσα ἐπὶ χρόνοις πλείστοις, ἐφ' ᾧ διὰ σοῦ καὶ τοὺς λοιποὺς σωφρονισθῆναι». Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, σκηπτὸς ἐξ οὐρανοῦ κατελθὼν ἀπὸ βροντῆς φρικώδους, ὡς εἶδος ἀστραπῆς, ἡμίξηρον αὐτόν εἰργάσατο καὶ ἔμεινεν οὕτως ἐπὶ χρόνους

δῶδεκα ἡμίξηρος. Καὶ μετὰ ταῦτα τὴν πόλιν ἐκείνην λιπών, πάλιν εἰς ἑτέραν πόλιν ἀφίκετο.

Ὁ γοῦν ἄρχων τῆς πόλεως, χαλεπῆ μαστιζόμενος νόσῳ ἐπὶ χρόνοις δυσί, τὴν τούτου παρουσίαν μαθών, μηνύσας, ἰκέτευεν ἀφικέσθαι πρὸς αὐτόν, εὐχῆς μεταδοῦναι καὶ ἐπισκέψασθαι νοσοῦντα δεινῶς. Καὶ ὡς κατήγγειλε τὴν ἀφίξιν ὁ ἀποσταλείς, ὁ Ἅγιος πρὸς αὐτόν· «Ἀπελθε, φησίν, εἰπέ τῷ ἀποστείλαντί σε ἀσθενεῖ μεγάλη τῆ φωνῆ· Τάδε ὁ Ἐπίσκοπος σοὶ δηλοῖ· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃν ἐγὼ κηρύττω ὁ ἀνάξιος καὶ εὐτελής, ἀποβαλοῦ πᾶσαν περιέχουσάν σε νόσον, καὶ περιζωσάμενος τὴν ὀσφύν σου, ἔλθε τοῖς ποσὶ σου περιπατῶν, καὶ ὀψομαί σε». Τοῦ δὲ ἀπελθόντος καὶ εἰρηκότος αὐτῷ κατὰ τὸν τοῦ Ἁγίου λόγον, ὁ ἄρχων ἀναρρώσθεις καὶ ἐνδυναμωθεὶς, ὡς μηδοτιοῦν λείψανον τοῦ δεινοῦ νοσήματος περιφέρων, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ἅγιον, οἰκείοις βαδίζων ποσίν· οὗ τοῖς τιμίοις ἑαυτὸν προσρίψας ἴχνεσιν, ἀμφοτέραις χερσὶν ἐπιβαλλόμενος, ἐκυλινδοῦτο καὶ κατησπάζετο, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, τῷ οὕτως αὐτὸν δοξάσαντι. Τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐπεσπάσατο.

Ἐκεῖσε καὶ δαίμονας ἀπήλασεν ὁ Ἅγιος οὐκ ὀλίγους· καὶ γυναῖκα, κλινήρη οὔσαν ἐπὶ χρόνοις ἐννέα παρειμένην, τῆς χειρὸς κρατήσας ἀνίστησιν ὑγιῆ· καὶ ἀδίκως τινὰ παρ' ἑτέρου ὑφαιρούμενον καὶ τὴν ἀδικίαν δι' ὄρκου καταφρονητικῶς διαβεβαιούμενον καὶ τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου παρ' οὐδὲν θέμενον, διὰ προσευχῆς τὴν τοῦ Γιεζῆ λέπραν καθ' ὅλου τοῦ σώματος σχεῖν παρεσκεύασεν, εἰς διόρθωσιν τῶν πολλῶν. Ὡς ἐκ τούτου πλῆθος οὐκ ὀλίγον τῆς πόλεως προσελθεῖν τῷ Ἁγίῳ καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀνακαλεῖσθαι· καὶ ἕτερα σημεῖα ἐν διαφόροις τόποις οὐκ ὀλίγα ἐποίησεν. Ἄλλ' ὁ Βασιλίσκος τούτων ἀκούσας, μετεστείλατο τὸν Ἅγιον· καὶ παραστήσας σὺν τοῖς δυσὶ μαθηταῖς αὐτοῦ, ὡς εἶδε τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν αὐτῶν ἀκλινη καὶ ἀσάλευτον, πάμπολλα εἰς αὐτοὺς πρότερον δεινὰ ἐνδειξάμενος, αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τὸ ἴδιον ξίφος σπασάμενος, βάλλει κατὰ τοῦ στήθους τὸν Ἅγιον· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βασιλίσκου, τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ συναιρόμενος, βάλλει καὶ αὐτὸς τὸν Ἅγιον κατὰ τῆς καρδίας. Ὁ δὲ τοῦ Κυρίου Ἀθλητής, ἔτι ἐμπνέων· «Ἐπειδὴ συνεφωνήσατε, φησίν, ἀναίτιον ὄντα με ἀποκτεῖναι, αὔριον ταύτη τῆ ὥρᾳ ἐκ χειρὸς ἀλλήλων τὸ αἷμα ὑμῶν ἐκχυθήσεται καὶ ἡ μήτηρ ὑμῶν ἄτεκνος ἔσται». Καὶ ταῦτα εἰπών, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ. Καὶ τοὺς δύο μαθητὰς αὐτοῦ, εἰς δύο βουνοὺς ἀναγαγὼν ὁ δυσσεβῆς Βασιλίσκος, τοῖς λίθοις συνέχωσε. Τῆ δὲ ἐξῆς ἐξελθὼν ὁ δυσσεβῆς καὶ ὁ αὐτοῦ ἀσελφὸς εἰς θήραν, οὐδὲν λογισάμενοι τὸ τοῦ Ἁγίου πρόρρημα, ἔλαφον εὐμεγέθη καταφθάσαντες μονώτατοι, ἐξ ἑκατέρου μέρους αὐτῆς εὐρεθέντες, ἀφῆκαν τὰς λόγχας κατ' αὐτῆς· αἱ δέ, ὡς ῥοίζῳ τινὶ κατ' αὐτῶν ἐλθοῦσαι, ταῖς καρδίαις αὐτῶν ἐμπεπήγασιν. Καὶ οὕτω τὰς ψυχὰς αὐτῶν βιαίως ἀπορρήξαντες, τοῦ ζῆν ἀπηλλάγησαν. Οἱ δὲ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπὸ τῶν πιστῶν κηδευθέντες, τὴν ἀτελεύτητον καὶ αἰδίων ζῶσι ζωήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Καλλιοπίου, Νίρου καὶ Ὠρίωνος.

Στίχ. Εἶπει τράχηλον, Καλλιόπιδε, κλίνας,

Κάλλος θεωρεῖς ἀκλινῶς Θεοῦ Λόγου.

Ἐπῆρξεν ἡμῖν ἡ κεφαλὴ σου, Νίρε,

Θείου κεφαλῆ Μάρτυρος διὰ ξίφους.

Κὰν ζῶν ἐβλήθη Μάρτυς εἰς γῆν Ὠρίων,

Ἐπὲρ τὸν Ὠρίωνα λάμπει τοῦ πόλου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Ἀποστόλων.

Ῥδὴ ζ'. Σὲ νοητήν, Θεοτόκε.

Σὲ ἱερόν, οἰκονόμον Ἐραστε, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ, γράφων ἀνεκήρυττε, Παῦλος ὁ Ἀπόστολος· μεθ' οὗ τιμῶντές σε ψάλλομεν· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ἐπομονῇ, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, καὶ διωγμῶν δοκιμασθεῖς, καὶ τοῖς στίγμασι τοῦ Χριστοῦ, ἐγκαλλωπιζόμενος, Ἐραστε πανόλβιε, μεγαλοφώνως ἐκραύγαζες· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Νόμου καινοῦ, ἀνεδείχθης Κούαρτε, καταγγελεὺς τῆς παλαιᾶς, ἀνομίας προσαφιστῶν, τοὺς ἄλλοτριόφρονας, καὶ πρὸς ἀνακαίνισιν, ζωῆς μετὰ γων κραυγάζοντας· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Τὸν τοῦ Πατρός, Λόγον συναΐδιον, ἐφανισθέντα τοῖς βροτοῖς, ἐσωμάτωσας καὶ σαρκί, Κόρη ἀπεκύησας, ἄνθρωπον γενόμενον, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰκόνοσ χρυσῆς.

Αἱμάτων κρουνοῖς, ἀθεΐας τὴν πυρὰν ἐναποσβέσας, ὄμβροισ θαυμάτων ἀξιάγαστε, τοὺς ἐκτακέντας τοῖς πάθεσι, πάντοτε δροσίσεις βοῶντας, καὶ πιστῶς ἀναμέλποντας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θαυμάτων βυθός, ἰαμάτων ποταμὸς κρήνη προχέουσα, πᾶσαν ὑγείαν πᾶσαν ἄφειν, τῶν λυπηρῶν ἀναδέδεικται, Μάρτυς ἀθλοφόρε Ὁρέστα, ἡ σορὸς τῶν λειψάνων σου· ἦν προσκυνοῦντες εὐσεβῶς, σὲ μακαρίζομεν.

Λυθείς τῶν παθῶν, τῶν τοῦ σώματος σοφὲ διὰ βασάνων, ζῶν δεσμεῖται ἀπαγόμενος, καὶ ὠμοτάτως συρόμενος· ὅθεν τῆς σαρκὸς ἀπελύθη, καὶ θεῶ καθαρώτερον, καὶ τελεώτερον σαυτὸν, Μάρτυς συνέδησας.

Θεοτοκίον.

Ὁ φύσει θεός, φύσιν εἴληφεν ἐκ σοῦ Ἁγνῆ βροτείαν, καὶ σὰρξ ὠράθη ὑπὲρ ἔννοιαν, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα, σῶσαι βουληθεὶς τοὺς ἀνθρώπους· ὃν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν· Εὐλόγητὸς εἶ ὁ θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Ἀποστόλων.

Ῥῥῆ ἡ'. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Οἱ ἀρράγεῖς πύργοι τῆς Χριστοῦ, δειχθέντες Ἐκκλησίας, κατέστρεψαν δυσσεβείας, τείχη ἅπαντας πιστοῦς, ὡς λίθους δομήσαντες, ἐπὶ πέτραν τοῦ θεμελίου Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νομοθέται ὦφθητε ὑμεῖς, τοῦ Πνεύματος τὸν νόμον, ἐγγράφοντες ἐν καρδίαις, παμμακάριστοι πιστῶν· δι' οὗ φωτιζόμενοι ἀνεβόων· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥραιώτης μάκαρ Ὀλυμπᾶ, καθ' ἣν ἡμέραν Πέτρος, ὁ μέγας τέλος ἐδέξατο, σαφῶς τελειωθεὶς, ἅμα τῷ Ῥοδίῳ διὰ ξίφους, Νέρωνος προστάξει ἀνόμου βασιλέως, καὶ ταῖς οὐρανίαις, συνήφθητε χορείαις.

Θεοτοκίον.

Στάμνος πάλαι φέρουσα Ἁγνή, ἐτύπου σε τὸ μάννα· Χριστὸν γὰρ τὸν γλυκασμόν, ἡμῶν ἐβάστασας γαστρί, καὶ σαρκὶ ἐκύησας ἐξαιροῦντα, πάσης πικρίας ἀτόπων ἐγκλημάτων, τοὺς ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἐπὲρ τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, τὴν αἰώνιον σοφὲ ἐπιποθήσας, τῆς θνησκούσης Ὁρέστα, καὶ φθειρομένης σαρκός, οὐδόλως ἐφείσω πανόλβιε· ὅθεν τὰς βασάνους, ὑπέμεινας γενναίως.

Σὲ τὸ ἀρνίον τοῦ Χριστοῦ, ὡσπερ λύκος πονηρὸς κατασπαράττων, αἰκισμοῖς ὁ διώκτης, θῦμα δεκτὸν ἱερόν, καὶ θεῖον εἰργάσατο σφάγιον, ἄξιον τῆς ἄνω, Δεσποτικῆς τραπέζης.

Ἄρμα τοῦ Λόγου γεγονώς, ἐποχοῦμενον αὐτὸν ἔσχες Παμμάκαρ· ὅθεν δεθεὶς ἀλόγοις ἀπαγωγῇ πονηρᾶ, συρμῶ τε βιαίῳ ἐξέπνευσας, καὶ πρὸς τὴν ἀγήρω, νύσσαν ἔφθασας χαίρων.

Θεοτοκίον.

Τερωτάταις σε φωναῖς, προκατήγγειλαν Θεοῦ σεπτοὶ Προφῆται,
έσομένην Μητέρα, ξενοπρεπεῖ τοκετῶ, τοῦ πάντων κτισμάτων
δεσπόζοντος· ὄθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ
» συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβα-
» λόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυ-
» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἀποστόλων. Ῥδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ἦσον δρόμον διανύσαντες, ἴσον πρὸς τοῦ Δεσπότου λόγον
πλουτήσαντες, ἴσων δωρεῶν ἀξιωθέντες τοῦ Πνεύματος, καὶ βραβείων
τῶν ἴσων ἐτύχετε, Ἀπόστολοι Κυρίου, φωταγωγοὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Ὡσπερ οὐρανοὶ κατάστεροι, θεοσημείαις πᾶσαν γῆν ἐφωτίσατε, σκότος
τὸ βαθὺ τῆς ἀγνοσίας διώξαντες, καὶ ἡμέρας υἱοῦς ἀναδείξαντες,
τοὺς πάλαι δουλωθέντας, ταῖς μεθοδεῖαις τοῦ ἀλάστορος.

Στίφος δυσμενῶν ὠλέσατε, τῇ ἀπωλείᾳ πάλαι παραπεμπάμενοι, ἔθνη καὶ
λαοὺς· δῆμον Θεῶ δὲ προσήξατε, σεσωσμένων πληθύι ἐνούμενον,
Δυνάμεων ἀύλων, πανευκλεεῖς σοφοὶ Ἀπόστολοι.

Ἦρθη πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, ὁ Ὀλυμπᾶς ὁ μέγας καὶ ὁ Σωσίπατρος,
Τέρτιος ὁμοῦ καὶ ὁ Ῥοδίων καὶ Κούαρτος, καὶ ὁ Ἐραστός ὁ ἱερώτατος·
καὶ νῦν ὑπὲρ τοῦ κόσμου, τὸν Λυτρωτὴν καθικετεύουσιν.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου Κύριε, ἐπιδρομῆς βαρβάρων ἡμᾶς λυτρούμενος,
καὶ ἁμαρτιῶν καὶ πειρασμῶν καὶ κολάσεως αἰωνίου, εὐχαῖς τῆς
τεκούσης σε, Παρθένου Παναγίας, καὶ τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων σου.

Τοῦ Μάρτυρος. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Νενικηκῶς τοὺς τυράννους, μετὰ πλείστας βασάνους, μετῆλθες πρὸς
Θεὸν περιχαρῶς, νίκης βραβεῖα δεξάμενος, ὡς ὀπλίτης γενναῖος, ὡς
μέγας ἀριστεὺς ὡς ἐκλεκτός, τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης, Ὁρέστα
παμμακάριστε.

Ἐν οὐρανοῖς συγχορεύεις, τοῖς Ἀγγέλοις παμμάκαρ, καὶ μέλπεις σὺν
αὐτοῖς χαρμονικῶς· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Πατὴρ ὁ παντοκράτωρ, Υἱὸς
ὁ ὁμοούσιος Πατρί, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάς ἡ παντοδύναμος.

Συναγελάζων χορείαις, Ἀποστόλων Μαρτύρων, Ὀσίων Προφητῶν Τεραρχῶν,
Μάρτυς σὺν τούτοις δεήθητι, τοῖς τιμῶσί σε πόθῳ, δοθῆναι ἰλασμόν
ἁμαρτιῶν, καὶ παντοίων κινδύνων, Ὁρέστα ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, Χερουβὶμ ὑπερτέραν, πανάχραντε Παρθένε
δυσωπῶ· Τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, τὰ ἐπώδυνα πάθη, θεράπευσον
καὶ ῥῦσάι με πυρός, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, τὸν καταδίκης ἄξιον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, ἡ-
» κοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πε-
» πτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως
» σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν
» ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ῥοδίων καὶ Σωσίπατρος, καὶ Ὀλυμπᾶς καὶ Τέρτιος, καὶ Ἐραστος σὺν
Κουάρτῳ, νῦν παρ' ἡμῶν κατὰ χρέος, λαμπρῶς ἀνευφημείσθωσαν, ὡς τοῦ
Χριστοῦ Ἀπόστολοι, καὶ μαθηταὶ πρεσβεύοντες, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν
τελούντων, τὴν ἱερὰν αὐτῶν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρῶτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος,
δοχεῖον ὄντως ἐγένου· ἐν ᾧ Πατὴρ ἠύδοκῆσεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε,
καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ἰα' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μηνᾶ,

Βίκτωρος καὶ Βικεντίου· καὶ τῆς ἀγίας

Μάρτυρος Στεφανίδος· καὶ τοῦ ὁσίου

Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοδώρου

τοῦ Στουδίτου.

ΤΥΠΙΚΟΝ

1. Εἰ τύχοι ἡ μνήμη τῷ Ἁγίων ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἡ Ἀκολουθία αὐτῶν μετὰ τῆς τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου ψάλλεται κατὰ τὴν ἐν τῷ Μηναίῳ διάταξιν.

2. Εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ. Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε, ἐκέκραξα... ψάλλομεν Ἀναστάσιμα στ' καὶ τῶν Ἁγίων δ'. Δόξα... τῶν Ἁγίων, Καὶ νῦν... τὸ ἀ' Θεοτοκίον τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν...καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα... Τὸν ἀριστεὰ τοῦ Χριστοῦ... Καὶ νῦν... Ἰδοὺ πεπλήρωται... Τὸ Ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τῶν Ἁγίων, τὸ Θεοτοκίον, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἡ δὲ τοῦ Ὁσίου Ἀκολουθία ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

3. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὸν Ν' ψαλμὸν ὁ Τριαδικὸς Κανὼν καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν..., εἶτα τὸ Τρισάγιον, ἡ Ὑπακοὴ καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος... τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειρὰν, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ τῶν Ἁγίων. Ἀπὸ γ' Ῥδῆς τὸ Κάθισμα τῶν Ἁγίων, καὶ τὸ Θεοτοκίον. Ἀφ' στ' Κοντάκιον καὶ Οἶκος, τὰ Ἀναστάσιμα, καὶ τὸ Μηνολόγιον τῶν Ἁγίων. Αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου... καὶ ἅπαντα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν τιμιωτέραν... Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον, τῶν Ἁγίων καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ', καὶ τῶν Ἁγίων δ' (τὰ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Ἀπόστιχα). Δόξα... Τὸ Ἑωθινόν. Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη... Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία... καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία, ἐν ᾗ ψάλλονται τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ', καὶ ἄλλα δ' ἐκ τῆς στ' Ῥδῆς τοῦ Κανόνος τῶν Ἁγίων. Ἀπόστολος τῶν Ἁγίων, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε..., Εἶδομεν τὸ φῶς..., καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος πλ. δ'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάθος Μηνᾶ ἐκμιμούμενος, τοῦ ἀπαθοῦς σεαυτόν, ὡς ἄρνιον παρέδωκας, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον, Ἀθλοφόρε πανεύφημε· θυμὸν ἀρχόντων οὐκ ἐδειλίασας· σαρκὸς αἰκίσεις οὐ κατενάρκησας. Ω τῶν ἀγώνων σου, καρτερᾶς ἐνστάσεως! δι' ὧν πρὸς γῆν, Μάρτυς καταβέβληκας, τὸν ὑπερήφανον.

Μάστιξι καταξαινόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου ὡς πρίν, ὁ Δεσπότης τεινόμενος, καὶ σιδῆρῳ πάντοθεν, τὰς πλευρὰς δαπανώμενος, οὐκ

ἐξηρνήσω Χριστοῦ τὸ ὄνομα, πρὸς τοῦτο ἔχων ψυχῆς τὰ ὄμματα· ᾧ συντονώτατα, ἀτενίζων Ἄγιε, τὰ τῆς σαρκός, ἔφερες ἐπίπονα, Μηνᾶ μακάριε.

Μάρτυς Μηνᾶ παναοίδιμε, σὺ τὴν τοῦ κόσμου ἀχλύν, καὶ στρατείαν ἐπίκηρον, καὶ εἰδώλων σκότωσιν, ἀσεβῶν τε συνέδρια, τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ κατέλιπες, στρατολογίᾳ συναριθμούμενος, τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ· ὅθεν καὶ ἀήτιητος, παναληθῶς, Μάρτυς ἀναδέδειξαι, ὑπὲρ αὐτοῦ ἐναθλῶν.

Καὶ τοῦ Ὁσίου. Ὅμοια.

Πάτερ ἀληθῶς φερώνυμε, τὰς ὑπὲρ νοῦν δωρεάς, οὐρανόθεν δεξάμενος, εὐσεβῶς μετέδωκας, τοῖς ποθοῦσι Θεόδωρε· καὶ πλεονάσας μάκαρ τὸ τάλαντον, εὐλογημένης φωνῆς ἀκήκοας, ἔνδον καλούσης σε, τοῦ νυμφῶνος· ἔνθα νῦν, περιπολεῖς, θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος ἐμφανιζόμενος.

Πάτερ Πατέρων Θεόδωρε, σὺ μοναζόντων πληθύν, τῷ Χριστῷ προσενήνοχας, σωτηρίας αἴτιος, γεγωνῶς χριστομίμητος, διδασκαλίαις ἀγλαϊζόμενος, καὶ προστασίαις ψυχῶν κοσμούμενος, στόμα δεικνύμενος, τοῦ Κυρίου πάνσοφε, προφητικῶς· ᾧ νῦν παριστάμενος, ἡμῶν μνημόνευε.

Χάρις δαψιλῆς τοῦ Πνεύματος, ἱερομύστα σαφῶς, ἐξεχύθη σοῖς χεῖλεσι, καὶ πηγὴν ἀνέβλυσε, διδαγμάτων Θεόδωρε, τῆς εὐσεβείας δείξασα πρόμαχον, τῆς ἀληθείας σφοδρὸν συνήγορον, στῦλον ἐδραίωμα, ὀρθοδόξου πίστεως, μοναδικοῦ, βίου ἀκριβέστατον, κανόνα πάνσοφε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Βυζαντίου.

Πάλιν ἡμῖν ἡ ἐτήσιος μνήμη, τῶν τοῦ κόσμου φωστήρων ἀνέτειλε, Μηνᾶ τε καὶ Βίκτωρος καὶ Βικεντίου, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας φωτίζουσα, τοῖς ὑπὲρ Χριστοῦ διὰ σταυροῦ αὐτῶν ἀγωνίσμασι· διὸ τὸν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ στεφανώσαντα αὐτούς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Μεγάλων χαρισμάτων ἀγνή, Παρθένε μόνη Μήτηρ Θεοῦ, ἠξιώθης· ὅτι ἔτεκες σαρκί, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Λαὸν τὸν ἀνομώτατον, ἀδίκως καθηλοῦντά σε, ἐπὶ ξύλου, ἡ Παρθένος καὶ ἀγνή, καὶ Μήτηρ σου ὀρῶσα, ὡς Συμεὼν προέφη, τὰ σπλάγχνα Σῶτερ ἐτιτρώσκετο.

Εἰς τὸν Στίχον,

Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοῖς τριβόλοις κεντούμενος, τοῖς βουνέυροις τυπτόμενος, τῷ πυρὶ τὸ σῶμά σου δαπανώμενος, οὐκ ἐξηρνήσω τὸ ὄνομα, Χριστοῦ τὸ σωτήριον, οὐχ ἠττήθης λογισμῶ, οὐ ξοάνοις ἐπέθυσας, ἀλλὰ γέγονας, ἐθελόθυτον θῦμα καὶ θυσία, καθαρὰ τε καὶ τελεία, Μάρτυς Μηνᾶ τῷ Δεσπότῃ σου.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὁφθαλμοῦς ἐκκεντούμενος, καὶ ἐν ξύλῳ κρεμάμενος, καὶ λαμπάσι πάντοθεν φλογιζόμενος, καὶ ἀπηνεῖα δικάζοντος, τὰ νεῦρα τεμνόμενος, καὶ τῷ ξίφει κεφαλὴν, ἀφαιρούμενος ἔχαιρες, Βίκτωρ ἔνδοξε, Ἀθλητὰ τοῦ Σωτῆρος, ὁ νικήσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς παρατάξεις, τῇ συνεργίᾳ τοῦ Πνεύματος.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ἐστεφάνωσε Κύριος, τῶν χαρίτων στεφάνῳ σε, Στεφανὶς πολὺαθλε· ἐκουσίως γάρ, σαυτὴν βασάνοις ἐκδέδωκας, ψυχῆς γενναιότητι· προσδεθεῖσα δὲ δυσίν, ἐμερίσθης τοῖς φοίνιξι, καὶ ἐπέτασας, πρὸς Θεὸν ὡς στρουθίον τὸ σαρκίον, ἐν χερσὶ καταλιποῦσα, τῶν θηρατῶν ἀξιάγαστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὅσιν Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὔρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρῆσιαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἵτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης.

Τὸ ὄμμα τῆς καρδίας μου, ἐκτείνω πρὸς σὲ Δέσποινα, μὴ παρίδης, τὸν πικρὸν μου στεναγμόν. Ἐν ὧρᾳ ὅταν κρίνη, ὁ σὸς Υἱὸς τὸν κόσμον, γενοῦ μοι σκέπη καὶ βοήθεια.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὁρῶσά σε σταυρούμενον, Χριστὲ ἢ σὲ κυήσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὁ ὀρῶ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος, ζῶῃς χορηγέ;

Ἀπολυτίκια (Γερασίου)

Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τρισάριθμον σύνταγμα, τῶν Ἀθλητῶν τοῦ Χριστοῦ, συμφώνως τιμήσωμεν,
ὡς καθαιρέτας ἐχθροῦ, Μηνᾶν τὸν ἀοίδιμον, Βίκτωρα τὸν γενναῖον,
καὶ Βικέντιον ἄμα, τούτοις συνευφημοῦντες, Στεφανίδα τὴν θεῖαν.
Αὐτῶν Χριστὲ ἱκεσίαις, πάντας ἐλέησον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Δώρων μέτοχος, τῆς ἀφθαρσίας, δῶρον ἄσυλον, τῆς Ἐκκλησίας,
φερωνύμως ἀνεδείχθης Θεόδωρε· τοῖς ἱεροῖς ἐπόμενος δόγμασιν,
ὁμολογίας φωστῆρ ἐχρημάτισας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν
ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐτερον. Τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τοὺς μεγίστους ἀγῶνας τοῦ μαρτυρίου σου, καρτεροψύχως ἀνύσας
Μεγαλομάρτυς Μηνᾶ, οὐρανίων δωρεῶν λαμπρῶς ἠξίωσαι, καὶ θαυμάτων
αὐτουργός, ἐκ Θεοῦ ἀναδειχθείς, προστάτης ἡμῖν ἐδόθης, καὶ βοηθὸς
ἐν ἀνάγκαις, καὶ ἀντιλήπτωρ ἐναργέστατος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἷς τῆς
Ὁκτωήχου, καὶ οἱ παρόντες δύο τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τιμῶ σε, Μάρτυς Μηνᾶ, πίστεως λόγοις.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τιμῶντι τὴν μνήμην σου, καὶ τοὺς γενναίους ἀγῶνάς σου, Μηνᾶ
παναοίδιμε, αἰγλην ἐξ ὕψους μοι, φωτοδότιδα, πεμφθῆναι ἐκδυσώπει,
τὸ νέφος διώκουσαν τῆς ἀγνωσίας μου.

Ἰδεῖν ἐφιέμενος, ἀθανασίαν τὴν μέλλουσαν, θανεῖν τιμωρούμενος,
Μάρτυς ἠγάπησας, τοῦ τὸν θάνατον, θανάτῳ καθελόντος, τὸ πάθος
μιμούμενος, Μηνᾶ μακάριε.

Μὴ φέρων ἀοίδιμε, Θεὸν ὀρᾶν ὑβριζόμενον, ἐμάκρυνας ὄρεσιν
ἐνδiciaitώμενος, καὶ πρὸς ἄθλησιν, σαυτὸν καὶ πρὸς ἀγῶνας, γυμνάζων
οὗς ἤνυσας, γνώμης στερόβητι.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχος τράπεζα, ἄρτον χωρεῖς τῆς ζωῆς ἡμῶν· ὡς βάτος βασιτάσσα οὐ κατεφλέχθης τὸ πῦρ· καὶ ὡς ἄμπελος, ἀπότιστος βλαστάνεις, τὸν βότρυν Πανάμωμε, τὸν ἀγεώργητον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, ἔχων Ἀκροστιχίδα·

Τὸν κλεινὸν Θεόδωρον ἐν ἄσμασι τοῖς δε γεραίρω.

Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ταῖς φωτοβόλοις ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος, καταλαμπόμενος, ὀλολαμπῆς στῦλος, Πάτερ ἐχρημάτισας, καθοδηγῶν θεσπέσιε, πρὸς τὴν γῆν θεοφρόνως, ἐπαγγελίας τοῦς σπεύδοντας, μύστα τῶν ἀρρήτων Θεόδωρε.

Ὀλοσχερῶς ταῖς ἀνευδότοις νεύσεσι, πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδημῶν, πρὸ τελευτῆς ὤφθης, ζωηφόρον νέκρωσιν, ἐνδεδυμένος Ὅσιε, καὶ ζωὴν τὴν ἀγήρω, νῦν ἐπαξίως ἀπειλήφας, Πάτερ θεοφόρε Θεόδωρε.

Νενικηκῶς τὰ τῶν παθῶν σκιριτήματα, τὰς τῶν τυράννων ὀρμάς, νεανικῶς μάκαρ, πάσας ἐξεφαύλισας, πεπαρόρησιασμένη ψυχῆ, τοῦ Χριστοῦ τὴν εἰκόνα, τιμᾶν διδάσκων Θεόδωρε, καὶ τὰ τῶν Ἁγίων μορφώματα.

Κεκαθαρμένη διανοίᾳ πάνσοφε, ταῖς θεοπνεύστοις Γραφαῖς, προσομιλῶν πλοῦτον, ἀρετῶν συνήθροισας, καὶ εὐσεβείας δόγματα, θεωρίαν πλουτίσας, καὶ βίου μάκαρ λαμπρότητα, λάμπας ἀμφοτέρωθεν Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Λόγον Θεοῦ σωματωθέντα τέτοκας, τὸν πρὶν ἀσώματον, θεανδρικῶς κόσμῳ, συναναστρεφόμενον, ὑπερφυῶς πανάμωμε, Θεοτόκε Παρθένε· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Σεσοβημένος, τοῖς πανσόφοις σου λόγοις ὁ τύραννος, σὲ μαστίζει ἀφειδῶς, ὡμοῖς βουνεύροις οἰόμενος, τούτοις κατακάμπτειν σε, Μηνᾶ μακάριε.

Ἐνατενίζων, νοεροῖς ὀφθαλμοῖς πρὸς τὸν Κύριον, τῆς σαρκὸς τὰ δυσαχθῆ, βασάνων βάρη ὑπέφερες, γνώμης γενναιότητι, Μηνᾶ θαυμάσιε.

Μὴ δειλιάσας, τῶν βασάνων τὸ λίαν ἐπίπονον, πνέων ζήλου θεϊκοῦ, πρὸς τοῦς ἀγῶνας ἐχώρησας, κράζων· Μὴ ζητούμενος, ἦλθον αὐτόκλητος.

Θεοτοκίον.

Ἄδου πυλῶν με, ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς ἀνηγάγετο, ξύλου βρώσει πονηρᾶ, θανατωθέντα Πανάμωμε, θάνατον ἐκούσιον, καταδεξάμενος.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νευρωμένος τοῦ Χριστοῦ, παμμάκαρ τῆ παντευχία, τῶν πληγῶν τὰς ἀλγηδόνας ὑπέστης, μαστιζόμενος δεινῶς, καὶ σκότει καθειργνύμενος· ὡς κοινωνὸς δὲ πάθους, καὶ βασιλείας γεγένησαι.

Θεοφορούμενος σαφῶς, καὶ ζήλω πεपुरσευμένος, τὰς βεβήλους διδαχὰς τῶν ἀφρόνων, διαλέλυκας ταῖς σαῖς, διδασκαλίαις πάνσοφε· τὴν ἐκ Θεοῦ γὰρ χάριν, Θεόδωρε κατεπλούτησας.

Ἐν θεωρίαις πρακτικὸς, ἐν πράξεσι θεολόγος, ἐχρημάτισας Θεόδωρε Πάτερ, ἀσκητῆς διδακτικὸς, ἱερομάρτυς ἔνδοξος, ὀρθοδοξίας στῦλος, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραίωμα.

Θεοτοκίον.

Ὁ συναῖδιος Πατρί, καὶ Πνεύματι Θεὸς Λόγος, ἀναπλάσαι βουληθεὶς τὸν γενάρχη, καθ' ὑπόστασιν αὐτόν, ἐκ σοῦ ἀγνῆ ἀνέλαβεν, ἀγιωτέραν πάντων, σὲ Θεομῆτορ εὐράμενος.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέ-

» σει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με

» Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον, ὅτι οὐκ ἔστι

» πλὴν σου, ἅγιος μόνε φιλάνθρωπε.

Κοντάκιον. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν ἀσκητικόν, ἰσάγγελόν τε βίον σου, τοῖς ἀθλητικοῖς, ἐφαίδρυνας παλαίμασι, καὶ Ἀγγέλοις σύσκηνος, θεομάκαρ ὤφθης Θεόδωρε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ἀπαύστως, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Κάθισμα. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἡ τὸ πρὶν ἀγνωσίας σκότει δεινῶ, κρατουμένη θεόφρον, Μάρτυς Μηνᾶ, Αἴγυπτος ἀνέτειλε, σὲ φωστῆρα παγκόσμιον, ἀθείας νύκτα, συντόνως ἐλαύνοντα, ταῖς βολίσι μάκαρ, τῶν θείων ἀγώνων σου· ὅθεν τὴν φωσφόρον, καὶ σεπτὴν σου ἡμέραν, φαιδρῶς ἐορτάζοντες, ἐκτενῶς σοι κραυγάζομεν· Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖα δόγματα καταπλουτήσας, πίστιν ἔσωσας ὀρθοδοξίας,
προκινδυνεύσας ὑπὲρ ταύτης Θεόδωρε, ἐν ἐξορίαις ἀθλήσας καὶ
μάστιξιν, ἐν φυλακαῖς καρτερήσας τὴν κάκωσιν. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν
τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάνταγενε Παρθενομητορ, τῇ
καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν
γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρρον, πρεσβειῶν
σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομητορ, ἐν τῷ Σταυρῷ
θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα,
μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι Τέκνον μου! πῶς πάσχεις
θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἐναντισμῷ σου τῶν αἱμάτων, κατεσβέσθησαν ἄνθρακες, τῆς πολυθείας·
φάλαγξ τῶν δαιμόνων βεβύθισται· ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατηρδεύθη
δέ, Ἀθλοφόρε παμμάκαρ, Μηνᾶ ἀξιάγαστε.

Τῇ ἐν ξύλῳ ἀναρτήσει, εἰκονίζεις τὸ πάθημα, τοῦ Σταυρῷ τὸν ὄφιν,
Μάρτυς τὸν πικρὸν θανατώσαντος· τοὺς δὲ ξεσμοὺς ὑπομένεις
προξενουῦντάς σοι, ἀπολαύσεις, τὰς ἐν οὐρανοῖς γενναιότατε.

Ἐπὲρ φύσιν ἀλγηδόνων, Ἀθλητὰ πεῖραν ἔλαβες· ὁ γὰρ θεῖος ἔρωσ, σοῦ
κατακρατήσας τῆς φύσεως, λήθην Μηνᾶ ἐνεποίει ἐρεθίζων σε,
ἐπεκτείνεσθαι, πρὸς αἰκισμοὺς ἀγαλλόμενον.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθέντα ἀπορρήτως, τὸν Θεὸν ἀπεκύησας, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων,
οἶκον ἑαυτῷ δομησάμενον, τὸν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις καὶ θελήσει,
γνωρίζομενον, θεοπρεπῶς Ἀπειρόγαμε.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Δῶρον Θεοῦ, δέδοσαι κόσμῳ φερώνυμε, ταῖς πλουσίαις, χάρισι
λαμπόμενον, ὡς τὴν πηγὴν, ἔχων ἀληθῶς, τῶν ἀπαυγασμάτων, τῶν τῇ δε
μάκαρ Θεόδωρε· ἐντεῦθεν Διδασκάλων, Ἀσκητῶν καὶ Μαρτύρων,
συγχορεύειν τοῖς δήμοις ἠξίωσαι.

Ὡ τῆς στερόδης, καὶ καρτερᾶς σου ἐνστάσεως! ἧ τυράννων, θράσος
κατεπάτησας· δι' ἧς σαφῶς, σὺ τὴν ὑπὲρ νοῦν, τῆς ἀγαθαρχίας
ἐσχάτην μακαριότητα, κατέλαβες θεόφρον, ἀσωμάτοις συμψάλλων· Τῇ
δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ἐῆμα Θεοῦ, σοὶ ἐνοικῆσαν φανότατα, τῶν δογμάτων, πάνσοφε Θεόδωρε, τοὺς ποταμούς, βρύει δαψιλῶς· οἷς νῦν ἐντρυφῶντες, οἱ φοιτηταὶ σου θεόπνευστε, βοῶμεν εὐχαρίστως, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις· Τῆ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ὅλον ἐν σοί, ἀνακαινίζει τὸν ἄνθρωπον, ὅλως ὄλῳ, Πάναγνε ἐνούμενος, ὁ πατρικὸς, κόλπους μὴ λιπῶν, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, οἰκῆσαι καταδεξάμενος· ὁ πλούτῳ εὐσπλαγχνίας, ἐκουσίως πτωχεύσας, καὶ πλουτίσας τὸν κόσμον Θεότιτι.

Τῶν Μαρτύρων. Ἡδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Μαρτυρίου ἤστραψας, φαιδρῶς μαρμαρυγαῖς, ἀμαυρώσας τὴν ζοφεράν, ἀθεΐαν πάνσοφε, καὶ κατεφώτισας, τῶν πιστῶν πληρώματα, Ἀθλητὰ Μηνᾶ πανεύφημε.

Ἐφανίσθη ἅπασα, ἐπίνοια ἐχθρῶν, τῆ στερόρᾳ σου ὑπομονῆ· οὐ λιμὸς οὐ μάστιγες, οὐδὲ κατάφλεξις, οὐ τριβόλων κάκωσις, σοῦ τὸ πρόθυμον ἡμαύρωσεν.

Θεοτοκίον.

Νεουργεῖ φθαρέντα με, τικτόμενος ἐκ σοῦ, ὑπὲρ φύσιν ὁ λυτρωτής, παλαιᾶς κατάρας με, ἐκλυτρωσάμενος, Θεομητορ ἄχραντε, ὃν ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τοῦ Ὁσίου. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Νοῦν ψυχὴν τε καὶ σῶμα, λόγῳ καθηράμενος, ναὸς πανέντιμος, τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων, ἐχρημάτισας Πάτερ Θεόδωρε, εὐωδίας θῦμα, ὅλον σαυτὸν Χριστῷ προσφέρων, ἱερεὺς καὶ θυσία γενόμενος.

Ἐλλαμπόμενος μάκαρ, αἰγλή τῆ τοῦ Πνεύματος, πᾶσιν ἀπήστραψας, θεολόγῳ γλώσση, τῆς Τριάδος τὸ φέγγος τὸ ἄχραντον, τῆς σαρκώσεώς τε, τῆς ὑπὲρ νοῦν τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὸ ἀπόρρητον Πάτερ μυστήριον.

Νοερῶς σὺν Ἀγγέλοις, νῦν συναυλιζόμενος, Χρι-στὸν δυσώπησον, τῶν παθῶν ῥυσθῆναι, καὶ κινδύνων τοὺς σὲ μακαρίζοντας, καὶ τὴν σὴν τιμῶντας, πανευκλεῆ καὶ θείαν μνήμην, παμμακάριστε μάκαρ Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Ἀνεκφράστῳ Παρθένε, τρόπῳ κατοικήσας σοι, ἄνθρωπος γίνεται, ὁ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς ἀναλάμψας τὸν ἄνθρωπον, ἐκ φθορᾶς λυτροῦται, καὶ πρὸς ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν, ἐπανάγει ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Τῶν Μαρτύρων. Ἡδὴ στ'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ανάλητος, διαμένεις πυρὶ δαπανώμενος, καὶ τριχίνοις, τὰς πλευρὰς προστριβόμενος ῥάκεσιν· ἢ γὰρ θεία χάρις, συμπαροῦσα Μηνᾶ σε ἐνίσχυσε.

Παρίστασο, πρὸ βημάτων τυράννων κρινόμενος, καὶ τὴν πλάνην, στηλιτεύων Μηνᾶ παναοίδιμε· σεαυτὸν δὲ στήλην, εὐσεβείας πιστοῖς παρεχόμενος.

Ἰδρώτοις σου, τῶν ἀγώνων τὴν πλάνην ἐξήρανας, τῶν εἰδώλων, σεαυτὸν δὲ ναὸν ὠκοδόμησας, τῆς σεπτῆς Τριάδος, Ἀθλοφόρε Μηνᾶ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Τάτρευσον, τὰ ἀνίατα πάθη Πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου, τῇ μοτώσει τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἀγαθὸν Σωτήρα, τὸν Χριστὸν τοῖς ἐν κόσμῳ κυήσασα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Σωφρόνως σου τὴν ζωὴν, Θεόδωρε μάκαρ ἤνυσας, δικαιοσύνη σαφῶς, ἀνδρεία φρονήσει τε, τερπνότατον ὄχημα, ἀρετῶν ἡρμόσω, σεαυτῷ Θεόφρον Ὅσιε.

Μυρίζουσιν εὐπρεπῶς, δογμάτων οἱ θεῖοι λόγοι σου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, αἰρέσεων ἅπαντας, ἀνάγουσι πάνσοφε, τῆς ὀρθοδοξίας, πρὸς μετάρσιον ἀκρότητα.

Ἀνέτειλέ σοι τὸ φῶς, καὶ τούτου Πάτερ ἢ σύζυγος, νῦν εὐφροσύνη σαφῶς· ὡς φοῖνιξ γὰρ ἤνθησας, παμμάκαρ Θεόδωρε, καὶ καθάπερ κέδρος, ἐπληθύνθης ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Σωθείημεν διὰ σοῦ, Θεογεννητορ Πανάμωμε, καὶ τύχοιμεν ἀληθῶς, τῆς θείας ἐλλάμπεως, Θεοτόκε ἄχραντε, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ

» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-

» ρίας μου.

Κοντάκιον. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς στρατείας ἤρπασε, τῆς ἐπικήρου, καὶ ἀφθάρτου ἔδειξε σὲ ἀθλοφόρε κοινωνόν, Μηνᾶ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τῶν Μαρτύρων ἀκήρατος στέφανος.

Ὁ Οἶκος.

Μεγάλῃς πρόξενος ἡμῖν ὑπάρχει θυμηδίας ἢ μνήμη τῶν Μαρτύρων, κατὰ παθῶν ἀνδρείαν, καὶ ἀριστείαν κατ' ἐχθρῶν ἐπιδεικνυμένη, ἐν φαιδρῶ καὶ προσηνεῖ ὁμολογίας χάριτι. Δεῦτε οὖν ἐν ταύτῃ φιλέορτοι πάντες εὐφρανθῶμεν, τῆς προσκαίρου εὐφροσύνης τὴν κρείττονα καὶ τελεωτέραν, Μηνᾶ τοῦ Ἀθλητοῦ τὴν μνήμην τελοῦντες, καὶ λαμβάνοντες παθῶν δῶρον τὴν λύσιν· τούτων δὲ δοτήρ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ὑπάρχει, ὁ τῶν Μαρτύρων ἀκήρατος στέφανος.

Συναξάριον

Τῆς ΙΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ τοῦ ἐν τῷ Κοιταεῖω.

Στίχ. Αἴγυπτος ὄντως, εἰ τέκοι, τίκτει μέγα,

Τμηθεὶς ἀληθὲς τοῦτο Μηνᾶς δεικνύει.

Μηνᾶς ἐνδεκάτῃ ἔτλη ξίφος γηθόσυνος κῆρ.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, στρατευόμενος ἐν τοῖς Νουμέροις (στρατιωτικοῖς τάγμασι), τοῖς λεγομένοις Ῥουταλικοῖς, ὑπ' Ἀργυρίσκῳ ἡγεμόνι, ἐν τῷ Κοιταεῖω Φρυγίας Σαλουταρίας (ὑγιεινῆς). Μὴ ἀνεχόμενος δὲ καθορᾶν τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην παρρήσιαζομένην, εἰς τὸ ὄρος ἀνῆλθε, νηστείας ἐαυτὸν καθαίρων καὶ προσευχαῖς. Ἰκανῶς δὲ στομῶσας ἐαυτὸν καὶ τῷ θεῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ τὴν ψυχὴν ἀναφλέξας, ἐκ τοῦ ὄρους κατήλθε. Καὶ στὰς ἐν μέσῳ τῶν εἰδωλολατρῶν, τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξεν. Ὅθεν αἰκισθεὶς καὶ τριχίνοις ὑφάσματι τὰς σάρκας καταξανθεὶς καὶ καυτῆρσι προσομιλήσας πυρὸς καὶ τριβόλοις, ἐν τῷ ἀφειδῶς ἔλκεσθαι, ἅπαν τὸ σῶμα διαλωβηθεὶς, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν.

Διήγησίς τινων ἐκ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ

Ποτέ τις ἀπερχόμενος ἐν τῷ ναῷ τούτου προσεύξασθαι, ἐδέχθη παρά τινος εἰς μονήν. Καὶ ἐπεὶ ὁ πανδοχεὺς ἔγνω τὸν ὑποδεχθέντα ἐγκόλπιον φέρειν χρυσοῦν, ἀναστὰς ἐν μέσῳ τῆς νυκτός, φονεῖα χειρὶ τοῦτον ἐπέθετο· καὶ μεληδὸν κατακόψας, εἰς σπυρίδα ἐνέβαλε καὶ ἀπῆρθη, τὴν ἔω ἐκδεχόμενος· καὶ ἦν λοιπὸν ἐναγώνιος, ὅπως τε καὶ τοῦ ἀπαγάγῃ, ἐν ἀφανεῖ τόπῳ κατακρύψαι βουλόμενος. Καὶ ὡς ἐν τούτοις ἦν ἡ μελέτη, ὁ ἅγιος τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἔφιππος ὡς ἐν τάξει στρατιώτου ἀφανεῖς, περὶ τοῦ ἐκεῖσε καταλύσαντος ἠρεύνα ξένου. Τοῦ δὲ φονέως μηδὲν γινώσκειν διαβεβαιουμένου, τοῦ ἵππου ἀποβάς, εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ οἰκῆματι. Καὶ καταγαγὼν τὴν σπυρίδα, Τί ἐστὶ τοῦτο, φησὶν. Ὁ δέ, ὡς περ ἔκπληκτος γενόμενος

ὑπὸ τοῦ δέους, τοῖς ποσὶ τοῦ Ἁγίου πτῶμα δεινὸν ἑαυτὸν κατέβαλε. Τὰ γοῦν κατατμηθέντα μέλη ὁ Ἅγιος συναρμολογήσας καὶ προσευξάμενος, ἀνέστησε τὸν νεκρὸν, εἰπὼν· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ. Ὁ δέ, ὡς ἐξ ὕπνου ἀναστὰς, καὶ κατανοήσας ὅσα καὶ οἷα ἔπαθε παρὰ τοῦ ὑποδεξαμένου, ἐδόξασε τὸν Θεόν. Καὶ τῷ φαινομένῳ στρατιώτῃ εὐχαριστήσας, τὴν προσκύνησιν ἐδίδου. Ἀναστάντος δὲ αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος τὸν χρυσὸν ἀπὸ τοῦ φονέως λαβὼν, δοῦς αὐτῷ ἔφη· Τὴν ὁδὸν σου πορεύου. Τὸν δὲ φονέα ἐπιστραφεὶς, τύψας, ὡς εἰκός, καὶ κατηγήσας, προσέτι καὶ τὴν ἄφεςιν τοῦ ἐγκλήματος χαρισάμενος καὶ ὑπὲρ ἐκείνου προσευξάμενος, τοῦ ἐπιφαινομένου πάλιν ἵππου ἐπιβάς, ἀπέπιη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Ἐτερος δὲ τις, δίσκον ἐξ ἀργύρου τῷ Ἁγίῳ ἐπαγγειλάμενος, παραβαλὼν τῷ τεχνίτῃ, δύο τούτῳ κατασκευάσαι δίσκους ὑπέθετο καὶ ἐπιγράψαι ἐν μὲν τῷ ἐνὶ τὸ τοῦ Ἁγίου ὄνομα, ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ τὸ ἑαυτοῦ. Κατασκευασθέντων οὖν τῶν δίσκων, ἐπεὶ χαριέστερός τε καὶ λαμπρότερος ὁ τοῦ Ἁγίου ἐδείκνυτο, τῆς ἐπιγραφῆς μηδοπωσοῦν μελήσας, ἑαυτῷ τοῦτον προσήρμοσε. Τοίνυν καὶ κατὰ θάλασσαν διὰ τοῦ πλοῦς τὴν πορείαν ποιούμενος καὶ ἐν τῇ νηὶ τοῦ δειπνοῦ διὰ τοῦ ἐξυπηρετοῦντος αὐτῷ εὐτρεπισθέντος, τὰ παρατεθέντα ἐν τῷ τοῦ Ἁγίου δίσκῳ ἀνυποστόλως ἤσθιε. Μετὰ δὲ ταῦτα, τῆς τραπέζης ἐκ μέσου γενομένης, ὁ ἐξυπηρετῶν αὐτῷ δοῦλος, λαβὼν τὸν δίσκον πρὸς τὸ ἐκπλῦναι τοῦτον, ἐν τῇ θαλάσῃ ἐβύθιζεν. Ὑποσυρεὶς δ' ὁ δίσκος ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, πῶς ἂν τις εἴπῃ; ἐν τῇ θαλάσῃ ἐρρίφη. Ὁ γοῦν δοῦλος, σύντροφος γενόμενος καὶ δειλίᾳ καὶ φόβῳ συσχεθεὶς, ἔτι δὲ καὶ καταναρκωθεὶς, ὑποχαυνώσας ἑαυτόν, ἀπερρίφη καὶ αὐτὸς κατὰ πόδας ἐν τῇ θαλάσῃ. Τοῦτο ἰδὼν ὁ κύριος αὐτοῦ, ἐλεεινολογούμενος, ἔλεγεν· Οὐαὶ μοι τῷ ἀθλίῳ· ὅτι ζηλώσας τὸν τοῦ Ἁγίου δίσκον, προσαπάλεσα σὺν αὐτῷ καὶ τὸν δοῦλον· ἀλλὰ σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, τὴν ἐπαγγελίαν ταύτην πεποίημαι ἐνώπιόν σου, ὅτι ἔὰν τὸ λείψανον καὶ μόνον τοῦ παιδὸς εὐρήσω, δίδωμι τῷ θεράποντί σου Μηνᾶ καὶ τοῦτον τὸν δίσκον καὶ τὴν τοῦ ἀπολεσθέντος διατίμησιν. Καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἐπὶ τὴν ξηράν, ἀπέβλεπε πρὸς τὴν παράλιον, караδοκῶν καὶ ὑφορώμενος ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι τὸ ζητούμενον· καὶ διὰ τοῦτο ἀγωνιῶν, εἶ πως δυνηθείη θεάσασθαι τὸ τοῦ παιδὸς λείψανον. Καὶ ὡς προσεῖχεν ἐπιμελῶς, εἶδε τὸν δοῦλον ἐρχόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης μετὰ τοῦ δίσκου, καὶ ἔφριξε· καὶ κράξαντος μεγάλης τῆς φωνῆ, ἐξῆλθον ἅπαντες ἀπὸ τοῦ πλοίου. Καὶ ὡς εἶδον τὸν δοῦλον κατέχοντα τὸν δίσκον, ἐξέστησαν ἅπαντες, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Πυνθανομένων δὲ τούτων μαθεῖν τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας αὐτοῦ, διεσάφησεν ὁ δοῦλος λέγων· Ὅτι ἅμα τῷ ἀπορρίφῃναί με ἐν τῇ θαλάσῃ, ἀνὴρ εὐειδῆς μεθ' ἐτέρων δύο κρατήσαντές με, ὤδουσιν σὺν ἐμοὶ χθὲς καὶ σήμερον μέχρι τῶν ὧδε.

Ἀλλὰ καὶ γυνή τις, ἀπερχομένη εἰς τὸν Ἅγιον καὶ βιασθεῖσα παρά τινος εἰς αἰσχρὰν μῖξιν, τὸν Ἅγιον εἰς βοήθειαν ἐπεκαλεῖτο· ὁ δὲ οὐ παρεῖδεν αὐτήν, ἀλλὰ τὸν βιαστὴν παραδειγματίσας, ἀβλαβῆ ταύτην

διεφύλαξε. Δήσας γὰρ τὸν ἵππον ὁ ἀνὴρ εἰς τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα, πρὸς τὴν γυναῖκα ἡσχολεῖτο. Ὁ δὲ ἵππος, ἀγριωθεὶς κατὰ τοῦ ἰδίου δεσπότου, οὐ μόνον εἰς περικοπὴν τῆς αἰσχροῦς μίξεως ἐγεγόνει, ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἔλκων κατὰ γῆς, ἄχρις οὗ τὸν τοῦ Ἁγίου ναὸν κατέλαβεν οὐκ ἔστη. Αὐτίκα δὲ μεγάλα καὶ πικρὰ ἐπιχρεμετίσας, ἱκανοὺς ἐξήγαγε πρὸς θεωρίαν. Ἐορτῆς γὰρ ἀγομένης, πλῆθος λαοῦ ἐκεῖσε συνέτρεχεν. Ὁ δὲ τοῦτο πεπονθῶς, ἰδὼν τὴν τοῦ λαοῦ συνέλευσιν, τὸν ἵππον δὲ ἐπὶ πλεῖον ἀγριούμενον καὶ ἑαυτὸν ὑπὸ μηδενὸς βοηθούμενον, πτοηθεὶς μήποτε ὀλεθριώτερόν τι ὑποσταίῃ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἵππου, ἀνευθυριάστως ἐνώπιον πάντων ἐστηλίτευσε τὸ ἑαυτοῦ ἀνόμημα. Καὶ εὐθέως ὁ ἵππος παυσάμενος, ἔστη ἐν ἡμερότητι. Καὶ λυθεὶς ὁ ἐπιβάτης, εἰσῆλθε πρὸς τὸν Ἁγίον, καὶ προσπεσὼν ἐδέετο τοῦ Ἁγίου μὴ πλείω πειρασθῆναι ἔτι.

Καὶ χωλοῦ ποτε καὶ ἐτέρας γυναικὸς ἀλάλου, παραμενόντων ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου μεθ' ἐτέρων πολλῶν πρὸς τὸ θεραπευθῆναι, μέσης νυκτὸς πάντων ἐν τῷ ὕπνῳ ἀσχολουμένων, ἐφάνη ὁ Ἅγιος, καὶ φησι τῷ χωλῷ· Ἀπελθε, ἔτι ἡρεμίας οὔσης, κράτησον τὸ παλλίον τῆς ἀλάλου, καὶ θεραπευθήσῃ. Τοῦ δὲ ἀπελθόντος καὶ κρατήσαντος αὐτό, ἐκεῖνη σπασθεῖσα, ἀνέκραξε κατεγκαλοῦσα δῆθεν τοῦ χωλοῦ καὶ ἰάθη λυθείσης τῆς γλώττης. Ὁ δὲ χωλὸς αἰδεσθεὶς, εὐθέως ἀνέστη, φυγῆ μέλλων χρήσασθαι. Καὶ ἐπιγνόντες ἀμφοτέρω τὴν τοῦ Ἁγίου εἰς αὐτοὺς γενομένην θαυματοποιίαν, ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Ἐβραῖος δὲ τις, ἔχων Χριστιανὸν προσφιλεῖ, εἰς χώραν μακρὰν ἀποδημῶν, πολλάκις κατελίμπανεν αὐτῷ χρυσίον ἱκανόν. Τούτῳ ποτὲ παραθέμενος βαλάντιον διακοσίων νομισμάτων, ἀπεδήμησεν· ὁ δὲ Χριστιανὸς ἐμελέτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀρνήσασθαι τὴν παρακαταθήκην, ὃ καὶ πεποίηκεν. Ἐλθόντος γὰρ τοῦ Ἐβραίου καὶ ζητήσαντος κατὰ τὸ εἰωθός, οὐκ ἐδίδου αὐτῷ, λέγων· Μηδὲν παρακατατέθηκάς μοι τῆ φορᾶ ταύτῃ ὧν ἐπιζητεῖς. Ὁ δὲ Ἐβραῖος, ἀπροσδοκῆτως τοῦτο ἀκούσας, ἄλλος ἐξ ἄλλου γέγονε. Καὶ εἰς ἑαυτὸν ἐλθὼν, φησὶ πρὸς τὸν Χριστιανόν· Ἐτέρου μὴ βλέποντος, ὄρκος διαλύσει τὸ ζητούμενον· καὶ ἐζήτει διὰ τοῦ Ἁγίου ἐλεγχθῆναι τὸν μὴ ἀληθεύοντα. Ἀφίκοντο οὖν, ὡς ἐκ συνθήματος, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Καὶ παρευθὺς ὁ Χριστιανός, μηδὲν μελήσας, δι' ὄρκου τὴν οἰκείαν ἔνστασιν ἐβεβαίωσεν.

Ὡς δέ, τοῦ ὄρκου ἀπαρτισθέντος, ἐξελθόντες τοῦ ναοῦ ἀμφοτέρω, τῶν οἰκείων ἵππων ἐπέβησαν, ὃ τοῦ Χριστιανοῦ ἵππος κατὰ τοῦ ἰδίου δεσπότου ἀτακτῶν ἦν· καὶ τὸν χαλινὸν ἐκδακῶν, πικρὸν ἠπέλει τῷ ἐπιβάτῃ τὸν θάνατον. Καὶ τέως μὲν ἔρριψε κατὰ γῆς· διετερέθη δὲ ἀσινῆς, μόνου τοῦ ἐγχειρίου (μανδηλίου) αὐτοῦ ἀπολεσθέντος, σὺν κλειδίῳ καὶ βουλλωτηρίῳ χρυσέῳ ἐνί· εἶθ' οὕτω καὶ αὔθις ἐπιβάς, ἐπορεύετο, συνόντος αὐτῷ καὶ τοῦ Ἐβραίου, στυγνάζοντος καὶ ἐκ βάθους στένοντος καὶ τὴν ζημίαν μὴ φέροντος. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ

Ἐβραῖος, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἐπεὶ καὶ ὁ τόπος ἐπιτήδειός ἐστιν, ὧ φίλτατε, καταβάντες τῶν ἵππων, ἀπολάβωμεν τροφῆς.

Ἀρξαμένων δὲ αὐτῶν ἐσθίειν, μετὰ μικρὸν ἀτενίσας ὁ Χριστιανός, εἶδε τὸν ἑαυτοῦ δοῦλον ἐστῶτα καὶ κατέχοντα τῆ χειρὶ τῆ μιᾶ τὸ τοῦ Ἐβραίου βαλάντιον, ἐν δὲ τῆ ἐτέρᾳ τὴν ἀπολεσθεῖσαν κλεῖδα σὺν τῷ ἐγχειρίῳ· καὶ ἰδὼν ἐξεπλάγη, καί, Τί τοῦτο; πρὸς τὸν δοῦλόν φησιν. Ὁ δέ, φοβερός τις ἔφιππος, ἀπεκρίνατο, εἰς τὴν κυρίαν μου ἐλθὼν καὶ ἐπιδοῦς αὐτῇ τὸ κλειδίον μετὰ τοῦ ἐγχειρίου σου, πρὸς αὐτὴν εἶρηκεν· Ἐν σπουδῇ ἀπόστειλον τὸ τοῦ Ἐβραίου βαλάντιον, ἵνα μὴ ὁ ἀνὴρ σου κινδυνεύσῃ· καὶ ἰδοὺ λαβὼν τοῦτο ἦλθον πρὸς σέ, καθὼς ἐπέταξεν. Ὁ δὲ Ἐβραῖος, περιχαρῆς γενόμενος, ὑπέστρεψε μετὰ τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὸν Ἅγιον. Καὶ οὗτος μὲν ἠντιβόλει βαπτισθῆναι, ὡς τοιοῦτου θαύματος αὐτόπτης γενόμενος. Ὁ δὲ Χριστιανὸς συγχώρησιν ἤτει λαβεῖν, ὑπὲρ οὗ τὸ θεῖον παρώργισεν. Ἀμφότεροι οὖν λαβόντες, καθὼς ἠτήσαντο, ὁ μὲν τὸ ἅγιον Βάπτισμα, ὁ δὲ τὴν συμπάθειαν, ὑπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια χαίροντες.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Βίκτωρος.

Στίχ. Οὐ δειλιῶν ἦν οὐδὲ Βίκτωρ πρὸς ξίφος,

Πᾶσαν μακρὰν που καρδίας θεῖς δειλίαν.

Οὗτος ἠγωνίσαστο ἐπὶ Ἀντωνίου βασιλέως Ῥωμαίων καὶ Σεβαστιανοῦ τοῦ δουκὸς ἐν Ἰταλίᾳ· Ἀναγκασθεὶς γὰρ τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι καὶ μὴ πεισθεὶς, τοὺς δακτύλους πρῶτον θλάττεται, εἶτα εἰς κάμινον βάλλεται· καὶ διαρκέσας ἐν αὐτῇ ἡμέρᾳ τρεῖς, ἐξῆλθεν ἀβλαβής. Καὶ δηλητήρια φάρμακα πιεῖν ἀναγκάζεται· ὧν μηδὲν ἐνεργησάντων, ὁ ταῦτα κερασάμενος, τῷ Χριστῷ προσῆλθε πιστεύσας. Καὶ μετὰ ταῦτα, ἐκσπᾶται τὰ νεῦρα, καὶ πυρωθέντι ἐλαίῳ ἐμβάλλεται. Καὶ ἀναρτηθεὶς, λαμπάσι καταφλέγεται· καὶ κονίαν μετ' ὄξους ἀναγκάζεται τῷ στόματι δέξασθαι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεται· καὶ κατὰ κεφαλῆς κρεμᾶται ἐπὶ ἡμέρᾳ τρεῖς· εἶτα τὴν δορὰν ἀφαιρεῖται, καὶ τότε τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθεται.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Βικεντίου Διακόνου.

Στίχ. Βληθεὶς ὁ Βικέντιος ἐν φρουρᾷ φέρει·

Λυθεὶς δὲ φρουρᾶς σαρκικῆς, ἄνω τρέχει.

Οὗτος ὁ ἅγιος Μάρτυς Βικέντιος, ἐν Αὐγουστοπόλει τῆς Ἰσπανίας ὑπάρχων, καὶ διδάσκων τὸν λαὸν μετὰ καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Ἰλαρίου (ἢ Οὐαλλερίου), Διάκονος ὢν, κρατηθέντες ἀμφότεροι, ἤχθησαν παρὰ τὸ βῆμα Δατιανοῦ τοῦ ἄρχοντος. Ὅς αὐτίκα σιδηροῖς αὐτοὺς περιθεὶς, εἰς πόλιν Βαλεντιάν ἀχθῆναι κελεύει, καὶ δυσωδεστάτῃ φρουρᾷ καθειρχθῆναι. Μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας ἐξαγαγὼν τὸν Βικέντιον, κελεύει ξέεσθαι καὶ σταυρῷ καταπήγνυσθαι καὶ κατὰ μέλος αἰκίζεσθαι·

ἐκεῖθ' ἐν τε ἀποσπασθεῖς, στρεβλοῦται καὶ μαστίζεται καὶ τὰς πλευρὰς κατακαίεται. Ἐξαρθρος δὲ γενόμενος ὄλος, ῥάβδους σιδηρᾶς πυρωθείσας ἐπὶ τοῦ στήθους δέχεται. Καὶ ἀπορρίφει ἐν τῇ φυλακῇ, βοηθείας θείας καὶ ἀγγελικῆς ἀξιοῦται, καὶ αὐτίκα τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρατίθεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Στεφανίδος.

Στίχ. Δένδροις Στεφανὶς προσδεθεῖσα φοινίκων,

Τῶν Μαρτύρων ἤνθησεν ὡς φοῖνιξ μέσον.

Αὕτη, στρατευομένου τινὸς ὑπάρχουσα γαμετὴ καὶ τὸν Χριστὸν ἄνωθεν σεβομένη, ἐν τῷ βλέπειν τὸν ἅγιον Βίκτωρα ὑπὲρ ἄνθρωπον πάσχοντα, ἤδη τὸν ἄνδρα ἀποβαλοῦσα καὶ ἐν χηρείᾳ τυγχάνουσα, ἐμακάρισε τῆς καρτερίας καὶ τῶν στεφάνων, ὧν ὁ Θεὸς ἐμελλε δωρήσασθαι αὐτῷ· δι' ἣν αἰτίαν τῷ ἡγεμόνι προσάγεται. Καὶ ἐπεὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν προαιώνιον ὡμολόγησεν, ἐκτείνεται τὰς χεῖρας καὶ δυσὶ φοῖνιξι βίβρα καμφθεῖσι προσδεθεῖσα, ἀφίεται. Ἦν πρὸς τὴν ἰδίαν ἀποκλινάντων ὁρμήν, αὕτη διαιρεῖται καὶ εἰς δύο μερίζεται τμήματα, καὶ οὕτω τῷ Θεῷ τὴν ψυχὴν ἀποδίδωσιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου, Ἡγουμένου τῶν Στουδίου.

Στίχ. Πολλὰς ἀμοιβὰς, Θεόδωρε τρισμάκαρ,

Βίου μεταστάς, ὡς βιοῦς εὖ, προσδόκα.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, γονέων εὐσεβῶν, Φωτεινοῦ καὶ Θεοκτίστης. Παιδιόθεν δὲ τὸν ἐνάρετον βίον ἐλόμενος, γράμμασιν ἐκπαιδεύεται καὶ εἰς τὸ ἀκρότατον ὕψος τῆς γνώσεως ἀνήχθη. Τὸν μονήρῃ δὲ βίον ὑπελθὼν καὶ πᾶσαν ἰδέαν ἀρετῆς κατορθώσας, χρίσματος τῆς ἱερωσύνης παρὰ τοῦ μεγάλου Ταρασίου ἀξιοῦται. Καὶ τοῦ ὁσίου Πλάτωνος τηνικαῦτα Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Στουδίου τυγχάνοντος, καὶ παραιτησαμένου, ὁ μακάριος οὗτος τὴν ἡγεμονίαν ἀναδέχεται, καλῶς τὸ πιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον ὀδηγῶν καὶ ἐπὶ νομὰς σωτηρίου ποιμαίνων.

Οὗτος οὖν ὁ μέγας Θεόδωρος καὶ Ταράσιος ὁ ἐν Ἀγίοις, ὁ μὲν ἀπωθεῖται τῆς Ἐκκλησίας, ὁ δὲ, μαστιχθεὶς, ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ περιορίζεται, παρὰ Κωνσταντίνου υἱοῦ Εἰρήνης τῆς βασιλείσης, διὰ τὸ τὴν μὲν νομίμως αὐτῷ συναφθεῖσαν γυναῖκα ἀποβαλεῖν, ἀγαγέσθαι δὲ ἐτέραν καὶ διελεγχθῆναι παρ' αὐτῶν. Ἐπεὶ δὲ Κωνσταντῖνος τυφλωθεὶς τῆς βασιλείας ἀπερράγη, ἀνακαλεῖται τῆς ἐξορίας Θεόδωρος. Ἀλλὰ καὶ αὐθις ἐξορίζεται ἐν τῇ τῆς Ἀπολλωνιάδος λίμνῃ.

Ἐκεῖθ' ἐν τε πάλιν παραπέμπεται ἐν τῷ τῶν Ἀνατολικῶν θέματι, ἐν ᾧ περὶ τὰς ἑκατὸν μάστιγας περὶ τὸν νῶτον δεξάμενος, γενναίως ἐνεκαρτέρει. Καὶ αὐθις παρὰ τοῦ στρατοπεδάρχου σφοδραῖς μάστιξιν

αϊκίζεται. Κάκειθεν ἐν τῇ Σμύρνῃ παραπεμφθεὶς, εἰρκτῆ δυσωδεστάτῃ ἐγκλείεται καὶ τῷ βασανιστηρίῳ ξύλῳ ἐμβάλλεται. Ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸς τῆς βασιλείας ἀπερῶρα, καὶ Μιχαὴλ τὰ σκῆπτρα ἐδέξατο, ἀνακαλεῖται τῶν δεσμῶν καὶ τῆς ἐξορίας ὁ μέγας Θεόδωρος. Καὶ μικρὸν ἀνεθείς, τοῖς φίλοις συνῆν, καὶ μετὰ χρηστῆς ἐλπίδος ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ. Ἦν δὲ τὴν ἡλικίαν κατάξηρος, ὡχρὸς τὴν ὄψιν, μιξοπόλιος τὴν τρίχα καὶ ἐπιφάλακρος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Συναπεβάλου ταῖς πληγαῖς, σὺ τοὺς δερματίνους χιτῶνας, τῆς ἁμαρτίας· καὶ στολὴν, ἐνεδύσω μηκέτι παλαιώσιν, δεχομένην μακάριε, ἣν ἐξύφανεν ἡ χάρις ἐπιφανεῖσα.

Τῇ πυρπολήσει τῶν πολλῶν, Μάρτυς καὶ σεπτῶν σου ἀγώνων, ἡ ἀκανθώδης πονηρά, ἀθεῖα τεφροῦται, αἱμάτων τε, ταῖς ῥοαῖς ἀποσβέννυται, πλάνη πᾶσα ἐπηρμένη Μηνᾶ παμμάκαρ.

Ἐχων ἀφθόνους δωρεάς, καὶ θαυματουργίας πηγάζεις, τοῖς τὴν σεπτὴν σου ἑορτήν, ἐκτελοῦσι Μηνᾶ ἀξιάγαστε, καὶ συμπράττεις τοῖς ψάλλουσιν· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ Δυνάμεις βροτῶν τε συστήματα, ὁ ἡμᾶς λυτρωσάμενος, τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας Εὐλογημένη.

Τοῦ Ὁσίου. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἰδὼν ὁ προγνώστης σου, τῆς διανοίας τὴν καθαρότητα, λογικῶν σε προβάτων, καθηγεμόνα Πάτερ προβάλλεται· ᾧ νῦν παμμάκαρ, κραυγάζεις Θεόδωρε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ θεῖον εἰκόνισμα, μορφῆς τρισμακάρο τῆς ἀνθρωπίνης Χριστοῦ, προσκυνῶν διετέλεις, τοῖς θεομάχοις ἀντιταττόμενος, μέχρι θανάτου, καὶ ψάλλων Θεόδωρε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ λόγος σου ἄλατι, διηρτυμένος ὦφθη Θεόδωρε, καὶ βίος σου Πάτερ, λελαμπρυσμένος αἶγλη τοῦ Πνεύματος· ᾧ νῦν ἀστράπτων, βοῆς ἀγαλλόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν πεπλήρωται, Δαυΐδ τοῦ Θείου ἡ θεία πρόρρησις· λιτανεύουσιν ὄντως, τῷ σῶ προσώπῳ Θεογεννητορ ἀγνή, οἱ κεκτημένοι τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος, καὶ εὐλογοῦσι Θεόν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἐράθης ὡς ἄρτος ἐν τῷ μέσῳ, πυρᾶς ἀπτομένης ἐξοπτώμενος, θῦμα ὡς ἀμώμητον, τέλειον ὡς σφάγιον, ὡς ἱερεῖον ἔμψυχον, ὀλακαυτούμενος, καὶ θεῖαν εὐωδίαν ἐκπέμπων, ἦν Θεὸς ὡσφράνθη, Μηνᾶ Θεοῦ θεράπον.

Συρόμενος Μάρτυς καὶ τριβόλοις, ὀξέσι κεντούμενος συνέτριψας, κέντρα τοῦ ἀλάστορος, ξίφει δὲ τεμνόμενος, ὡς ἐν ἐκστάσει πίστεως, ὄπλοις διέκοψας, ἀνόμων κεφαλὰς Ἀθλοφόρε, μέλπων· Εὐλογεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λυθεὶς τῆς σαρκὸς πληγῆ τοῦ ξίφους, στοργῆ συνεδέθης τελεώτερον, Μάρτυς τοῦ Δεσπότου σου· πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, νῦν δὲ ὄρᾳς θεούμενος, Μηνᾶ καὶ μέλπεις αὐτῷ· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οἴκει ἔν γαστρί σου ὑπὲρ λόγον, ὁ λόγῳ δημιουργήσας κτίσιν ἅπασαν, βρέφος καθορᾶται δέ, σοῦ ἀποτικτόμενος, ὁ πρὸ αἰῶνων ἄχραντε, ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθεὶς, ὃν πᾶσα εὐλογεῖ καὶ δοξάζει, κτίσις Θεοτόκε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Σεσοβημένους ἔδειξας, Θεοφόρε Θεόδωρε, τοὺς ἐφευρετὰς τῶν δυσσεβῶν αἱρέσεων, διδάσκων τὴν ἄχραντον, τιμητικῶς εἰκόνα Χριστοῦ, σέβειν προσκυνεῖν τε, καὶ τιμᾶν θεοφρόνως, καὶ μέλπειν τῷ Δεσπότῃ· Τερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Διὰ παντὸς τοῦ βίου σου, Θεοφόρε Θεόδωρε, τῆς ὀρθοδοξίας, ὁδηγὸς γεγένησαι, φωστὴρ φαεινότατος, θεοειδῆς διδάσκαλος, τύπος μοναστῶν, καὶ ἀκριβῆς νομογράφος, διδάσκων ἀναμέλπειν· Τερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἠγώνισαι, εὐσεβείας διδάσκαλος, καὶ τῆς ἀληθείας, ἀψευδῆς συνήγορος, παμμάκαρ γενόμενος· ἐν οὐρανοῖς δὲ δῶρον Θεοῦ, τῆς δικαιοσύνης ἀνεδήσω στεφάνους, τὸν δρόμον ἐκτελέσας, καὶ τὴν πίστιν τηρήσας, Χριστὸν δοξολογήσας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γνώσει τὸν νοῦν ἐλάμπρυνας, σωφροσύνη τὴν ἔφεςιν, καὶ τῷ θυμικῷ δέ, τὴν ἀνδρείαν ἐζώσας, ἰθύνας Θεόδωρε, δικαιοσύνη πάνσοφε, ἱεροπρεπῶς τὰς ψυχικὰς σου δυνάμεις, συμφώνως ἀναμέλπων· Τερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένη Δέσποινα, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας, τὰς οὐλὰς ἐξάλειψον, Θεὸν ἢ κυήσασα, τὸν ἐπὶ πάντων Κόρη ἀγνή, ἐκ παρθενικῆς ἀπειρογάμου νηδύος· ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσιν, λαὸς ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
 » νος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
 » δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τὸν δημι-
 » ουργόν, καὶ λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε,
 » ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
 » αἰῶνας.

Τῶν Μαρτύρων.

Ῥῶδὴ θ'. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Γῆ σου νῦν τὸ σῶμα τὸ στερόρον, μακάριε, ἐναθλήσαν κατεκάλυψε·
 φέρει τὸ πνεῦμα οὐρανὸς δέ, σὺν πνεύμασι Μαρτύρων γηθόμενον, καὶ
 φαιδροτάτη δόξη λαμπόμενον· ὁθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Οἴκεις μετ' Ἀγγέλων ἐν φωτί, ἰσάγγελον, πολιτείαν ἀσπασάμενος·
 βλέπεις νοῖ κεκαθαμένῳ, Μηνᾶ τὴν τοῦ Κυρίου τερπνότητα, πλουσίως
 ταῖς ἐκεῖθεν λαμπόμενος, φωτοχυσίαις ἀξιάγαστε.

Ἰδὼν τὸν ποθούμενον Χριστόν, πανεύφημε, ἀπολαύεις τῆς θεώσεως·
 ἔστης τοῦ πόθου ἐπιφθάσας, Μηνᾶ τῶν ἐφειτῶν τὸ ἀκρότατον· ἡμῶν δὲ
 μνημονεύοις τῶν πόθῳ σου, μνήμην τελούντων τὴν πανίερον.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν ἡμῖν ἐκύησας, Θεὸν Λόγον Μητροπάρθενε· ὁθεν
 κυρίως Θεοτόκον, καρδίᾳ σε καὶ γλώσση κηρύττομεν, φωνὴν σοι τοῦ
 Γαβριὴλ προσφθεγγόμεθα, Χαῖρε βοῶντες πάντων Δέσποινα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ῥοαῖς σου τῶν δακρύων ὡς ἀσκητῆς, καὶ πηγαῖς τῶν αἱμάτων ὡς μάρτυς
 Χριστοῦ, ἐκλαμπρυνθεῖς, λάμπεις ἐκατέρωθεν τηλαυγῶς, δικαιοσύνην
 Ὅσιε, περιβεβλημένος ὡς ἱερεὺς, τῶν θείων ἀνακτόρων, χορῶν τῶν
 ἐνδοτάτων, περὶ Θεὸν Πάτερ Θεόδωρε.

Ἁγίως σου τὸν δρόμον διαδραμών, ἐν Ἁγίων ἀγίοις σκηνώμασι, νῦν
 κατοικεῖς, στέφος ἀφθαρσίας ἀπειληφώς, καὶ βασιλείας ἔνδυμα,
 μεγαλοπρεπές τε καὶ ἱερόν· ἐν οἷς ἠγλαϊσμένος, Θεόδωρε παρέστης,
 τῷ σῷ Δεσπότῃ ἀγαλλόμενος.

Ἰδεῖν κατηξιώθης τῶν ἀγαθῶν, τὴν πηγὴν θεοφόρε Θεόδωρε, ὡς
 μετελθὼν, βίον ἐνθεώτατον ἀληθῶς· καὶ τῆς τοῦ κόσμου σχέσεως, διὰ
 πολιτείας εἰλικρινοῦς, τὸν νοῦν ἐλευθερώσας, καὶ Μάρτυς
 στεφηφόρος, γεγεννημένος ὦφθης ἄριστος.

Ἐρημάτων σου ὁ φθόγγος δῶρον Θεοῦ, ἐπὶ πάσας ἠκούσθη πανεύφημε, οἷα βροντή, τὰς τῆς οἰκουμένης ἐσχατίας· ὡς ποταμοὶ δὲ βρύουσι, τῶν σῶν διδασμάτων αἱ διδαχαί· Θεόδωρε διό σε, ὡς θεῖον θεηγόρον, νῦν ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἐράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-
 » γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σω-
 » ματικῶς· καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα
 » τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
 » πων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαρτύρων.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τοὺς οὐρανοὺς ἀστέρες, κατακοσμοῦσιν Οἰκτίρμον, τὴν ἐκκλησίαν Μηνᾶς δέ, Βίκτωρ, Βικέντιος κοσμεῖ, καὶ Στεφανίς, δι' ὧν σῶσον, ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας.

Τοῦ Ὁσίου

Ἐπὲρ τῶν θείων εἰκόνων, ὑπέμεινας πᾶσαν θλίψιν, βασάνους καὶ ἐξορίας· διὸ διπλοῦν καὶ τὸ στέφος, ἐκ δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, ἐδέξω Ὅσιε Πάτερ.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ πανάχραντε Κόρη, ἐθεωρήθησαν ὄντως, αἱ τοῦ Κυρίου πορεῖαι, καὶ τοὺς βροτοὺς ὀδηγοῦσιν, ἔνθα χορεῖται Ἀγγέλων, καὶ πάντων ἁγίων δῆμοι.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Εἶτα λέγομεν·

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Δεῦτε φίλαθλοι τὴν τρισαυγῆ τῶν Μαρτύρων τιμήσωμεν χορείαν, Μηνᾶν τε καὶ Βίκτωρα καὶ Βικέντιον ὅτι αἵματα ἔδωκαν, καὶ ὠνήσαντο τὴν αἰώνιον ζωὴν· διὸ καὶ καρτερικῶς ἀντέλεγον τῷ ἐφευρετῇ τῶν κακῶν· οὐ προκρίνομεν τὰ φθαρτὰ τῶν ἀφθάρτων· οὐ στρατευόμεθα βασιλεῖ θνητῷ γηίνῳ, ἀλλὰ τῷ ζῶντι βασιλεῖ στρατευόμεθα, τῷ ἀεὶ βοῶντι τοῖς πιστοῖς· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται.

Δόξα. Ἦχος α'. Ανατολίου.

Τὸν ἀριστεά, τοῦ Χριστοῦ, Μηνᾶν τὸν ἀοίδιμον, συνελθόντες οἱ πιστοί, ἐγκωμίους μαρτυρικοῖς, καὶ ῥοδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· Οὗτος γὰρ τὸν πρὸς ἐχθροὺς ἀοράτους πόλεμον ὑπελθὼν, καὶ νομίμως ἀθλήσας, ἀξίως τὸ τῆς νίκης βραβεῖον ἐδέξατο. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων χορεύων, τὴν ἀκατάλυτον χορείαν, αἰτεῖται τῇ οἰκουμένῃ εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Φωτὸς ἐνδιαίτημα Ἄγνη, μόνη ἐχρημάτισας, τοῦ ἐκ Πατρὸς ἀναλάμπαντος· ὅθεν κραυγάζω σοι· Τὴν ἐσκοτισμένην, ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, φωτὶ τῶν ἀρετῶν καταφαίδρυνον, καὶ ἐν σκηνώμασι, φωτεινοῖς σου κατασκήνωσον, ἐν ἡμέρᾳ, τῆς κρίσεως Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὃ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ IB' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν

Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος·

καὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νείλου.

ΤΥΠΙΚΟΝ

1. Εἰ τύχοι ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἡ Ἀκολουθία ψάλλεται κατὰ τὴν τοῦ Μηναίου διάταξιν.

2. Εἰ δὲ τύχοι ἐν Κυριακῇ, ἡ τοῦ ὁσίου Νείλου Ἀκολουθία καταλιμπάνεται, ψαλλομένη ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, καὶ ψάλλεται μόνη ἡ

τοῦ Ἐλεήμονος μετὰ τῆς ἀναστασίμου Ἀκολουθίας, κατὰ τὴν ἀνωτέρω (σελίς 82) § 2 καὶ 3 διάταξιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσιῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Τεράρχου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐσκόρπισας ἔδωκας, τοῖς δεομένοις τὸν ἄρτον σου, Ἰωάννη θαυμάσιε, ἔλεος μιμούμενος, τοῦ συμπαθεστάτου, Ὅσιε Δεσπότου· διό σου μένει ἀληθῶς, εἰς τὸν αἰῶνα ἡ μνήμη Ἁγιε· ἦν πίστει ἑορτάζοντας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις περισῶζε, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, Τεράρχα πανόλβιε.

Σοῦ τὴν καθαρότητα, καὶ τοῦ νοῶς τὴν εὐθύτητα, καὶ τὸν τρόπον τὸν ἔνθεον, ὁ βλέπων τὰ κρύφια, κατιδὼν ἀνάγει, εἰς μέγιστον θρόνον, χρίσας τῷ μύρῳ σε σοφέ, καὶ τελειώσας, καὶ ποιίμνης οἴακας, σαφῶς ἐγχειρισάμενος, ἦν πρὸς λιμένας ὠδήγησας, τοῦ ἐνθέου θελήματος, Ἰωάννη θεσπέσιε.

Πάντα τὰ αἰτήματα, τῆς σῆς καρδίας ὁ Κύριος, ἀξιάγαστε δέδωκε· πάσας γὰρ ἐτήρησας, τὰς νομοθεσίας, τὰς σωτηριώδεις· τὸν γὰρ Θεὸν ὀλοσχερῶς, καὶ τὸν πλησίον θεομακάριστε, ὡς σεαυτὸν ἠγάπησας, καὶ δεομένοις ἐπήρκεσας· διὰ τοῦτό σε σήμερον, Ἰωάννη γεραίρομεν.

Τοῦ Ὁσίου

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε νῦν καλέσωμεν Ἁγιε; ποταμὸν τῆς νοητῆς, ἐκπορευόμενον Ἐδέμ· ὀχετὸν τῶν τοῦ Θεοῦ, χορηγούμενων δωρεῶν· πλημμύραν, διδασμάτων τῶν τῆς χάριτος· κρατῆρα, τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως· προσεκτικὸν συντονώτατον· διδακτικὸν πρακτικώτατον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ὀνομάσωμεν Ὅσιε; γεωργὸν τῶν ἀθανάτων, παμμακάριστε φυτῶν· φυτουργὸν τοῦ νοουμένου, Παραδείσου τῶν πιστῶν· νομίμων, θεοσδότην ἐμπειρότατον· δογμάτων, θεοπνεύστων ἐπιστήμονα· ἐρμηνευτὴν εὐφυσέστατον, καὶ παιδευτὴν ἰκανώτατον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσείπω θαυμάσιε; ὀριστὴν τῆς συζυγίας, σωφροσύνης βραβευτὴν· παιδευτὴν τῶν μοναζόντων, παρθενίας ὀδηγόν, δικαίως, ἀμφοτέροις ταλαντεύοντα, ὡς πείρα, διελθόντα τὰ ἐκάτερα; Πολλὰ τὰ σὰ προτερήματα, καὶ ἔνθεός σου ἡ ἄσκησις. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος β'. Ανατολίου.

Ἡ τοῦ ἐλέους πηγὴ, τοῖς ἐνδεέσι πλημμυρεῖ, εὐσυμπαθέτους οἰκτιρμούς, Ἰωάννης ὁ Χριστοῦ μιμητής, ὁ μέγας ποιμὴν τῶν Ἀλεξανδρέων καὶ φωστήρ. Δεῦτε κορεσθῶμεν οἱ πτωχοὶ κατὰ πνεῦμα, μιμούμενοι αὐτοῦ τὴν ἰλαρότητα· φιλευσπλάγχυνω γὰρ στοργῇ, Χριστὸν ξενίσας διὰ τῶν πενήτων, ὡς πάλαι Ἀβραάμ, τοῦ μακαρισμοῦ ἠξιώθη, καὶ παρῤῥησίᾳ πρεσβεύει, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Τί σοι, ὁ ταλαίπωρος ἐγώ, Δέσποινα τοῦ κόσμου προσοίσω; εἰμὴ δακρύων πηγάς, καὶ ἐξομολόγησιν τῶν πεπραγμένων μοι· ἀλλ' ἰλέω σου ὄμματι, ἐπίβλεψον Κόρη, ἐπὶ τὴν ἀσθένειαν, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς· λῦσον, τῶν παθῶν μου τὰ νέφη, καὶ τῆς κατεχούσης ἀχλύος, δέομαι ἀπάλλαξον τὸν δοῦλόν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Εὐλω, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὀρῶσα, ἡ ἀπειρόγαμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; σπεῦσον, καὶ δοξάσθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον,

Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Τεράρχου.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῆς Ἐκκλησίας φωστήρ, τῆς οἰκουμένης τὸ περίβλεπτον καύχημα, τὸ κλέος Ἀλεξανδρείας, ὀρθοδοξίας κρηπίς, ἐγκρατείας στάθμη, κανὼν ἀσκήσεως, λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, κινδυνευόντων ἡ λύτρωσις, πύργος ἰσχύος, καὶ φρουρὸς ἀσφαλέστατος, νόμος ἔμπρακτος, εὐποιίας τὸ πέλαγος· δότης ὁ ἰλαρώτατος, ὁ πᾶσι τὰ πρόσφορα, νέμων πλουσίως παμμάκαρ, τοῖς σοὶ ἐν πίστει προστρέχουσι. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Χαίροις ὁ τῶν πεινῶντων τροφεύς, τῶν δεομένων παροχεύς ἀφθονώτατος, ἡ βρύσις τῆς συμπαθείας, ἡ τοῦ ἐλέους πηγὴ, καταπονουμένων ἡ ἀντίληψις, χηρῶν ὁ προστάτης, τῶν ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, γυμνητευόντων, ἀσφαλὲς περιβόλαιον, ἡ ὀξυτάτη, τῶν πιπτόντων ἀνόρθωσις. Πάτερ ὑπερουράνιε, ἰλέω σου ὄμματι, ἄνωθεν πρόσχες καὶ θείας, φιλανθρωπίας μετάδοσιν, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Χαίροις χειραγωγία τυφλῶν, παιδαγωγία τῆς νεότητος ἐνδοξε, τοῦ γήρωσ ἢ βακτηρία, τῶν πλανωμένων ποιμήν, τῶν ἀμαρτανόντων ἢ διόρθωσις, λειμῶν εὐωδέστατος, μυροθήκη τοῦ Πνεύματος, τῆς εὐποιίας, ποταμὸς ὁ ἀέναντος, καταγώγιον, τῆς Ἁγίας Τριάδος σεπτόν. Μέμνησο τῶν ὑμνούντων σε, ῥυόμενος θλίψεων, καὶ τῶν κινδύνων καὶ νόσων, καὶ αἰωνίου κολάσεως, Χριστὸν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ὁρῶσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἡ σὲ κυήσασα, θρηνηδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἀπολυτίκιον

Τοῦ Ἱεράρχου. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου ἐκτίσω τὸν μισθόν σου Πάτερ ὅσιε, ταῖς προσευχαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκαρτερήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγαπήσας, καὶ τούτοις ἐπαρκέσας. Ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη Ἐλεῆμον μακάριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Σοφίας τῷ ἀνθρακι, ἀποκαθάρας τὸν νοῦν, τὸ νῆμα ἐξέπιες, τῆς αἰωνίου ζωῆς, βιώσας ὡς ἄγγελος· ὅθεν ἀεὶ βλυστάνεις, τὸ ἀλλόμενον ὕδωρ, πράξει καὶ θεωρία, καταρδεύων τὸν κόσμον. Διό σε ἀνευφημοῦμεν, Νεῖλε Πατήρ ἡμῶν ὅσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος δ'.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον...

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται, εἰς Κανὼν τῆς Ὀκτιῆχου, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τεράρχου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς ἐν τῇ θ' ᾠδῇ. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἡ κεκομμένη τὴν ἄτομον.

Τῇ συμπαθείᾳ τὸν νοῦν λαμπρυνόμενος, καὶ τῇ ἀγάπῃ Χριστοῦ, Πάτερ πυρσευόμενος, ἐλεημοσυνῶν, ἀστράπτων ταῖς λαμπρότησι, τοῦ μόνου ἐλεήμονος Θεοῦ, δοχεῖον καθαρῶτατον, Ἰωάννη γέγονας· διό σε μακαρίζομεν.

Τὰ δι' αἰῶνος ἀεὶ διαμένοντα, σκοπῶν σοφῶ λογισμῶ, Πάτερ ἱερώτατε, ἠλλάξω τῶν φθαρτῶν, περιφανῶς τὰ ἄφθαρτα, καὶ νῦν τοὺς οὐρανοὺς περιπολεῖς, βοῶν σὺν ἄσωμάτοις χοροῖς· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὁ τοῦ ἐλέους δοτὴρ χαριτώσας σου, τὴν ἐλεήμονα πρίν, Ὅσιε διάνοιαν, ἠλέησε πολλούς, τῇ θείᾳ μεσιτείᾳ σου· ἐγένου γὰρ παράκλησις ψυχῶν, πενήτων τε προμήθεια, Ἰωάννη πάνσοφε, θεόφρον ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ἵνα τοὺς κάτω τοῖς ἄνω συνάψειεν, ὁ μόνος πάντων Θεός, μήτραν ἀπειρόγαμον, ὑπέδυσσεν καὶ σαρκός, φανεῖς ἐν ὁμοιώματι, τῆς ἔχθρας τὸ μεσότοιχον ἐλῶν, εἰρήνην ἐμεσίτευσεν, καὶ ζωὴν ἐβράβευσε, καὶ θείαν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἄρδει με Νεῖλος γνωστικῆ παγκαρπία.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἄρδείαις σου μάκαρ ταῖς μυστικαῖς, ἀρδεύων πλουσίως, τὸν ψυγέντα μου λογισμὸν, ὡς σιάχυν τὸν ὕμνον σοι προσφέρειν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις καταξίωσον.

Ῥημάτων ῥοαί σου ὡς ἐξ Ἐδέμ, πανόλβιε Νεῖλε, προερχόμεναι προφανῶς, τὸ πρόσωπον ἅπαν ἀενάως, τῆς Ἐκκλησίας καταρδεύουσι.

Δογμάτων καὶ λόγων ὁ ποταμός, τῶν σῶν θεορρήμων, τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν, ἀρδεύων ποτίζει· δυσσεβῶν δέ, καταποντίζει τὰ συστήματα.

Θεοτοκίον.

Ἐξήμεσεν Εὐας ταῖς ἀκοαῖς, ἰδὼν ψυχοφθόρον, ὁ ἀλάστωρ καὶ δυσμενής·
Χριστὸν δὲ τεκοῦσα Θεομητορ, τὴν τούτου βλάβην ἐθεράπευσας.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Εὐπρεπῆς ὥσπερ κόρη, ἐξ ἐλαιῶν στέφανον, ἐπιφερομένη, ἐπώφθη σοι
ἀξιάγαστε, τοῦ Ἐλεήμονος, ἡ εὐσυμπάθητος χάρις, προσεφελκομένη σε,
πρὸς θεῖον ἔλεος.

Ἱερὸν ἐπὶ θρόνον, ψήφῳ Θεοῦ ἔνδοξε, Πάτερ Ἰωάννη, καθίσας καθάπερ
Ἄγγελος, σὺ πεπολίτευσαι, εἰρηνικὰς ἀναφέρων, ἱερὰς θυσίας τε τῷ
πανοικτίρμονι.

Τῇ πολλῇ συμπαθείᾳ, τὸν συμπαθῆ Κύριον, Πάτερ Θεραπεύων, δι'
οἴκτιον σάρκα πτωχεύσαντα, πτωχοῖς ἐπήρκεσας, ξένους ἀστέγους
συνῆξας, πληρωτῆς προστάξεων, θεῶν γενόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ Παναγία, ὁ τοῦ παντὸς αἴτιος, δι' ὑπερβολὴν, εὐσπλαγχνίας
θέλων ἐσκήνωσε, καὶ καθηγίασε, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, παραβάσει
πρότερον ἐξολισθήσασαν.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἴνα τὰ χαρίσματα, Πάτερ τοῦ Πνεύματος φέρῃ σου, ὁ λογισμὸς, τοὺς
τῆς πονηρίας, λογισμοὺς ἀπεδίωξας.

Μύρον εὐωδέστατον, τῆς προσευχῆς ἡμῖν ἔπνευσας, Ἱεουργέ, διὰ
θεωρίας, πρακτικῆς ἐκτιθέμενος.

Ἐβλυσας διδάγματα, σὺ ἐπουράνια πάνσοφε, ὡς ἐκ πηγῆς, καὶ τῆς
Ἐκκλησίας, τοὺς τροφίμους ἐπλούτισας.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον τὸ φρόνημα, τὸ τῆς σαρκὸς ἡμῶν Πάναγνε, ἢ τὴν πηγὴν, τῆς
ἀθανασίας, τοῖς ἀνθρώποις πηγάσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε·

» σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Κοντάκιον. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὰς φρυγανώδεις τῶν παθῶν τῶν ἐκ τοῦ σώματος, ἐπαναστάσεις τμητικῶς Νεΐλε μακάριε, ἐν ἀγρύπνῳ σου συνέκοψας ἰκεσίῃ· ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι· Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Ὁ Οἶκος.

Τίς σου τῶν ἐπιγείων, ἐξισχύσειε, Νεΐλε, εἰπεῖν τῆς πολιτείας τὰ ἄθλα, καὶ τοῦ βίου σου τοὺς ἀμέτρους μόχθους, καὶ πολλοὺς κόπους σου, οὕς ἐπὶ γῆς ὡς ἄσαρκος ἐτέλεσας; ἀλλ' ὅμως ἴδε, οὕτω σοι κράζω·

Χαίροις Θεοῦ ποταμὲ χαρίτων· χαίροις Χριστοῦ διδασκάλων πλημμύρα.

Χαίροις τῆς σοφίας κρατῆρ καὶ τῆς γνώσεως· χαίροις ἀθανάτων φυτῶν τὸ γεώργιον.

Χαίροις δόγμα πρακτικώτατον θεοπνεύστων λογίων· χαίροις νόμου ἐμπειρότατε θεοσδότου ἐρμηνεύς.

Χαίροις τοῦ νοουμένου Παραδείσου φυτουργεῖ· χαίροις τῆς παρθενίας φυλακτῆριον μέγα.

Χαίροις τερπνὴ κιθάρα τοῦ Πνεύματος· χαίροις παθῶν ριζοτόμος μάχαιρα.

Χαίροις ἀνδρῶν δικαίων τὸ ἔρεισμα· χαίροις πιστῶν γηγενῶν ὁ προστάτης.

Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Κάθισμα. Τοῦ Τεράρχου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐλεήμονα γνώμην ἀναλαβῶν, εὐσυμπάθητος ὠφθης προσεπαρκῶν, πτωχοῖς ἐνδεέσι τε, Ἰωάννη θεόπνευστε· διὰ τοῦτο κλῆσιν, τῆ πράξει κατάλληλον, παρὰ πάντας μάκαρ, ἀγίους ἐπλούτησας· ὅθεν ὁ δοτήρ σε, τοῦ ἐλέους μεγάλως, θεόφρον ἠλέησε, καὶ παιδρῶς κατελάμπρυνεν. Τεράρχα πανόλβιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Καταλαμπρύνας σου τὸν νοῦν θεωρίαις, θεολογίας ποταμοὺς ἐξηρεύξω, καταρδεύων καρδίας Νεΐλε θεοφόρε, τῶν πίστει ἀρυσόμενων σῶν διδασχῶν, τὸ πόμα τὸ διαυγές τε καὶ καθαρὸν, καὶ τιμώντων τὴν μνήμην σου, τὴν φωταυγῆ τε καὶ σεπτὴν, Ὁσίων ἐγκαλλώπισμα, καὶ Πατέρων τὸ καύχημα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆ σταθηρᾷ σου Θεομητορ πρὸς τὸν Κτίστην, καὶ τῆ ἀλήκτω ἱκεσίᾳ τοὺς ἐν πίστει, τὸν πανάγιον Τόκον τὸν σὸν σεβομένους, ἐκ πάσης ρῦσαι ἀνάγκης καὶ συμφορᾶς, καὶ δίδου πρὸς τὸν Υἱόν σου οἰκειακὴν, παρρήσιαν ὡς δυνατὴ, ἐξευμενίσασθαι αὐτόν, εὐρεῖν ἡμᾶς διάλυσιν, ὧν ἐν βίῳ ἡμάρτομεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν σωματωθέντα, καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν ἐκ σοῦ σεμνὴ τεχθέντα, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον, μέσον τῶν κακούργων, ὀρῶσα τὰ σπλάγχνα ἠλγεις καὶ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐβόας· Οἴμοι! Τέκνον ἐμόν, τίς ἢ θεία καὶ ἄφατος, οἰκονομία σου δι' ἧς, ἐζώσας τὸ πλάσμα σου; Ἀνυμνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον.

Τοῦ Τεράρχου. Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Καθαρὸν καταγώγιον, ὠφθης τῆς Ἁγίας Τριάδος Ὅσιε, καὶ ναοῦ θείου κειμήλιον, καὶ ἀρχιερέων ἀκροθίνιον.

Τῆ πολλῆ συμπαθείᾳ σου, Κύριος προσέχων ὁ συμπαθέστατος, τὴν ψυχὴν σου καθηγίασεν, Ἰωάννη Πάτερ ἱερώτατε.

Ἐντολῶν ἀκαταίσχυντος, γέγονας ἐργάτης τοῦ Πανοικτίρμονος, καὶ ἐπλήσθης ἀγαθῶν αὐτοῦ, ἐν σκηναῖς ἀγίων ἀύλιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἰασαί μου τὰ τραύματα, Κόρη τῆς καρδίας καὶ κατευόδωσον, τῆς ψυχῆς μου τὰ κινήματα, εἰς Θεοῦ Παρθένε τὰ θελήματα.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἐπανάγαγε πάνσοφε, τῆς τῶν παθημάτων αἰχμαλωσίας με, ὡς ἀντίλυτρον, καὶ τίμημα, τῷ Θεῷ προσάγων τὰς ἐντεύξεις σου.

Τερῶς ἀνατάξασθαι, τῆς ἐν τῷ Χριστῷ σοφίας τὰ δόγματα, δοκιμάσας δι' ἀσκήσεως, σεαυτὸν Παμμάκαρ προεκάθηρας.

Λογισμῶν ἅπαν ὑψωμα, Πάτερ ἐπαιρόμενον ἐταπείνωσας, τῆ πλημμύρᾳ τῆς σοφίας σου, ἀφανίσας τούτων τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Ὁ Πατρὶ συναΐδιος, καὶ ὡς Θεὸς Λόγος τὸ πρὶν ἀσώματος, ἐπ' ἐσχάτων σεσωμάτῳται, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου Πανύμνητε.

Τοῦ Τεράρχου. Ῥδὴ ε'. Τὸν ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας.

Τοῦ νεκρωθέντος δι' οἴκτον, νέκρωσιν ἐκούσιον, Πάτερ σοφὲ μιμούμενος, ἐσταυρώθης κόσμῳ καὶ τοῖς πάθεσι, καὶ ζωῆς ὑπερκοσμίου, κατηξιώθης ἀξιάγαστε.

Μακαρισμοῦ ἡξιώθης, πρᾶος εὐσυμπάθητος, εἰρηνικὸς γενόμενος, καὶ πεινῶντων ἄρτος ἀδαπάνητος, καὶ πενήτων χορηγία, περιβολή τε γυμνητεύουσιν.

Θείαις μεθέξεσι Πάτερ, κατακαλλυνόμενος, οἷά περ ἄγγελος, τῷ Θεῷ ἀμέμπως ἱερούργησας, τοὺς πιστοὺς κατα φωτίζων, ταῖς ἱεραῖς διδασκαλίαις σου.

Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου, ταῖς φιληδονίαις τοῦ βίου, Ἄγνη πανάμωμε, τῷ φωτὶ τῷ σῶ ταύτην καταύγασσον, ἢ τὸ φῶς Χριστὸν τεκοῦσα, τῆς ἀγνωσίας σκότος λύοντα.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Σοφίας ὀρεγόμενος πάνσοφε, τῆς ἐνθέου, σπουδαίως κατέλιπες, τοῦ βίου πᾶσαν προσπάθειαν.

Γνωστῶς σὺ τὸν ἐπέκεινα γνώσεως, θεοφάντορ, νοητῶς κατείληφας, ἐνώσει θεία μούμενος.

Νεφέλην σε τοῖς ὄμβροισ τῆς γνώσεως, θεοφόρε, πᾶσαν κατακλύζουσαν, τὴν ἀγνωσίαν γινώσκομεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς κρίνον ἀναμέσον ἐκλάμπουσαν, τῶν ἀκανθῶν, εὐρῶν ὁ Νυμφίος σε, Παρθενομῆτορ ἠγάπησεν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ῥδὴ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Δεήσεσι καὶ νηστεία σχολάζων, καὶ ἀγρύπνως τὸν Θεὸν ἱκετεύων, ὀπτασιῶν, καὶ ὀράσεων θείων, κατηξιώθης θεόφρον πανόλβιε, μούμενος τὰ ὑπὲρ νοῦν, διανοίας σοφὲ καθαρότητι.

Ὡς ἄγγελος μετὰ σώματος Πάτερ, ἐπὶ γῆς ἐπολιτεύσω θυσίας, εἰρηνικὰς, ἀναιμάκτους τῇ πίστει, συντετριμμένη καρδίᾳ καὶ πνεύματι, μακάριε τῷ Ποιητῇ, Ἰωάννη προσφέρων γηθόμενος.

Ὁ βίος σου ὑπὲρ ἥλιον λάμψας, συμπαθείας ἐπαφῆκεν ἀκτῖνας, τὸ σκοτεινόν, νέφος ἐξελαυνούσας, τῶν δεομένων πενίας πανόλβιε, θαλπούσας τε τοὺς τῷ κρυμῶ, τῶν δεινῶν κρατουμένους θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες θεηγόροι Προφῆται, μυστηρίου σου Παρθένε τὸ βάθος, προφητικῶς, προκατήγγειλαν τοῦτο, φωταγωγούμενοι θείῳ ἐν Πνεύματι· καὶ νῦν ἡμεῖς περιφανῶς, τὰς ἐκβάσεις ὀρῶντες πιστεύομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Σοφίας τῆ δωρεᾶ κοσμούμενος, καὶ τὸν βίον πολιτεία φαιδρύννας, ἱερουργός, ἐχρημάτισας θεῖος, τῷ Πλαστουργῷ μεσιτεύων καὶ πλάσματι, καὶ γέγονας περιφανής, καὶ περίβλεπτος Πάτερ διδάσκαλος.

Τῷ ὄρει τῶν ἀρετῶν προσήγγισας, καὶ τῷ θείῳ καλυφθεὶς Πάτερ γνόφῳ, παρὰ Θεοῦ, τῶν δογμάτων τὰς πλάκας, τὰς θεογράφους ἐδέξω πανόλβιε, καὶ δεύτερος ἡμῖν Μωσῆς, νομοθέτης ἐδείχθης τῆς χάριτος.

Τέρευσας σεαυτὸν ἐκουσίως, μυστικῶς ὡς ἐθελόθυτον θῦμα, τῷ Πλαστουργῷ, παριστάμενος Νεΐλε, καὶ θεωρία καὶ πράξει κοσμούμενος· μνημόνευε οὖν καὶ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ἰδόντες συμβολικαῖς ἐμφάσεσι, τοῦ φρικτοῦ σου μυστηρίου τὸ βάθος, ὅτι Θεός, ἐν γαστρί σου σκηνώσει, οἱ θεηγόροι Προφήται προήγγειλαν, Πανάμωμε· καὶ νῦν ἡμεῖς, τὰς ἐκβάσεις ὀρῶντες δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-

» γελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλή-

» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι

» ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον.

Τοῦ Τεράρχου. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν πλοῦτον τὸν σόν, ἐσκόρπισας τοῖς πένησι, καὶ τῶν οὐρανῶν τὸν πλοῦτον νῦν ἀπειλήφας, Ἰωάννη πάνσοφε· διὰ τοῦτο πάντες σε γεραίρομεν, ἐκτελοῦντες τὴν μνήμην σου, τῆς ἐλεημοσύνης ᾧ ἐπώνυμε.

Ὁ Οἶκος.

Ἴδιον κάλλος ἐνθεὶς τῆ ψυχῇ σου, τὴν γνησίαν ἀγάπην, καὶ τὴν ὠραίαν συμπάθειαν, κόρην ὠραίως κεκοσμημένην, τὴν ἐλεημοσύνην, κλάδοις ἐλαίας ἐν τῆ νυκτὶ ἀψευδῶς Ἰωάννη ἑώρακας, ἰλαρῶς σοι φθεγγομένην· Ἐὰν κτήσῃ με φίλην καὶ σύνοικον, ἄξω σε ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ· καὶ πεισθεὶς, τοῦ σκοποῦ οὐ διήμαρτες, τῆς ἐλεημοσύνης ᾧ ἐπώνυμε.

Συναξάριον

Τῆ ἸΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, τοῦ Ἐλεήμονος.

Στίχ. Ἰωάννης πένησι δοῦς καὶ σκορπίσας,

Ω ποῖα Χριστῷ νῦν παρεστῶς λαμβάνει!

Ἦχετο ἀκτεάνων δυοκαιδεκάτη Ἐλεητής.

Οὗτος Κύπριος ἦν τὸ γένος, Ἐπιφανίου τοῦ τῆς χώρας ἄρχοντος υἱός. Γυναικὶ δὲ προσομιλήσας κατὰ βούλησιν τοῦ πατρός, καὶ παίδων πατὴρ γεγονώς, ἐπεὶ τὸν βίον ἢ τε γυνὴ αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα ἀπέλιπον, πᾶσαν τὴν ἔφεσιν αὐτοῦ πρὸς ἐπίδοσιν ἀρετῆς καὶ Θεοῦ ἀρέσκειαν ἔτρεψε· καὶ διὰ λαμπρότητα βίου, ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας καθίσταται, τοῦ τῶν Ἀλεξανδρέων δήμου τοῦτον Ἡρακλείῳ τῷ βασιλεῖ αἰτήσαμένου. Ὅς, ἐπὶ τὴν λυχνίαν εὐαγγελικῶς τεθείς, δίκην πυρσοῦ τῇ οἰκουμένῃ ἐξέλαμψε, πρῶτος τὴν ἐν τῷ Τρισαγίῳ ὕμνῳ προσθήκην κωλύσας, προστιθέντων γνώμη κακούργῳ τινῶν τῷ Ἅγιος Ἀθάνατος, τό, Ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς. Διαπρέψας δὲ ἐν τῇ ἀρχιερωσύνῃ ἔτη πολλὰ καὶ πλεῖστα πεποικῶς θαύματα καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσας τὰ πρὸς τὴν χρείαν ἀφθόνως καὶ τὴν τοῦ Ἐλεήμονος ἐπίκλησιν ἐντεῦθεν λαβὼν καὶ τοῖς πᾶσι, καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀπίστοις, αἰδέσιμος καταστάς, ὡς ἡ περὶ αὐτοῦ ἱστορία καὶ βίβλος δηλοῖ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νεΐλου τοῦ Ἀσκητοῦ.

Στίχ. Αἴγυπτον ἄρδει Νεΐλος· ἀλλὰ καὶ κτίσιν

Λόγῳ κατάρδει, καὶ θανῶν, Νεΐλος μέγας.

Οὗτος πολὺς ἦν ἐν λόγοις, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαυρικίου, ἑπαρχος Κωνσταντινουπόλεως γνωριζόμενος. Σεμνῇ δὲ γυναικὶ συζευχθεὶς, καὶ δύο τέκνα ἄρρεν τε καὶ θῆλυ ἀποτεκὼν, τὴν ἑαυτοῦ πέπεικε σύζυγον, τὴν Κωνσταντινούπολιν καταλιπεῖν, καὶ τοῖς τῆς Αἰγύπτου μοναστηρίοις κατασκηνῶσαι· μερίσασθαί τε τὰ τέκνα, καὶ τὸν μὲν παραλαβεῖν τὸν υἱὸν Θεόδουλον, τὴν δὲ τὴν ἑαυτῆς θυγατέρα. Καὶ οὕτω ποιήσαντες, διέστησαν ἀπ' ἀλλήλων. Καὶ ἐπεὶ ὁ μακάριος Νεΐλος, τὸ Σίναιον ὄρος μετὰ τοῦ υἱοῦ κατειληφώς, συνῆν τοῖς Πατράσι, βάρβαροί τινες ἐξαίφνης ἐπελθόντες ὡς θῆρες, τὸν υἱὸν Θεόδουλον σὺν ἄλλοις πλείστοις αἰχμάλωτον ἔλαβον· ὃν ὡς αἰχμάλωτον θρηνεῖ πλέον τοῦ καθήκοντος, καθὼς ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ συντεθέντι συγγράμματι ἐμφέρεται.

Τῆς θείας δὲ καταξιοθεὶς ἱερωσύνης καὶ λόγους ἀσκητικοὺς πάσης σοφίας καὶ συνέσεως καὶ ὠφελείας ἐκθεὶς, δυνάμει λόγου καὶ Ἁγίου Πνεύματος χάριτι, πρὸς ἄσκησιν ἐπαλείφοντας, ἐπιστολὰς τε καὶ κεφάλαια συνθεὶς πλεῖστα καὶ πολλοὺς τῷ θεῷ ἔρωτι δι' αὐτῶν τῷ Χριστῷ προσοικειώσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. Κεῖται δέ, ὡς φασιν, αὐτός τε καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεόδουλος, μεθ' ἐτέρων ἀσκητῶν, ἐν τῷ σεβασμίῳ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ, ὑποκάτω τοῦ Θυσιαστηρίου, ὑπὸ Τουστίνου τοῦ βασιλέως κατατεθέντες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτίνου τοῦ Θαυματουργοῦ, Ἐπισκόπου Φραγγίας.

Στίχ. Οὐκ ἦν ὁ κόσμος ἄξιός σου, Μαρτῖνε·

Ὅν καὶ λιπὼν ἀπῆλθες εἰς κόσμον μέγαν.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ καταστάς ὑπ' αὐτοῦ στρατηγός, πρὸς τὸν βαρβάρων ἐκπέμπεται πόλεμον· καὶ τὴν πληθὺν τῶν ἐναντίων ἰδὼν, ἔδεισεν, ὡς εἰκός. Κατὰ δὲ τοὺς ὄνειρους, ἐκ θείας ἐπιφανείας, θάρσος λαβὼν, τῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν νίκης ἐπαγγελία, συμμίξας αὐτοῖς καὶ συμβάλων, πάντας ἐτροπώσατο· καὶ μεγάλης διὰ τοῦτο παρὰ τοῦ βασιλέως τυχὼν δεξιώσεως, αὐτὸς μᾶλλον τῷ τῶν οὐρανῶν Βασιλεῖ εὐχαριστῶν διετέλει, ὡς τὴν ἀνέλπιστον νίκην παρασχομένῳ αὐτῷ δι' εὐποιίας μικρᾶς. Πρὸ γὰρ τῆς συμβολῆς τοῦ πολέμου, προσῆλθεν αὐτῷ τις προσαίτης· καὶ τὴν ἀπορίαν ἀποκλαιομένῳ συμπαθήσας ὁ Ἅγιος, μέρος τῆς χλαμύδος αὐτοῦ ἀπορρήξας ἐπέδωκε· ὅθεν ἔδοξε τὸν Κύριον ἐν τοῖς ὕπνοις παραστάντα λέγειν· «Ἐπεὶ πεινῶντά με ἔθρεψας, καὶ γυμνητεύοντα ἐνέδυσας, ἔσομαι μετὰ σοῦ καὶ ἐνισχύσω σε, καὶ τὴν κατ' ἐχθρῶν παρέξω σοι νίκην». Ἄνθ' ὧν εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ἐπὶ τὸν μονήρη βίον μετέθηκεν ἑαυτόν. Καὶ ἐπὶ χρόνοις ἑπτὰ τῆ ἀσκήσει ἐγγυμνασάμενος, καὶ τὰς θείας ἐκμελετήσας Γραφάς, Ἐπίσκοπος χειροτονεῖται Κωνσταντινῆς τῆς πόλεως, τῆς κατὰ Γαλλίαν κειμένης. Οὗτος τῆ τοῦ Χριστοῦ χάριτι νεκροῦς ἀναστήσας καὶ περιστερὰν ζῶσαν εἰς χρυσὸν μεταβαλὼν, ὡς ἂν τοῦ ἐπιδομένου βοηθήσῃ τῆ χρεία, καὶ πάλιν εἰς ὃ ἦν ἀποκαταστήσας αὐτήν, καὶ ἕτερα πλεῖστα πεποικῶς θαύματα, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον μετήμειψε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἀχιᾶ.

Στίχ. Ὅτι Προφήτης Ἀχιά, πρὶν τεθνάναι,

Τεροβοάμ μάρτυς, υἱὸς Ναβάτου.

Οὗτος ἦν ἀπὸ Σηλῶμ, ἐκ πόλεως Ἡλεί, ὅπου ἦν ἡ σκηνὴ τὸ πάλαι. Οὗτος εἶπε περὶ Σολομῶντος, ὅτι προσκρούσει τῷ Κυρίῳ· καὶ ἤλεγξε τὸν Τεροβοάμ, ὅτι δόλω πορεύεται κατὰ Κυρίου. Εἶδε καὶ ζεῦγος βοῶν πατούντων τὸν ναὸν καὶ κατὰ τῶν ἱερέων ἐπιτρεχόντων, ὃν περ ἐλθόντες οἱ Βαβυλώνιοι, τοῦτον ἠροτρίασαν. Προεῖπε δὲ καὶ περὶ τοῦ Σολομῶντος, ὅτι αἱ γυναῖκες αὐτὸν ἐκστήσουσι, καὶ πᾶν τὸ γένος αὐτοῦ· καὶ ἀποθανὼν ἐν εἰρήνῃ ἐτάφη ἐγγὺς τῆς δρυὸς Σηλῶμ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτίνου, Ἐπισκόπου Ταρακίνης.

Στίχ. Κλέος κράτιστον ἐκ Θεοῦ ὁ Μαρτῖνος,

Εἴληφεν, ὡς ἔλεον ἐνδεδυσμένος.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Σαβωρίας τῆς Ταφωνίας, ἐπίσημος τῷ γένει καὶ παρὰ τοῖς Ἰλλυριοῖς μέγας γνωριζόμενος, καὶ ἀποστολικοῖς ἐμπρέπων ἀξιώμασιν. Οὗτος ἐπιβουλευθεὶς παρὰ τῶν τὰ Ἀρείου φρονούντων καὶ

πολλάκις δημοσίᾳ τυφθεῖς, ἐξηλάθη· καὶ εἰς Μεδιόλανον ἀνελθὼν, τὰ αὐτὰ πέπονθεν ὑπὸ Αὐξεντίου τοῦ Ἐπισκόπου, Ἀρειανοῦ καὶ αὐτοῦ ὑπάρχοντος. Ὅθεν ἀναγκασθεῖς, Ταλάρειαν τὴν νῆσον καταλαμβάνει, ἔρημον οὔσαν καὶ ἄοικον, καὶ τῷ Τυρόρηρικῷ πελάγει ἐγγίζουσαν, ῥίζαις μόναις βοτανῶν ἀρκούμενος. Ὅθεν ὕστερον καὶ ἐπισκοπεῖν ἐπετρέπη τὴν ἐν Ταρακίνῃ Ἐκκλησίαν. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ τῇ φιλοπτωχείᾳ ἐξήστραψεν, ὥστε πρῶην μὲν πάντα πένησι διαδοῦναι· μετὰ δὲ ταῦτα εἰ τύχοι αὐτὸν ἐνὶ περιβολαίῳ σκέπεσθαι καὶ ῥιγοῦντα θεάσασθαι, τοῦτο ἀπὸ τῶν γονάτων διακόπτειν καὶ τῷ δεομένῳ ἐπιδιδόναι. Ἀλλὰ καὶ νεκρὸν ἰδὼν ἐκκομιζόμενόν ποτε, ἐπεὶ ὁ συκοφάντης θάπτεσθαι αὐτὸν οὐ συνεχῶρει, λέγων χρεωστειῖσθαι παρ' αὐτοῦ χρυσίνων σταθμόν, ἐκεῖνον μὲν ἀνέστησε· τοῦτον δὲ ψεύστην ἐλεγχθέντα, ἀποθανεῖν ἀντ' αὐτοῦ ἐκέλευσεν. Οὕτως οὖν θεαρέστως, καὶ ἐπὶ τοιοῦτοις θαυμαστῶς βιώσας, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀντωνίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Στίχ. Ξίφος Ζεβινᾶν, Γερμανόν, Νικηφόρον,

Σὺν Ἀντωνίῳ δεικνύει νικηφόρους.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ. Καὶ ὁ μὲν Ἀντώνιος ἦν τὴν ἡλικίαν προβεβηκώς· ὁ δὲ Νικηφόρος καὶ Ζεβινᾶς καὶ Γερμανός, νέοι ἔτι ἀκμάζοντες. Κατασχεθέντες δὲ ἐν Καισαρείᾳ καὶ τὸν Χριστὸν παρρησίᾳ ὁμολογήσαντες, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται. Μαραθῶ δὲ ἡ παρθένος, ἐκ Σκυθοπόλεως οὔσα, ἐν πάσῃ τῇ πόλει θριαμβευθεῖσα γυμνή, πυρὶ παραδίδοται, καὶ τελειοῦται.

Ὁ ἅγιος Μάρτυς Ἀρσάκιος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἐχαιρεν Ἀρσάκιος εἰς ξίφος βλέπων,

Σὺν τῷ ξίφει γὰρ ἦν βλέπων καὶ τὸ στέφος.

Ὁ ὄσιος Νεῖλος, ὁ ἐκ Κυνουρίας, ἀσκήσας ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἄθω, ὁ μετὰ θάνατον μυροβλύτης γενόμενος, καὶ πολλοὺς τῶν ἀσθενῶν ἰασάμενος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Νεῖλος ὦφθη οὐχὶ ὕδωρ ἐκχέων,

Μύρον δὲ εὔπνουν, οὗ μυρεψὸς ἡ χάρις.

Ὁ ἅγιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Λέων ὁ Στυππῆς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐναερίους δαίμονας σοβεῖ Λέων,

Βίου ἐξελθὼν ὡς Λέων ἐκ καλάμου.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Σάββας ὁ Νιγδελεῆς καὶ Σαμολαδᾶς, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει ,αψκς' (1726), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τμηθεὶς κεφαλὴν, Σάββα Μαρτύρων κλέος,

Χριστῷ συνάπτῃ τῇ κεφαλῇ τῶν ὅλων.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Νικόλαος, ὁ κατὰ τὸ ,αψλβ' (1732) ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας, ἐκ τῆς ἐνορίας τῶν ἕξ Μαρμάρων, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Νικῶς τὸν ἐχθρὸν τῇ ἀθλήσει σου, μάκαρ,

Ὡ Νικόλαε, καὶ βραβεῖα λαμβάνεις.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἔργοις τοῦς λόγους τοῦ Σωτῆρος, ἐβεβαίωσας, καὶ μακαριζομένων, συνειτάγῃς χορῶ, ὑπάρξας ἐλεήμων, καὶ καθαρὸς τῷ πνεύματι, Ἰωάννη θεοφόρε.

Μέλιτος γεῦσις ἡδυτάτη, μετενήνεκται εἰς δόκιμον χρυσόν σοι· τῇ πλουσίᾳ σου γάρ, προσέχων προαιρέσει, ὁ Ποιητὴς πλουσίας σοι, χορηγεῖ τὰς ἀντιδόσεις.

Φέγγει Τριάδος ἀνεσπέρου, λαμπρυνόμενος θεράπων τῆς Τριάδος, τοῦς τιμῶντάς σε νῦν, φωτίζεις μελωδοῦντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοῦς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μόνῃ τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἀπεγέννησας ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ὑποστάσει μιᾷ, ὀρώμενον Παρθένε· ᾧ μελωδοῦμεν· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ ἐκ τῆς Τουδαίας.

Καταρδόμενος Πάτερ, ὑετοῖς οὐρανίοις, ὦφθης πολύφορος, καρποῦς ὠραισιότατους, προσάγων τῷ Δεσπότῃ, τοῦς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ σὴ παμμάκαρ γλῶσσα, καταρῥάκτας δογμάτων, ἀναπετάσασα, αἰρέσεως τὴν πλάνην, συντόμως κατακλύζει, τοῦς πιστοῦς ἐκδιδάσκουσα· Ὁ τῶν Πατέρων βοᾶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Πολιτείαν Ἀγγέλων, μετὰ σώματος Πάτερ, ἐν γῆ ἐβίωσας, καὶ θεΐαις θεωρίαις, τῶν ἄνω θεαμάτων, ἐνετρύφας καὶ ἔψαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ἐδὴ ἡ'. Νικηταὶ τυράννου.

Φωταυγῆ ἀστέρα, ὁ Χριστὸς ἐν ὑψει σε τῆς Ἐκκλησίας, ἀναδείξας Πάτερ, διὰ σοῦ τοὺς μέλλοντας, πίστει φωτίζει· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐλεήμων ὠφθης, πρῶτος εὐσυμπάθητος ἄκακος Πάτερ, πλοῦτος πενομένων, καὶ στολὴ καὶ ἔνδυμα γυμνητευόντων, Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τοῦ Μάρκου θρόνον, ἱερῶς ἐκόσμησας, ἔργοις ἐνθέοις, ἐξαιρέτως Πάτερ, ἐλεημοσύνη τε καὶ συμπαθεία· Ἐλεήμων ὄθεν, ὑπὲρ πάντας κέκλησαι, τοὺς ἐν συμπαθεία, ἐκλάμπαντας ἀγίους.

Θεοτοκίον.

Ῥεῖθρου ζῶντος ὠφθης, Παναγία σκῆνωμα ἐξ οὗ πιόντες, οἱ θανατωθέντες, τὴν ζωὴν κληρούμεθα ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Μουσικῶν ὀργάνων.

Ἀρετῆς ἀντείχου τῆς τελείας, ἀγαθῶν τὸ πρῶτον ἀγαπήσας, καὶ ταῖς αὐτοῦ νῦν ἀστραπαῖς, λαμπόμενος κραυγάζεις· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γνωστικὴν πλουτήσας ἐπιστήμην, πρακτικῆς ἐπέβης εὐδοκίας, τῆς χάριτος μαρμαρυγᾶς, ἐκπέμπων τοῖς βοῶσι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κοσμικοὺς θορύβους ἀποδράσας, ἡσυχίας ὄρμῳ προσωρμίσθης, καὶ τῶν παθῶν τὰς προσβολὰς, ἐνέκρωσας κραυγάζων· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἀσφαλῶς γινώσκοντες Παρθένε, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Θεὸν Λόγον, ὑμνοῦμέν σε πανευσεβῶς, οἱ πίστει μελωδοῦντες· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν

» ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δεηρᾷ, τρεῖς

» Παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύμνουν, καὶ

» ἔδοξολόγουν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Τεράρχου. Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἴδού σε μετὰ τέλος, μέσον συλλαμβάνει, δυὰς ἁγίων Πατέρων ἐν μνήματι, ἱερωτάτην τιμὴν σοι, Πάτερ προσνέμουσα.

Ὡς ὀρθρος ὡς ἡμέρα, Πάτερ Ἰωάννη, ἡ φωταυγῆς σου ἐξέλαμψε κοίμησις, φωταγωγοῦσα τοὺς πίστει, σὲ μακαρίζοντας.

Συνήφθης ταῖς χορείαις, τῶν Ἀρχιερέων, τῶν Προφητῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων τε· μεθ' ὧν μνημόνευσε Πάτερ, τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ἡ θήκη ἐνθα κεῖται, πάτερ Ἰωάννη, τὸ ἱερόν σου καὶ ἅγιον λείψανον, πηγὴ θαυμάτων ὑπάρχει, τοῖς σοὶ προστρέχουσι.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσα πλατυτέρα, οὐρανῶν Παρθένε, τὸ λογισμόν μου στενούμενον πλάτυνον, χωρητικὸν χαρισμάτων, θείων δεικνύουσα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ῥηγνύντα προσπαθείας τῆς κοσμικῆς, τὰ δεσμὰ καὶ Θεῷ συγγινόμενον, σὲ καθορῶν, Πάτερ ὁ ἀλάστωρ βαρβαρικάς, σοὶ τρικυμίας ἤγειρε, λύειν σου νομίζων τὸ σταθηρόν· τῇ θείᾳ δὲ προνοίᾳ, τὰς τούτου διεκρούσω, μηχανουργίας παναοίδιμε.

Πλουσίαις διαλάμπων μαρμαρυγαῖς, διδαχαῖς πολυτρόποις ἐλάμπρυνας, τῶν εὐσεβῶς, πίστει προσιόντων σοι τὰς ψυχάς· καὶ γὰρ κρατῆρι πάνσοφε, Νεῖλε τῆς σοφίας τῷ καθαρῷ, τὰ χεῖλη προσπελάσας, ἐξήντηλῃσας ἀφθόνως, καὶ τοῖς ποθοῦσι μεταδέδωκας.

Τέρευσας προθύμως Πάτερ σαυτόν, μυστικῶς ὡς ἀμώμητον σφάγιον, τῷ Πλαστουργῷ, τοῦτον ἀγαπήσας εἰλικρινῶς· οὗ νῦν τῷ θρόνῳ πάνσοφε, Νεῖλε παριστάμενος ἐκτενῶς, δυσώπει τοὺς ἐν πίστει, τελοῦντάς σου τὴν μνήμην, ἐπιτυχεῖν σου τῆς λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Ἀνώρθωσας Παρθένε τῆς γυναικός, τὸ ὀλίσθημα λόγον κυήσασα, τὸν ἀνορθοῦντα, τοὺς κατερράγμένους ὡς ἀγαθόν, καὶ κραταιὸν δυνάμενον, τὸν δι' εὐσπλαγχνίας ὑπερβολὴν, ἐκ σοῦ σωματωθέντα, καὶ σώσαντα τὸν κόσμον, τοῖς παθοκτόνοις αὐτοῦ πάθειςιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-

» γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σω-

» ματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα
 » τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
 » πων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τὸν μιμητὴν φανέντα, τοῦ φιλοικτίρμονος Θεοῦ, ὑμνήσωμεν Ἰωάννην,
 ὅπως χρεῶν ἀποκοπήν, καὶ λύσιν πλημμελημάτων, δι' αὐτοῦ τύχωμεν
 πάντες.

Τοῦ Ὁσίου

Ταῖς τῶν δακρύων ἀρδεΐαις, τὴν σὴν ψυχὴν ἐκπιάνας, Νεΐλε θεόφρον
 δυσώπει, τὰς τῶν ψυχῶν ἡμῶν πλῦναι, ἀκαθαρσίας τῶν πόθῳ, σὲ
 ἀνυμνοῦντων καὶ ζέσει.

Θεοτοκίον.

Ὁ γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρά, χριστιανῶν ἢ
 προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥῦσαι, τῶν
 αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων
 σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὔρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν
 δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν
 τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρῆσιαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν,
 εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Παρθένε παναμώμητε, δυσώπησον ὃν ἔτεκες, ὅπως σώσῃ, ἅπαν γένος τῶν
 βροτῶν· καὶ γὰρ σὲ Θεοτόκον, καὶ γλώσση καὶ καρδίᾳ, ὁμολογοῦμεν
 Μητροπάρθενε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμεμπτος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμáμενον, θρηνῳδοῦσα, ἀνεβόα
 μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, μὴ καταλίπῃς
 με τὴν δούλην σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α' Ξρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗ ΙΓ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν
 Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπου ΚΠόλεως,
 τοῦ Χρυσοστόμου.

ΤΥΠΙΚΟΝ

1. Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ. Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν α΄ Στάσιν τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα... ψάλλομεν τὰ γ΄ τοῦ Ἁγίου Προσόμοια τὴν χρυσήλατον σάλπιγγα... εἰς σι΄. Δόξα... Ὅσιε τρισμάκαρ... Καὶ νῦν... Τίς μὴ μακαρίσει σε... Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν... Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Απόστιχα τὰ γ΄ Προσόμοια. Δόξα... Σάλπιγξ χρυσοφώνος... Καὶ νῦν... Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος... Τὸ Ἀπολυτίκιον Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ..., τὸ Θεοτοκίον Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεῖς... καὶ Ἀπόλυσις.

2. Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὸν Ν΄ ψαλμόν, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος... τὸ Ἀπολυτίκιον δις καὶ τὸ Θεοτοκίον ἄπαξ, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, τὰ Καθίσματα κατὰ σειρὰν. Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου, τὸ Προκείμενον Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν... τὸ Πᾶσα πνοή... καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Εἶτα ὁ Ν΄ ψαλμὸς χῦμα. Δόξα... Σήμερον σκιρτῶσιν ἐν πνεύματι... Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου... ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεός... καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου... Κανόνες ὁ τῆς Θεοτόκου· Ὑγρὰν διοδεύσας... καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου. Ἀπὸ γ΄ ῥῥῆς τὸ Κάθισμα καὶ τὸ Θεοτοκίον. Ἀφ' σι΄ Κοντάκιον, ὁ Οἶκος καὶ τὸ Μηνολόγιον. Αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου..., καὶ στιχολογοῦμεν τὴν τιμιωτέραν... Εἶτα τὸ Ἐξαποστειλάριον καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους τὰ Προσόμοια Χρυσοῦ τηλαυγέστερον... Δόξα... Χρυσέοις ἔπεσι... Καὶ νῦν... Δέσποινα πρόσδεξαι... Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

3. Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοί, τὰ Τροπάρια ἐκ τῶν γ΄ καὶ σι΄ ῥῥῶν τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, τὸ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Κοντάκιον. Ὁ καθαρῶτατος Νάος... Ὁ Απόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» Ἄξιόν ἐστιν..., Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον... Εἶδομεν τὸ φῶς... καὶ Ἀπόλυσις.

4. Εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ. Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα... ἀναστάσιμα Στιχηρὰ σι΄, καὶ τοῦ Ἁγίου δ΄, Δόξα... τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν... τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν... τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Απόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα... τοῦ

Αγίου. Καὶ νῦν... Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου... Τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τοῦ Ἁγίου, τὸ Θεοτοκίον καὶ Ἀπόλυσις.

5. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὸν Ν' ψαλμὸν ὁ Τριαδικὸς κανὼν, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστίν... τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος..., τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειρὰν καὶ τὰ τῆς γ' στιχολογίας Καθίσματα τοῦ Ἁγίου μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ ἀναστάσιμος καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου. Ἀπὸ γ' ῥοδῆς τὰ Ἀναστάσιμα, Κοντάκιον καὶ Οἶκος χῦμα, εἶτα τὸ Κάθισμα τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Θεοτοκίον. Ἀφ' στί' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Μηνολόγιον. Αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου... καὶ ἅπαντα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν τιμιωτέραν. Ἐξαποστειλάρια, τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἶνους Ἀναστάσιμα δ' καὶ τοῦ Ἁγίου δ'. Δόξα... τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη... Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία...

6. Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ', καὶ δ' ἐκ τῆς στί' ῥοδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τοῦ Ἁγίου, τὸ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Κοντάκιον Ὁ καθαρῶτατος ναός... Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» Ἄξιόν ἐστίν... Κοινωνικόν· Αἰνεῖτε... Εἶδομεν τὸ φῶς... καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν Βαπτιστὴν ἐμιμήσω, συνωνυμήσας καλῶς, τῇ ἐγκρατεία Πάτερ, καὶ Ἥλιαν τὸν μέγαν, νηστείας καὶ ἀγνείας, ζήλω τρωθείς, ἀμφοτέρων Χρυσόστομε, βασιλικῆς τυραννίδος κατατολμῶν, ὡς ποιμὴν τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ.

Θεὶα ἐμπνεύσει τοῦ Λόγου, διαδραμῶν γραφικῶς, πᾶσαν τὴν γῆν ὁ φθόγγος, τῶν δογμάτων σου Πάτερ, ἐφώτισε τὸν κόσμον, ἀνοίξας ἡμῖν, τῆς μετανοίας τὴν εἴσοδον, τὴν τῶν πενήτων φροντίδα ἀνατυπῶν, τοῦ Χριστοῦ τὸ Εὐαγγέλιον.

Τὸ καθαρὸν τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἀκηλίδωτον φῶς, ἡλιακὰς ἀκτῖνας, καταλάμπει τῷ κόσμῳ, δογμάτων εὐσεβείας, Πάτερ σοφέ, Ἰωάννη Χρυσόστομε, καὶ τὴν ἀχλὺν ἐκδιώκει καὶ δαδουχεῖ, τὴν οἰκουμένην πρὸς εὐσέβειαν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Γέγονας Χρυσόστομε, θεόπνευστον ὄργανον, δι' οὗ ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐφώνησε· τῆ εὐσήμεν γὰρ βοῆ, διέδραμε τὰ πέρατα, ὁ φθόγγος τῆς διδασκαλίας σου· καὶ μιμητῆς γενόμενος τῶς Ἀποστόλων Ὅσιε, τὸν χῶρον κατέλαβες ἐκεῖνον, ὃν ἐπόθησας. Πρέσβευε τῷ Κυρίῳ παμμακάριστε, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι· Χαῖρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Σάλπιγξ χρυσοειδής, λαμπρῶς ἀναβοῶσα, τὰ θεῖα μεγαλεῖα, ἐδείχθης Ἰωάννη, εἰς τὰ τοῦ κόσμου πέρατα.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Νόμον ὡς Μωσῆς, ἐδέξω ἐκ Κυρίου, Χρυσόστομε τὸν κόσμον, σοφίζων καὶ φωτίζων, τοῖς θείοις σου διδάγμασιν.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὀσιοί σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Κῆρυξ ὡς ἀληθῶς, τῆς θείας βασιλείας, ἐγένου Χρυσολόγε, βοῶν, Μετανοεῖτε, βυθίζων τὴν ἀπόγνωσιν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τριάδος τῆς σεπτῆς, τὴν μίαν μοναρχίαν, ἐδίδαξας πιστεύειν, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα, Χρυσόστομε Πατὴρ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρθένε τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα Θεὸν Λόγον, δυσώπει Θεοτόκε, μετὰ τοῦ Χρυσολόγου, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον καὶ τὰ λοιπά.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἡ τοῦ στόματός σου, καθάπερ πυρὸς ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν· ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο· τὸ ὕψος ἡμῖν, τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α' Στάσιν τοῦ α' Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου.

Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν χρυσήλατον σάλπιγγα, τὸ θεόπνευστον ὄργανον, τῶν δογμάτων πέλαγος ἀνεξάντλητον, τῆς Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, τὸν νοῦν τὸν οὐράνιον, τῆς σοφίας τὸν βυθόν, τὸν κρατῆρα τὸν πάγχρυσον, τὸν προχέοντα, ποταμοὺς διδασμάτων μελιρρόυτων, καὶ ἀρδεύοντα τὴν κτίσιν, μελωδικῶς ἀνυμνήσωμεν.

Τὸν ἀστέρα τὸν ἄδυτον, τὸν ἀκτίσι φωτίζοντα, διδασμάτων ἅπασαν τὴν ὑφήλιον· τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα, τὸν σπόγγον τὸν πάγχρυσον, τὸν ὑγρότητα δεινῆς, ἀπογνώσεως αἶροντα, καὶ δροσίζοντα, ἐκτακείσας καρδίας ἀμαρτίαις, Ἰωάννην ἐπαξίως, τὸν Χρυσολόγον τιμήσωμεν.

Ὁ ἐπίγειος ἄγγελος, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, χελιδὼν ἢ εὐλαλος καὶ πολύφωνος, τῶν ἀρετῶν τὸ θησαύρισμα, ἢ πέτρα ἢ ἄρρηκτος, τῶν πιστῶν ὑπογραμμός, τῶν Μαρτύρων ἐφάμιλλος, ἰσοστάσιος, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων Ἀποστόλων, ὁ ὁμότροπος ἐν ὕμνοις, μεγαλυνέσθω Χρυσόστομος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε τρισμάκαρ, ἁγιώτατε Πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστοῦ μαθητής, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων· αὐτὸς καὶ νῦν πανεύφημε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, αἴτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν..., τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ι' 7)

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς

έστιν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἔρῶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ· οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν· σεμνὰ γὰρ ἔρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου· ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ι' 32)

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας. Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν· δικαιοσύνη δὲ ρύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν· καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίοις διαπαντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὀσίας καρδίας· δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδοῦ· Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρίσας πρὸς αὐτήν οὐ κοπιᾷσει· καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξιούς αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐραστῆς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς, καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν. Μύστις γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ ἀίρετις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσιν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη διδάσκει· δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδέν ἐστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις· Εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν· ἐπίσταται στροφὰς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων· σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων· καὶ πᾶσι σύμβουλος ἐστὶν ἀγαθῆ. Ὅτι ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὄλης μου τῆς καρδίας· Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπη τὸν κόσμον ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ· δός

μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παίδων σου· ὅτι ἐγὼ δοῦλος σός, καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. Ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξῃ με, τί εὐάρεστόν ἐστὶν παρὰ σοί. Καὶ ὁδηγήσῃ με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξῃ με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοί, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. δ' 14)

Ἐγκωμιαζομένου Δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί· ἀθανασία γὰρ ἐστὶν ἡ μνήμη αὐτοῦ, ὅτι καὶ παρὰ θεῶν γινώσκεται, καὶ παρὰ ἀνθρώποις, καὶ ἄρεστή Κυρίῳ ἢ ψυχῇ αὐτοῦ. Ἐπιθυμήσατε τοιγαροῦν, ᾧ ἄνδρες, σοφίαν καὶ ποθήσατε, καὶ παιδευθήσεσθε. Ἀρχὴ γὰρ αὐτῆς ἀγάπη, καὶ τήρησις νόμων. Τιμήσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε. Ἀπαγγελῶ ὑμῖν, καὶ οὐ κρύψω ἀφ' ὑμῶν μυστήρια Θεοῦ. Ὅτι αὐτὸς καὶ τῆς σοφίας ὁδηγὸς ἐστὶ, καὶ τῶν σοφῶν διορθωτής· καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ πᾶσα φρόνησις, καὶ ἔργασιῶν ἐπιστήμη. Ἡ πάντων τεχνίτις ἐδίδαξέ με σοφία· ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερόν, ἅγιον· ἀπαύγασμα φωτὸς αἰδίου, καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Αὕτη φίλους Θεοῦ καὶ Προφήτας κατασκευάζει. Εὐπρεπεστέρα δὲ ἐστὶν ἡλίου, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀστέρων θέσιν· φωτὶ συγκρινομένη, εὐρίσκεται προτέρα. Αὕτη τοὺς θεραπεύσαντας αὐτὴν ἐκ πόνων ἐρρύσατο, καὶ ὠδήγησεν ἐν τρίβοις εὐθείαις. Ἐδωκεν αὐτοῖς γνῶσιν ἁγίαν, καὶ διεφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ ἐνεδρευόντων, καὶ ἀγῶνα ἰσχυρὸν ἐβράβευσεν αὐτοῖς, ἵνα γνῶσι πάντες, ὅτι δυνατωτέρα παντός ἐστὶν ἡ εὐσέβεια, καὶ οὐ μὴ κατισχύσῃ ποτὲ κακία σοφίας, οὐδ' οὐ μὴ παρελεύσεται πονηροὺς ἐλέγχουσα ἢ δίκην. Εἶπον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς, λογισάμενοι οὐκ ὀρθῶς· Καταδυναστεύσωμεν τὸν δίκαιον, μὴ φεισώμεθα τῆς ὀσιότητος αὐτοῦ, μηδὲ ἐντραπῶμεν πολιὰς πρεσβύτου πολυχρονίου· ἔστω δὲ ἡμῶν ἡ ἰσχύς νόμος. Καὶ ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρητος ἡμῖν ἐστὶ, καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν, καὶ ἐπιφημίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα παιδείας ἡμῶν. Ἐπαγγέλλεται γνῶσιν ἔχειν Θεοῦ, καὶ παῖδα Κυρίου ἑαυτὸν ὀνομάζει. Ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν. Βαρύς ἐστὶν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος· ὅτι ἀνόμοιος τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καὶ ἐξηλλαγμένα αἱ τρίβοι αὐτοῦ. Εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν, ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν, καὶ μακαρίζει ἔσχατα δικαίων. Ἰδῶμεν οὖν, εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ. Ὑβρει καὶ βασάνῳ ἐτάσωμεν αὐτόν, ἵνα γνῶμεν τὴν ἐπιείκειαν αὐτοῦ, καὶ δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ. Θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν· ἔσται γὰρ αὐτοῦ ἐπισκοπὴ ἐκ λόγων αὐτοῦ. Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν. Καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, οὐδὲ ἔκριναν, ὅτι σὺ εἶ Θεὸς ὁ μόνος, ὁ ζῶν καὶ ἔχων καὶ θανάτου τὴν ἐξουσίαν, καὶ σώζων ἐν καιρῷ θλίψεως, καὶ ῥυθόμενος ἐκ παντὸς κακοῦ· ὁ οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, καὶ διδοὺς τοῖς ὀσίοις σου χάριν, καὶ τῷ σῷ βραχίονι τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Ἀνατολίου.

Φωστὴρ Ἰωάννη, στόμα χρυσεμφανές, ἐγκαλλώπισμα τῶν Θεουργῶν ἀρετῶν, καὶ ἐνδιαίτημα Γραφῶν μυσταρχικῶν, σὺ τοῦ παναχράντου Ἁγίου Πνεύματος, ἀκήρατος θησαυρὸς ἐχρημάτισας· ὁθεν ἐπέυφρανας πᾶσαν Ἐκκλησίαν, σωτηριώδει σου λόγῳ ὑπαρκτικῷ. Παρόρησίαν οὖν εὐράμενος πρὸς τὸν Θεόν, ἐν τῇ ἀπολαύσει τῆς ἄνω κληρουχίας, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Πάτερ ἁγιώτατε.

Ὁ αὐτός.

Ἐξεχύθη ἡ χάρις, ἐν χεῖλεσί σου, ὅσιε Πάτερ, Ἰωάννη Χρυσόστομε· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, Ἀρχιερέα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ποιμαίνειν τὸ ποίμνιον αὐτοῦ, ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ. Διὸ περιζωσάμενος τὴν ῥομφαίαν τοῦ δυνατοῦ, διέκοψας τὰς γλωσσαλγίας τῶν αἱρέσεων. Καὶ νῦν μὴ παύσῃ πρεσβεύων, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'. Στουδίτου.

Σὲ τὸν μέγαν Ἀρχιερέα καὶ Ποιμένα, τὸν ἄκακον καὶ ὄσιον, τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα, τὸ χρυσίπνοον στόμα τῆς χάριτος, ἀνευφημοῦντες πόθῳ δεόμεθα· Μετάδος ἡμῖν τῶν πρεσβειῶν σου Πάτερ, εἰς ἀντάμειψιν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Γεωργίου Νικομηδείας.

Χρυσέοις λόγοις σου ἡ Ἐκκλησία, ὡς κόσμῳ χρυσῷ περικοσμηθεῖσα, Ἰωάννη Χρυσόστομε, νυμφικῶς χαίρουσα βοᾷ σοι· Κεκόρεσμαι ἐκ σῶν χρυσοβρύτων ναμάτων, καταγλαῖσθεῖσα χρυσοφαέσι καὶ μελιχρύσοις πόμασιν· ἐκ πράξεως γὰρ εἰς θεωρίαν ἀνάγομαι, διὰ τῶν πράξεων σου παραινέσεων· καὶ πρὸς Χριστὸν τὸν νοητὸν νυμφίον ἐνοῦμαι, συμβασιλεύουσα αὐτῷ. Διὸ καὶ ἡμεῖς συναθροισθέντες ἐν τῇ μνήμῃ σου κράζομεν· Μὴ ἀποκάμῃς δεόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Εἴληφας Τεράρχα, τὴν ἀνωτάτω φιλοσοφίαν, καὶ ἔξω κόσμου ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα· καὶ ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον Θεοῦ σαφῶς ἀνεδείχθης· καὶ ὦν ἀεὶ ἠνωμένος φωτί, φῶς προσελάμβανες, καὶ τρανότερον τοῦ μακαρίου ἔτυχες τέλους. Πρέσβευε Χρυσόστομε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'

Ῥήμασι χρυσαυγεστάτοις, τὰ πέρατα σαφῶς κατήρδευσας, χρυσόρρυτον ἔχων, τὴν τε ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα πανόλβιε· καὶ πάντα διαχρυσώσας

τοῖς λόγοις σου, χρυσοργε τῶν δογμάτων σου, καὶ βίβλους συγγραψάμενος χρυσογραφικῆς, ἀνέπτῃς εἰς οὐρανοὺς. Διὸ βοῶμέν σοι· Χρυσορόρα καὶ Χρυσόστομε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.

Ἐπρεπε τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων, Ἰωάννην ἀρχεῖν Ἀρχιερέα, ὡσπερ τινὰ κόσμον βασιλικόν, καὶ χρυσήλατον σάλπιγγα, πάντα περιηχοῦσαν τὰ πέρατα, τὰ σωτήρια δόγματα· καὶ πάντας συναγεῖρουσαν, πρὸς συνασπισμὸν ἁσμάτων θεοπρεπῶν· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Χρυσολόγε καὶ Χρυσόστομε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τεῖχος κεκτήμεθα, Θεοτόκε ἄχραντε, καὶ εὐδιον λιμένα καὶ ὀχύρωμα· διὸ δεόμεθα, οἱ ἐν βίῳ χειμαζόμενοι· Κυβέρνησον καὶ διάσωσον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις τὸ χρυσαυγὲς καὶ τερπνόν, τῆς Ἐκκλησίας τὸ θεόπνευστον ὄργανον· ἡ γλῶσσα ἡ φιλανθρώπως, τῆς μετανοίας ἡμῶν, τοὺς ποικίλους τρόπους ὑπογράφουσα· ὁ νοῦς ὁ χρυσόμορφος· χελιδὼν ἡ χρυσόστομος· περιστερά τε, ψαλμικῶς τὰ μετὰφρενα, χρυσαυγίζουσα, ἀρετῶν ἐν χλωρότητι· ῥεῖθρον χρυσοειδέστατον, προχέον τὰ νάματα· στόμα τὸ θεῖον καὶ θείας, φιλανθρωπίας ἐχέγγυον. Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Χαίροις τῶν ὀρφανῶν ὁ Πατήρ· ἀδικουμένων ὀξυτάτη βοήθεια· πενήτων ἡ χορηγία· ἡ τῶν πεινῶντων τροφή· τῶν ἁμαρτανόντων ἡ διόρθωσις· ψυχῶν εὐστοχώτατος, ἰατρὸς καὶ σεμνότατος· θεολογίας, ὑψηλῆς ἡ ἀκρίβεια· ἡ σαφήνεια, τῶν Γραφῶν τῶν τοῦ Πνεύματος· νόμος ὁ πρακτικώτατος· κανὼν ὁ εὐθύτατος· ἡ θεωρία καὶ πρᾶξις, αἱ τῆς σοφίας ἀκρότητες. Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσει κρίσιν.

Οἶκον τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, ἱερωμένον σεαυτὸν ἀπετέλεσας· ἐν σοὶ γὰρ τὴν κατοικίαν, ὡς ἐν ἀγίῳ ναῶ, καὶ καθαρωτάτῳ περιέθετο· σαφῶς κυβερνήσας γάρ, τὰς αἰσθήσεις τοῦ σώματος, ὡς ἐν ἀσύλῳ, θησαυρῶ διειτήρησας, τὴν διάνοιαν, τῶν παθῶν καθαρεύουσας· ὁθεν θεοειδέστατος, παμμάκαρ γενόμενος, τῆς Ἐκκλησίας προέστης,

ἱεραρχία κοσμούμενος, Χριστὸν ἰκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα

ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σάλπιγξ χρυσόφωνος, ἀνεδείχθης χρυσορῥῆμον Χρυσόστομε, χρυσουργῶν τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, τοῖς χρυσεπόνοις σου διδάγμασι· προφητικῶς γὰρ ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν δογμάτων σου ὅσιε Πάτερ, καὶ κόσμου παντὸς τὰ πέρατα ἐφώτισας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητῆς καὶ λυτρωτῆς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διό σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'. Αὐτόμελον.

Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσὸς ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν· ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο· τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὓς ἔπλασας τῇ χειρὶ σου· δεῖξον τὴν φιλανθρωπίαν σου Ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν ἐξ ὕψους καταμαθὼν, καὶ τὴν χάριν τῶν λόγων παρὰ Θεοῦ, τοῖς πᾶσιν ἐξέλαμψας, ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ, καὶ τὴν Ἁγίαν Τριάδα, Μονάδα ἐκήρυξας, τὴν φιλάργυρον πλάνην, τοξεύσας τοῖς λόγοις σου· ὄθεν καὶ πρὸς ζῆλον, Βασιλίδα ἐλέγξας, Ἀρείου κατήσχυνας, τὸ ἀλλόφυλον φρύαγμα. Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν

πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην τῷ κλύδωνι, ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ, φανεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα Ἄδου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιός σου.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Σκεῦος ἔνθεον τῆς Ἐκκλησίας, πλοῦτος ἄσυλος τῆς εὐσεβείας, ἀνεδείχθης Τεράρχα Χρυσόστομε, ἐν ἀπαθείᾳ φαιδρύνας τὸν βίον σου, τοῖς δεομένοις ἐπαντλήσας τὸν ἔλεον· Πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἐτερον. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν λειμῶνα τῶν λόγων τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν, τὸν ἡμᾶς ὀδηγοῦντα πρὸς τὴν μετάνοιαν, τὸν τοὺς ποικίλους πειρασμοὺς ὑπομείναντα, τὸν Χρυσόστομον πιστοί, ὡς διδασθέντες ὑπ' αὐτοῦ, τιμήσωμεν κατὰ χρέος· πρεσβεύει γὰρ τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἐξαίσιον θαῦμα τὸ τῆς συλλήψεως, καὶ ὁ ἄφραστος τρόπος ὁ τῆς κυήσεως, ἐν σοὶ ἐγνώρισται, ἀγνή Ἀειπάρθενε· καταπλήττει μου τὸν νοῦν, καὶ ἐξιστᾷ τὸν λογισμόν, ἢ δόξα σου Θεοτόκε, τοῖς πᾶσιν ἐφαπλουμένη, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τοῖς χρυσέοις λόγοις σου, ἡ Ἐκκλησία, ἀρδομένη ἅπαντας, ποτίζει νάματα χρυσᾶ, καὶ ἰατρεύει νοσήματα, τῶν σὲ ὑμνούντων, παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Δόξα. Ἐτερον. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Οὔτε ἔχθρα συνόδου οὔσα παράνομος, οὔτε μῖσος Αὐγούστης οὔσης παράφρονος, τὰς ἀρετὰς τὰς ἐν σοὶ Πάτερ κατέσβεσαν· ἀλλ' ὡς χρυσὸς ἐν τῷ πυρί, δοκιμασθεῖς τῶν πειρασμῶν, καθικετεύεις ἀπαύστως, πρὸς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσω, ζέων τῷ πνεύματι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ταχεῖάν σου σκέπην καὶ τὴν ἀντίληψιν, καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου· καὶ τὰ κύματα Ἄγνη καταπράυνον, τῶν ματαίων λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυχὴν, ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ οἶδα Παρθένε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλοιο.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ Α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Πᾶσα πνοή...

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας...

Ὁ Ν' Ψαλμὸς

Δόξα. Ἦχος β'.

Σήμερον σκιρτῶσιν ἐν πνεύματι, ἀρχιερέων δῆμοι, σὺν ἡμῖν τιμῶντές σου, τὴν μνήμην Τεράρχα, Χρυσόστομε Ὅσιε, φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Εἶτα, Ἐλέησόν με, ὁ Θεός,...

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου, ὅσιε Πάτερ, καὶ γέγονας Ποιμὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διδάσκων τὰ λογικὰ πρόβατα, πιστεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον, ἐν μιᾷ Θεότητι.

Μετὰ τοῦτο ψάλλονται οἱ Κανόνες ὁ τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς στίχον, καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ἠ΄.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ωδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἴγυπτιάν,

» μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλῆτης ἀνεβόα· Τῷ

» λυτρωτῆ καὶ Θεῷ ἡμῶν ῥσωμεν.

Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς, πρὸς σὲ καταφεύγω, σωτηρίαν ἐπιζητῶν· ὦ Μῆτερ τοῦ Λόγου καὶ Παρθένε, τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν με διάσωσον.

Παθῶν με ταραττουσι προσβολαί, πολλῆς ἀθυμίας, ἐμπιπλῶσαί μου τὴν ψυχὴν· εἰρήνευσον Κόρη τῆ γαλήνη, τῆ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου πανάμωμε.

Σωτῆρα τεκοῦσάν σε καὶ Θεόν, δυσωπῶ Παρθένε, λυτρωθῆναί με τῶν δεινῶν· σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων ἀνατείνω, καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν.

Νοσοῦντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς θείας, καὶ προνοίας τῆς παρὰ σοῦ, ἀξίωσον μόνη Θεομητορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

Ἐν θλίψει με ὄντα καὶ συμφορᾷ, ἐπισκοπῆς θείας, καὶ προνοίας μόνη Ἀγνή, ἀξίωσον, ὅπως σε δοξάζω, τὴν θεοδόξαστον καὶ ὑπεράμωμον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τοῦ Πνεύματος μέλπω σὲ τὸ χρυσοῦν στόμα.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Τῆς μετάνοίας γεγονῶς θερμότατος, κῆρυξ Χρυσόστομε, μετανοεῖν Πάτερ, τῷ Θεῷ με πρέσβευε, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου, καὶ τῶν πάλαι πταισμάτων, θεραπευθῆναι τὰ τραύματα, τῆ σῆ συμπαθεία δυσώπησον.

Ὅλην τὴν αἰγλήν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Πάτερ δεξάμενος, ὀλολαμπῆς ὤφθης, στυλὸς προηγούμενος, τῆς Ἐκκλησίας Ὅσιε, φωτεινὴ τε νεφέλη, παμμάκαρ ἐπισκιάζουσα, τὰ τῶν Ὁρθοδόξων συστήματα.

Ὑπὸ Χριστοῦ προχειρισθεὶς Διδάσκαλος, θεῖα διδάγματα, χρυσοειδεῖ γλώσση, γνώμη τε θεόφρονι, πλουσίως σὺ ἐπήγασας· τοῦ Θεοῦ ποταμὸς γάρ, ὑδάτων πλήρης τοῦ Πνεύματος, ὤφθης θεοφάντορ Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη ποικιλίᾳ χάριτος, θεοχαρίτῳ, τὸν τοῦ Πατρὸς Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, εὐλογημένη γεγέννηκας, μείνασα παρθένος ἀμόλυντος.

Καταβασία· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου...

Τῆς Θεοτόκου. Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐράνιας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς

» Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ
 » τῇ σῆ, τῶν ἐφειτῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγ-
 » μα, μόνη φιλάνθρωπε.

Προστασίαν καὶ σκέπην, ζωῆς ἐμῆς τίθημι, σὲ Θεογεννητορ Παρθένε,
 σύ με κυβέρνησον, πρὸς τὸν λιμένα σου, τῶν ἀγαθῶν ἢ αἰτία, τῶν
 πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη πανύμνητε.

Τκετεύω Παρθένε, τὸν ψυχικὸν τάραχον, καὶ τῆς ἀθυμίας τὴν ζάλην
 διασκεδάσαι μου· σὺ γὰρ Θεόνυμφε· τὸν ἀρχηγὸν τῆς γαλήνης, τὸν
 Χριστὸν ἐκύησας, μόνη πανάχραντε.

Εὐεργέτην τεκοῦσα, τὸν τῶν καλῶν αἴτιον, τῆς εὐεργεσίας τὸν
 πλοῦτον πᾶσιν ἀνάβλυσον· πάντα γὰρ δύνασαι, ὡς δυνατὸν ἐν ἰσχύι,
 τὸν Χριστὸν κυήσασα, Θεομακάριστε.

Χαλεπαῖς ἀρρώστιας, καὶ νοσεροῖς πάθεσιν, ἐξεταζομένῳ Παρθένε, σύ
 μοι βοήθησον· τῶν ἰαμάτων γάρ, ἀνελλιπῆ σε γινώσκω, θησαυρὸν
 πανάμωμε τὸν ἀδαπάνητον.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νοῦν σὺ Χριστοῦ πεπλουτηκῶς, σῆ καθαρᾶ πολιτεία, τῆς ἀνθρώπων
 σωτηρίας ἐγένου, συνεργὸς ὑψηγητῆς, δημιουργὸς Χρυσόστομε,
 διδασκαλίας βρύων, σωτηριώδεις θεόπνευστε.

Ἐκ τῶν ἀσύλων θησαυρῶν, τοῦ Πνεύματος σὺ πλουτήσας, ἐκ πηγῶν τοῦ
 σωτηρίου ἀντλήσας, τὴν ἀέναον πηγὴν, τῶν διδαγμάτων ἠρδευσας, τῆς
 Ἐκκλησίας ἅπαν, ὅσιε Πάτερ τὸ πρόσωπον.

Ἦλομανούσας τῶν ψυχῶν, Χρυσόστομε τὰς ἀρούρας, τῇ πανσόφῳ γεωργία
 τῶν λόγων, ἐξεκάθηρας σαφῶς, καὶ καρποφόρους ἐδειξας, τοῖς
 οὐρανίοις ὄμβροισι, ταύτας ἐπάρδων Θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Μῶμος ἐν σοὶ καὶ μολυσμὸς, οὐκ ἔστιν ὅλως Παρθένε, ἐνδιαίτημα δὲ
 μᾶλλον ἐφάνης, οὐρανίων ἀρετῶν· ἐν σοὶ γὰρ κατεσκήνωσε, τῶν ἀρετῶν
 ἢ πᾶσα, ἀγιωσύνη Πανάμωμε.

Καταβασία· Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους...

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς ἀρρήτου σοφίας θεοπτικῶς, ἐξαντλήσας τὸν πλοῦτον τὸν
 γνωστικόν, πᾶσιν ἐθησαύρισας, ὀρθοδοξίας τὰνάματα, τῶν μὲν πιστῶν
 καρδίας, ἐνθέως εὐφραίνοντα, τῶν δὲ ἀπίστων ἀξίως, βυθίζοντα
 δόγματα· ὅθεν δι' ἀμφοτέρων, εὐσεβείας ἰδρωσιν, ἐδείχθης ἀήττητος,
 τῆς Τριάδος ὑπέρμαχος. Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,

τῶν παισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν φλογμὸν τῆς γεέννης καὶ ἔμπρησμόν, τὸν κλαυθμὸν τὸν ἐν ταύτῃ καὶ ὀδυρμόν, τὸν ἐλεεινότατον, χωρισμὸν καὶ πικρότατον, τοῦ τῶν Ἁγίων κλήρου, καὶ τῆς ὀμηγύρεως, ἐνθυμουμένη φρίξον, ψυχὴ μου καὶ στέναξον· καὶ τὰ γραμματεῖα, τῶν μυρίων χρεῶν σου, ἀπαλεῖψαι ἐπέιχθητι, κατανύξεως δάκρυσι, συνεργὸν ἀκαταίσχυτον, ἔχουσα τὴν μόνην Ἀγνήν, δι' ἧς παισμάτων, δέδοται ἡ ἄφεςις, τοῖς αὐτὴν Θεοτόκον, ὀρθοδόξως δοξάζουσι.

Τῆς Θεοτόκου. ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-

» ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν

» Θεότητα.

Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον, ἢ τὸν κυβερνήτην τεκοῦσα Κύριον, καὶ τὸν κλύδωνα κατεύνασον, τῶν ἐμῶν παισμάτων Θεοσύμφευτε.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον, ἐπικαλουμένῳ τῆς σῆς παράσχου μοι, ἢ τὸν εὐσπλαγχνον κυήσασα, καὶ Σωτῆρα πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

Οἱ ἐλπίδα καὶ στήριγμα, καὶ τῆς σωτηρίας τεῖχος ἀκράδαντον, κεκτημένοι σε Πανάμωμε, δυσχερείας πάσης ἐκλυτρούμεθα.

Ἀπολαύοντες Πάναγνε, τῶν σῶν δωρημάτων σοὶ χαριστήρια, ἀναμέλομεν ἐφύμνια, οἱ γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Ἐπὶ κλίνης ὀδύνης μου, καὶ τῆς ἀρρώστιας κατακειμένῳ μοι, ὡς φιλάγαθος βοήθησον, Θεοτόκε μόνη ἀειπάρθενε.

Τοῦ Ἁγίου. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ἄλλον ἡμῖν, τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπον, ὁ προνοία, πάντων προμηθεύμενος, ὡς ἀγαθὸς δέδωκε Χριστός, σὲ τῆς οὐρανόου, μυσταγωγίας τὸν κήρυκα, καὶ θεῖον ὑποφήτην, μυστηρίων τῶν ἄνω, Ἰωάννη παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Τὸν χρυσαυγῆ, καὶ χρυσολόγον τιμήσωμεν, Ἰωάννην, πάντας τὸν χρυσώσαντα, χρυσοειδέσι μαρμαρυγαῖς, τῆς διδασκαλίας, καὶ κόσμον γλώσση φαιδρύναντα, χρυσοῦ λαμπροτέρα, καὶ φωτὸς πληρεστάτη, ἐκβρυσούση τὴν χάριν τὴν ἐνθεον.

Ὅλος Θεοῦ, γέγονας κατοικητήριον· ὅλος ὠφθης, ὄργανον τοῦ Πνεύματος, ἀναφωνοῦν, πάσης ἀρετῆς, θεόπνευστον μέλος, καὶ

σωτηρίας υπόθεσιν, καὶ κάλλος ὑποφαῖνον, οὐρανῶν βασιλείας, Ἰωάννη παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Σὺ τοῦ Θεοῦ, τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐκήρυξας, μετανοίας, τρόπους ἐκτιθέμενος· καὶ τῶν κακῶν τὴν ἀποφυγὴν, ἄριστα διδάσκων, παμμάκαρ καὶ τελεώτατα· καὶ ἔργων τῶν ἀρίστων, παραινέσεις ὑφαίνων, πανσεβάσμιε Πάτερ Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Θεόν, σὲ προστασίαν κεκτήμεθα· σὺ γὰρ Μήτηρ, Θεοῦ ἐχρημάτισας, τοῦ Ποιητοῦ καὶ Δημιουργοῦ, τοῦ τὴν ἡμετέραν, μορφὴν λαβόντος πανάμωμε, καὶ ταύτην σεσωκότος, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου, καὶ τῇ δόξῃ τῇ θείᾳ δοξάσαντος.

Καταβασία· Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν...

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου Κύριε, καὶ

» τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν σὴν εἰρήνην, παρά-

» σχου ἡμῖν φιλάνθρωπε.

Ἐμπλησον Ἀγνή, εὐφροσύνης τὴν ζωὴν ἡμῶν, τὴν σὴν ἀκήρατον διδοῦσα χαράν, τῆς εὐφροσύνης, ἣ γεννήσασα τὸν αἴτιον.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων Θεοτόκε Ἀγνή, ἣ αἰώνιαν τεκοῦσα λύτρωσιν, καὶ τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Λῦσον τὴν ἀχλύν, τῶν παισμάτων μου Θεόνυμφε, τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἣ φῶς τεκοῦσα, τὸ θεῖον καὶ προαιώνιον.

Ἴασαι Ἀγνή, τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς σου ἀξιώσασα, καὶ τὴν ὑγείαν, ταῖς πρεσβείαις σου παράσχου μοι.

Τοῦ Ἁγίου. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἐκκλησίας φωστῆρα, πάντες σὲ γινώσκομεν φωτοειδέστατον, καὶ ψυχῶν σωτῆρα, ἀναρπάζοντα ταύτας τοῦ φάρυγγος, τοῦ θανατηφόρου, καὶ πρὸς ζωὴν καθοδηγοῦντα, τὴν αἰώνιον Πάτερ ἀοίδιμε.

Λύεις τὰς παρατάξεις, τῶν αἰρετιζόντων, σὺ περιφραξάμενος, εὐσεβείας ὄπλοις, καὶ ἀνδρείᾳ ψυχῆς Ἰερώτατε· συγκροτεῖς δὲ χαίρων, περιφανῶς τῶν Ὁρθοδόξων, τὰς χορείας συνδέσμῳ τοῦ Πνεύματος.

Πλήρεις ὡσπερ φιάλαι, ἀρωμάτων ἐνθέων αἰ σιαγόνες σου, καὶ τὴν οἰκουμένην, νοηταῖς εὐωδίαις εὐφραίνουσι, τῇ τῶν νοημάτων, μυρεψικῇ μυσταγωγίᾳ, καὶ τῷ κάλλει τῶν λόγων σου πάνσοφε.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεὸν συλλαβοῦσα, τὸν δημιουργὸν τε καὶ κτίστην καὶ Κύριον, γενεαί σε πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων Ἄγνη μακαρίζουσι, καὶ τῶν Ἀσωμάτων, αἱ νοεραὶ Ταξιαρχίαι, ὡς Μητέρα Θεοῦ σε δοξάζουσιν.

Καταβασία· Ἐξέστη τὰ σύμπαντα...

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἔκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-

» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἢ ψυχῆ μου ἐπλή-

» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι

» ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ὡς ἔσωσεν, ἑαυτὸν ἐκδεδωκὼς τῷ θανάτῳ, τὴν τῆ φθορᾶ, καὶ θανάτῳ μου φύσιν, κατασχεθεῖσαν Παρθένε δυσώπησον, τὸν Κύριόν σου καὶ Υἱόν, τῆς ἐχθρῶν κακουργίας με ῥύσασθαι.

Προστάτιν σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καὶ φρουρὰν ἀσφαλεστάτην Παρθένε, τῶν πειρασμῶν, διαλύουσαν ὄχλον, καὶ ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνουσαν· καὶ δέομαι διὰ παντός, τῶν παθῶν μου ῥυσθῆναι πανάμωμε.

Ὡς τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, καὶ ψυχῶν σε παντελῆ σωτηρίαν, καὶ πλατυσμόν, ἐν ταῖς θλίψεσι Κόρη, καὶ τῷ φωτί σου ἀεὶ ἀγαλλόμεθα, ᾧ Δέσποινα καὶ νῦν ἡμᾶς, ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

Ἐν κλίνῃ νῦν ἀσθενῶν κατάκειμαι, καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις τῆ σαρκί μου· ἀλλ' ἡ Θεόν, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ τὸν λυτῆρα τῶν νόσων κυήσασα, σοῦ δέομαι τῆς ἀγαθῆς· Ἐκ φθορᾶς νοσημάτων ἀνάστησον.

Τοῦ Ἁγίου. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Σοφίᾳ πνευματικῆ, τὸν κόσμον ὅλον ἐπλούτισας, τοῦ λόγου διανομεύς, γενόμενος πλούσιος· πλουσία γὰρ ἄνωθεν, Τεράρχα χάρις, ἐξεχύθη σοῦ τοῖς χείλεσιν.

Εἰς πᾶσαν ὡς ἀστραπή, τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου· ἡ δύναμις δὲ τῶν σῶν, ῥημάτων Χρυσόστομε, ὡς σάλπιγξ πανεύσημος, οἰκουμένης πάντα, περιήχησε τὰ πέρατα.

Τὸν ἄνωθεν ὑφαντόν, χιτῶνα περιβαλλόμενος, παμμάκαρ τῶν ἀρετῶν, καὶ λόγων λαμπρότητα, περιποιησάμενος, ἀληθείας ὠφθης, περιδέξιον ἐδραίωμα.

Θεοτοκίον.

Ὁ παντοκρατορικῆ, δυνάμει φέρων τὰ σύμπαντα, τὸ ἀσθενὲς τῆς σαρκός, ἐκ σοῦ περιβάλλεται, Παρθένε πανάμωμε, ἐπ' εὐεργεσίᾳ, τῶν ἀνθρώπων ὁ Φιλάνθρωπος.

Καταβασία· Τὴν θείαν ταύτην...

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β'. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἐδέξω τὴν θείαν χάριν, καὶ διὰ τῶν σῶν, χειλέων πάντας διδάσκεις, προσκυνεῖν ἐν Τριάδι τὸν ἕνα Θεόν· Ἰωάννη Χρυσόστομε, παμμακάριστε Ὅσιε, ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε· ὑπάρχεις γὰρ καθηγητής, ὡς τὰ θεῖα σαφῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τῷ τῶν ὄλων Ποιητῆ κλίνω τὸ γόνυ, τῷ προαιωνίῳ Λόγῳ χειῖρας ἐκτείνω, λόγου ζητῶν χάρισμα, ἵνα ὑμνήσω τὸν Ὅσιον, ὃν αὐτὸς ἐμεγάλυνε· φησὶ γὰρ τῷ Προφήτῃ ὁ ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας· Δοξάζω τοὺς ἐν πίστει δοξάζοντάς με. Ὁ οὖν ἐν τοῖς πάλαι τὸν Σαμουὴλ ἀνυψώσας, ἐδόξασε νῦν τὸν Τεράρχην· τὸ τάλαντον γὰρ ὁ ἐπιστεύθη, καλῶς ἐμπορευσάμενος, τῷ Βασιλεῖ προσήγαγε· διὸ καὶ ὑπερύψωσεν αὐτὸν ὁ ὑπερούσιος. Τούτου χάριν αἰτῶ ὁ ἀνάξιος ἐγὼ λόγον δοθῆναί μοι, ἵνα ἰσχύσω εὐσεβῶς ἀνυμῆσαι αὐτόν. Τῶν περάτων γὰρ ὑπάρχει καθηγητής, ὡς τὰ θεῖα σαφῶν.

Συναξάριον

Τῆ ἸΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Χρυσοστόμου.

Στίχ. Μύσας ὁ χρυσοῦς Ἰωάννης τὸ στόμα,

Ἀφῆκεν ἡμῖν ἄλλο τὰς βίβλους στόμα.

Ἀμφὶ τρίτην δεκάτην σίγησεν χρύσεια χεῖλη.

Οὗτος ὁ μέγας φωστὴρ καὶ δαπρύσιος τῆς οἰκουμένης Διδάσκαλος, ἦν ἐκ τῆς μεγαλοπόλεως Ἀντιοχείας, πατρὸς Σεκούνδου στρατηλάτου καὶ μητρὸς Ἀνθούσης, ἀμφοτέρων εὐσεβῶν καὶ πιστῶν. Εὐθύς δὲ ἐν ἀρχῇ τοῦ βίου πολὺν περὶ τοὺς λόγους ἐκτίησάτο ἔρωτα. Τῆ οὖν περὶ τούτους σπουδῆ καὶ τῆ τῆς φύσεως ὀξύτητι, πᾶσαν ἐλληνικὴν παιδείαν μετῆλθε, φοιτήσας παρὰ Λιβάνιον καὶ Ἀνδραγάθιον, τοὺς ἐν Ἀντιοχείᾳ σοφιστάς, εἶτα τοὺς ἐν Ἀθήναις. Μελετήσας δὲ καλῶς τὴν τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν χριστιανῶν γραφὴν, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς περὶ αὐτὴν ἐλάσας γνώσεως καὶ ἀγνεῖα καὶ καθαρότητι τὸν βίον κοσμήσας, εἰς τὸ τοῦ Κληρικοῦ ἀνάγεται σχῆμα παρὰ τοῦ ἐν ἀγίοις Μελετίου Πατριάρχου Ἀντιοχείας, παρὰ δὲ Φλαβιανοῦ Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος γίνεται.

Πολλοὺς δὲ συντάξας λόγους, κρείττονας ἀριθμοῦ, περὶ τε μετανοίας καὶ τῆς ἐν ἡθεσι καταστάσεως, καὶ πᾶσαν τὴν θεόπνευστον Γραφὴν

ἐρμηνεύσας, ἐπεὶ Νεκτάριος ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πρόεδρος τὸν βίον ἀπέλιπε, ψήφω τῶν Ἐπισκόπων, καὶ τῆ τοῦ βασιλέως Ἀρκαδίου προστάξει, ἐκ τῆς Ἀντιοχείας μεταπεμφθεὶς, Ἀρχιερεὺς τῆς Βασιλίδος καθίσταται πόλεως, κανονικῶς τὴν χειροτονίαν δεξάμενος. Ἐπέτεινε δὲ πλέον τὴν ἐν ταῖς ἐρμηνείαις τῆς Γραφῆς σπουδὴν καὶ τὴν ἐν ταῖς διαλέξεσι διδασκαλίαν, δι' ἧς πολλοὺς πρὸς θεογνωσίαν καὶ μετάνοιαν ἤγαγε.

Τοσοῦτον δὲ ἑαυτὸν ἐπέδωκε τῆ ἀσκήσει καὶ ἐγκρατεία, ὡς βραχέος μόνου μεταλαμβάνειν τοῦ ἐκ κριθῆς χυλοῦ καὶ ὕπνου μικροῦ· καὶ τούτου οὐκ ἐπὶ κλίνης, ἀλλ' ἰστάμενος καὶ σχοινίοις τισὶ διαβασταζόμενος· εἶδέ που ὀκλάσειε, καθεζόμενος. Τῷ δὲ περιόντι τῆς πρὸς τοὺς δεομένους φιλανθρωπίας καὶ ἐτέροις πολλοῖς, εἰς τοῦτο καθίσταται τύπος· ὅθεν καὶ ἐν λόγοις ἐδίδασκε προσφυῶς πρὸς τὴν τοιαύτην ἀρετὴν διακεῖσθαι καὶ πλεονεξίας ἀπέχεσθαι.

Διὰ τοι τοῦτο, καὶ Εὐδοξία τῆ βασιλίση πρῶτον προσέκρουσε καὶ εἰς ἔχθραν κατέστη. Ἡ μὲν γὰρ ἤρπασεν ἀμπελῶνα χήρας τινὸς καὶ ἡ χήρα ἐπεβοᾶτο ζητοῦσα τὸ ἑαυτῆς· καὶ ὁ Ἅγιος παρῆνει, τὸ ἀλλότριον μὴ κατέχειν· καὶ μὴ πειθομένην τὴν βασιλίδα διήλεγχε, καὶ τῷ κατὰ τὴν Τεζάβελ ὑποδείγματι ἐστηλίτευεν. Ἡ δὲ ἀποθηριοῦται, ἐγκρατῶς ἐχομένη τοῦ ἀμπελῶνος, καὶ τοῦ θρόνου ἀπελαύνει αὐτόν, τὸν μὲν πρῶτον δι' ἑαυτῆς, τὸ δὲ δεύτερον δι' Ἐπισκόπων, οἱ ταῖς δυναστείαις μᾶλλον ἢ τῆ εὐσεβείᾳ ἐπολιτεύοντο. Εἶτα πάλιν ἀποκαθίσταται εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ. Καὶ ὁ μὲν Ἅγιος πάλιν τὸ τελευταῖον ἐν Κουκουσῶ τῆς Ἀρμενίας ἐξορισθεὶς καὶ θλίψεσι προσομιλήσας πολλαῖς, τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Ὡς δὲ ἡ κατ' αὐτὸν ἱστορία δηλοῖ, μετὰ τὴν τούτου ἀπὸ τοῦ θρόνου κάθοδον καὶ ὑπερορίαν, οἱ συνεργήσαντες εἰς τὴν τούτου ἐξορίαν, νόσοις ἐξετασθέντες δειναῖς καὶ διαφόροις, τοῦ ζῆν ἀπηλλάγησαν, τὰς ψυχὰς ἀπορρήξαντες, τῆς Εὐδοξίας πρώτης τοῦτο παθούσης, ὡς καὶ πρώτης ἀνομησάσης καὶ τοῖς Ἐπισκόποις γενομένης ἀπωλείας προξένου. Φασὶ δέ, ὅτι, μετὰ τὴν αὐτῆς τελευτήν, πρὸς ἔλεγχον τῆς εἰς τὸν Χρυσόστομον ἀδικίας, ἡ λάρναξ, ἔνθα κατετέθη, ἐκινεῖτο ἐπὶ χρόνοις τριάκοντα καὶ δύο· ἐν δὲ τῷ ἀνακομισθῆναι τὸ τοῦ Χρυσοστόμου τίμιον λείψανον καὶ ἀποτεθῆναι ἔνθα νῦν ἐστι, τοῦ κλόνου καὶ τῆς κινήσεως ἔστι.

Μνήμη τοῦ ἁγίου νέου Ὁσιομάρτυρος Δαμασκηνοῦ Κωνσταντινουπολίτου, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει ,αχπα' (1681) μαρτυρήσαντος.

Στίχ. Βλέπεις, Ἀθλητά, ἡδονικῶς τὸ ξίφος·

Σὺν τῷ ξίφει γὰρ ἔβλεπες καὶ τὸ στέφος.

Ταῖς τοῦ Χρυσορρήμονος πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου. ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐκ τῆς Τουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βα-
 » βυλῶνί ποτε, τῆ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς
 » καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων
 » ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σῶτερ οἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς
 Παρθένου, κατώκησας τῷ κόσμῳ, ἣν προστάτιν ἀνέδειξας· Ὁ τῶν
 Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θησαυρὸν σωτηρίας, καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας τὴν σὲ κυήσασαν, καὶ πύργον
 ἀσφαλείας, καὶ θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἔδειξας· Ὁ τῶν
 Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, ὃν ἐγέννησας Μητρὲ ἀγνὴ δυσώπησον, ῥυσθῆναι
 τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας·
 Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σωμάτων μαλακίας, καὶ ψυχῶν ἀρρώστιας Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ
 προσιόντων, τῆ σκέπη σου τῆ θείᾳ, θεραπεύειν ἀξίωσον, ἢ τὸν Σωτῆρα
 Χριστόν, ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

Τοῦ Ἁγίου. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Χρηστότητος ἄβυσσον, καὶ εὐσπλαγχνίας μεμυημένος Θεοῦ, ἐγγυώμενος
 ὦφθης, τὴν σωτηρίαν μετανοοῦσι θερμῶς, καὶ ὀλοψύχως Κυρίῳ
 κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥυθμίζεις Χρυσόστομε, ταῖς διδαχαῖς σου πᾶσαν διάνοιαν, καὶ ψυχῶν
 θεραπεύεις, τὰς ἀρρώστιας ὡς συμπαθέστατος, καὶ εὐδρομοῦσι
 συμπάλλεις γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐψώθης γηθόμενος, ἐκλελεγμένος ὄσιος ἄκακος, ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου,
 δικαιοσύνην ἐνδεδυμένος λαμπρῶς, καὶ εὐφροσύνην κραυγάζων πανόλβιε·
 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Ἄχραντε, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν καὶ Κύριον, εὐδοκήσαντα
 σῶσαι, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος θανάτου φθορᾶς· ὃν ἐπαξίως ὑμνοῦντες
 κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία· Οὐκ ἐλάτρευσαν τῆ κτίσει...

Τῆς Θεοτόκου. ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ

» τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας

» τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ παρίδης Παρθένε ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντάς σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἰαμάτων τὸ δασιλὲς ἐπιχέεις, τοῖς πιστῶς ὑμνοῦσί σε Παρθένε, καὶ ὑπερυψοῦσι τὸν ἄφραστόν σου τόκον.

Τὰς ἀσθενείας μου τῆς ψυχῆς ἰατρεύεις, καὶ σαρκὸς τὰς ὀδύνας Παρθένε, ἵνα σε δοξάζω τὴν κεχαριτωμένην.

Τῶν πειρασμῶν σὺ τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους Παρθένε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Οἱ νουνεχῶς τοῖς λόγοις σου, ὀμιλοῦντες Χρυσόστομε, τῆς Θεολογίας, τὸ σεπτὸν μούμεθα, καὶ πᾶσαν καρπούμεθα, τῶν ἀγαθῶν τὴν ὄνησιν, καὶ τὴν τῆς κακίας, ἀποφεύγομεν βλάβην· κοινὸν γὰρ πρυτανεῖον, σωτηρίας ἐγένου, βοῶν· Ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Δεσπότην Χρυσόστομε, τῆ συμπαθεστάτῃ, παρρησίᾳ χρώμενος, καὶ τῆ ἐλεήμονι, καὶ φιλανθρώπῳ Πάτερ στοργῆ· σὲ γὰρ τῷ Σωτῆρι, προβαλλόμεθα πίστει, μεσίτην καὶ προστάτην, καὶ θερμότατον πρέσβυν, θεόφρον Τεράρχα, παμμάκαρ Ἰωάννη.

Νεανικὴν τὴν ἐνστασιν, ἀταπείνωτον φρόνημα, πρὸς τοὺς ἀδικοῦντας, βασιλεῖς ἐνδέδειξαι, θερμῶς προΐστάμενος, ἀδικουμένων Ὅσιε, καὶ τῶν ὀρφανῶν, καὶ τῶν χηρῶν καὶ πενήτων, Πατὴρ γεγεννημένος, στοργικῆ διαθέσει, βοῶν· Ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωματικαῖς μορφώσεσι, καὶ ποικίλοις αἰνίγμασι, καὶ συμβολικαῖς, καὶ τυπικαῖς ἐμφάσεσι, τὴν σὴν προεμήνυον, οἱ θεηγόροι γέννησιν, τὴν ὑπερφυᾶ καὶ θαυμαστήν σου Παρθένε· διό σε γεγηθότες, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία· Παῖδας εὐαγεῖς...

Τῆς Θεοτόκου. ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σε-

» σωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις χορείαις

» σὲ μεγαλύνοντες.

Ῥοήν μου τῶν δακρύων, μὴ ἀποποιήσης, ἢ τὸν παντὸς ἐκ προσώπου πᾶν δάκρυον, ἀφηρηκότα Παρθένε Χριστὸν κυήσασα.

Χαρᾶς μου τὴν καρδίαν, πλήρωσον Παρθένε, ἢ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἁμαρτίας τὴν λύπην ἐξαφανίσασα.

Λιμὴν καὶ προστασία, τῶν σοὶ προσφευγόντων, γενοῦ Παρθένε καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, καταφυγὴ τε καὶ σκέπη καὶ ἀγαλλίαμα.

Φωτὸς σου ταῖς ἀκτίσι, λάμπρυνον Παρθένε, τὸ ζοφερὸν τῆς ἀγνοίας διώκουσα, τοὺς εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλοντας.

Κακώσεως ἐν τόπῳ, τῷ τῆς ἀσθενείας, ταπεινωθέντα Παρθένε θεράπευσον, ἐξ ἀρρώστιας εἰς ῥῶσιν μετασκευάζουσα.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τῆς ὄντως ἀπολαύων Πάτερ ζωῆς, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσω πρὸς δύναμιν, ἐπὶ τῆς γῆς, βίῳ διαπρέψας ἀγγελικῶ, καὶ τοῦ Χριστοῦ κτησάμενος, γλῶσσαν καὶ τὸ στόμα τὸ γαληνόν, σωθῆναι θεηγόρε, δυσώπει τοὺς σὲ πίστει, διαφερόντως μακαρίζοντας.

Οἱ λόγοι σου τρισμάκαρ λόγοι ζωῆς, τὴν ζωὴν προξενοῦντες τὴν ἄληκτον· σὲ γὰρ πηγὴν, βρύουσαν ἀνέδειξεν ὁ Χριστός, καὶ ποταμὸν προχέοντα, θείων διδαγμάτων ἐπιρροάς, τρυφῆς ὄντως χειμάρρουν, ἀφέσεως τε ῥεῖθρον, καὶ μετανοίας λαμπρὸν κήρυκα.

Μεσίτης ἀνεδείχθης Ἀρχιερεῦ, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὑπέρλαμπρος· σὺ γὰρ φωστήρ, ὧφθης εὐσεβείας θεοφεγγῆς· καὶ τῆς ἐνθέου γέγονας, ἐλεημοσύνης εἰσηγητής· διό σε Χρυσολόγε, καρδίας διαθέσει, νῦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ἄγνη δεδοξασμένη Μήτηρ Θεοῦ, τοὺς ὑμνοῦντάς σε πόθῳ περίσφζε, τῶν πειρασμῶν, ὄχλον διαλύουσα συμπαθῶς· ὡς γὰρ Θεὸν γεννήσασα, πάντα ὅσα θέλεις ἐπιτελεῖν, ἀνύεις ἀκωλύτως, καὶ δύνασαι Παρθένε· διό σε πάντες μεγαλύνομεν.

Καταβασία· Ἄπας γηγενής...

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τοῖς χρυσαυγέσι λόγοις σου, ἢ Χριστοῦ Ἐκκλησία, φαιδρύνεται λαμπρύνεται, ᾧ Χρυσόστομε Πάτερ· ψυχὰὶ δὲ κατευφραίνονται, τῶν πιστῶν γεραίρουσαι, τὴν παναγίαν σου μνήμην· σὺ γὰρ πᾶσι ἐφάνης, σωτηρίας ὁδηγός, καὶ κῆρυξ τῆς μετανοίας.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν μεγαλοφωνότατον, τῆς μετανοίας κήρυκα, τὸν θησαυρὸν τῶν πενήτων, τὸ στόμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ χρύσεον καὶ εὐλαλον, τῶν Γραφῶν τὴν σαφήνειαν, Ἰωάννην τὸν πάνσοφον, ἀνευφημήσωμεν πάντες, ὡς ὑπ' αὐτοῦ στηριχθέντες.

Θεοτοκίον.

Παρθένε παναμώμητε, Κυρία μου καὶ Δέσποινα, τὸν σὸν Υἱὸν ἐκδυσώπει, σὺν τῷ κλεινῷ Χρυσοστόμῳ, πειρατηρίων ρύσασθαι, παντοίων τοῦς ὑμνοῦντάς σε, καὶ αἰώνιων ἄπαντας, ἀγαθῶν ἀξιῶσαι· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις.

Εἰς τοῦς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Χρυσοῦ τηλαυγέστερον, τὰ ἱερά σου διδάγματα, προχεόμενος πάνσοφε, πλουτίζεις Χρυσόστομε, πενομένας φρένας· καὶ ἀποδιώκεις, τῶν παθημάτων τὴν ἀχλύν, φιλαργυρίας πικρὸν χειμῶνά τε· διό σε μακαρίζομεν, χρεωστικῶς καὶ τὴν κόνιν σου, τῶν λειψάνων σεβόμεθα, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος.

Ὁ στυλὸς ὁ πύρινος, ὁ ποταμὸς ὁ τοῖς νάμασι, τῶν δογμάτων κατάρρυτος, ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος, τῆς Θεολογίας, τὸ πάγχρυσον στόμα, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητής, τῆς μετανοίας κῆρυξ ὁ ἔνθεος, φωστῆρ ὁ διαυγέστατος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὁ μακάριος σήμερον, ἀνυμνεῖσθω Χρυσόστομος.

Ἥλιος πολύφωτος, τὴν οἰκουμένην τοῖς λόγοις σου, καταυγάζων γεγένησαι, ἀστῆρ φαεινότατος, λαμπὰς φανοτάτη, πυρσὸς τοῦς θαλάσση, τῆ κοσμικῆ διαπαντός, χειμαζομένους ὁ προσκαλούμενος, πρὸς ὄρμον γαληνότατον, τῆς σωτηρίας ἐν χάριτι, χρυσολόγε Χρυσόστομε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀδίκως τῆς ποιμνῆς σου, ἀπελαθεῖς Πάτερ ὅσιε, προσωμίλησας θλίψεσι, πικραῖς ἐξορίαις τε· ἐν αἷς ἠξιώθης, μακαρίου τέλους, οἷα γενναῖος ἀθλητής, καταπαλαίσας τὸν πολυμήχανον· καὶ νίκης διαδήματι, σὲ ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Χρυσέοις ἔπεσι, καὶ θεοφθόγγοις διδάγμασι, κατακοσμήσας τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, πλοῦτον πνευματικὸν ἐθησαύρισας ἐν αὐτῇ, τὰ σὰ θεοπαράδοτα λόγια· διὸ στέφανον ἐξ ἀκηράτων ἀνθέων, πλεξαμένη τοῖς ἄσμασι, τῆ ἱερᾷ σου προσφέρει μνήμη, πάγχρυσε τῆ ψυχῆ σὺν τῇ γλώττῃ, Ἰωάννη θεόσοφε. Ἄλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν Ὅσιε, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς,
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδονται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, αἱ γ' καὶ στ' ῥοδαί.

Ἀπόστολος πρὸς Ἑβραίους·

Ἀδελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν Ἀρχιερεὺς...

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην·

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα...

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ Ἰδ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου

Ἀποστόλου Φιλίππου, τοῦ ἁγίου Πατρὸς

ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, καὶ τοῦ ἁγίου

Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου.

ΤΥΠΙΚΟΝ

1. Εἰ τύχοι ἡ μνήμη τοῦ Ἀποστόλου ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἡ Ἀκολουθία ψάλλεται κατὰ τὴν ἐν τῷ Μηναίῳ διάταξιν.

2. Εἰ δὲ τύχοι ἐν Κυριακῇ, ὄρα τὴν διάταξιν ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Λουκᾶ Ἀκολουθίᾳ (Ὀκτωβρίου ιη'). Εἰς τοὺς Αἴνους Δόξα... τὸ Ἐωθινόν. Εἰς τὴν Λειτουργίαν ὁ Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε τὸν Κύριον... κ.λπ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πρᾶξιν μὲν ἐπίβασιν, εἰλικρινουῖς θεωρίας, θεωρίαν τέλος δέ, φιλοθέου πράξεως μάκαρ θέμενος, τὸν Χριστὸν ἠξίωσας, τοῦ Πατρὸς

τὴν δόξαν, ὑποδείξαί σοι τὴν ἄφραστον· καὶ γὰρ ἐφίεται, πᾶσα λογικὴ φύσις ἔνδοξε, Θεοῦ τοῦ ὑποστήσαντος· καὶ τοῦ ποθουμένου τετύχηκας, τούτου παραυτικά, δεξάμενος σφραγίδα τὸν Υἱόν· ὃν παρρήσια δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θείαις ἀναβάσεσι, διαπαντὸς κεχρημένος, ὡς Μωσῆς τὸ πρότερον, τὸν Θεὸν θεάσασθαι ἐπεπόθησας· καὶ γνωστῶς εἶδες δέ, τὴν αὐτοῦ εἰκόνα, δεδεγμένος πρὸς ἐμφέρειαν· Πατρὸς γὰρ σύντομος, γνῶσις ὁ Υἱὸς καὶ ἀπόδειξις· Υἱοῦ δὲ καὶ Γεννήτορος, μία ἡ οὐσία γνωρίζεται, καὶ ἡ διὰ πάντων, ταυτότης ἀναφαίνεται σεπτῶς, καὶ βασιλεία καὶ δύναμις, δόξα καὶ προσκύνησις.

Ὅργανον κρουόμενον, ταῖς θεϊκαῖς ἐπιπνοίαις, καὶ ταῖς ὑψηγήσεσι, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχρημάτισας· καὶ τὸ ὑπερκόσμιον, μελωδῶν ἐν κόσμῳ, τοῦ Σωτῆρος Εὐαγγέλιον, πυρίνη γλώσση σου, πᾶσαν τὴν ἀπάτην κατέφλεξας, ὡς ὕλην εὐκατάπρηστον, καὶ ὡς χόρτον γῆς μαραινόμενον· καὶ τὸν ἐπὶ πάντων, Δεσπότην τε καὶ Κύριον Χριστόν, τῇ οἰκουμένη ἐκήρυξας, Φίλιππε θεσπέσιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Βύζαντος.

Τοῦ μεγάλου Φίλιππε φωτός, ταῖς ἀστραπαῖς πυρωθεῖς, παγκόσμιος ἐξέλαμψας φωστήρ· τὸν Πατέρα δὲ τῶν φώτων, ἐν Υἱῷ ζητήσας εὔρες· ἐν τῷ φωτὶ τὸ φῶς γὰρ εὐρίσκεται· καὶ γὰρ οὗτος σφραγὶς ἰσότυπος, δηλῶν τὸ ἀρχέτυπον. Ὅν Ἀπόστολε δυσώπει, τοὺς ἐσφραγισμένους τῷ Θείῳ, περισφάζεσθαι αἵματι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἁγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεῖς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε σεμνῇ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ τοὺς ἰχθύας ποτέ, σαγήνεύων Ἀπόστολος, τῶν ἀνθρώπων γέγονεν, ἄλιεὺς θεοπρόβλητος· λόγων σαγήνη, ἔθνη ἐζώγησε· Σταυροῦ ἀγκίστρῳ, κόσμον ἀνείλκυσε. Ὡ οἶον θήραμα, τῷ Χριστῷ προσήγαγεν, ὁ θεουργός! οὔ περ τὸ μνημόσυνον, νῦν ἐορτάζομεν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀποσταλείς ἐκ Θεοῦ, ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος, μέσον λύκων πρόβατον, ἀπτοήτως νῦν πρόεισι· τοὺς θῆρας ἄρνας, πίστει ἀνέδειξε· τὸν κόσμον θείως, μετεστοιχείωσεν. Ὡ ἔργα πίστεως! ὦ δυνάμεις ἄρρήτοι! οὔ ταῖς εὐχαῖς, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! φρέαρ πηγάζον ζωῆν, ἐν σοφίας ἀντλήματι, τοῖς ἐν κόσμῳ πέφηνεν, ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος· ἀφ' οὔ περ ρεῖθρα, δογμάτων πρόεισιν· ἐξ οὔ θαυμάτων, ρεύματα πίνομεν. Ὡ οἷα δέδρακε, φοβερὰ τεράστια, ὁ Θεουργός! οὔ περ τὸ μνημόσυνον, πίστει γεραίρομεν.

Δόξα. Ἦχος β'. Βυζαντίου.

Καταλιπὼν τὰ ἐπὶ γῆς, ἠκολούθησας Χριστῷ· καὶ σφραγισθεὶς τῷ ἐμφυσήματι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπεστάλης ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τὰ ἔθνη τὰ ἀπολωλότα, ἐπιστρέφειν τοὺς ἀνθρώπους, εἰς φῶς θεογνωσίας, Φίλιππε Ἀπόστολε· καὶ τελέσας τὸν ἀγῶνα τοῦ θείου σου πόθου, διὰ βασάνων πολυπλόκων, τὴν ψυχὴν σου τῷ Θεῷ παρέδωκας. Αὐτὸν ἰκέτευε παμμακάριστε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον· Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Ἀπολυτίκια Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Ἀπόστολε Ἁγιε Φίλιππε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα παισιμάτων ἄφεςιν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἐτερον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείαν ἔλλαμψιν, τοῦ Παρακλήτου, εἰσδεξάμενος, πυρὸς ἐν εἶδει, παγκοσμίως ὡς ἀστὴρ ἀνατέταλκας, καὶ τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον διέλυσας, τῇ θείᾳ αἴγλῃ Ἀπόστολε Φίλιππε. Ὅθεν πρέσβευε, Χριστῷ τῷ Θεῷ δεόμεθα, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁρθοδοξίας ὁ φωστήρ, Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα καὶ διδάσκαλε, τῶν μοναστῶν ἢ καλλονή, τῶν θεολόγων ὑπέρμαχος ἀπροσμάχητος, Γρηγόριε θαυματουργέ, Θεσσαλονίκης τὸ καύχημα, κήρυξ τῆς χάριτος, ἰκέτευε διὰ παντός, σωθῆναι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Νεομάρτυρος.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Τὸν λαμπρὸν γόνον Ὑδρας καὶ τῆς Ῥόδου τὸ καύχημα, καὶ Νεομαρτύρων τὸ κλέος Κωνσταντῖνον τιμήσωμεν, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς,

τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίαν τὴν ἀμοιβήν, παρὰ Θεοῦ κραυγάζοντες· Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι, δόξα τῷ ἐν ὑστέροις τοῖς καιροῖς, σὲ στεφανώσαντι.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτιῆχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρῶν, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τὸν εὐκλεῆ Φίλιππον ὑμνῶ προφρόνως.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄.

Ἦχος πλ. β΄. Ως ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Ταῖς ὑπερφώτοις ἀκτίσι τῆς τοῦ Χριστοῦ, θεϊκῆς λαμπρότητος, ἐνηδόμενος τρανῶς, θεοκῆρυξ Φίλιππε ταῖς σαῖς, κατὰ μέθεξιν αὐγαῖς, ἡμᾶς καταύγασον.

Ὁ τοῦ Πατρός σοι τὴν δόξαν δι' ἑαυτοῦ, ὑποδείξας Φίλιππε, τῷ χορῷ τῶν μαθητῶν, σὲ Χριστὸς ἐνέταξε τὴν σὴν, προγινώσκων ἀρετὴν, θεομακάριστε.

Νῦν οὐκ αἰνίγμασι βλέπεις, οὐδὲ σκιαῖς, οὐδ' ἐσόπτροις πάνσοφε, τὴν πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, ὀρεκτῶν τὸ ἔσχατον Χριστόν, ἀλλὰ πρόσωπον ὀρᾶς, σαφῶς πρὸς πρόσωπον.

Θεοτοκίον.

Ἐκλελοιπότων ἀρχόντων ἐκ τῆς φυλῆς, τοῦ Τούδα Πάναγνε, ὁ Υἱός σου καὶ Θεός, προελθὼν ἠγούμενος τῆς γῆς, τῶν περάτων ἀληθῶς, νῦν ἐβασίλευσεν.

Ῥδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Ὑπάρχων ἔμπλεως φωτός, πρακτικῆς θεωρίας, τῷ φωτὶ τῷ μεγάλῳ, γενομένῳ μεθ' ἡμῶν, κατηξιώθης Χριστῷ, λειτουργῆσαι, Φίλιππε θεσπέσιε.

Κρηπὶς δογμάτων εὐσεβῶν, ἡ σὴ μυσταγωγία, τοῖς πιστοῖς ἀνεδείχθη· δι' αὐτῆς γὰρ τὸν Υἱόν, ἐπέγνωμεν συμφυῶς, ἠνωμένον, ὄντια τῷ Γεννήτορι.

Λυχνία γέγονας χρυσή, δαδουχῶν τοῖς ἀνθρώποις, τὸ αἶδιον φέγγος, καὶ φωτίζων δι' αὐτοῦ, τὴν οἰκουμένην σαφῶς, ἐπιγνώσει, Φίλιππε πανάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ Πάναγνε σεμνή, πεποιθῶς μὴ ἐκπέσω, τῆς εἰς σὲ προσδοκίας· ἀλλ' ὡς Μήτηρ συμπαθῆς, τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, τῶν παγίδων, τοῦ ἐχθροῦ με λύτρωσαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-

» σας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας

» ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐλατῆρ τῶν δαιμόνων ἀναδειχθεῖς, καὶ φωστῆρ τῶν ἐν σκότει ἀποφανθεῖς, ἔδειξας τὸν Ἥλιον, ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντα· καὶ ναοὺς εἰδώλων, συντριψας ἀνήγειρας, ἐκκλησίας μάκαρ, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν· ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ τὴν θείαν σου μνήμην, λαμπρῶς ἐορτάζομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Απόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ὅμβροφόρος νεφέλη πνευματική, ἀληθῶς ἀνεδείχθης τοῖς ἐπὶ γῆς, ποτίζων ὡς ἄρουραν, μυστικῶς τὰς καρδίας ἡμῶν· διαδραμῶν γὰρ τῷ λόγῳ, φωτίζεις τὰ πέρατα, καὶ ὑετοὺς προχέεις, τὰ μύρα τῇ λάρνακι· ὅθεν διαπνεύσας, ταῖς ἀπίστοις καρδίαις, ὁσμὴν τὴν τοῦ Πνεύματος, ἐν αὐταῖς ἐθησαύρισας. Απόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, ἀπὸ βρέφους μολύνας ὁ μιαρός, καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν, ἐμαυτὸν κατερρύπωσα· καὶ οὐκ ἔχω τί πράξαι, οὐδὲ καταφύγιον, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην ἐλπίδα, πλὴν σου Κόρη ἐπίσταμαι. Φεῦ μοι τῷ ἀχρείῳ! Διὰ τοῦτο ἰκέτης, πρὸς σὲ τὴν Πανάχραντον, νῦν προστρέχω καὶ δέομαι, ὁμολογῶν σοι τό, Ἥμαρτον. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· εἰς σὲ γὰρ πᾶσαν ἐλπίδα, ἀνέθηκα Δέσποινα.

Ἐδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ἡλίου σκῆνωμα, Χριστοῦ τοῦ ὄντως φωτός, καὶ ναὸς ἀνεδείχθης χωρητικός, τούτου τῆς λαμπρότητος, καὶ οὐρανὸς δόξαν Θεοῦ, τοῖς ἀνθρώποις διηγούμενος.

Φθαρείσης πάθει, τῆς ἀνθρωπότητος, ἐμβληθεὶς θεῖον ἄλας παρὰ Χριστοῦ, ταύτης ἀνεξήρανας, τὴν σηπεδόνα τὴν δεινὴν, θεοφάντορ ἀξιάγαστε.

Τοχύι Φίλιππε, Χριστοῦ ῥωννύμενος, τῶν δαιμόνων τοῦ στίφους καὶ δυσσεβῶν, ὦφθης δυνατώτερος, τοῖς ἐπὶ γῆς ἀναβοῶν, ζωῆς θείας εὐαγγέλια.

Θεοτοκίον.

Λιμένα εὐδίων, Χριστὸς ἀνέδειξε, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σὲ ἀληθεῖ, Δέσποινα πανάμωμε, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ῥδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Τὸν ψυχόλεθρον τοῦ ἐχθροῦ, ταῖς ἀλεξικάκοις σου, θεορῶρημον παλάμαις ἐξήρανας, τοὺς θανατηφόρῳ κεκρατημένους βυθῷ, χαλεπῆς ἀλγηδόνος ἀναρῶνόμενος.

Πυρίπνους ὄλος ἀναδειχθεὶς, τῇ τοῦ Παρακλήτου ἐπιδημίᾳ, καὶ χάριτι Φίλιππε, τοὺς ἀποψυγέντας ἐν ἀθεΐας κρυμῷ, τῇ τῆς πίστεως θέρμῃ ἐζωοποίησας.

Πλησίον γέγονας τοῦ Χριστοῦ, τὰς ἐνδιδομένας σοι λαμπηδόνας, ἀμέσως δεχόμενος, καὶ διαβιβάζων τοῖς σοῖς προστρέχουσι, φωτίζων καὶ προσάγων, τούτους τῷ Κτίστη σου.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγῳ πάντα δημιουργῶν, καὶ σοφῇ προνοίᾳ κυβερνῶν, μόνος ὡς βούλεται Κύριος, ἄκρᾳ εὐσπλαγχνίᾳ, δημιουργεῖται ἐκ σοῦ, καὶ σὰρξ ἀνερμηνεύτως Πάναγνε γίνεται.

Ῥδὴ στ'. Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη.

Νεμομένην, καὶ λυμαινομένην, βλέπων τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, τὰ σὰ βέλη τὰ ἠκονημένα, τοὺς Ἀποστόλους τείνας ἐξαπέστειλας, καὶ διήνοιξας θώρακος πτύξιν, Χριστὲ τοῦ δράκοντος, ἅπαντας τῆς αὐτοῦ, λύμης καὶ φθορᾶς Σῶτερ ἰώμενος.

Ἵπερτέρῳ, φέγγει καταλάμπων, ὦφθης καθάπερ ἀστραπή, τῇ οἰκουμένη φαίνων, καὶ ὡς ὄρος γλυκασμὸν σταλάζων, ὡς Θεοῦ δρόσος οὐρανόθεν πίπτουσα, ὡς Ἀπόστολος ἐκλελεγμένος, τὴν δωδεκάριθμον, φάλαγγα συμπληρῶν, τὴν τῶν Μαθητῶν Χριστοῦ πανόλβιε.

Μυθηεῖς σου, τὸ τοῦ μυστηρίου, βάθος ὁ θεῖος Μαθητής, ὡς ποταμὸν εἰρήνης, ἐπιβλύζοντα τρυφῆς χειμάρρους, ὡς ἐπικλύζον κύμα δόξαν ἔθνεσι, σὲ ἐκήρυξε μεγαλοφώνως, καὶ τὴν σὴν ἔνδοξον, κένωσιν Ἀγαθέ, τὴν ὑπὲρ ἡμῶν εὐηγγελίσατο.

Θεοτοκίον.

Νεκρουμένους, καὶ ἀπολλυμένους, πάντας θανάτῳ τοὺς βροτούς, σὺ τὸν Χριστὸν τεκοῦσα, τὴν ἀκήρατον ἀθανασίαν, ἀνεκαλέσω πρὸς ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐφώτισας ἔσκοτισμένους, καὶ ἠλευθέρωσας, λύσσασα τὰ δεσμά, τῆς ἀπαγωγῆς ἡμῶν Πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις κητώοις

» Ἰωνᾶς· σοῦ γὰρ τὸν τύπον φέρων, τοῦ παθόντος καὶ

» ταφῆ δοθέντος, ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ θηρὸς ἀνέθορε·

» προσεφώνει δὲ τῆ κουστῳδίᾳ· Οἱ φυλασσόμενοι,

» μάταια καὶ ψευδῆ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Ως ἀπαρχάς.

Ὁ μαθητὴς καὶ φίλος σου, καὶ μιμητὴς τοῦ πάθους σου, τῆ οἰκουμένη θεόν σε ἐκήρυξεν, ὁ θεηγόρος Φίλιππος. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, ἐξ ἐχθρῶν παρανόμων, τὴν Ἐκκλησίαν σου, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον Πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος.

Ῥεῖθρα λόγου παράσχου μοι Κύριε, ὁ ὑδάτων τὴν φύσιν δειμάμενος· τὴν καρδίαν μου στήριξον Δέσποτα, ὁ τὴν γῆν στερεώσας τῷ λόγῳ σου· καὶ φώτισόν μου τὴν διάνοιαν, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα ἀναβαλλόμενος, ἵνα λέγω καὶ ψάλλω τὰ πρέποντα, καὶ ἀξίως ὑμνήσω τὸν σὸν Μαθητὴν Πολυέλεε.

Συναξάριον

Τῆ ἸΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνὸς τῆς πρώτης χορείας τῶν Δώδεκα.

Στίχ. Ἀρθεῖς Φίλιππος ἐκ ποδῶν ἐπὶ ξύλου,

Τὰ τῶν ποδῶν σοι νίπτρα, Σῶτερ, ἐκτίει.

Ἦρθης κάκκεφαλῆς δεκάτῃ, Φίλιππε, τετάρτῃ.

Οὗτος ἦν ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς πόλεως, συμπολίτης Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Πολὺς δὲ ὦν τὴν σύνεσιν, ταῖς βίβλοις τῶν Προφητῶν προσκείμενος,

παρθένος διὰ βίου παντὸς ἐγνωρίζετο. Τοῦτον εὐρῶν ὁ Χριστὸς μετὰ τὸ Βάπτισμα ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, προετρέπετο ἀκολουθεῖν. Ὁ δέ, μετὰ τοῦτο συντυχῶν τῷ Ναθαναήλ, ἔφη· Εὐρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν Ἰωσήφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ· καὶ ἄλλα πολλά ἐστὶν ἰδεῖν ἐν τῇ θεοπνεύστῳ Γραφῇ κείμενα περὶ αὐτοῦ. Οὗτος οὖν τὴν Ἀσιάτιδα γῆν κληρωθεὶς, τὸν Βαρθολομαῖον εἶχε συνεπόμενον, καὶ συναπτόμενον τοῦ κηρύγματος. Σαρκικῇ δὲ αὐτοῦ ἀδελφῇ οὔσα ἡ Μαριάμνη, τούτοις ἀκολουθοῦσα διηκόνει.

Ἐπεὶ δὲ τὰ τῆς Μυσίας καὶ Λυδίας διέβησαν πόλεις εὐαγγελιζόμενοι, καὶ πολλοὺς ὑπὸ τῶν ἀπίστων πειρασμοὺς καὶ θλίψεις ὑπέμειναν, μαστιγούμενοι, ῥαβδιζόμενοι, ἐγκλειόμενοι, λιθαζόμενοι, κατέλαβον τὸν ἠγαπημένον Μαθητὴν καὶ Θεολόγον Ἰωάννην, κατὰ τὴν Ἀσίαν κηρύττοντα τὸν Χριστόν· ὅτε καὶ ἡ τοῦ ἀνθυπάτου γυνὴ Νικάνορος ἐπίστευσε, καὶ ἡ τοῦ Στάχυος οἰκία ὑπὸ τοῦ ἀνθυπάτου καὶ τοῦ δήμου κατεκαύθη. Ὁ δὲ Φίλιππος, ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Τεραπόλεως συρεῖς, εἶτα τοὺς ἀστραγάλους τρυπηθεὶς, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἀνηρτήθη· καὶ οὕτως εὐξάμενος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Αὐτίκα δὲ ἡ γῆ, τρόμφ ληφθεῖσα καὶ ἤχον ἐκπέμψασα, ἐσχίσθη, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων κατέπιεν. Οἱ δὲ λοιποὶ φοβηθέντες, τῷ Βαρθολομαίῳ καὶ τῇ Μαριάμνη προσέπεσον κρεμαμένοις οὔσι καὶ αὐτοῖς. Καὶ λύσαντες αὐτούς, προσῆλθον τῇ ἀληθινῇ πίστει. Εἶθ' οὕτω συνέστειλαν τὸ λείψανον τοῦ Ἀποστόλου, καὶ τὸν Στάχυν Ἐπίσκοπον ἐν τῇ πόλει καταστησάμενοι, αὐτοὶ ἐν Λυκαονίᾳ ἐξέδραμον.

Ἐκ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἀποστόλου

Οὗτος ὁ φαινότατος ἀσὴρ καὶ μέγα τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, ὡς ἐπ' αὐτὴν ἦει τὴν Γαλιλαίαν κηρύσσων, ἔτι τῷ βίῳ περιῶν, γύναιον αὐτῷ προσυπαντῆ, ἐκκομίζον παιδίον τεθνηκός, καὶ οἷα μήτηρ, ἀμέτρως ἐκόπτετο. Ταύτην ὁ κηρύσσων κατοικτεῖρας καὶ τὴν δεξιὰν τῷ τεθνηκότι προτείνας, Ἐγχειρα· κελεύει σοι ὁ ὑπ' ἐμοῦ κηρυττόμενος, ἔφησεν, Ἰησοῦς ὁ Χριστός· καὶ ὁ λόγος ζωτικὴν αὐτῷ ἔδωκεν ἀνέγερσιν καὶ τῇ πενθούσῃ βακτηρίαν τὸν ἀναστάντα γενέσθαι πρὸς τὴν οἰκίαν παρεσκεύασεν. Ἡ δέ, τῶν ἰχνῶν τοῦ θαυματουργοῦ δραξαμένη, Ὦν ἀνέστησας, ἔλεγε, δι' ὕδατος ἀναγέννησον σὺν ἐμοί. Καὶ τυχοῦσα τῆς χάριτος, Ἀπόστολος ἐγεγόνει, πᾶσιν εὐαγγελιζομένη τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τὴν ἀνάστασιν.

Ἦγε δὲ τοῦτον (ὁ Φίλιππος) καὶ ἐπ' Ἀθήνησιν· ἐνθα τὸ ἀπλοῦν τοῦ λόγου κἂν εὐτελίζειν οἱ Ἀθηναῖοι ἐβούλοντο, ἢ πρᾶξις τῶν παραδόξων τούτοις ἀντεπισχεῖν ἔπειθε. Καὶ λοιπὸν τί δὴ πράττειν ὀφείλομεν, ἔλεγον, ἡμεῖς οἱ περὶ λόγους ἐσπουδακότες, τούτου τοῖς λόγοις ἠττώμενοι; καὶ γάρ, ὡς ὀρᾶτε, ἄγροικος οὗτος καὶ ἀπολις, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἡμῶν ἐγκρατῆς καὶ περιφανῆς ἀναδείκνυται. Τοιγαροῦν δι' ἐπιστολῆς σηματοῦμεν τῷ Ἀρχιγραμματεῖ τῶν Ἰουδαίων ἐν Ἱερουσαλήμ. Καὶ τὸ δόξαν οὗτοι κρατύναντες, ἱκανὸν πρὸς τὸ λέγειν

ἐξαποστέλλουσιν. Ὁ γοῦν ἀποσταλείς, ἔσω τῆς Ἱερουσαλήμ γεγονώς, μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς γραφῆς, διὰ λόγων τοῖς ἄρχουσιν ἐπετρένωσε τὰ τῆς γραφῆς, λέγων· Τοῦνομα Φίλιππος, ἐκ τῶν ᾧδὲ τις λέγων εἶναι, ἀφίκετο πρὸς ἡμᾶς· ὃς ἄγροικον μὲν ἐπιφέρεται λόγον, οὐ μικρὸν δὲ τὴν ἡμῶν ἐπισείων καρδίαν καὶ πατρίδα, καινὸν διαγγέλλων ὄνομα Ἰησοῦν· ᾧ καὶ χρώμενος ἐπὶ γλώττης, ἀποτρόπαιον ἔχει δαιμόνων καὶ νοσημάτων παντοδαπῶν. Ἀλλά γε σὺν τούτοις καὶ τοῦτο κατ' ἐκπληξιν ἔπραξεν. Ἀπολιπόντα τινὰ τὸν βίον καὶ πρὸς τὸν χῶρον τῶν τεθνεώτων μεταχωρήσαντα, τῇ τοῦ Ἰησοῦ προσηγορίᾳ ἀνέστησε. Λείπεται τοιγαροῦν οἴχεσθαι τὰ ἡμῶν καὶ τὰ τούτου ἀυξάνεσθαι, εἰμὴ τάχιόν τις πρὸς ἡμᾶς ἐξ ὑμῶν παραγένοιτο. Καὶ δὴ ἐξ αὐτῆς μετὰ σοβαρᾶς καὶ ἀλαζονικῆς φαντασίας τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἀρχιγραμματεὺς καταλαμβάνει, κατὰ Φιλίππου σφόδρα χαλεπαίνων. Καὶ μήτε ἄρτου γευσάμενος, μήτε τινὸς ἄλλου τῶν σώματι χαριζομένων, ὑψηλὸν αὐτῷ γενέσθαι βῆμα παρηγγυᾶτο. Καὶ τὴν ἐξαλλοὴν τῆς ἀρχιερατικῆς χλαμύδα περιβαλὼν, εἰς τὸν δικαστικὸν πεφυσιωμένος ἄνεισι θρόνον, πάντων τῶν ἐλλογίμων τῆς πατρίδος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ παραγενομένων μετὰ δέους παρεστηκότων. Ὅμως προσκληθεὶς ὁ Ἀπόστολος μέσον, τῷ Ἀρχιερεῖ ἀπολογησόμενος ἵστατο. Καὶ πρὸς τὸν Ἀπόστολον ὁ Ἀρχιερεὺς οὕτω προσήρετο· Οὐχ ἱκανῶς ἔχειν ἔδοξε, τὸ μοχθηρῶς ὑπείσελθεῖν σε, ἀθλιώτατε πάντων ἀνθρώπων, τῇ Τουδαίᾳ καὶ Γαλιλαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ τοὺς ἐπ' αὐταῖς ἀφελεστέρους ἀποπλανῆσαι, ἀλλὰ καὶ τοὺς σοφοὺς τῶν Ἀθηνῶν ὑπενοήσω, μεμελετηκῶς τὴν ἀπάτην, πεπυκνωμένους ἄνδρας οἰόμενος ἀπατᾶν; Καὶ ὡς ἠπατημένου καὶ αὐτὸς καταφρονῶ σου τὸ παρόν· ἐπὶ δὲ τοὺς σοφοὺς, διδάσκων τὰ κατὰ σέ, τὸν λόγον ποιήσομαι. Ὁ τούτου Διδάσκαλος, ᾧ ἄνδρες, ἐπὶ παρατροπῇ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου γενόμενος, ὑφ' ἡμῶν σταυρῷ τεθάναι εὐλόγῳ νόμῳ κατεκρίθη. Καὶ γυμνὸς τῷ ξύλῳ ἀπηρωρημένος καταλειφθεὶς, διὰ τὸ τῆς ἡμέρας ἐπίσημον, τοῦ Πιλάτου, Ἰωσήφ τινος πλουσίου ἰκετηρίᾳ ἐπικαμφθέντος, ταφῇ συγκεχώρηται. Καὶ νόμῳ φιλίας οἱ τούτου κρατούμενοι μαθηταί, λαθραίως ἄωρὶ τοῦτον ἀποσυλοῦσιν, εἰς πολλῶν ἀπάτην ἐπιτεχνευσάμενοι τοῦτο καὶ πανταχοῦ ἐπισπεύραντες ἐκ νεκρῶν ἐγηγέρθαι τὸν ἑαυτῶν ἐπιφημίζουσι Διδάσκαλον. Ἐξ αὐτῶν εἷς ἐστι καὶ ὁ Φίλιππος οὗτος, οὗ περικρατῆς ὁ βασιλεὺς ἐπιθυμεῖ γενέσθαι Ἀρχέλαος, εἰς πολλῶν ἐκδίκησιν ἀπολέσων αὐτόν. Ὅν περ, εἰ βούλεσθε, πρὸς αὐτόν τὸ τάχος δέσμιον εἰς Ἱερουσαλήμ ἀπαγάγετε.

Καὶ δὴ τοῦ Ἀρχιερέως παύσαντος τὸν λόγον, οἱ παρεστῶτες ἐνητένιζον τῷ Φιλίππῳ, τί πρὸς αὐτόν ἀντερεῖ. Ἡρέμα δέπως τοῖς χεῖλεσιν ὑπανοίξας ὁ Φίλιππος, τῷ Ἀρχιερεῖ ἔφησεν οὕτως· Ὑιὲ ἀνθρώπου, ἵνα τί ἀγαπᾶς ματαιότητα, καὶ λαλεῖς ψεῦδος; ἵνα τί ἐπὶ ματαίῳ τὴν καρδίαν σου βαρύνεις; οὐ χρυσοῦ σὺ τῶν φυλάκων τὰς χεῖρας ἐπλησας, εἰς τὸ πλάσασθαι τῆς ἐγέρσεως συκοφαντίαν; οὐκ οἶδας ἄς ἀναπέθου σφραγιδας τῷ μνήματι; αὐταί σου ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς στηλιτεύσουσι τὸ ἀνόμημα. Ταῦτα τὸν Ἀρχιερέα μεγάλως ἐτάραξαν· θυμικῶς δὲ ὀρμήσας διαχειρίσασθαι τὸν Ἀπόστολον, οὐκ ἠδυνήθη· παρευθὺς γὰρ αἱ κόραι

τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἀπημαυρώθησαν, καὶ τὸ περίλοιπον σῶμα ἄχρηστον ἐγεγόνει. Τότε τοῖς παρατυχοῦσι τὸ γεγονός γοητεία προσεδοκάτο. Ὅμως κατὰ τοῦ Ἀποστόλου ὀρμήσαντες, καὶ αὐτοὶ τῆς αὐτῆς πηρώσεως πεῖραν ἔλαβον. Ἄλλ' ἐπεὶ οὐκ ἠγνοεῖτο τῷ Ἀποστόλῳ ἡ ἀπιστία καὶ ἄνοια, ὅτι ἐπικράτεια τῶν δαιμόνων ἄνεστι τούτοις· ἐπὶ τούτῳ οἰμῶξας μέγα, Δυσωπήθητι ὑπὸ τῆς σῆς ἀγαθότητος, Κύριε, ἔλεγε, καὶ ἀμφοτέρων ἴασαι τὰ συντρίμματα, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν αὐτοὺς μεταποίησον. Κάτωθεν οὖν τοῦ Ἀποστόλου τὴν εὐχὴν ποιούντος, οὐρανόθεν ἡ ῥῶσις τοῖς πληγεῖσιν ἐχαρίζετο· καὶ τοῖς αἰσθητοῖς ὀφθαλμοῖς ἀναβλέψαντες, τὴν νοητὴν τῆς ψυχῆς ἐπεζήτουν ὑγείωσιν. Ἄλλ' ἐπεὶ πολλάκις τῶν ἀστηρίκτων εὐμετάβολον τὴν γνώμην οἶδεν ὁ Ἀπόστολος εἶναι, τὸ φῶτισμα τούτοις οὐκ ἐπένευσεν. Ἐκτενέστερον δὲ τοῦ Ἀποστόλου προσευξαμένου, θεία δύναμις ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατιοῦσα, τὰ ἀφιδρύματα τούτων πάντα κατέρραξε καὶ τοὺς ἐμφωλεύοντας ἄρδην ἀπώλεσε δαίμονας, καὶ κλόνος βίαιος τότε τὴν γῆν κατεῖχε, καὶ πάντες καταφυγὴν τὸν Ἀπόστολον ἐτίθουν, μεγάλη κράζοντες τῇ φωνῇ· Ἰσχυρὸς θεὸς ἐστὶν ὁ ὑπὸ σοῦ κηρυττόμενος, καὶ τούτῳ ἀδιστάκτως πιστεύομεν καὶ χαίροντες τὸ λουτρὸν κομιοῦμεθα. Καὶ ἀρξάμενος πάντας ἐβάπτισε· μόνος δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς, ἀποσπασθέντας ὡς εἶδε τοὺς ὑπ' αὐτόν, τῇ τοῦ δολίου ὑποβολῇ, κατὰ τοῦ πλάστου δύσφημα ἐβλασφήμει ῥήματα. Καὶ τούτου μὴ φέρουσα τὴν παράνοιαν ἡ γῆ, πάντων ὀρώντων, ὡς ἐπὶ Δαθὰν καὶ Ἀβείρων, βιαίως τοῦτον ἔνδον αὐτῆς κατασχεθῆναι ζῶντα συνώθησε. Τότε τοὺς φωτισθέντας ὑποστηρίξας καὶ Νάρκισσόν τινα τούτοις Ἐπίσκοπον καταστήσας, οὗ ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μέμνηται, αὐτὸς πρὸς Πάρθους ἀφίκετο.

Καὶ κλίνας γόνυ, ἐπίσκεψιν ἐζήτηι. Καὶ αὐτίκα σχῆμα τούτῳ ἐδείκνυτο ἀετοῦ, ὑπὸ χρυσᾶς πτέρυγας, τὸν Χριστὸν εἰκονίζουσας ἐσταυρωμένον. Ὅθεν ἀναρῶσθεῖς, πάλιν εἶχετο τοῦ κηρύγματος· καὶ τὰς τῶν Κανδάκων πόλεις διαδραμῶν, ἐπ' Ἄζωτον ἔπλει, νηὸς ἐπιβάς. Καὶ σφοδρᾶς καταιγίδος κλυδωνιζούσης τὴν ναῦν, φωτοφανῆς αὐτίκα σταυροῦ τύπος ἐπ' αὐτῆς τῆς ὀλκάδος, τῆς νυκτὸς τὸ ζοφῶδες ἐπέλαμψε. Καὶ ἀποβάντες τοῦ πλοίου, ὑπὸ Ἄζωτίδος τινὸς ἐν μεσογαίῳ οἰκῆματι καταχθεῖς ὁ Ἀπόστολος, τῆς ἡμέρας ἤδη πρὸς ἐσπέραν διαληγούσης, τὴν εὐχὴν παρέτεινε. Τὸ γοῦν θυγάτριον τοῦ ξενοδόχου, ἐν χρῶ τῆς σύνεγγυς θυρίδος καθιστάμενον, ὠδυνᾶτο τὸν ὀφθαλμόν· οὕτω δὲ τοῖς λόγοις τοῦ Ἀποστόλου ἠδύνετο, ὡς καὶ τῆς ὀδύνης ἐπιλαθέσθαι. Εἶτα, προσελθοῦσα τῷ οἰκείῳ πατρί, τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν αἰσχύνην σὺν τῇ ὀδύνῃ ὡς ἀμεληθεῖσα προσενεκάλει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτήν· Ὑπὲρ σοῦ τάχα, τέκνον, ἔφη, προθύμως ἂν καὶ τὴν ψυχὴν προιέμην, εἰ τοῦ σοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ δυσειδὲς ἠδύνατό τις διορθώσασθαι. Καὶ ἡ παῖς χαριεντιζομένη, Ἔστι, πάτερ, εἰ βούλει, ὁ τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ πάθους θεραπευτής. Καὶ ποῦ, τέκνον; ἔφη. Ἐν τῷ μεσογαίῳ οἰκῆματι, ἡ παῖς ἀντεπάγει, ὃν ἐκ τοῦ πλοίου τῇ χθὲς ὀψισθέντα καθυπεδέξω. Καὶ παρευθὺς τὸν Ἀπόστολον προσκληθῆναι κελεύει. Καὶ τούτοις τὸν

ἡδὺν τῆς ἀληθείας ὁ προσκληθεὶς ἐνειράμενος λόγον, πονοικὶ καταθέλξας ἐβάπτισε. Τῇ δὲ κόρη, τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπιζητοῦντος τὴν ἴασιν τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἔφη ὁ Ἀπόστολος· Σοὶ τὴν ἐπιστήμην τῆς ὑγείας χαρίσομαι καὶ πᾶσι τοῖς προδεξαμένοις τὸ χάρισμα τοῦ Βαπτίσματος. Πρωίας ἀναστᾶσα, ὦ Κόρη, τῷ πάσχοντι ὀφθαλμῷ τὸν Χριστὸν ὀνομάσασα, τὴν χεῖρα ἐπίθες, καὶ ἄρτιος ὁ βεβλαμμένος ὀφθαλμὸς γενήσεται. Οὕτως ἡ μαθήτρια ποιήσασα, ὡς ὁ διδάσκαλος ὑπέθετο, τὸ οἰκεῖον ἐθεράπευσε πάθος. Καὶ ἔκτοτε ἡ σοφὴ Χαριτίνα, συνεργίᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Νικοκλέους, ὀπαδὸς τοῦ Ἀποστόλου ἐγένετο, δοξάζουσα σὺν αὐτῷ καὶ εὐλογοῦσα τὸν Θεόν.

Τὴν δὲ Τεράπολιν καταλαβὼν ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος, ἐδίδασκε τοῖς συνεπομένοις αὐτῷ μὴ ἐκκακεῖν τοῖς πειρασμοῖς. Καὶ ἐπὶ τούτῳ οἱ ἐγχώριοι δολοφονῆσαι τοῦτον ἐβούλοντο ὡς ἀπατεῶνα, προφάσει μὴ καὶ τὰς αὐτῶν γυναῖκας ἀπατηθῆναι, ὡς περ καὶ ἄλλων πολλῶν. Ἦρωσ δὲ τις τῶν πολιτῶν, τὴν τύχην αἰδεσιμώτερος, ἐξᾶραι θέλων τοῦ λιθασμοῦ τὸν Ἀπόστολον, πρὸς τοὺς σὺν αὐτῷ πιθανολογούμενος, οὕτω πως ἔφη· Ἄνδρες πολῖται, τὸ ὑπ' ἐμοῦ βουλευόμενον μάθετε· μηδὲν ἡμῖν ἄδικον καὶ τῷ ξένῳ ἀνδρί· ἀλλ' εἰ δοκεῖ, τὴν αὐτοῦ διδασκαλίαν δοκιμάσωμεν, εἴγε εἰς ψυχικὴν περιποίησιν ἔσται· καὶ ὡς ἐπισήμῳ τῷ Ἦρωι ἀντειπεῖν οὐκ ἐτόλμησαν. Καὶ αὐτὸς πρῶτος τῶν ποδῶν τοῦ Ἀποστόλου δραξάμενος, ἐδυσώπει τὸν Ἅγιον εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καταλῦσαι. Καὶ ἀμφοτέρων ἀφικομένων, Μάρκελλα, ἡ τοῦ Ἦρωος γαμετή, ἐδυσφόρει κατὰ τοῦ συνεύνου, λύσιν τοῦ συνοικεσίου ζητοῦσα, καὶ τὴν ἀντιστροφήν τῆς προικός, εἰμὴ τῆς οἰκίας ἐξω βάλη τὸν Φίλιππον. Ἐπεὶ δὲ ἐναγώνιον ὁ Ἀπόστολος τὸν Ἦρωα ἐωράκει, αὐτὸν παρεθάρρυνεν ἐπιμένειν τῇ πίστει. Αὐτὸς δὲ γόνυ κλίνας καὶ προσευξάμενος, τὴν πρὸ μικροῦ χαλεπαίνουσαν, οἰκέτιν τοῦ ταύτης ἀνδρὸς παρεσκεύασεν, ἧ ἄνερ γλυκύτατε, λέγουσαν, πόθεν ὁ θαυμαστὸς οὗτος ἐγένετο ἄνθρωπος; ὡς ἡδὺς ὁ τούτου λόγος, καὶ ἡ τῶν ἡθῶν κατάστασις· Μεγάλου Θεοῦ, ὁ Ἦρωσ ἔφησε, καταγγελεὺς οὗτος, ὦ γύναι, καὶ αἰωνίου βασιλείας προξενητής· καὶ εἰ δοκεῖ, ἀνενδοιάστως προσέλθωμεν τῷ τούτου Θεῷ. Καὶ ἄμφω προσπεσόντες τῷ Ἀποστόλῳ, πανοικὶ λαμβάνουσι τὴν ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος ἀναγέννησιν. Ἐκ δὲ τούτου πολλοὶ τῆς περιοικίδος χώρας πρὸς Κύριον μετετάξαντο.

Ἄλλ' ὁ τῆς κακίας ἐφευρετής, ὡς ἑαυτὸν ἠτιώμενον εἶδε, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἐζωγρημένους, πυρπολῆσαι τὴν οἰκίαν τοῦ Ἦρωος ἤγειρε. Καὶ γνοὺς τῷ πνεύματι ὁ Ἀπόστολος, ἀτρόμως ἐξεῖσι πρὸς αὐτούς· ὄν ἀνημέρως κρατήσαντες, εἰς τὸ δικαστικὸν βουλευτήριον ἤγαγον. Ἐμβριθῶς δὲ τῷ Ἀποστόλῳ Ἀρίσταρχος ὁ ἑξαρχος τοῦ βουλευτηρίου προσχών· Οἶδά σε ταῖς μαγείαις ἐναβρυνόμενον, ἔλεγεν· ἀλλ' εἰμὴ ἀποθέμενος ταύτας ἔση, λιθασμῷ πικρῷ σε ἀπολέσω· τὰ γὰρ περὶ τοῦ σταυρωθέντος Θεοῦ σου εὐκαίρως ἐπιζητήσωμεν λόγῳ. Καὶ τῆς Ἀποστολικῆς δραξάμενος κόμης, ὠθῶν αὐτὸν προσεπηλάκιζεν. Ἀριστάρχου δὲ τὸ ἄτακτον ἐπιτεχνευσάμενος σωφρονίσει ὁ μακάριος

Φίλιππος, ἴσως καὶ διὰ τοὺς παρατυγχάνοντας, ἵνα γνῶσιν ὅτι δυνατοῦ Θεοῦ ἐστὶν ὑπηρέτης, εἰς ἐπήκοον πάντων οὕτω πως ἐξεφώνησεν· Ὁ τὰς καρδίας ἡμῶν πλάσας καταμόνας, καὶ τὰς κινήσεις αὐτῶν πρὸς ὅποι συνιῶν τρεπομένης, τὸν ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας, ὡς ὀργῆς ἀμέτοχον, ἀναγόμενον λόγον ἔργῳ πλήρωσον, Κύριε, καὶ γενέσθω πᾶσι σωφρονισμός. Ἡ προταθεῖσα χεὶρ ἐπὶ τὴν κόμην, ἧς ἠγίασας κεφαλῆς, παρεθήτω. Ἐπηκολούθει δὲ τῷ λόγῳ ἡ τοῦ ἀτάκτου διαστροφῆ τῶν μελῶν. Παρευθὺς γὰρ ἡ τούτου ἀπεξηράνθη χεὶρ, καὶ ὁ πρὸς αὐτὴν ὀφθαλμὸς ἀποτετύφλωτο καὶ κατ' ἄμφω κεκῶφωτο τοῖς ὡσί. Τοῦτο τοὺς συνειλεγμένους ἐξέστησε, καὶ μετὰ δέους ἰκέτευον δοῦναι συγγνώμην τῷ πλημμελήσαντι. Καὶ ὁ Ἀπόστολος πρὸς αὐτούς· Αἱ τῶν μελῶν διαστροφαὶ ἀνθρωπίνης βοηθείας ἐπαποροῦσιν· ὁ γὰρ τούτων διαρθρωτῆς εἷς ἐστὶν, ὁ ἐκ χοδὸς καταρχὰς διαρθρώσας τὸν ἀνθρωπον· ᾧ εἰμὴ προσέληθε, καὶ αὐτὸς ὁ παθῶν, οὐ τεύξεται τῆς ἰάσεως.

Καὶ πρὸς τούτῳ, τεθνεῶς τις ἐξεκομίζετο πρὸς ταφήν· καὶ κατασχόντες τὴ κλίνην οἱ συμπαρόντες Ἀριστάρχῳ, χλευάζοντες ἔλεγον τῷ Ἀποστόλῳ· Εἰ τοῦτον ἐγερεῖς, πάντες σὺν Ἀριστάρχῳ προσκυνήσωμεν τῷ Θεῷ σου. Ὁ δὲ Ἅγιος πρὸς οὐρανοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενίσας, προσυήξατο ἐφ' ἰκανόν· καὶ πρὸς τὸν βεβλημένον τῇ κλίνῃ πραεῖα τῆ φωνῆ λέγει· Θεόφιλε· καὶ εὐθὺς ἀνεκάθισε, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπενέφξε. Καὶ προσθεὶς ὁ Ἀπόστολος, εἶπεν· Ὁ Χριστὸς σοὶ κελεύει ἀνάστηθι, καὶ ἀκωλύτως προσομίλει. Ὁ δέ, ἀποβὰς τῆς κλίνης, τῷ Ἀποστόλῳ προσέπεσε λέγων· Εὐχαριστῶ σοι, Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐκ πολλῶν κακῶν ἐρρύσω με τῇ ὥρᾳ ταύτῃ. Ὑπὸ δύο γὰρ ἐζοφωμένων καὶ δυσειδῶν καὶ ἀσπλάγχχνων ἐξελκόμενος βιαίως, ἔτι μικρόν, εἰ οὐκ ἔφθασας, ἀπερρίφην ἂν εἰς τάρταρον δυσειδῆ καὶ ὀλέθριον. Τότε τὸ παράδοξον τοῦτο ἐξέστησε πάντας, λέγοντας· Πῶς, ὄν οὐδέ ποτε εἶδεν, ἐξ ὀνόματος φωνήσας ἀνέστησεν; ἐπ' ἀληθείας, ὄν ἰσχυρῶς καὶ λέγει καὶ κηρύττει καὶ Θεὸν καταγγέλλει, δυνατὸς καὶ ἀληθῆς ἐστὶ, καὶ ἡμεῖς ἀδιστάκτως προστρέχομεν καὶ πιστεύομεν.

Καὶ τῇ χειρὶ ὁ Ἀπόστολος κατασιγήσας τὸν θόρυβον διακελεύεται τῷ Ἡρωί· Ἐπὶ Ἀριστάρχῳ τῇ χειρὶ σου σταυροῦ τύπον ἐπιχαράξας, τῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος ὀνόματι, τῶν μελῶν τὰ βλαβέντα ἐκ τῆς αὐτῶν ἀφελείας ἀνόρθωσον. Καὶ τοῦτο ποιήσας ὁ Ἡρῶς, τὸν Ἀρίσταρχον ἐπετέλεσεν ἄρτιον. Ἐπὶ τούτῳ πάντες τῷ Ἀποστόλῳ προσπίπτουσιν, ἐν οἷς καὶ Πρέφευκτος, ὁ τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος γενέτης, τὰ πρῶτα ἐπὶ πᾶσι φέρων τοῖς συνειλεγμένοις, σὺν τῇ γαμετῇ προσῆλθε τῷ Ἀποστόλῳ. Καὶ τῆς κατηγήσεως εὐμαρῶς τὸν λόγον δεξάμενος, εἰς βεβαίαν τῆς ἑαυτοῦ πίστεως ἔνδειξιν, τοὺς ὑπ' αὐτοῦ σεβομένους δώδεκα χρυσέους θεοὺς, τῶν ἐνδεῶν εἰς διανομὴν τῷ Ἀποστόλῳ γενέσθαι προτίθησιν. Οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ καὶ τὰ περιλειφθέντα καλῶς οἰκονομήσας, τῆς ὀρθῆς ἀδιστάκτως εἶχετο πίστεως. Καταρτίσας δὲ ὁ Ἀπόστολος τοὺς ἐκεῖσε πάντας πρὸς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, τὸν Ἡρῶα τούτοις χειροτονήσας Ἐπίσκοπον, καὶ πρεσβυτέρους καὶ διακόνους ἐξ αὐτῶν· ἔτι δὲ καὶ ναοὺς προστάξας γενέσθαι καὶ τούτους καθιδρύσας καὶ πάντας

κατηγήσας, καὶ ἐπευξάμενος, αὐτὸς ἐν Φρυγίᾳ προσέβαλεν, ἅμα τῇ Λυκαονίᾳ καὶ τῇ Ἀσίᾳ, κηρύττων καὶ εὐαγγελιζόμενος τὸν Χριστόν, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ διαπρέψαντος ἐν ἔτει ,ατμ' (1340).

Στίχ. Φωτὸς λαμπρὸν κήρυκα νῦν ὄντως μέγαν,

Πηγῇ φάους ἄδυτον ἄγει πρὸς φέγγος.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος, ὁ ἐξ Ὑδρας μὲν βλαστήσας, ἐν δὲ τῇ Ῥόδῳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει ,αω' (1800), ἀγχόνη τελειοῦται.

Στίχ. Ὑδρᾶ ἀνύδρω νῦν ῥέει ξένον,

Τῶν ἰαμάτων ἐκ σοροῦ Κωνσταντίνου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ὡς φέγγος ἐξαπεστάλης, βολίδος δίκην Ἀπόστολε, σελασφόροις βολαῖς καταυγάζων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πλουσίαις φωτοχυσίαις, τοῦ θείου μάκαρ κηρύγματος, διαλάμπων φαιδρῶς τοὺς ἐν σκότει, μελωδεῖν κατεφώτισας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥητόρων ἀδολεσχίαν, καὶ λόγων πᾶσαν δεινότητα, τῷ συντόνῳ λόγῳ ἐκνικήσας, τῷ τῆς πίστεως ἔψαλλες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Οὐσίας ὑπερουσίως, Παρθένε δύο γεγέννηκας, ἠνωμένας Ἀγνή ἀσυγχύτως, τῷ Χριστῷ, ᾧ κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η'. Νόμων πατρῶν.

Φῶς σε τοῦ κόσμου ἀπετέλεσε, τὸ πατρικὸν φῶς, Λόγος ὁ ἐνυπόστατος, ἐκλεξάμενος Ἀπόστολον, ἐκ τοῦ κόσμου τρισμάκαρ· καὶ καθοπλίσας, θείᾳ δυναστείᾳ τῇ αὐτοῦ, ἐπαφῆκεν ἀήτητον, ὡς ὀπλίτην βοῶντα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥώμη τῇ θείᾳ δυναμούμενος, τὰς ἀντιπάλους τάξεις ὑπερενίκησας, τὴν ἀτίθασον παράταξιν, τὴν αὐτῶν καταλύσας· τὴν γὰρ εἰρήνην, κληρὸν ἀναφαίρετον λαβὼν, εἰρηναίαν κατάστασιν, ἐφύτευσας τῷ κόσμῳ, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁλω τῷ πόθῳ προσεπέλασας, τῷ σαρκωθέντι Λόγῳ Θεοῦ Ἀπόστολε, μαθητῆς τούτου γενόμενος, καὶ θεῖος ὑπηρέτης, καὶ μυστολέκτης· ὁθεν ὑπ' αὐτοῦ ἀποσταλείς, εἰς τὰ ἔθνη ἐκήρυξας, αὐτοῦ τὴν παρουσίαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁλος ἠνώθη ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀναλλοιώτως ὅλη τῇ ἀνθρωπότητι, ὁ ὑπέρθεος ἐν μήτρᾳ σου, Παναγία Παρθένε· ὁθεν ἐν δύο φύσεσι, γνωρίζεται Χριστός, εἷς ὑπάρχων ἀμφοτέρω, ὃν ὑμνοῦντες βοῶμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Νόμων πατρῶν οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι Νέοι

» προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προ-

» σταγῆς ἀλογίστου, καὶ συνημμένοι ᾧ οὐκ ἔχωνεύ-

» θησαν πυρί, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον, ἀνέμελπον

» τὸν ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυ-

» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Νῦν ἀπορρήτου δόξης, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, ἠξιωμένος ἔνθα ἡ ἀνέκφραστος, ὑπάρχει εὐφροσύνη, ἔνθα ἡ χαρὰ ἡ ἄληκτος, ἐν ἐκκλησίᾳ, τῶν πρωτοτόκων ἔνθα, δικαίων αἰ σκηναί, πάντων χριστιανῶν ὑπερέυχου, Φίλιππε πάνσοφε.

Ῥραϊσμένος κάλλει, νοητῆς εὐπρεπείας, καὶ βασιλείας στέφος περικείμενος, θεόφρον καὶ πλουσίαις, Φίλιππε περιχεόμενος, φωτοδοσίαις, τῆς τοῦ ὑπερουσίου, φωτὸς μαρμαρυγῆς, χαίρων τῷ τοῦ Δεσπότη σου θρόνῳ, μάκαρ παρίστασαι.

Σὺν Ἀποστόλοις πᾶσι, σεπτοῖς τε καὶ Προφήταις, καὶ σὺν ἀθλοφόροις Φίλιππε Ὅσιοις, Τεράρχαις Δικαίοις, σὺν τῇ Θεοτόκῳ πρέσβευε, λύσιν πταισμάτων, καὶ τῶν ἀμπλακημάτων, δοθῆναι ἰλασμόν, πίστει τοῖς τὴν φωσφόρον καὶ θεῖαν, μνήμην τελοῦσί σου.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον Λόγον, τὸν πρὶν ἄσαρκον ὄντα, ὑπερφυῶς Παρθενομητορ τέτοκας· διό σε Θεοτόκον, πάντες εὐσεβῶς κηρύττομεν, ἀληθεστάτην, σοὶ τὴν προσηγορίαν, ἀρμόζοντες Ἁγνή· σὺ γὰρ τῆς τῶν πιστῶν σωτηρίας, ρίζα καθέστηκας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν· ἰλιγ-
 » γιῶ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε θεοτόκε·
 » ὁμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ
 » τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἐνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ χρι-
 » στιανῶν εἶ προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ Τερῷ.

Δρόμον ὠραίων σου ποδῶν, Φίλιππε ἀναστρέψας, πορείαν τὴν οὐράνιον,
 ἀνελήλυθας χαίρων· καὶ τῇ Τριάδι παρεστώς, ἐν Πατρὶ τεθέασαι, Υἱὸν
 καὶ Πνεῦμα τὸ Θεῖον· διὰ τοῦτό σου πόθῳ, τὴν πανίερον καὶ θεῖαν,
 ἐορτάζομεν μνήμην.

Ἔτερον. Ὁ Οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Πνεύματος Θείου ἀκτίνα, θεσπέσιε, δεδεγμένος, καὶ κόσμον
 καταφώτισας, τῷ φθόγγῳ τῶν σῶν ῥημάτων, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν δυσώπει,
 Κύριον πάντας σωθῆναι.

Θεοτοκίον.

Ἵπεραγία Παρθένε, δέησιν νῦν τῷ Υἱῷ σου, ὑπὲρ ἡμῶν σὺν Φιλίππῳ, τῷ
 θεῷ καὶ θεηγόρῳ, προσφερομένη παντοίων, κακῶν περισφζε πάντας.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ',
 δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων σου φθόγγων τὰ ἀπηχήματα, ἐπὶ τῆς γῆς παμμάκαρ,
 διεχύθη καὶ ταύτην, ἐπλήρωσε δογμάτων· δι' ὧν τὸν Υἱόν, τῷ Πατρὶ
 καὶ τῷ Πνεύματι, θεολογοῦντες Ἀπόστολε μυστικῶς, ὁμοούσιον
 δοξάζομεν.

Ὡς ἐωσφόρον σε πάντες τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ, καὶ φαεινὸν λαμπτήρα,
 τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, Φίλιππε τρισμάκαρ, ἔχοντες νῦν, τὰς ψυχὰς
 φωτιζόμεθα, καὶ ἐκ κινδύνων λυτρούμεθα δυσχερῶν, ταῖς πρεσβείαις
 σου πανεύφημε.

Διὰ σταυροῦ τὸν ἀγῶνα τὸν τῆς ἀθλήσεως, διηनुκῶς τῆς νίκης,
 ἀνεδήσω στεφάνους, Φίλιππε ἀξίως· μεθ' ὧν εἰσελθῶν, εἰς τὰ ἄνω
 βασιλεία, συμπαραδρεύεις Ἀπόστολε τῷ Χριστῷ, καὶ πρεσβεύεις τοῦ
 σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Ἦχος β'.

Φιάλαι τῶν ἀρωμάτων ἐν κόσμῳ, αἱ σιαγόνες σου σοφέ, ὄφθησαν Ἀπόστολε Φίλιππε, περικιρνῶσαι τοῖς πιστοῖς πόμα τὸ ζωοποιόν· πρᾶξιν γὰρ εἰς θεωρίας ἐπίβασιν ἐσχηκώς, Χριστοῦ ὀπαδὸς ἐχρημάτισας, τὴν στεῖραν καὶ ἄτεκνον ἐθνῶν Ἐκκλησίαν, εὐτεκνωθεῖσαν ἐν αὐτῷ, καταποικίλας διδαχαῖς· ἦν καὶ νῦν δυσώπει λυτρωθῆναι, δεινῶν καὶ ἀναγκῶν· δύνασαι γὰρ ἐν Θεῷ, πολλὰ ἐγγίζων αὐτῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος αἱ γ' καὶ στ' ῥοδαί.

Ὁ Ἀπόστολος, τὸ Εὐαγγέλιον.

Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν...

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἀπὸ τῆς αὐριον ἀρχόμεθα σὺν Θεῷ τῆς Νηστείας τῶν Χριστουγέννων.

Τῆ ἱε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν Γουρία, Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίβου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια δ', δευτεροῦντες δύο ἐξ αὐτῶν.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἀβιβος ὁ πάνσοφος, καὶ Σαμωνᾶς ὁ θαυμάσιος, καὶ Γουρίας ὁ ἔνδοξος, κοινὴν συστησάμενοι, τοῖς πιστοῖς χορείαν, ἐν ἀγαλλιάσει, νῦν συγχορεύουσιν ἡμῖν, οἱ ἄθλοφόροι καὶ συνευφραίνονται· ψυχαῖς ταῖς τῶν Μαρτύρων γὰρ, παρὰ Θεοῦ τοῦτο δέδοται, τὰ ἐνταῦθα γινόμενα, νοερῶς ἐνοπτρίζεσθαι.

Πόνους ὑπομείναντες, τῶν ἀφορήτων κολάσεων, καὶ γενναίως ἀθλήσαντες, Τριάδος ἰσάριθμοι, Σαμωνᾶ Γουρία, καὶ Ἀβιβε μάκαρ, τῆς αἰωνίου καὶ τερπνῆς, κατατρυφᾶτε νῦν ἀπολαύσεως, καμάτων τὴν ἀντίδοσιν, ἀντιμετροῦντος ὑμῖν Χριστοῦ· ὃν θερμῶς ἱκετεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μονάδα τρισάριθμον, ὁμολογήσαντες Ἅγιοι, τῶν Ἑλλήνων ἐλύσατε, πολύθεον φρόνημα, καὶ μωρὰν σοφίαν, τῇ νομιζομένῃ, μωρίᾳ εἶναι παρ' αὐτοῖς, Σταυροῦ δυνάμει μακαριώτατοι· ὑφ' οὗ ἐνδυναμούμενοι, τὰς χαλεπὰς τῶν κολάσεων, ὑπεμείνατε, μάστιγας, θαρσαλέφ φρονήματι.

Ὅρμον πρὸς ἀκύμαντον, καὶ πρὸς ζῶν ἀστασίαστον, καὶ λιμένα πανεύδιον, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, προσκεχωρηκότες, τὸ διαιωνίζον, τῆς ἀπαθοῦς διαμονῆς, καὶ διαρκούσης νῦν ἀντηλλάξασθε, τῶν πόνων τὴν ἀντίδοσιν, καὶ τῶν καμάτων τὰ ἔπαθλα, ἐκ Θεοῦ κομισάμενοι, ἐπαξίως μακάριοι.

Δόξα. Ἦχος β'. Ἰκασίας Μοναχῆς.

Ἡ Ἐδεσσα εὐφραίνεται, ὅτι ἐν τῇ σορῶ τῶν Ἀγίων ἐπλουτίσθη, Γουρία Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίβου· καὶ τὸ φιλόχριστον ποίμνιον, συγκαλουμένη βοᾷ· Δεῦτε φιλομάρτυρες λαμπρύνθητε, ἐν τῇ μνήμῃ τῇ φαιδρᾷ. Δεῦτε ᾧ φιλέορτοι φωτίσθητε. Δεῦτε ἴδετε φωστῆρας οὐρανίους, ἐν γῆ περιπολεύοντας. Δεῦτε καὶ ἀκούσατε, οἷον θάνατον πικρόν, οἱ γενναῖοι ἀδάμαντες ὑπέστησαν, διὰ τὴν ἀτελεύτητον ζῶν. Διὸ καὶ ἐγγυηταὶ ὄντες τῆς ἀληθείας, κόρην διέσωσαν ἐν μνήματι ζῶσαν βεβλημένην· καὶ τὸν τούτους ἀθειτήσαντα παμμίαινον, τῷ ὀλέθρῳ παρέδωκαν, ὡς φονέα καὶ ἀνελεήμονα· καὶ ἐκτενῶς δυσωποῦσι, τὴν Παναγίαν Τριάδα, τοῦ ῥυσθῆναι ἐκ φθορᾶς καὶ πειρασμῶν, καὶ παντοίων κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, αὐτῶν τὰ μνημόσυνα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου.

Τί σοι, ὁ ταλαίπωρος ἐγώ, Δέσποινα τοῦ κόσμου προσάξω, εἰμὴ δακρῦν πηγᾶς, καὶ ἐξομολόγησιν τῶν πεπραγμένων μοι; Ἄλλ' ἰλέψου σου ὄμματι, ἐπίβλεψον Κόρη, ἐπὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς· λῦσον τῶν παθῶν μου τὰ νέφη, καὶ τῆς κατεχούσης ἀχλύος, δέομαι ἀπάλλαξον τὸν δοῦλόν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εὐλω, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὀρῶσα, ἡ Ἀπειρόγαμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; σπεῦσον καὶ δοξάσθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Εἰ δὲ βούλει, εἰπὲ τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Θαῦμα θαυμάτων ἀξίως, θαυμασιώτερον, τῷ κόσμῳ ἀνεδείχθη, τὸ ὑμέτερον θαῦμα, Μάρτυρες Κυρίου· ἀπὸ δυσμῶν, τῶν ἐθνῶν γὰρ τὴν

κόρην ποτέ, ταφή δοθείσαν ἀδίκως, ταῖς μητρικαῖς, διεσώσατε ἀγκάλαις ὑμεῖς.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Μαρτυρικῶς ἐναθλοῦντες, θεομακάριστοι, τὰς τῶν ἐχθρῶν αἰκίας, ὡς περ χάριν πλουσίαν, ἐδέξασθε προθύμως· καὶ ὀρεκτῶν, γεηρῶν ἀπολαύσεως, ἠλογηκότες τῶν θείων τῇ ἐκλογῇ, ταῖς ποιναῖς οὐ κατεκάμφθητε.

Στίχ. Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Γουρίαν πάντες τὸν μέγαν, καὶ γενναιότατον, σὺν Σαμωνᾷ τῷ θείῳ, καὶ Ἀβίβῳ τῷ πάνυ, τῷ ὄντι ἐν Λευῖταις, ὕμνοις πιστῶς, εὐφημήσωμεν σήμερον· ὅτι θερμότατοι πάντων προασπισταί, ἐν ταῖς θλίψεσιν ὑπάρχουσιν.

Δόξα. Ἦχος β'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, τοὺς τοῦ Χριστοῦ ἀριστέας, ὕμνοις τιμήσωμεν, Γουρίαν Ἀβιβον καὶ Σαμωνᾶν, ὅτι παραδόξως ἐνεργοῦσι τοῖς θαύμασιν· ὀρκῶ γὰρ οὐ παρεῖδον μεταναστεῦσαι κόρην, ἀλλ' ἐκπληροῦντες τὸ αἶτημα, τὴν παῖδα διεσώσαντο, παρανόμῳ Γότθῳ, ἄμυναν ποιήσαντες· Δι' ὧν Χριστὲ ὁ Θεός, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου.

Μόνη, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἀστενοχωρήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ἄνθρωπον γενόμενον, δι' ἀγαθότητα, Παναγία Θεόνυμφε· διὸ δυσωπῶ σε, τῶν στενοχωρούντων με, παθῶν ἀπάλλαξον· ὅπως τὴν στενὴν καὶ εὐθεῖαν, τρίβον διοδεύσας προφθάσω, τὴν ἐπὶ ζωὴν Παρθένε φέρουσαν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐγβρεις, ὑπομείναντα πολλάς, καὶ ἐπὶ Σταυροῦ ὑψωθέντα, τὸν τοῦ παντὸς Ποιητὴν, βλέψασα Πανάχραντε, ἔστενες λέγουσα· Ὑπερύμνητε Κύριε, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, πῶς τιμῆσαι θέλων σου, τὸ πλάσμα Δέσποτα, φέρεις, ἐν σαρκὶ ἀτιμίαν; Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ, καὶ συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α'.

Τὰ θαύματα τῶν ἀγίων σου Μαρτύρων, τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῖν δωρησάμενος, Χριστὲ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τὰ σκῆπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἐτερον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Τριάδος ἰσάριθμοι, τῆς Ὑπερθέου σαφῶς, Γουρίας καὶ Ἄβιβος, καὶ Σαμωνᾶς ὁ κλεινός, ἐνθέως ὑπάρχοντες, ταύτην τοῖς ἀσεβέσιν, ὠμολόγησαν ἅμα, ἄθλων τὴν τρικυμίαν, ἀβλαβῶς διελθόντες. Καὶ νῦν ἡμᾶς κυβερνῶσιν, ὄρμον πρὸς ἄκλυστον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τοὺς τρεῖς ὁμοῦ λέγοντας αἰνῶ προφρόνως. Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τριάδος τὴν μοναρχίαν Ἅγιοι, θεολογοῦντες σεπτῶς, πολυαρχίας ἀστατον ἀχλύν, εὐμαρῶς διελύσατε, ἀνατολῆς πολύφωτοι, ὥσπερ ἀστέρες ἀνατείλαντες.

Οἱ τρεῖς ὁμολογηταὶ τῆ χάριτι, καταλαμπόμενοι, τῆς ἀρχικῆς Τριάδος ἐμφανῶς, τὸ τῆς πλάνης πολύθεον, καρτερικὴν τὴν ἐνστασιν, ἐπιδεικνύντες ἐξηφάνισαν.

Ἦμᾶς πρὶν υἱοθετήσας ἐνδοξοι, θέσει ὁ φύσει Υἱός, τῆς νῦν αὐτῷ δοθείσης ἐκ Πατρός, κληρουχίας ὡς εὐσπλαγχνος, συγκληρονόμους ἔδειξε, καὶ βασιλείας συμμετέχοντας.

Θεοτοκίον.

Σοφίας τῆς ὑπερσόφου γέγονας, σκηνὴ Πανάμωμε· τὸν ἑαυτῆς γὰρ οἶκον ἐκ τῶν σῶν, παναχράντων αἱμάτων σεμνή, οἰκοδομεῖν εὐδόκησε, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ῥδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Τὸ σῶμα τοῖς αἰκισμοῖς, ἐθελουσίως καὶ δειναῖς μάστιξιν, οἱ τοῦ Χριστοῦ παρέδωκαν, ὁμολογηταὶ καὶ θεράποντες.

Ῥυσθῆναι τῶν χαλεπῶν, τῆς ἁμαρτίας λογισμῶν Ἅγιοι, τοὺς τὴν ὑμῶν ἄθλησιν, πίστει ἀνυμνοῦντας πρεσβεύσατε.

Ἐν ξύλῳ καρτερικῶς, ἀναρτηθέντες οἱ σεπτοὶ Μάρτυρες, πανευσεβῶς ἄτρωτον, τὴν ὁμολογίαν διέσωσαν.

Θεοτοκίον.

Ίάσεών σε πηγὴν, ὁ τὴν σὴν μήτραν ὑποδὺς ἔδειξε, Μήτηρ Θεοῦ πάναγνε· τὴν ἐμὴν ψυχὴν οὗν θεράπευσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-

» ζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-

» ρέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τριάδος τῆς σεπτῆς, καταγγέλλοντες πίστιν, πολύθεον σοφοί, τῶν εἰδώλων ἀπάτην, ἀνδρείως καθείλετε, ὡς τῆς πίστεως πρόμαχοι· κόρην ζῶσαν δέ, κατακλεισθεῖσαν ἐν τάφῳ, διεσώσατε, θανατηφόρου κινδύνου, ὑμᾶς μακαρίζουσαν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῷ Σταυρῷ ὀπλισθέντες τῷ τοῦ Χριστοῦ, ἐν αὐτῷ τῶν τυράννων πᾶσαν ἰσχύν, ἀνδρείως καθείλετε, ὡς τῆς πίστεως πρόμαχοι, τὴν ἀθεΐαν πᾶσαν, εἰδώλων ἐλέγξαντες, καὶ τὴν Τριάδα Ἅγιοι, προθύμως κηρύξαντες· ὁθεν ἐπαξίως, παρ' αὐτῆς τοὺς στεφάνους, τῆς νίκης ἐλάβετε, ὡς νομίμως ἀθλήσαντες· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆι γαστρί, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα· καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην καὶ Κύριον· ὁθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι παισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Θεοτόκε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι πάντα, ὅσα θέλεις πανάμωμε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ παισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ἐδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Σταθηρὰν τὴν καρτερίαν οἱ Ἀθλοφόροι, ἀνηλεῶς στρεβλούμενοι, ποικίλαις βασάνοις, πᾶσιν ἐπεδείξαντο, συμφώνως κραυγάζοντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Οἱ τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι στεφανῖται, τρισοφεγγεῖ λαμπάδι, τοὺς νῦν ἐκτελοῦντας, μνήμην τὴν πανίερον, αὐτῶν καταυγάζουσι, πᾶσι τὰς ἰάσεις βραβεύοντες.

Μετ' εὐλαβείας προσδράμωμεν τῇ φωσφόρῳ, καὶ φωταυγεῖ θεόφρονες, θήκη τῶν Μαρτύρων· βρῦει γὰρ ἰάματα, τοῖς πίστει κραυγάζουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὁμολογοῦντες τῆς θείας οἰκονομίας, τὸ ὑπὲρ νοῦν μυστήριον, γλώσσαις θεολόγοις, πᾶσαν ἀθεότητα, οἱ θεῖοι καὶ πάνσοφοι, Ὁμολογηταὶ κατηδάφισαν.

Θεοτοκίον.

Ἐννοίαν ἐκύησας ᾧ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ᾠφθης, παρθενεύουσα πάλιν. Μέγα τὸ μυστήριον, τῆς κυφορίας σου, Μῆτερ ἀειπάρθενε ἀχραντε!

Ῥδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Λαμπρότησι σαφῶς, τῶν ἀγῶνων ἐκλάμποντες, ἐφάυλισαν τῶν τυράννων, τὸ ἀνίσχυρον θράσος, τῆς πίστεως οἱ πρόβολοι.

Εἰς πάντα προφανῶς, οἰκουμένης τὰ πέρατα, τὰ θαύματα τῶν Μαρτύρων, διεδόθη καὶ πάντας, τῇ πίστει ἐβεβαίωσαν.

Γῆ ᾧσπερ ἀγαθή, τὰ τῆς χάριτος σπέρματα, δεξάμενοι πολιτεία, φιλοπόνῳ πλουσίως, οἱ θεῖοι ἐγεώργησαν.

Θεοτοκίον.

Ὁ μόνος ἀγαθός, καὶ πελάγει χρηστότητος, τὰ σύμπαντα Θεομητορ, συγκρατῶν σαῖς ἀγκάλαις, κρατεῖσθαι κατηξίωσεν.

Ῥδὴ στ'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Νομίμως, ὡς καλοὶ στρατιῶται θεόφρονες, ἐγκρατευσάμενοι πάντα, καὶ τρανῶς τὴν πίστιν τειρηκότες, τὸν τῆς θείας, δικαιοσύνης ἤρατε στέφανον.

Τὸ πρὶν μὲν, ὁ Ἀββακοῦμ μετάρσιος αἴρεται, τῇ τοῦ Δεσπότητος προστάξει· δι' ὑμῶν δὲ κόρη τυραννουμένη, Θεηγόροι, τῇ θρεψαμένη ἀποκαθίσταται.

Ἀστράπτει, ἡ σορὸς τῶν Μαρτύρων τοῖς θαύμασι, καὶ ποταμοὺς ἀναβλύζει, ἰαμάτων πᾶσι τοῖς προσιοῦσι, καὶ τοῖς πίστει, τὴν αὐτῶν καρτερίαν θαυμάζουσιν.

Θεοτοκίον.

Σὲ μόνην, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος, ὡς καθαρῶτατον κρίνον,
καὶ κοιλάδων ἄνθος ὧ Θεομητορ, ὁ Νυμφίος, ὁ νοητὸς ἐν σοὶ
κατεσκήνωσεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-

» σία βοῶ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ

» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐξ ὑψους σοφοί, τὴν χάριν κομισάμενοι, τῶν ἐν πειρασμοῖς,
προΐστασθε πανεύφημοι· διὸ κόρην Ἅγιοι, ἐκ θανάτου πικροῦ
ἐλυτρώσατε· ὑμεῖς γὰρ ὄντως ὑπάρχετε, Ἐδέσεως ἢ δόξα, καὶ τοῦ
κόσμου χαρά.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς τοῦ ἐχθροῦ δουλείας με ρῦσαι, Ἰησοῦ ζωοδότα, ταῖς τῶν σῶν
Ἀθλητῶν ἐντεύξεσι δυσωπούμενος· ὅπως, ἀδούλωτον κεκτημένος τῶν
παθῶν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἀνευφημῶ τὴν αὐτῶν ὀξυτάτην βοήθειαν·
προφθάσαντες γάρ, τοῦ θανάτου ἐρρύσαντο κράζουσας τὴν κόρην, ἣν
περ παρέθετο ἐκβοῶσα ἢ μήτηρ τοῖς Μάρτυσιν· Ὑμεῖς ὄντως ὑπάρχετε,
Ἐδέσεως ἢ δόξα, καὶ τοῦ κόσμου χαρά.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν
Γουρία, Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίβου.

Στίχ. Εἶφος τελειοῖ Σαμωνᾶν καὶ Γουρίαν,

Καὶ φλόξ Ἀβιβον, οἷς χαρὰ φλόξ καὶ ξίφος.

Πῦρ πέμπτη δεκάτη Ἀβιβον πέφνε, χαλκὸς ἐτάρους.

Τούτων ὁ μὲν Σαμωνᾶς καὶ Γουρίας ἠθλησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως
καὶ Ἀντωνίνου δουκός· Γουρίας μὲν ὀρμώμενος ἀπὸ Σαργωκητίας κώμης,
Σαμωνᾶς δὲ ἀπὸ Γανάδος. Διεβλήθησαν δέ, ὡς ἀναπείθοντες τοὺς
ἀνθρώπους μὴ θύειν εἰδώλους. Καὶ εὐθύς ἀναρτῶνται ἀπὸ μιᾶς χειρὸς
ἐκάτερος, τῶν ποδῶν αὐτῶν κάτωθεν λίθῳ βαρυνομένων. Καὶ ἔμειναν
ἀπὸ ὥρας τρίτης ἕως ὥρας ἕκτης κρεμάμενοι. Εἶτα κατενεχθέντες, ἐν
σκοτεινῷ τόπῳ τῆς φυλακῆς ἐναπορρίπτονται· καὶ τῷ ξύλῳ τοὺς πόδας
περισφιχθέντες, ἔμειναν ἐκεῖ, λιμῷ καὶ δίψει καὶ δεσμοῖς
πιεζόμενοι, τετραμηνιαῖον χρόνον. Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐξαγαγόντες
αὐτοὺς πάλιν οἱ διώκται, τὸν μὲν ἅγιον Σαμωνᾶν ἀναρτῶσι τοῦ ἐνὸς
ποδός· καὶ τὸ γόνυ ἐξαρθρωθεὶς, κατὰ κεφαλῆς ἀπὸ ὥρας δευτέρας ἕως
πέμπτης κρεμάται. Τὸν δὲ ἅγιον Γουρίαν ἐῶσιν, ὡς ἡμίθνητον

ὑπάρχοντα καὶ νεκροῦ οὐδὲν ἄμεινον ἐοικότα· καὶ τῇ ἔωθεν ἐξαγαγόντες, τὴν διὰ ξίφους τιμωρίαν οἱ διώκται ἐπιφέρουσιν.

Ἄβιβος δέ, Διάκονος ὢν τὴν τάξιν, ἐπὶ Λικινίου τοῦ βασιλέως διαβληθεὶς, ὡς διδάσκων τὰς χώρας καὶ κώμας τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, κρεμασθεὶς τύπτεται· καὶ ἀφεθεὶς πάλιν ἐρωτᾶται· καὶ μὴ εἶξας τῷ θελήματι τοῦ τυράννου, τῷ πυρὶ παραδίδοται ἰμάντα ἔχων ἐπὶ τοῦ στόματος δίκην φονέως. Καὶ οὕτως ἐτέλεσεν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κυντιριανοῦ, Ἐπισκόπου Σελευκειᾶς, ἐνὸς ἐκ τῶν τριακοσίων δέκα ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Στίχ. Τὴν δωρεὰν ἠὔρησε Κυντιῶν θύτης,

Εὗ δοῦλε γοῦν ἤκουσε· τί τούτου πλέον;

Μνήμη τῶν εὐσεβῶν βασιλέων Τουστίνου καὶ Θεοδώρας.

Στίχ. Τουστῖνον ἀνακτα σὺν Θεοδώρᾳ,

Πρὸς οὐρανοὺς κέκληκε πάντων Δεσπότης.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Θωμᾶ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ νέου.

Στίχ. Ζωὴν ὁ Θωμᾶς ἐκλιπῶν μετρομένην,

Ζωὴν πρεπόντως εὔρεν οὐ μετρομένην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἐλπίδιου, Μαρκέλλου, Εὐστοχίου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Στίχ. Πῦρ, Ἐλπίδιε, σὺν δυσὶ στέγειν φίλοις,

Ἡ τῶν ἐπάθλων ἐλπίς ἠρέθιζέ σε.

Ὁ μακάριος Ἐλπίδιος, εἷς τῆς Συγκλήτου Βουλῆς ὑπάρχων καὶ τὰ μυστικὰ πιστευόμενος πράγματα καὶ νόμους γράφων, χριστιανὸς ἐγνωρίζετο. Παραστὰς οὖν τῷ ἀποστάτῃ Τουλιανῷ, τρίχινον ἰμάτιον περιβάλλεται, σιδηροῦς τριβόλους ἐμπεπαρμένους ἔχων, ᾧ, πίσης καχλαζούσης ἀνωθεν ἐπαλειφομένης, οἱ σιδηροῖ τρίβολοι ἠδραιοῦντο. Εἶτα τύπτεται κατὰ πᾶν μέρος τοῦ ἱματίου, καὶ ταῖς τῶν τριβόλων ἀκίσιν τὰς σάρκας καταπείρειται. Καὶ βόθρῳ βληθεὶς, καχλάζοντι ὕδατι ἐπιχέεται καὶ τὰς σάρκας κατακαίεται. Καὶ ἐκ πίσης καὶ στέατος καὶ ἐτέρων τοιούτων, κολλητικῶν ἅμα καὶ καυστικῶν φαρμάκων, κρᾶμα ἐνσκευασάμενος ὁ παράνομος καὶ σφόδρα ἐκκαύσας, ἐπαντλεῖσθαι τὰς κατακαείσας αὐτοῦ σάρκας προστάττει, καὶ δριμεῖς ἐτέρους χυμούς, μετὰ καὶ θείου ἀπύρου καὶ ἀσφάλτου συγκεκραμένους, ἐγγέεσθαι κατὰ τοῦ στόματος. Ἐπειτα ἀγρίοις ἵπποις καὶ ταύροις, σὺν ἅμα Εὐστοχίῳ καὶ Μαρκέλλῳ, δεσμεῖται πρὸς τὸ διασπασθῆναι· τὰ δὲ ἀκίνητα

ἔμειναν. Καὶ ῥοπάλοις ἀγρίοις τὰ μέλη συντρίβονται· καὶ πυρὶ ἑναπορρίφθεντες, ἀφῆκαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Λέγεται δὲ μετὰ ταῦτα, ἐν τῷ Καρμηλίῳ μὲν ὄρει τεθάφθαι αὐτῶν τὰ σώματα· βροντῶν δὲ καὶ ἀστραπῶν εὐθύς γενομένων, τὸν Χριστὸν μετὰ δυνάμεως ἀγγελικῆς παραγενέσθαι καὶ τοὺς Μάρτυρας ἀσπάσασθαι. Καὶ Εὐστόχιον μὲν καὶ Μάρκελλον, μεταθῆναι εἰς ὃν εὐδόκησε τόπον· τὸν δὲ θαυμαστὸν Ἐλπίδιον ζωῶσαί τε αὐτίς καὶ παραθάρρῦναι καὶ πρὸς ἀγῶνας δευτέρους παραπέμψαι· καὶ Τουλιανόν, θεασάμενον αὐτόν, ἐκπλαγῆναι καὶ ἐκ τεσσάρων μὲν ἀπλωθῆναι προστάξαντα, ἀνευδότης δὲ μαστίζεσθαι, ὀξάλμη τε καταντλεῖσθαι καὶ τριχίνοις ὑφάσμασι τοὺς μῶλωπας ἀνατρίβεσθαι καὶ ἐπ' ἀνθρακιᾶς ζεούσης ἀπλωθῆναι καὶ ἀνθρακας ἀνημμένους ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ τεθῆναι καὶ ἐπὶ τοῦ βασανιστηρίου ξύλου ἀναρτηθῆναι καὶ θυρεῶ σιδηρῶ, ἔχοντι κατὰ τὸ μεσαίτατον ὀπήν, τοῖς ὤμοις αὐτοῦ τεθῆναι καὶ κόρακι σιδηρῶ κατὰ κεφαλῆς τύπτεσθαι καὶ σώρευμα πυρὸς ἐπιτεθῆναι, ὡς τὰ αἰσθητήρια καυθῆναι. Καὶ τούτου γενομένου, πιστεῦσαι πολλοὺς ἐπὶ τὸν Χριστὸν καὶ τὰ εἶδωλα συντρίψαι καὶ μετὰ ταῦτα καὶ εἰς κάμινον βληθῆναι, ἐν ἧ̄ τελευταῖον ἀφῆκε τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Δημητρίου.

Στίχ. Ὁ Δημήτριος, χειρὶ τμηθεὶς δημίου,

Δήμοις ἀθλητῶν συγχορεύει Κυρίου.

Οὗτος κατασχεθεὶς ἐπὶ Μαξιμιανοῦ καὶ Μαξιμίνου τῶν βασιλέων, καὶ Πουπλίου ἄρχοντος, πολλὰς βασάνους διὰ Χριστὸν ὑπέμεινε, καὶ τελευταῖον ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἐδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἀβραμιαίους, ἐν τῇ καμίνῳ ὁ ῥυσάμενος, οὗτος καὶ τὴν ξένην κόρην τῆς χαλεπῆς, περιστάσεως διέσωσε, τῇ μεσιτείᾳ νῦν, τῶν αὐτοῦ θεραπόντων ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἰταμωτάτης, ἀπανθρωπίας δίκην ἔδωκε, πάντων τῶν κακῶν ἀθρόως ἀπαιτηθεὶς, ὁ ἀλάστωρ καὶ δυσώνυμος, κρίσει δικαίᾳ σου, Λόγε Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

Νενευρωμένη, τῇ πρὸς ὑμᾶς ἐλπίδι ἔνδοξοι, κόρη καθειργμένη τάφῳ μετὰ νεκρῶν, προσδοκίας οὐ διήμαρτεν, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου βοῶσα καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ὡς νεόσμηκτον, καὶ φωταυγείας πέμπων ἔσοπτρον, αἴγλην θεϊκῆς Παρθένε μαρμαρυγῆς, προσβαλοῦσάν σοι ἐχώρησας. Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ἦδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Παγκόσμιος σήμερον ἡμῖν, λαμπρὰ πανήγυρις, ἡ τῶν Μαρτύρων Χριστοῦ, περιουγάζουσα χάριτι, τῶν θαυμάτων τοὺς προστρέχοντας, καὶ χαρμονῆ πνευματικῆ, πίστει κραυγάζοντας. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐξιδίως οἱ Ὁμολογηταί, τῆς σῆς Θεότητος, πᾶσαν κατήργησαν, τὴν ἀθεότητα Δέσποτα, τῶν τυράννων μὴ πτοούμενοι, τὰς ἀπειλάς, ἀλλ' εὐσθενῶς ἀνακραυγάζοντες. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οἱ πάνσοφοι Ὁμολογηταί, οἱ προϊστάμενοι, τοῦ θείου δόγματος, ἐχθρῶν τὰς φάλαγγας τρέπονται, διὰ ξίφους ἀναιρούμενοι, νίκην παράδοξον σαφῶς, καὶ διαλάμπουσαν δεδειχότες. Πίπτοντες τοὺς ἐναντίους γὰρ ἤττησαν.

Θεοτοκίον.

Φύσεσιν ὀρώμενον διτταῖς, Χριστὸν ἐγέννησας, τὸν μίαν φέροντα, σαφῶς ὑπόστασιν σύνθετον, ἀνθρωπότητι Θεότητος, συνεισδραμούσης ὑπὲρ νοῦν, ὄντως καθ' ἐνωσιν. ὄθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
 » λάκκῳ ἔφραξε. πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
 » περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταὶ Παῖδες
 » κραυγάζοντες. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
 » τὸν Κύριον.

Ἦδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ἦρσεσιν ἐπόμενοι θεαίαις καὶ θεοπνεύστοις τοῦ Σωτῆρος, Ὁμολογηταὶ θεοφεγγεῖς, σταυρὸν ἐπ' ὧμων χαίροντες ἤρασθε, τοῖς ζωηφόροις ἰχνεσιν, ἀκολουθοῦντες ἀξιάγαστοι.

Ὅλω τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος, μετ' εὐφροσύνης οἱ γενναῖοι, Ὁμολογηταὶ προσχωροῦντες, τὰ τῶν ἀγώνων γέρα κομίζονται, ταῖς Ἀσωμάτοις τάξεσιν, ἀξιοθέντες συναυλίζεσθαι.

Νῦν οὐκ ἐν ἐσόπτρῳ ὁρᾶτε, τῶν μακαρίων τὰς ἐλπίδας, Ὁμολογηταὶ τοῦ Σωτῆρος, τῆς ἀληθείας μᾶλλον δὲ πάνσοφοι, τὸ κάλλος ἐνοπτρίζεσθε, στεφανηφόροι πανσεβάσμιοι.

Ὡς τῆς ὑπερθέου Τριάδος, σαφῶς ἰσάριθμοι φανέντες, Ὁμολογηταὶ θεηγόροι, τῇ ταύτης αἴγλη καταλαμπρύνεσθε, ὡς δι' αὐτὴν ἀθλήσαντες, ζωῆς ἀφθάρτου ἀξιούμενοι.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ ἐπιδημῆσαι θελήσας, ὁ διακοσμήσας πάντα Λόγος, ἐν σοὶ κατεσκήνωσε μόνην ἀγιωτέραν πάντων εὐράμενος, καὶ Θεοτόκον ἔδειξεν, ἐπ' ἀληθείας Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου

» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας

» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ θεο-

» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὡς πάλαι διεσώσατε πικροῦ θανάτου Ἅγιοι, κόρην ἐν τάφῳ βληθεῖσαν, τὸν δὲ παράνομον Γότθον, θανάτῳ παρεδώκατε, κάμει τῶν ἀκαθέκτων μου, παθῶν νῦν ἐκλυτρώσασθε, ὅπως ὑμῶν τὴν φωσφόρον, μνήμην φαιδρῶς ἐορτάσω.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάντα τῇ θεότητι, πληρῶν ὡς ἀπερίγραπτος, ἐκ σοῦ Θεὸς ἀπορρήτως, ἐσωματώθη Παρθένε, δι' οἷκτον ἀνορθούμενος, τὸ τοῦ Ἀδὰμ παράπτωμα, νέος Ἀδὰμ γενόμενος· ὃν ὡς Υἱόν σου δυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Ἰστ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου.

ΤΥΠΙΚΟΝ

1. Εἰ τύχοι ἡ μνήμη τοῦ Ἀποστόλου ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἡ Ἀκολουθία αὐτοῦ ψάλλεται κατὰ τὴν ἐν τῷ Μηναίῳ διάταξιν.

2. Εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ. Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα... ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ στι', καὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ δ'. Δόξα... τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, Καὶ νῦν... τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν... καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα... τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, Καὶ νῦν... Ὁ ποιητῆς καὶ λυτρωτῆς μου... Τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, τὸ Θεοτοκίον· Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν... καὶ Ἀπόλυσις.

3. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὸν Ν' Ψαλμὸν ὁ Τριαδικὸς κανὼν, καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν· εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος... τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειρὰν, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Ἀπὸ γ' Ὡδῆς μετὰ τὸ Κοντάκιον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, τὸ Κάθισμα τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ Θεοτοκίον. Ἀφ' στι' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα, καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου... καὶ ἅπαντα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν τιμιωτέραν... Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον, τὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους· Ἀναστάσιμα δ', καὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ δ'. Δόξα... τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη... Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία... καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία, ἐν ᾗ ψάλλονται τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ', καὶ δ' ἐκ τῆς στι' Ὡδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν..., Εἶδομεν τὸ φῶς..., καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στι', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ ἐμβατεύων καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ὅτε σου τὴν ἔνθεον γνώμην Ἀπόστολε, θεία προγνώσει ἐώρακε, καὶ ἐκ τοῦ κόσμου, τῆς ἀδικίας σὲ ἐλυτρώσατο, τότε σε παγκόσμιον, φῶς ἀπειργάσατο, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, καταφωτίζειν, καὶ διαλάμπειν, ἐγκελευσάμενος· οὗ καὶ τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον, ἠξιώθης σαφῶς ἀναγράψασθαι· Ὅν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἐκ τελώνου κληθεὶς εἰς μαθητείαν, ὅτε σε ὁ ἀναρχος Λόγος ἐφώνησεν, ἀκολουθεῖν προτρεπόμενος, καὶ κοινωνίαν, τῆς βασιλείας ἐπαγγελιάμενος, τότε παμμακάριστε, πάντων ἀφέμενος, καὶ ταραχῶδους συγχύσεως, ἀναχωρήσας, αὐτῷ συντόμως ἐπηκολούθησας· καὶ νῦν θεόπτα ἐμφορούμενος, τῆς ἀφράστου αὐτοῦ θεωρίας τρανῶς, καθικέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προφητικὴ τις σαφῶς ὀξύδερκία, πάλαι μὲν σε Ἅγιον, λίθον τεθέαται, ἐπὶ τῆς γῆς κυλιόμενον, καὶ τῆς ἀπάτης, τὰς ἐλεπόλεις καταλεαίνοντα· ὁ Λόγος δὲ πάνσοφε ὁ ἐνυπόστατος, φῶς σε τοῦ κόσμου καὶ κήρυκα, δικαιοσύνης, καὶ ἀληθείας ἀποτετέλεκε, λελαμπρυσμένον ταῖς λαμπρότησι, τοῦ τρισηλίου φωτὸς πανσεβάσμιε· Ὅν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Καλοῦντι Χριστῷ, πρὸς μαθητείαν οὐράνιον, προθύμως ἠκολούθησας θεόληπτε, πᾶσαν σχολὴν φροντίδος γηίνης, ὑφ' ἐν παρωσάμενος· ἐπαξίαν γὰρ τῆς ἄνω βασιλείας, γνώμην εὐπειθῶς ἀναλαβόμενος, τῆς χαμαιζήλου πολιτείας, καὶ δόξης κενῆς ἀπέστης, Εὐαγγελιστῆς ἀπὸ Τελώνου γενόμενος, φῶς τε τῶν ἐν σκότει χρηματίσας, καὶ πεπλανημένων ὁδηγὸς πρὸς σωτηρίαν· νῦν δὲ πρεσβευτῆς παντὸς τοῦ κόσμου θερμότατος, καὶ τῶν σὲ γεραιρόντων Ματθαῖε, φύλαξ σωτήριος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς.

Σωματωθέντα τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων, ἔσχες ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεομακάριστε, ἀναμορφοῦντα τὸν ἄνθρωπον, τὸν πρὶν πεσόντα, τῇ παραβάσει διὰ τοῦ ὄφους. Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, Λόγον ἀφράστως Ἄγνή, καὶ τῆς φθορᾶς ἠλευθέρωσας, τὴν φύσιν πᾶσαν, παλαιωθεῖσαν διὰ τοῦ τόκου σου· διὸ ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, σοῦ τὴν χάριν Παρθένε ἀνύμφευτε, δι' ἧς σκέπε καὶ σῶζε, τοὺς ἐν πίστει σε δοξάζοντας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῇ τῶν λόγων σου σάλπιγγι, τοὺς ἀνθρώπους συνήθροισας, εἰς Θεοῦ ἐπίγνωσιν παναοίδιμε, καὶ τὰ τῆς πλάνης ἀθροίσματα, ἐκ γῆς ἀπεσόβησας, καὶ εἰς μίαν τοὺς πιστοὺς, τὴν ὁμόνοιαν ἴθυνας, καὶ πρεσβεύεις νῦν, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Ὁ ἐν γλώσῃ πυρίνῃ σε, καθοπλίσας τοῦ Πνεύματος, κραταιὸν ἀνέδειξε πολεμήτορα, κατὰ τῆς πλάνης Ἀπόστολε, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, παρ' οὗ

ἐλαβες λαμπρά, τὰ βραβεῖα τῆς χάριτος· Ὦν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Εἰς τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος, διακύψας Απόστολε, πλοῦτον τὸν ἀκένωτον κατενόησας· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀρυσάμενος, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον, ἡμῖν εὐαγγελικῶς, πᾶσι ταύτην διένειμας· καὶ πρεσβεύεις νῦν, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἐκ πυθμένος κακίας ἐσχάτης, πρὸς ἀκρότατον ὕψος ἀρετῆς, ὡς ἀετὸς ὑψιπέτης, παραδόξως ἀνέδραμες, Ματθαῖε πανεύφημε· τοῦ γὰρ καλύψαντος οὐρανοὺς ἀρετῆ, καὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ πᾶσαν τὴν γῆν πληρώσαντος, Χριστοῦ ἀκολουθήσας τοῖς ἴχνεσι, μιμητῆς διάπυρος ἐν πᾶσιν αὐτοῦ πεφανέρωσαι, εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην, ζωὴν καὶ σωτηρίαν, τοῖς πειθαρχοῦσιν εὐσεβῶς, τοῖς θείοις προστάγμασιν· ἐν οἷς ἡμᾶς καθοδήγησον, εὐαρεστοῦντας τῷ Κτίστη, καὶ σὲ μακαρίζοντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Ἀπόστολε ἅγιε, καὶ Εὐαγγελιστὰ Ματθαῖε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείας ἠκουσας, φωνῆς τοῦ Λόγου, καὶ τῆς πίστεως, τὸ φῶς ἐδέξω, καταλείψας τελωνεῖου τὸν σύνδεσμον· ὄθεν Χριστοῦ τὴν ἀπόρρητον κένωσιν, εὐηγγελίσω Ματθαῖε Απόστολε. Καὶ νῦν πρέσβευε, δοθῆναι τοῖς σὲ γεραίρουσι, πταισμάτων ἰλασμὸν καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τοὺς Κανόνας τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου τὸν παρόντα.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Πλουσίως μετάδος μοι, τῆς ἐνοικούσης σοι χάριτος, Ματθαῖε πανένδοξε, καὶ ὑπηρέτα Χριστοῦ, καὶ βοήσομαι, λαμπρῶς ἀνακηρύττων, καὶ μέλψω γηθόμενος, τὰ σὰ θαυμάσια.

Τελείως κατέλιπες, τῶν ἐπιγείων τὴν σύγχυσιν, τοῦ Λόγου ὡς ἤκουσας, τοῦ σαρκωθέντος φωνῆς· καὶ τῆς χάριτος, ἐδείχθης οἰκονόμος, καὶ κῆρυξ θεόληπτος, θεομακάριστε.

Αὐτόπτης γενόμενος, καὶ ὑπηρέτης διέπρεψας, τοῦ Λόγου Ἀπόστολε, τοῦ πρὸ αἰώνων Πατρός· καὶ διέδραμες, αὐτοῦ τὴν παρουσίαν, εὐαγγελιζόμενος, πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν.

Θεοτοκίον.

Θανάτου καθαίρεσιν, καὶ τῆς φθορᾶς τὴν κατάλυσιν, ζωῆς τε φανέρωσιν, εὐηγγελίσω σοφέ· τῆς Παρθένου γάρ, ἐν μήτρᾳ ἐνοικήσας, ὁ ἀπεριόριστος, κόσμον ἀνέπλασεν.

Ῥδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Τοὺς σοὺς Ἀποστόλους Θεοῦ Λόγε, φωσιῆρας ἀνέδειξας ζωῆς, τὸν ζόφον ἀπελαύνοντας, τῆς ἀθείας Δέσποτα, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, τὸν κόσμον ὅλον φωτίζοντας.

Τῇ σῇ καθοπλίσας παντευχία, Ματθαῖον τὸν ἄριστον Σωτήρ, τυράννων δυνατώτερον, τοῦτον εἰργάσω Δέσποτα, καὶ καθαιρέτην ἔδειξας, εἰδώλων πλάνης φιλάνθρωπε.

Γλώσσης τῆς πυρίνης σου ὁ φθόγγος, δαιμόνων ἐνέπρησε βωμούς, Ματθαῖε τὸ θεότευκτον, τοῦ Παρακλήτου ὄργανον, δι' οὗ Χριστὸς κηρύττεται, Λόγος ὁ ἐνυπόστατος.

Θεοτοκίον.

Σάλπιγξ θεολόγος φθειγγομένη, συντόνως ἐφώτισε λαούς, Ματθαίου τοῦ θεόφρονος, τὴν τῆς Τριάδος ἔλλαμψιν, τὴν ὑπὲρ νοῦν τε σάρκωσιν, τοῦ Λόγου ἐκ σοῦ Πανάχραντε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ

» ἄφθονος πηγῆ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευμα-

» τικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφά-

» νων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ πρῶτος τοῦ Χριστοῦ, Εὐαγγέλιον γράψας, καὶ πᾶσαν δαδουχῶν, τὴν ὑψηλίον κτίσιν, Ματθαῖος ὁ σοφώτατος, καὶ Χριστοῦ μύστης ἄριστος,

νῦν τιμώμενος, ταῖς ἱεραῖς μελωδίαις, πᾶσιν ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἐξαιτεῖται, τοῖς πόθῳ τιμῶσιν αὐτόν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν χρυσὸν καταλείψας ὡς ἀληθῶς, τὸν Χριστὸν δὲ ποθήσας φιλευσεβῶς, Ματθαῖε Απόστολε, τῶν περάτων ἐδείχθης φωστήρ· καὶ ἐκ Τελώνου ὤφθης, Απόστολος ἔνδοξος, μαθητῆς γενόμενος, καὶ κῆρυξ τῆς πίστεως. Ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου, καὶ πιστῶς ἐορτάζομεν, μελωδοῦντες καὶ λέγοντες· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐσας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἀχραντὸν τόκον σου.

ᾠδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Τῷ ἐνυποστάτῳ σου Λόγῳ Θεέ, μεμαθητευμένος διέλυσε, κόσμου σοφίαν, ὁ θεόπιτης Μαθητής, μεγαλοφώνως κράζων σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῷ μεμακαρισμένῳ ὑπὸ Χριστοῦ, ποίαν εὐφημίαν προσείπωμεν, σοὶ Θεηγόρε; οὐκ ἰσχύει γὰρ βροτός, τὴν ἐπανθοῦσαν χάριν σοι, λόγῳ ἐξειπεῖν ἀξιάγαστε.

Σοῦ τὸν ἀκηλίδωτον καὶ ἀκραιφνή, νοῦν τεθεαμένος ὁ Ὑψιστος, ὥσπερ λαμπάδα, εἰς λυχνίαν ὑψηλήν, τοῖς ἐν τῷ σκότει φαίνουσιν, πᾶσι Θεοφάντορ προτέθεικεν.

Θεοτοκίον.

Τὴν τεταπεινωμένην φύσιν βροτῶν, ἡ εὐλογημένη ἀνύψωσας, τὴν τοῦ Ὑψίστου, ὡς κυήσασα ἰσχύν, ὑπερφυῶς πανάχραντε, Μήτηρ ὡς Ματθαῖος ἐδίδαξεν.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τὴν χάριν δεξάμενος, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, θεῖον ἐνδιαίτημα ἐδείχθης, θείως διδάξας θεογνωσίας τὸ φῶς, πιστευθεὶς τὰ δόγματα Χριστοῦ, γράμμασιν ἐκτίθεσθαι, ὡς αὐτόπτης θεόκριτος.

Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος, τοῦ Παρακλήτου γέγονεν, ἐνθέως τοῦ λύτρωσιν διδόντος, τοῖς ἐπιγνοῦσι τὴν δεσποτείαν αὐτοῦ, καὶ ταῖς σφῶν ἐμπνέοντος ψυχαῖς, γνῶσιν ἐπουράνιον, ᾧ Ματθαῖε πανέντιμε.

Ἀστράπτοντα θαύμασι, καὶ ἰαμάτων χάρισι, σὲ Χριστὸς ἐξέπεμψε τῷ κόσμῳ, τὴν τῶν δαιμόνων καταπατοῦντα ἰσχύν, καὶ ψυχὰς φωτίζοντα πιστῶν, πάντων τῶν ὑμνούντων σε, τῆς εἰρήνης τὸν κήρυκα.

Θεοτοκίον.

Παρθένος γεγέννηκεν, Υἱὸν τὸν προαιώνιον, φύσιν ἐνδυσάμενον ἀνθρώπων, ὡς ἐκδιδάσκων ὁ Θεηγόρος φησί, καὶ σώσαντα ταύτην ἐκ φθορᾶς, πάθει τῷ τοῦ σώματος, καὶ Παρθένος διέμεινεν.

Ῥῶδῃ στ'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Εὐαγγελιστῆς ἀπὸ τελώνου, ὡς ἠκολούθησέ σοι, μετεσκεύασται ὁ Θεηγόρος, τῆ παναλκεῖ Παντουργῆ δυνάμει σου, ὁ Ματθαῖος ὁ πανάριστος.

Ῥυθμίζεται τοῦ Εὐαγγελίου, τοῖς ψυχοτρόφοις λόγοις, τῶν ἐθνῶν πληθὺς ἀνυψουμένη, πρὸς ἀρετῶν ὑψηλὴν ἀκρότητα, ᾧ Ματθαῖε παμμακάριστε.

Ματθαίου ζωγραφεῖται θεοπλόκοις, τοῦ Μαθητοῦ δικτύοις, τὰ συστήματα τῶν πιστευόντων, διὰ παντὸς πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν, εὐεργέτα ποδηγούμενα.

Θεοτοκίον.

Παρθένον τεκοῦσαν ἀναγράφων, εὐαγγελίζεται σε, τὸν τὰ σύμπαντα πεποιηκότα, ἄνευ σπορᾶς καὶ φθορᾶς Πανάμωμε, ὁ Ματθαῖος ὁ πανάριστος.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ

» με, καταιγὶς πολλῶν ἀμαρτημάτων· ἀλλ' ὡς Θεὸς

» ἐκ βυθοῦ ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ τελωνείου τὸν ζυγὸν ἀπορρίψας, δικαιοσύνης τῷ ζυγῷ προσηρμόσθης, καὶ ἀνεδείχθης ἔμπορος πανάριστος, πλοῦτον κομισάμενος, τὴν ἐξ ὕψους σοφίαν· ὁθεν ἀνεκήρυξας, ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ τῶν ῥαθύμων ἡγειρας ψυχὰς, καθυπογράψας τὴν ὥραν τῆς κρίσεως.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ τοῦ ἐχθροῦ με τυραννὶς βιάζεται ἀπλήστως, καὶ τῆς ψυχῆς μου ὅλον τὸν σπόρον καθαρπάζει, Ματθαῖε φίλε τοῦ Χριστοῦ· ἀλλ' αὐτὸς τὸν σπόρον τῶν εὐχῶν σου δεδωκώς, πρὸς σὴν δουλείαν κάρπωσον, καὶ δεῖξον ὑμνωδὸν σου σμικρότατον, καὶ ὑφηγητὴν με τῶν πολλῶν σου καὶ μεγάλων κατορθωμάτων, καὶ τῆς πρὸς Χριστόν σου σχέσεως· πῶς πάντα παρευθὺς ἐγκαταλείψας, ἠκολούθησας θερμῶς τῷ κεκληκότι, πρῶτος γεγονὼς Εὐαγγελιστῆς ἐν τῷ κόσμῳ, καθυπογράψας τὴν ὥραν τῆς κρίσεως.

Συναξάριον

Τῆς Ἰ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου.

Στίχ. «Σφάζεις Ἰησοῦ καὶ τελώνας· σοὶ χάρις».

Οὕτω βοᾷ Ματθαῖος ἐκ πυρὸς μέσου.

Ἀκάματον Ματθαῖον πῦρ δεκάτη κτάνεν ἕκτη.

Ὅς, ἐπὶ τὸ τελώνιον καθήμενος, τοῦ Κυρίου ἀκούσας πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, Ἀκολουθεῖ μοι, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἀναστάς, ἠκολούθησεν αὐτῷ. Καὶ ποιήσας αὐτῷ δοχὴν μεγάλην, καθὼς φησι τὸ Εὐαγγέλιον, τοῖς Ἀποστόλοις συναριθμεῖται. Οὗτος τὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δύναμιν δεξάμενος, καὶ σοφισθεὶς τὰ θεῖα, τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον συνεγράψατο καὶ τοῖς Τουδαίοις ἀπέστειλε. Πάρθους τε καὶ Μήδους διδάξας καὶ Ἐκκλησίαν συστησάμενος καὶ πολλὰ ἐργασάμενος θαύματα, ὕστερον ὑπὸ τῶν ἀπίστων διὰ πυρὸς τελειοῦται.

Οὗτος, ὡς τὴν λαχοῦσαν ἕκαστος τῶν Μαθητῶν διατρέχων εὐηγγελίζετο γῆν, ἐπὶ τὸ ὄρος ὁ Ματθαῖος ἀνέδραμε καὶ ἐν αὐτῷ μονοχίτων διεκαρτέρει καὶ αἶθριος. Μετὰ δέ τινος χρόνου διάστημα, ὁ ἐκ χορὸς διαρθρώσας τὸν ἄνθρωπον, ὡς παιδίον ἐν τῷ ὄρει τῷ Ματθαίῳ ὀπιάνεται· καὶ τούτῳ προτείνας τὴν δεξιάν, βακτηρίαν αὐτῷ ἐπιδίδωσιν, εἰρηκῶς· Δέξαι ταύτην καὶ τοῦ λόφου κατάβηθι, καὶ παραβαλὼν τῇ Μυρμίνῃ, πρὸς τὴν φλιὰν τοῦ ἐκεῖσε ἁγιάσματος αὐτὴν καταφύτευσον. Καὶ τῇ δεξιᾷ τῇ ἐμῇ ριζωθεῖσα καὶ ἀνυψωθεῖσα, δένδρον πολύκαρπον γενήσεται, καὶ γλυκασμὸς ἀπ' ἄκρων αὐτοῦ καταβήσεται μέλιτος καὶ πηγὴ ἐκ τῆς ρίζης αὐτοῦ ἀναδοθήσεται· ἐξ ἧς ἀπολουσάμενοι οἱ τῆς πόλεως ἄνδρες θηριόγνωμοι, καὶ τοῦ γλυκασμοῦ μεταλαβόντες, τὴν αἴσθησιν ἠδυνθήσονται, τὸ παρανομεῖν καταλιπόντες.

Τότε ὁ Ματθαῖος, τὸ δοθὲν εὐλαβῶς ἐκ χειρὸς Κυρίου δεξάμενος, τὴν λοφιὰν ἀφείς, πρὸς τὸ προκείμενον ἤγετο. Ἡ τοῦ βασιλέως οὖν ὁμόζυγος Φουλβάνα, τῷ Ἀποστόλῳ συναντήσασα σὺν τῷ υἱῷ καὶ τῇ νύμφῃ, πονηροῖς δαμαζομένοις πνεύμασι, φωναῖς τε τραχείαις καὶ συστροφαῖς τὸν Ἀπόστολον δονοῦντες προὔλεγον· Τίς σε καὶ τοῖς ἡμετέροις προσβαλεῖν κατηνάγκασεν; ἢ τίς σοι καὶ τὴν ῥάβδον εἰς

ἡμέτερον δέδωκεν ὄλεθρον; Ὁ δέ, πραεῖα τῆ φωνῆ τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασιν ἐπιτιμήσας, τοὺς ἀτακτοῦντας ἰάσατο καὶ σωφρόνως ἐπακολουθεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἐπεσπάσατο. Τὴν τοῦ Ἀποστόλου δὲ παρουσίαν μαθὼν ὁ τότε Πλάτων Ἐπίσκοπος, ἐξιὼν σὺν τῷ Κλήρῳ προσυπάντα, καὶ ἄμφω ἐν τῆ πόλει γενόμενοι, ἐπ' ὄψει πάντων, ὡς ὁ ἐντειλάμενος ὑπέθετο, πρὸς γῆν ὑπερείσας τὴν βακτηρίαν, τὸν ὡς παιδίον ἐπιφανέντα ἠύλόγησε. Τότε ῥιζωθὲν τὸ ξηρόν, αὐτίκα κλάδους καὶ καρποὺς περκάζοντας ἔφερε, τοῦ μέλιτος τὴν ποιότητα ἀποστάζοντας, καὶ πρὸς τῆ ρίζῃ πηγὴν ἀπορρέουσας, ὡς ἐκπλαγῆναι τοὺς παρατυχόντας ἐπὶ τῷ ξένῳ θεάματι. Ἐπεὶ δὲ καὶ τῶν πολιτῶν πρὸς τὸ παράδοξον τὸ πλῆθος συνεδεδραμήκει, τῆς ἐκ τοῦ δένδρου μεταλαμβάνον ἡδύτητος, τὴν προτέραν ἐτοίμως ἀπέπτυσον ἀγριότητα.

Ὡς δὲ καταφανὲς ἦν καὶ τῷ βασιλεῖ τὸ γενόμενον, ὡς ἐκ τούτου πλέον καὶ τὸ τῆς συνεύνου ὑγιὲς ἔτεκμήρατο, καὶ πρὸς μικρὸν τὴν ψυχὴν ἀγαθύννας, ὑπὸ σκαιοῦ πάλιν ἀνεφλέγετο Δαίμονος, ποιῆσαι πυρὸς παρανάλωμα τὸν Ἀπόστολον, διὰ τὸ μηδὲ τὴν ὁμόζυγον διαιρεῖσθαι ὅλως τοῦ εὐεργέτου. Ἀλλὰ πάλιν ὁ Σωτὴρ νυκτὸς ὀπτάνεται τῷ Ἀποστόλῳ, εἰρηκῶς· Κἂν πονηρὰ κατὰ σοῦ τῷ βασιλεῖ μεμελέτηται, αὐτός, Ματθαῖε, μὴ δέδοιθι ἔχων με μετὰ σοῦ. Ταύτην οὖν τὴν ὀπτασίαν ὁ τοῦ Θεοῦ Μύστης τῷ Ἐπισκόπῳ κοινωσάμενος, εὐχαριστῶν διετέλει. Καὶ δὴ εἰς τὸ συλλαβεῖν αὐτὸν τέσσαρες ἀπεστάλησαν, κελεύσει τοῦ κρατοῦντος· καὶ ἀχλύι περιχυθέντες κατ' ὀφθαλμῶν, τὸ γεγονὸς τῷ ἀποστείλαντι ἀνακάμψαντες λέγουσι, τούτου τῆς φωνῆς, προσθέμενοι, ὁμιλοῦντος ἐπακροώμενοι, ἰδεῖν ἢ συλλαβεῖν αὐτὸν οὐ δυνάμεθα. Ἐπὶ τούτοις ὁ βασιλεὺς περιμανῆς γενόμενος, ἐτέρους δέκα προσαποστέλλει, οὕτως εἰπὼν· Εἰ καὶ κωλύσω ὑμᾶς τις παραγένηται, ξίφει τοῦτον διαχειρίσασθε. Ὡς οὖν ἐγγίζειν λοιπὸν ἔμελλον οἱ ἀποσταλέντες καὶ Τησοῦς ὁ Θεὸς παρῆν, ὡς παιδίον ὠραῖον τότε φανείς. Οὗ τὴν βολὴν τοῦ φέγγους μὴ φέροντες ὀρᾶν, τῶν ὀπλων ἀφ' ἑαυτῶν τὴν περιβολὴν ἐκτινάξαντες, στραφέντες ἀπήγγειλαν τῷ βασιλεῖ τὸ συμβάν. Τότε ὑπὸ τοῦ τῆς κακίας ἐφευρετοῦ ἀναβρασθεῖς ὁ κρατῶν, αὐτόχειρ τὸν Ἀπόστολον διαχειρίσασθαι παραγίνεται. Ὡς δὲ πλησίον ἐγένετο, περιῆει χειραγωγοῦ προσδεόμενος, καὶ ἐκλιπαρῶν τὸν Ἀπόστολον οὐκ ἐπαύσατο, Σύγγνωθί μοι, λέγων, τῆ ἀβουλίᾳ, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν σκοτόμαιναν ἀπέλασον. Δυσωπηθεῖς οὖν ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ τοῖς ὀφθαλμοῖς διατυπώσας, τρανῶς αὐτὸν ὀρᾶν παρεσκεύασε. Καὶ τῆς χειρὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἀποστόλου λαβόμενος, ὡς δῆθεν αὐτὸν πρὸς τὰ βασίλεια εἴλκεν. Ἀλλὰ πονηρὰς ἀναβάσεις ἐν τῆ καρδίᾳ θέμενος πρὸς τὸν Ἀπόστολον οὐ διέλαθε. Τούτου δὲ στηλιτεύσας τὰ ἐγκάρδια, πρὸς φόνον διήγειρε τὸν ἀσύνητον· καὶ παρευθὺς τοῖς στρατιώταις συλλαβέσθαι διακελεύεται τὸν Ἀπόστολον καὶ χεῖρας τούτου καὶ πόδας εἰς γῆν καταπεῖραι. Εἴθ' οὕτω, φορητὸν τούτῳ καταστεγᾶσαι, ἐκ δελφιναίου ὑγρανθέντα ἐλαίου, καὶ ἀσφάλτῳ καὶ πίσσῃ τὴν σορὸν ἄνωθεν ἐπιρῶραντίζεσθαι, πρὸς ἐπὶ τούτοις καὶ κληματίσι τὴν φλόγα

έπερεθίσαι. Καὶ θᾶπτον οἱ φονεῖς ἀρπάσαντες τὸν Ἀπόστολον, εἰς τὸν ἡτοιμασμένον ὡς ἱερεῖον βωμὸν ἤγαγον. Καὶ τῆ γῆ προσηλώσαντες, ἐπ' αὐτοῦ τὴν ὕλην ἀνάπτουσι. Τότε ἡ συρίζουσα δρόσον ἐδέξατο κάμινος, σῶμα τὸ ἱερὸν τὸ παράπαν μὴ φλέξασα. Τοῦτο τοὺς ὀρῶντας ἐξέπληξεν, ἀπίστους ὄντας καὶ τὸν τοῦ Ἀποστόλου ἀνευφήμουν Θεόν, ὡς ἐκ τῆς κραυγῆς καὶ τὸν Βασιλέα ταραχθῆναι καὶ τὸ θρυλλοῦμενον διαπυθάνεσθαι. Ὅς καὶ τὸ γεγονός ἀναμαθῶν, ἐναργέστερον ἔλεγε, Τοῦ ἀνδρὸς τὴν εὐσέβειαν ἀποδείξαι βούλομαι, εἶγε ἀληθὲς τὸ γινόμενον. Καὶ πολλὴν ἀνθρακιὰν ἐκ βαλανείων συλλέξας καὶ φρυγάνων καταδέσμους συναγαγῶν, καὶ τοὺς χρυσίνους αὐτοῦ θεοὺς ἄνωθεν τῆς καμίνου, τῆς τὸν Ἀπόστολον ἐχούσης, περιθείς, καὶ κύκλῳ τῆς καμίνου ἐτέρους ἀνδριάντας παραστήσας καὶ τῆ ξηρᾶ ὕλη τὴν ἀνθρακιὰν ἐπιρράνας, εἰς βοήθειαν τούτους ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ Ἀποστόλου δὲ κάτωθεν προσευχομένου, τέρας ἐξαίσιον δείκνυται. Τὸ γὰρ ἐπικυρτωθὲν πρὸς τοὺς ἔξωθεν ἀνδριάντας πῦρ, ὡς ξηρὰν ὕλην τούτους ἀποτεφρῶσαν, τὸν ἀλαζόνα φεύγοντα ἐδίωκεν. Ὁ δέ, ὑπονοστήσας πρὸς τὴν κάμινον, δεδοικῶς μὴ καταληφθῆ, καὶ τὸν Ἀπόστολον εὐρῶν προσευχόμενον, τοῦ πυρὸς ἐζήτει διαδράναι τὸν κίνδυνον. Καὶ ὅς, ἐν αὐτῇ τῆ καμίνῳ πάλιν προσευξάμενος καὶ τὴν φλόγα βροντοειδῶς ἐλκύσας πρὸς ἑαυτὸν καί, Εἰς χεῖράς σου Κύριε, προσειπῶν, τὴν ψυχὴν παρατίθημι, τὸν βασιλέα τοῦ κινδύνου ἐρρύσατο. Τότε κλίνην βασιλικὴν προσαχθῆναι κελεύει καὶ ἐν αὐτῇ τὸ ἐκ τοῦ πυρὸς ἄψαστον ἀνακομισθὲν λείψανον ἀποτεθῆναι προστάττει, καὶ μεγιστάνων ὁμοίς φερόμενον ἀπαγαγεῖν πρὸς τὰ βασίλεια.

Ἄλλ' ἐπεὶ οὐκ ἄρτιον, ἀλλὰ χωλεύουσιν ἔτι τὴν πίστιν ἐκέκμητο, σιδηροῦν ὁ βασιλεὺς προστάσσει γενέσθαι γλωσσόκομον. Καὶ τούτου γενομένου, τὸ ἱερὸν ἐν αὐτῷ τοῦ Ἀποστόλου ἀσφαλίσταμος λείψανον, οὕτω πως πρὸς τὴν Σύγκλητον ἔφη· Ὁ ὑπὸ τούτου ἡμῖν Θεὸς ἀναγνωσθεῖς, εἰ ἐκ βυθοῦ θαλάσσης, ὡς ἐκ πυρὸς τηρήσει πάλιν ἀμέτοχον, κραταιὸς τίς ἐστὶ καὶ τῶν στοιχείων ἀνώτερος· ὅθεν τοὺς θεοὺς ἡμεῖς, μὴ δυνηθέντας ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ πυρὸς ρύσασθαι, καταλείψαντες, αὐτὸν σέβειν πάντες ἀδιστάκτως ὀφείλομεν. Τοῦτο εἰπῶν, ποντωθῆναι τὴν σιδηρὰν λάρνακα προστάσσει. Ὡς δὲ πέρας εἶχε τὸ πραττόμενον, νυκτὸς ὁ Εὐαγγελιστὴς τῷ Ἐπισκόπῳ ὀπτάνεται, πρὸς ἀνατολήν, λέγων, τοῦ παλατίου γενομένου, θεία δυνάμει τὸ ἐμὸν λείψανον σὺν τῷ γλωσσοκόμῳ εὐρήσεις φερόμενον. Τότε σὺν τοῖς λογάσιν ὁ θυηπόλος τὸν δηλωθέντα αὐτῷ τρόπον καταλαβῶν, τὴν σορόν, ὡς ἐν ἀκατίῳ φερομένην, ἑωρακῶς, ἐπινικίοις φωναῖς τὸν ἐκ πυρὸς καὶ ὕδατος ρυόμενον ἀπευφήμησε Κύριον. Τοίνυν καὶ ὁ βασιλεὺς τὴν ἀπιστίαν ὄλην ἀπορρίψας, συγγνώμην ἤτει καὶ τὴν δι' ὕδατος κάθαρσιν. Τοῦτο δὲ τὸ διάπυρον ὁ Τερεὺς θεασάμενος, τὰ συνήθη πρότερον ἐπειπῶν, καὶ τοὺς κατὰ τοῦ ὀλετήρος ὀρκισμούς, ἐπιβῆναι προστάσσει τοῦ ὕδατος. Ἐν τούτῳ τῆς κορυφῆς ἀψάμενος, ἄνωθεν ἐπιφερομένης ἀκούει φωνῆς· Μὴ Φουλβιανόν, ἀλλὰ Ματθαῖον τοῦτον ὀνόμασον. Τότε ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ τοῦ Ἀποστόλου ἀναγεννηθεῖς ὄνομα,

μετὰ τὴν ἑπταήμερον κάθαρσιν, τὰ ὑπ' αὐτὸν πάντα ἀπὸ ψυχῆς συνέτριψεν εἰδῶλα, καὶ τῆς σοροῦ καλῶς ἐπιμελησάμενος, τοὺς ὑπ' αὐτὸν πάντας ἔπεισε τῷ φωτισμῷ προσελθεῖν. Αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα, Πρεσβύτερον χειροτονηθῆναι, καθ' ὕπαρ ὁ Απόστολος τῷ Ἐπισκόπῳ φανεῖς ἐπέσκηψε καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Διάκονον· καὶ μετὰ τριῶν ἐνιαυτῶν περαίωσιν, ἔσται σοι πρὸς Χριστὸν ἡ ἀνάλυσις, καὶ σοῦ διάδοχος ἔσται Ματθαῖος ὁ βασιλεύς, ὁ ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὀνόματι ἀναγεννηθεῖς· καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου, ὁ Πλάτων πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε καὶ τῷ βασιλεῖ τὸν θρόνον ὡς Τερεῖ καταλέλοιπε καὶ πάλιν αὐτὸς τῷ υἱῷ, κατὰ τὴν τοῦ Ἀποστόλου διάταξιν.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ἐχρημάτισας τοῦ πρώτου ἀπαυγάσματος, θεῖον ἐκτύπωμα, ὡς Μαθητῆς ταῖς αὐτοῦ, ἀκτίσι πυρσούμενος, ᾧ ψάλλων ἔλεγες· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς διάκονον τοῦ λόγου παμμακάριστε, θείοις σκηνώμασιν, ὅπου Χριστὸς κατοικεῖ, ἐκεῖ σε κατώκισεν, ὡς σοὶ ὑπέσχετο, ὁ ὑπέρθεος, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς μόνος τῶν ὅλων.

Τὰ νοσήματα Ματθαῖε φυγαδεύονται, καὶ δραπετεύουσιν, ἢ τῶν δαιμόνων πληθύς, τοῖς ἐν σοὶ χαρίσμασι, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ἐν οἷς ἔψαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὴν πανύμνητον Παρθένον ἐξιστόρησας, τοῖς θείοις λόγοις σου, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, τεκοῦσαν Ἀπόστολε, ᾧ πάντες ψάλλομεν· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Νεύσεσι πρὸς σὲ ταῖς ἀνενδότοις, Ματθαῖος ὁ ἱερώτατος θεούμενος, θέσει χρηματίσας τε, φύσει ὄπερ πέφυκας, τὴν οἰκουμένην Δέσποτα, εἴλκυσε ψάλλειν σοι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡσπερ ἀστραπὴν τῇ οἰκουμένῃ, ὁ Λόγος τὸν Θεολόγον ἐξαπέστειλε, ζόφον μὲν διώκοντα, ἔθνη δὲ φωτίζοντα, θεολογίας δόγμασιν, ὅθεν καὶ ἔψαλλε· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λόγῳ καθαρῷ καὶ διανοίᾳ, Θεῷ σοι προσομιλῆσαι ἐξεγένετο· ὕλην γὰρ ὡς ἔτεμες, τούτῳ προσεπέλασας, καὶ συνεκράθης ἐνδοξε· ὅθεν καὶ ἔψαλλες· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐπ' εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων, ὁ Λόγος σωματωθῆναι κατηξίωσε· πύλην παρθενίας γάρ, ᾤδευσεν ὁ Κύριος, καὶ Θεοτόκον ἔδειξε· διὸ κραυγάζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό-
 » κου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργ-
 » γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλ-
 » λουσας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυ-
 » ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Κάλλους νοητοῦ, ἐδέξω διάδημα, θεῖον Ἀπόστολε· καὶ τῆς βασιλείας δέ, εὐπρεπεστάτῳ στέφει κεκόσμησαι, χειρὶ τοῦ Παντοκράτορος, καὶ διαλάμπεις σοφέ, σὺν Ἀγγέλοις, θρόνῳ παριστάμενος, τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ παμμακάριστε.

Εύλου τῆς ζωῆς, ἀξίως τετύχηκας, κῆρυξ τοῦ ζῶντος Θεοῦ, εὐαγγελισάμενος, ζωῆς τῷ κόσμῳ θεῖαν ἐπίσκεψιν· τῷ γὰρ φυτῷ τῆς γνώσεως, οὐ διεφθάρης τὸν νοῦν, διαμείνας, ἄσειστος ἀκράδαντος, Ἐκκλησίας κρηπὶς παμμακάριστε.

Νύμφην τοῦ Χριστοῦ, ἐνθέως ἐκόσμησας, Εὐαγγελίῳ σου, ὥσπερ διαδήματι, τὴν Ἐκκλησίαν θεομακάριστε· καὶ νῦν τὴν θεῖαν μνήμην σου, πανηγυρίζει φαιδρῶς· ἦν ῥυσθῆναι, πάσης περιστάσεως, καὶ κινδύνων δεινῶν καθικέτευε.

Θεοτοκίον.

Κόλπων οὐκ ἐκστάς, ἀνάρχου Γεννήτορος, Λόγος ὁ ἀναρχος, ὡς εὐαγγελίζεται, Ματθαῖος γράφων, Θεὸς σεσάρκωται, ἐκ σοῦ Ἄγνη πανύμνητε, τὴν τῶν ἀνθρώπων μορφήν, ὀλοτρόπως, πᾶσαν ἐνδυσάμενος, καὶ τὰ ταύτης λαβὼν ἰδιώματα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδου-
 » χούμενος· πανηγυριζέτω δέ, ἀύλων Νόων φύσις
 » γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος,
 » καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἄγνη

» ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τοῦ τελωνίου τὸν ζυγόν, ἀπορρίψας ἐμφρόνως, Χριστῷ κατηκολούθησας, ὦ Ματθαῖε θεόφρον· τοῖς ἴχνεσι δὲ τοῖς αὐτοῦ, θαυμασιῶς ἐπόμενος, ἐν μετοχῇ ἐγεγόνεις, τῆς αὐτοῦ βασιλείας, καὶ τῆς δόξης κοινωνός, καὶ μύστης τῶν ἀπορρήτων.

Θεοτοκίον.

Τὰς παναγίας χεῖράς σου, Θεοτόκε Παρθένε, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, ἔπαρον εἰς πρεσβείαν, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα, ὅπως ρύσῃται ἡμᾶς, πάσης πείρας δαιμόνων, καὶ τοῦ τυχεῖν Πανάμωμε, τῶν μελλόντων ἐκείνων, ἀγαθῶν ἀξιώση.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ἰσιῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐλαμψας Ἀπόστολε, φωτειδῆς ὡσπερ ἥλιος, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, καὶ πᾶσαν κατηύγασας, οἰκουμένην μάκαρ, τῇ θεογνωσίᾳ, καὶ ἀπεδίωξας ἀχλύν, πολυθεΐας Ματθαῖε πάνσοφε· διό σου τὴν ὑπέρφωτον καὶ ἀξιάγαστον σήμερον, ἐκτελοῦμεν πανήγυριν, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος.

Ἐν ὑψει καθήμενος, θεογνωσίας Ἀπόστολε, ὑπεδέξω τοῦ Πνεύματος, τὴν αἰγλὴν φανεῖσάν σοι, τοῦ πυρὸς ἐν εἴδει, καὶ γλώσση πυρίνῃ, πᾶσαν κατέφλεξας σαφῶς, τῆς ἀσεβείας ὑλὴν πολυθεον· διό σε ὡς Ἀπόστολον, καὶ θεηγόρον γεραίρομεν, τὴν ἀγίαν σου σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν.

Ἐβρόντησας πάνσοφε, τῇ οἰκουμένη διδάγματα, ἱερὰ καὶ σωτήρια, καὶ πᾶσαν ἐκάθηρας, εἰδωλομανίας, τὴν κτίσιν Ματθαῖε, καὶ κατεφώτισας λαούς, Εὐαγγελίου ταῖς ἐπιλάμψεσιν· εἰδώλων τὰ τεμένη δέ, καταστρεψάμενος χάριτι, Ἐκκλησίας εἰς αἶνεσιν, τοῦ Θεοῦ ᾠκοδόμησας.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Κροτήσωμεν ἐν ῥήμασι σήμερον πιστοί, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ σεπτοῦ Ἀποστόλου, καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου· οὗτος γὰρ ῥίψας τὸν ζυγόν, καὶ τὸν χρυσὸν τοῦ τελωνίου, ἠκολούθησε Χριστῷ, καὶ κῆρυξ τοῦ Εὐαγγελίου θεῖος ἐχρημάτισεν· ὅθεν ἐξῆλθεν προφητικῶς ὁ φθόγγος αὐτοῦ, εἰς τὴν οἰκουμένην, καὶ πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις...

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος αἱ γ' καὶ στ' ῥοδαί.

Ἀπόστολος. Πρὸς Ῥωμαίους.

Ἀδελφοί, λέγει ἡ Γραφή. Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπὶ Κύριον, οὐ καταισχυνηθήσεται...

(Ζήτει τῆ Γ' τῆς τετάρτης ἑβδομάδος).

Εὐαγγέλιον. Κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον...

(Ζήτει Σαββάτῳ ε').

Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν...

Τῆ ἱζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν

Γρηγορίου, Ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας,

τοῦ θαυματουργοῦ.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε νῦν καλέσω Γρηγόριε; πρακτικόν, ὅτι τὰ πάθη, καθυπέταξας τῷ νῷ. θεωρόν, ὅτι ἐδρέψω, τῆς σοφίας τὸν καρπὸν. ἐνθέου, ὀπτασίας ἀξιούμενον, καὶ δόγματα, οὐράνια μουύμενον. ἱεουργὸν ἱερώτατον, θαυματουργὸν ὑπερθαύμαστον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί προσαγορεύσω σε Ὅσιε; ὁδηγὸν τῶν πλανωμένων, καὶ νοσοῦντων ἰατρόν. χορηγὸν τῶν πρὸς τὴν χρείαν, τοῖς αἰτοῦσι δασιλῆ. διώκτην, τῶν δαιμόνων ἰσχυρότατον. ἀλείπτην, τοῦ Μαρτύρων ἀγωνίσματος. προφητικῶς διαλάμποντα, χαρίσασιν ἀξιάγαστε. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσείπω Γρηγόριε; καθαιρέτην τῆς ἀθέου, δυσσεβείας καρτερόν· ὀριστήν τῆς εὐσεβείας, καὶ διδάσκαλον ἐθνῶν· εἰρήνης, βραβευτήν ἀκαταμάχητον· πολέμων, καταλύτην ἀκαθαίρετον· ἐν ὄρεσι δίκαιτῶμενον, καὶ βλέποντα τὰ ἐν πόλεσιν. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Εἰς βάθος θεωρίας ὑπελθὼν πανσόφως, Τεράρχα Χριστοῦ, τὴν θεῖαν ἐμυήθης τῆς Τριάδος φανέρωσιν· καὶ πνεύματι προσβλέπων ἀκλινῶς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τῶν θαυμάτων ἄβυσσον πηγάζεις ἡμῖν· τὴν ὑγρὰν ὑδάτων φύσιν, εἰς λιθῶδη μεταποιήσας, καὶ νεωκόρον πλάνης ἀπαλλάξας ζοφερᾶς, τοὺς διώκτας ἐπεισας πιστοῦσθαι τὴν ἀλήθειαν· καὶ στῦλος εὐσεβείας ἀρετῶν ὀφθεις αὐτοῖς, τῶν θαυμάτων ὑποφήτης ἀνηγορεύθης. Διὸ δυσωποῦμέν σε, μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα δυσωπεῖν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Γνώμη ὀλισθήσας τε, καὶ δουλωθεὶς τῇ τοῦ πλάνου, ἀπάτη Θεόνυμφε, πρὸς τὴν ὑπερθαύμαστον εὐσπλαγχνίαν σου, καὶ θερμὴν δέησιν, Παναγία Κόρη, καταφεύγω ὁ πανάθλιος· Δεσμοῦ με λύτρωσαι, τῶν πειρατηρίων καὶ θλίψεων, καὶ σῶσόν με Πανάμωμε, τῶν δαιμονικῶν ἐπιθέσεων· ἵνα σε δοξάζω, καὶ πόθῳ ἀνυμνῶ καὶ προσκυνῶ, καὶ μεγαλύνω σε Δέσποινα, τὴν ἀειμακάριστον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Εὐλῶ σε κρεμάμενον, μέσον ληστῶν καθορῶσα, ἢ χωρὶς ὠδίνων σε, καὶ φθορᾶς κυήσασα, Μητροπάρθενος, χαλεπῶ βέβληται, τὴν ψυχὴν Κύριε, βέλει λύπης καὶ σπαράττεται, πικρὰ στενάζουσα, σπλάγχνα καὶ καρδίαν τὴν ἄχραντον· καὶ ξέουσα τοῖς ὄνουσιν, ἀφειδῶς τὰς ὄψεις καὶ πύρινα, δάκρυα κενοῦσα, μετ' οἴμωγῆς σοι κέκραγε Σωτήρ· Οἴμοι γλυκύτατον σπλάγχνον μου! πῶς ἀδίκως πάσχεις νῦν;

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Γρηγόρησις Θεοῦ, ἐδόθη σοι σοφὴ κατὰ τὸν Δανιήλ· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνῳ τὸ ἐνύπνιον, οὕτω τὸ τῆς πίστεως μυστήριον ἀπεκαλύφθη σοι· διὸ σωθῆναι πρέσβευε, τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὅσιε Πάτερ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀρχαγγελικὸν λόγον ὑπεδέξω, καὶ χερουβικὸς θρόνος ἀνεδείχθης, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἐβάστασας Θεοτόκε, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ὁρῶσά σε σταυρούμενον, Χριστὲ ἢ σὲ κυήσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὁ ὀρῶ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Απολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν προσευχαῖς γρηγορῶν, ταῖς τῶν θαυμάτων ἐργασίαις ἐγκαρτερῶν, ἐπωνυμίαν ἐκτίσω τὰ κατορθώματα· ἀλλὰ πρέσβευε Χριστιῶ τῷ Θεῷ, Πάτερ Γρηγόριε, φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, μή ποτε ὑπνώσωμεν, ἐν ἁμαρτίαις εἰς θάνατον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὔ ἢ Ἄκροστιχίς·

Τῷ τερατουργῷ Γρηγορίῳ τὸν ἔπαινον ὑφαίνω. Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Τῶν σῶν θαυμάτων ἐν ἔμοι Γρηγόριε, θείαν ἐνέργειαν, περιφανῶς Πάτερ, καὶ τανῦν ἀνάδειξον, ἐκ τοῦ βυθοῦ ῥυόμενος, τῶν παισμάτων με μάκαρ, καὶ σὴ φωτίζων λαμπρότητι, ὅπως ἐπαξίως ὑμνήσω σε.

Ὡς ἐντρεχῆς καὶ νουνεχῆς καὶ φρόνιμος, τὸ τῆς ψυχῆς εὐγενές, τῶν τῆς σαρκὸς μάκαρ, ἡδονῶν προέκρινας, τὰ τῆς σοφίας δόγματα, φιλοπόνως συλλέγων, δι' ὧν ἐκείνη Γρηγόριε, τρέφεται Θεῷ πλησιάζουσα.

Τὴν σωφροσύνην ἀδελφὴν κτησάμενον, ὡς συνεργὸν τῶν καλῶν, σὲ καθορῶν ὄφεις, ὁ δεινὸς Γρηγόριε, σοὶ τοὺς βασκάνους ἡγείρεν· οὓς κατήσχυνας Πάτερ, μακροθυμίᾳ τὸ γύναιον, πάθει συσχεθὲν ἰασάμενος.

Ἐπὶ τῆς ξένης διατρίβων Ὅσιε, πᾶσιν αἰδέσιμος, δι' ἀρετὴν ὠφθης, εὐσεβῆς φιλόθεος, θαυματουργίας χάρισμα, πρὸς Θεοῦ δεδεγμένος, δι' ἧς γνωρίζῃ ὡς ἥλιος, λάμπας ἐν τῷ κόσμῳ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Ῥίζης Ἁγνῆ βασιλικῆς ἐβλάστησας, καὶ Βασιλέα Χριστόν, τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον, ὑπὲρ νοῦν καὶ ἔννοιαν, σεσαρκωμένον τέτοκας, ἐξ ἁγνῶν σου αἱμάτων, διττὸν τὴν φύσιν ὑπάρχοντα, καὶ μοναδικὸν τὴν ὑπόστασιν.

Ῥδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἀνακαθάρας σου τὸν νοῦν, τῆς τῶν παθῶν τρικυμίας, καὶ πανσόφου θεωρίας ἐμπλήσας, ἀνεδειχθῆς εὐπρεπές, σοφίας ἐνδιαίτημα, καὶ προφητείας χάριν, κατεπλουτίσθης Γρηγόριε.

Τῇ θεοπνεύστῳ συγγραφῇ, προσομιλήσας παμμάκαρ, καὶ ποικίλης πολιτείας ἰδέαν, ἐκλεξάμενος σοφῶς, ἐν ἀρετῆς εἰκόνισμα, ἐν σεαυτῷ θεόφρον, ἀπηκριβῶσω Γρηγόριε.

Ὁ θεοφάντωρ μνηθεὶς, τῇ θείᾳ μυσταγωγίᾳ, τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας, κατεφώτισεν ἡμᾶς, Τριάδα ὁμοούσιον, ὁμοφυῆ τε σέβειν, ἄκτιστον καὶ συναΐδιον.

Ὑπὸ θεοῦ ὀδηγηθεὶς, ὡς πόθῳ τοῦτον ζητήσας, τὴν ἀγνὴν καὶ θεοτόκον Μαρίαν, καὶ τὸν γόνον τῆς Βροντῆς, μυσταγωγοὺς ἐκέκτησο, τὸ τῆς Τριάδος φέγγος, σὲ θεορρήμον διδάσκοντας.

Θεοτοκίον.

Ῥάβδον βλαστήσασαν Χριστόν, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας, καὶ χρυσοῦν θυμιατήριον πάντες, σὲ γινώσκομεν Ἀγνή, θείας οὐσίας φέρουσαν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις Κόρη, ἀνθρακα θεομακάριστε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεώσας καταρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέ-

» σει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με

» Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον, ὅτι οὐκ ἔστι

» πλὴν σου, ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Νέος γέγονας Μωσῆς τοῖς ἔργοις, πλάκας πίστεως ἐπὶ τοῦ ὄρους, τῆς μυστικῆς θεοφανείας δεξάμενος, νομοθετούσας λαοῖς τὴν εὐσέβειαν, τοῦ τῆς Τριάδος μυστηρίου Γρηγόριε· ὅθεν ἅπαντες, τιμῶμεν πιστοὶ τὴν μνήμην σου, αἰτοῦντες διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Θεία γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτωρ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι Τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

ᾠδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Γῆν τὴν καλήν, Πάτερ θεόφρον ἐζήλωσας, καὶ τοῦ λόγου, σπόρον εἰσδεξάμενος, εἰς ἑκατὸν εὐαγγελικῶς, πολυπλασιάζεις, εἰσέτι καὶ νῦν Γρηγόριε, προσάγων διδαχαῖς σου, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Τῆ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὡς ἀστραπή, Πάτερ ἐκλάμπας ὁ βίος σου, τῶν δαιμόνων, πλάνην ἐφυγάδευσε· τῷ γὰρ φωτὶ τῆς σῆς ἀρετῆς, τὸ ἐκείνων σκότος, προσομιλήσαι οὐκ ἴσχυσε· διὸ ὁ νεωκόρος, ψυχοφθόρου ἀπάτης, κυλισθεὶς ὡσπερ λίθος φωτίζεται.

Γνόφον φωτός, τοῦ θειοτάτου θεάσασθαι, ἡξιώθης, νόμον τε θεόγραφον, ὡς Μωυσῆς, Πάτερ εἰληφώς, τῆς θεολογίας, τὸ ἀκριβὲς ἐκπεπαίδευσαι· ἐντεῦθεν νομοθέτης, τῆ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἀνεδείχθης θεόφρον Γρηγόριε.

Ῥητορικὴν, ἐρεσχελίαν ἐξέκλινας, καὶ τῷ λόγῳ, Πάτερ τῷ τῆς χάριτος, καταυγασθεὶς, ἀποστολικὴν, ὄντως ἐξουσίαν, κατὰ δαιμόνων ἐπλούτησας· τὴν σὴν γὰρ δραπετεύει, ἀπαστράπτουσιν αἰγλην, ὁ τοῦ σκότους προστάτης Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Ἡ κιβωτός, πόρρωθεν σὲ προετύπωσε, δεξαμένη, νόμον τὸν θεόγραφον, τὴν ἐν γαστρὶ, τὸν ζωαρχικόν, Λόγον συλλαβοῦσαν, ἀνερμηνεύτως Πανάμωμε, τὸν τρέφοντα πλουσίως, τὰς ψυχὰς τῶν βοώντων· Τῆ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ἡδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Γεωργία σῶν λόγων, τὰς κεχερωμένας καρδίας ὠμάλισας, καὶ τὸν θεῖον σπόρον, ἐν αὐταῖς Τεράρχα κατέβαλες, καὶ καρπὸν πολύχουν, τῷ Λυτρωτῆ τὴν σωτηρίαν, τῶν πιστῶν θεορόρημον προσήγαγες.

Ὁ Θεοῦ παραστάτης, ζήλω πυρακτούμενος χρίει σε Φαίδιμος, ἱερέα Πάτερ, τῷ Θεῷ τῷ τὰ σύμπαντα βλέποντι, εὐσεβῶς θαρρήσας, καὶ τῆ σεπτῆ σου πολιτεία, πεποιθὼς θεορόρημον Γρηγόριε.

Ῥοαῖς τῶν σῶν δογμάτων, τὰς εἰδωλικὰς πυρπολήσεις κατέσβεσας, καὶ ταῖς διδαχαῖς σου, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας πάνσοφε, ἀναβάς εἰς ὕψος, ὡς Σαμουὴλ ταῖς θεωρίαις, καὶ ὡς δένδρον φανεὶς τοῖς διώκουσι.

Τεράρχα θεόφρον, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις δεινῶν με λυτρούμενος, τῶν ἐμῶν παισμάτων, τὸ χειρόγραφον Πάτερ διάρρηξον, Τερεὺς ὑπάρχων, καὶ ἐκ Θεοῦ τὴν ἐξουσίαν, εἰληφῶς ἀφιέναι τὰ πταίσματα.

Θεοτοκίον.

Ἐραιώθης Παρθένε, τοῖς τῆς παρθενίας σου ἀχράντοις κάλλεσι, καὶ τῆς πρώτης Εὐίας, περιέστειλας αἴσχος τὸ δύσμορφον, τὸν Χριστὸν τεκοῦσα, περιβολὴν ἀθανασίας, χαριζόμενον τοῖς σὲ γεραίρουσιν.

Ἦδῃ σι'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὴν λίμνην θαυματουργῶν, ἀδελφοκτόνον ἐξήρανας, καὶ ποταμοῦ τὰς ὀρμάς, ἀνέστειλας πάνσοφε, τὴν ῥάβδον πηξάμενος, τὴν καὶ δενδρωθεῖσαν, θείῳ νεύματι Γρηγόριε.

Ὁ ζῆλος ὁ τοῦ Θεοῦ, κατέφαγέ σε Γρηγόριε· μὴ καρτερῶν γὰρ ὄραν, Θεὸν ὑβριζόμενον, λαὸν ματαιόφρονα, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, θεορόρημον ἐξωλόθρευσας.

Νενέκρωται βουληθεῖς, ἐξουθενεῖν σε ὁ δαίλαιος, Ἑβραῖος ὁ δυσσεβῆς, Θεοῦ σε δοξάζοντος, θεόφρον Γρηγόριε, τῶν αὐτοῦ δογμάτων, πληρωτὴν ἀναδεικνύμενον.

Θεοτοκίον.

Ἐπῆλθε τὸ παντουργόν, ἐπὶ σὲ Πνεῦμα Πανάμωμε, καὶ Λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ, ἐν σοὶ κατεσκήνωσε, καὶ σὰρξ ἐχρημάτισεν, ἀνεκδιηγήτως, διαμείνας ἀναλλοίωτος.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ

» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-

» ρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Θαυμάτων πολλῶν, δεξάμενος ἐνέργειαν, σημείοις φρικτοῖς, τοὺς δαίμονας ἐπτόησας, καὶ τὰς νόσους ἤλασας τῶν ἀνθρώπων, πάνσοφε Γρηγόριε· διὸ καλῆ θαυματουργός, τὴν κλῆσιν ἐξ ἔργων κομισάμενος.

Ὁ Οἶκος.

Πόθεν ἀπάρξομαι τοὺς ἐπαίνους ἐξυφαίνειν ὁ τάλας, καθορῶν τὰ πολλὰ καὶ ὑπερθαύμαστα πράγματα; Ἐὰν ἀπὸ τοῦ βίου τοῦ Ὀσίου ἐγχειρήσω, τὸ σύνολον οὐκ ἰσχύω· πάντα γὰρ νοῦν ὑπερβαίνει ὁ ἔνθεος βίος αὐτοῦ. Ἐὰν ἀπὸ τῶν θαυμάτων, καὶ ἐν τούτῳ λοιπὸν αἰσχυνθήσομαι· ὑπὲρ τὴν ψάμμον γὰρ ὑπάρχουσι· διὰ τοῦτο ἀκούει θαυματουργός, τὴν κλῆσιν ἔργων κομισάμενος.

Συναξάριον

Τῆς ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, Ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ὁ Γρηγόριος, θαυματουργῶν καὶ πάλαι,

Θεῶ παραστάς, θαυματουργεῖ τι πλέον.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ τε μέγας θάνε Θαυματουργός.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐξ Ἑλλήνων γεννητόρων· τῆς δὲ τῶν κρειπτόνων μερίδι εὐθύς προσθεὶς ἑαυτόν, τὴν ἀληθῆ κατὰ Χριστὸν πίστιν ἐπέγνω· καὶ προΐουσης τῆς ἡλικίας, τὰ τῆς εὐσεβείας αὐτῷ συνηξάνετο. Μεγέθει δὲ καὶ πλήθει θαυμάτων, ἃ κατειργάσατο, ἐπάνυμον ἔσχεν ὁ λέγεται. Ἐτι γὰρ τῆς σχολῆς συνήθως φοιτῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ παιδείας μεταλαμβάνων τῆς κατὰ φιλοσοφίαν, ἐταιρικὸν γύναιον ἐκ συνθήματος ἐπὶ διαβολῇ αὐτῷ προσελθόν, τῶν συμφοιτητῶν εἰς τοῦτο αὐτὴν παρακινήσαντων, καὶ δαίμονι διὰ τὴν συκοφαντίαν ληφθὲν καὶ εἰς γῆν σπαραττόμενον, ἰάσατο διὰ προσευχῆς. Οὗτός ποτε τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ἅμα Ἰωάννη τῷ Θεολόγῳ εἶδε καθ' ὕπαρ, μουσντίας αὐτῷ τὸ τῆς Τριάδος μυστήριον. Καὶ μετὰ τὸ Ἐπίσκοπον αὐτὸν χειροτονηθῆναι παρὰ Φαιδίου τοῦ Ἀμασίας Προέδρου, ἐν τῷ ἀπιέναι εἰς τὴν λαχοῦσαν Ἐκκλησίαν, καὶ μετὰ τὸ ἀπελθεῖν, ἀκοῆς ἀνώτερα καὶ μείζονα πίστεως θαύματα πεποιηκέναι λέγεται.

Λίθον γὰρ βουνῶ παραπλήσιον διὰ προσευχῆς ἐκίνησε καὶ πρὸς ἕτερον μετήγαγε μέρος. Καὶ ἐν τινι εἰδωλείῳ ὁ Ἅγιος κατὰ πάροδον εἰσελθὼν, ἐξήλασεν ἐκεῖθεν τὰ δαιμόνια· ὑποχωρήσαντος δέ, εἰσελθεῖν ἐν αὐτῷ πάλιν οὐκέτι ἠδύναντο. Τοῦτο μαθὼν ὁ νεωκόρος, κατὰ τοῦ Ἁγίου ὠργίζετο. Τοῦ δὲ Ἁγίου ἐν χάρτη γράψαντος Γρηγόριος τῷ Σατανᾷ, εἰσελθε· καὶ τοῦτον ἐν τῷ ναῶ θέντος τοῦ νεωκόρου, καὶ τῶν δαιμόνων εἰσελθόντων, τῷ τοιοῦτῳ θαύματι ὁ νεωκόρος καταπλαγεῖς, ἀντὶ τοῦ λατρευτῆς εἶναι δαιμόνων, Χριστοῦ μαθητῆς εὐθύς ἀναδείκνυται, τῷ μεγάλῳ προσελθὼν Γρηγορίῳ. Καὶ λίμνην, θαλάσση κυμαίνουσαν ἴσα, μίαν νύκτα διακαρτερήσας τῆς προσευχῆς, ἀνικμον καὶ χέρσον ἀπέδειξε, τῶν δύο ἀδελφῶν ἀντιποιοιμένων τῆς λίμνης τὸν κατ' ἀλλήλων συναποξηράνας θυμόν, πολεμικῶς καὶ ἀδιαλλάκτως ἐχόντων. Ἐτι δὲ καὶ τοῦ ποταμοῦ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω φορὰν ἀπέσχε, τῶν προσοίκων αὐτοῦ δεηθέντων, κατὰ τῆς διαβρόχου γῆς καὶ συρφετώδους ἐρείσας τὴν βακτηρίαν καὶ προσθεὶς τῷ θαύματι θαῦμα· τό τε γὰρ ῥεῖθρον ὀρᾶται ἀναχαιτιζόμενον, ὥσπερ δεδοικὸς προσψαῦσαι τῆς ῥάβδου, καὶ ἡ ῥάβδος, ἥδη οὔσα ξηρὰ καὶ τῆς φυσικῆς ὑγρότητος ἄμοιρος, εἰς εὐθαλὲς ἐγένετο δένδρον. Καὶ οὐδὲ ὁ χρόνος λύμη τῷ θαύματι γέγονεν, ἀλλὰ καὶ νῦν, ὡς φασί, τοῦ ποταμοῦ τὴν εἰς τὰ πρόσω φεύγοντος πρόοδον, καὶ τοῦ δένδρου τοσοῦτοις ἐξαρκούντος ἔτεσιν, ἢ τοῦ Χριστοῦ δύναμις διὰ τοῦ μεγάλου Γρηγορίου κηρύττεται. Καὶ πρὸς τούτοις, ὁ ὑποκριθεὶς Ἑβραῖος τὸν νεκρόν, ἐν ὑπίῳ καὶ ἐκτεταμένῳ σχήματι, διὰ προσευχῆς αὐτοῦ, αὐτὸ

τοῦτο κατ' ἀλήθειαν γέγονεν, ὅπερ ἐσηματίζετο. Ἐνομίσθη δέ ποτε ἐν τῷ ὄρει, ἐστῶς καὶ προσευχόμενος δένδρον τοῖς διώκουσι. Καὶ λοιμὸν τοῖς ἀπίστοις ἐπήγαγε, καὶ προσελθόντας τῇ πίστει τοῦ θανάτου ἀπήλλαξεν. Ἐν δὲ τῷ μέλλειν πρὸς Κύριον ἐκδημεῖν, εὐχαριστηρίους ἀφῆκε φωνάς, ὅτι τὴν πόλιν αὐτοῦ πολυάνθρωπον οὔσαν, καὶ τοσοῦτον τῇ ἀσεβείᾳ καὶ ἀπιστίᾳ πλήθουσεν, ἐπὶ τῆς ἐναντίας τάξεως κατέλιπεν. Ὅσους γὰρ εὔρε τοὺς παραδεξαμένους τὴν πίστιν, τοσοῦτους τοὺς παραμεμενηκότας τῇ ἀπιστίᾳ κατέλιπε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὀσίου καὶ Ὁμολογητοῦ Λαζάρου, τοῦ Ζωγράφου.

Στίχ. Οὐ ζωγραφεῖ σε Λάζαρος καὶ νῦν, Λόγε,

Ἀλλὰ βλέπει σε ζῶντα, μὴ ληπτὸν χροαῖς.

Οὗτος νηπιόθεν τὸν μονήρη βίον ὑπέρχεται καὶ ζωγραφικὴν ἐπιστήμην ἐκπαιδεύεται, καὶ πρὸς τῇ σκληραγωγίᾳ καὶ ἐγκρατείᾳ, καὶ τῆς ἐλεημοσύνης ἐπεμελεῖτο· διὸ καὶ τὸ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα δέχεται. Ἐντεῦθεν κατὰ πασῶν τῶν αἰρέσεων ἀποδύεται· καὶ τοσαύτας θλίψεις, οὐ μόνον παρὰ τῶν τὰ Εὐτυχοῦς καὶ Νεστορίου καὶ Διοσκόρου φρονούντων, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἀθέων Εἰκονομάχων ὑπέμεινεν, ὅσας οὐδέ ἐστὶν εἰπεῖν. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν πρεσβυτέραν Ῥώμην στέλλεται, τῶν Πατρικῶν καὶ Ἀποστολικῶν ὑπερμαχήσων δογμάτων. Καὶ μεγαλοπρεπῶς ὑποστρέψας, αὐθις τῶν αὐτῶν ἕνεκεν ὑποθέσεων ἐπὶ Ῥώμην ἀπαίρει. Καὶ περὶ τὰ μέσα που τῆς ὁδοῦ, ἀνωμαλίας τινὸς αὐτῷ περὶ τὸ σῶμα γενομένης, τελευτᾷ ἐν Χριστῷ. Καὶ τὸ τίμιον αὐτοῦ σῶμα ἀνακομισθέν, ἐν τῇ μονῇ τοῦ Εὐάνδρου κατετέθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ὀσίων Ζαχαρίου τοῦ Σκυτοτόμου καὶ Ἰωάννου· καὶ διήγησις ὠφέλιμος.

Στίχ. Ὁ Ζαχαρίας καὶ Ἰωάννης ἅμα,

Χερουβικὸν νοῦν ἔσχον ἐξ ἀγρυπνίας.

Ἄνθρωπος τις τῶν κατὰ κόσμον περιφανῶν, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης, πάντων καταφρονήσας καὶ τὸν λιτὸν μετερχόμενος βίον, ἔργῳ τὴν τῶν ἀγαθῶν πρὸς ἑαυτὸν ἐπεσπάσατο μετουσίαν, ἐπαγρυπνῶν ἐν ταῖς προσευχαῖς καὶ νήφων τοῖς ἐπίπροσθεν αὐτῷ κατορθώμασιν. Ὡς δὲ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἐν ταῖς αὐλαῖς Κυρίου παννυχίζειν ἀπαραίτητον ἦν αὐτῷ, μιᾷ τῶν νυκτῶν ἀφίκετο πρὸς τὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου Σοφίας ναὸν τὸν ἐν τῷ Βυζαντίῳ. Καὶ τὰς πύλας ἤδη κεκλεισμένας εὕρων, ἐν τῷ πλησίον σκάμνῳ κεκμηκῶς ἀνεπαύσατο, ὑποψιθυρίζων τὴν ἐκ τύπου αὐτοῦ Ἀκολουθίαν. Καὶ ὡς ἐν τούτοις ἦν, λαμπηδόνα φωτὸς ἕξωθεν ἐρχομένην ὀρᾷ. Ἐπιστήσας δὲ τὸν ὀφθαλμὸν, ἄνδρα τινὰ σεμνὸν ἐπόμενον τῷ φωτὶ κατενόει. Καὶ περιχαρῆς ὡς περ ἐπὶ τῷ θεάματι γεγονώς, συνέστειλε μᾶλλον ἑαυτόν, γνῶναι θέλων τοῦ ἐρχομένου τὸ ἀποτέλεσμα. Ὡς δὲ λοιπὸν ἐκεῖνος ἤδη, τοῦ φωτὸς πορευομένου, πρὸς

τὰς κεκλεισμένας πύλας ἀφίκετο, ἐπ' αὐτῇ τῇ φλιῶ προσκλιθεὶς καὶ ἱκανῶς προσευξάμενος, ὑψοῦ τὰς χεῖρας μετεωρήσας, τὸ χριστοφόρον σημεῖον ταῖς πύλαις διαχαράττει, καὶ παραυτικά σὺν τῷ φωτὶ ἀκωλύτως εἰσῆλθε. Καὶ πάλιν ἐπ' αὐτῷ τῷ ἐδάφει καταβαλὼν ἑαυτόν, ἐν ᾧ ἄνωθεν ἡ τῆς Θεομήτορος εἰκὼν ἐκτετύπεται, καὶ ἀναστάς, ὁμοιοτρόπως καὶ ταύτας τὰς πύλας ἠνέφξε. Καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ νάρθηκι πρὸς τὰς ἀργυρέας πύλας, ἱκανῶς, ὡς ἔδοξε τῷ ὁρῶντι, προσηύξατο. Καὶ πάλιν ὁρᾷ τὸν αὐτὸν διὰ τῆς σφραγίδος καὶ ταύτας τὰς ὠραίας ὑπανοίξαντα πύλας καὶ φωτοειδῆ ὄλον ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ εἰσερχόμενον καὶ κατὰ τὸ μεσαίτατον τοῦ ναοῦ ὑψοῦ τὰς χεῖρας διάραντα καὶ τὸν Θεὸν ἐξευμενιζόμενον. Ὅτε δὲ τὰς εὐχὰς τῷ Θεῷ ἀπέδοτο, πάλιν νοστήσας, τὸ ἔσχατον τοῦ ναοῦ καταλαμβάνει προαύλιον, τῶν πυλῶν πάλιν ὑπὸ τῆς θείας ἐνεργείας ἀποκλεισθεισῶν. Ἴστατο οὖν ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἀποσκοπῶν, ὡς ἔλεγεν, ὅποι τὴν πορείαν ἔχει ὁ τοῦ ναοῦ ἐξελθὼν. Ὡς δὲ λοιπὸν τὴν κατ' εὐθειᾶν ὁδὸν ἐβάδιζε, μὴ ὀκλάσας ὁ Ἀβραμιαῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἐπηκολούθει καταμαθεῖν βουλόμενος, ποῦ ἄρα ὁ τοῦ Θεοῦ ἱερὸς ἀποκρύπτεται μαργαρίτης. Ὡς δὲ τῆς ὁδοῦ μικρὸν ὑποκλίνας ὁ φαινόμενος, πρὸς τὸ κάταντες τοῦ Μάρτυρος Τουλιανοῦ τῶν βαθμίδων ἐγένετο, πρὸς τι σμικρότατον τῶν ἐκεῖσε οἴκημα ἐπιστὰς καὶ τὸ τῆς ἔνδον οὔσης γυναικὸς ὄνομα, Μαρία, σιγηρᾷ τῇ φωνῇ καλέσας καὶ τῇ χειρὶ κρούσας εἰσῆλθε, τότε τὸ περιαστράπτον φῶς τὸν ἄνδρα κατὰ τὴν ὁδόν, ὑπεξιδὼν ἀνεχώρει, καὶ ἐν ἀμφοτέροις ἐκείνοις ἡ οὔσα νυξ ἐγνωρίζετο. Ἀλλὰ τὸ γύναιον ἐπιδραμὸν μετὰ τῆς φωταγωγοῦ λυχνίας τῷ εἰσελθόντι προσήνεγκεν. Ὁ δέ, μηδὲ τῇ κλίνῃ προσκλιθεὶς μὴτ' ἄλλως πως τὸ σῶμα διαναπαύσας, πρὸς ἐργασίαν ἐτράπη· σκυτοτόμος γὰρ ἦν καὶ δερμάτων διαρράφεύς.

Τότε ὁ ἐπακολουθῶν αὐτῷ ἀξιομνημόνευτος Ἰωάννης, ἀνερευθριάστως τῇ κέλλῃ προσέλαβε, καὶ τῇ γῆ προσκλιθεὶς, τοῦ ἀοιδίου δάκρυσι τοὺς πόδας κατέβρεχε. Μὴ ἀποκρύψης ἀπ' ἐμοῦ, λέγων, ὅς τις εἶ καὶ τίς σου ἡ ὑψηλὴ ἐργασία ἢ εἰς τὸν Θεόν, δι' οὗ τὰς ἐξαισίους δυνάμεις, ἄς εἶδον, πεποίηκας. Καὶ ὁ ταπεινόφρων ἐκεῖνος· Συγχώρησον, γέρων, διὰ τὸν Κύριον· ἁμαρτωλὸς εἰμι ἄνθρωπος, μηδὲν ἀγαθὸν ἐργασίας ἐπιφερόμενος· τίς γὰρ εἰμὴ ἰδιώτης ἐγώ; ἢ πόθεν μεμάθηκα, τυποῦσθαί τισι καὶ κανονίζειν, ἐπιδεῆς ὢν καὶ οἰκτρᾶς ἐργασίας ἐπειλημμένος; Πεπλάνησαι ἄνερ, πεπλάνησαι, φάντασμα μᾶλλον ἰδὼν καὶ οὐκ ἀλήθειαν. Τότε ὁ γέρων τοῖς δάκρυσι προσέθηκε δάκρυα, μὴ ἐνδοῦς ὀρκίζων εἰς τὸν Θεόν, εἰπεῖν τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ τὸ περίδοξον· Εἰ μὴ γὰρ ἔργον τοῦτο τῆς προνοίας ἦν, τοῦ γνωσθῆναι τὰ κατὰ σέ, ἔλεγεν, οὐκ ἂν ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος θεωρὸς τοιούτων μυστηρίων ἠξιώθην γενέσθαι. Τότε ὑπὸ τῶν ὀρκῶν ὡς περ στενούμενος ὁ ἀνὴρ, ἀναστὰς ὄθεν ἐκάθητο καὶ μετάνοιαν πρῶτον τῷ γέροντι ποιησάμενος, οὕτως ἤρξατο λέγειν·

Οὐδὲν ἕτερον ἐπὶ γῆς κατόρθωμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, κέκτημαι, ἀδελφέ μου, συγχώρησον, εἰ μὴ τὸ ταῖς ἁμαρτίαις μου συμφύρεσθαι καὶ τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι. Ἐκ δὲ τῆς τοῦ Θεοῦ μου

ἀγαθότητος, ὁψέποτε τῆς γεέννης τὸν φόβον λογισάμενος, ταύτην ἦν ὀρᾶς ἀδελφὴν, γυναῖκα ποτὲ προσαγόμενος, τὸ καθαρὸν τέως τῆς σαρκὸς οὐκ ἐμόλυνα, ἀλλ' ἐξίσου τῇ ἀγνεΐᾳ στοιχήσαντες, ὡς στειρευούσῃ ταύτῃ, τὸ πρᾶγμα τοῖς γνωρίμοις ἐναπεκρύψαμεν, καὶ μέχρι τῆς δευῖρο, διὰ τὸν πόθον τοῦ πλάσαντος, τῆς σαρκικῆς μίξεως καθαρεύομεν. Προσθήσω δέ σοι καὶ ἕτερον διὰ τὴν τοῦ ὄρκου ἀσφάλειαν. Ὁ ἐμὸς ἅπας βίος οὐδὲν πλέον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἰμὴ τριμήσιον· καὶ τοῦτο μεταχειριζόμενος δέρμασι, κοπιῶ ἐργαζόμενος· καὶ τὴν ἐκ τούτου πρόσοδον, ἰσοτάλαντον τίθημι, τὸ πρῶτον καὶ τιμιώτερον τῷ Χριστῷ, τῇ δὲ ἡμετέρᾳ χρεΐα τὸ δεύτερον. Καὶ οὕτως ἀεὶ συντηρούμενος, τὸν κριτὴν καθ' ἐκάστην, καὶ τῶν φορολόγων πνευμάτων τὰς ἐφόδους φαντάζομαι.

Καὶ συμπεράνας ὧδε τὸν λόγον, ἀλλήλους κατασπασάμενοι καὶ πρὸς γῆν κατανεύσαντες, ἐν εἰρήνῃ τῆς κέλλης ὁ ἱερὸς ὑπανεχώρει ἀνὴρ. Καὶ ὁ μὲν, ἀπελθὼν ἐν ᾧ τὴν ξενίαν ἐκέκτητο, τῷ Θεῷ ηὐχαρίστει ἐν οἷς τεθέαται μεγαλείοις. Ὁ δὲ θαυμάσιος ἐκεῖνος σκυτεὺς καὶ ἀληθῶς ἀφιλόκομπος, τῆς ἀνθρωπίνης δόξης φεύγων τὸ δέλεαρ, μετανάστης τῆς κέλλης ἐγένετο, ἄγνωστος πᾶσι τὸ παράπαν γενόμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὄσιος Λογγῖνος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐχεις ἀθλητὴν, Χριστέ, Λογγῖνον μέγαν·

Ἐχεις δὲ καὶ Λογγῖνον Ἀσκητὴν μέγαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Γεννάδιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Γεννάδιος εὔρε τὴν Ἐδὲμ στέφος,

Φανεῖς νοητὴν πρὸς παλαίστραν γεννάδας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάξιμος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Μάξιμος ὠδίνησε, καὶ τεκῶν τέκνα

Πράξεις ἀγνάς, ἄπεισιν ἀγνὸς ἐκ βίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὄσιος Τουσιτῖνος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀσκητικὸς ἄγρυπνος ὀφθαλμὸς μύει,

Τουσιτῖνος, τὸ θαῦμα τῶν ἡσκηκότων.

Ὁ ὄσιος Γεννάδιος, ὁ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Βατοπεδίου ἀσκήσας, καὶ δοχειάρης αὐτῆς ὢν, ὁ ἀξιωθεὶς ἰδεῖν πίθον κενὸν βλύζοντα ἔλαιον, διὰ θαύματος τῆς Θεοτόκου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Γεννάδιος εἶδε θαῦμά τι ξένον,

Πίθον κενὸν βλύζοντα· Ἀγνῆς ἡ χάρις.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Πατέρων τὸ καύχημα, καὶ Διδασκάλων τὸ σεμνολόγημα, φωστῆρ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς εὐσεβείας στυλὸς ἀκράδαντος, σὺ καθωράθης, κραυγάζων Γρηγόριε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀστράψας τοῖς θαύμασι, τὴν οἰκουμένην ἐφωταγώγησας· διὰ τοῦτο Θεόφρον, συναθροισθέντες σὲ μακαρίζομεν, οἱ τῶν σῶν λόγων, τρυφῶντες καὶ ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τάματα Πάνσοφε, τοῖς ἀσθενοῦσι πᾶσιν ἐπήγασας· ἐξεχύθη γὰρ χάρις, δαψιλεστάτη σοῦ ἐν τοῖς χεῖλεσι, θαυματουργίας, δι' ἧς ἀνεκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νῦν πάντα πεπλήρωται, φωτὸς τοῦ Θείου, διὰ σοῦ Πάναγνε· σὺ γὰρ πύλη ἐφάνης, δι' ἧς τῷ κόσμῳ Θεὸς ὠμίλησε, καταφωτίζων τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Οἱ διὰ σοῦ πλουτήσαντες, τῆς Τριάδος τὴν ἔλλαμψιν, τῆς ὁμοουσίου, καὶ σεπτῆς Γρηγόριε, τὴν σὴν νῦν πανήγυριν, ἐπιτελοῦντες χάριτι, θαυματουργικῇ, καταλαμφθῆναι αἰτούμεν, βοῶντες· Τὸν Δεσπότην, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεοφάνες ὡς ἔσοπτρον, δεδεδεγμένος πανόλβιε, τὰς μαρμαρυγὰς, τῆς ἀρχικῆς Θεότητος, τὸν κόσμον ἐφώτισας, ἀντανεκλάσεις πέμπων φωτός, τοῖς μελωδικῶς, ὀρθοδοξίᾳ βοῶσιν· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑπὸ Θεοῦ σκεπόμενος, εὐσεβείας ὑπόθεσις, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐφρουρήθης πάνσοφε, εἰς ὄρος ἰστάμενος, ὡς νομοθέτης ἄλλος Μωσῆς, Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἐκδιδάσκων, Γρηγόριε κραυγάζειν, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς ἀδύτου γέγονας, ἐνδιαίτημα Πάναγνε, ταῖς τῆς παρθενίας, καλλοναῖς ἀστράπτουσα, καὶ πάντας κατηύγασας, τοὺς Θεοτόκον σε ἀληθῆ, καθομολογοῦντας, ἐκ ψυχῆς καὶ βοῶντας· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-

» νος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
 » δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, Τὸν Δη-
 » μιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλο-
 » γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
 » πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἀρίστης πολιτείας λάμπας φωτί, νῦν φωτὶ τῷ μεγάλῳ παρέστηκας,
 θεουργικαῖς, θαυματοποιαῖς ὡς νικητῆς, κατεστεμμένος ὄσιε, Πάτερ
 ἱεράρχα θαυματουργέ, Γρηγόριε θεόφρον, φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας, τῶν
 Ὁρθοδόξων ἐγκαλλώπισμα.

Ἰθύνεσθαι δυσώπει σαῖς προσευχαῖς, τὸ βασίλειον νῦν ἱεράτευμα, τὸ
 ἐκλεκτόν, καὶ ἡγιασμένον θαυματουργέ· καὶ τοὺς πιστῶς τὴν μνήμην
 σου, νῦν ἐπιτελοῦντας ἐπιτυχεῖν, τῆς ἄνω βασιλείας, Γρηγόριε
 θεόφρον, ἀξιωθῆναι καθικέτευσε.

Νικήσας τῶν δαιμόνων τὰς προσβολάς, καὶ σαρκὸς ὑποτάξας τὸ
 φρόνημα, καὶ ἱερεὺς, ἄκακος καὶ ὄσιος, γεγονώς, δικαιοσύνης
 ἔνδυμα, περιβεβλημένος θαυματουργέ, παρίστασαι τῷ θρόνῳ, τοῦ
 πάντων Βασιλέως, νῦν παρῶρησίῃ παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ῥράθης ᾧ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν
 ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, πάντων
 πρὸ αἰῶνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ
 καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-
 » γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σω-
 » ματικῶς· καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα
 » τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
 » πων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Τὸν ἐν ποικίλοις θαύμασιν Ἱεράρχην, ἀναφανέντα δόκιμον ἐν τῷ
 κόσμῳ, θεῖαις εὐφημήσωμεν μελωδίαις, Γρηγόριον φιλέορτοι· ὅπως
 ταῖς τούτου πρεσβείαις, λάβωμεν λύσιν πταισμάτων.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῆς ζωῆς τῆς θείας καὶ μακαρίας, φθονήσας μοι τῆς πάλαι ἐν Παραδείσῳ, ἐχθρὸς ὁ δολιώτατος καὶ πανοὔργος, καὶ τῆς Ἐδὲμ ἐξόριστον, ποιήσας με θανατοῦται, τῆ σῆ γεννήσει Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις θεολογίαις σαφῶς, ἱερωτάταις ἱερῶς σεμνυνόμενος· ὁ στυλὸς τῆς Ἐκκλησίας· ἡ τῶν δογμάτων κρηπίς· τὸ τοῦ Παρακλήτου θεῖον ὄργανον· ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος· ἡ κιθάρα τοῦ Πνεύματος· ποιμὴν ὁ μέγας, καὶ Χριστοῦ Ἀρχιποίμενος, θρέμμα γνήσιον, καὶ ἀρνίον πραότατον· κρήνη ἀναβλυστάνουσα, δογμάτων τὰ νάματα, καὶ ἰαμάτων τὰ ρεῖθρα, ἱερομύστα Γρηγόριε· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις Τεραρχῶν καλλονή· τῶν ἀρετῶν τὸ διαυγὲς καταγώγιον· ἡ στάθμη τῆς Ἐκκλησίας· ἱερωσύνης κανὼν· ποταμὸς ναμάτων θείων ἐμπλεως, ἐξ ὧν καταρδεύεται, ἡ ὑφήλιος ἅπασα, πρὸς εὐκαρπίαν, ψυχικὴν καὶ σωτήριον, καὶ αἰρέσεων, ἀποπλύνεται βόρβορος. Ἀνθρωπε ἐπουράνιε, ἐπίγειε ἄγγελε, στόμα τὸν νόμον τὸν θεῖον, ἐμμελετήσαν Γρηγόριε, Θεοῦ κληρονόμε, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅμβροις σῶν ἱερῶν προσευχῶν, λίμνην ἐξήρανάς ποτε μάχης πρόξενον· καὶ ρεῖθρον τῆ δενδρωθείση, ῥάβδῳ ἀτάκτως σοφέ, ἐπικλύζον εἰργεῖς θεία χάριτι· βωμοὺς κατηδάφισας, τῶν δαιμόνων Γρηγόριε· τῆς ἀπιστίας, τὸν χειμῶνα διέλυσας, θερμοτάταις σου, πρὸς Θεὸν παρακλήσεσι· θαύμασιν ἐβεβαίωσας, ψυχὰς καὶ προσήγαγες, τῷ Εὐεργέτῃ τῶν ὄλων, παρ' οὗ τὸν ἄξιον εἴληφας, μισθόν· ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν περιβόητον ἐν θαύμασιν Τεράρχην, καὶ τὰ ἄψυχα αἰδούμενα, παραδόξως μετεβάλλετο· λίμνη γὰρ ἐχερσοῦτο, ἀδελφοὺς νουθετοῦσα· ῥάβδος δὲ ἐδενδροῦτο, ποταμὸν χαλινοῦσα· λίθος λόγῳ μετετέθη, μεταφέρων τοὺς ἀπίστους πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ ἐπίγνωσιν· δι' ἧς τὸ μέγα ἔλεος, παράσχου ὁ Θεὸς ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε, ἰατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν· ἐν αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες, ψυχικῶν νοσημάτων λυτρούμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἐμμανουὴλ ἄμνον Θεοῦ καὶ Λόγον, βλέπουσα σαρκὶ κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, Ἀμνὰς ἢ μόνη ἀμίαντος καὶ Παρθένος, λύπη συνείχετο δακρύουσα.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν,

τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τερωσύνης τὴν ψῆφον, θεόθεν δεξάμενος, καὶ τὸ θεῖον δέρας ἐξ ὕψους περιβαλόμενος, τοὺς πρὶν τῆς ἀπιστίας υἱούς, τέκνα φωτός, καὶ κληρονόμους ἀνέδειξας Θεοῦ, σοφίας χάριτος, ἐκχυθείσης ἐν χεῖλεσί σου, παραδόξων πραγμάτων αὐτουργέ, Κυρίου Γρηγόριε· διὸ καὶ νῦν ἐν τῇ μνήμῃ σου, αἴτησαι Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Σταυρούμενον βλέπουσα, ἡ παναμώμητος Δέσποινα, τὸν Δεσπότην τῆς κτίσεως, θρηνοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι θεῖον Τέκνον! πῶς φέρεις ὀδύνας, Θεὸς ὑπάρχων ἀπαθής; Ἀγγέλων τάξεις τρόμφ ἐξέστησαν, ὀρῶσαι τὸ μυστήριον, τῆς σῆς ἀφάτου σταυρώσεως, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ἰη' τοῦ Αὐτοῦ Μηνος

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Πλάτωνος

καὶ Ῥωμανοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'.

Τοῦ Ἁγίου Πλάτωνος

Ἦχος πλ. δ'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πλήρης γενναίου φρονήματος, τὴν τῶν μελῶν ἐκκοπήν, καὶ τομὴν τὴν τοῦ σώματος, καὶ τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον, τὸν λιμὸν καὶ τὸν θάνατον, ἀνδρειοτάτη γνώμη ὑπέφερες, τὴν δι' αἰῶνος ἀποκειμένην σοι, δόξαν θηρώμενος, τὴν μὴ διαπίπτουσαν, καὶ προορῶν, τὴν διαιωνίζουσαν, μακαριότητα.

Πᾶσαν ὑπερβὰς τὴν αἴσθησιν, καὶ πρὸς τὴν ἄνω ζωὴν, μεταθεὶς τὴν διάνοιαν, λογισμῶ θεόφρονι, καὶ ψυχῇ μεγαλόφρονι, τῆς εὐτελείας καὶ ταπεινότητος, τῶν ὀρωμένων καταπεφρόνηκας· ὄθεν ξεόμενος, καὶ πυρὶ φλεγόμενος, ὑπὲρ Χριστοῦ, Μάρτυς ἀνδρικότατα, διεκαρτέρησας.

Πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἔφοδον, καὶ διωκτῶν τὰς ὀρμάς, καταλύσας τῇ χάριτι, τὸν τῆς νίκης στέφανον, ἀνεδήσω πανόλβιε, τῆς ἀκηράτου ἀγαλλιάσεως, καὶ τῆς ἀφράστου καταξιούμενος, θείας ἐλλάμπσεως· ἔνθα νῦν γενόμενος, ἀμαρτιῶν, αἵτησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Καὶ τρία τοῦ Ἁγίου Ῥωμανοῦ.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῇ ἀσκήσει πυρούμενος, τῇ ἀθλήσει στομούμενος, ταῖς πολλαῖς κολάσεσι λιπαινόμενος, ξίφος γεγένησαι δίστομον, συγκόπτον τὰς φάλαγγας, τῶν δαιμόνων Ῥωμανέ, Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, θεῖον καύχημα, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας ὠραιότης, τῶν ἐν αἵματι ἰδίῳ, τελειωθέντων πανεύφημε.

Ἀναρτήσει ξεόμενος, καὶ εἰρκτῆ συγκλειόμενος, καὶ τὴν γλῶσσαν ἐνδοξε ἀφαιρούμενος, καὶ παρειάς συντριβόμενος, καὶ τέλος μακάριον, τῇ βιαίᾳ πνιγμονῇ, Ἀθλοφόρε δεχόμενος, ἀπερίτρεπτος, ἀταπείνωτος ὤφθης συνεργία, Ῥωμανέ Πνεύματος Θείου· ὄθεν πιστῶς εὐφημοῦμέν σε.

Ῥητορεύει τὸ νήπιον, καὶ ἐκπλήττει τοὺς ἄφρονας, καὶ σεπταῖς ἐνστάσεσιν ὠραῖζεται, καὶ τελειώσει λαμπρύνεται, πλουτήσαν τὴν εὐκλειαν, τῶν ἀγίων ἀθλητῶν, ὧν τὸν ζῆλον ἐκτήσατο, ἀξιάγαστε, Ῥωμανέ γενναϊόφρον· μεθ' οὗ λύσιν, ὀφλημάτων ἡμῖν πᾶσιν, καταπεμφθῆναι ἰκέτευε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Φοβερὰ καὶ παράδοξα, τὰ τρόπαια Κύριε τοῦ Μάρτυρός σου· τῶν γὰρ ἀλιέων ζηλώσας τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν Σκηνοδόρου θεολογίαν, τὴν Πλάτωνος μυθολογίαν, καὶ τὴν Στωικὴν φλυαρίαν, λόγοις καὶ ἔργοις κατέρραξε· ἀποδαρεὶς δέ, καὶ τὴν κάραν ἐκτιμηθεὶς, τῇ χύσει τῶν αἱμάτων αὐτοῦ, τὸν ἐχθρὸν ἀπέπνιξε. Ἄλλ' ὦ Μαρτύρων τὸ κλέος, ὁ παρρησία κηρύξας τὸ ὄνομα Χριστοῦ τὸ μέγα, αἵτησαι θαυματουργέ, Πλάτων παμμακάριστε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Λαὸν τὸν ἀνομώτατον, ἀδίκως καθηλοῦντά σε, ἐπὶ ξύλου, ἡ παρθένος καὶ ἀγνή, καὶ Μήτηρ σου ὀρῶσα, ὡς Συμεὼν προέφη, τὰ σπλάγχνα Σῶτερ διετέτρωτο.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Χορὸς ἀγγελικὸς. Γερασίμου.

Δυὰς ἡ εὐκλεής, τῶν κλεινῶν Ἀθλοφόρων, ἐδόξασε λαμπρῶς, τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ὁ Πλάτων ὁ ἔνδοξος, Ῥωμανός τε ὁ ἔνθεος, ἐναθλήσαντες, καὶ τὸν ἐχθρὸν καθελόντες· ὄθεν πάντοτε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσι, τὸν μόνον Φιλάνθρωπον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου καὶ τοῦ Ἁγίου Πλάτωνος ὁ παρών, οὔτ' ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῶν σῶν ἐπαίνων, ὦ Πλάτων, μέλπω πλάτος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραά.

Τῆς αἰωνίου βασιλείας ἔνδοξε, τὸ καθαρῶτατον,

χωροβατῶν πλάτος, ἀπὸ πάσης θλίψεως, καὶ πειρασμῶν στενώσεως, τοὺς ὑμνοῦντάς σε σῶσον, ἀνεπιστρόφως ὀδεύοντας, τὴν πρὸς οὐρανὸν τρίβον φέρουσαν.

Ἰσχυρωμένος εὐσεβείας πρόβολος, καὶ πύργος

ἄσειστος, ἀναδειχθεὶς Πλάτων, πᾶσαν ἀγριότητα,

τῶν πειρασμῶν ὑπέμεινας, καὶ τὰς τῶν ἀλγηδόνων, στενοχωρίας ὑπήνεγκας, θείᾳ πλατυνόμενος χάριτι.

Νεανικὴν ἐπιδεικνύς τὴν ἔνστασιν, τὸ τῆς νεκρώσεως, καὶ τῆς φθορᾶς πάχος, διὰ τῆς ἀθλήσεως, ἀπετινάξω Πάνσοφε, καὶ τὸν τῆς ἀφθαρσίας, χιτῶνα περιβαλλόμενος, χαίρων τῷ Δεσπότη παρίστασαι.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συναΐδιον, μονογενῆ Λόγον, ὑπὲρ νοῦν γεγέννηκας, εὐλογημένη Πάναγνε· Θεοτόκον διό σε, ὀρθὰ φρονοῦντες κηρύττομεν, καὶ πανευσεβῶς σε δοξάζομεν.

Ἦδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ὡσπερ ἀνάληγτος πυρός, τὴν φλόγα τὴν δριμυτάτην, καρτερώτατα Παμμάκαρ ὑπέστης, εὐσεβείας προφανῶς, τῷ ζήλῳ πυρπολούμενος, καὶ τῷ πυρὶ τῷ θείῳ, πεπυρσευμένος τῆς πίστεως.

Νεανικῶς ὑπὲρ Χριστοῦ, παμμάκαρ ἠγωνισμένος, οὐρανίους δωρεὰς ἐκομίσω, καὶ στεφάνους παρ' αὐτοῦ, τοὺς ἀεὶ διαμένοντας· καὶ στεφηφόρος ὤφθης, Πλάτων θεόφρον μακάριε.

Ἐπὶ τοῦ ξύλου σοῦ ταθέν, τὸ καρτερώτατον σῶμα, κατεξαίνετο δεινῶς ταῖς αἰκίαις· ἀλλ' ἀντεῖχε τῆς ψυχῆς, ὁ τόνος δυναμούμενος, τῷ τοῦ Δεσπότης φίλτρῳ, καὶ βασιλείας τῷ ἔρωτι.

Θεοτοκίον.

Πύλη φωτὸς φωτιστικαῖς, τοῦ Πνεύματος δαδουχίαις, λαμπρυνθεῖσα Θεοτόκε ὑπάρχεις· διὰ σοῦ γὰρ πρὸς ἡμᾶς, ὁ Λόγος κατελήλυθε, καταφωτίζων πάντας, θείῳ φωτὶ τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέ-

» σει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ

» με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον· ὅτι οὐκ

» ἔστι πλὴν σου, ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν ἀγώνων τῷ πλάτει Μάρτυς σοφέ, πλατυνόμενος πίστει πανευκλεῶς, ἐχθροῦ ἀπεστένωσας, μηχανὰς καὶ ἠφάνισας· καὶ καλῶς τελέσας, τὸν δρόμον τὸν ἔνθεον, Παραδείσου πλάτος, γηθόμενος ἔφθασας· ὅθεν Ἐκκλησία, πλατυσμῷ εὐσεβείας, ἀστράπτουσα σήμερον, ἐορτάζει τὴν μνήμην σου, καὶ βοᾷ σοι μακάριε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡραῖος πεφυκῶς, νεανίας παμμάκαρ, ἐχθρὸν τὸν παλαιόν, πτερνιστὴν ἐτροπώσω, τοῖς πόνοις τοῦ σώματος, καὶ τῷ σθένει τῆς χάριτος· ὅθεν ἄπασα, ἡ Ἐκκλησία συμφώνως, Πλάτων ἔνδοξε, ἐπιτελεῖ σου τὴν μνήμην, Χριστὸν μεγαλύνουσα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἴκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, εἰς βυθὸν ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας Πανάμωμε· καὶ ἐν ᾧρᾳ με, τῆ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, ἐλευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, φρικτῆς ἀποφάσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡ θαύματος φρικτοῦ! ᾧ καινοῦ μυστηρίου! ἐβόα ἡ ἀγνή, καὶ πανάμωμος Κόρη, ἐν ξύλῳ ὡς ἐβλεψεν, ἀπλωθέντα τὸν Κύριον· ὁ τὰ σύμπαντα ἐν τῆ δρακί περιφέρων, ὡς κατάκριτος, ὑπὸ κριτῶν παρανόμων, σταυρῷ κατακρίνεται.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ἀνακραθεῖς, ὅλος ἀγάπη τοῦ κτίσαντος, οὐκ ἠσθάνου, πόνων τῶν τοῦ σώματος, τὴν ἐμπαθῆ, σάρκα καὶ θνητήν, καὶ τοὺς δερματίνους, χιτῶνας ἀποδυσάμενος· τὸ δὲ τῆς σωφροσύνης, καὶ τὸ τοῦ σωτηρίου, ἐνδυσάμενος Πλάτων ἱμάτιον.

Τερουργός, θεῖος ἐδείχθης ὡς ἄμωμον, ἱερεῖον, ἄρσεν τε καὶ τέλειον, ὀλοκαυτῶν, Μάρτυς σεαυτόν, τῷ ὑπὲρ τῆς πάντων, τυθέντι ἀπολυτρώσεως· ψυχὴν γὰρ πυρακτώσας, τοῦ Δεσπότου τῷ φίλτρῳ, φλεγομένης σαρκὸς κατεφρόνησας.

Νέους τοὺς τρεῖς, ἐν Βαβυλῶνι μιμούμενος, τὸ παμφάγον, πῦρ οὐκ ἐδειλίασας, ἀλλὰ στερρόως καὶ νεανικῶς, τούτου ἐκαρτέρεις, τὴν φλόγα τὴν ἀκατάσχετον· διό σε δροσοβόλος, σὺν ἐκείνοις ἀξίως, ὑπεδέξατο θάλαμος ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἐκ φυλῆς, τῆς βασιλίδος ὑπάρχουσα, τὸν τῶν ὄλων, κατεξουσιάζοντα, Λόγον Θεοῦ, τέτοκας ἡμῖν, σάρκα γεγονότα, καὶ μείναντα ἀναλλοίωτον· διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, Παναγία Παρθένε δοξάζομεν.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπάσω.

Νυσταγμὸν σοῖς βλεφάροις, ὕπνον δὲ σοῖς ὄμμασι Μάρτυς οὐκ ἔδωκας, ἕως οὔ τὸν ὕπνον, τὸν μακάριον καὶ ὀφειλόμενον, τοῖς Θεὸν ποθοῦσιν, ἀγαπητοῖς ὕπνωσας Πλάτων, διὰ ξίφους τὴν κάραν τεμνόμενος.

Ὡσπερ ἐν ἀλλοτρίῳ, σώματι πανεύφημε πάσχων ἠγώνισαι, ὡς ἀθλούντων ἄλλων, θεατῆς σὺ γενόμενος ἠθλησας· τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ, πυρποληθεῖς τῶν προκειμένων, αἰκισμῶν οὐκ ἐφρόντισας ἐνδοξε.

Πλοῦτον εὔρες καὶ δόξαν· πλοῦτον ἀναφαίρετον, δόξαν ἀμάραντον, ἐν ἐπουρανίοις, σὺν Ἀγγέλοις χορεύων σκηνώμασι, καὶ τῆς ἀκηράτου, καὶ διαρκοῦς ἀθανασίας, γεγονῶς ἐν μεθέξει πανάριστε.

Θεοτοκίον.

Λύσιν ἁμαρτημάτων, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις παράσχου τοῖς δούλοις σου, ῥυομένη τούτους, πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ τῆς τῶν βλασφημῶν, αἰρετικῶν ἐπικρατείας, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Ἐδῆ στ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἀνώτερος τῶν παθῶν, καὶ τῶν βασάνων γενόμενος, τὰς τῆς σαρκὸς ἐκτομάς, ὑπέφερες ἐνδοξε· Χριστὸν γὰρ συλλήπτορα, συνεργόν τε εἶχες, ἐν ἀγῶσι καὶ ῥωννύντα σε.

Τῷ τῆς ψυχῆς νοερῷ, τῇ εὐπρεπείᾳ τοῦ κτίσαντος, ἐνατενίζων αεί, καὶ κατοπτριζόμενος, τὸ κάλλος τὸ ἄρρήτον, τῆς τῶν ὀρωμένων, εὐτελείας κατεφρόνησας.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχος κιβωτός, τὸν Νομοδότην ἐχώρησας· ὡς ἅγιος δὲ ναός, ἐδέξω τὸν Ἅγιον, γενόμενον ἄνθρωπον, ἐπ' εὐεργεσίᾳ, τῶν ἀνθρώπων Αἰεπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,
 » καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ
 » γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-
 » ρίας μου.

Κοντάκιον. Τοῦ Ἁγίου Ῥωμανοῦ.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστέρα μέγιστον, ἡ Ἐκκλησία, Ῥωμανὲ πανεύφημε, σὲ κεκτημένη ἀληθῶς, φωταγωγεῖται τοῖς ἄθλοισι σου, τὴν φωτοφόρον δοξάζουσα μνήμην σου.

Ἔτερον. Τοῦ Ἁγίου Πλάτωνος.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ ἁγία μνήμη σου, τὴν οἰκουμένην εὐφραίνει, συγκαλοῦσα ἅπαντας, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ σου· ἔνθα νῦν, μετ' εὐφροσύνης συναθροισθέντες, ῥσμασι, σὰς ἀριστείας Πλάτων ὑμνοῦμεν, καὶ ἐν πίστει ἐκβοῶμεν· Βαρβάρων ῥῦσαι τὴν πόλιν σου Ἄγιε.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἑλλήνων λιπῶν ἄπασαν τὴν ματαιότητα, τῶν Χριστοῦ Μαθητῶν τὰ ψυχωφελῆ διδάγματα ἠγάπησε λίαν Πλάτων ὁ θεόφρων· διὸ καὶ ὤφθη

πᾶσιν αἰδέσιμος, καὶ ἄγκυρα πίστεως ἐν τῇ πατρίδι, ἧς καὶ ἡ κλῆσις σαφῶς Ἄγκυρα ὑπάρχει. Καλῶς γὰρ τοῦτον ἐκθρεψαμένη, βεβαίαν σκέπην κατ' ἐχθρῶν, καὶ ἀντιλήπτορα θερμὸν ἐν πολέμοις εὕρισκει, καθ' ἐκάστην ἐκβοῶσα πρὸς αὐτόν· Βαρβάρων ῥῦσαι τὴν πόλιν σου Ἄγιε.

Συναξάριον

Τῇ ΙΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Πλάτωνος.

Στίχ. Μικροῦ λαθῶν παρῆλθεν ἡμᾶς ὁ Πλάτων,

Πλάτων ἐκεῖνος, ὃν πλατὺ κτείνει ξίφος.

Ὅγδοάτη δεκάτη τε Πλάτωνα ἄορ κατέπεφνε.

Οὗτος ἐκ χώρας ἦν τῶν Γαλατῶν, Ἀγκύρας τῆς πόλεως, ἀδελφὸς τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀντιόχου. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν προσήχθη Ἀγριππίνῳ τῷ ἡγεμόνι, νέος ὢν τὴν ἡλικίαν. Καὶ τύπτεται ὑπὸ δώδεκα στρατιωτῶν, καὶ ἀπλοῦται ἐπὶ κραββάτου χαλκοῦ πυρωθέντος, ραβδιζόμενος ἄνωθεν· καὶ σφαίραις πεπυρωμέναις τὰς μασχάλας καὶ τὰς πλευρὰς διακαίεται· καὶ ἀπὸ τοῦ νώτου, ἐν σχήματι λώρου, τὴν δορὰν ἀφαιρεῖται καὶ τὰς σάρκας ξέεται, καὶ τὰς πλευρὰς ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς ἀλλοιωθῆναι τὴν ὄψιν· καὶ τότε τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ῥωμανοῦ.

Στίχ. Τὸ καρτερόφρον Ῥωμανοῦ πᾶς θαυμάσει,

Σὺν χαρμονῇ γὰρ πνιγμονὴν ἐκαρτέρει.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ βασιλέως· καὶ διὰ τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγάπην, εἰσελθεῖν βουλόμενον τὸν ἑπαρχὸν Ἀσκληπιάδην εἰς τὸν τῶν εἰδώλων ναόν, κατέσχευεν, οὐκ εἰσί, λέγων, τὰ εἰδῶλα θεοί. Τύπτεται οὖν τὸ στόμα, καὶ ἀναρτηθεὶς ξέεται τὰς παρεϊάς. Ἠνέχθη δὲ καὶ παιδίον, τοῦτο τοῦ ἁγίου αἰτησαμένου, εἰς ἔλεγχον τοῦ ἐπάρχου. Καὶ ἐρωτηθέν, Ποῖον δεῖ σέβειν θεόν; Τὸν τῶν Χριστιανῶν, εἶπε. Τυπτόμενον δὲ τὸ παιδίον, παρεστῶσης ἐκεῖσε καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἐδίψησε καὶ ἐζήτησεν ὕδωρ. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ, εὐσεβῆς καὶ θεοφιλῆς οὔσα, ἔφη αὐτῷ· Μὴ πίης, τέκνον, ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, ἀλλ' ἀπελθε καὶ πίε ἐκ τοῦ ζῶντος ὕδατος. Καὶ διὰ τὸ ἐλέγχειν τὸν τύραννον, τυφθὲν αὔθις, τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Ὁ δὲ ἅγιος Ῥωμανός, τὴν γλῶτταν τέμνεται καὶ μετὰ τὴν ἐκτομὴν φθέγγεται παραδόξως, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ. Διαγνωσθέντος οὖν τοῦ κατὰ τὸν ἅγιον παραδόξου θαύματος καὶ τῷ βασιλεῖ Μαξιμιανῷ, προστάξει αὐτοῦ διὰ πνιγμονῆς ἐν τῇ εἰρκτῇ τῆς προσκαίρου ζωῆς ἀπολύεται καὶ τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου κομίζεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὸ ἅγιον νήπιον, ἐρωτηθὲν παρὰ τοῦ ἐπάρχου, Ποῖον δεῖ σέβειν θεόν, καὶ εἶπόν, Τὸν Χριστόν, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Κόλπους Ἀβραὰμ νήπιον λαχὸν ξίφει,

Τοῖς Βηθλεὲμ σύνοδρον ὤφθη νηπίοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ῥωμανοῦ Διακόνου, τοῦ Παλαιστίνου.

Στίχ. Ῥωμαλέος ἦν Ῥωμανὸς πρὸς βασάνους,

Ῥώμη κρατυνθεὶς παντοδυνάμου Λόγου.

Οὗτος, ἐκ Παλαιστίνης ἔλκων τὸ γένος καὶ τῆς ἐν Καισαρείᾳ παροικίας ὡν Διάκονος καὶ Ἀφορκιστῆς, ἠθλησεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἐν πόλει Ἀντιοχείᾳ. Οὗτος πολλούς, τῶν κολάσεων τὸ ἐπίπονον δεδοικότας καὶ καταμαλακιζομένους πρὸς τὴν ὁμολογίαν, ἐπήλειψε πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Διὸ καὶ αὐτόκλητος τῷ δικαστῆι παρέστη, καὶ αὐτίκα πυρὶ καταδικάζεται. Ὅπερ γνοὺς ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανός, τοῦ μὲν πυρὸς ἀπήγαγε, τὴν γλῶτταν δὲ αὐτοῦ ἐκτμηθῆναι κελεύει. Ἄλλ' ὁ Μάρτυς τὴν γλῶτταν ἀφαιρεθεὶς, γεγονώτερον ἐλάλει καὶ παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν ἐκήρυττε. Καὶ μετὰ ταῦτα εἰρκτῆι βάλλεται καὶ ἐν πέντε κεντήμασι τοὺς πόδας διατείνεται, καὶ βρόχῳ περιβληθεὶς, ἀναιρεῖται ἀποπνιγείς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ζακχαίου, Διακόνου τῆς ἐν Γαδείροις Ἐκκλησίας, καὶ Ἀλφαίου.

Στίχ. Ζακχαῖος ἐκχεῖ πλοῦτον ὁ πρὶν ἡμίση·

Ὁ νῦν δέ, Σωτήρ, αἷμα χεῖ πᾶν ἐκ ξίφους.

Ἀλφαῖε, καρτέρησον, εἰ τέμνει κάραν,

Καὶ κλῆρον ἕξεις τὴν ἄτμητον Τριάδα.

ἄγεται ὁ Ζακχαῖος οὗτος ἐπὶ τοῦ βήματος, σιδηροῦν καὶ βαρὺν κλοιὸν φέρων ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Καὶ ἐρωτηθεὶς, δειναῖς καὶ ἀπανθρώποις ὑποβάλλεται τιμωρίαις· καὶ δεσμοῖς ληφθεὶς κατὰ τὸ δεσμοτήριον, ταῖς κατὰ διάστημα τέσσαρσιν ὑποδιηρημέναις ὀπαῖς τοῦ ξύλου ἐμβάλλεται. Καὶ νυχθημέροις τέσσαρσι κατατεινόμενος, γενναίως ἐκαρτέρει. Μετὰ τοῦτον ὁ Ἀλφαῖος, πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, προσάγεται. Καὶ μάστιξιν ἅπαν τὸ σῶμα καταξανθεὶς καὶ τὰς πλευρὰς κατακαεὶς, τῷ συναγωνιστῆι τὰ ὁμοια πεισόμενος, τῇ εἰρκτῆι κατακλείεται· καὶ τῷ κολαστηρίῳ ξύλῳ καὶ αὐτὸς νυχθήμερον τανυσθεὶς, τῇ ἔωθεν τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν, ὁμοίως καὶ ὁ Ζακχαῖος.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀναστασίου, τοῦ ἐκ Παραμυθίας Ἡπείρου, ὁμοῦ δὲ καὶ Διήγησις περὶ τοῦ Δανιήλ, τοῦ ἐξ Ἰσραηλιτῶν.

Στίχ. Ἀναστάσιος ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσας,

Νέος Μάρτυς πέφηνεν ἴσος τῶν πάλαι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Νομίμως ἀθλήσαντα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς σου καταπατήσαντα, τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ, ὁ ἀθλοθέτης σε ἐστεφάνωσε, μεγαλοφώνως βοῶντα καὶ λέγοντα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μετέστης γηθόμενος, πρὸς τὸν ἀεὶ σοι πάλαι ποθούμενον, οὗ τὸ ἀχραντον πάθος, τὸ σωτηρίας ἀνθρώποις αἴτιον, γεγεννημένον μιμούμενος ἔψαλλες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐξέστησαν ἅπασαι, τὴν καρτερίαν τῆς σῆς ἀθλήσεως, οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τότε βλέποντες· ὑπερφυῶς γὰρ ἐβόας τεμνόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Λυθέντες Πανάμωμε, τῷ θείῳ τόκῳ τῆς παρθενίας σου, τῶν δεσμῶν τοῦ θανάτου, καὶ τῆς κατάρας τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, σε Θεοτόκον φρονοῦντες κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Περιφανεῖς ἀγῶνας μέν, ἠγωνίσω πανεύφημε· περιφανεστέραν δὲ πολλῶ τὴν εὐκλειαν, Χριστός σοι δεδώρηται, καὶ δι' αἰῶνος μένουσαν, ἐν ἐπουρανίοις, σε σκηναῖς κατοικίσας, προθύμως μελωδοῦντα· Τερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς πρεσβευτὴν πιστότατον, ὡς προστάτην θερμότατον, τῷ Παμβασιλεῖ καὶ Ποιητῇ τῆς κτίσεως, σε νῦν προβαλλόμεθα· ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τῇ μαρτυρικῇ σου, παρρησίᾳ πρεσβεύων, τῶν σε ὑμολογούντων, καὶ πιστῶς μελωδοούντων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Παραλαβεῖν ἠξίωσαι, βασιλείαν ἀσάλευτον, διὰ τῆς οἰκείας ἐνεργοῦς σου πίστεως, ὡς σοὶ ἐπηγγείλατο, ὁ ἀψευδὴς διδόναι Θεός· ὑπὲρ οὗ τὸ σῶμα, καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις, παρέδωκας κραυγάζων· Τερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Λόγον Θεοῦ τὸν ἀναρχον, καὶ Πατρὶ συννοούμενον, τὸν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος πατρικῶ βουλήματι, τὸ πᾶν συστησάμενον, θεοπρεπῶς γεγέννηκας, σάρκα γεγονότα, δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους· διό σε Θεοτόκον, ὀρθοδόξως φρονοῦντες, Χριστὸν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
 » νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ
 » κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, Τὸν Δημι-
 » ουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε,
 » ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
 » αἰῶνας.

Ἦδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἄγε δὴ τὸν θεοστεφῆ, φιλομάρτυρες ὑμνήσωμεν Μάρτυρα, τὸν
 ἐξαπλώσαντα, τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ τὰ κλήματα· τῆς γὰρ ἀμπέλου τῆς
 ζωῆς, φυτεία γενόμενος, καρπὸν προβάλλεται, κατανύξεως ἡμῖν οἶνον
 βρῦοντα.

Τίμιος ἐναντι Θεοῦ, τῶν Μαρτύρων καθορᾶται ὁ θάνατος· τῆς αἰδίου
 γάρ, καὶ ἀνωλέθρου γίνεται πρόξενος, παναληθέστατα ζωῆς· καὶ
 κληρὸν ἀθάνατον, καὶ δόξαν ἀφθαρτον, καὶ πλουσίαν χορηγεῖ τὴν
 ἀντίδοσιν.

Ὅλην σου Μάρτυς τὴν ζωὴν, τῷ Δεσπότῃ καὶ Θεῷ ἀφιέρωσας, καὶ ὡς
 εὐάρεστον, ζῶσαν θυσίαν σαυτὸν προσήγαγες· διὸ τρυφῆς τῆς ὑπὲρ
 νοῦν, Πλάτων κατηξίωσαι· ἀλλὰ δυσώπησον, λυτρωθῆναι πειρασμῶν τοὺς
 ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, ἡ γεννήσασα Χριστὸν τὸν Σωτῆρά μου, Θεὸν
 καὶ ἄνθρωπον, διπλοῦν τὴν φύσιν οὐ τὴν ὑπόστασιν, μονογενῆ μὲν ἐκ
 Πατρὸς, ἐκ σοῦ δὲ πρωτότοκον, πάσης τῆς κτίσεως· διὸ πάντες σε ἀεὶ
 μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
 » τάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι καὶ
 » σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος
 » ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
 » μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὅρῶν σου τὸ ἀήτητον, Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε, ὁ τύραννος πρὸς
 πλειόνων, βασάνων πεῖραν ἐχώρει· ὃν καταπτύσας χάριτι, Χριστοῦ

ὑπερενήθλησας, μέχρι θανάτου πάνσοφε· διὸ καὶ νῦν στεφηφόρος,
συμβασιλεύεις τῷ Κτίστῃ.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρῶτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος,
δοχεῖον γέγονας ὄντως· ἐν ᾧ Πατὴρ ηὐδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε,
καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Ἰθ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἀβδίου·

καὶ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Βαρλαάμ.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια γ'.

Τοῦ Προφήτου

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Δοχεῖον τοῦ Πνεύματος λαμπρόν, Ἀβδίου γενόμενος, καὶ παρ' αὐτοῦ
φωτιζόμενος, θεοειδέστατον, προφητείας τρόπον, καὶ μελλόντων
πρόγνωσιν, καὶ γνῶσιν ἀληθείας ἐπλούτησας· καὶ νῦν ἰκέτευε,
δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἷς χαρακτηρίζεται Θεός, πρώτοις ἰδιώμασι, καὶ κατ' οὐσίαν
γνωρίσμασι· τούτων οἱ ἔνδοξοι, καὶ σεπτοὶ Προφῆται, μετοχῇ καὶ
χάριτι, δευτέρως κατὰ θέσιν μετέχουσι, καταλαμπρύνοντος, τοῦ
Κυρίου τοῦς θεράποντας, τοῦς οἰκείους, ἰδίᾳ λαμπρότητι.

Ἀδύτου πληρούμενος φωτός, καὶ δόξαν θεώμενος, τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ
διάνοιαν, καὶ παριστάμενος, τῷ Δεσπότη πάντων, Ἀβδίου μακάριε, καὶ
θεῖος ὑποφήτης γενόμενος, Αὐτὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀνδριάντος στερότερος, καὶ χαλκοῦ δυνατώτερος, καὶ σιδήρου γέγονας ἰσχυρότερος· παραχωρεῖ γὰρ τηκόμενον, καὶ θᾶπτον λυόμενον, τούτων ἕκαστον πυρὶ, βίᾳ τούτου νικώμενον· σοῦ δὲ ἄκαμπος, δεξιὰ τεταμένη τῶν ἀνθράκων, φλεγομένων παραδόξως, περιεγένετο πάνσοφε.

Τερεῦς ὡσπερ πέφηνας, καὶ Θεῶ παριστάμενος, καὶ αὐτῶ μακάριε προσερχόμενος, οὐκ ἄλλοτρίῳ ἐν αἵματι, οἰκείῳ δὲ μάλιστα, καὶ χειρὶ μαρτυρικῇ, εὐωδίας θυμίαμα προσενήνοχας, οὐ δαιμόνων ἀπάταις τῶ Χριστῶ δέ, τῶ Σωτῆρι καὶ Δεσπότῃ, καὶ εἴσαεὶ βασιλεύοντι.

Τερέα προσάγοντα, καὶ ἀμνὸν προσαγόμενον, τὸν αὐτὸν ἀμφοτέρα σὲ πανεύφημε, περιχαρῶς ὀνομάζομεν, ὡς ὄντα ἑκάτερα· σεαυτὸν γὰρ τῶ Θεῶ, ὡς πανάμωμον σφάγιον, ὠλοκαύτωσας, τῶ πυρὶ τῶν βασάνων· ὃν δυσώπει, τοῦ σωθῆναι τοὺς τιμῶντας, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον παλάτιον, τοῦ Δεσπότου ὑπάρχουσα, καὶ φωτὸς νεφέλη θεοχαρίτῳ, τοῦ ἐκ τῆς σῆς ἀνατείλαντος, νηδύος πανάμωμε, φωταγωγήσον ἡμῶν, καὶ ψυχὴν καὶ διάνοιαν, καὶ τὰ σκάνδαλα, ἀφανίσασα πάντα τοῦ δολίου, τῆ πρεσβείᾳ σου Παρθένε, τὸν λογισμὸν ἡμῶν στήριξον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἔώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῶ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀνακράζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποινα; ἀλλὰ δέομαι, μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῶ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκια

Τοῦ Προφήτου. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῶ Σταυρῶ. Γερασίμου.

Ὡσπερ θεράπων φερωνύμως τοῦ Λόγου, τοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν φωτὸς ἡξιώθης, καὶ προφητείας ἔλλαμψιν ἐδέξω σοφέ· δόξαν γὰρ τὴν αὐλον, καθαρῶς ἐποπτεύων, ὄργανον θεόπνευστον, Ἀβδιοῦ ἀνεδείχθης, προμελωδοῦν ἐν κόσμῳ μυστικῶς, τῶν ἐσομένων, Προφῆτα τὴν ἔκβασιν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὅμοιον. Γερασίμου.

Νεανικὴν ἐνδεδυμένος ἀνδρείαν, μαρτυρικὴν ἐν πολιῶ καρτερίαν, σὺ ἐνεδείξω ἐνδοξε δοξάσας τὸν Χριστόν· τούτῳ δὲ προσήγαγες, δεξιῶ κεκαυμένη, ὡς θυσίαν ἁμωμον, τὴν ἁγίαν ψυχὴν σου. Μεγαλομάρτυς πρέσβευε αἰεὶ, πᾶσι δοθῆναι, Βαρλαάμ συγχώρησιν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν ἓνα Κανόνα τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων τοὺς ἐφεξῆς δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τὸ τοῦ βλέποντος Ἀβδιοῦ μέλπω κλέος. Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. α'. Τῷ σωτῆρι Θεῷ.

Τῷ σωτῆρι Θεῷ, προφητικῆ παρεστῶς, νῦν παρῶσιν καθικέτευε, φωτιστικαῖς μαρμαρυγαῖς, καταλαμπρύνεσθαι, Ἀβδιοῦ τοῦς πίστει σε, καταγεραίροντας.

Ὁ τὰ πάντα σαφῶς, προγνωστικῶς θεωρῶν, τῆς σῆς καρδίας τὸ ἀθόλωτον, καὶ καθαρὸν καὶ φωταυγές, μάκαρ θεώμενος, Προφήτην θεόληπτον, σὲ προχειρίζεται.

Τὰς ὁράσεις ἰδῶν, τὰς ἀληθῶς ἐκ Θεοῦ, σοὶ δεικνυμένας προηγόρευσας, τῶν δυσσεβούντων ἀδελφῶν, πανωλεθρίαν δεινὴν, καὶ τούτων τὴν ἔνδικον, μάκαρ ἀπώλειαν.

Θεοτοκίον.

Οἱ σωθέντες τῷ σῷ, Θεογεννητῶ ἀγνή, ἀσπόρῳ τόκῳ δυσωποῦμέν σε· Τῆς κοσμικῆς περιφορᾶς, ἡμᾶς διάσωσον, συμφῶνως κραυγάζοντας, ὕμνον ἐπινίκιον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τοὺς καρτερούς σου, Βαρλαάμ, μέλπω τόνους.

Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'.

Ἦχος δ'. Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου.

Ταῖς τῆς σῆς ἀθλήσεως λαμπηδόσι, περιλαμπόμενος ἡμᾶς, τοὺς πίστει τιμῶντας, τὴν μνήμην σου περισφάζε, Βαρλαάμ ταῖς πρεσβεΐαις σου.

Ὁ τὸ πῦρ μαράνας τῆς ἀσεβείας, θεοσεβείας ἀκριβοῦς, πυρὶ θεοπνεύστῳ, τιμάσθω μελωδήμασι, Βαρλαάμ ὁ θαυμάσιος.

Ἵπὲρ τῆς εὐσεβείας ἠγωνισμένος, στεφανηφόρε Βαρλαάμ, στεφάνῳ τῆς δόξης νῦν, ἀξίως τετίμησαι, δεξιῷ παντοκράτορι.

Σθένος σοι δεδῶρηται ὁ Δεσπότης, κατὰ ποικίλων αἰκισμῶν, πανόλβιε Μάρτυς· ἐντεῦθεν καὶ νενίκηκας, τῶν ἀθέων τὸ φρύαγμα.

Θεοτοκίον.

Κλίμαξ ἐδείχθης οὐρανομήκης, δι' ἧς ὠμίλησεν ἡμῖν, ὁ Λόγος Παρθένε· ἦν πάλαι προεώρακεν, Ἰακώβ ὁ προπάτωρ σου.

Τοῦ Προφήτου.

Ἔδῃ γ'. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου.

Ἵδάτων μυστικῶν ποταμός, ἐκ τῆς ἀβύσσου προερχόμενος, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, Ἀβδιοῦ μάκαρ γεγένησαι.

Βουλήσει καὶ προνοίᾳ Θεοῦ, προαγορεύειν τὰ ἐσόμενα, καὶ προαγγέλλειν τὰ μέλλοντα, προεβλήθης ἀξιάγαστε.

Λαμπόμενος τῷ θείῳ φωτί, καὶ οὐρανίῳ προηγόρευσας, τὴν ἐσομένην τοῖς ἔθνεσι, σωτηρίαν παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἐσκήνωσεν ὁ Λόγος ἐν σοί, Παρθενομητορ· διασώζει δέ, τοὺς Θεοτόκον φρονοῦντάς σε, μεσιτεία σου πανάμωμε.

Τοῦ Μάρτυρος. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Ἄπας τῆς σαρκὸς ὁ σύνδεσμος, καὶ ἡ ἀρμονία, σοῦ τῶν μελῶν διελύετο· ἀλλ' ὁ τόνος διετηρεῖτο, τῆς ψυχῆς σου ἀδιάρρηκτος.

Ῥύμην εὐσθενῶς ὑπήνεγκας, τῶν διορυτιτόντων σοῦ τὰς πλευρὰς παναοίδιμε, καρτερίαν ἀκμαιοτάτην, σταθερῶς ἐπιδειξάμενος.

Τίς σου τὸ στερρόν καὶ εὐτονον, καὶ τῆς διανοίας, τὸ ἀκατάπληκτον φρόνημα, τοῖς ἐπαίνοις ἐγκωμιάσει, κατ' ἀξίαν παμμακάριστε;

Θεοτοκίον.

Ἔστη τῆς φθορᾶς ὁ θάνατος, τῆς ἐνυποστάτου, διὰ σαρκὸς ζωῆς Πάναγνε, τοῖς ἀνθρώποις φανερωθείσης, ἐκ γαστροῦ σου Θεονύμφευτε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες πε-

» ριεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυ-

» ρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα. Τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ μέγας Ἀβδιοῦ, ἐπιλάμπησι θείαις, τὸν νοῦν φωτοειδῆ, κεκτημένος θεσπίζει, τὰ μέλλοντα Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ φθεγγόμενος· τοῦτον

σήμερον, εὐσεβοφρόνως τιμῶντες, ἐκτελέσωμεν, τὴν ἱερὰν αὐτοῦ μνήμην, καρδίας φωτίζουσιν.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ ἀκατάπληκτος, καὶ τροπαιοῦχος ἀληθῆς καὶ ἀήττητος, τῶν ἀθλητῶν τὸ καύχημα πανένδοξε, στέφος τὸ ἀμάραντον, οὐρανόθεν ἐκτίσω· χαίρων σὺν Ἀγγέλοις δέ, καὶ χορευῶν ἀπαύστως, ταῖς σαῖς πρεσβείαις σῶζε τοὺς πιστῶς, ἀνευφημοῦντας τὴν θείαν σου ἀθλησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρῶσά σε Χριστέ, Οἴμοι! ποθεινότητε Ἰησοῦ, ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε μακρόθυμε.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν.

Προφητείας τὴν χάριν, παθῶν ὡς προκαθάρας τὴν ψυχὴν, διὰ Πνεύματος Ἁγίου εἰληφώς, ἀνεβόησας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὁ Προφήτης ὁ μέγας, Πνεύματος Ἁγίου ἀστραπῆ, δαδουχούμενος, ἐφώτισεν ἡμᾶς τοῦ κραυγάζειν σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νυμφοστόλος ἐδείχθης, τῆς Ἐκκλησίας μάκαρ ἐκ Σιών, προθεσπίσας τὸν Σωτῆρα προελθεῖν, ᾧ κραυγάζομεν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τὸν συνάναρχον, καὶ συναΐδιον Λόγον τῷ Πατρί, ἀπεγέννησας Ἁγνὴ θεοπρεπῶς, ᾧ κραυγάζομεν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Μάρτυρος. Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου.

Ῥητορικὴν ἀδολεσχίαν ἀπώσαμενος, διδασκὰς δὲ Ἀποστόλων προσηκάμενος, τῆς ἀληθείας ἔνδοξε, Μάρτυς ἀληθῆς ἐχρημάτισας.

Ὁ τοῦ πυρὸς εὐτονωτέραν τὴν προαίρεσιν, κεκτημένος τυράννων τὴν ἀπόνοιαν, καταβαλὼν ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὑπὲρ Χριστοῦ μέχρι θανάτου καρτερόψυχε, καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις ἀνθιστάμενος, μεγαλοφώνως ἔψαλλες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Συντονωτάταις προθυμίαις παμμακάριστε, κεχρημένος τὴν πλάνην κατεπάτησας, καὶ θεοφρόνως ἔψαλλες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Σωματωθεὶς ἐκ τῆς Παρθένου ὁ ἀσώματος, τοῖς ἀνθρώποις ἐπεδήμησε· διὸ ἐν πίστει κράζομεν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Προφήτου

Ῥῥῆ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε.

Ὁρθρίσας πρὸς τὸν Κύριον εἴληφας, οὐρανόθεν, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου θεόπνευστε.

Συλλήπτορα τὸν βίον τὸν ἔνθεον, κεκτημένος, ὁρᾶν κατηξίωσαι, τὸν ἀοράτως νοούμενον.

Ἀνέτειλέ σοι φῶς παμμακάριστε, ὡς Προφήτη, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, σοὶ εὐφροσύνη δεδώρηται.

Θεοτοκίον.

Βουλήματι τὰ σύμπαντα Πάναγνε, ὁ ποιήσας, ἐκ σοῦ πεπλαστούργηται, τὸ καθ' ἡμᾶς ὁ ὑπέρθεος.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς.

Ὁ γεγωνῶς τῶν Χριστοῦ, μιμητῆς παθημάτων, καὶ Μάρτυς ἀναμέλπει· Δόξα σοι δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ.

Ὑπομονῆς σοι πολὺς, ὁ μισθὸς καὶ τῆς νίκης, ὁ στέφανος ἐπλάκη, Δόξα σοι μέλλοντι, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ.

Βέλη ῥημάτων τῶν σῶν, τῶν ἐχθρῶν ἐν καρδίαις, κατέπηξας κραυγάζων· Δόξα σοι δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Ἅγιον ὄρος Ἄγνη, καὶ ὡς σκηνὴν Ὑψίστου, φρονοῦντές σε Παρθένε, Δόξα σοι κραυγάζομεν, Θεοτόκε ἡμῶν ἡ ἐλπίς.

Τοῦ Προφήτου. Ῥῥῆ στ'. Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Δυνάμει Θείου Πνεύματος, ἑώρας Προφήτα τὰ μέλλοντα, τοὺς τύπους δεχόμενος, τῶν θείων ἐμφάσεων, ὡς ἐν κατόπτρῳ, τῇ τῆς ψυχῆς λαμπρότητι.

Ἰλέωσαι τὸν Κύριον, Προφήτα παμμάκαρ πρεσβείαις σου, τοῖς πίσει τὴν μνήμην σου, τελοῦσιν αἰτούμενος, τὴν τῶν παισμάτων, δωρήσασθαι συγχώρησιν.

Ἰλάσθητι τοῖς δούλοις σου, καὶ τούτοις παισμάτων συγχώρησιν, παράσχου Φιλάνθρωπε, ἔχων δυσωποῦντά σε, τὸν σὸν Προφήτην, κόσμῳ σε προαγγείλαντα.

Θεοτοκίον.

Ὁ οὐσιώσας ἅπαντα, τῷ λόγῳ τῆς θείας δυνάμεως, ἀγκάλαις βαστάζεται, ταῖς σαῖς Ἀπειρόγαμε· ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ῥαπιζέσθω, δεξιᾷ πυρουμένη τὰ πρόσωπα, τῶν

δαιμόνων, τῶν πιστῶν δὲ καρδίαι σκιρτάτωσαν, καὶ τῶν Ἀσωμάτων, αἱ χορεῖαι φαιδρῶς εὐφραινέσθωσαν.

Λαμπρύνεται, τῶν καλῶν σου ἀγώνων τὰ τρόπαια, καὶ τὰς νίκας, καὶ τῶν ἄθλων ὀρώσα τὰ ἔπαθλα, ἢ τῶν πρωτοτόκων, ἐκλεκτῆ καὶ φωσφόρος ὀμήγυρις.

Ἀνάστητε, οἱ καλοὶ νῦν ζωγράφοι τοῦ Μάρτυρος, τὴν εἰκόνα, ταῖς ὑμῶν εὐτεχνίαις λαμπρύνετε, τὸν ἀγωνοθέτην, ἐν αὐτῇ προφανῶς ἐγχαράττοντες.

Θεοτοκίον.

Ἀγάλλεται, ἐπὶ σοὶ Θεομητορ πανάμωμε, ἢ Προμήτωρ, τῆς ἀρχαίας κατάρας τῷ τόκῳ σου, ἐλευθερωθεῖσα, τοῦ θανάτου πικρᾶς κατακρίσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ

» Προφήτης Ἰωνᾶς, ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ

» φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Συναξάριον

Τῇ ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἀβδίου.

Στίχ. Ἐφησεν ἄν τι μέλλον Ἀβδίου πάλιν,

Εἰ μὴ τελευτὴν εἶχεν αἰδεῖσθαι τάχα.

Ἐννεακαιδεκάτῃ βίον Ἀβδίου ἐξεπέρησεν.

Οὗτος δοῦλος Κυρίου ἐρμηνεύεται, ἢ ἐξομολογούμενος. Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Συχέμ ἀγροῦ Βηθαχαράμ, ἐδούλευε δὲ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἑβραίων Ἀχαάβ καὶ μετὰ ταῦτα τῷ Ὅχοζία, ὅτε ἀπέστειλεν Ὅχοζίας πρὸς τὸν ἅγιον καὶ ἐνδοξον μέγαν Προφήτην Ἥλιαν τοὺς δύο πεντηκοντάρχους, εἰπεῖν αὐτῷ, κατελθεῖν ἀπὸ τοῦ ὄρους πρὸς αὐτόν, καὶ διὰ προσευχῆς τοῦ Προφήτου, κατεκάησαν μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτῶν, πεσόντος πυρὸς ἐξ οὐρανοῦ καὶ καταφαγόντος αὐτούς. Ἀπέστειλε τρίτον καὶ τοῦτον τὸν Προφήτην Ἀβδιού, ἵνα καλέσῃ αὐτόν καὶ ἀγάγῃ πρὸς αὐτόν· οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ τρίτος πεντηκόνταρχος, οὗ ἐφείσατο Ἥλιας. Ὅς, ἀπελθὼν πρὸς τὸν Προφήτην, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἐδέηθη αὐτοῦ, ἵνα μὴ κατακαῖ, καὶ κατέβη πρὸς τὸν βασιλέα. Καὶ ἀπὸ τότε καταλιπὼν τὸν βασιλέα, ἠκολούθει τῷ Προφήτῃ Ἥλιᾳ καὶ ἐλειτούργει αὐτῷ. Καὶ γενόμενος αὐτοῦ μαθητῆς, καὶ προφητεύσας πολλά, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ τάφῳ τῶν Πατέρων αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Βαρλαάμ.

Στίχ. Σὺν λιβανωτῷ, Βαρλαάμ, τὸ πῦρ φέρων,

Εὐοσμον ὤφθης λιβανωτὸν Κυρίῳ.

Βαρλαάμ ὁ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας. Γέρων δὲ ὦν τὴν ἡλικίαν, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν προσήχθη τῷ ἄρχοντι. Καὶ μὴ πεισθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, τύπτεται βουνεύροις καὶ τοὺς ὄνυχας ἐκριζοῦται. Εἶτα τῷ βωμῷ προσαχθεὶς, βιαίως τὴν χεῖρα ἠπλώθη, καὶ πῦρ ἐπ' αὐτῇ καὶ λιβανωτὸν δέχεται· ἐνόμισε γὰρ ὁ ἄρχων, ὅτι, εἰ τοὺς ἄνθρακας μετὰ τοῦ λιβανωτοῦ τῷ βωμῷ ἐπιρρίψειε, δόξει θυσίαν προσαγαγεῖν τοῖς θεοῖς. Ὁ δὲ ἀνένδοτος ἴστατο καὶ ἄτρεπτος, εὐτονωτέρας αὐτῷ χαλκοῦ καὶ σιδήρου φανείσης τῆς δεξιᾶς, ἕως τὴν ὑποκειμένην σάρκα τὸ πῦρ δαπανῆσαν, εἰς τὴν γῆν ἐξέπεσε, διατρηθείσης αὐτοῦ τῆς χειρός. Καὶ οὕτω τούτου αἰρετισαμένου κατακαῖναι τὴν χεῖρα, ἢ, ποσῶς παρασαλευθείσης, δόξαι λιβανωτὸν τῷ βωμῷ ἐμβαλεῖν, μετὰ γενναίου καὶ στερόρου τοῦ φρονήματος ἢ αὐτοῦ ψυχὴ ἐν χερσὶ Θεοῦ παρατίθεται. Τοῦτον καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος, καὶ ὁ μέγας Βασίλειος, ἐγκωμίοις ἐτίμησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἄζη τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Διψητικὴ τις ὡς ἔλαφος εἰς ὕδωρ,

Ἄζης ὁ Μάρτυς ἔτρεχε πρὸς τὸ ξίφος.

Οὗτος ἦν ἐπεὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, ἐκ τῆς τῶν Ἰσαύρων χώρας ὀρμώμενος, στρατιώτης τὴν τάξιν. Καταλιπὼν οὖν τὴν στρατείαν, ἦν ἐν ταῖς ἐρήμοις· καὶ πολλὰς ἰάσεις καὶ θαύματα ἐπιτελῶν, ὑπὸ τινῶν κυνηγετῶν μνηύεται. Καὶ παραστὰς τῷ Διοκλητιανῷ καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὁμολογήσας, παρεδόθη Ἀκυλίνῳ τῷ ἐπάρχῳ μετὰ ἑκατὸν πεντήκοντα στρατιωτῶν, τῶν ἐπὶ τῇ συλλήψει αὐτοῦ σταλέντων, πεπιστευκότων ἤδη καὶ αὐτῶν τῷ Χριστῷ, θαυματουργήσαντος τοῦ

Μάρτυρος ἐν τῷ ἐπανιέναι αὐτοῦς καὶ διὰ προσευχῆς ὕδωρ ἐξαγαγόντος καὶ διψῶντας αὐτοῦς ποτίσαντος. Τοῦ δὲ ἐπάρχου κατὰ τὸν τόπον γενομένου καὶ τὸν ἅγιον Ἄζην, εἰς ἐκπληξιν πολλῶν, οὐκ ὀλίγαις νιφάσιν ὑποβαλόντος πληγῶν καὶ ἐν τροχῷ ἀναρτήσαντος καὶ σιδηροῖς ὄνυξι ξέσαντος καὶ ἐμβαλόντος εἰς κάμινον πυρός, ἐπεὶ ἡ φλόξ ἀπεσβέσθη, καὶ ὁ Ἅγιος ἔμεινεν ἀβλαβής, ἣ τε γυνὴ καὶ θυγάτηρ τοῦ ἐπάρχου, τῇ πίστει προσῆλθον. Τότε ὁ ἑπαρχος ἀποτιμηθῆναι πρότερον τὰς κεφαλὰς τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα στρατιωτῶν προσέταξε, μεθ' ὧν καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς καὶ θυγατρὸς· ὕστερον δὲ τὸν Ἅγιον τύψας σφοδρῶς, καὶ αὐτὸν διὰ ξίφους τελειωθῆναι ἐκέλευσεν.

Αἱ Ἅγιοι, ἣ τε γυνὴ καὶ θυγάτηρ τοῦ ἐπάρχου, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ Λιποῦσα γυνὴ Ἀκυλῖνον θυγάτηρ,

Τὸν Χριστὸν εὔρον νυμφίον διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Ἑκατὸν Πεντήκοντα στρατιῶται ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τετμημένας τρεῖς, Χριστέ, πεντηκοντιάδας,

Τριττῇ στεφῶν γέραιρε πεντηκοντάδι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Δώδεκα στρατιῶται ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. «Στρατεύομαί σοι σήμερον διὰ ξίφους»

Τῷ Παμβασιλεῖ δωδεκάς στρατοῦ λέγει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαπίου.

Στίχ. Κἂν ἐσπαράχθην Ἀγάπιος θηρίοις,

Τὴν πίστιν ἀσάλευτος εἰμί σοι, Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἡλιοδώρου, τοῦ ἐν Μαγιδῷ τῆς Παμφυλίας.

Στίχ. Ἡλιοδώρος Χριστὸν Ἥλιον βλέπων,

Ἀνώτερος πέφηνε βασάνων σκότους.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Αὐρηλιανοῦ ἐν Ῥώμῃ, ἡγεμονεύοντος Ἀετίου ἐν Μαγιδῷ πόλει τῆς Παμφυλίας, ὁ μακάριος οὗτο Ἡλιοδώρος, ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ὦν καὶ τὸν Χριστὸν ἀνακηρύττων, διαβάλλεται τῷ ἄρχοντι. Καὶ παραστάς, ἐπεὶ μετὰ πολλὰς τὰς κολακείας οὐκ ἐπέισθη θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, κρεμᾶται καὶ ξέεται· καὶ τῆς δριμύτητος τῶν κολάσεων ἱκανῶς καθαψαμένης τοῦ ἁγίου, καί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, βοήθει μοι, προσειπόντος, εὐθέως ἐξ οὐρανοῦ φωνὴ γέγονε λέγουσα· Μὴ φοβοῦ, μετὰ σοῦ γάρ εἰμι. Ταύτης τῆς φωνῆς οἱ τὰς λαμπάδας κατέχοντες ἀκούσαντες, προσέτι καὶ τέσσαρας ἰδόντες Ἀγγέλους, κωλύοντας

αὐτοὺς τῆς τῶν κολάσεων ἐπιφορᾶς, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν· καὶ τὸν ἄρχοντα ἐλέγξαντες, ἐν τῇ θαλάσῃ ἐρόβησαν, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδησάμενοι.

Τότε κελεύει βοῦν χαλκοῦν ἐκκαῆναι καὶ ἐν αὐτῷ βληθῆναι τὸν Μάρτυρα· καὶ βληθέντος, ψυχρὸς παραυτίκα διὰ προσευχῆς ὁ σπινθηροβολῶν βοῦς γέγονεν. Ὅτε δὲ καὶ ψάλλοντος τοῦ Ἁγίου ἔσωθεν τοῦ βοῦς ὁ ἄρχων ἤσθετο, ἐξέστη· προσεγγίσας δὲ τῷ χαλκουργήματι καὶ ἰδὼν ὅτι τὸ πρὸ μικροῦ σπινθηροβολοῦν εἰς ἄκραν ψυχρότητα αἰφνηδὸν μετετρέπη, φυσὶ πρὸς τὸν Ἅγιον· Ἄνοσία κεφαλή, καὶ τοῦ πυρὸς κατίσχυσαν αἰ μαγεῖαί σου; Καὶ ὁ Ἅγιος, Αἰ μαγεῖαί μου, ὁ Χριστός ἐστίν, εἶπεν· ἀλλὰ δός μοι τριῶν ἡμερῶν προθεσίαν, ὅπως καθ' ἐαυτὸν σκέψωμαι τί ὀφείλω ποιῆσαι. Ὁ δὲ Ἅγιος λαβὼν τὴν ἄνεσιν, ἀπῆλθε λάθρα ἐν τῷ Πανθέῳ· καὶ προσευξαμένου, ἀθρόον πάντα τὰ εἰδῶλα καταπεσόντα συνετρίβησαν.

Τοῦτο μαθὼν ὁ ἄρχων, παρέστησε τῷ βήματι αὐτοῦ τὸν Ἅγιον· καὶ θυμοῦ πλησθεὶς, κρεμασθῆναι αὐτὸν κελεύει καὶ ἤλους πεπυρωμένους ἐμβαλεῖν κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Ὡς δὲ τῆς δριμείας ταύτης ὀδύνης ἤσθετο, τὸν Θεὸν καὶ αὐτίς εἰς βοήθειαν ἐπεκαλεῖτο. Τότε ὁ ἄρχων, ἰδὼν ὅτι οὐ κυριεύεται ὑπὸ τῶν κολάσεων, δεσμευθῆναι τοῦτον προσέταξε καὶ βαρείας ἀλύσεις ἐπιτεθῆναι αὐτῷ καὶ πρὸς τὴν Ἀταλέων πόλιν ἄγεσθαι. Καὶ ἀχθέντος ἐν τῇ δηλωθείσῃ πόλει τοῦ Ἁγίου, παραστῆναι τοῦτον ἐκέλευσε· καὶ εἰς λόγους ἀμφοτέρων ἐλθόντων περὶ τῆς εἰς τὰ εἰδῶλα θυσίας, ὡς εἶδεν αὐτὸν ἀμετάθετον, κατεδίκασε βληθῆναι εἰς τέσσαρας ὁπὰς ξύλου τὰς τε χεῖρας καὶ πόδας αὐτοῦ. Εἶτα τήγανον σφοδρῶς ἐκπυρώσας, ἐν τούτῳ τὸν Μάρτυρα ἐνίησι. Τοῦ δὲ ἁγίου Μάρτυρος μέσον τοῦ τηγάνου ἐστῶτος καὶ προσευχομένου, ἔτι δὲ καὶ τοὺς παρεστῶτας προτρεπομένου εἰσελθεῖν ἐν αὐτῷ καὶ ἀβλαβεῖς διατηρηθῆναι, εἰσῆλθον καὶ αὐτοί· καὶ πολλοὶ τῶν παρατυχόντων ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον, λέγοντες· Ἀληθῶς μέγας ἐστὶν ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν.

Καὶ ὡς εἶδεν ὁ ἡγεμὼν, ὅτι πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν τοῦ Ἡλιοδώρου Θεόν, φοβηθεὶς, μήποτε ἀρπάσωσιν αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἐκέλευσε πάλιν ἄγεσθαι αὐτὸν ἐν Μαγιδῷ. Καὶ λαβόντες ἐπορεύοντο, αὐτοῦ προσευχομένου καὶ ψάλλοντος. Καὶ φθάσαντες ἔστησαν πάλιν τὸν Ἅγιον εἰς ἐρώτησιν. Καὶ μετὰ τὸ πολλὰ διαλεχθῆναι, κελεύει τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τμηθῆναι, καὶ κρεμασθέντα σπαθίζεσθαι ἐπὶ ὦραις δυσί. Καὶ κημὸν ἔθεντο ἐπ' αὐτῷ καὶ εἶλκον ἕξω τῆς πόλεως. Καὶ νεύσας ὁ Ἅγιος τῇ χειρὶ αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἔλκοντας αὐτόν, ἔστη εἰς προσευχὴν· καὶ πληρώσας τὴν εὐχήν, ἀπειμήθη τὴν κεφαλὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀνθίμου, Θαλλελαίου, Χριστοφόρου, Εὐφημίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν· καὶ τοῦ ἁγίου Παγχαρίου.

Στίχ. Δέχου Ἀθλητὰς πέντε, Χριστέ, καὶ δίδου

Πέντε στεφάνους, ὡς ἔπαθλα τοῖς ἄθλοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ ἐκ Καλαβρίας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προφήτου. Ψδὴ ζ'. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Ἵπερφυῆς ἀληθῶς, τῶν Προφητῶν τῶν σῶν ἡ δόξα. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μετὰ Θεοῦ κατοικεῖν, ἡξιωμένος ἀναμέλπεις· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν τοῖς Προφήταις τοῖς σοῖς, τὴν θείαν χάριν σου δεικνύεις. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι τῷ σῶ, Παρθένε τόκῳ μελωδοῦμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Μετὰ Μαρτύρων χοροῦ, ὡς ἀήττητος Μάρτυς, κατηξίωσαι Χριστῷ, μεγαλοφώνως, κραυγάζειν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μετὰ λαμπάδων φαιδρῶς, εἰς τὸν θεῖον νυμφῶνα, εἰσελήλυθας Χριστῷ, Μεγαλομάρτυς κραυγάζων· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εὐτονωτέραν πυρός, δεξιὰν κεκτημένος, παραστάτης δεξιός, τῷ σῶ Δεσπότη κραυγάζεις· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι τῇ σῆ, παναχράντῳ γεννήσει, ὑμνοῦμέν σε πιστοί, ἀκαταπάστως βοῶντες· Εὐλογημένος Ἀγνή, ὁ τῆς σῆς κοιλίας καρπός.

Τοῦ Προφήτου. Ψδὴ η'. Τὸν ἐκ Πατρὸς.

Παρὰ Θεοῦ φωτισθέντες, οἱ Προφῆται προθεσπίζουσι, τῶν ἐσομένων τὴν γνῶσιν, θεοφρόνως ἀνακράζοντες· Τερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡσπερ πυρσὸς ἐν πελάγει, τοῖς ἐν σκότει μάκαρ ἔφανας, ταῖς θεϊκαῖς φρυκτωρίαις, Ἀβδιοῦ καταυγαζόμενος, Τὸν Χριστὸν κραυγάζων λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Κατὰ τὴν θεϊαν οὐσίαν, τῷ Πατρὶ σου ὁμοούσιος, ἡμῖν ὁμόφυλος ὄφθης, σαρκωθείς ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός· διό σε ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Πᾶσαν καθεῖλες τοῦ ἐχθροῦ, τὴν πανοπλίαν Βαρλαάμ ἀξιάγαστε· ἐφλεξας εἰδωλικὴν, πανοπλίαν κραυγάζων· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐραϊσμένος εὐπρεπῶς, Χριστῷ παρέστης Ἀθλητὰ παναοίδιμε· αἱματι μαρτυρικῷ, βεβαμμένην πορφύραν φορῶν, τὸν Δεσπότην, ὑμνεῖς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς εὐσεβείας τῷ πυρί, πεπυρσευμένος ὡς ἀκάνθας κατέφλεξας, πάσας τὰς δαιμονικάς, φαντασίας κραυγάζων· Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οἱ εὐλογοῦντές σε πιστῶς, ὑπὸ Κυρίου εὐλογοῦνται Πανάμωμε· τίκεις γὰρ τὸν εὐλογοῦντα, τὴν κτίσιν Δεσπότην· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
 » παῖδας τῶν Ἑβραίων, διασώσαντα Θεόν, ἱερεῖς
 » εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
 » αἰῶνας.

Τοῦ Προφήτου. Ῥδὴ θ'. Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Λόγῳ θεϊκῷ, καὶ πράξει κοσμούμενος, ἐπτερώθης τῷ πνεύματι, Ἀβδιοῦ θεσπέσιε, καὶ τὰ μέλλοντα βλέπειν κατηξίωσαι.

Ἐνθα Προφητῶν, χορεῖαι σκηνοῦμενος, καὶ Ἁγίων λαμπρότητες, δυσώπει τὸν Κύριον, τοῦ σωθῆναι τοὺς πίστει εὐφημοῦντάς σε.

Ὅλος τῷ Θεῷ, θερμῶς ἀνακείμενος, καθαρῶς προσωμίλησας, ταῖς θεαῖς ἐμφάσεσιν· ὧν καὶ νῦν ἀπολαύεις παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τοῦ φωτός, λυχνίαν ὑμνοῦμεν Ἀγνή· σὲ καὶ πλάκα τῆς χάριτος, τὸν Λόγον σαρκούμενον, δεξαμένην εἰδότες μεγαλύνομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Λίθος ἀχειρότμητος.

Νόμος ἐγκωμίων ἠτιᾶται, τῷ τῶν ἀγώνων σου μεγέθει· μόνος ὁ Δεσπότης σε Χριστός, δοξάζειν οἶδε θεία λαμπρότητι· ὄν ἐκτενῶς δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν πίστει ἀνυμνούντων σε.

Ὅλον σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ, θυσίαν ζῶσαν προσενέγκας, ὅλος τῆς αὐτοῦ βασιλείας, συγκληρονόμος ὧφθης καὶ μέτοχος· καὶ σὺν αὐτῷ γηθόμενος, νῦν βασιλεύεις παναοίδιμε.

Ὑπὲρ τῆς σῆς Σῶτερ ἀγάπης, αἵματος μέχρι καὶ θανάτου, ξίφει καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις, ὁ θεῖος Μάρτυς ἀντιταξάμενος, τῆς παρὰ σοῦ φιλάνθρωπε, ἀθανασίας ἀντελάβετο.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν προστασίαν τοῦ κόσμου, καὶ Θεομήτορα Παρθένον, πάσης τῆς ζωῆς μου προστάτιν, καὶ σωτηρίαν χαίρων προβάλλομαι· σὺ γὰρ Θεὸν γεννήσασα, σώζειν ἰσχύεις τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου

» Παρθένε ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας

» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ θεο-

» τόκε μεγαλύνομεν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Τὰ Προεόρτια τῆς ἐν τῷ ναῷ Εἰσόδου

τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου

Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου·

καὶ τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Πρόκλου,

ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

ΤΥΠΙΚΟΝ

1. Ἐν τύχῳσι τὰ Προεόρτια τῆς Θεοτόκου ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἢ Προεόρτιος Ἀκολουθία μετὰ τῆς τῶν Ἁγίων ψάλλεται κατὰ τὴν ἐν τῷ Μηναίῳ διάταξιν.

2. Ἄν δὲ τύχῳσιν ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε, ἐκέκραξα, ἀναστάσιμα Στιχηρὰ στ' καὶ Προεόρτια δ'. Δόξα... Ἦχος δ' Σήμερον ὁ Θεοχώρητος Ναός... Καὶ νῦν... τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα... Καὶ νῦν... Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί... Ἀπολυτίκια· τὸ Ἀναστάσιμον, τὸ Προεόρτιον Χαρὰν προμνηστεύεται... καὶ Ἀπόλυσις.

3. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Ν' Ψαλμὸν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστίν... Εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Προεόρτιον Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος... τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον δις καὶ τὸ Προεόρτιον ἅπαξ. Εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα, καὶ ἀντὶ τῶν Θεοτοκίων τὰ Προεόρτια. Τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ Προεόρτιος, ὁ Στίχος Ὑπεραγία Θεοτόκε... Ἀπὸ γ' Ῥδῆς, Κάθισμα τὸ Προεόρτιον ἅπαξ. Ἀφ' στ', Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα καὶ τὸ Μηνολόγιον. Αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου... καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν τιμιωτέραν... Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον καὶ τὸ Προεόρτιον. Εἰς τοὺς Αἶνους Ἀναστάσιμα δ' καὶ Προεόρτια (τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἶνων) δ'. Δόξα... τὸ Ἑωθινόν. Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη... Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία...

4. Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ', καὶ δ' ἐκ τῆς στ' Ῥδῆς τοῦ Προεορτίου Κανόνος. Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ Προεόρτιον, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ Κοντάκιον Εὐφροσύνης σήμερον... Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» Ἄξιόν ἐστίν... Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε... Εἶδομεν τὸ φῶς..., καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Προεορτίων.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Λαμπαδηφόροι Παρθένοι, τὴν Ἀειπάρθενον, φαιδρῶς ὁδοποιοῦσαι, προφητεύουσιν ὄντως, ἐν πνεύματι τὸ μέλλον· ναὸς γὰρ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος ὑπάρχουσα, πρὸς τὸν ναὸν μετὰ δόξης παρθενικῆς, νηπιόθεν ἐμβιβάζεται.

Ἐπαγγελίας ἀγίας, καὶ ὁ καρπὸς εὐκλεῆς, ἡ Θεοτόκος ὄντως, ἀνεδείχθη τῷ κόσμῳ, ὡς πάντων ὑπερτέρα· ἡ εὐσεβῶς, προσαγομένη ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τὴν προσευχὴν τῶν τεκόντων ἀποπληροῖ, συντηρουμένη Θείῳ Πνεύματι.

Ἐπουρανίῳ τραφεῖσα, Παρθένε ἄρτῳ πιστῶς, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, ἀπεκύησας κόσμῳ, ζωῆς ἄρτον τὸν Λόγον· ᾧ ὡς ναός, ἐκλεκτός καὶ πανάμωμος, προεμνηστεύθης τῷ Πνεύματι μυστικῶς, νυμφευθεῖσα τῷ Θεῷ καὶ Πατρί.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ὅμοια.

Τὰς οὐρανίους σκηνώσεις, ἐν εὐφροσύνῃ οἰκῶν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις Πάτερ, παρεστῶς παρῶρησίᾳ, τῷ θρόνῳ τοῦ Κυρίου, τοῖς ἐπὶ γῆς, ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, τῶν ἐγκλημάτων τὴν λύσιν, καὶ τῶν παθῶν, δωρηθῆναι καθικέτευε.

Τῶν προσευχῶν τῆ δρεπάνῃ, Πάτερ Γρηγόριε, τὰς τῶν παθῶν ἀκάνθας, ἐκτεμῶν καὶ νεώσας, ἀρότρῳ ἐγκρατείας, τὴν γῆν τῆς ψυχῆς, κατεβάλου τὰ σπέρματα, τῆς εὐσεβείας ἐν ταύτῃ, δι' ὧν ἡμῖν, ἐκβλαστάνεις ἰαμάτων καρπούς.

Τῶν ἀρετῶν σε δοχεῖον, καλοῦμεν Ὅσιε, ὡς ἡσυχίας φίλον, ἀγρυπνίας ἐργάτην, καὶ στήλην σωφροσύνης, καὶ προσευχῆς, ἐνδιαίτημα ἄσυλον, καὶ τῶν θαυμάτων ταμεῖον, καὶ πρεσβευτὴν, τῶν τιμώντων σε Γρηγόριε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Σήμερον ὁ θεοχώρητος ναός, ἡ Θεοτόκος, ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων Ἁγία ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων μυστικῶς πανηγυρίζει. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια

τοῦ ἁγίου Πρόκλου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δογμάτων φαιδρότητι, καὶ τῆ τοῦ βίου λαμπρότητι, εὐσεβῶς κατεκόσμησας, Πρόκλε παναοίδιμε, τὴν ἱεραρχίαν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, στυλὸς ἐδείχθης ἀληθῶς, καταφωτίζων πάντας τοῖς λόγοις σου. Διό σε μακαρίζομεν, καὶ ἐν ψαλμοῖς τε καὶ ᾠσμασι, τὴν ἁγίαν καὶ πάνσεπτον, ἐορτάζομεν μνήμην σου.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Λαμπρῶς ἐδογματίσας, καὶ θεοφρόνως ἐκήρυξας, Θεοτόκον τὴν ἀχραντον, Κόρην τὴν κυήσασαν, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων, Κτίστην καὶ Δεσπότην, Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Πατρός, καὶ ἐπ' ἐσχάτων δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, γενόμενον θελήματι, καὶ μὴ τραπέντα τῆς φύσεως· καὶ Νεστόριον ἤσχυνας, ἀσεβῆ καὶ παράφρονα.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Ναμάτων ἐξήντησας, τῶν χρυσαυγῶν παναοίδιμε, τοῦ σοφοῦ Θεοκήρυκος· οὐπερ καὶ διάδοχος, καὶ τῆς εὐσεβείας, ὠφθης καὶ καθέδρας, ἐπιστηρίζων διδαχαῖς, τῆς ἀληθείας Χριστοῦ τὸ ποίμνιον· καὶ τούτου τὸ ἀγνότατον, καὶ πανσεβάσμιον λείψανον, ὡσπερ κόσμον τερπνότατον, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπέδωκας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ τὴν μόνην ἀμώμητον ἐγκωμιάσωμεν, τὴν ἐκ τῶν Προφητῶν προκηρυχθεῖσαν, καὶ ἐν ναῷ προσενεχθεῖσαν, τὴν πρὸ τῶν αἰώνων προορισθεῖσαν Μητέρα, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἀναδειχθεῖσαν Θεοτόκον. Κύριε, πρεσβείαις αὐτῆς, τὴν εἰρήνην σου παράσχου ἡμῖν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτικά. Τῶν Ἁγίων. Ἦχος δ'.

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν ἀεὶ μεθ' ἡμῶν, κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ταχὺ προκατάλαβε.

Χαρὰν προμνηστεύεται, σήμερον Ἄννα ἡμῖν, τῆς λύπης ἀντίθετον, καρπὸν βλαστήσασα, τὴν μόνην Αἰειπάρθενον· ἦν περ δὴ καὶ προσάγει, τὰς εὐχὰς ἐκπληροῦσα, σήμερον γηθομένη, τῷ ναῷ τοῦ Κυρίου, ὡς ὄντως ναὸν τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ Μητέρα ἀγνήν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αἰνέσατε παρθένοι, καὶ μητέρες ὑμνήσατε, λαοὶ δοξολογεῖτε, ἱερεῖς εὐλογήσατε, τὴν ἄχραντον Μητέρα τοῦ Θεοῦ· σαρκὶ γὰρ νηπιάζουσα ναῷ, τῷ τοῦ Νόμου προσηνέχθη, ὡσπερ ναὸς Κυρίου ἀγιώτατος. Διὸ ἐορτὴν πνευματικὴν, τελοῦντες ἀνακράξωμεν· Χαῖρε Παρθένε δόξα, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Δαυΐδ προοδοποίησον, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, καὶ χαίρων ὑπόδεξαι, τὴν Βασιλίδα ἡμῶν, καὶ ταύτη ἐκβόησον· Εἰσελθε ἡ Κυρία, εἰς ναὸν Βασιλέως· εἰσελθε, ἧς ἡ δόξα κεκρυμμένως νοεῖται· ἐξ ἧς μέλι καὶ γάλα μέλλει πηγάσειν, πᾶσι τὸ φῶς ὁ Χριστός.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τό αὐτό.

Εἶτα λέγονται οἱ Κανόνες, ὁ Προεόρτιος, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ δύο.

Κανὼν Προεόρτιος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς, κατὰ ἀλφάβητον. Ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύ-

» ματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ

» ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ᾄσω γηθό-

» μενος, ταύτης τὴν Εἴσοδον.

Ἁγίων εἰς Ἁγία, ἡ Παναγία καὶ ἄμωμος, οἰκῆσαι προέρχεται, ὑπεραγίου Θεοῦ, ὅπως γένηται, ναὸς ἡγιασμένος, καὶ ταύτης προτρέχουσι, κόραι νεάνιδες.

Βουλὴ προαιώνιος, τοῦ πρὸ αἰώνων Θεοῦ ἡμῶν, εἰς πέρας προέρχεται, προερχομένης σου, ἀνατραφῆναι, εἰς Ἁγία Ἁγίων, εἰς Λόγου κατοίκησιν, Κόρη πανάμωμε.

Γεννήτορες ἔνθεοι, σὲ τοῦ Θεοῦ τὴν Γεννήτριαν, γενήσεσθαι μέλλουσαν, ἀνατιθέασιν, εἰς τὰ Ἁγία, τραφῆναι τῶν Ἁγίων, εὐχὴν ἦν περ ἠῤῥξαντο, πληροῦντες Πάναγνε.

Δυνάμωσον Δέσποινα, τὸ ἀσθενές, τῆς καρδίας μου, καὶ στήριξον πάθεσι, περιτρεπόμενον· ὅπως πίσει σε, καὶ πόθῳ μακαρίζω, τὴν ἀειμακάριστον, καὶ παναμώμητον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Νενεκρωμένην ἡδοναῖς τοῦ σώματος, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, σαῖς προσευχαῖς Πάτερ, ζώωσον Γρηγόριε· ζῶην γὰρ νῦν ἀπέιληφας, τὴν ἀγείρω νεκρώσας, τὰ ἐπὶ γῆς μέλη ἔνδοξε, τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγωνίσμασιν.

Κατακρατήσας ἡδονῶν τοῦ σώματος, νοῦ γενναιότητι, ἐκ νεαρᾶς Πάτερ, ἡλικίας ὄργανον, τοῦ Πνεύματος γεγένησαι, τὰς αὐτοῦ ἐνεργείας, περιφανῶς εἰσδεχόμενος, καὶ θεοειδῆς γνωριζόμενος.

Ἐρωτι θεΐῳ τῆς σαρκὸς τοὺς ἔρωτας, ἑναπεμάρανας, καὶ σεαυτῷ μάκαρ,
ἐμνηστεύσω σύζυγον, ἀγνεΐαν ἐξ ἧς τέκνα σοι, ἐγεννήθησαν πᾶσαι, αἱ
ἀρεταὶ παναοίδιμε, δῶρόν σε Θεοῦ ἐργασάμεναι.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν διήκουσα, κλίμαξ οὐράνιος, δι' ἧς Θεοῦ
Λόγος, τοῖς βροτοῖς ὠμίλησεν, εὐλογημένη Πάναγνε, ἀνερμήνευτον
θαῦμα, ἀκατανόητον ὄραμα, σῶζε τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Πρόκλου.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιᾶ.

Πράξει τε καὶ λόγῳ ἀληθεῖ, τῶν νοερῶν Ἀρχαγγέλων γενόμενος,
σύμμορφος θεόληπτε, καὶ σὺν αὐτοῖς τῷ θρόνῳ παριστάμενος, τῆς
σεπτῆς Τριάδος, Πρόκλε δυσώπει σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἴχνεσιν ἐπόμενος σοφέ, τοῦ Χρυσορρήμονος Πάτερ αοίδιμε, τούτου τὸ
σεβάσμιον, ἱερωσύνης θεῖον ἔνδυμα, κληρὸν ὡς πατρῶον, ἀπεΐληφας
ἀξιόγαστε.

Πάλαι τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ Ἡσαΐου βοῶντος ἐν Πνεύματι, ἤξειν
ὁ Νεστόριος, φρενοβλαβῶς διαβάλλων τὴν σάρκωσιν, ὑπὸ σοῦ
τρισμακάρ, συνοδικῶς καταβέβληται.

Θεοτοκίον.

Λόγοις θεοπνεύστοις τὴν φρικτὴν, ἐκ τῆς Παρθένου ἐτράνωσας
σάρκωσιν, Πρόκλε τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ Θεοτόκον ταύτην ἐκήρυξας,
δόγμασι πανσόφοις, τῶν Ἀποστόλων ἐπόμενος.

Προεόρτιος. Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ

» ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευμα-

» τικὸν στερέωσον· κὰν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου, στεφά-

» νων δόξης ἀξίωσον.

Ἐξάρχουσαι κόραι τῆς Παρθένου, λαμπάδας κατέχουσαι φαιδρῶς, τὸ
μέλλον ὑπογράφουσιν· ἐκ ταύτης γὰρ τεχθήσεται, ὁ φωτισμὸς τῆς
γνώσεως, λύων τῆς πλάνης τὴν ζόφωσιν.

Ζηλοῦσα τὴν πάλαι θεοφρόνως, ἡ Ἄννα εὐχὴν ἀποπληροῖ, καὶ σὲ
προσανατίθεται, τῷ ἱερῷ Πανάμωμε, ἱερωτάτην σύλληψιν, μέλλουσαν
ἔξειν καὶ γέννησιν.

Ἡλιος ἐφήπλωσεν ἀκτῖνας, ὁρῶν τὴν νεφέλην τοῦ φωτός, ἐφαπλουμένην νεύματι, Θεοῦ ἔνδον εἰς Ἁγία· ἐξ ἧς ὀμβρήσει ἄφεςιν, τοῖς χερσωθεῖσιν ἐγκλήμασιν.

Θεοῖ με Θεὸς ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' οἶκτον πανάχραντε Ἄγνη, κλαπέντα βρώσει πρότερον, ἀπάτη τῆ τοῦ ὄφεως, καὶ τῆς φθορᾶς τὴν ἀφθαρτον, πάλιν τρυφήν ἀντιδίδωσιν.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἀρετῶν ἐν τῷ ὄρει, ἀναδραμῶν Ὅσιε, γνόφον θεωρίας ὑπῆλθες, καὶ κατενόησας, ὅσον ἐχώρησας, τὸν ἀκατάληπτον φύσει, φωτισμοῦ ἀνάπλεως, Πάτερ γενόμενος.

Ὁ τεχθεὶς ἐν σπηλαίῳ, διὰ βροτῶν λύτρωσιν, πάλαι σε σπηλαίῳ, παμμάκαρ ἐνδαισιτώμενον, φέγγει κατήστραψεν, ἐπουρανίῳ ὡς Παῦλον, φωταυγῆ δεικνύων σε, Πάτερ Γρηγόριε.

Ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ τοῦ Χριστοῦ ἄχραντος, Μήτηρ προσβολαῖς σε δαιμόνων, περικυκλούμενον, Πάτερ ἐπτέρωσε, καὶ δυνατὸν ἐν ἰσχύι, κατ' αὐτῶν εἰργάσατο, Πνεύματος χάριτι.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε μόνη τεκοῦσα, τὸν τοῦ παντὸς Κύριον. Χαῖρε τὴν ζωὴν τοῖς ἀνθρώποις, ἡ προξενήσασα. Χαῖρε κατάσκιον, καὶ ἀλατόμητον ὄρος. Τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, χαῖρε Πανάμωμε.

Τοῦ Ἁγίου Πρόκλου. Ὁ μόνος εἰδῶς.

Φῶς τὸ ἐκ φωτός θεοπτικῶς, παμμάκαρ προσλαβόμενος, τῆ Ἐκκλησίᾳ φῶς ἐχρημάτισας· διὸ καὶ φῶς σοι θεῖον ἀνέτειλε, νοητῶς ὡς γέγραπται· ᾧ καταλαμπόμενος, τοὺς ὑμνοῦντας φωτίζεις τὴν μνήμην σου.

Σαλπίσας δογμάτων τῆ βροντῆ, ὡς τείχη καταβέβληκας, Τεριχούντια τῶν αἰρέσεων, τὰ θράση πάντα καὶ τὰ στρατεύματα· καὶ νικήσας τρόπαια, ἀνεστήσω σάρκωσιν, τοῦ Θεοῦ ἐκ Παρθένου κηρύξας τρανῶς.

Πηγὴ τῆς σοφίας προσβαλῶν, τὸ στόμα σου θεόληπτε, καὶ τῆς τοῦ Πνεύματος ἀρυσάμενος, σοφίας Πρόκλε τὰ θεῖα νάματα, θολεροῦς κατέκλυσας, ποταμοὺς πανόλβιε, Νεστορίου τὰ ἄθεσμα δόγματα.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἄνω Πατρὶ μονογενῆς, ἀφράστως συνοοούμενος, μονογενῆς ἐκ σοῦ κάτω ἄχραντε, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ νοῦν γεγένηται, καὶ Θεοῖ τὸν ἀνθρωπον, ἐκ σοῦ παναμώμητε, Θεοτόκε Παρθένε ἀνύμφευτε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ μόνος εἰδῶς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθέ-

» νειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, περί-
 » ζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοι· Ἅγιος,
 » ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης Φιλάν-
 » θρωπε.

Κάθισμα. Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῆ θείᾳ λαμπρότητι, καταυγαζόμενος, τὸ σκότος ἐδίωξας, τῶν
 ψυχοφθόρων παθῶν, Γρηγόριε ἀοίδιμε· ἤρθης πρὸς ἀπαθείας,
 καθαρῶτατον ὕψος· ἤστραψας παραδόξως, ἰαμάτων ἀκτῖνας, σκηνώσας
 εἰς ἄδυτον φῶς, τῆς βασιλείας Χριστοῦ.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Πρόκλου.

Ὁ αὐτός. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν τῷ ὕψει Κύριος, τῆς Ἐκκλησίας, ἀληθῶς σε ἔθετο, ὡσπερ ἀστέρα
 φαινόν, φωταγωγοῦντα τοὺς ψάλλοντας· Πρόκλε τὸ κλέος, Πατέρων
 ἀοίδιμε.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ὁ αὐτός. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ὁ ναὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ἡ πολυτίμητος παστάς, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, μετὰ
 λαμπάδων φαινῶν, ἐν εὐφροσύνῃ προέρχεται τοῦ εἰσαχθῆναι. Καὶ
 χαίρει ἐπ' αὐτῇ, ὁ Ζαχαρίας ὀρῶν, τὴν δῆλωσιν τρανῶς, τῶν ἱερῶν
 προφητῶν, ἀπαρχομένην ἤδη περαιοῦσθαι, καὶ γηθοσύνης βοᾶ πρὸς
 αὐτήν· Χαρὰν μηνύει, ἡ πρόοδος σου, Κόρη παρθενομητορ.

Προεόρτιος. Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρ-
 » θένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης
 » Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει
 » σου Κύριε.

Τεραὶ προήγγειλαν γλῶσσαι σεμνή, ἔσεσθαι, χωρίον σε φύσεως, τῆς
 ἀχωρήτου· διὰ τοῦτό σε χοροί, παρθενικοὶ προπέμπουσι,
 λαμπαδηφοροῦντες εἰς Ἅγια.

Κλέος ἀπηνέγκατο Ἰωακείμ, Ἄννη συμβαδίζων καὶ φέρων σε, μετ'
 εὐφροσύνης, εἰς τὸν ἅγιον ναόν, ναὲ Θεοῦ πανάγιε, ἄχραντε πανάμωμε
 Δέσποινα.

Λύεται απόφασις προγονική· ἤνθησεν ἰδοῦ γὰρ ἡ ἄμπελος, ἣτις τὸν βότρυν, τὸν ἀκήρατον ἡμῖν, καρπογονήσει φέροντα, οἶνον εὐφροσύνης τοῖς πέρασιν.

Μόνην σε πανάμωμον ὁ πλαστουργός, Λόγος εὐρηκῶς κατεσκήνωσε, σοῦ ἐν νηδύι, ἐργαζόμενος ἡμῶν, τὴν σωτηρίαν ἄχραντε, χάριτι δι' ἄφατον ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ὁ δι' ἡμᾶς, ξένη καθόδῳ Γρηγόριε, χρηματίσας, ξένος ἀγαθότητι, σὲ δι' αὐτόν, ξένον καθορῶν, τῆς ἐνεγκαμένης, γενόμενον ἠγκαλίσατο, καὶ θεῖον κληρονόμον, τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἀρεταῖς λαμπρυνθέντα εἰργάσατο.

Διὰ Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα, καὶ παιδίον, ὅσιε γενόμενον, παίδων σχολῆ, δέδωκας σαυτόν, νήπιος κακία, θεόφρον Πάτερ γενόμενος, καὶ θεία ταπεινώσει, τοῦ ἐχθροῦ τὴν κακίαν, ἐταπείνωσας μάκαρ Γρηγόριε.

Ὅμβροις τῶν σῶν, Πάτερ δακρύων Γρηγόριε, ὥς περ δρόσῳ, θεία ἀρδευόμενος, πᾶσαν ἐβλάστησας ἀρετήν, πᾶσαν εὐκαρπίαν, δικαιοσύνης ἐξήνηθης, ὥς ξύλον καρποφόρον, διεξόδοις ὑδάτων, φυτευθεὶς τῆς τελείας ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ Θεοῦ, εὐλογημένη Πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου, τραύματα θεράπευσον, τὰς ἡδονάς, σβέσον τῆς σαρκός· τὴν ἐσκοτισμένην, καρδίαν μου φωταγώγησον· εἰρήνευσον τὸν νοῦν μου, καὶ παντοίας ἐκ βλάβης, καὶ ἐχθρῶν ἐπηρείας με λύτρωσαι.

Τοῦ Ἁγίου Πρόκλου. Ὅρος σε τῆ χάριτι.

Χρυσίον καθάπερ ἐν πυρὶ ἱερώτατε, τῆς ἐγκρατείας σου σοφέ, σῶμα καθάρας τὸ σεπτόν, ὠραῖον ἀπέδειξας, τῷ Ποιητῆ, ἱερωσύνης ἐντεῦθεν σοι, καταστολὴ αἰωνίως κεχάρισται.

Ῥημάτων ὁ φθόγγος, καὶ δογμάτων ἡ εὐηχος, τῶν διδαγμάτων σου βροντή, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, σοφῶς καταθέλγουσα, αἰρετικῶν ἀποσοβεῖ τὴν θρασύτητα, ἱεροφάντορ Πρόκλε παναοίδιμε.

Γνώσεως τῆς θείας, ἐν μυσίῳ γενόμενος, ὥς ἱεράρχης ἱερός, ἀγαθοδότως ἐφεξῆς, τοῖς πᾶσι μετέδωκας, τοῦ φωτισμοῦ, καὶ τῆς ἐνθέου λαμπρότητος, εἰς σωτηρίαν ψυχῶν ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἄνθρακα τὸν θεῖον, ἐν νηδύι Πανάμωμε, εἰσδεξαμένη ὑπὲρ νοῦν, οὐ κατεφλέχθης ἀληθῶς· ἡ βάτος γὰρ πόρρωθεν, συμβολικῶς, τὴν σὴν λοχείαν εἰκόνιζεν, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Προεόρτιος. Ῥῶδη ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου· σὺ

» γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔνδον εἰσῆλθες ἐν τῷ ναῷ

» τοῦ Θεοῦ, ὡσπερ καθαρῶτατος ναός, πᾶσι τοῖς

» ὕμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Νεφέλαι ῥανάτωσαν, δικαιοσύνην σήμερον· ὡς ἐν οὐρανῷ γὰρ ἐφαπλοῦται, θεία νεφέλη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ· ἤτις ἀποστάξει γλυκασμόν, πᾶσαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν πικρίαν ἐξαίροντα.

Ἐένη σου ἡ σύλληψις, ξένη σου καὶ ἡ γέννησις, ξένη σου ἡ πρόοδος Παρθένε, ξένη ἡ ἔνδον τοῦ ἱεροῦ ἀγωγή· ξένα καὶ παράδοξα τὰ σά, λόγον ὑπερβαίνοντα, καὶ διάνοιαν ἄχραντε.

Ὅλην σε ἡγίασε, τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἔνδον τοῦ ναοῦ διαιτωμένην, καὶ τρεφομένην τροφὴν οὐράνιον· Νύμφη τοῦ Πατρὸς περικαλλής, ὅθεν ἐχρημάτισας, καὶ τοῦ Λόγου γεννήτρια.

Πρὸς σέ μου τὴν ἄπασαν, ἐλπίδα Κόρη τίθημι, πρὸς τοὺς οἰκτιρμούς σου καταφεύγω· βλάβης δαιμόνων δεῖξον ἀμέτοχον, τὴν καταπεσοῦσάν μου ψυχὴν καὶ ἐξασθενήσασαν, ἠδονῶν ἐπικλύσεσιν.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Γεωργία τοῦ λόγου, ἄμπελος κατάκαρπος ἐδείχθης Ὅσιε, ἀρετῶν πεπεύρους, καὶ μεγίστους προσφέρουσα βότρυσας, σωτηρίας οἶνον, πνευματικὸν βλύζοντας Πάτερ, καὶ πιστῶν τὰς καρδίας εὐφραίνοντα.

Ἡ περίδοξος Ῥώμη, Πάτερ ἐξ Ἐώας σε λαμπτήρα ἄδυτον, δεξαμένη πίστει, ἐφωτίσθη σεπτοῖς σου χαρίσμασι· τὸν Χριστὸν γὰρ εἶχες, ἐν τῇ ψυχῇ καθάπερ φέγγος, τοὺς ὀρῶντάς σε Πάτερ αὐγάζοντα.

Τὸν ἐφέρποντα ὄφιν, καὶ παρατηροῦντά σου πτέρναν Γρηγόριε, ἐγρηγόρσει θεία, ἐν ὁδοῖς τῆς ζωῆς πορευόμενος, ὡς Θεοῦ θεράπων, ὡς ἐντολῶν αὐτοῦ ἐργάτης, ἐθανάτωσας σθένει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Προστασία τοῦ κόσμου, Μήτηρ ἀειπάρθενε σύ με κυβέρνησον καὶ ὁδήγησόν με, εἰς εὐθεΐαν ὁδὸν καὶ κατεύθυνον, πρὸς δικαιοσύνης, τρίβους ὀρθὰς τὸν λογισμόν μου, τῆς ψυχῆς τὰς πορείας εὐθύνουσα.

Τοῦ Ἁγίου Πρόκλου. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Φωτοφόρος ὡς λυχνία παμμάκαρ γενόμενος, τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἐφάνης ὑπέρμαχος, καὶ Θεοῦ ἐτράνωσας, τὴν ἐκ Παρθένου Παναγίας, γέννησιν ἄτρεπτον ἔνδοξε.

Τὴν σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ ἐκ Παρθένου τὴν ἔνδοξον, τῶν δογμάτων ἐν σφενδόνη ἐνθεις ὡς ἀλλόφυλον, Γολιάθ κατέβαλες, τοῦ Νεστορίου τὴν θρασεῖαν, γνῶμην ὡς πάλαι ὁ Θεῖος Δαυῖδ.

Τῶν τοῦ Παύλου διδαγμάτων ὑπάρχων ἀνάπλεως, καὶ τὴν τούτου κατιδὼν ὀπτασίαν πανάριστε, Ἐλισσαῖος δεύτερος, ἐναπεφάνθης χρῖσμα θεῖον, ἱερωσύνης χρισθεὶς μυστικῶς.

Θεοτοκίον.

Οὐ σύγχυσιν, οὐ φυρμὸν ἐν τῇ μήτρᾳ ἐδέξατο, τῆς Παρθένου ὁ Θεὸς ἐν σαρκὶ προερχόμενος· ἀλλ' ὁ ἦν μεμνήθηκε, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος ἀτρέπτως, ταῖς ἐνεργείαις δεικνύμενος.

Προεόρτιος. Ῥδὴ σι'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν

» οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖ-

» ρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξά-

» ζοντες.

Ἐρωθέντες τῇ θείᾳ χάριτι, οἱ θεῖοι τῆς Παρθένου γεννήτορες, ταύτην ὡς ἄμωμον, περιστερὰν εἰς τὰ Ἅγια, ἀνατραφεῖναι πόθῳ ἀνατιθέασιν.

Σοῦ τῆς μελλούσης εἰσδέχεσθαι, τὸ φῶς τὸ ἐκ φωτὸς προερχόμενον, φῶτα ὑφάπτουσαι, κόραι σεμναὶ προπορεύονται, φωτοειδῆ πρὸς θεῖον ναὸν χορεύουσαι.

Τὸ πλήρες δόξης παλάτιον, τὸ μέγα Προφητῶν περιήχημα, θρόνος ὁ ἅγιος, ἔνδον εἰς Ἅγια τίθεται, τῷ Βασιλεῖ τῶν ὅλων ἐτοιμαζόμενος.

Ἕμνῶ σου Κόρη τὴν σύλληψιν, Ἕμνῶ σου τὴν ἀπόρρητον γέννησιν, Ἕμνῶ τὴν σκέπην σου, βλάβης δι' ἧς πάσης ῥύομαι, ὁ πρὸς τὴν σὴν γαλήνην κατεπειγόμενος.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τῇ νεύσει τῇ πρὸς Θεόν, θεούμενος ἱερώτατε, θεωριῶν μυστικῶν, καὶ θεῖων ἐλλάμψεων, Προφήτης ὡς ἔνθεος, ὡς Θεοῦ θεράπων, ἠξιώθης θείᾳ χάριτι.

Ἡσύχως σου τὴν ζωὴν, διατελέσας Γρηγόριε, θορύβων βιωτικῶν, ἐδείχθης ἀνώτερος, παθῶν ὑψηλότερος, καὶ τῆς γῆς ἀπάσης, ξένος τε καὶ παρεπίδημος.

Ὡς ἔσοπτρον καθαρὸν, τὴν θεῖαν αἴγλην ἐπλούτησας· ὡς σκεῦος δὲ ἱερόν, ναὸν κατεκόσμησας, τὸν ἄνω Γρηγόριε, καὶ τῶν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν κατεφαίδρυνας.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ καθαρὸν, τοῦ βασιλέως παλάτιον, γενόμενόν με ληστῶν, ἀκάθαρτον σπήλαιον, εὐχαῖς σου καθάρασα, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, ναὸν ἅγιον ἀνάδειξον.

Τοῦ Ἁγίου Πρόκλου. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Μεγάλῃς ἐπιβὰς καθέδρας Ὅσιε, μεγίστοις κατορθώμασι, κατεκόσμησας αὐτὴν θεοπρεπῶς· ὅθεν συνελθόντες εὐφημοῦμέν σε, Ἀρχιερεῦ, μεγαλοφώνως Πρόκλε ἀοίδιμε.

Ὡς ἄλλην κιβωτὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, τὸ σῶμα τοῦ παμμάκαρος, Χρυσοστόμου ἐναπέδωκας ταῖς σαῖς, Πρόκλε παραινέσεσι καὶ εὐφρανᾶς, τῶν εὐσεβῶν, χοροστασίας τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

Κυκλώσαντας ὡς θῆρας ἐξεδίωξας, αἰρέσεων τῆς ποιμένης Χριστοῦ, τοὺς προμάχους ἐν τῇ ῥάβδῳ νοητῶς, τῶν σῶν διδασκῶν Πρόκλε μακάριε, πρὸς δὲ νομὴν, ὀρθοδοξίας τὴν ποιμνην ἴθυνας.

Θεοτοκίον.

Ἐνάθης Χερουβὶμ θεοχαρίτῳτε, Παρθένε ὑπερέχουσα· τὸν ἐπ' ὤμων γὰρ ὀχοῦμενον αὐτῶν, Ἀχραντε ἀγκάλαις σου ἐβάστασας· ὅθεν ἀεὶ, σὲ Θεοτόκε πάντες δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος· οὐκ ἔστιν ὁ

» ῥυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς· σῶσον

» τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς, τῶν ἀσθε-

» νούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον. Προεόρτιον.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνης σήμερον, ἡ οἴκουμένη, ἐπληρώθη ἅπασα, ἐν τῇ εὐσήμῳ ἐορτῇ, τῆς Θεοτόκου κραυγάζουσα· Αὕτη ὑπάρχει, σκηνη ἐπουράνιος.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητής, ὁ Πλάστης καὶ Δεσπότης, ἀρρήτῳ εὐσπλαγχνίᾳ καμπτόμενος, καὶ μόνη φιλανθρωπίᾳ τῇ αὐτοῦ, ὄνπερ ταῖς οἰκειαῖς κατεσκεύασε χερσίν, ἰδὼν πεσόντα ᾤκτειρε, καὶ ἀναστῆναι τοῦτον εὐδόκησε, πλάσει θειοτέρᾳ, καὶ κενώσει τῇ ἰδίᾳ, ὡς ἀγαθὸς φύσει καὶ ἐλεήμων. Διὸ τὴν Μαριὰμ μεσίτιν λαμβάνει, ὡς παρθένον καὶ ἀγνήν, τοῦ μυστηρίου, ἐκ ταύτης τὸ ἡμῶν φορέσαι ὡς ἠβουλήθη. Αὕτη ὑπάρχει σκηνη ἐπουράνιος.

Συναξάριον

Τῆς Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Στίχ. Χάραξ κύκλω σου, καὶ μετὰ ζωῆς τέλος,

Ἡ ζῶσα, Γρηγόριε, τοῦ Θεοῦ χάρις.

Εἰκάδι Γρηγόριος κεκλήσατο εἰς πόλον εὐρύν.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς ἐν Τσαυρία Δεκαπόλεως, υἱὸς Σεργίου καὶ Μακαρίας, ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν δυσσεβῶν Εἰκονομάχων. Ὀκταετῆς δὲ γενόμενος, εἰς ἐκπαίδευσιν τῶν ἱερῶν γραμμάτων δίδοται. Καὶ τούτων πλήρης γεγονώς, ταῖς Ἐκκλησίαις ἐσχόλαζε. Τῆς ἡβῆς δὲ αὐτῷ ἐπανθούσης, πρὸς γάμον ὑπὸ τῶν γονέων ἐκδοθῆναι παρεσκευάζετο. Ὁ δέ, λάθρα φυγών, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐπικρατούσαν τῶν Εἰκονομάχων αἵρεσιν, περιήρχετο τόπον ἐκ τόπου, τοὺς Μάρτυρας κατασπαζόμενος καὶ τὴν ὠφέλειαν παρ' αὐτῷ θησαυρίζων· τῆς ἐγκρατείας δὲ καὶ σκληραγωγίας ἑαυτὸν καθυποβαλὼν, πολλὰς κακώσεις, καὶ μάλιστα δαιμονικαῖς, ἐπάλαισεν· ὅθεν καὶ μέγας θαυματουργὸς ἀνεφάνη.

Οὗτος καὶ τὴν Ἀσίαν κατέλαβε καὶ πρὸς τὸ Βυζάντιον ἐπεδήμησε, τῆς ὁμολογίας ἔχων ἐπιθυμίαν ἐπιτυχεῖν. Ἐκεῖθεν πρὸς τὴν Ῥώμην ἀπέπλει, καὶ πᾶσαν τὴν Ἑσπέραν περινοστήσασατος καὶ θαύμασι καὶ τέρασι πολλοῦς καταπλήξας, πάλιν πρὸς τὸ Βυζάντιον ἔρχεται. Εἶτα πρὸς τὸ τοῦ Ὀλύμπου μέρος μετέστη καὶ εἰς τὸ ὄρος ἀνῆλθε· καὶ πάνυ ἐκτακτεὶς καὶ ὑδεριάσας, τῆς φωνῆς μόνῃ τοῖς εἰδόσιν ἐγνωρίζετο. Πάλιν οὖν ἀπὸ τοῦ ὄρους κατελθὼν, τὴν Θεσσαλονίκην κατέλαβεν. Ἐκεῖθεν τε προσβαλὼν τῷ Βυζαντίῳ καὶ Συμεῶνα τὸν Ὁμολογητὴν καὶ Θεοφόρον ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων εὐρῶν ἐγκεκλεισμένον, καὶ πολλὰ καθικετεύσας καὶ προσκυνήσας, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη, πολλὰ καὶ διάφορα νοσήματα ἐξ ἀνθρώπων ἀπελάσας.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Πρόκλου, ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως· ὃς ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ τοῦ θρόνου διάδοχος.

Στίχ. Ἐχει σε, Πρόκλε, ἡ οὐράνιος νύσσα,

Χαίροντα ἔνδον καὶ σὲ σὺν Χρυσοστόμῳ.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Δασίου, τοῦ ἐν Δοροστόλῳ.

Στίχ. Ἐμελλε καὶ Δάσιος, ἀθλήσας ξίφει,

Ἀθλητικὸν στέφανον εὐρεῖν ἐκ ξίφους.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ, ἐν πόλει Δοροστόλῳ, τῷ πλησιάζοντι τῷ Ἰστρῷ ποταμῷ. Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ πόλει τοιοῦτον ἔθος ἦν τοῖς Ἑλλησιν,

ἐπιτελεῖν τῷ Κρόνῳ ἑορτὴν ἑτησίως· Πρὸ γὰρ τριάκοντα ἡμερῶν τῆς τοιαύτης μυσαρᾶς ἑορτῆς, ἐπελέγοντό τινα τῶν στρατιωτῶν νέον καὶ εὐεῖδῃ, καὶ ἠϋτρέπιζον αὐτὸν εἰς θυσίαν· ἐνδύοντές τε αὐτὸν ἱμάτια βασιλικά, προέτρεπον ἀποπληροῦν πᾶσαν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, ὡς μετὰ τριάκοντα ἡμέρας μέλλοντες αὐτὸν ἐπισφάξαι τῷ βωμῷ τοῦ Κρόνου. Ἐλθόντος δὲ τοῦ κλήρου καὶ ἐπὶ Δάσιον τὸν στρατιώτην καὶ τῶν συστρατιωτῶν παριστάντων αὐτῷ καὶ πρὸς τὰ ὅμοια ἐκβιαζομένων, ἐκεῖνος ἀγαθῷ λογισμῷ χρησάμενος, ἐσκόπησε τὸ συμφέρον, εἰπὼν· Ὅτι, ἐπεὶ μέλλω θανεῖν, κρεῖττόν μοί ἐστίν ὡς χριστιανὸς ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ μου ἀποθανεῖν. Ὅθεν παραστὰς τῷ τοῦ ἄρχοντος βήματι, παρῶρησίᾳ τὸν Χριστὸν ὠμολόγησε. Διοκλητιανοῦ δὲ καὶ Μαξιμιανοῦ τοῦτο μαθόντων, πρὸς αὐτοὺς ἤχθη· καὶ παρῶρησιασάμενος τὴν εὐσέβειαν, προστάξει τούτων, πολλὰ τιμωρηθεῖς, τελευταῖον τὴν διὰ ξίφους ἐδέξατο τελευτήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Νιρσᾶ Ἐπισκόπου καὶ Ἰωσήφ μαθητοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐτέρων σὺν αὐτῷ τελειωθέντων ἐν Περσίδι.

Στίχ. Θνησκουσιν ἄμφω Νιρσᾶς Ἰωσήφ ἅμα,

Φόνῳ μαχαίρας, ὡς Ἀπόστολος λέγει.

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες Ἰσάκιος, Ἰωάννης καὶ Σαβῶριος, λιθοβοληθέντες, τελειοῦνται.

Στίχ. Σὺν Ἰωάννῃ καὶ Σαβωρίῳ λίθοις,

Ἰσάκιον κτείνουσιν οἰκέται λίθων.

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες Γεῖθαζὲτ καὶ ἕτεροι τρεῖς, λόγχαις τρωθέντες, τελειοῦνται.

Στίχ. Τὸν Γεῖθαζὲτ καὶ συνάθλους τρεῖς ἅμα,

Λόγχαις κατακτείνουσιν ἐχθροὶ Τριάδος.

Αἱ ἅγιοι παρθένοι Θέκλα, Βαουθᾶ καὶ Δεναχίς ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Θέκλαν, Βαουθᾶν, Δεναχίδα παρθένους,

Ἄθλος ξίφους ἔδειξεν ἀθλοπαρθένους.

Τούτων ὁ μὲν Νιρσᾶς Ἐπίσκοπος ἦν, ἐτῶν ὀγδοήκοντα· ὁ δὲ Ἰωσήφ καὶ αὐτὸς τῇ τοιαύτῃ ἐξουσίᾳ τετιμημένος, ὑπῆρχεν ἐτῶν ὀγδοήκοντα ἑννέα. Μεθ' ὧν καὶ ἕτεροί τε Ἐπίσκοποι καὶ Τερεῖς, καὶ τῶν ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ τάγματος, καὶ παρθένοι γυναῖκες Ἀσκήτριαι, διαφόρως δοκιμασθέντες καὶ ἐν διαφόροις κολάσεσιν ἐτασθέντες, τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀπηνέγκαντο στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Εὐσταθίου, Θεσπεσίου καὶ Ἀνατολίου.

Στίχ. Κάρας τριῶν τέμνουσι νεκρῶν οἱ πλάνοι,
 Οὐδ' εἰς νεκροὺς δεικνύντες οἶκτον· ὦ πλάνης!

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, πατρίδα μὲν ἔχοντες τὴν τῶν Γαλατῶν, πόλιν δὲ Γάγγραν, Φιλοθέου καὶ Εὐσεβείας ὄντες τέκνα· ὧν ὁ μὲν πατήρ ἐκ τῆς τῶν Γαλατῶν ὠρμητο, ἡ δὲ μήτηρ ἐκ Νικομηδείας, τὴν θρησκείαν ἀμφοτέροι Ἕλληνες. Τεχθέντων οὖν τούτων καὶ καλῶς ἀνατρεφομένων, ὁ μὲν Εὐστάθιος γράμμασιν ἐσχόλαζεν· ὁ δὲ Θεσπέσιος καὶ Ἀνατόλιος τὸ τοῦ πατρὸς μετήρχοντο ἐπιτήδευμα· βεστιπράτης γὰρ ἦν (ὁ ἐστὶν ἱματιοπώλης). Ἐπεὶ δὲ ὁ Φιλόθεος μετὰ τοῦ υἱοῦ Ἀνατολίου, ἐξ Ἀνατολῶν πορείαν πρὸς τὴν Νικομήδειαν ἐποιοῦντο καὶ Λουκιανῶ τῷ Πρεσβυτέρῳ καὶ διδασκάλῳ κατὰ τὴν ὁδὸν συνώδευσαν, ταῖς αὐτοῦ παραινέσεσιν εἴξαντες, ἐπείσθησαν, καὶ ἀμφοτέροι ἐβαπτίσθησαν. Καταλαβόντες δὲ τὴν Νικομήδειαν Εὐστάθιος καὶ Θεσπέσιος καὶ εἰς ὁμιλίαν τοῦ μακαρίου Ἀνθίμου γενόμενοι, ἐβαπτίσθησαν καὶ αὐτοί. Καὶ ὁ μὲν πατήρ αὐτῶν Φιλόθεος Πρεσβύτερος, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Εὐστάθιος Διάκονος κεχειροτόνηται.

Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ τῶν γονέων τὸν βίον ἀπολιπόντων, διαβάλλονται τῷ Μαξιμιανῶ ὡς χριστιανοί· καὶ τυφθέντες βάκλοις, φρουρᾷ ἐγκλείονται· ἐν ἧ Ἀγγέλου θείᾳ ἐπιστάσει τῶν δεσμῶν ἀφέθησαν καὶ βρώσεως μετέσχον. Τῇ δὲ ἔωθεν, θηρίοις διαφόροις προσπαλαίσαντες, διέμειναν ἄτρωτοι. Ὅθεν καὶ ἐκδότους αὐτοὺς λαβὼν ὁ κόμης Ἀντώνιος καὶ τὴν Νίκαιν καταλαβὼν, ποικίλαις ὑπέβαλε κολάσεσιν. Ἀναρτῶνται γὰρ ἐπὶ ξύλου καὶ σιδηροῖς ὄνουξιν ἐπὶ τοσοῦτον ξέονται, ὡς τὴν γῆν πᾶσαν τῷ αἵματι μολυνθῆναι, καὶ εἰρκτῆ ἀπορρίπτονται· καὶ πάλιν θείᾳ καὶ ἀγγελικῇ ἐπιφανείᾳ, καὶ ὁ πόνος τῶν πληγῶν ἠφανίσθη, καὶ τὰ σώματα αὐτῶν ὑγιῆ ἀποκατέστη. Ταῦτα ἰδὼν ὁ αἰμοβόρος ἐκεῖνος, τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν ἀπεφήνατο κατ' αὐτῶν· καὶ ἐρχόμενοι ἐν τῷ τῆς τελειώσεως τόπῳ, αἰφνιδίως τὰς ψυχὰς αὐτῶν, ἐν εἰρήνῃ τῷ Θεῷ ἀπέδωκαν· ὅθεν οἱ δῆμιοι, φόβῳ διὰ τὸν τύραννον συσχεθέντες, νεκρῶν ὄντων τῶν σωμάτων, τὰς κεφαλὰς ἀπέτεμον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Θεοκτίστου, ὃς καὶ πατρίκιος καὶ εὐνοῦχος ἦν ἐπὶ Θεοδώρας τῆς Αὐγούστης.

Στίχ. Ὁ Πατρίκιος πατέρων στέργων νόμοις,

Νῦν συντέτακται τοῖς χοροῖς τῶν πατέρων.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος. Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν

» κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαν-

» τες, χαίροντες, ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πα-
 » τέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Φωτοφόρον σε, ὡς ἥλιον εἰσδέχεται, ναὸς ὁ ἅγιος, ἔνδον
 ἀστράπτουσιν, ἀκτῖνας τοῖς πέρασι, σωτηριώδεις ἀγνή, ὑπεράγιον,
 ναὸν γενέσθαι μέλλουσιν, τοῦ Υἱοῦ Θεοῦ Παρθένε.

Χεῖρας ἅπαντες, κροτήσατε λυτρώσεως, σύμβολα φέρουσιν, τὴν
 Ἀπειρόγαμον, ὀρῶντες· Ἀγγέλου γάρ, χειρὶ ἐκτρέφεται, τὸν οὐράνιον,
 ἄρτον ἡμῖν ὡς μέλλουσα, ἀπορρήτως ἀποτίκτειν.

Ψυχὰ ἅπασαι, Δικαίων ὑποχθόνιοι, εὐαγγελίζεσθε· περιστερὰ, ἡ
 χρυσεῖα, κατάπαυσιν φέρουσα, κατακλυσμοῦ νοητοῦ, πεφανέρωται, καὶ
 εἰς Ἁγίων Ἁγία, εὐσεβῶς περιχορεύει.

Ὡς ὠραία, τὸν ὠραῖον ἀπεκύησας, τὴν ἀμορφίαν ἡμῶν, προσεπανάγοντα
 νῦν, εἰς πρώτην ἐμφέρειαν, Κόρη πανάμωμε· ᾧ καὶ ψάλλομεν· Ὁ τῶν
 Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Δακρύων προσχύσεσι, τῆς ἁμαρτίας τὸ πῦρ κατέσβεσας· ἀπαθείας δὲ
 ὕδωρ, καὶ ἰαμάτων καθαρὰ νάματα, τοῖς μελωδοῦσι πηγάζεις Γρηγόριε·
 Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φλογίνῳ ἐν ἄρματι, σεπιῆς ἀγάπης καὶ τελειότητος, ἐπιβὰς πρὸς τὸ
 ὕψος, ἀνεκομίσθης ἐν ᾧ ἐκέκτησο, τὸ σὸν κραυγάζων θεόφρον
 πολίτευμα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Παθῶν κατεκοίμησας, τὰς τρικυμίας ἀγρύπνοις στάσεσι· κοιμηθεῖς δὲ
 τὸν ὕπνον, τὸν τοῖς ἁγίοις Πάτερ ἀρμόζοντα, πρὸς φῶς μετήλθες
 κραυγάζων Γρηγόριε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεκρὸν χρηματίσαντα, τῇ ἁμαρτίᾳ καὶ ἀπολλύμενον, τὴν ζωὴν ἡ
 τεκοῦσα, ἀγνή Παρθένε ζώωσον σῶσόν με, καὶ τῆς γεέννης ἐξάρπασον
 ψάλλοντα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Πρόκλου.

Σὲ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον.

Σῶμα καὶ νοῦν, καὶ ψυχὴν ἐκάθηρας, τῇ ἀφαιρέσει τῶν παθῶν, Τεράρχα
 Πρόκλε σοφέ· ὅθεν ἐδογματίσας, σῶμα καὶ ψυχὴν καὶ νοῦν, τὸν ἐκ
 Παρθένου τεχθέντα Θεόν, δίχρα τροπῆς διὰ τὸ σῶσαι, ἡμᾶς
 ἀναδεξάμενον.

Πῦρ νοητόν, ταῖς φρεσὶν ἀνάψας σου, τὴν φρυγανώδη καὶ σαθράν,
 Νεστορίου τοῦ δυσσεβοῦς, αἵρεσιν κατέφλεξας· ὅθεν σου δεόμεθα, τὰς

φρυγανώδεις ἡμῶν ἠδονάς, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις, συμπλέξας ἀποκάθαρρον.

Σὺ πρὸς Χριστόν, κεκτημένος Ἄγιε, τὴν παρῶρησίαν τοῦς ἐν γῆ, εὐφημοῦντας μελωδικῶς, μνήμην σου τὴν ἐνδοξον, πάσης περιστάσεως, ἐκλυτρωθῆναι ἰκέτευσε, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνοῦντας, Θεὸν Πρόκλε θεσπέσιε.

Θεοτοκίον.

Φέρεις Θεόν, σάρκα περικείμενον, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου Ἄγνη, ὡσπερ θρόνος χερουβικός, φέροντα τῷ ῥήματι, πάντα τῆς δυνάμεως· ᾧ μελωδοῦμεν καὶ λέγομεν· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Προεόρτιος. ᾠδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄκουε κόρη Παρθένε ἄγνη, εἰπάτω δὴ ὁ Γαβριήλ,

» βουλὴν Ὑψίστου ἀρχαίαν ἀληθινὴν· γενοῦ πρὸς

» ὑποδοχὴν ἐτοίμη Θεοῦ· διὰ σοῦ γὰρ ὁ ἀχώρητος

» βροτοῖς συναναστρέφεται· διὸ καὶ χαίρων βοῶ·

» Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄκουε σύνες πρεσβύτα σοφέ, τῷ Ζαχαρίᾳ Ἄννα φησί· βουλήσει θεία ἦν ἔσχον παῖδα σεμνήν, γενναίᾳ ψυχῇ ὑπόδεξαι· δι' αὐτῆς γὰρ ἔσται λύτρωσις· καὶ εἰς ναὸν τὸν ἅγιον, ἀνάθου ταύτην βοῶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογητὸς μόνος Κύριος, ἐβόησεν ὁ ἱερεὺς· ζωῆς εἰσόδους νῦν ὑπεμφαίνει σαφῶς, ἡμῖν φανερώσας ὅπερ μέλλει οἰκεῖν, θεοχώρητον παλάτιον, Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τοῦ παντός· πρὸς ὃν βοᾷ πᾶσα γῆ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἴδοῦ πρεσβύτα σοφώτατε, ἡ Ἄννα ἔφησεν εὐλαβῶς, καλλίστην παῖδα, ἣν δέδωκέ μοι Θεός, λαμπρῶς ὑποδέχου καὶ προφήτευσε, μόνην μέλλουσαν εἰς πράγματα, προφέρειν τὰ κηρύγματα, μεθ' ὧν βοᾷς Προφητῶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Νῦν ἔγνω γύναι σαφέστατα, προφρόνως ἔφη ὁ γηραιός, ξύλον ἐν μέσῳ ὡς ἐκβλαστάνει ναοῦ· ὅπερ ἐξανθήσει θεῖον ὄντως καρπὸν, Παραδείσῳ εἰσοικίζοντα, τοῦς βρώσει ἐξωσθέντας φθορᾶς ἀναβοῶντας χαρᾶ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥυτὸν ἀρρήτων μυσέων, ἡ σὴ ψυχὴ Κόρη σεμνή, σαφῶς ὑπάρξει ὁ Πρέσβυς ἔφη τρανῶς. Τὸν θεῖον ἴδοῦ Παρθένε οἶκει ναόν· ὑπ' Ἀγγέλου τρεφομένη γάρ, βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον κυήσεις, ᾧ μελωδεῖ, εὐλογοῦντα, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Φωνήν σοι ἄδομεν Κόρη ἀγνή, περιχαρῶς τοῦ Γαβριήλ· Χαῖρε τῆς πάντων αἰτία μόνη χαρᾶς. Ψυχῶν χαῖρε καθαρτήριον. Ὡς κυήσασα τὴν κάθαρσιν, ἡμῶν καὶ ἀπολύτρωσιν, τῶν μελωδούντων αὐτῷ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ταῖς πρὸς Θεὸν δεήσεσιν, ἐπιμόνως χρησάμενος, εἴληφας παμμάκαρ, τὸ πιστῶς αἰτούμενον· νυκτὸς γὰρ καθεύδοντι, ἐπιφανεῖς σοι Ἄγγελος, μάχαιραν φλογίνην, ἐπιδίδωσι πάθη, ἐκτέμνουσαν καρδίας, καὶ πυρί σε ἀύλω, καθαίρουσαν καὶ δόξην, φωτίζουσιν ἀρρήτως.

Ὁλολαμπῆς ὡς ἥλιος, νοητῶς ἀνατέταλκας, φέγγει ἀρετῶν, περιφανῶς Γρηγόριε, θαυμάτων τε λάμπησι, περιουγάζων πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ φωταγωγῶν, τοὺς εὐσεβῶς μελωδοῦντας. Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀγγελικῆς ἀκήκοας, ὑμνωδίας Γρηγόριε, ἔτι ἐνδημῶν, ἐν τῷ θνητῷ σου σώματι· ὑφ' ἧς τὰς αἰσθήσεις σου, τὰς τῆς ψυχῆς σαφῶς ἠδυνθείς, καὶ θεοειδῆς καὶ φωταυγῆς ἐγνωρίσθης, κραυγάζων· Τὸν Δεσπότην, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν Κριτὴν καὶ Κύριον, ὑπὲρ λόγον κυήσασα, τοῦτον ὡς Υἱόν σου, Παναγία αἵτησαι, ἐν ᾧρα τῆς κρίσεως, τῆς καταδίκης καὶ τοῦ πυρός, σκότους ἀφεγγοῦς, καὶ τοῦ βρυγμοῦ τῶν ὀδόντων, λυτρώσασθαι τοὺς πίστει, εὐσεβῶς μελωδοῦντας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου Πρόκλου.

Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραήλ.

Ὡς χωνεῖα τῆ φωτολαμπεῖ, πανένδοξε ἀγνεῖα, τὰ

πάθη τὰ τῆς σαρκός, ἀποκαθάρας ὡς χρυσός, τοῖς πᾶσιν ἐξήστραψας ἀναμέλπων· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ὀργάνῳ μάκαρ τῆς σεπτῆς, σοῦ γλώττης θελγομένη, τῷ φθόγγῳ ἡ Ἐκκλησία, τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπὶ γῆς, σωτήριον κάθοδον ἀναμέλπει, πᾶσι φωνοῦσα τρανῶς καὶ ἐκβοᾶσα· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λύρα θεία ᾠφθης ἀληθῶς, τὸν φθόγγον ἐνηχοῦσα, τοῖς πίστει προσδεχομένοις, τοῦ Θεοῦ τὴν πρὸς ἡμᾶς, σωτήριον σάρκωσιν, θεῖε Πρόκλε, Πάτερ παμμάκαρ, καὶ τὴν τοῦ Νεστορίου, δυσσεβῆ ματαίαν, φωνὴν ἀποσοβοῦσα.

Θεοτοκίον.

Συντηρήσας σήμαντρα τῆς σῆς, Παρθένε παρθενίας, ἀλώβητα ὁ Δεσπότης, προελήλυθε Χριστός, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν εἰς τὸ σῶσαι, τοὺς βοῶντας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραήλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ
 » κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέ-
 » στιλβον λέγοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου,
 » τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
 » τοὺς αἰῶνας.

Προεόρτιος. Ῥδὴ θ', ἥς ἡ Ἀκροστιχίς· Ἰωσήφ.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδου-
 » χούμενος· πανηγυριζέτω δέ, ἀύλων νόων φύσις γε-
 » ραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος,
 » καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή
 » ἀειπάρθενε.

Ἴδε τοῦ Θεοῦ, τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν, ἔνδον εἰς τὰ Ἁγία, βαδίζει λίθος ἐξ οὗ τμηθήσεται, καὶ τοὺς βωμοὺς καὶ ξόανα, δαιμονικὰ λεπτυνεῖ, τοὺς βροτοὺς δέ, ἑαυτοῦ ἐργάσεται, καὶ ναοὺς καὶ σεπτὰ καταγώγια.

Ἦμοσε Θεός, καὶ νῦν ἐκπεπλήρωκε, φυλῆς Τούδα ἡμῖν, δοὺς τὴν ἀειπάρθενον· ἥς ἡ κοιλίαν ξύλον βλαστήσει ζωῆς, θανατηφόρου βρώσεως, ἀπολυτρούμενον, τοὺς τῆι πτώσει ταύτης ὑποκύψαντας, καὶ κλαπέντας ἀπάτη τοῦ ὄφεως.

Στόματι λαμπρῷ, ἡ Ἄννα ἐβόησεν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ· Σοὶ προσανατίθημι, ἦν μοι παρέσχου παῖδα ᾧ Δέσποτα· ἐξ ἥς δι' οἶκτον ἄφατον, σωματοφόρος ὄφθεις, διασώσεις, κόσμον ὄνπερ ἔπλασας, μεγαλύνων αὐτὴν ὡς μητέρα σου.

Ἡὔγασεν ἰδοῦ, ἡμέρα σωτήριος, τοῖς ἐν νυκτὶ τῶν δεινῶν· πύλη ἐπουράνιος, ναοῦ τὰς πύλας ἀναπετάσασα, μετὰ λαμπάδων πρόεισιν, ἔνδον εἰς Ἁγία, ὑφ' ἀγίας, τρέφεσθαι δυνάμεως, εἰς ἀγίαν Θεοῦ κατασκήνωσιν.

Φώτισον Ἀγνή, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, φῶς ἢ κυήσασα, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ μοι, τῆς ἁμαρτίας σκότος βαθύτατον, μηδὲ βυθὸς καλύψῃ με τῆς ἀπογνώσεως· ἀλλ' αὐτὴ με, σῶσον καὶ κυβέρνησον, πρὸς λιμένα τοῦ Θεοῦ θελήματος.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰδρῶσι τοῖς ἀσκητικοῖς, ἁμαρτίας ἐναπέσβεσας ἄνθρακας· καὶ οὐρανόθεν σαφῶς, πυρὸς ἐν εἶδει χάριν εἰσδέδεξαι, οὐ καταπλέγουσαν σοφέ, μᾶλλον δὲ δροσίζουσαν, καὶ ἐν ἰσχύι σε, δυνατὸν κατὰ παθῶν ἀποφαίνουσαν.

Ὡς ῥόδον ταῖς ἀσκητικαῖς, Πάτερ ἦνθησας κοιλάσι Γρηγόριε, ὡς κρίνον εὖοσμον· διὸ πηγάζει μύρον ἠδύπνοον, τὰ σὰ ὅστέα δαψιλῶς· ὁσμῆς ζωῆς πλήρεις γάρ, αἱ σιαγόνες σου, ὡς φιάλαι ἀρωμάτων ἐδείχθησαν.

Σήμερον δῆμος σὺν ἡμῖν, Ἀσκητῶν τε καὶ Ὁσίων εὐφραίνεται, Πατριαρχῶν Προφητῶν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ σῆ Γρηγόριε· συνορτάζουσιν ἡμῖν, Ἀπόστολοι, Μάρτυρες· μεθ' ὧν μνημόνευε, τῶν τιμώντων σε πιστῶς ἀξιάγαστε.

Ἡ θήκη ἐνθα τὸ σεπτόν, καὶ πολυάθλόν σου σῶμα κατάκειται, θαυμάτων χάριν ἡμῖν, ἀναπηγάζει Πάτερ Γρηγόριε, καθαγιαζουσα ἡμῶν, ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῶν πλουτησάντων σε, καὶ προστάτην καὶ θερμὸν ἀντιλήπτορα.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι τὴν τοῦ Γαβριήλ, οἱ πιστοὶ περιχαρῶς προσφθεγγόμεθα· Χαῖρε Παράδεισε, ζωῆς τὸ ξύλον ἀναβλαστήσασα· Χαῖρε λύσις τῆς ἀρᾶς, Μαρτύρων στεφάνωμα, Ὁσίων καύχημα, καὶ ἀνθρώπων εὐσεβῶν τὸ κραταίωμα.

Τοῦ Ἁγίου Πρόκλου.

Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Τύπους καὶ σκιάς παρέδραμες, καὶ τὴν ἀλήθειαν Χριστὸν κατενόησας, ἀναγεννηθεῖς, διὰ λουτροῦ τοῦ Βαπτίσματος, Τερεῦς τε χρισθεῖς ἱερώτατος· ὅθεν καὶ Θεοτόκον, τὴν τοῦτον τέξασαν ἐκήρυξας.

Τρόπους ἱεροῦς καὶ δόγματα, τοῦ Χρυσοστόμου

μάκαρ ἐνστερνισάμενος, ζῆλόν τε αὐτοῦ, τὸν ἱερὸν τὸν τῆς πίστεως, ἐξηρεύσω δογμάτων σου πέλαγος, αἰρέσεως χειμάρρους, ἀποξηραίνοντας ἐν χάριτι.

Στήσον ἱεραῖς πρεσβείαις σου, τὸ καθ' ἡμῶν κλυδώνιον ἐγειρόμενον,
καὶ ἀπέλασον, τὸν πειρασμὸν καὶ σκοτόμαιναν, καὶ ἀνθρώπων παντοίων
τὴν κάκωσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν, πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡ τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου! τὸν τοῦ Θεοῦ γὰρ Λόγον σάρκα
γενόμενον, μόνη τέτοκας, ὑπερφυῶς Μητροπάρθενε, τὸν τὰ σύμπαντα
θεῖω βουλήματι, σοφῶς διακρατοῦντα, καὶ κυβερνῶντα καὶ συνέχοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βιά-

» τος ἔδειξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρα-

» σμῶν ἀγριαίνουσαν, κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν κά-

» μινον· ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνω-

» μεν.

Ἐξαποστειλάρια

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Τὴν σάρκα καθυπέταξας τῷ νοί σου, καὶ ἤσκησας θεόφρον
μεγαλοφρόνως· ὅθεν καὶ μετάρσιος γενόμενος, ἀντανακλάσεις ἔλαβες,
ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων, αἰνεῖν τὸν πάντων Σωτῆρα.

Τοῦ Ἁγίου Πρόκλου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὡς ἀρετῶν ὁμότροπος, τοῦ σοφοῦ Χρυσοστόμου, καὶ τῶν ἐκείνου
γέγονας, θρόνων ἔνδοξε Πρόκλε, διάδοχος θεοκῆρυξ· καθελὼν
Νεστορίου, τοῦ δυσσεβοῦς τὴν αἵρεσιν, Θεοτόκον κυρίως, καὶ ἀληθῶς,
τὴν Ἀγνὴν ἐκήρυξας καὶ Παρθένον· μεθ' ἧς ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς σου, τὸν
Χριστὸν ἐκδυσώπει.

Προεόρτιον. Ὅμοιον.

Θεοῦ σοφίας τέμενος, καὶ ὑπέρτερον θρόνον, τῶν Χερουβὶμ
ὑπάρχουσαν, τὴν ἀγνὴν Θεοτόκον, εὐτρέπισον Ζαχαρία, τοῦ ναοῦ τὰς
εἰσόδους, τὰ τῶν Ἁγίων Ἁγία, ὑποδέξασθαι ταύτην· καὶ σὺν ἡμῖν, ᾗδε
προεόρτιον τῇ Παρθένω, ἐξ ἧς Χριστὸς ὁ Κύριος, σαρκωθείς κόσμον
σῶζει.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἶνων,

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, ῥοδαῖς τιμήσωμεν, τὴν ἐκ μητρὸς ἀγόνου, παραδόξως τεχθεῖσαν, θεόνυμφον Μητέρα, τοῦ Ποιητοῦ, καὶ σὺν παρθένοις λαμπάσι τε, προσπανιτήσωμεν ταύτη ἐν τῷ ναῷ, εἰσιούση εἰς τὰ Ἅγια.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Καθάπερ ἄνθη ποικίλα περιδρεψάμενοι, ἐκ νοητῶν λειμώνων, τῶν τοῦ Πνεύματος λόγων, ἐπαίνων τοὺς στεφάνους χαρμονικῶς, τῇ Παρθένῳ συμπλέξωμεν, καὶ προεόρτιον τούτους δῶρον αὐτῇ, ἐπαξίως προσκομίσωμεν.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιᾶσει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως.

Εὐτρεπιζέσθωσαν πύλαι καὶ ἀνοιγέσθωσαν, αἱ τοῦ Ναοῦ Κυρίου, καὶ τὸν οἶκον τῆς δόξης, καὶ μόνην ὑπερτέραν τῶν οὐρανῶν, ὑπὲρ νοῦν χρηματίσασαν, ὑποδεχέσθωσαν χαίρουσαι, καὶ Χριστόν, τὸν Σωτῆρα ἀνυμνεῖτωσαν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἦχος α΄. Γεωργίου Νικομηδείας.

Ἀγαλλιᾶσθω σήμερον, ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, καὶ αἱ νεφέλαι εὐφροσύνην ῥανάτωσαν, ἐπὶ τὰ λίκαν παράδοξα, μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἴδου γὰρ ἡ πύλη, ἡ κατὰ Ἀνατολὰς βλέπουσα, ἀποκυηθεῖσα ἐκ στείρας ἀκάρπου, ἐξ ἐπαγγελίας, καὶ τῷ Θεῷ ἀφιερωθεῖσα εἰς κατοίκησιν, σήμερον ἐν τῷ Ναῷ, ὡς ἄμωμος προσφορὰ προσάγεται. Ἀγαλλιᾶσθω ὁ Δαυΐδ κρούων τὴν κινύραν. Ἀπενεχθήσονται φησι τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται. ἔσω ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Θεοῦ, ἔνδον τοῦ ἱλαστηρίου αὐτοῦ, ἀνατραφῆναι εἰς κατοίκησιν, τοῦ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀρρέευστως γεννηθέντος, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ψαλμῶν,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς ΚΑ΄ Τοῦ Αὐτοῦ Μηνός

Ἡ ἐν τῷ Ναῷ εἰσοδος

τῆς ὑπεραγίας Θεοτοκοῦ

τυπικόν

1. Ἐν τῷ Μ. Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν α' Στάσιν τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα..., ψάλλομεν εἰς στίχους τὰ Στιχηρὰ Σήμερον πιστοί... καὶ τὰ τῶν Ἁγίων εἰς Ἅγια... Δόξα... Καὶ νῦν... Μετὰ τὸ τεχθῆναί σε... Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν..., τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ Προσόμοια Χαίρει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ... Δόξα... Καὶ νῦν... Σήμερον τὰ στίφη τῶν πιστῶν... τὸ Ἀπολυτίκιον Σήμερον τῆς εὐδοκίας... ἐκ τρίτου καὶ Ἀπόλυσις.

2. Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμὸν ἢ Λιτή· εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον, καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος... τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τρίτου, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, Ἐξηρεύξατο ἡ καρδιά μου... Τὰ Καθίσματα κατὰ σειρὰν, οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ Α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου, τὸ Προκείμενον Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε... τὸ Πᾶσα πνοή... καὶ τὸ Εὐαγγέλιον Ἀναστᾶσα Μαριάμ... Εἶτα ὁ Ν' ψαλμὸς χῦμα. Δόξα... Σήμερον ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτὸ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός... καὶ τὸ Ἰδιόμελον τῆς Λιτῆς. Σήμερον ὁ θεοχώρητος ναὸς... Οἱ Κανόνες ἀμφοτέροι, ὧν ὁ στίχος Ὑπεραγία Θεοτόκε... Ἀπὸ γ' Ῥθῆς τὰ δύο Καθίσματα. Ἀφ' στίχου τὸ Κοντάκιον, ὁ Οἶκος καὶ τὸ Μηνολόγιον. Αἱ Καταβασίαι Χριστὸς γεννᾶται... Εἰς τὴν θ' ψάλλονται οἱ δύο Κανόνες τῆς θ' Ῥθῆς μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων ὡς ἐξῆς·

Διὰ τὸν εἰς ἤχον δ' πρῶτον Κανόνα.

Ἄγγελοι τὴν Εἴσοδον τῆς Παρθένου ὀρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς μετὰ δόξης εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Ἄγγελοι τὴν Εἴσοδον τῆς Πανάγνου ὀρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς παραδόξως εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τῆς Παρθένου, τὴν Εἴσοδον τιμήσωμεν, ὅτι ἐν δόξῃ εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Ἄγγελοι σκιριτήσατε σὺν ἁγίοις, παρθένοι συγχορεύσατε, ἡ γὰρ Θεόπαις εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Διὰ τὸν εἰς ἤχον α' δεύτερον Κανόνα.

Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τὴν προσενεχθεῖσαν ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ εὐλογηθεῖσαν, χερσὶ τῶν Ἱερῶν. (δίς)

Δόξα... Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τῆς Τρισυποστάτου...

Καὶ νῦν... Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν...

Καταβασία Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὴν τιμιωτέραν καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν ἄνω στρατευμάτων. Μυστήριον ξένον... Τὸ Ἐξαποστειλάριον. Ἦν πάλαι προκατήγγειλεν... ἐκ τρίτου. Εἰς τοὺς Αἶνους· τὰ Προσόμοια

Λαμπαδηφόροι Παρθένοι... εἰς δ'. Δόξα... Καὶ νῦν... Σήμερον τῷ ναῶ προσάγεται... Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

3. Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς (ὄρα σελ. 175). Εἰς τὴν Εἴσοδον Δεῦτε προσκυνήσωμεν... ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός, τὸ Ἀπολυτίκιον Σήμερον τῆς εὐδοκίας... καὶ Κοντάκιον Ὁ καθαρώτατος Ναός... ὁ Ἀπόστολος Εἶχεν ἡ πρώτη σκηνή... καὶ τὸ Εὐαγγέλιον Εἰσηλθεν ὁ Ἰησοῦς... Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» Ἄγγελοι τὴν εἴσοδον τῆς Παρθένου... Ὡς ἐμπύχῳ Θεοῦ Κιβωτῷ..., Κοινωνικὸν Ποτήριον... Εἶδομεν τὸ φῶς... καὶ Ἀπόλυσις.

4. Εἰ τύχοι ἡ ἑορτὴ ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε, ἐκέκραξα... ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ' καὶ τῆς ἑορτῆς στ', Δόξα... Καὶ νῦν... τῆς ἑορτῆς, Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν... τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα... Καὶ νῦν... τὸ τῆς ἑορτῆς. Τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς δις καὶ Ἀπόλυσις.

5. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν, ἡ Λιτὴ τῆς ἑορτῆς καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν... Εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος... τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς δις. Εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, τὰ Καθίσματα εἰς τὴν α' Στιχολογίαν, Ἀναστάσιμα β' καὶ τῆς ἑορτῆς Δικαίων ὁ καρπός... Εἰς τὴν β' Στιχολογίαν Ἀναστάσιμα δύο καὶ τῆς ἑορτῆς Δαυΐδ προοδοποίησον... Εἰς τὴν γ' Στιχολογίαν, τὰ δύο τῆς ἑορτῆς, ἡ Αἴτησις, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου, τὸ Προκείμενον τῆς ἑορτῆς Ἄκουσον θύγατερ καὶ ἴδε... τὸ Πᾶσα πνοή... καὶ τὸ Εὐαγγέλιον Ἀναστᾶσα Μαριάμ... Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι... καὶ ὁ Ν' ψαλμὸς χῦμα. Δόξα... Σήμερον ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτό. Ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεός... καὶ τὸ Ἰδιόμελον Σήμερον ὁ θεοχώρητος ναός... Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος καὶ οἱ δύο τῆς ἑορτῆς. Ἀπὸ γ' Ῥδῆς τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου χῦμα, εἶτα τὰ δύο τῆς ἑορτῆς Καθίσματα. Ἀφ' στ' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῆς ἑορτῆς καὶ τὸ Μηνολόγιον. Αἱ Καταβασίαι Χριστὸς γεννᾶται. Εἶτα ψάλλονται οἱ δύο Κανόνες τῆς θ' Ῥδῆς μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων αὐτῶν καὶ ἡ Καταβασία Μεγάλυνον ψυχῆ μου... Μυστήριον ξένον... Τὸ Ἀναστάσιμον Ἐξαποστειλάριον καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς δις. Εἰς τοὺς Αἶνους Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς ἑορτῆς δ'. Δόξα... Σήμερον τῷ ναῶ προσάγεται... Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη... Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία...

6. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα (ὄρα σ. 175) μετὰ τοῦ Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν... Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς καὶ Κοντάκιον Ὁ καθαρώτατος Ναός... Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» Ἄγγελοι τὴν εἴσοδον τῆς

Παρθένου... Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ Κιβωτῷ... Κοινωνικὸν Ποτήριον...
Εἶδομεν τὸ φῶς... καὶ Απόλυσις.

7. Κυριακὴ μετὰ τὴν ἑορτὴν, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε, ἐκέκραξα... ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ στ', καὶ μεθέορτα τῆς σειρᾶς δ'. Δόξα... τῆς ἑορτῆς, Καὶ νῦν... τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ Ἦχου, Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν... καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Απόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα... Καὶ νῦν... μεθεόρτιον. Ἀπολυτίκια τὸ Ἀναστάσιμον, τὸ τῆς ἑορτῆς καὶ Απόλυσις.

8. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὸ Ἄξιόν ἐστίν..., τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος... τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον δις καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς ἅπαξ. Εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος. Τὰ Ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειρὰν καὶ ἀντὶ Θεοτοκίων τὰ μεθέορτα. Τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ ἀναστάσιμος καὶ ὁ δεύτερος τῆς ἑορτῆς. Ἀπὸ γ' Ὠδῆς Κάθισμα μεθέορτον. Ἀφ' στ' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα καὶ τὸ Μηνολόγιον. Αἱ Καταβασίαι Χριστὸς γεννᾶται... καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν τιμιωτέραν... Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους Ἀναστάσιμα δ' καὶ μεθέορτα δ', Δόξα... τὸ Ἑωθινόν, Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη, ... Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία...

9. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ' καὶ ἐκ τῆς στ' τοῦ Κανόνος τῆς ἑορτῆς δ'. Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ Κοντάκιον ὁ καθαρῶτατος Ναός... Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ «Ἐξαίρετως» Ἄξιόν ἐστίν... τὸ Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε... Εἶδομεν τὸ φῶς... καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐκ τοῦ Κυρίου λαβόντες, ἐπαγγελίας καρπὸν, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, εὐπρόσδεκτον θυσίαν, ἐν τῷ ναῷ, προσενήνοχον σήμερον, καὶ Ζαχαρίας ὁ μέγας ἀρχιερεὺς, εὐλογήσας ὑπεδέξατο.

Ἡ τῶν Ἁγίων Ἁγία, ἐν τοῖς Ἁγίοις οἰκεῖν, ἀξίως προσηνέχθη, ὡς θεόδεκτον θῦμα, καὶ ταύτης αἱ παρθένοι ταῖς ἀρεταῖς, ἐγκοσμούμεναι ἔμπροσθεν, λαμπαδουχοῦσαι προσέφερον τῷ Θεῷ, ὥσπερ σκεῦος ἱερώτατον.

Ἐξανοιγέσθω ἡ πύλη, τοῦ θεοδόχου ναοῦ· τὸν γὰρ ναὸν τοῦ πάντων, Βασιλέως καὶ θρόνον, σήμερον ἐν δόξῃ ἔνδον λαβών, Ἰωακείμ ἀνατίθεται, ἀφιέρωσας Κυρίῳ τὴν ἐξ αὐτοῦ, ἐκλεχθεῖσαν εἰς Μητέρα αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ Δαυΐδ προανεφώνει σοι Ἄχραντε, προορῶν τὴν ἀφιέρωσιν, τῆς εἰσόδου σου ἐν τῷ ναῷ, ἐν ἧ τὰ πέρατα σήμερον ἐορτάζοντα, δοξολογοῦσί σε πανύμνητε. Τὴν γὰρ πρὸ τόκου Παρθένον, καὶ μετὰ τόκον μείνασαν ἄφθορον, Μῆτερ τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς, σήμερον ἐν τῷ ναῷ εἰσερχομένην, ὁ Ζαχαρίας εὐφραίνεται, ἀπολαβών σε Δέσποινα· καὶ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ἀγάλλονται, ὑποδεξάμενά σε τὴν τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν. Διὸ καὶ ἡμεῖς ἐν ᾧδαῖς ἐκβοῶμέν σοι· Ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Υἱὸν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Πύλαι τοῦ ἱεροῦ, εἰσδέξασθε Παρθένον, εἰς Ἅγια Ἁγίων, ἀμόλυτον σκηνὴν τε, Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Παρθένοι τὴν ἀγνήν, προπέμψατε Παρθένον, φαιδρῶς λαμπαδουχοῦσαι, εἰς Ἅγια Ἁγίων, ὡς Νύμφην τοῦ Παντάνακτος.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιᾶσει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως.

Ἄρτον ἡ λογικὴ, παστὰς Θεοῦ τοῦ Λόγου, χειρὶ Θεοῦ Ἀγγέλου, δέχεται κατοικοῦσα, Ἁγίων εἰς τὰ Ἅγια.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Φῶς σε τὸ τριλαμπές, ἀνάψαν Θεοτόκε, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης, οὐράνιον τροφήν σοι, ἐκπέμπει μεγαλύνον σε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις· ἐν Ναῷ τοῦ Θεοῦ, τρανῶς ἡ Παρθένος δείκνυται, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ καὶ ἡμεῖς, μεγαλοφώνως βοήσωμεν· Χαῖρε τῆς οἰκονομίας, τοῦ Κτίστου ἡ ἐκπλήρωσις. (Ἐκ τρίτου)

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α' Στάσιν τοῦ α' Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς δὲ τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος α'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος!

Σήμερον πιστοὶ χορεύσωμεν, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, τῷ Κυρίῳ ᾄδοντες, τιμῶντες καὶ τὴν αὐτοῦ, ἡγιασμένην σκηνήν, τὴν ἔμψυχον κιβωτόν, τὴν τὸν ἀχώρητον Λόγον χωρήσασαν· προσφέρεται γὰρ Θεῷ, ὑπερφυῶς τῇ σαρκὶ νηπιάζουσα· καὶ ἀρχιερεὺς ὁ μέγας, Ζαχαρίας δέχεται, εὐφραινόμενος ταύτην, ὡς Θεοῦ κατοικητήριον.

Σήμερον ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀγίας δόξης, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ μόνη ἐν γυναιξίν, εὐλογημένη Ἀγνή, προσφέρεται τῷ ναῷ, τῷ νομικῷ κατοικεῖν εἰς τὰ Ἁγία· καὶ χαίρουσι σὺν αὐτῇ, Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα τῷ πνεύματι· καὶ παρθενικαὶ χορεῖται, τῷ Κυρίῳ ᾄδουσι, ψαλμικῶς μελωδοῦσαι, καὶ τιμῶσαι τὴν Μητέρα αὐτοῦ.

Σὺ τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, Ἀποστόλων δόξα, καὶ Μαρτύρων καύχημα, καὶ πάντων τῶν γηγενῶν ἡ ἀνακαίνισις, Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ· διὰ γὰρ σοῦ τῷ Θεῷ κατηλλάγημεν. Διὸ τιμῶμεν τὴν σὴν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κυρίου προέλευσιν· καὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ πάντες, ψαλμικῶς τὸ Χαῖρέ σοι, τῇ πανσέμνῳ βοῶμεν, τῇ πρεσβείᾳ σου σωζόμενοι.

Ἔτερα προσόμοια

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῶν Ἀγίων εἰς Ἁγία, ἡ Ἁγία καὶ ἄμωμος, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι εἰσοικίζεται, καὶ δι' Ἀγγέλου ἐκτρέφεται, τῷ ὄντι ὑπάρχουσα, ἀγιώτατος ναὸς, τοῦ Ἀγίου Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ τὰ σύμπαντα, ἀγιάσαντος ταύτης εἰσοικήσει, καὶ θεώσαντος τὴν φύσιν, τὴν τῶν βροτῶν ὀλισθήσασαν.

Αἱ νεάνιδες χαίρουσαι, καὶ λαμπάδας κατέχουσαι, τῆς λαμπάδος σήμερον προπορεύονται, τῆς νοητῆς καὶ εἰσάγουσιν, αὐτὴν εἰς τὰ Ἁγία, τῶν Ἀγίων ἱερῶς, προδηλοῦσαι τὴν μέλλουσαν, αἴγλην ἀρρήτον, ἐξ αὐτῆς ἀναλάμψειν καὶ φωτίσειν, τοὺς ἐν σκότει καθημένους, τῆς ἀγνωσίας ἐν Πνεύματι.

Γηθομένη ὑπόδεξαι, Ζαχαρία ἐβόησεν, Ἄννα ἡ πανεύφημος, ἣν ἐκήρυξαν, Θεοῦ Προφήται ἐν Πνεύματι· καὶ ταύτην εἰσάγαγε, εἰς τὸν ἅγιον ναόν, ἱερῶς ἀνατρέφεσθαι, ὅπως γένηται, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων, θεῖος θρόνος, καὶ παλάτιον καὶ κλίνη, καὶ φωταυγὲς ἐνδιαίτημα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τὸ τεχθῆναί σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου ἐν ναῶ Κυρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὡς ἡγιασμένη. Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σὲ τὴν πανάμωμον, τροφὴν κομίζων σοι. Τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὀρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνῶσαν. Διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἡ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν... Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. μ' 1)

Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, λέγων· Ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, στήσεις τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου. Καὶ θήσεις τὴν Κιβωτὸν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ σκεπάσεις αὐτὴν τῷ καταπετάσματι. Καὶ εἰσόσεις τὴν Τράπεζαν καὶ τὴν Λυχνίαν· καὶ θήσεις τὸ Θυσιατήριον τὸ χρυσοῦν, εἰς τὸ θυμιᾶν ἐναντίον τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Μαρτυρίου. Καὶ ἐπιθήσεις τὸ κάλυμμα τοῦ καταπετάσματος ἐπὶ τὴν θύραν τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου. Καὶ λήψη τὸ ἔλαιον τοῦ χρίσματος, καὶ χρίσεις τὴν Σκηνὴν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ ἀγιάσεις αὐτήν, καὶ πάντα τὰ σκεύη αὐτῆς, καὶ ἔσται ἅγια. Καὶ ἀγιάσεις τὸ Θυσιαστήριον, καὶ ἔσται τὸ Θυσιαστήριον ἅγιον τῶν ἁγίων. Καὶ ἐποίησε Μωϋσῆς πάντα ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος, οὕτως ἐποίησε. Καὶ ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ Σκηνή. Καὶ οὐκ ἠδυνήθη Μωϋσῆς εἰσελθεῖν εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, ὅτι ἐπεσκίαζεν ἐπ' αὐτὴν ἡ νεφέλη, καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ σκηνή.

Βασιλειῶν τρίτης τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. η' 1)

Ἐγένετο, ὡς συνετέλεσε Σολομὼν τοῦ οἰκοδομῆσαι τὸν οἶκον Κυρίου, καὶ ἐξεκκλησίασε πάντας τοὺς πρεσβυτέρους Ἰσραὴλ ἐν Σιών, τοῦ ἀνενεγκεῖν τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης Κυρίου ἐκ πόλεως Δαυΐδ· αὕτη ἐστὶ Σιών. Καὶ ἦσαν οἱ ἱερεῖς τὴν Κιβωτόν, καὶ τὸ Σκηνώμα τοῦ Μαρτυρίου, καὶ πάντα τὰ σκεύη τὰ ἅγια, τὰ ἐν τῷ Σκηνώματι τοῦ Μαρτυρίου. Καὶ ὁ Βασιλεὺς, καὶ πᾶς Ἰσραὴλ, ἔμπροσθεν τῆς Κιβωτοῦ· καὶ εἰσφέρουσιν οἱ ἱερεῖς τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης Κυρίου εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, εἰς τὸ δαβὶρ τοῦ οἴκου, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῶν Χερουβίμ. Ὅτι τὰ Χερουβίμ διαπεπετασμένα ταῖς πτέρυξιν ἐπὶ τὸν τόπον τῆς Κιβωτοῦ· καὶ περιεκάλυπτον τὰ Χερουβίμ ἐπὶ τὴν Κιβωτόν, καὶ ἐπὶ τὰ ἅγια αὐτῆς ἐπάνω. Καὶ οὐκ ἦν ἐν τῇ Κιβωτῷ, πλὴν αἱ δύο πλάκες λίθιναι, πλάκες τῆς διαθήκης, ἃς ἔθηκεν ἐκεῖ Μωϋσῆς ἐν Χωρήβ, ἃς διέθετο Κύριος. Καὶ ἐγένετο, ὡς ἐξῆλθον οἱ ἱερεῖς ἐκ τοῦ Ἁγίου, καὶ ἡ νεφέλη ἔπλησε τὸν οἶκον Κυρίου. Καὶ οὐκ ἠδύνατο οἱ ἱερεῖς στήναι λειτουργεῖν ἀπὸ προσώπου τῆς νεφέλης, ὅτι ἔπλησεν ἡ δόξα Κυρίου τὸν οἶκον Κυρίου.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. μγ' 27, μδ' 1)

Τάδε λέγει Κύριος· Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτερῆς, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολᾶς· καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Υἱὲ ἀνθρώπου, ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ Ἥγούμενος οὗτος κάθηται ἐν αὐτῇ τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐνώπιον Κυρίου· κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς βορρᾶν κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης ὁ οἶκος Κυρίου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Γεωργίου Νικομηδείας.

Ἀγαλλιάσθω σήμερον ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, καὶ αἱ νεφέλαι εὐφροσύνην ῥανάτωσαν, ἐπὶ τὰ λίκια παράδοξα, μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἴδου γὰρ ἡ πύλη, ἡ κατὰ Ἀνατολᾶς βλέπουσα, ἀποκυθηθεῖσα ἐκ στεῖρας ἀκάρπου, ἐξ ἐπαγγελίας, καὶ τῷ Θεῷ ἀφιερωθεῖσα εἰς κατοίκησιν, σήμερον ἐν τῷ ναῷ, ὡς ἄμωμος προσφορὰ προσάγεται. Ἀγαλλιάσθω ὁ Δαυΐδ, κρούων τὴν κινύραν. Ἀπενεχθήσονται φησί, τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται· ἔσω ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Θεοῦ, ἔνδον τοῦ ἱλαστηρίου αὐτοῦ, ἀνατραφήναι εἰς κατοίκησιν, τοῦ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀρρέυστως γεννηθέντος, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'. Τοῦ αὐτοῦ.

Σήμερον ὁ θεοχώρητος Ναός, ἡ Θεοτόκος, ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν ἁγίων ἅγια ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων, μυστικῶς πανηγυρίζει· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε πάντες οἱ λαοί, τὴν μόνην ἀμώμητον ἐγκωμιάσωμεν· τὴν ἐκ τῶν Προφητῶν προκηρυχθεῖσαν, καὶ ἐν ναῷ προσενεχθεῖσαν· τὴν πρὸ αἰώνων προορισθεῖσαν Μητέρα, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἀναδειχθεῖσαν Θεοτόκον. Κύριε πρεσβείαις αὐτῆς, τὴν εἰρήνην σου παράσχου ἡμῖν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'. Λέοντος μαῖστορος.

Ἐπέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυνος, καὶ ἐορτὴ πανσεβάσμιος. Σήμερον γὰρ ἡ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος μείνασα, ἐν ναῷ ἁγίῳ

προσάγεται· καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ πρέσβυς, ὁ γενέτης τοῦ Προδρόμου, καὶ βοᾷ γηθοσύνως· ἤγγικεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων, ἐν ναῷ ἁγίῳ ὡς ἁγία, ἀφιερωθῆναι εἰς κατοίκησιν τοῦ Παντάνακτος. Εὐφραινέσθω Ἰωακείμ ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιᾶσθω, ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ, ὡς τριετίζουσαν δάμαλιν, τὴν ἄμωμον Δέσποιναν. Μητέρες συγχάρητε, παρθένοι σκιρτήσατε, καὶ στεῖραι συγχορεύσατε· ὅτι ἠνέφξεν ἡμῖν τὴν οὐρανῶν βασιλείαν, ἡ προορισθεῖσα παντάνασσα. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίρει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, τὸν οὐρανὸν τὸν νοητὸν πορευόμενον, ὀρῶντες εἰς θεῖον οἶκον, ἀνατραφῆναι σεπτῶς, τὴν Παρθένον μόνην καὶ ἀμώμητον, πρὸς ἣν ἐκπληττόμενος, Ζαχαρίας ἐβόησε· Πύλη Κυρίου, τοῦ ναοῦ ὑπανοίγω σοι, πύλας χαίρουσα, ἐν αὐτῷ περιχόρευε· ἔγνω γὰρ καὶ πεπίστευκα, ὡς ἤδη ἡ λύτρωσις, ἐπιδημήσει προδήλως, τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τεχθήσεται, ἐκ σοῦ Θεοῦ Λόγος, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Ἄννα ἡ θεία χάρις σαφῶς, χαριτωθεῖσαν τὴν ἀγνὴν Ἀειπάρθενον, προσάγει μετ' εὐφροσύνης, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, προσκαλεσαμένη προπορεύεσθαι, αὐτῆς τὰς νεάνιδας, λαμπαδηφόρους καὶ λέγουσα· Ἄπιθι τέκνον, τῷ δοτῆρι γενήθητι, καὶ ἀνάθημα, καὶ εὐῶδες θυμίαμα. Εἴσελθε εἰς τὰ ἄδυτα, καὶ γνῶθι μυστήρια, καὶ ἐτοιμάζου γενέσθαι, τοῦ Ἰησοῦ οἰκητήριον, τερπνὸν καὶ ὠραῖον, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιᾶσει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως.

Ἐνδον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ὁ θεοχώρητος Ναὸς ἀνατίθεται, Παρθένος ἡ Παναγία, νεάνιδές τε αὐτῆς, νῦν λαμπαδηφόροι προπορεύονται. Σκιρτῶ γεννητόρων, ἡ συζυγία ἡ ἄριστος, Ἰωακείμ τε, καὶ ἡ Ἄννα χορεύοντες, ὅτι ἔτεκον, τὴν τὸν Κτίστην κυήσασαν. Ἦτις περιχορεύουσα, εἰς θεῖα σκηνώματα, καὶ τρεφομένη Ἀγγέλου, διὰ χειρὸς ἡ πανάμωμος, Χριστοῦ ὠφθη Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σεργίου Ἀγιοπολίτου.

Σήμερον τὰ στίφη τῶ πιστῶν συνελθόντα, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν ναῷ Κυρίου προσαγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν· τὴν προεκλεχθεῖσαν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ καὶ Θεοῦ τῶν

ὄλων. Παρθένοι, λαμπαδηφοροῦσαι προπορεύεσθε, τῆς ἀειπαρθένου τιμᾶσαι, τὴν σεβάσμιον πρόοδον. Μητέρες, λύπην πᾶσαν ἀποθέμεναι, χαρμονικῶς συνακολουθήσατε, ὑμνοῦσαι τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ γενομένην, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου τὴν πρόξενον. Ἄπαντες οὖν χαρμονικῶς, τὸ χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκβοήσωμεν, τῇ Κεχαριτωμένῃ, τῇ ἀεὶ πρεσβευούσῃ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἢ προκήρυξις. Ἐν ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανῶς ἢ Παρθένος δείκνυται, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ καὶ ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν· Χαῖρε τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἢ ἐκπλήρωσις. (Ἐκ τρίτου)

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Δικαίων ὁ καρπός, Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννης, προσφέρεται Θεῷ, ἱερῷ ἐν ἀγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἢ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν· ἦν εὐλόγησεν, ὁ ἱερὸς Ζαχαρίας. Ταύτην ἅπαντες, ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, πιστῶς μακαρίσωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πρὸ συλλήψεως Ἄγνη, καθηγιασθῆς τῷ Θεῷ· καὶ τεχθεῖσα ἐπὶ γῆς, δῶρον προσήχθης νῦν αὐτῷ, ἀποπληροῦσα πατρῶαν ἐπαγγελίαν. Τῷ θείῳ δὲ ναῷ, ὡς θεῖος ὄντως Ναός, ἐκ βρέφους καθαρῶς, μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν, ἀνατεθεῖσα ὠφθῆς δοχεῖον, τοῦ ἀπροσίτου καὶ θείου Φωτός. Μεγάλη ὄντως, ἢ πρόοδος σου, μόνη Θεόνυμφε καὶ ἀειπάρθενε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἀγαλλιάσθω ὁ Δαυΐδ ὁ ὑμνογράφος, καὶ χορευέτω Ἰωακεὶμ σὺν τῇ Ἄννῃ, ὅτι γόνος ἁγίος ἐξ αὐτῶν προῆλθε, Μαρία ἢ φωτοφόρος θεία λαμπάς· καὶ χαίρει εἰσερχομένη ἐν τῷ ναῷ· ἦν καὶ βλέπων εὐλόγησεν, ὁ

Βαραχίου υἱός, καὶ χαίρων ἀνεκραύγαζε· Χαῖρε θαῦμα παγκόσμιον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Πάλιν τὸ αὐτό.

Τὸ Α' Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ἄκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Στίχ. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.

Πᾶσα πνοή... Εὐαγγέλιον. Κατὰ Λουκᾶν·

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριάμ...

Ὁ Ν' ψαλμὸς

Εἶθ' οὕτω· Δόξα. Ἦχος β'.

Σήμερον ὁ Ναὸς ὁ ἔμψυχος, τοῦ μεγάλου Βασιλέως, ἐν ναῷ εἰσέρχεται, αὐτῷ ἐτοιμασθῆναι, εἰς θεῖαν κατοίκησιν. Λαοὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα· Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Καὶ ψάλλομεν Ἰδιόμελον, Ἦχος δ'.

Σήμερον ὁ θεοχώρητος Ναός... (ἴδε σελ. 165).

Ὁ Τερεὺς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Μετὰ ταῦτα ψάλλονται οἱ Κανόνες.

Κανὼν πρῶτος, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Σὺ τὴν χάριν, Δέσποινα, τῷ λόγῳ δίδου.

Ποίημα κυρίου Γεωργίου.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύ-

» ματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί, καὶ

» ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ῥᾶσφ γηθό-

» μενος, ταύτης τὴν Εἴσοδον.

Σοφίας πανάχραντε, σὲ θησαυρὸν ἐπιστάμενοι, καὶ χάριτος βρύουσαν, πηγὴν ἀέναον, τὰς τῆς γνώσεως, αἰτοῦμέν σε ῥανίδας, ἐπόμβρησον Δέσποινα, τοῦ ἀνυμνεῖν σε ἀεὶ.

Ἐπέρτερος Πάναγνε, τῶν οὐρανῶν χρηματίσασα, ναὸς καὶ παλάτιον, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ἀνατίθεται, αὐτῷ ἐτοιμασθῆναι, εἰς θείαν κατοίκησιν, τῆς παρουσίας αὐτοῦ.

Τὸ φῶς ἀνατείλασα, ἡ Θεοτόκος τῆς χάριτος, πάντας κατελάμπρυνε, καὶ συνηγάγετο, τὴν ὑπέρλαμπρον, αὐτῆς κατακοσμησαι, πανήγυριν ῥσμασι· δεῦτε συνδράμωμεν.

Ἡ πύλη ἡ ἔνδοξος, ἡ λογισμοῖς ἀδιόδευτος, τὰς πύλας διάρασα, τὰς τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ, νῦν προτρέπεται, ἡμᾶς συνεισελθόντας, τὰ θεῖα θαυμάσια, κατατρυφήσαι αὐτῆς.

Κανὼν δεύτερος.

Ποίημα τοῦ κυρίου Βασιλείου.

Ῥδὴ α'. Ἦχος α'. Ῥδὴν ἐπινίκιον.

Συνδράμωμεν σήμερον, τῇ Θεοτόκῳ, τιμῶντες ἐν ῥσμασι, καὶ πανηγυρίσωμεν, πνευματικὴν ἑορτήν· ἐν τῷ ναῷ γὰρ τῷ Θεῷ, δῶρον προσφέρεται.

Ῥδαῖς ἀνυμνήσωμεν, τῆς Θεοτόκου, τὴν ἔνδοξον πρόοδον· τῷ ναῷ γὰρ σήμερον, ὡς καὶ Ναὸς τοῦ Θεοῦ, προσφέρεται, προφητικῶς, δῶρον πολύτιμον.

Ἡ Ἄννα ἡ ἄμεμπτος, ἠγαλλιᾶτο, ὡς δῶρον πολύτιμον, τῷ Θεῷ προσφέρουσα, ἐν τῷ ναῷ μητρικῶς· Ἰωακείμ δὲ σὺν αὐτῇ, πανηγυρίζει φαιδρῶς.

Δαυΐδ ὁ προπάτωρ σε, ὕμνησε πάλαι, Παρθένε Θεόνυμφε, θυγατέρα λέγων σε, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ· ὃν καὶ τεκοῦσα μητρικῶς, βρέφος ἐθήλασας.

Σαρκὶ τριετίζουσα, ἡ Θεοτόκος, Κυρίῳ προσάγεται· Ζαχαρίας ταύτην δέ, ὁ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ, δεξάμενος ἐν τῷ ναῷ, χαίρων ἀνέθετο.

Παρθένοι χορεύσατε, λαμπαδηφόροι, ἐξάρξατε σήμερον, καὶ μητέρες ῥσατε, τῇ βασιλίδι Μητρί, προσερχομένη τῷ ναῷ, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ.

Δόξα.

Τριάς ὁμοούσιε, Πάτερ καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, σὲ πιστῶς δοξάζομεν, ὡς Ποιητὴν τοῦ παντός, καὶ σοὶ βοῶμεν εὐσεβῶς, σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Καὶ νῦν.

Βαφῆς ἐξ αἱμάτων σου, τὴν ἀλουργίδα, φορέσας Πανάχραντε, προελθὼν ἀνέπλασεν, ὁ Βασιλεὺς καὶ Θεός, τὸ γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, τῆ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ.

Καταβασία

» Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν,

» ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ

» Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε

» λαοί, ὅτι δεδόξασται.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ

» ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευμα-

» τικὸν στερέωσον, κὰν τῆ σεπτῆ Εἰσόδῳ σου, στεφά-

» νων δόξης ἀξίωσον.

Νυμφοστόλος σήμερον ἐδείχθη, τερπνὸς τῆς Παρθένου ὁ ναός, καὶ θάλαμος δεχόμενος, τὴν ἔμψυχον παστάδα Θεοῦ, τὴν καθαρὰν καὶ ἄμωμον, καὶ λαμπροτέραν πάσης κτίσεως.

Δαυΐδ προεξάρχων τῆς χορείας, σκιρτᾷ καὶ χορεύει σὺν ἡμῖν, καὶ Βασιλίδα κρᾶζει σε, πεποικιλμένην ἄχραντε, παρισταμένην πάναγνε, ἐν τῷ ναῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.

Ἐξ ἧς ἡ παράβασις προῆλθεν, ἡ πάλαι τῷ γένει τῶν βροτῶν, ἐκ ταύτης ἡ ἀνόρθωσις, καὶ ἀφθαρσία ἦνθησεν, ἡ Θεοτόκος σήμερον, προσαγομένη ἐν τῷ οἴκῳ Θεοῦ.

Σκιρτῶσιν Ἀγγέλων στρατηγίαι, καὶ πάντων ἀνθρώπων ἡ πληθύς, καὶ πρὸ προσώπου Πάναγνε, προτρέχουσί σου σήμερον, λαμπαδηφόροι κρᾶζουσαι, τὰ μεγαλεῖά σου ἐν οἴκῳ Θεοῦ.

Κανὼν δεύτερος. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Πανηγυρίσωμεν φιλέορτοι, καὶ συνευφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, ἐν τῆ ἁγίᾳ Ἑορτῇ, εὐωχούμενοι σήμερον, θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως, καὶ Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἰωακείμ εὐφραίνου σήμερον, καὶ ἀγάλλου Ἄννα τῷ πνεύματι, τὴν γεννηθεῖσαν ἐξ ὑμῶν, τῷ Κυρίῳ προσάγοντες, τριετίζουσαν ὡς δάμαλιν, σεμνὴν τὴν Πανάμωμον.

Τὸ τοῦ Θεοῦ κατοικητήριον, ἐν ναῷ ἁγίῳ προσφέρεται, ἡ Θεοτόκος Μαριάμ, τῇ σαρκὶ τριετίζουσα, καὶ αὐτῆς λαμπαδουχοῦσαι, αἱ παρθένοι προτρέχουσιν.

Ἡ τοῦ Θεοῦ ἀμνὰς ἡ ἄσπιλος, ἡ περιστερὰ ἡ ἀμόλυντος, ἡ θεοχώρητος σκηνή, τὸ τῆς δόξης ἁγίασμα, ἐν σκηνώματι ἁγίῳ κατοικεῖν ἠρετίσατο.

Ἡ τριετίζουσα τῷ σώματι, καὶ πολυετῆς ἐν τῷ πνεύματι, ἡ πλατυτέρα οὐρανῶν, καὶ τῶν ἄνω Δυνάμεων, ὑπερτέρα εὐφημείσθω, ἐν ᾧδαῖς ἡ Θεόλυμφος.

Τῆς Θεοτόκου ἐορτάζοντες, τὴν ἐν τοῖς ἀδύτοις προέλευσιν, λαμπαδουχοῦντες νοητῶς, ἐν φαιδρότητι σήμερον, καὶ ἡμεῖς σὺν ταῖς παρθένοις, τῷ ναῷ πλησιάσωμεν.

Οἱ ἱερεῖς Θεοῦ ἐνδύσασθε, τὴν δικαιοσύνην ἐν χάριτι, καὶ ὑπαντήσατε φαιδρῶς, τὰς εἰσόδους παρέχοντες, θυγατρὶ τοῦ Βασιλέως, καὶ Θεοῦ εἰς τὰ Ἅγια.

Δόξα.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Υἱὸς αὐτοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα φῶς τὸ Παράκλητον· ὡς γὰρ Ἡλίου ἐξ ἑνός, ἡ Τριάς ἀπαστράπτουσα, θεϊκῶς λαμπαδουχεῖ, καὶ συντηρεῖ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Σὲ οἱ Προφῆται προεκήρυξαν, κιβωτὸν σεμνὴ ἁγιάσματος, θυμιατήριον χρυσοῦν, καὶ λυχνίαν καὶ τράπεζαν· καὶ ἡμεῖς ὡς θεοχώρητον, σκηνὴν ἀνυμνοῦμέν σε.

Καταβασία

» Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρέε-
 » στως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκω-
 » θέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν· Ὁ ἀνυ-
 » ψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναβόησον Δαυΐδ, τίς ἡ παροῦσα Ἑορτή· ἦν ἀνύμνησάς ποτε, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα Θεόπαιδα καὶ Παρθένου; Ἀπενεχθήσονται, εἰπὼν, τῷ Βασιλεῖ μυστικῶς, παρθένοι ὀπισθεν αὐτῆς, καὶ αἱ πλησίον αὐτῆς· καὶ θαυμαστὴν ἐργάζου καὶ παγκόσμιον, τὴν ἐορτὴν τοῖς κραυγάζουσιν· Ἡ Θεοτόκος, ἡμῖν ἐπέστη, τῆς σωτηρίας ἡ πρόξενος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ῥδὴ δ' . Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρ-

» θένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης

» Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκράυγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει

» σου Κύριε.

Πύλην ἀδιόδευτον ὁ τοῦ Θεοῦ, οἶκος εἰσδεχόμενος σήμερον, ἔπαυσε Νόμου, τὴν λατρείαν καὶ σκιάν· Ὡς ἀληθῶς ἐπέφανε, κράζων τοῖς ἐν γῆ, ἡ ἀλήθεια.

Ὅρος τὸ κατάσκιον, ὁ προορῶν, πάλαι Ἀββακούμ προεκήρυξεν, ἔνδον χωρῆσαν, τῶν ἀδύτων τοῦ ναοῦ, τὰς ἀρετὰς ἐξήνθησε, καὶ κατακαλύπτει τὰ πέρατα.

Ἴδωμεν παράδοξα πᾶσα ἡ γῆ, ξένα καὶ ἐξαισία πράγματα· πῶς ἡ Παρθένος, δι' Ἀγγέλου τὴν τροφήν, εἰσδεχομένη σύμβολα, τῆς οἰκονομίας κομίζεται.

Ναὸς καὶ παλάτιον καὶ οὐρανός, ἔμψυχος ὀφθειῖσα Θεόνυμφε, τοῦ Βασιλέως, ἐν ναῷ τῷ νομικῷ, ἀφιεροῦσαι σήμερον, τούτῳ τηρουμένη πανάχραντε.

Κανὼν δεύτερος. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Προφήτα Ἥσαϊα, προφήτευσον ἡμῖν· ἡ Παρθένος τίς ἐστίν, ἡ ἔχουσα γαστήρ; Ἡ ἐξ Τούδα τῆς ρίζης ἀναφυσεῖσα, καὶ γεννηθεῖσα ἐκ Δαυΐδ τοῦ βασιλέως, σπέρματος ἀγίου καρπὸς εὐκλεῆς.

Ἐξάρξατε παρθένοι, καὶ ἄσατε ῥδὰς, ταῖς χερσὶ κατέχουσαι, λαμπάδας τῆς Ἀγνῆς, καὶ Θεοτόκου τὴν πρόοδον εὐφημοῦσαι, νῦν ἀπιούσης ἐν ναῷ τῷ τοῦ Κυρίου, ἅμα σὺν ἡμῖν ἑορτάζουσαι.

Ἰωακεῖμ καὶ Ἄννα, εὐφραίνεσθε νυνί, ἐν ναῷ προσάγοντες, Κυρίῳ τὴν ἀγνήν, Θεοῦ Μητέρα Χριστοῦ τοῦ παμβασιλέως, γεννησομένην, ἐξ ὑμῶν δὲ γεννηθεῖσαν, οἷον τριετίζουσαν δάμαλιν.

Ἁγία τῶν Ἁγίων, ὑπάρχουσα σεμνή, ἐν ναῷ ἠγάπησας, ἀγίῳ κατοικεῖν· καὶ τοῖς Ἀγγέλοις Παρθένε προσομιλοῦσα, προσεκαρτέρεις παραδόξως οὐρανόθεν, ἄρτον δεχομένη, τροφὴ τῆς ζωῆς.

Τεκόντες παρ' ἐλπίδα, τὴν ἀχραντον Ἀγνήν, εὐσεβῶς ὑπέσχοντο, προσάξειν τῷ Θεῷ· καὶ ἐκπληροῦσι παρέχοντες ὡς περ θῦμα, τὴν γεννηθεῖσαν ἐξ αὐτῶν Ἰωακεῖμ τε, σήμερον καὶ Ἄννα ἐν οἴκῳ Θεοῦ.

Ἐβλάστησεν ἡ ῥάβδος, ποτὲ τοῦ Ἁρῶν, προτυποῦσα Ἀχραντε, τὸν θεῖον τοκετόν· ὅτι ἀσπόρως συλλήψη, καὶ οὐ φθαρήσῃ, καὶ μετὰ τόκον παρθενεύουσα ὀφθήσῃ, βρέφος γαλουχοῦσα τὸν πάντων Θεόν.

Παρθένοι τῆ Παρθένω, μητέρες τῆ Μητρὶ, εὐσεβῶς προσδράμετε, τιμῶσαι σὺν ἡμῖν, τὴν γεννηθεῖσαν ὡς ἄμωμον ἱερεῖον, καὶ τὴν τεκοῦσαν ὡς Θεῶ καρποφοροῦσαν, πάντες καὶ φαιδρῶς ἐορτάσωμεν.

Δόξα.

Τριάδα τοῖς προσώποις, Μονάδα τῆ μορφῆ, εὐσεβῶς δοξάσωμεν, Θεὸν ἀληθινόν, ὃν ἀνυμνοῦσιν Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων, ταξιαρχίαι, ὡς τῆς κτίσεως Δεσπότην, ἅπαντες πιστῶς προσκυνοῦντες ἀεί.

Καὶ νῦν.

Ἰκέτευε ἀπαύστως, πανάχραντε Ἄγνή, ὃν σαρκὶ ἐκύησας, Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἐκ πολυτρόπων παγίδων τοῦ διαβόλου, καὶ ἐκ παντοίων πειρασμῶν ἐπερχομένων, πάντας λυτρωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Καταβασία

- » Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Τεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς
- » Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας, ἐξ ὄρους
- » ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος· ἦλθες σαρκωθεὶς ἐξ
- » ἀπειράνδρου, ὁ ἄυλος καὶ Θεός. Δόξα τῆ δυνάμει
- » σου Κύριε.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐν τῆ σεπτῆ Εἰσόδῳ σου· σὺ
- » γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔνδον εἰσῆλθες ἐν τῷ ναῷ
- » τοῦ Θεοῦ, ὡς περ καθαρῶτατος ναός, πᾶσι τοῖς
- » ὑμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Ἁγίασμα ἔνδοξον, καὶ ἱερὸν ἀνάθημα, σήμερον ἡ πάναγνος Παρθένος, ἀνατεθεῖσα ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, τῷ παμβασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ, μόνῳ εἰς ἐνοίκησιν, συντηρεῖται ὡς οἶδεν αὐτός.

Τὸ κάλλος Πανάχραντε, τὸ τῆς ψυχῆς σου βλέπων ποτέ, πίστει Ζαχαρίας ἀνεβόα· Σὺ εἶ τὸ λύτρον· σὺ εἶ ἡ πάντων χαρά· σὺ εἶ ἡ ἀνάκλησις ἡμῶν, δι' ἧς ὁ ἀχώρητος, χωρητός μοι ὀφθήσεται.

Ὡ τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, θαυμάτων σου Πανάχραντε! ξένη σου ἡ γέννησις ὑπάρχει· ξένος ὁ τρόπος ὁ τῆς ἀύξησεως· ξένα καὶ παράδοξα τὰ σά, πάντα Θεοῦμφευτε, καὶ βροτοῖς ἀνερμήνευτα.

Λυχνία πολύφωτος, ὑπάρχουσα Θεόνυμφε, σήμερον ἐξέλαμψας ἐν οἴκῳ, τῷ τοῦ Κυρίου, καὶ καταυγάζεις ἡμᾶς, τοῖς σεπτοῖς χαρίσμασιν ἄγνῆ, τοῖς τῶν θαυμασίων σου, Θεοτόκε πανύμνητε.

Κανὼν δεύτερος.

Τὸ φαεινὸν ἡμῖν ἐξανάτειλον.

Λαμπροφορήσωμεν οἱ Ὁρθόδοξοι, πάντες συντρέχοντες, καὶ δοξάζοντες, τὴν Θεομήτορα, ὅτι Κυρίῳ, σήμερον προσφέρεται, ὡς θῦμα εὐπρόσδεκτον.

Ἀγαλλιάσθωσαν οἱ Προπάτορες, σήμερον Δέσποινα, καὶ εὐφραινέσθω ἡ τεκοῦσά σε, σὺν τῷ πατρὶ σου· ὅτι ὁ καρπὸς αὐτῶν, Κυρίῳ προσάγεται.

Τὴν πολυώνυμον καὶ περίδοξον, ἄμωμον δάμαλιν, ὡς ἐν σαρκὶ κυοφορήσασαν, τὸν θεῖον μόσχον, πάντες ἀνυμνήσωμεν, πιστῶς ἐορτάζοντες.

Τὰ τῆς νυμφεύσεως ἀπογράφονται, θεῖα συμβόλαια, τῆς ὑπὲρ νοῦν κυοφορίας σου, ἀγνή Παρθένε, σήμερον ἐν Πνεύματι, Ἁγίῳ ἐν οἴκῳ Θεοῦ.

Ἐξανοιγέσθωσαν τὰ προπύλαια, δόξης Θεοῦ ἡμῶν, καὶ δεχέσθωσαν τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα, ὡς περ τριετίζουσαν, ἀμίαντον δάμαλιν.

Τὸ πολυτίμητον καὶ κατάσκιον, ὄρος ὑμνήσωμεν, καὶ ἀειπάρθενον, Θεοῦ Μητέρα γενομένην· αὐτὴ γὰρ ἐξήστραψε, τὸ φῶς ἐν τοῖς πέρασι.

Δόξα.

Τὴν ὑπεράρχιον καὶ αἰδιον, μίαν Θεότητα, δοξολογοῦντες προσκυνήσωμεν, τρισὶ προσώποις, φύσει ἀδιαίρετον, καὶ δόξῃ ἰσότιμον.

Καὶ νῦν.

Λιμένα εὐδιον καὶ ἀπόρθητον, τεῖχος κεκτήμεθα, τὴν πρεσβείαν σου ἐν περιστάσεσι, Θεοκυητορ, πάντοτε λυτρούμενοι, κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καταβασία

» Θεὸς ὦν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης

» βουλῆς σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον,

» ἀπέστειλας ἡμῖν· ὄθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς ὁδη-

» γηθέντες, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμέν σε

» φιλάνθρωπε.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν

» οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας

» κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξά-

» ζοντες.

Ὁ πάντα φέρων τῷ ῥήματι, εὐχῆς τῆς τῶν Δικαίων ἐπήκουσε· διὸ στερῶσεως, λύσας τὴν νόσον ὡς εὐσπλαγχνος, τὴν τῆς χαρᾶς αἰτίαν τούτοις δεδώρηται.

Γνωρίσαι θέλων ὁ Κύριος, τοῖς ἔθνεσιν αὐτοῦ τὸ σωτήριον, τὴν Ἀπειρόγαμον, νῦν ἐξ ἀνθρώπων παρέλαβε, καταλλαγῆς σημεῖον καὶ ἀναπλάσεως.

Ὡς οἶκος οὔσα τῆς χάριτος, ἐν ᾧ οἱ θησαυροὶ ἐναπόκεινται, τῆς ἀπορρήτου Θεοῦ, οἰκονομίας Πανάχραντε, ἐν τῷ ναῷ μετέσχευε τῆς ἀκηράτου τρυφῆς.

Διάδημά σε βασίλειον, δεξάμενος ναὸς Θεονύμφευτε, κατεφαιδρύνετο, καὶ ὑπεχώρει τοῖς κρείττοσι, τῶν προρρήθέντων βλέπων ἐν σοὶ τὴν ἔκβασιν.

Κανὼν δεύτερος. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Ἐορτάσωμεν Πιστοί, ἐορτὴν πνευματικὴν, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνοῦντες εὐσεβῶς· ὑπάρχει γάρ, ἁγιωτέρα τῶν οὐρανίων Νόων.

Ἐν ᾧδαῖς πνευματικαῖς, εὐφημήσωμεν πιστοί, τὴν Μητέρα τοῦ Φωτός, ὅτι σήμερον ἡμῖν, ἐπέφανε, προερχομένη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, καὶ ἀγνή περιστέρα, προσηνέχθη κατοικεῖν, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἄμωμος, προορισθεῖσα γενέσθαι Μητὴρ Θεοῦ.

Ἐν ναῷ τῷ νομικῷ, τὰς εἰσόδους ἐκτελεῖ, ὁ Ναὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ἡ οὐράνιος σκηνή, ἐξ ἧς ἡμῖν, τοῖς ἐν τῷ σκότει τὸ φῶς ἐξέλαμψεν.

Νηπιάζουσα σαρκί, καὶ τελεία τῇ ψυχῇ, ἡ ἁγία κιβωτός, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, εἰσέρχεται, κατατρυφῆσαι τῆς θείας χάριτος.

Ἐκ παντοίων πειρασμῶν, καὶ κινδύνων ψυχικῶν, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, τοὺς προστρέχοντας εἰς σέ, πανύμνητε, ταῖς σαῖς πρεσβεῖαις, Μητὴρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δόξα.

Ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, τρισυπόστατε Μονάς, καὶ ἀχώριστε Τριάς, ἐλέησον, τοὺς προσκυνοῦντας τὸ θεῖον κράτος σου.

Καὶ νῦν.

Ἐν γαστρὶ σου χωρητός, ὁ ἀχώρητος παντί, Θεομήτορ γεγονώς, προελήλυθεν ἐκ σοῦ, πανάχραντε, διπλοῦς τῇ φύσει, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Καταβασία

» Σπλάγχχνων Ἰωνᾶν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος
 » θήρ, οἶον ἐδέξατο· τῇ Παρθένω δέ, ἐνοικήσας ὁ Λό-
 » γος καὶ σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας ἀδιά-
 » φθορον· ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν τεκοῦσαν
 » κατέσχεν ἀπήμαντον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ καθαρῶτατος ναὸς τοῦ Σωτῆρος, ἡ πολυτίμητος παστὰς καὶ Παρθένος, τὸ ἱερὸν θησαύρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, σήμερον εἰσάγεται, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, τὴν χάριν συνεισάγουσα, τὴν ἐν Πνεύματι Θείῳ· ἦν ἀνυμνοῦσιν Ἄγγελοι Θεοῦ· αὕτη ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἀπορρήτων τοῦ Θεοῦ καὶ θείων μυστηρίων ὁρῶν ἐν τῇ Παρθένῳ τὴν χάριν δηλουμένην, καὶ πληρουμένην ἐμφανῶς, χαίρω, καὶ τὸν τρόπον ἐννοεῖν ἀμηχανῶ τὸν ξένον καὶ ἀπόρρητον· πῶς ἐκλελεγμένη ἢ ἀχραντος μόνη ἀνεδείχθη ὑπὲρ ἅπασαν τὴν κτίσιν, τὴν ὁρατὴν καὶ τὴν νοουμένην. Διό, ἀνευφημεῖν βουλόμενος ταύτην, καταπλήττομαι σφοδρῶς νοῦν τε καὶ λόγον· ὁμως δὲ τολμῶν, κηρύττω καὶ μεγαλύνω· Αὕτη ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος.

Συναξάριον

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀνάμνησις τῆς ἐν τῷ Ναῷ Εἰσόδου τῆς Θεομήτορος.

Στίχ. Ἐνδον τρέφει σε Γαβριὴλ ναοῦ, Κόρη,

Ἦξει δὲ μικρὸν καὶ τὸ Χαῖρέ σοι λέξων.

Βῆ ἱερὸν Μαρίη τέμενος παρὰ εἰκάδι πρώτη.

Αὕτη ἡ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Θεομήτορος εἴσοδος, ἐορτὴν τοῖς εὐσεβέσιν εἰργάσατο θαυμαστὴν καὶ παγκόσμιον, ἐκ ταύτης τῆς ὑποθέσεως λαβοῦσα τὴν ἀφορμὴν. Ἡ γὰρ παναοίδιμος Ἄννα, ὡς μικροῦ τὸν βίον ὅλον ἐν ἀπαιδίᾳ διήνυσε, καθικέτευσε, μετὰ τοῦ σώφρονος Ἰωακείμ, νηστείαις καὶ δεήσεσι τὸν Δεσπότην τῆς φύσεως, οἶκτον τῆς αὐτῆς ἀτεκνίας λαβόντα, παῖδα χαρίσασθαι αὐτοῖς, ἐπαγγελλομένη, εἰ τῆς αἰτήσεως τύχοιεν, τὸ τικτόμενον παιδίον εὐθὺς αὐτῷ ἀναθεῖναι. Καὶ δὴ τεκοῦσα τὴν πρόξενον τῆς σωτηρίας τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους, τὴν

καταλλαγὴν τε Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, καὶ αἰτίαν τῆς ἀναπλάσεως τοῦ πεπτωκότος Ἀδάμ, καὶ τῆς αὐτοῦ ἀνεγέρσεως καὶ θεώσεως, τὴν Παναγίαν Θεοτόκον Μαρίαν, ταύτην, τρίτον ἤδη χρόνον ἄγουσαν ἀπὸ τῆς αὐτῆς παραδόξου γεννήσεως, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἄγουσι πρὸς τὸ Τερὸν καὶ τοῖς Τερεῦσι παραδιδόασιν. Ἦν καὶ λαβόντες οὗτοι, τάχα βουλήσει Θεοῦ ὑπηρετοῦντες, τοῦ μέλλοντος ὅσον οὕτω ἐξ αὐτῆς τίκτεσθαι, ἐπὶ διορθώσει καὶ σωτηρίᾳ τοῦ παντός, εἰς τὸ ἐνδότατον τοῦ Ναοῦ ἐμβιβάζουσι, χρόνους ὀλοκλήρους δώδεκα ἐκεῖσε διατρίβειν αὐτὴν μόνην, ὅπου τοῦ ἐνιαυτοῦ ἅπαξ τοῖς Τερεῦσιν εἰσιέναι ἀφώριστο. Ἡ καὶ διὰ παντός πρὸς τὸν τοιοῦτον ἐνδικοιτωμένη καὶ τροφῇ οὐρανίῳ ὑπὸ Ἀγγέλου ξενοπρεπῶς διατρεφομένη, διέμεινεν ἕως τοῦ Θείου Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῶν ὑπερφυῶν μηνυμάτων, Θεὸν σαρκουῖσθαι τῶν διδασκόντων, ὑπὸ φιλανθρωπίας εὐδοκήσαντα, κόσμον ἀπολλύμενον ἀνασῶσαι. Ἐνταῦθα οὖν ἐνηυλίζετο καὶ ἐνδιητᾶτο, θείας ἐπιφανείας ἀξιουμένη καὶ τροφὴν οὐράνιον ἀδιαλείπτως δεχομένη, Ἀγγέλου ἐπὶ τῇ ταύτης, ὡς ἔφην, ἀποστολῇ καθυπηρετοῦντος, εἰς δόξαν Θεοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ῤδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν

» Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαν-

» τες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέ-

» ρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἴδου σήμερον, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασιν, ἔαρ εὐφρόσυνον, καταφαιδρῦνον ἡμῶν, ψυχὴν καὶ διάνοιαν, καὶ νοῦν τῇ χάριτι, ἡ πανήγυρις, τῆς Θεοτόκου σήμερον· μυστικῶς εὐωχηθῶμεν.

Δορυφορεῖτωσαν, σήμερον τὰ σύμπαντα, τῇ βασιλίδι Μητρί, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βροτῶν ἡ πληθύς, καὶ βοάτωσαν· Ἐν τῷ ναῷ εἰσάγεται, ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύτρωσις.

Ὁ τοῦ γράμματος, παρέδραμεν ἐξέλιπε, νόμος καθάπερ σκιά, καὶ αἱ τῆς χάριτος, ἀκτῖνες ἐπέλαμψαν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, εἰσαχθείσης σου, Παρθενομητορ ἄχραντε, εἰσαεὶ εὐλογημένη.

Ἐποτέτακται, τῷ τόκῳ σου Πανάχραντε, ὡς Ποιητῆ καὶ Θεῷ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια, καὶ πᾶσα γλῶσσα βροτῶν, ὅτι Κύριος, ὁμολογεῖ ἐπέφανεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κανὼν δεύτερος. Ἡ κάμινος Σωτὴρ ἐδροσίζετο.

Χορεύσωμεν φιλέορτοι σήμερον, ὑμνήσωμεν τὴν ἄχραντον Δέσποιναν, Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν, ἐπαξίως γεραίροντες.

Προφήτευσον ὁ λέγων ἐν Πνεύματι· Ἀχθήσονται παρθένοι ὀπίσω σου, ἀπενεχθήσονται σοι, εἰς ναὸν τῆ βασιλίδι Μητρί.

Ἦγάλλοντο Ἀγγέλων τὰ τάγματα, ἠύφραίνοντο Δικαίων τὰ πνεύματα, ὅτε Θεοῦ ἡ Μητηρ, εἰς τὰ Ἅγια προσήγετο.

Καὶ σώματι καὶ πνεύματι ἔχαιρε, σχολάζουσα Μαρία ἡ ἄμωμος, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, ὡσπερ σκεῦος ἱερῶτατον.

Λαμβάνουσα τροφήν τὴν οὐράνιον, προέκοπτε σοφία καὶ χάριτι, ἡ γενομένη Μητηρ, κατὰ σάρκα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Εἰσέφερον ναοῦ εἰς ἐνδότατον, οἱ σώφρονες πατέρες σου Ἀχραντε, ἀνατραφῆναι ξένως, εἰς κατοίκησιν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δόξα.

Δοξάσωμεν Τριάδα ἀχώριστον, ὑμνήσωμεν τὴν μίαν Θεότητα, σὺν τῷ Πατρὶ, τὸν Λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον.

Καὶ νῦν.

Ἰκέτευε, ὃν ἔτεκες Κύριον, ὡς εὐσπλαγχνον τῆ φύσει ὑπάρχοντα, Θεογεννητορ σῶσαι, τὰς ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία

» Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσσεβοῦς

» προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλήν

» οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογός, ἐστῶτες

» ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ ἡ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄκουε Κόρη παρθένε ἀγνή· εἰπάτω δὴ ὁ Γαβριήλ,

» βουλήν Ὑψίστου, ἀρχαίαν ἀληθινὴν· γενοῦ πρὸς

» ὑποδοχήν, ἐτοίμη Θεοῦ· διὰ σοῦ γὰρ ὁ ἀχώρητος,

» βροτοῖς συναναστρέφεται· διὸ καὶ χαίρων βοῶ·

» Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἀχραντιον Ναὸν ἐν οἴκῳ Θεοῦ, προσάγουσα Ἄννα ποτέ, βοῶσα ἔφη, ἐν πίστει τῷ Ἱερεῖ· Γονὴν τὴν ὑπὸ Θεοῦ, δοθεῖσαν κάμοί, δεδεδεγμένος νῦν εἰσάγαγε, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κτίστου σου, καὶ χαίρων ψάλλε αὐτῷ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐφησεν ἰδὼν τῆ Ἄννη ποτέ, ἐν πνεύματι ὁ Ζαχαρίας· Ζωῆς Μητέρα, εἰσάγεις ἀληθινὴν, Ἦν περ τηλαυγῶς οἱ Προφῆται Θεοῦ, Θεοτόκον

προεκήρυξαν· καὶ πῶς ναὸς χωρήσει αὐτήν; διὸ θαυμάζων βοῶ·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τκέτις Θεοῦ κατέστην ἐγώ, ἀντέφησεν Ἄννα αὐτῷ, καλοῦσα τοῦτον ἐν
πίστει καὶ προσευχῇ, λαβεῖν τῆς ἐμῆς ὠδίνος καρπὸν· μετὰ τόκον δὲ
τὸ κύημα, προσάγειν τῷ παρέχοντι· διὸ σκιρτῶσα βοῶ· Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Νόμιμον ὄντως τὸ ἔργον ἐστίν, ὁ Τερεὺς ἔφη αὐτῇ· ξένον δὲ πάντη,
τὸ πρᾶγμα κατανοῶ, ὁρῶν τὴν προσαγομένην ἐν οἴκῳ Θεοῦ, παραδόξως
ὑπερβαίνουσιν, τὰ Ἅγια τῇ χάριτι· διὸ καὶ χαίρων βοῶ· Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥώννυμαί ἔφη ἡ Ἄννα αὐτῷ, μανθάνουσα ἄπερ λαλεῖς· συνεῖς γὰρ ταῦτα
τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ, τρανῶς τὰ τῆς Παρθένου ἐκήρυξας. Ὑποδέχου
οὖν τὴν Ἄχραντον, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κτίστου σου, καὶ χαίρων ψάλλε
αὐτῷ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Φωσφόρος ἡμῖν ἀνῆψε λαμπάς, ἐβόησεν ὁ Τερεὺς, χαρὰν μεγίστην
ἐκλάμπουσα ἐν ναῷ· ψυχὰι Προφητῶν συνευφραινέσθωσαν, ὡς παράδοξα
θεώμεναι, τελούμενα ἐν οἴκῳ Θεοῦ, καὶ ἐκβοάτωσαν νῦν· Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Κανὼν δεύτερος

Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Εὐφραίνεται σήμερον, φαιδρῶς Ἰωακείμ, καὶ Ἄννα ἡ ἄμεμπτος, Κυρίῳ
τῷ Θεῷ, προσφέρει θυσίαν τὴν δοθεῖσαν αὐτῇ, ἐξ ἐπαγγελίας, ἁγίαν
θυγατέρα.

Καυχῶνται οἱ ἅγιοι, Δαυΐδ καὶ Τεσσαί· Τοῦδας σεμνύνεται· ἐκ ρίζης
γὰρ αὐτῶν, ἐβλάστησε γόνος, ἡ Παρθένος ἄγνή, ἐξ ἧς ἐγεννήθη, Θεὸς
ὁ πρὸ αἰῶνων.

Μαρία ἡ ἄχραντος, καὶ ἔμψυχος σκηνή, προσφέρεται σήμερον, ἐν οἴκῳ
τοῦ Θεοῦ, καὶ δέχεται ταύτην, Ζαχαρίας χερσίν, ὡς ἡγιασμένον,
κειμήλιον Κυρίου.

Ὡς πύλην σωτήριον, καὶ ὄρος νοητόν, ὡς κλίμακα ἔμψυχον, τιμήσωμεν
πιστοί, τὴν ὄντως Παρθένον, καὶ Μητέρα Θεοῦ, τὴν εὐλογηθεῖσαν
χερσὶ τῶν Τερέων.

Προφηταί, Απόστολοι, καὶ Μάρτυρες Χριστοῦ, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ
πάντες γηγενεῖς, τιμήσωμεν ὕμνοις, τὴν Παρθένον ἄγνήν, ὡς
εὐλογημένην, Μητέρα τοῦ Ὑψίστου.

Ναῷ σε προσέφερον, πανάχραντε Ἄγνή, οἱ θείως τεκόντες σε, ὡς θῦμα
καθαρόν· καὶ ξένως ἀυλίζη, ἐν ἀδύτοις Θεοῦ, προετοιμασθῆναι, εἰς
κατοικίαν Λόγου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον.

Ὑμνεῖσθω τρισάγιος, Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἀμέριστος Μονάς, ἡ μία Θεότης, ἡ κρατοῦσα δρακί, τὴν σύμπασαν κτίσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Ὁ ἀναρχος ἄρχεται, ὁ Λόγος ἐν σαρκί, τεχθεὶς ὡς ηὐδόκησε, Θεός τε καὶ βροτός, ἐκ Κόρης Παρθένου, ἀναπλάττων ἡμᾶς, τοὺς πρὶν πεπτωκότας, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν.

Καταβασία

» Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε
 » κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὕς ἐδέξατο φλέγει Νέους,
 » ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδυσεν
 » δύν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλογεῖτω ἡ
 » κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω εἰς
 » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'

Μεγαλυνάριον

Ἄγγελοι τὴν Εἴσοδον τῆς Πανάγνου, ὀρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ Παρθένος εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐμπύχῳ Θεοῦ κιβωτῷ, ψασέτω μηδαμῶς χεῖρ
 » ἀμυήτων· χεῖλη δὲ πιστῶν, τῆ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως,
 » φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα, ἐν ἀγαλλιᾶσει
 » βοᾶτω· Ὡς ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχεις Παρθένε
 » νε ἀγνή.

Ἄγγελοι τὴν Εἴσοδον τῆς Πανάγνου, ὀρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς μετὰ δόξης εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Ὡς ὑπέρλαμπρον Θεοτόκε ἀγνή, ψυχῆς τὸ καθαρὸν ἔχουσα κάλλος, χάριν δὲ Θεοῦ, ἐμπιπλαμένη οὐρανόθεν, φωτὶ ἀϊδίῳ καταυγάζεις αἰεὶ, τοὺς ἐν εὐφροσύνῃ βοῶντας· Ὡς ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχεις Παρθένε ἀγνή.

Ἄγγελοι τὴν Εἴσοδον τῆς Παρθένου, ὀρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς παραδόξως εἰσῆλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Ὑπερίπταται Θεοτόκε ἄγνή, τὸ θαῦμά σου τὴν δύναμιν τῶν λόγων· σῶμα γὰρ ἓν σοί, κατανοῶ ὑπὲρ λόγον, ῥοῆς ἁμαρτίας ἀνεπίδεκτον· ὄθεν εὐχαρίστως βοῶ σοι· Ὅντως ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχεις Παρθένε ἄγνή.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τῆς Παρθένου, τὴν Εἴσοδον τιμήσωμεν, ὅτι ἓν δόξη εἰσήλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Παραδόξως προδιετύπου Ἄγνή, ὁ Νόμος σε σκηνὴν καὶ θείαν στάμνον, ξένην κιβωτόν, καὶ καταπέτασμα καὶ ῥάβδον, ναὸν ἀκατάλυτον καὶ πύλην Θεοῦ· ὄθεν ἐκδιδάσκει σοι κράζειν· Ὅντως ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχεις Παρθένε ἄγνή.

Ἄγγελοι τὴν Εἴσοδον τῆς Παρθένου, ὀρῶντες κατεπλήττοντο, πῶς θεαρέστως εἰσήλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Μελῳδῶν σοι προεκελάδει Δαυΐδ, λαλῶν σε θυγατέρα Βασιλέως, κάλλει ἀρετῶν, ἐκ δεξιῶν παρισταμένην, ἰδὼν τοῦ Θεοῦ πεποικιλμένην σε· ὄθεν προφητεύων ἐβόα· Ὅντως ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχεις Παρθένε ἄγνή.

Ἄγγελοι σκιριτήσατε σὺν Ἁγίοις, Παρθένοι συγχορεύσατε· ἡ γὰρ Θεόπαις εἰσήλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Θεοδόχον προθεωρῶν Σολομών, ἠνίξατό σε πύλην Βασιλέως, ζῶσάν τε πηγὴν ἐσφραγισμένην, ἐξ ἧς τὸ ἀθόλωτον ἡμῖν προῆλθεν, ὕδωρ τοῖς ἓν πίστει βοῶσιν· Ὅντως ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχεις Παρθένε ἄγνή.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τὴν Παρθένον ἓν ὕμνοις μεγαλύνωμεν· Θεοπρεπῶς γὰρ εἰσήλθεν, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Διανέμοις τῶν χαρισμάτων τὴν σὴν, γαλήνην Θεοτόκε τῆ ψυχῆ μου, βρύουσα ζώην, τοῖς σὲ τιμῶσι κατὰ χρέος, αὐτὴ περιέπουσα καὶ σκέπουσα, καὶ διατηροῦσα βοᾶν σοι· Ὅντως ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχεις Παρθένε ἄγνή.

Κανὼν δεῦτερος. Τὴν φωτοφόρον Νεφέλην.

Μεγαλυνάριον

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν προσενεχθεῖσαν, ἓν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ εὐλογηθεῖσαν, χερσὶ τῶν Τερέων.

Σημείωσις

Τὸ Μεγαλυνάριον τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται καὶ εἰς τὰ ἐφεξῆς Τροπάρια, μέχρι τοῦ Δοξαστικοῦ.

Ἐκ τῶν Δικαίων προῆλθεν, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, ἐπαγγελίας ὁ καρπός, ἡ Θεόπαις Μαρία, καὶ ὡς θυμίαμα δεκτόν, σαρκὶ νηπιάζουσα προσφέρεται, Τερῶ ἓν ἀγίῳ, ὡς Ἁγία, εἰς τὰ Ἅγια οἴκειν.

Τὴν νηπιάζουσιν φύσει, καὶ ὑπὲρ φύσιν Μητέρα, ἀναδειχθεῖσαν τοῦ Θεοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις· ἐν τῷ ναῷ τῷ νομικῷ, Κυρίῳ γὰρ σήμερον προσφέρεται, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας, τῶν Δικαίων, ὡς καρπὸς πνευματικός.

Σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τὸ Χαῖρε, τῇ Θεοτόκῳ προσφόρως, ἀναβοήσωμεν πιστοί· χαῖρε πάγκαλε Νύμφη· χαῖρε νεφέλη φωτεινὴ, ἐξ ἧς ἡμῖν ἔλαμψεν ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, καθημένοις· χαῖρε πάντων ἡ ἐλπίς.

Ὑμνον ἐπάξιον πᾶσα, τῇ Θεοτόκῳ ἡ κτίσις, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ Γαβριήλ, ἀνακράζει βοῶσα· Χαῖρε ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν πανάμωμε, τῆς ἀρχαίας κατάρας, γεγονότες ἀφθαρσίας κοινωνοί.

Ἡ τῶν Ἁγίων Ἁγία, καὶ Θεομήτωρ Μαρία, ταῖς ἱκεσίαις σου Ἁγνή, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ πάσης αἰρέσεως καὶ θλίψεως, τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντας, τὴν εἰκόνα, τῆς ἀγίας σου μορφῆς.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, τῶν Σεραφὶμ ἀνωτέρα, καὶ πλατυτέρα οὐρανῶν, ἀνεδείχθης Παρθένε, ὡς τὸν ἀχώρητον παντί, ἐν μήτρᾳ χωρήσασα Θεὸν ἡμῶν, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως· ὃν δυσώπει, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν.

Δόξα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς Τρισυποστάτου, καὶ ἀδαιρέτου Θεότητος τὸ κράτος.

Τὴν Τρισυπόστατον φύσιν, καὶ ἀδαιρέτον δόξαν, τὴν ἐν Θεότητι μιᾷ, ὕμνουμένην ἀπαύστως, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, Τριάδα ἀχώριστον δοξάσωμεν, σὺν Υἱῷ τὸν Πατέρα, καὶ τὸ Πνεῦμα προσκυνοῦντες εὐσεβῶς.

Καὶ νῦν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν, καὶ ἐνδοξοτέραν, τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Ὑπὸ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, τοὺς καταφεύγοντας πίστει, καὶ προσκυνοῦντας εὐσεβῶς, τὸν Υἱὸν σου Παρθένε, Θεογεννητορ ὡς Θεόν, τοῦ κόσμου καὶ Κύριον ἰκέτευσέ, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων, λυτρωθῆναι, καὶ παντοίων πειρασμῶν.

Καταβασία

» Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον· οὐρανὸν

» τὸ σπήλαιον· θρόνον Χερουβικὸν τὴν Παρθένον·

» τὴν φάτνην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος, Χρι-

» στὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἦν πάλαι προκατήγγειλε, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος, στάμνον καὶ ῥάβδον καὶ πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, Μαρίαν τὴν Θεόπαιδα, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν· σήμερον γὰρ εἰσάγεται, εἰς τὰ Ἁγία τῶν Ἁγίων, ἀνατραφῆναι Κυρίῳ. (Τρὶς)

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Λαμπαδηφόροι παρθένοι, τὴν Ἀειπάρθενον, φαιδρῶς ὁδοποιοῦσαι, προφητεύουσιν ὄντως, ἐν Πνεύματι τὸ μέλλον· Ναὸς γὰρ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος ὑπάρχουσα, πρὸς τὸν ναὸν μετὰ δόξης παρθενικῆς, νηπιόθεν ἐμβιβάζεται.

Ἐπαγγελίας ἀγίας, καὶ ὁ καρπὸς εὐκλεῆς, ἡ Θεοτόκος ὄντως, ἀνεδείχθη τῷ κόσμῳ, ὡς πάντων ὑπερτέρα· ἡ εὐσεβῶς, προσαγομένη ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τὴν προσευχὴν τῶν τεκόντων ἀποπληροῖ, συντηρουμένη Θείῳ Πνεύματι.

Ἐπουρανίῳ τραφεῖσα, Παρθένε ἄρτι πιστῶς, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, ἀπεκύησας κόσμῳ, ζωῆς ἄρτον τὸν Λόγον· οὗ ὡς Ναός, ἐκλεκτὸς καὶ πανάμωμος, προεμνηστεύθη τῷ Πνεύματι μυστικῶς, νυμφευθεῖσα τῷ Θεῷ καὶ Πατρί.

Ἐξανοιγέσθω ἡ πύλη, τοῦ θεοδόχου ναοῦ· τὸν γὰρ Ναὸν τοῦ πάντων, Βασιλέως καὶ θρόνον, σήμερον ἐν δόξῃ, ἐνδον λαβών, Ἰωακείμ ἀνατίθεται, ἀφιερῶσας Κυρίῳ τὴν ἐξ αὐτοῦ, ἐκλεχθεῖσαν εἰς Μητέρα αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'. Λέοντος Μαΐστορος.

Σήμερον τῷ ναῷ προσάγεται, ἡ πανάμωμος Παρθένος, εἰς κατοικητήριον τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφοῦ. Σήμερον τὸ καθαρῶτατον ἀγίασμα, ὡς τριετίζουσα δάμαλις, εἰς τὰ Ἁγία τῶν Ἁγίων εἰσάγεται. Ταύτη ἐκβοήσωμεν, ὡς ὁ Ἄγγελος· Χαῖρε μόνη ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδοται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ἀντίφωνον Α'

Στίχ. Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Δεδοξασμένα ἐλάληθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ
 Θεοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκειται.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Καθάπερ ἠκούσαμεν οὕτω καὶ εἶδομεν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β΄

Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἐν ἀγίοις θαυμαστός...

Στίχ. Ἀγιωσύνη καὶ μεγαλοπρέπεια ἐν τῷ ἀγιάσματι αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἐν ἀγίοις θαυμαστός...

Στίχ. Αὕτη ἡ πύλη Κυρίου, δίκαιοι εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἐν ἀγίοις θαυμαστός...

Στίχ. Ἅγιος ὁ ναὸς σου, θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἐν ἀγίοις θαυμαστός...

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὁ Μονογενὴς Υἱός...

Ἀντίφωνον Γ΄

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον...

Στίχ. Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν, ἐν κροσσωτοῖς
 χρυσοῖς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη.

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον...

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον...

Εἰσοδικὸν

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... ὁ ἐν ἀγίοις θαυμαστός...

Ἀπολυτίκιον· Σήμερον τῆς εὐδοκίας...

Κοντάκιον· Ὁ καθαρῶτατος Ναός...

Ὁ Ἀπόστολος· πρὸς Ἑβραίους· Ἀδελφοί, εἶχεν ἡ πρώτη σκηνή...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν· Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς...

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως», Ἄγγελοι τὴν εἴσοδον τῆς Παρθένου... Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ κιβωτῷ...

Κοινωνικόν· Ποτήριον... Εἶδομεν τὸ φῶς...

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἰστέον, ὅτι ἡ παροῦσα Ἑορτή, διὰ τὴν ἐνεστῶσαν νηστείαν, ἐορτάζεται πέντε μόνον ἡμέρας, ἀπὸ τῆς σήμερον, δηλαδή, μέχρι τῆς κε' τοῦ παρόντος μηνός, καθ' ἣν ἀποδίδοται.

Τῆ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Φιλήμονος,

καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀφίας, Ἀρχίππου

καὶ Ὀνησίμου· καὶ τῆς ἁγίας Μάρτυρος

Κικιλίας, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! προὔπογράφεται νῦν, τὸ ἐσόμενον ἄρρητον, ἐν συμβόλοις σήμερον, ὁρατοῖς τὰ νοούμενα· ἡ φῶς γὰρ κόσμῳ, θεῖον ἐκλάμπουσα, νυμφαγωγεῖται, πρὸς ναὸν ἔνθεον· ἦν εὐφημήσωμεν, ὡς ναὸν Θεότιτος ὑπερφυῆ, ἅγιον ἀείφωτον, τοῦ φωτοδότου Χριστοῦ.

Ὅντως ἀπαρχὴν εὐπρόσδεκτον, Ἰωακεῖμ ὁ σοφός, σὺν τῇ Ἄννῃ προσήνεγκαν, τῷ καταξιώσαντι, θεῖον δοῦναι καρπὸν αὐτοῖς, τὴν Θεόπαιδα, κόρην Μαρίαν σαφῶς, δι' ἧς τῆς λύπης, ἐλύθη ὄφλημα· ἦν ἀνυμνήσωμεν, εὐσεβῶς γηθόμενοι· τῆς γὰρ χαρᾶς, πρόξενος γεγένηται, παντὶ τῷ κόσμῳ αὐτῇ.

Δεῦτε μυστικῶς συνδράμωμεν, καὶ προεξάρξωμεν νῦν, ταῖς λαμπάσι τῆς πίστεως, καταλαμπρυνόμενοι, τῆς Παρθένου τὴν πρόοδον· ναὸν Θεοῦ γὰρ, δόξη εἰσέρχεται, προμνηστευθεῖσα, σαφῶς τῷ Πνεύματι· ἧς ἐορτάσωμεν, τὴν τερπνὴν πανήγυριν, θεοπρεπῶς, πάντες εὐωχούμενοι, ἐν τῇ Εἰσόδῳ αὐτῆς.

Καὶ τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Κληῖμα, τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, ἔνδοξε Φιλῆμον ὑπάρχων, οἶνον ἀπέσταξας, θείας ἐπιγνώσεως, ταῖς ἐν ὀδύνη ψυχαῖς, καὶ καρδίας ἐπεύφρανας, τὰς σκυθρωπαζούσας, πλάνης ἀμαυρότητι, περικειμένας τε, ζόφον τῆς εἰδωλομανίας· ὅθεν γηθοσύνης τὴν μνήμην, σοῦ τὴν θεαυγῆ πανηγυρίζομεν.

Πόλις, τῶν Γαζαίων σε τιμᾶ, φῶς τῆς ἐπιγνώσεως μάκαρ, διὰ σοῦ βλέψασα· ἢ Κολασσαέων δέ, τὸ θεῖον σῶμά σου, ὡσπερ ὄλβον κατέχουσα, τρυγᾷ τὰς ἰάσεις, καὶ τὴν ἀναβλύζουσαν, χάριν ἐκάστοτε· ὅθεν, ἐκτελεῖ σου τὴν μνήμην, περιωζομένη κινδύνων, ἔνδοξε Φιλῆμον, τῆ πρεσβεΐα σου.

Πίστει, σὺν Ἀφίᾳ τῆ σεμνῆ, Ἀρχιππον σοφὸν ἱεράρχην, ἀνευφημήσωμεν, μέλποντες Φιλήμονα, καὶ τὸν Ὁνήσιμον, ἱεροῦς θεοκήρυκας, σεπτοῦς διδασκάλους, πλάνην τὴν πολύθεον, τοὺς ἐκριζώσαντας, λόγῳ, καὶ φυτεύσαντας πᾶσι, γνῶσιν ἀληθείας· καὶ τούτων, εὐσεβῶς τὴν μνήμην ἑορτάσωμεν.

Δόξα. Τῶν Ἀποστόλων. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε συμφώνως ἀνυμνήσωμεν, τοὺς αὐτόπτας τοῦ Λόγου, καὶ μύστας τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, Φιλήμονα καὶ Ὁνήσιμον, Ἀφίαν καὶ Ἀρχιππον, τοὺς Ἀποστόλους Χριστοῦ, Χαίρετε, ἐκβοῶντες αὐτοῖς, τῆς οἰκουμένης φωστῆρες, Κολασσαέων πρόβολοι. Χαίρετε, Ἀγγέλων ὁμοδίαιτοι, οἱ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, ἀνδρικῶς καταστρεψάμενοι, καὶ Χριστὸν Σωτῆρα κηρύξαντες, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἀπαλλάξαντες. Διὸ ὡς παριστάμενοι τῷ θρόνῳ τῆς Ἁγίας Τριάδος, πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος α'.

Ἀγαλλιάσθω σήμερον ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, καὶ αἱ νεφέλαι εὐφροσύνην ῥανάτωσαν, ἐπὶ τὰ λίκνα παράδοξα, μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἰδοὺ γὰρ ἡ πύλη, ἡ κατὰ Ἀνατολὰς βλέπουσα, ἀποκυθεῖσα, ἐκ στεῖρας ἀκάρπου, ἐξ ἐπαγγελίας, καὶ τῷ Θεῷ ἀφιερωθεῖσα εἰς κατοίκησιν, σήμερον ἐν τῷ ναῷ, ὡς ἄμωμος προσφορὰ προσάγεται. Ἀγαλλιάσθω ὁ Δαυΐδ κρούων τὴν κινύραν· Ἀπενεχθήσονταί φησι, τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονταί· ἔσω ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Θεοῦ, ἔνδον τοῦ ἰλαστηρίου αὐτοῦ, ἀνατραφῆναι εἰς κατοίκησιν, τοῦ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρός, ἀρρέυστως γεννηθέντος, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, εἰ βούλει, εἰπέ Στιχηρὰ προσόμοια τῆς ἁγίας Κικιλίας.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Σῶμα ἀκηλίδωτον, καὶ λογισμὸν ἀπαράδεκτον, ἡδονῶν διετήρησας, καὶ νύμφην ἀκήρατον, τῷ πεποικηκότι, σεαυτὴν προσῆξας, πεποικιλμένην

ἱερῶς, τῷ μαρτυρίῳ ἀειμακάριστε· διὸ καὶ προσελάβετο, πρὸς φωτεινότατον θάλαμον, καὶ νυμφῶνα ἀκήρατον, Κικιλία πανεύφημε.

Ῥόδοις ἠδυπνόοις σε, εὐωδιάσας ὁ Κύριος, αἰσθητῶς σεμνοπάρθενε, ζωγρεῖ μεσιτεῖα σου, ἀδελφῶν δυάδα, ἐνοσφρησαμένην, τούτων εὐχῆ σου ἐκτενεῖ· ὅθεν λιπόντες δυσῶδες σέβασμα, τῆς πλάνης ἠξιώθησαν, τοῦ ἐκ Παρθένου νεάνιδος, μύρου θείου δι' ἄφατον, κενωθέντος χρησιότητα.

Πλούτου κατεφρόνησας, τὸν ἐπουράνιον στέργουσα· καὶ μνησιῆρος ἠλόγησας, παρθένων ἐν τάγμασι, σεαυτὴν πανσόφως, ἀριθμησαμένη· καὶ προσενήνοχας σαυτήν, τῷ οὐρανίῳ Νυμφίῳ πάνσεμνε, ἀθλήσασα στερόδοτα, καὶ τὴν ὄφρυν τοῦ ἀλάστορος, ἀνδρικῶς συμπατήσασα, ἀθλητῶν τὸ ἀγλάισμα.

Εἶδὲ μή, τὰ παρόντα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Σήμερον ψαλμικῶς, τὰ στίφη τῶν παρθένων, ἀνάψαντα λαμπάδας, φαιδρῶς ὁδοποιοῦσι, τὴν μόνην Παναμώμητον.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Ὅρος τὸ νοητόν, τὴν τράπεζαν τὴν θεῖαν, τὴν γέφυραν τὴν στάμνον, Προφῆτα ὑποδέχου, τὴν μόνην Παναμώμητον.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως.

Πύλας τοῦ ἱεροῦ, διάρας Ζαχαρία, Προφῆτα ὑποδέχου, Θεοῦ τὴν θεῖαν πύλην, τὴν μόνην Ἀειπάρθενον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Σήμερον τῷ ναῷ προσάγεται, ἡ πανάμωμος Παρθένος, εἰς κατοικητήριον τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφοῦ. Σήμερον τὸ καθαρῶτατον ἀγίασμα, ὡς τριετίζουσα δάμαλις, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰσάγεται. Ταύτη ἐκβοήσωμεν, ὡς ὁ Ἄγγελος· Χαῖρε μόνη, ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη.

Ἀπολυτίκια. Τῶν Ἀποστόλων. Ἦχος γ'.

Ἀπόστολοι ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα παισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἐτερον. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Τετράς ἡ θεόλεκτος, τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ, Φιλήμων καὶ Ἀρχιππος, καὶ σὺν Ἀμφίῳ ὁμοῦ, ὁ θεῖος Ὀνήσιμος, λάμψαντες τοῖς ἐν σκότει,

ἀληθείας τὴν γνῶσιν, ἤθλησαν ὁμοφρόνως, καὶ τὴν πλάνην καθεῖλον.
Καὶ νῦν ἐξευμενίζονται, πᾶσι τὸν Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς (βλέπε σελ. 166).

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αἰνέσατε παρθένοι, καὶ μητέρες ὑμνήσατε, λαοὶ δοξολογεῖτε, ἱερεῖς
εὐλογήσατε, τὴν ἄχραντον Μητέρα τοῦ Θεοῦ· σαρκὶ γὰρ νηπιάζουσα
ναῶ, τῷ τοῦ Νόμου προσηνέχθη, ὡσπερ Ναὸς Κυρίου ἁγιώτατος. Διὸ
ἐορτὴν πνευματικὴν, τελοῦντες ἀνακράξωμεν· Χαῖρε Παρθένε δόξα, τοῦ
γένους τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Δαυΐδ προοδοποίησον, ἐν τῷ ναῶ τοῦ Θεοῦ, καὶ χαίρων ὑπόδεξαι, τὴν
Βασιλίδαν ἡμῶν, καὶ ταύτην ἐκβόησον· Εἴσελθε ἡ Κυρία, εἰς ναὸν
Βασιλέως· εἴσελθε, ἧς ἡ δόξα κεκρυμμένως νοεῖται· ἐξ ἧς μέλι καὶ
γάλα μέλλει πηγάζειν, πᾶσι τὸ φῶς ὁ Χριστός.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα λέγεται εἰς Κανῶν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ ἐφεξῆς δύο.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀποστόλων, οὔ ἢ ἡ Ἀκροστιχίς·

Χριστὸν φιλοῦντα δοξάσω σε, Φιλῆμον. Ἰωσήφ.

Ωδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Χωροβατῶν, χαρμονικῶς τὰ οὐράνια, ἱεουργεῖ σκηνώματα, χάριν
παράσχου μοι, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, ἐνθέως ἀνυμνοῦντι· σὺ γὰρ
δεδόξασαι.

Ῥεῖθροις τῶν σῶν, λόγων καρδίας κατήρδευσας, καὶ γεωργεῖν οὐράνια,
μάκαρ νοήματα, παρεσκεύασας πίστει, Ἀπόστολε Φιλῆμον,
ἀξιοθαύμαστε.

Τερουργῶν, τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ταῖς ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος,
ψυχὰς ἐφώτισας, λυτρωσάμενος σκότους, τῆς εἰδωλομανίας, σοφὲ
Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Σὲ προφητῶν, πάλαι ὁ θεῖος κατάλογος, πολυειδέσιν Ἀχραντε,
συμβόλοις πόρρωθεν, προεχάραξεν ὄντως, τὴν μόνην τὸν Δεσπότην,
ἀποκυήσασαν.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων

Ῥδὴ α'. Ἦχος α'. Χριστὸς γεννᾶται.

Χριστοῦ πανάγιον τέμενος, Χριστοῦ φωτοειδὲς ἐνδιαίτημα, Χριστοῦ
ναὲ καθαρῶτατε, ἔνδοξε Κικιλία, Μάρτυς σεμνή, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις,
φωταγωγήσον ἡμᾶς, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Χριστοῦ τὸ κάλλος ποθήσασα, Χριστοῦ κραταιωθεῖσα τῷ ἔρωτι, Χριστοῦ
προσταγαῖς πειθήσασα, κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, Μάρτυς σεμνή, πᾶσιν
ἐνεκρώθης, καὶ ζωῆς τῆς αἰωνίου κατηξίωσαι.

Ψυχὴν ἀμόλυντον φέρουσα, καὶ σῶμα καθαρὸν καὶ ἀγνότατον, Χριστῷ τῷ
θεῷ νενύμφευσαι, ἄμωμόν σε τηροῦντι, καὶ καθάραν, Μάρτυς εἰς
αἰῶνας, εἰς νυμφῶνα νοητὸν θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθῆναι Κόρη πανάμωμε, παθῶν ἐπικρατείας τοὺς δούλους σου, τὸν
σὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, Κύριον καὶ Δεσπότην· ὃν ἐκ τῶν σῶν, Πάναγνε
αἱμάτων, ἐσωμάτωσας ἡμῖν, προσομιλήσαντα.

Τῶν Ἀποστόλων

Ῥδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀνάστασιν, κηρύττων ἀνέστησας ὡς ἐκ
τάφου, ἀπιστίας καὶ νεκρώσεως, τοὺς ἀνθρώπους, Φιλῆμον ἀξιάγαστε.

Ὁνήσιμον τὸν θεῖον καὶ Φιλῆμονα, Ἀφίαν καὶ Ἀρχιππον τοὺς ἀστέρας,
τοὺς φωτίζοντας τὰ πέρατα, ἱεραῖς μελωδίαις εὐφημήσωμεν.

Νοὸς τὸ ὀπτικὸν ἀνακαθάραντες, τῆς θείας ἐτύχετε θεοπτίας, καὶ
καρδίας ἐπεστρέψατε, πλανωμένας, πρὸς γνῶσιν ἱερώτατοι.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσα καθαρὰ καὶ πανακήρατος, ἐδέξω ἐν μήτρᾳ τὸν Θεὸν Λόγον, τὸν
καθάραντα τὴν φύσιν ἡμῶν, ῥυπωθεῖσαν Παρθένε ἀτοπήμασιν.

Τῶν Μαρτύρων. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Τὸν ἐκ τῆς Παρθένου, σαρκωθέντα ἀφράστως Χριστὸν τὸν Θεόν,
καθαρωτάτη διανοίᾳ, ἐκζητοῦσα ἐβόας, αὐτῷ· Σοῦ ὀπίσω Δέσποτα,
προσεκολλήθην, καὶ σοῦ τῆ στοργῆ, ψυχὴν μου συνέδησα.

Ἐχουσα παστάδα, ἐπουράνιον προῖκά τε μένουσαν, τῆς ἐπιγείου ὡς προσκαίρου, καὶ φθαρτῆς Κικιλία, ἀγνή Μάρτυς κατεφρόνησας, τὴν παρθενίαν τηροῦσα Χριστῷ, ἄσπιλον ἀμείωτον.

Ἐρωτι ἀύλω, τοὺς ἐνύλους ἐμάρανας ἔρωτας, καὶ τὸν μνησιῆρα ζωηρῦτοις, καὶ πανσόφοις σου λόγοις, σὺν σοὶ παρθενεύειν ἔπεισας· μεθ' οὗ συνήφθης Ἀγγέλων χοροῖς, Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἀγεωργήτως, ὡς κατάκαρπος ἀμπελος Ἀχραντε, καὶ συλλαβοῦσα καὶ τεκοῦσα, τὸν ἀκήρατον βότρυν, Χριστὸν οἶνον ἀποστάζοντα, θεογνωσίας αὐτὸν ὡς Θεόν, αἴτησαι σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρέύ-
 » στως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκω-
 » θέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν· Ὁ ἀνυ-
 » ψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἅγιος εἶ Κύριε.

Κάθισμα. Τοῦ Ἁγίου Φιλήμονος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῷ ἀρότρῳ τοῦ λόγου καλλιεργῶν, χερσωθείσας καρδίας Ἱερουργέ, τὴν θείαν ἐπίγνωσιν, γεωργεῖν παρεσκεύασας· καὶ καθελῶν τεμένη, εἰδώλων ἀνήγειρας, ἐκκλησίας μάκαρ, εἰς δόξαν τοῦ Κτίστου σου· ὄθεν συνελθόντες, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, Φιλήμον δοξάζομεν, ἱερῶς φωτιζόμενοι, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῆς Ἁγίας Κικιλίας.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Νυμφίον ἀληθῶς, τὸν Χριστὸν κεκτημένη, νυμφίου σαρκικοῦ, ἐβδελύξω τὸν πόθον· καὶ τοῦτον προσενήνοχας, τῷ Θεῷ διὰ πίστεως, ἐναθλήσαντα, σὺν σοὶ στερόδως Κικιλία, καὶ τὸν στέφανον, ἀπολαβόντα τῆς νίκης· μεθ' οὗ ἡμῶν μέμνησο.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Δικαίων ὁ καρπός, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, προσφέρεται Θεῷ, Ἱερῷ ἐν ἀγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἢ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν· ἦν εὐλόγησεν, ὁ ἱερός Ζαχαρίας· ταύτην ἅπαντες, οἱ γηγενεῖς μετὰ φόβου, πιστῶς μακαρίσωμεν.

Τῶν Ἀποστόλων

Ῥδὴ δ'. Ὑμνῶ σε ἀκοήν.

Ἰστίῳ τοῦ Σταυροῦ πτερούμενος, διεπέρασας ἀχειμάστως, τὸ χαλεπὸν πέλαγος, τῶν πειρασμῶν τοῦ βίου, μάκαρ πολλοὺς, κυβερνήσας θαλαττεύοντας, πρὸς σωτηρίας ὄρμον θεία χάριτι.

Λαμπτήρας φωταυγεῖς προβάλλεται, θεία πόλις Κολασσαέων, τὸν ἱερὸν Ἀρχιππον, Φιλήμονά τε καὶ Ἀφίαν σαφῶς, καὶ Ὀνήσιμον τὸν ἔνδοξον, φωταγωγοῦντας κόσμου τὰ πληρώματα.

Ὁ θεῖος ποταμὸς ἀνέβλυσε, τῆς καρδίας σου θεορῶρημον, καὶ ποταμοὺς ἔστησε, καὶ ῥεύματα τῆς ἀθεΐας· ψυχὰς ἐκτακείσας δὲ τῷ καύσωνι, τῆς ἀγνωσίας ἠρδευσεν ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ὑμνῶ σε ἀληθῶς Πανύμνητε, ὑπερύμνητον Θεὸν Λόγον, ὑπερφυῶς τέξασαν, καὶ δέομαι· Τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τὰ νοσήματα θεράπευσον, ὡς ἀγαθὴ ὑπάρχουσα Θεόνυμφε.

Τῶν Μαρτύρων. Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης.

Ἄγγελος φωτὸς σοι παρεστῶς, καὶ φύλαξ δεδομένος σοι, φωτί σε θείῳ κατελάμπρυνε, ῥυόμενος ἐκ παντός, ἐναντίου ἔνδοξε, ἄφθορον ἀγνὴν διατηρῶν τε, εὐαρεστοῦσαν Χριστῷ, πίστει Κικιλία καὶ χάριτι.

Θείαις σου πεισθεῖς ταῖς διδαχαῖς, εἰδώλων τὸ βαθύτατον, ᾧ Κικιλία σκότος ἔλιπε, Βαπτίσματι θεουργῷ, προσελθὼν γηθόμενος, Βαλλερνανδὸς ὁ γενναιόφρων· καὶ φωτισθεῖς τὴν ψυχὴν, φέγγος μαρτυρίου ἀπήστραψε.

Θάλαμον θαλάμου καθάρων, ἠλλάξω τὸν οὐράνιον, τοῦ ἐπιγείου ἀξιόγαστε· εἰς ὃν οἰκεῖς ἐν χαρᾷ, παρθενίας κάλλεσι, καὶ μαρμαρυγαῖς ταῖς τῆς ἀγνεΐας, ἠγλαῖσμένη φαιδρῶς, Μάρτυς Κικιλία Θεόνυμφε.

Θεοτοκίον.

Ῥάβδος σε Παρθένε Ἀρῶν, ἀνίκμως ἐκβλαστήσασα, προεξεικόνισεν ἀνθήσασαν, τὸν φυτουργὸν τοῦ παντός· ὃν δυσώπει πάντοτε, πάντων εὐσεβῶν ταῖς διανοίαις, τὸν φόβον τὸν ἑαυτοῦ, Δέσποινα φυτεῦσαι πανάμωμε.

Τῶν Ἀποστόλων

Ῥδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Νενοσηκότας ὀρῶν, τῆ σπηεδόνι τῶν δεινῶν ἔνδοξε, τῷ δραστικῷ λόγῳ σου ἰάσω, Φιλήμον τῆς ποτε, εἰδωλομανίας, σφοδρῶς κινδυνεύοντας.

Τὰς οὐρανίους ὁδοὺς, τοῖς πλανηθεῖσι χαλεπῶς ἔδειξας, ὡς ἀπλανῆς ὁδηγὸς Φιλῆμον, καὶ μόνην τὴν ὁδόν, Χριστὸν ἀγαπήσαι, ὁσίως ὠδήγησας.

Ἄγει φαίδραν ἑορτήν, Κολασσαέων ἡ σεπτὴ σήμερον, περιχαρῶς Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὸν θεῖον Ἀρχιππον, καὶ τὸν θεηγόρον, τιμῶσα Φιλήμονα.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα σῶσον ἡμᾶς, χειμαζομένους χαλεπῶ κλύδωνι, τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν ἀνημέρων, Βαρβάρων ἐκδρομαῖς, καὶ ταῖς τῶν Δαιμόνων, δειναῖς ἐπιθέσεσιν.

Τῶν Μαρτύρων. Θεὸς ὦν εἰρήνης.

Λουτρόν σου τὸ θεῖον, Βαλλερριανέ, ἐκζητοῦντος ὠράθη σοι Ἄγγελος, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν σου, φωτίζων ἱερῶν, λογίων ἀναπτύξει, καὶ πείθων οὐρανίαις, συναφθῆναι χορείαις, ἐπὶ τῆς γῆς ἀγωνισάμενον.

Τηροῦσι παρθένον, καὶ σῶμα καὶ νοῦν, συνδουμένους τε θεῖῳ ἐν Πνεύματι, στεφάνους ὁρατοὺς ὑμῖν, ἀπέστειλε Χριστός, ἐκ ῥόδων ἡδυσπνῶν· αὐτοῦ γὰρ εὐωδία, καὶ τῆς πίστεως ὄντως, πανευκλεέστατοι γεγόνατε.

Δυσώδη Τιβούρτιε, πλάνην λιπῶν, ἀντελάβου ὁσμῆς θείας γνώσεως, καὶ τρίβον τὴν ἀπάγουσαν, ζωὴν πρὸς ἀληθῆ, προθύμως ἐπορεύθης, πιστεύσας ὀλοψύχως, τῇ Τριάδι καὶ ταύτης, ὑπεραθλήσας προθυμότητα.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων Ἀγγέλων, Παρθένε ἀγνή, ὑπερέχουσα ὦφθης κυήσασα, βουλής μεγάλης Ἄγγελον, Θεὸν Ἐμμανουήλ, βροτοὺς ἐπουρανίους, αὐτοῦ τῆ καταβάσει, ἐργαζόμενον Κόρη, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀδιήγητον.

Τῶν Ἀποστόλων

Ῥδὴ σι'. Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων.

Οὐρανὸς ὦφθης πᾶσι φθειγγόμενος, δόξαν τὴν σωτήριον, τοῦ σὲ δοξάσαντος, καὶ Μαθηταῖς συντάξαντος, Ἐβδομήκοντα μάκαρ πανόλβιε.

Ξενωθεῖς τῆς πατρίδος τῷ ξένῳ σου, λόγῳ ξενωθέντας, Θεοῦ ἐσαγήνευσας, καὶ τῆς Σιῶν οἰκήτορας, ἱεράρχα Φιλῆμον ἀνέδειξας.

Ἀρεταῖς ἱεραῖς ἀπαστράπτουσα, καὶ περιφανῶς τὸν Θεὸν θεραπεύσασα, πρὸς οὐρανοὺς ἀνέδραμες, σὺν Ἀγγέλοις Ἀφία χορεύουσα.

Θεοτοκίον.

Σωματοῦται ὁ Λόγος ἐν μήτρᾳ σου, καὶ δι' εὐσπλαγχνίαν, γνωρίζεται ἄνθρωπος, ἵνα Θεὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀπεργάσῃται Κόρη πανάμωμε.

Τῶν Μαρτύρων. Σπλάγχνων Ἰωνᾶν.

Χεῖρας πρὸς Θεόν, προθύμως ἐπάραντες, τοὺς εἰδωλικοὺς ναοὺς κατέρραξαν, καὶ συνέτριψαν, καὶ βυθῷ ἀπωλείας παρέπεμψαν, τῶν δαιμόνων τὰς ἐπάρσεις οἱ στερόροτατοι· νίκης, ὅθεν ἐκομίσαντο, εὐπρεπῆ καὶ φαιδρὰ διαδήματα.

Ἄρνες λογικοί, ὑπάρχοντες ἅγιοι, θηρίων ὀρμὰς οὐκ ἐπτοήθητε, οὐκ ἐνείματε, ἀλογώτατον σέβας τοῖς δαίμοσιν, οὐ θυσίαν προσηνέγκατε ὀλέθριον· μᾶλλον, ἑαυτοὺς δὲ θύματα, καθαρὰ τῷ Θεῷ προσηγάγετε.

Πόθος σε Θεοῦ, καὶ ἔρωσ ἐγκάρδιος, καὶ θεία στοργή, ὅλην ἀνέφλεξε, καὶ εἰργάσατο, μετὰ σώματος ἔνδοξε Ἄγγελον· ὑποκλίνεις γὰρ αὐχένα προθυμότητα, ξίφει, καὶ τὴν γῆν τοῖς αἵμασι, καὶ ψυχῇ τὸν ἀέρα ἠγίασας.

Θεοτοκίον.

Ἔστη μέχρι σοῦ, Παρθένε ὁ θάνατος· ζωὴν γὰρ Χριστὸν ἐκυφόρησας, τὸν δωρούμενον, καθαρῶς εἰς αὐτὸν τοῖς πιστεύουσι, τὴν ἀθάνατον καὶ θεῖαν ἀγαλλίασιν· τοῦτον, Παναγία αἴτησαι, λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Σπλάγχνων Ἰωνᾶν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος

» θήρ, οἶον ἐδέξατο· τῇ Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ

» Λόγος, καὶ σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας ἀδιά-

» φθορον· ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ῥεύσεως, τὴν τεκοῦ-

» σαν κατέσχευ ἀπήμαντον.

Κοντάκιον. Τῆς Ἁγίας Κικιλίας.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὴν νυμφευθεῖσαν, τῷ Χριστῷ ἐκουσίως, καὶ στολισθεῖσαν, ἀρεταῖς τὴν καρδίαν, θεοπρεπῶς ὑμνήσωμεν Πιστῶν ἢ πληθύς· αὕτη γὰρ κατήσχυνεν Ἀλμακίου τὸ θράσος, λάμψασα ὡς ἥλιος, μέσον τῶν ἐκζητούντων· καὶ μετὰ ταῦτα ὤφθη τοῖς ἐν γῆ, στήριγμα θεῖον, τὴν πίστιν κρατύνασα.

Ὁ Οἶκος.

Ἀρχὴ ἐλπίδος ἀγαθῆς ἐδόθη τοῖς Ἁγίοις ἐξαίρετα τὸ πράττειν, κατάπληκτα μεγάλα, ἅπερ καὶ θαύματά ἐστι θαυμάζεσθαι ἀξίως· μεθ' ὧν καὶ τὴν τῆς παρθένου Κικιλίας ἀρετὴν, καὶ ἄσπιλον λαμπρότητα, πῶς ἀπεκδυσαμένη, τὸν ἄρχοντα ἔφυγε τοῦ σκοτόυ· καὶ δραμοῦσα πρὸς τὴν πάλην τοῦ ἐχθροῦ, ἔστη ἐρόωμένη ἀπτοήτως· καὶ ἡμεῖς, τοῦ

θαύματος τούτου γεγονότα ἀληθῆ πράγματα, φῶμεν· πῶς διὰ Χριστόν, ἐπτέρνισε τὸν βελίαρ, τὴν πίστιν κρατύνασα.

Συναξάριον

Τῆς ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Φιλήμονος, Ἀρχίππου, Ἀπφίας καὶ Ὀνησίμου, μαθητῶν γεγονότων Παύλου τοῦ Ἀποστόλου.

Στίχ. Χριστοῦ καλοῦντος, ὤφθητε δρόμῳ ξένῳ,

Χριστοῦ μαθηταί, δραμόντες πρὸς τὴν κλήσιν.

Εἰκάδι δευτερίῃ Φιλήμονα ἔνθεν ἄειραν.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Νέρωνος τοῦ βασιλέως, μαθηταί γεγονότες τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ἐμαρτύρησαν δὲ ἐν Κολοσσαῖς, πόλει τῆς Φρυγίας, πλησίον τῆς Λαοδικείας. Τῶν γὰρ Ἑλλήνων ἐορτὴν ἀγόντων τῆς Ἀρτέμιδι ἐν τῷ ταύτης ναῷ τῷ ἐν Κολοσσαῖς, αὐτοὶ τῷ Θεῷ τὴν δοξολογίαν ἀνέφερον ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ ἐκκλησίᾳ, μετὰ καὶ ἄλλων χριστιανῶν. Ὡν τῆ τῶν εἰδωλολατρῶν ὑποκεχωρηκότων ἐφόδῳ, οὔτοι μόνοι μετὰ τῆς Ἀπφίας, πιστῆς καὶ αὐτῆς οὔσης, ἐναπελείφθησαν, ποθοῦντες τὸ κατὰ Χριστὸν μαρτύριον. Συσχεθέντες οὖν, ἤχθησαν πρὸς Ἀνδροκλέα τὸν ἡγεμόνα Ἐφέσου. Τύπτονται οὖν παρ' αὐτοῦ, καὶ μὴ πεισθέντες θῦσαι τῷ εἰδώλῳ τῷ καλουμένῳ Μηνᾶ, εἰς βόθρον ἐμβάλλονται μέχρις ὀσφύος· καὶ οὕτω λιθολευστοῦνται, πρότερον ὑπὸ παίδων ῥαφίσι κατακεντηθέντες.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Κικιλίας, Βαλλεριανοῦ καὶ Τιβουρτίου.

Στίχ. Λουτροῦ φέρεις ἔκκαυσιν, ᾧ Κικιλία,

Λούη δὲ λουτρὸν αἵματος διὰ ξίφους.

Βαλλεριανὸν καὶ συναθλητὴν ἄμα

Κτείνει ξίφος, βάλλοντας ὕβρεσι πλάνην.

Οὔτοι ἠθλησαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Καὶ ἡ μὲν Κικιλία ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Ῥώμης, προγόνους ἔχουσα λαμπρούς. Μνηστευθεῖσα δὲ τῷ Βαλλεριανῷ, τοῦτον ἐπὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μετηγάγετο καὶ ἐν ἀγνεΐᾳ διάγειν ἔπεισεν. Ὁ δὲ Βαλλεριανὸς τὸν Τιβούρτιον, ἀδελφὸν αὐτοῦ γνήσιον ὄντα. Εἰς τοσαύτην δὲ ἀρετὴν ἀνήχθη ὁ Τιβούρτιος, ὡς καὶ Ἀγγέλοις καθ' ἐκάστην προσομιλεῖν. Οὔτοι οὖν τὰ λείψανα τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων θάπτοντες, διαβάλλονται τῷ Ἀλμακίῳ ἐπάρχῳ τῆς πόλεως. Καὶ ἀχθέντες ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσαντες, ἐκδίδονται τῷ Καπηλαρίῳ Μαξίμῳ ἀπομηθησόμενοι τὰς κεφαλὰς. Ὅς, μετὰ τὴν τῶν Ἁγίων ἐκτομὴν, θεασάμενος Ἀγγέλου προπέμποντας καὶ δορυφοροῦντας τὰς ψυχὰς τῶν Μαρτύρων, ἐπίστευσε καὶ αὐτός. Ἡ δὲ

ἀγία Κικιλία, ἐν βαλανείῳ βληθεῖσα, σφοδρῶς ἐκκαέντι καὶ μὴ συγχωρουμένη τὴν ἔξοδον, ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις παραμείνασα, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτηὴν ἐν αὐτῷ τῷ βαλανείῳ, τοῦτο τοῦ ἐπάρχου ἀποφνηαμένου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μάρκου, Στεφάνου καὶ ἑτέρου Μάρκου.

Στίχ. Τμηθεὶς ξίφει, Στέφανε, σὺν Μάρκοις δύο,

Πολλοὺς σὺν αὐτοῖς τοὺς στεφάνους λαμβάνεις.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως καὶ Μάγνου ἡγεμόνος, ἐκ πόλεως Ἀντιοχείας τῆς Πισιδίας. Κατασχεθέντες δὲ καὶ τὸν Χριστὸν παρῶρησίᾳ ὁμολογήσαντες καὶ πλείστας ὑποστάντες βασάνους καὶ μὴ πεισθέντες ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, τὰς κεφαλὰς ἀπειτήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Προκοπίου τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ.

Στίχ. Πρὸς τὴν τομὴν ὤρμησεν οἷα πρὸς πάλην,

Καὶ Προκόπιος θρέμμα τῆς Παλαιστίνης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μενίγνου τοῦ κναφέως.

Στίχ. Κάραν, κναφεῦ, Μένιγνε, τμηθεὶς ἐκ ξίφους,

Κνάπτεις σεαυτὸν· κὰν ῥύπους εἶχες, πλύνη.

Οὗτος ὤρμητο ἀπὸ Κολωνίας τῆς Ἑλλησπόντου, ἐκ πόλεως Παρείου. Καὶ ἀκούσας στρατιωτῶν τινῶν ἐν ἀγορᾷ βοώντων, ὅτι ὁ Ναζωραῖος Τησοῦς, νυκτὸς ἐλθὼν, ἐκλεψε τοὺς δεσμίους ἡμῶν, ὑπερζέσας τῷ πνεύματι, πολλὴν φροντίδα ἐτίθετο τοῦ μαρτυρίου τυχεῖν. Ἐν γὰρ τῇ αὐτῇ πόλει τοῦ Ἁγίου, πολλῶν Μαρτύρων ὑπὸ τῶν φυλάκων κατακλεισθέντων ταῖς φυλακαῖς, ἐσφραγισμένων τῶν θυρῶν οὐσῶν, οἱ Ἅγιοι ὑπὸ θεοῦ Ἀγγέλου τῶν δεσμῶν ἀπελύθησαν· ὅθεν μὴ εὕρισκομένων αὐτῶν, μεγάλως οἱ διῶκται ἐταράχθησαν. Ἐπεὶ δὲ ὁ Μένιγνος, καὶ θείας φωνῆς καλούσης αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας διεγειροῦσης ἤκουσεν, οὐκ ἀνεβάλετο, ἀλλ' ἀποδοὺς τὰ ἱμάτια τοῖς δεσπόταις (κναφεὺς γὰρ ἦν) καὶ τὰ παρὰ τῶν τυράννων τιθέντα γράμματα διαρρήξας, τύπτεται ὑπὸ τῶν δημίων ἀφειδῶς· καὶ ἐπὶ γῆς ῥιφεῖς, λὰξ ἐντείνεται, καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμασθεὶς ξέεται· καὶ τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν ἀποτέμνεται· καὶ τοῖς τυράννοις ἀχθεῖς καὶ θύειν ἀπαρνησάμενος, τὴν ἐπὶ θάνατον κατακρίνεται καὶ τῷ ξίφει παρὰ τοῦ δημίου κρουσθεὶς, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀββᾶ.

Στίχ. Ἀββᾶν, τὸν ἐκτύπωμα ὄντα Ἀββάδων,

Τιμῶν πρεπόντως, ὡς τεκνίων πατέρα.

Οὗτος ἦν ἐκ γένους τῶν Ἰσμαηλιτῶν· Καταλιπὼν δὲ γονεῖς καὶ πατρίδα καὶ πλοῦτον, ἠκολούθησε Μοναχῶ τινι, ἐνδυσάμενος τὸ μοναχικὸν σχῆμα, καὶ ἦν σὺν αὐτῷ ἐπὶ χρόνους τινάς. Εἶθ' οὕτω λαβὼν αὐτὸν ὁ ἐπιστάτης αὐτοῦ, σὺν αὐτῷ ἀπῆλθε, μαθητευθῆναι παρὰ τῷ μεγάλῳ Εὐσεβίῳ τῷ ἀγωνιστῇ· οὗ κοιμηθέντος, ἔμεινεν οὗτος παρ' αὐτῷ τῷ τόπῳ. Ὀκτὼ δὲ καὶ τριάκοντα διατελέσας ἐκεῖσε χρόνους, ἀεὶ ἐπεκτείνετο, ὡς ἀρχὴν ἔχων. Ὑποδήμασι μὲν οὐδέποτε τοὺς πόδας ἐκάλυπεν· ἐσθίων δὲ βραχέα καὶ ὅσα βραχεῖαν ἐντίθησι δύναμιν, περιττὴν ἤγεῖτο καὶ τὴν τοῦ ὕδατος χρεῖαν· σιδήρῳ δὲ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένος, ἐκάθητο μὲν ὀλιγάκις, τῆς δὲ νυκτὸς καὶ ἡμέρας τὸ πλεῖστον ἐστήκως, ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων κείμενος, τὴν τῆς εὐχῆς τῷ Δεσπότῃ λειτουργίαν προσέφερε. Τῆς κατακλίσεως δὲ τὴν χρεῖαν ἀναγκαίαν ἤγεῖτο οὐδαμῶς· οὐδεὶς γὰρ αὐτόν ποτε κατακλιθέντα ἐθεάσατο. Ἀλλὰ καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Μοναχῶν κορυφαῖος γενόμενος καὶ προστατεύειν λαχὼν, ἀρχέτυπον ἑαυτὸν τῆς φιλοσοφίας τοῖς ὑπηκόοις ἅπασιν προὔθηκεν. Οὕτω βιούσας, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Χριστοφόρος καὶ Εὐφημία ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τὴν Εὐφημίαν σοὶ συνευφημεῖν ἔγνων,

Σοὶ συσφαγεῖσαν, χριστόφορον Χριστοφόρε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Θαλλέλαιος καὶ Ἄνθιμος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Θαλλέλαιος, Ἄνθιμος ἐκτετμημένοι,

Ἄειθαλῶς ἀνθοῦσιν, ὡς θεῖα ξύλα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὁσιος Κάλλιστος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Κάλλιστος ἐχθρὸν τὸν κάκιστον πτερνίσας,

Φίλος Θεῷ πρόσεισιν ἐκλελεγμένος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Θαδδαῖος, ἐν τροχῷ δεθεὶς καὶ κατὰ πρανοῦς ἀφεθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Κατὰ πρανοῦς Θαδδαῖον ὁ τροχὸς στρέφει,

Φωνὴ δὲ βροντῆς ἐν τροχῷ ψαλμὸς λέγει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀγαπίωνος, Σισινίου Τερομάρτυρος, καὶ Ἀγαπίου.

Στίχ. Ἀπῆλθε, θηρσὶ μὴ βλαβεῖς, Ἀγαπίων.

Τοῦτον γὰρ ἠγάπησε καὶ θηρῶν φύσις.

Εἶχες θύτην με, νῦν δὲ καὶ θῦμα ξένον,

Ἐχεις με Σισίνιον ἐκ ξίφους, Λόγε.

Ἐπὲρ Θεοῦ, ταθέντος ἐν τῷ Κρανίῳ,

Εἶφει σόν, Ἀγάπια, τείνεις κρανίον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Ἀποστόλων

Ῥδὴ ζ'. Εἰκόνος χρυσεῖας.

Ῥραῖοι οἱ σοί, ἐχρημάτισαν σεπτοὶ Φιλῆμον πόδες, τρίβους συντόμως βηματίσαντες, Εὐαγγελίου καὶ ἅπασι, τοῖς πολεμηθεῖσιν εἰρήνην, ἱερὰν καταγγέλλοντες, καὶ τῶν Δαιμόνων τὰς ὁρμὰς ὑποσκελίσαντες.

Σῶν λόγων φωτί, τῶν Γαζαίων τὸ βαθὺ σκότος ἤλαθη· ἱεουργὸς γὰρ ἱερώτατος, ἐν τούτοις γέγονας ἄριστα, τοὺς πάντας ποιμάνας καὶ μέλπειν, ἐκδιδάξας Ἀπόστολε· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν πρώτοις τῶν σῶν, ἐκοινώνησε καλῶν Γαζαίων πόλις· αὐτῆς γὰρ ὤφθης καὶ πρωτόθρονος, καὶ Τεράρχης σωτήριος, ὡς ἱεροφάντης Φιλῆμον, ἐκβοᾶν προτρεπόμενος· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φιλήσας Χριστόν, τὸν φιλήσαντα βροτοὺς δι' εὐσπλαγχνίαν, τοὺς τῆ φιλίᾳ τοῦ ἀλάστορος, μεμισημένους τυγχάνοντας, φίλους ἀπειργάσω Φιλῆμον, τοῦ Θεοῦ ἀναμέλποντας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύς ταπεινῶν, καὶ λυχνία φωτεινὴ καὶ θεία τράπεζα, ὄρος καὶ πύλη ἀδιόδευτος, θρόνος Θεοῦ καὶ παλάτιον, ῥάβδος Ἀαρών τε καὶ στάμνος, χρυσαυγίζουσα πέφυκας, Χριστόν τὸ μάννα τῆς ζωῆς, Παρθένε φέρουσα.

Τῶν Μαρτύρων. Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα.

Τὴν κάμινον εἰς δρόσον Νεανίαί, εὐσεβῶς μετέβαλον· δροσιζομένη δὲ λουτρῷ, Κικιλία τοῦ Βαπτίσματος, τὸ φλογίζον τοῦ λουτροῦ ἔφερες ψάλλουσα· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τιβούρτιος τὴν πλάνην ἀπλανέσι, διδαχαῖς σου πάνσοφε, καταλιπὼν θείαν στολὴν, ἀφθαρσίας ἐπενδύεται, καὶ Χριστοῦ τοῖς Ἀθληταῖς συναριθμεῖται βοῶν· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τριαδικὸν

Τρισήλιον ἀκτῖνα ὑπερθέου, Ἀθληταὶ Θεότητος, ὁμολογοῦντες εὐσεβῶς, τὴν πολύθεον σκοτόμαιναν, ἐσκεδάσατε φωστῆρες χρηματίσαντες, φωταγωγοῦντες, πιστῶν τὰς διανοίας.

Θεοτοκίον.

Τὸ Χαῖρέ σοι βοῶμεν κυησάση, τὴν χαρὰν Πανάχραντε, καὶ τῆς ἀρᾶς πάντας ἡμᾶς, ῥυσαμένη μεσιτεία σου, ἀπειρόγαμε ἀγνή τοὺς ἀναμέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν Ἀποστόλων

Ἡδὴ ἡ'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Λόγον ὡς λύχνον φαεινόν, ἐπανάπτοντα, τῇ σῆ καρδίᾳ φέρων, τοὺς τὸ πρὶν ἐσβεσμένους, καὶ ἐν σκοτίᾳ πολλῇ, κειμένους ἀγνωσίας ἔνδοξε, πρὸς θεογνωσίας ἐξήγειρας ἡμέραν.

Ἡ ἱερά σου πρὸς Θεόν, ἐκδημία ἱεραῖς ἐμεγαλύνθη, προπομπαῖς Ἀποστόλων, καὶ ἀσωμάτων Νόων· ὧν ἔσχες ἐν γῆ τὸ πολίτευμα, ὡς ἱερομύστης, Φιλῆμον θεηγόρε.

Μύρον ἠδύπνοον σαφῶς, ἀποστάξας ἱερῶν θαυμάτων μάκαρ, εὐωδίασας φρένας, καὶ λογισμοὺς εὐσεβεῖς καὶ πάθη δυσώδη ἀπήλασας, τῶν ὑπερυψούντων, Χριστὸν σοφὸν Φιλῆμον.

Οἷα ἀστέρες φαεινοί, στερεώματι ἀεὶ τῆς Ἐκκλησίας, διαπρέπουσιν ἅμα, Ἀρχιππος ὁ θαυμαστός, Ἀφία Φιλῆμων Ὀνήσιμος, καὶ τὰς διανοίας, ἡμῶν φωταγωγοῦσι.

Θεοτοκίον.

Νέος Παράδεισος ἡμῖν, ἡ γαστήρ σου ἀληθῶς Ἀγνή ὠράθη, ζωῆς ξύλον βλαστάνων, καὶ τοὺς θανέντας καρπῷ, τοῦ ξύλου πάλιν πρὸς Παράδεισον, ζωοποιηθέντας, εἰσάγων Θεοτόκε.

Τῶν Μαρτύρων. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Θείαις ἐπομβρήσεσι τῶν σῶν θαυμάτων, τῶν παθῶν ἡμῶν ῥύπον ἐκπλύνεις, τοὺς τακέντας καύσωνι, ἀλγηδόνων Μάρτυς σεμνή, ἀναψύχεις Κικιλία παναοίδιμε, βοῶντας ἐν πίστει καὶ κραυγάζοντας· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζεούση τῇ προθυμίᾳ γενναιοφρον, τὴν παφλάζουσαν εἰσῆλθες φλόγα· οὐκ ἐφλέχθης ὅλως δέ, ἀλλ' ἐξῆλθες ὡς ἐκ λουτροῦ, ἀφθαρσίας Κικιλία ἀναμέλπουσα, Χριστῷ τῷ τῶν ὄλων βασιλεύοντι· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θείου Βαλλεριανοῦ τὴν καρτερίαν, κατεπλάγησαν Ἀγγέλων δῆμοι· ῥαβδισμοῖς γὰρ πάντοθεν, καὶ νιφάσι τῶν αἰκισμῶν, πιεζόμενος

ὑπέφερε στερότητα, συντρίβων ἐχθρούς, καὶ μέλπων ἄριστα·
Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Στάμνον σε τὸ μάννα κεκτημένην, τῆς Θεότητος ἔγνωμεν Κόρη, κιβωτὸν
καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν θρόνον Θεοῦ, καὶ παλάτιον καὶ γέφυραν
μετάγουσαν, πρὸς θείαν ζωὴν τοὺς ἀναμέλποντας· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις
πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε
» κάμιнос τύπον· οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει Νέους,
» ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδου νη-
» δύν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλογεῖτω ἡ
» κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἀποστόλων.

Ἦδη θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Τερωτάτη χορεία, ἱερῶν Ἀποστόλων, ἐμπρέπων κατοικεῖς τοὺς
οὐρανοὺς, θεία μεθέξει θεούμενος, καὶ φωτὶ ἀπαστράπτων, ἀρόρητο,
καὶ χαρᾶς πνευματικῆς, ἱεράρχα Φιλῆμον, διηνεκῶς πληρούμενος.

Ὡς θαυμαστός σου ὁ τρόπος! ὡς καλός! ὡς ὠραῖος ὁ βίος! ὡς
περίδοξος ἡ σῆ, κοίμησις μάκαρ Ἀπόστολε! ὡς φαιδρὰ ἡ ἡμέρα! ἐν ᾗ
ἀπολιπὼν τὰ ἐπὶ γῆς, οὐρανίων ἀψίδων, ἐπέβης ἀγαλλόμενος.

Σήμερον τέρπεται πᾶσα, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία,

ἐόρτιον χαρὰν πνευματικῶς, συστησαμένη τῇ μνήμῃ σου· ἦν ἀκλόνητον
σῶζε, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν, εὐπροσδέκτοις
πρεσβείαις, Φιλῆμον ἱερώτατε.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη, ἰαμάτων σταγόνας, ἐκβλύζει τοῖς φοιτῶσιν
ἱερῶς, μάκαρ Φιλῆμον Ἀπόστολε· καὶ νοσήματα παύει· καὶ πάντων
ἀγιάζει τὰς ψυχὰς, τῶν τὴν θείαν σου μνήμην, ἐορταζόντων πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Φέρεις τὸν φέροντα πάντα, καὶ τὸν τρέφοντα τρέφεις, τὸν τρόπον τῆς
λοχείας οὐδαμῶς, ἐπισταμένη Πανάμωμε· ὑπὲρ νοῦν σου τὸ θαῦμα,

Ἀγγέλους καταπληττον καὶ βροτούς, τοὺς εἰδότας σε μόνην, Παρθένον Θεομήτορα.

Τῶν Μαρτύρων. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Κῆπος κεκλεισμένος πέφυκας· πηγὴ ἐσφραγισμένη· κάλλος ἀπόθετον· νύμφη ἐκλεκτή· φωτοειδὲς ἐνδιαίτημα· εὐανθῆς τε καὶ θεῖος Παράδεισος, θεόφρον Κικιλία, τοῦ βασιλέως τῶν Δυνάμεων.

Ὅρμον γαληνὸν ἐφθάσατε, τῆς εὐσεβείας φόρτον ἐλλιμενίσαντες· καὶ μαρμαρυγαῖς, τῆς τρισηλίου Θεότητος, καταυγάζεσθε θέσει θεοῦμενοι, γενναῖοι Ἀθλοφόροι, πανευκλεεῖς θεομακάριστοι.

Τριαδικὸν

Νέμοις τοῖς πιστῶς αἰτοῦσί σε, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, Τριάς ἀμέριστε, θεῖον φωτισμόν, ἄμαρ-τιῶν τε τὴν λύτρωσιν, τῶν σοφῶν σου Μαρτύρων ἐντεύξεσιν, ἵνα σε κατὰ χρέος, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Φέγγος ἀστραπῆς τοῦ τόκου σου, ἡ ἀπωσθεῖσα

φύσις, ἡμῶν Πανάμωμε, εἶδε καὶ νυκτός, ἐξ ἀγνωσίας λελύτρωται, καὶ παθῶν τῆς σκοτώδους συγχύσεως· διό σε ὡς αἰτίαν, τῆς σωτηρίας ἡμῶν σέβομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βιά-

» τος ἔδειξεν ἄφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πει-

» ρασμῶν ἀγριαίνουσας, κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν

» κάμινον· ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύ-

» νωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Ἁγίων.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἀπόστολοι δεικνύμενοι, καὶ αὐτόπται τοῦ Λόγου, Ἀρχιππε ἱερώτατε, σὺν Ἀπφίᾳ Φιλῆμον, καὶ Κικιλίᾳ Μάρτυρι, ἱκεσίαν τῷ Κτίστη, ὑπὲρ ἡμῶν προσάγετε, τῶν τελούντων ἐν πίστει, τὴν ἱεράν, ὑμῶν μνήμην, λύσιν λαβεῖν πταισμάτων· ὑμᾶς γὰρ προβαλλόμεθα, πρέσβεις πρὸς τὸν Δεσπότην.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Ἡ δάμαλις ἡ ἄμωμος, ἡ πανάγαθος Κόρη, ἐν τῷ ναῷ εἰσάγεται, σήμερον παραδόξως· καὶ ταύτης προπορεύονται, Ἀσωμάτων τάγματα, καὶ τῶν

Ἀγγέλων οἱ δῆμοι, μετὰ πλήθους παρθένων· ἦν ὁ θεῖος Τερεύς, ἐνηγκαλίσσατο χαίρων.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἀποστόλων γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὁ τῆς δόξης σε ἥλιος, Ἰησοῦς ὁ θεὸς ἡμῶν, εἰς τοῦ κόσμου ἅπαντα τὰ πληρώματα, ὡσπερ ἀκτίνα πολύφωτον, Φιλῆμον Ἀπόστολε, ἐπαφῆκε τὴν ἀχλύν, τῆς κακίας ἐλαύνουσαν, καὶ φωτίζουσαν, σκοτισθείσας καρδίας ἀγνωσίᾳ, καὶ παθῶν ἐπικρατεία, ἱεροκῆρυξ πανόλβιε.

Καθαρὸν ἐνδιαίτημα, τῆς Τριάδος γεγένησαι, ἀρετῶν λαμπρότητι ὠραΐσασα, τὴν σὴν καρδίαν ἀοίδιμε, Ἀφία καὶ λάμψασα, εὐσεβεΐας φωτισμόν, τοῦ ἡλίου φαιδρότερον, μνηθεῖσά τε, πᾶσαν μύησιν

θεΐαν· διὰ τοῦτο, τῷ χορῷ τῶν Ἀσωμάτων, συνεπαγάλλη θεόληπτε.

Σὺν τῷ θείῳ Φιλῆμονι, εὐφημήσωμεν Ἀρχιππον, τὸν ἱεροκῆρυκα, καὶ Ὀνήσιμον, ὡς Τεράρχας θεόφρονας, μεγίστους ὡς Μάρτυρας, Ἀποστόλων τοὺς σοφούς, καὶ τῆς ἄνω λαμπρότητος, συμμετέχοντας, καὶ τῷ θρόνῳ τῆς δόξης παρεστῶτας, καὶ ἡμῖν ἐξαίτουμένους, ἁμαρτημάτων συγχώρησιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ'. Τῆς Ἑορτῆς.

Σήμερον ὁ Θεοχώρητος ναός, ἡ Θεοτόκος ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων Ἄγια ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων, μυστικῶς πανηγυρίζει· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων,

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ἐνδον τοῦ ἱεροῦ, Ἁγίαν τῶν ἀγίων, τὴν Θεοτόκον οὔσαν, ᾧ Ζαχαρία δέχου, Ἁγίων εἰς τὰ Ἄγια.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Ῥίζης μὲν ἐκ Δαυΐδ, ἐβλάστησας Παρθένε· Γαβριὴλ δὲ τὸ Χαῖρε, κομίζων σοι ἐβόα· Θεὸν δὴ τέξῃ Πάναγνε.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιᾶσει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως.

Εὗγε τῆς ἱεῤῥας, καὶ θείας ξυνωρίδος, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· ὑφ' ὧν Ἄγνη τεχθεῖσα, προσήχθης νῦν τῷ Κτίστῃ σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Φῶς σε τὸ τριλαμπές, αὐγάσαν θεοτόκε, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης, οὐράνιον τροφήν σοι, ἐκπέμπει μεγαλύνον σε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἐν ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν

Ἀμφιλοχίου, Ἐπισκόπου Ἰκονίου,

καὶ Γρηγορίου τοῦ Ἀκραγαντίνων.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Γνώμην αὐτεξούσιον, καὶ λογισμὸν αὐτοκράτορα, τῶν παθῶν κληρωσάμενος, τῷ κρείττονι δέδωκας, νουνεχῶς παμμάκαρ, τὴν ἡγεμονίαν, κατὰ τοῦ χείρονος ζυγῷ, δικαιοτάτῳ Πάτερ χρησάμενος· ἐντεῦθεν ἐπιτήδειος, πρὸς θεοπτίαν γεγένησαι, καὶ θεοῦ κατανόησιν, Τεράρχα θεόπνευστε.

Βρόχους διεσκέδασας, καὶ τὰς ἐνέδρας διέλυσας, τῶν αἰρέσεων Ὅσιε, δογμάτων ὀρθότητι, καὶ θεολογίᾳ, τῇ ἀκριβεστάτῃ, καὶ τὴν διαίρεσιν φυγῶν, καὶ τὴν κακίστην Πάτερ συναίρεσιν· ἐν ὅροις δὲ διέμεινας, τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν Πίστεως, καὶ Τριάδα ἐκήρυξας, ἐν Μονάδι Θεότητος.

Τέχνη σοφισάμενος, τὸν ἐπὶ γῆς βασιλεύοντα, τὸν ἐκείνου παρέδραμες, σὺ δὲ ἀπροσκύνητον, συνειῶς διδάσκων, ὡς ἀπροσκυνήτου, παρορωμένου τοῦ Υἱοῦ, ἀγανακτήσει Πατὴρ θερμότερα, ὁ τοῦτον προαιώνιον, ἐκτετοκῶς ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀπαθῆ καὶ ἀσώματον, ὡς αὐτὸς οἶδεν Ὅσιε.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου

Ἦχος πλ. δ'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ ἱερὲ Γρηγόριε, ἀπὸ σπαργάνων Θεῶ, ἀνετέθης κολλώμενος, ἀνευδότης νεύσεσι, τῷ τὰ πάντα ποιήσαντι. Καὶ δὴ πρὸς τούτου, καταλαμπόμενος, παθῶν διέβης, νύκτα καὶ ἡστραψας, φέγγος ἰάσεων, καὶ θαυμάτων χάριτας, ἀποσοβῶν, ποικίλα νοσήματα, καὶ πλάνης πνεύματα.

Πάτερ θαυμαστὲ Γρηγόριε, φωτοφανείαις τὸν νοῦν, καθαρῶς ἀστραπτόμενος, τῶν παθῶν ἐκοίμισας, πολυκύμαντον θάλασσαν· καὶ ἀπαθείας, περιϊπτάμενος, καθαρωτάταις, πτέρυξιν ἔφθασας, ἔνθα τὸ ἀφραστον, κάλλος τὸ ἀμήχανον, ὑπὲρ ἡμῶν, πάντοτε δεόμενος, τῶν εὐφημούντων σε.

Πάτερ Πατέρων Γρηγόριε, ἱερωσύνης κανῶν, σωφροσύνης εἰκόνισμα, μοναζόντων στήριγμα, Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, ἀγάπης λύχνος, θρόνος αἰσθήσεως, πηγὴ θαυμάτων, καὶ γλῶσσα πύρινος, στόμα ἡδύλαλον, σκεῦος Θείου Πνεύματος, καὶ νοητός, γέγονας Παράδεισος, θεομακάριστε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, τὴν μόνην ἀμώμητον ἐγκωμιάσωμεν, τὴν ἐκ τῶν Προφητῶν προκηρυχθεῖσαν, καὶ ἐν ναῷ προσενεχθεῖσαν, τὴν πρὸ αἰώνων προορισθεῖσαν Μητέρα, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἀναδειχθεῖσαν Θεοτόκον. Κύριε πρεσβείαις αὐτῆς, τὴν εἰρήνην σου παράσχου ἡμῖν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἀπενεχθήσονται φάσκει ὁ Θεοπάτωρ Δαυΐδ, τῷ βασιλεῖ παρθένοι, ἐν ναῷ τοῦ Κυρίου, ὀπίσω σου Παρθένε, μετὰ φαιδρῶν, τῶν λαμπάδων χορεύουσαι, καὶ εἰς τὰ Ἅγια φέρουσαί σε Ἄγνη, ὡς ἁγίαν κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Καθάπερ ἄνθη ποικίλα περιδρεψάμενοι, ἐκ νοητῶν λειμώνων, τῶν τοῦ Πνεύματος λόγων, ἐπαίνων τοὺς στεφάνους χαρμονικῶς, τῇ Παρθένω συμπλέξωμεν, καὶ μεθεόρτιον τούτους δῶρον αὐτῇ, ἐπαξίως προσκομίσωμεν.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως.

Ἐξανοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ θειοτάτου ναοῦ, καὶ εἰσδεχέσθω ἔνδον, τὴν οὐράνιον πύλην, καὶ πανηγυριζέτω φύσις βροτῶν, καὶ σκιριτάτωσαν

Ἄγγελοι, συνεορτάζοντες ἅμα φαιδρῶς ἡμῖν, τῆς Θεομήτορος τὴν Εἴσοδον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Ἐπέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυνος, καὶ ἑορτὴ πανσεβάσμιος. Σήμερον γὰρ ἡ πρὸ τόκου παρθένος, καὶ μετὰ τόκον παρθένος μείνασα, ἐν ναῷ ἁγίῳ προσάγεται· καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ Πρέσβυς, ὁ γενέτης τοῦ Προδρόμου, καὶ βοᾷ γηθοσύνως· Ἦγγικεν ἡ προστασία τῶν θλιβομένων, ἐν ναῷ ἁγίῳ ὡς Ἁγία, ἀφιερωθῆναι εἰς κατοίκησιν τοῦ Παντάνακτος. Εὐφραινέσθω Ἰωακείμ ὁ Προπάτωρ, καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιᾶσθω, ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ, ὡς τριετίζουσιν δάμαλιν, τὴν ἄμωμον Δέσποιναν. Μητέρες συγχάρητε, παρθένοι σκιρτήσατε, καὶ στεῖραι συγχορεύσατε· ὅτι ἠνέωξεν ἡμῖν τὴν οὐρανῶν βασιλείαν, ἡ προορισθεῖσα παντάνασσα. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἀπολυτικά. Γερασίμου

Τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σοφίας τὴν ἔλλαμψιν, ὡς καθαρὸς μνηθεῖς, δογμάτων ὀρθότητος, φωτοειδεῖς ἀστραπάς, ἐκλάμπεις τοῖς πέρασι· σὺ γὰρ τὴν ἐν Τριάδι, ὁμοούσιον φύσιν, ἐκήρυξας ἀσυγχύτως, καθελὼν τὰς αἰρέσεις. Διό σε Τεράρχα Ἀμφιλόχιε, Χριστὸς ἐδόξασε.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Γρηγορῶν ἐκ σπαργάνων φερωνύμως Γρηγόριε, ἐν τοῖς δικαιώμασι Πάτερ τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος, ἐπλήσθης οὐρανίων δωρεῶν, ὡς γρήγορος ποιμὴν τῶν εὐσεβῶν· διὰ τοῦτο πρὸς λειμῶνας ἀειθαλεῖς, ἰθύνεις τοὺς βοῶντάς σοι· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς (βλέπε σελ. 166).

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Δικαίων ὁ καρπός, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, προσφέρεται Θεῷ, Τερῷ ἐν ἁγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν· ἦν εὐλόγησεν, ὁ

ἱερὸς Ζαχαρίας. Ταύτην ἅπαντες, ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, πιστῶς μακαρίσωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πρὸ συλλήψεως Ἀγνή, καθηγιάσθης τῷ Θεῷ· καὶ τεχθεῖσα ἐπὶ γῆς, δῶρον προσήχθης νῦν αὐτῷ, ἀποπληροῦσα πατρῶαν ἐπαγγελίαν. Τῷ θείῳ δὲ ναῷ, ὡς θεῖος ὄντως Ναός, ἐκ βρέφους καθαρῶς, μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν, ἀποδοθεῖσα ὠφθης δοχεῖον, τοῦ ἀπροσίτου καὶ θείου Φωτός. Μεγάλη ὄντως, ἡ πρόοδός σου, μόνη Θεόνυμφε καὶ ἀειπάρθενε.

Εἶτα λέγονται οἱ Κανόνες, εἷς τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὸν τὴν πλάνην λοχῶντα μέλπω ποιμένα. Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τοὺς λόγους τῶν δυσσεβῶν αἰρέσεων, καὶ τὰ φρυάγματα, ὀρθοδοξίας αἴγλη λαμπρυνθεῖς, εὐμαρῶς διεσκεδάσας, ἐν ἧ' τοὺς σὲ γεραίροντας, Τεροφάντα περιφρούρησον.

Ὁ πάντων τὴν σωτηρίαν Κύριος, αἰὲ βουλόμενος, τῆς ἱερᾶς σε ποιμνης ὁδηγόν, Τεράρχα προβάλλεται, λόγῳ καὶ βίῳ λάμποντα, διαφερόντως θεασάμενος.

Νομίμως ὑπεραθλεῖν ἐλόμενος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τῇ παντευχίᾳ Πάτερ τοῦ Σταυροῦ, σεαυτὸν περιέφραξας, καὶ νικητῆς τῇ χάριτι, καὶ στεφανίτης ἀναδέδειξαι.

Θεοτοκίον.

Τὸν Λόγον τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συναῖδιον, καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας καὶ μορφῆς, τῷ τεκόντι ὑπάρχοντα, σεσαρκωμένον τέτοκας, ἀνερμηνεύτως Ἀπειρόγαμε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, φέρων Ἀκροστιχίδα ταύτην· Τὸν θαυματουργὸν Γρηγόριον θαυμάσω. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Τῷ συντρίψαντι πολέμους.

Ταῖς τοῦ Πνεύματος ἀκτίσι, πυρσευόμενος τὸν νοῦν, ἱερὲ Γρηγόριε, καὶ φωταυγῆς ἀστὴρ γεγεννημένος, ὅλον με καταύγασον πρεσβείαις σου, ὅπως ὑμνήσω σε.

Ὁ προγνώστης τῶν ἀπάντων, χαριτώσας σου τὸν νοῦν, θεοσδότοις λάμπουσιν, ἀπὸ σπαργάνων σε καθαγιάζει, θείαις ἀρεταῖς ἐμπρέπειν μέλλοντα, Πάτερ καὶ θαύμασιν.

Νυσταγμὸν ἀπὸ βλεφάρων, ῥαθυμίας ἐκβαλὼν, λύχνος ἐγρηγόρσεως, καθωράθης θεοφόρε δείξας, πράγματι τὴν κλησὶν σου Γρηγόριε, ἐπαληθεύουσιν.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκον σε κυρίως, ἀληθῶς ὁμολογῶ· τέτοκας γὰρ Κύριον, ἀνερμηνεύτως ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἄχραντε Παρθένε καὶ θελήσει, κατανοούμενον.

Τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου.

Ῥῶδῆ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἡ θεία καὶ φωταυγής, τῶν σῶν δογμάτων λαμπηδῶν ἔσβεσε, τὴν δυσσεβῆ φάλαγγα, τῶν αἰρετικῶν Ἀμφιλόχιε.

Ναμάτων ζωοποιῶν, ὡς ποταμὸς ὦν ἐκ Θεοῦ ἐμπλεως, Ἀρχιερεὺς γέγονας, οἷς οἱ εὐσεβεῖς ἀρδεύομεθα.

Πλουσίαις μαρμαρυγαῖς, καταλαμπόμενος τὸν νοῦν ἤστραψας, τὴν μυστικὴν Ὅσιε, τῶν σῶν διδαγμάτων εὐπρέπειαν.

Θεοτοκίον.

Λυχνίαν σε φωτεινὴν, καὶ ψυχοτρόφον ἀληθῶς τράπεζαν, καὶ κιβωτὸν Πάναγνε, πάντες οἱ πιστοὶ καταγγέλλομεν.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου.

Τὸν δι' ἑαυτὸν σου προσδεξάμενος Πάτερ κόπον, ὁ Κτίστης γέροντι στοιχειοῖ σε, ἐν ἐρήμῳ σε μουῦντα Γρηγόριε, ἀπάσης Γραφῆς σαφήνειαν.

Ὅλην ἐφέλκων ἐβδομάδα ἄσιτος Πάτερ, ἐτρέφου βρώσει ἐπουρανίῳ, σῶν δακρῦν νιφετοῖς ποτιζόμενος, καὶ θείως ἐνηδυνόμενος.

Ἵπὸ Θεοῦ σοι Τεράρχα χῦμα καρδίας ἐδόθη· ἐβλυσας γὰρ πλουσίως, διδαγμάτων καθαρῶτατα νάματα, καρδίας πιστῶν ἀρδεύοντα.

Θεοτοκίον.

Ῥῆσις Κηρύκων θεηγόρων ἀπεπληρώθη· ἰδοὺ γὰρ ἔτεκεν ἡ Παρθένος, νέον βρέφος τοῦ Ἀδὰμ παλαιότερον, καὶ σύνθρονον τοῦ Γεννήτορος.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ· ὑψώθη κέρας

» μου ἐν Θεῷ μου· ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου· εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ σου.

Κοντάκιον. Τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἡ θεία βροντή, ἡ σάλπιγξ ἡ τοῦ Πνεύματος, πιστῶν φυτουργέ, καὶ πέλεκυς τῶν αἱρέσεων, Τεράρχα Ἀμφιλόχιε, τῆς Τριάδος θεράπον μέγιστε, σὺν Ἀγγέλοις πέλων αεί, πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Κάθισμα. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Λαμπρύνεις τὰ πέρατα, ἐν τῇ σῆι μνήμη σοφέ· τὸ σῶμα ἐκβλύζει σου, τῶν ἱαμάτων πηγάς, Ἀμφιλόχιε ἔνδοξε· ὄθεν καὶ ἀσθενείας, ἀπαλλάττεις παντοίας, πίστει τοὺς προσιόντας, τῷ σεπτῷ σου τεμένει. Καὶ νῦν πταισμάτων τὴν λύσιν, αἴτησαι πᾶσιν ἡμῖν.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκ σπαργάνων Κυρίῳ ἀνατεθείς, ὡς ὁ πάλαι πανένδοξος Σαμουήλ, ὡσαύτως καλοῦντός σε, τοῦ Σωτῆρος ἀκήκοας· καὶ ψυχὴν καθάρως, καλῶν ἐπιδόσεις, ἱερωσύνης χάριν, ἀξίως ἀπέιληφας· ὄθεν ἐπὶ χλόην, ἐπιγνώσεως θείας, ποιμάνας τὸ ποίμνιον, ἱαμάτων ἀπήστραψας, ἐνεργείας Γρηγόριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμη σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἀγαλλιάσθω ὁ Δαυΐδ ὁ ὕμνογράφος, καὶ χορευέτω Ἰωακεῖμ σὺν τῇ Ἄννῃ, ὅτι γόνος ἅγιος ἐξ αὐτῶν προῆλθε, Μαρία ἡ φωτοφόρος θεία λαμπάς· καὶ χαίρει εἰσερχομένη ἐν τῷ ναῷ· ἦν καὶ βλέπων εὐλόγησεν, ὁ Βαραχίου υἱός, καὶ χαίρων ἀνεκραύγαζε· Χαῖρε θαῦμα παγκόσμιον.

Τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου.

Ὡδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἀμφιλοχίου τοῦ θείου καὶ θεηγόρου, τὴν ἱερὰν πανήγυριν θεόφρονες δεῦτε, πίστει συγκροτήσωμεν, τοῖς τούτου διδάγμασι, καὶ θεολογίαις νευρούμενοι.

Νυμφαγωγὸς θεοφόρε τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐν Χριστῷ γενόμενος, τῷ κάλλει τῶν λόγων, ταύτην κατεκόσμησας, καὶ τῇ ὠραιότητι, τῆς ὀρθοδοξίας ἐφαίδρυνας.

Ἡ θεολόγος σου γλῶσσα καὶ θεηγόρος, τῆς ἀρχικῆς Τριάδος τὸ μονόσεπτον κράτος, πᾶσι διειτράνωσε, καὶ μίαν Θεότητα, σέβειν ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν.

Θεοτοκίον.

Νέαν σκηνὴν σε Παρθένε κατανοοῦμεν, καὶ καθαρὸν ἀγίασμα τοῦ πάντων Δεσπότη· τοῦτον γὰρ ἐγέννησας, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, συνδεδραμηκότα Πανάμωμε.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ἀκήκοα Κύριε.

Γῆ ὡς καλὴ ἤνθησας, ἑκατοστεύοντα Πάτερ στάχυν, καὶ τῇ δρεπάνῃ τῶν σῶν διδασκῶν ἐξέτεμες, αἰρετικῶν δόγματα δυσσεβῆ, Συνόδου πρόμαχος ὀφθείς, ὅσιε Γρηγόριε.

Οὐράνιος ψῆφός σε, Ἀρχιερέα Θεοῦ θεράπον, ἀποδεικνύει καλῶς, ὀδηγεῖν τὸ ποίμνιον· ὅπερ ἐκτήσατο αἵματι Χριστός, ὁ προειδῶς σου τῆς ψυχῆς, μάκαρ τὴν λαμπρότητα.

Ναὸς Θεοῦ γέγονας, κεκαθαρμένος παθῶν κηλίδος, καὶ ἐν ναῷ ἱερῷ παρεστῶς, τοῦ Πνεύματος τὴν ἐπιφοίτησιν, δέδεξαι σαφῶς, εἶδει σεμνῆς περιστερᾶς, Χριστοῦ σε δοξάσαντος.

Θεοτοκίον.

Γένος βροτῶν σέσωσται, τῇ ὑπὲρ νοῦν σου κυοφορίᾳ, καὶ οἱ ἐν σκότει φθορᾶς, Παναγία Δέσποινα, εἶδον τὸ φῶς, τὸ ἐκλάμψαν ἐκ γαστροῦ, σοῦ τῆς αἰ-τίας τῆς ἡμῶν, Κόρη ἀναπλάσεως.

Τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου

Ῥδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Λαμπόμενος φωτί, Τρισηλίου Θεότητος, ἐκάθισας ἐπὶ θρόνου, τῆς Ἀρχιερωσύνης, θεόφρον Ἀμφιλόχιε.

Ὀλόκληρον σαυτόν, τῷ Θεῷ καθιέρωσας, καὶ γέγονας θεοκῆρυξ, μεγάλωφωνος Πάτερ, παμμάκαρ Ἀμφιλόχιε.

Χαρμόσυνος ἡμῖν, ἑορτὴ καὶ πανίερος, ἐφέστηκεν ἡ τοῦ Θεοῦ, καὶ σοφοῦ Διδασκάλου, τὸν κόσμον ἀγιάζουσα.

Θεοτοκίον.

Ὡ πάντων τῶν πιστῶν, εὐπρεπὲς ἐγκαλλώπισμα, πανάχραντε Θεομητορ, τῆς ψυχῆς μου τὸν ῥύπον, ἀπόπλυνον πρεσβεΐαις σου.

Τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου. Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου.

Ῥήματί σου καθαίρεις, εἰδεχθοῦς ἀσθενείας λελεπρωμένον ποτέ, τὸν προσελθόντα σοι πίστει· θεόθεν γὰρ ἐδέξω, χάριν θαυμάτων σοφέ, ὡς Ἐλισσαῖος ὁ θεῖος, θεόφρον Γρηγόριε.

Ἦνέφξας εὐχῆ σου, μογιλάλου στόμα καὶ ᾧτα Γρηγόριε, τῶν ἰαμάτων παμμάκαρ, ἐνέργειαν πλουτήσας· καὶ ἐξηρεύξω βυθὸν θεολογίας, θαλάσσας ἀθέων ξηραίνοντα.

Γεώδους προσπαθείας, καθαρεύσας Πάτερ ὡς Πέτρος ὁ πρόκριτος, τῶν Ἀποστόλων σκιᾶ σου, ἰάσεις ἐπετέλεις, συνεχομένους δειναῖς, ἀσθενειῶν καταιγίσιν, ἐνθέως ἰώμενος.

Θεοτοκίον.

Ὁ κόλπους τοῦς πατρώους, μὴ κενώσας ἐν τῷ σαρκοῦσθαι Πανάμωμε, σοῦ ἐν κόλποις ὀρᾶται, κρατούμενος ὡς βρέφος· ὄν ἐξιλέωσαι, τοῖς εὐσεβῶς σε τιμῶσι, Παρθένε Θεόνυμφε.

Τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου.

Ἦδῆ στ'. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Νεκρώσας, τὸ τῆς σαρκὸς χαμαίζηλον φρόνημα, τῆς ἀπαθείας τὴν χάριν, ἐστολίσω Πάτερ ἱερομύστα, καὶ πανάγνοις, διδαχαῖς τὴν Τριάδα ἐκήρυξας.

Τῷ φόβῳ, στοιχειωθεῖς τῷ θείῳ θεόληπτε, καὶ τὴν ψυχὴν μολυσμάτων, καθαρὰν τελέσας θεολογίας, ἀνεδείχθης, ἱερώτατον ὄργανον Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ἄγνόν σε, καὶ καθαρὸν γινώσκοντες σκὴνωμα, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, καὶ ναὸν καὶ θρόνον τοῦ πανυψίστου, δυσωποῦμεν, τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσαι Πανύμνητε.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Ἦς τὸν Προφήτην ἐρρύσω.

Ῥώννυται κόρη τὸ σῶμα, παρειμένη ἐντεύξει σου Ὅσιε, ἐν ἔτεσι πλείοσι, πιστῶς προσελθοῦσά σοι, καὶ τὸν αἴτιον, πάντων μεγαλύνει Χριστόν.

Τχνηλατῶν τοῦ Δεσπότη, πολιτείαν τὴν ἄμωμον ἔνδοξε, ἀδίκως θλιβόμενος, καὶ συκοφαντούμενος, ἀταπείνωτος, ἔμεινας Γρηγόριε.

Οἱ τῇ κακίᾳ συζῶντες, σὲ τὸν ἄκακον ἄρνα ὡς ἄγριοι, θῆρες διαρπάζοντες, φρουρᾶ κατεδίκασαν, τὸν φρουρούμενον, Πάτερ θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ἐννοῆσαι τὸ μέγα, ἀπορεῖ τοῦ σοῦ τόκου μυστήριον· Θεὸν γὰρ ἐκύησας, ἄνθρωπον γενόμενον, Ἄειπάρθενε, τὸν ἀπερινόητον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς τὸν Προφήτην ἐρρύσω, ἐκ βυθοῦ κατωτάτου,

» Χριστὲ ὁ Θεός, κάμῃ τῶν πταισμάτων μου, ῥῦσαι

» ὡς φιλόανθρωπος, καὶ κυβέρνησον τὴν ζωὴν μου δέ-

» ομαι.

Κοντάκιον. Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ὡσπερ μέγας ἥλιος, ἀνατολαῖς τῶν θαυμάτων, καταυγάζεις ἅπασαν, τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν· ἔσωσας ταῖς σαῖς πρεσβείαις πολλοὺς ἀνθρώπους· ἤλασας τοὺς κακοδόξους ἐκ τῆς σῆς ποιμνῆς· διὰ τοῦτο σε τιμῶμεν, θεόφρον Πάτερ, σοφὲ Γρηγόριε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀμφιλοχίου, Ἐπισκόπου Ἰκονίου.

Στίχ. Σταλείς, Ἀμφιλόχιε, νεκρῶν ἀμφίοις,

Λόχους σκεδάζεις καὶ νεκρὸς νοουμένους.

Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ θάνατος λάβεν Ἀμφιλόχιον.

Οὗτος, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας πάντα βαθμὸν ἐκκλησιαστικὸν παραλλάξας καὶ ἀσκήσει καὶ θείᾳ γνώσει διαλάμπων, ψήφῳ τοῦ κοινοῦ προχειρίζεται Ἐπίσκοπος τῆς Ἰκονιέων πόλεως ἐν τοῖς χρόνοις Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Οὐάλεντος τῶν βασιλέων, παρατείνας τὴν ζωὴν μέχρι Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου βασιλέως καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Ὡς καὶ Διδάσκαλος τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως γεγονώς, καὶ κατὰ τῆς Ἀρείου λύμης στερόδως ἀντιταξάμενος, πολλοὺς διωγμοὺς καὶ θλίψεις ὑπέμεινε παρὰ τῶν ἀσεβῶν, συναγωνιστῆς γεγονὼς τῶν μακαρίων Πατέρων κατὰ τῆς Εὐνομίου βλασφημίας. Οὗτος καὶ τῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ Συνόδῳ τῶν ἑκατὸν πενήκοντα Πατέρων εἷς ὑπάρχων, τὰ πλεῖστα διηγωνίσαστο κατὰ Μακεδονίου τοῦ Πνευματομάχου καὶ τῶν φοιτητῶν Ἀρείου. Μετὰ δὲ τὸ κρατῆσαι τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τὸν μέγαν καὶ τὸν νέον Οὐαλεντινιανὸν καταστρέψαι, καὶ νικήσαντα ἐπανελθεῖν, ἠντιβόλει ὁ μέγας Ἀμφιλόχιος τὸν βασιλέα Θεοδοσίον ἀπώσασθαι τοὺς Ἀρειανούς καὶ τοῖς ὀρθοδόξοις ἀνεῖναι τὰς ἐκκλησίας. Ἐπεὶ δὲ ὁ βασιλεὺς παρητεῖτο, ἐξεῦρε μηχανὴν ὁ θαυμασιός· καὶ παρελθὼν εἰς τὰ

βασίλεια, τὸν μὲν βασιλέα Θεοδόσιον ἠσπάσατο, τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ Ἀρκάδιον καταλιπὼν, ὑφειμένως οὐκ ἠσπάσατο. Ἐπὶ τούτῳ ὁ βασιλεὺς δυσχεράνας, οἰκείαν ὑβριν ἐκάλει τὴν τοῦ παιδὸς παρ' αὐτοῦ ἀτιμίαν. Ὁ δὲ σοφώτατα ἐκκαλύπτει τὸ δρᾶμα, καὶ φησιν· Ὁρᾶς, ὦ βασιλεῦ, πῶς οὐ φέρεις σὺ τὴν τοῦ παιδὸς ἀτιμίαν, ἀλλὰ χαλεπαίνεις; πίστευσον οὖν, ὅτι καὶ τοὺς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ βλασφημοῦντας, ὁμοίως καὶ ὁ Θεὸς ἀποστρέφεται καὶ μισεῖ. Τότε συνεῖς ὁ βασιλεὺς, νόμους ἔγραψε, τοὺς τῶν αἰρετικῶν συλλόγους κωλύοντας. Οὗτος ὁ ἀοίδιμος ἀνὴρ, ἐπὶ πλείστοις χρόνοις ποιμάνας τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, καὶ λόγους ὀρθοδόξους συντάξας καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, Ἐπισκόπου τῆς Ἀκραγαντίνων Ἐκκλησίας.

Στίχ. Ἐξ Ἀκραγάντων πρὸς Θεὸν χωρεῖς Λόγον.

Τὸν ἄκρα γῆς κρίνοντα, παμμάκαρ Πάτερ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Τουστιανοῦ τοῦ ῥινοτιμήτου, ὀρμώμενος ἐκ πόλεως Ἀκράγαντος, τῆς Σικελῶν ἐπαρχίας, Χαρίτωνος καὶ Θεοδότης γέννημα, ἀνδρῶν εὐσεβῶν καὶ ἐν αὐταρκεῖα ζώντων καὶ πάσῃ ἀρετῇ κεκοσμημένων. Οὗτοι τῇ θεοσεβείᾳ προσκείμενοι, ὀκταετῇ ὑπάρχοντα τὸν παῖδα, παρέδωκαν τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν ἐκπαιδεύεσθαι. Ὁ δὲ παῖς ἐγένετο πάνυ σπουδαῖος καὶ ἄοκνος ἐν τῇ τῶν ἱερῶν γραμμάτων ἀναλήψει, ὥστε ὑπὸ πάντων θαυμάζεσθαι. Ὀκτωκαίδεκα δὲ ἐτῶν γενόμενος, σφραγίζεται κληρικὸς παρὰ τοῦ ἐν ἀγίοις Ποταμίωνος καὶ τὴν κόρην κείρεται, ἐπιτήδειος ὑπάρχων ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι, τῇ τῆς φωνῆς καλλιεπείᾳ.

Τούτου οὖν ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπνοῦντος, ἔμπροσθεν τῆς κλίνης τοῦ Ἀρχιδιακόνου Δαμιανοῦ, κέκληκεν αὐτὸν Ἄγγελος Κυρίου ἐκ τρίτου, καθὰ καὶ τὸν Σαμουήλ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου· λοιπὸν τάχυνον, καὶ πορεύθητι. Ὁ δὲ, μὴ μελήσας, ἐξῆλθε καὶ κατέλαβε τὴν Καρθαγένην· καὶ εὐρῶν ἐκεῖσε τὸν παρὰ τοῦ Θεοῦ πεμφθέντα αὐτῷ Μάρκον Μοναχὸν πνευματοφόρον, παρ' αὐτῷ ἔμεινε χρόνους τέσσαρας. Κάκειθεν μετ' αὐτοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀνῆλθε, καὶ μεγάλως θαυμαστωθεὶς, ἐκεῖθεν ἐκ θείας ἐπιφανείας, ἀνῆλθε προσκυνήσων εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ Διάκονος γίνεται ὑπὸ Μακαρίου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων. Εἶτα κατέλαβε τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐμφανισθεὶς τῷ τηνικαῦτα Γεωργίῳ Πατριάρχῃ· ἐν οἷς καὶ Σύνοδος κατὰ Σεργίου καὶ Πύρρου καὶ Παύλου συνεκροτήθη.

Τούτοις οὖν συμπλακεῖς ὁ Γρηγόριος καὶ ἱκανῶς διελέγξας τὴν αὐτῶν φρενοβλάβειαν, καὶ μέχρι τῶν τοῦ βασιλέως ἀκοῶν τῆς περὶ αὐτοῦ φήμης διαδραμοῦσης, πάλιν εἰς τὴν πρεσβυτέραν Ῥώμην ἐξώρμησε, καὶ τῆς οἰκείας πατρίδος Ἀκραγάντων τοὺς οἰακας ἐγχειρίζεται, μεγάλως διαλάμπας καὶ διαπρέψας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ θαύματα μέγιστα

έκτελέσας καὶ τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης κατακοσμήσας ἀξίωμα. Ἐξ οὗ οἱ περὶ τὸν Σαβῖνον καὶ Κρησκεντῖνον φθόνῳ βαλλόμενοι, μυρίους ἐπήγαγον πειρασμούς· καὶ ἐγκλήματα κατ' αὐτοῦ συρράψαντες, πρὸς τὸν Πάπαν Ῥώμης αὐτοῦ κατηγοροῦν.

Ὁ δὲ τοῖς τούτων ἀπατηλοῖς λόγοις δελεασθεῖς, ἐγκατάκλειστον αὐτὸν ἐν φρουρᾷ καθίστησιν, ἐπὶ χρόνους δύο καὶ ἡμισυ. Καὶ αὐθις τοῦτον ἐκεῖθεν ἐξάγει προστάξει βασιλικῆ, μετὰ τῶν αὐτοῦ κατηγορῶν δικασθησόμενον. Ὅτε καὶ τὰ παραδοξότατα ἐκεῖνα σημεῖα, τῶν τε ξύλων καὶ τῶν ἀνθράκων ἐπετελέσθη, τοῦ Θεοῦ τὸν ἴδιον θεράποντα ὑπερδοξάσαντος· καὶ γνώφῳ μέλανι τῶν ἀνοσίων ἐκείνων καὶ ἀνιέρων κατεκαλύφθη τὰ πρόσωπα καὶ κατεζοφώθη, ὥστε καὶ μέχρι τῆς σήμερον οὕτω φαίνεσθαι κατὰ γενεάν. Ἡ τε ὑπ' αὐτῶν φενακισθεῖσα κόρη, ὀλεθρίῳ δαίμονι αὐτάρκως παιδευθεῖσα, παρὰ τοῦ Ἁγίου ἔμπροσθεν παντὸς τοῦ λαοῦ ἰάθη. Καὶ ὁ Ἅγιος αὐθις εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα μεγαλοπρεπῶς ἐπανῆλθε, μείζονα τῶν προτέρων ἐπιτελῶν σημεῖα καὶ τέρατα. Οὗτος, πλεῖστα ἐπιβιώσας θεοπρεπῶς ἔτη, ἐν βαθυτάτῳ γήρῳ τὸν βίον ἀπέλιπε, πρὸς Κύριον ἐκδημήσας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σισινίου τοῦ Μάρτυρος.

Στίχ. Πολλὰς ὑποστὰς ἐν βίῳ πρῶτον βίας,

Μετῆλθε Σισίνιος ἐκ βίας βίου.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου ἡγεμόνος, ἐκ πόλεως Κυζίκου ὀρμώμενος. Καὶ Ἀλεξάνδρῳ διαβληθεὶς τῷ ἡγεμόνι, ἵπποις ἀγρίοις προσδέδεται, καὶ τρέχειν ἀναγκάζεται, καὶ ἀφειδῶς τύπεται, καὶ διὰ τῶν μυκτῆρων ὄξος δριμύ δέχεται καὶ τῇ εἰρκτῇ ἀπορρίπτεται. Πολλὰς δὲ καὶ ἐτέρας βασάνους καθυπομείνας καὶ θαύματα μέγιστα ἐκτελέσας, μέσον Συνόδου ταῖς νευραῖς τῶν αὐτοῦ δογμάτων τὸν Ἄρειον ἀπηγχόνησεν, Ὀμοούσιον ἀποφηνάμενος τῷ Πατρὶ τὸν Υἱόν. Οὕτω καλῶς καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος καὶ νομίμως ἀθλήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος Ἰσχυρίων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ζῶν Ἰσχυρίων, ἰσχὺς ἦν Ἐκκλησίας,

Ἦν περ νοητῶς καὶ θανῶν ἐνισχύει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἐλενος, Ἐπίσκοπος Ταρσοῦ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ταρσοῦ πρόεδρος Ἐλενος θυηπόλος,

Ταρσοῖς ἀνεισι ψυχικοῖς ἕως πόλου.

Διήγησις ὀπτασίας Ἰωάννου τινός, πάνυ ὠφέλιμος.

Στίχ. Φοβοῦ Κριτὴν ὀφθέντα, ψυχῆ, κατ' ὄναρ,

Φοβοῦ δὲ μᾶλλον ἢνίκ' ἔλθῃ καθ' ὑπαρ.

Ἐγένετό τις ἀνὴρ, ἐν ταῖς ἡμέραις Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, ὃς καὶ γνωστὸς ἦν αὐτῷ διὰ τινος ἐπιστήμης γνωριζόμενος. Οὗτος, ἀσέμνως τὸν ἑαυτοῦ βίον μετερχόμενος, τὴν γέενναν οὐποτε ἀνετυπώσατο. Ὁ δὲ πρὸς τὸ συμφέρον πάντα καλῶς οἰκονομῶν Κύριος, δι' ὀπτασίας τούτῳ τὴν διόρθωσιν πραγματεύεται.

Ἔδοξε γάρ ποτε τὸν ἄνδρα βλέπειν καθ' ὑπαρ, τῆς οἰκείας ἐπιστήμης εἶδος προσαγαγεῖν τῷ βασιλεῖ, ὡς μετὰ ταῦτα προσομιλεῖν ἀλλήλοις καὶ συναγάλλεσθαι. Εἶθ' οὕτως ἔδοξεν ἀπογυμνῶσαι τὸν βασιλέα μάχαιραν καὶ τὴν κόμην συναγαγεῖν τοῦ ἀνδρὸς εἰς ἓνα ἐπίδεσμον καὶ πειρᾶσθαι τέμνειν ταύτην ἀνηλεῶς· καὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸν αὐχένα συχνῶς ἐπικλίνοντος καὶ τῷ δοκεῖν πρὸς τὸν βασιλέα ἐπιγελῶντος, ἐμβριθῶς τὸν βασιλέα πρὸς ἐκεῖνον φθέγγεσθαι· Ὅτε σου τὰς τρίχας ἢ μάχαιρα καταφάγεται, τότε σου καὶ τοῦ αἵματος ὁ τράχηλος ἐμπλησθήσεται. Προσεπιτούτοις, τῇ καταφορᾷ τῆς μαχαίρας, καὶ αὐτὸς ὁ τράχηλος ἔδοξεν ἀποτμηθῆναι· καὶ πλησίον τοῦ θώρακος τῆς μαχαίρας ἐλθούσης, ὁ ἀνὴρ ἀγωνιῶν, βοήθειαν ὄθεν δήποτε προσεκαλεῖτο. Ἐκ δὲ τοῦ δέους καὶ τοῦ φόβου καὶ τοῦ φρικώδους ἐκείνου ἀγῶνος, πρὸς ἑαυτὸν ὄλως ἔκθαμβος ἐγεγόνει· καὶ τῷ Σταυρῷ ἑαυτὸν σημειωσάμενος, Εὐχαριστῶ σοι ὄνειρε, ἔλεγεν, ὅτι μοι τὸν φοβερὸν τοῦτον ἀγῶνα εἰς φάντασμα ἀπετέλεσας. Καὶ πάλιν, ὡς οἶμαι, ὁ αὐτὸς μεμνήθηκεν ἀδιόρθωτος.

Μετὰ δὲ τινα χρόνον ὁ αὐτὸς περιοδευθεὶς νόσῳ, ἐκ Θεοῦ τὴν βοήθειαν ἐπεκαλεῖτο. Τότε πάλιν οὐκ ἐν ὀνείροις, ἀλλ' ἐν ἐκστάσει ἤδη γενόμενος, ὀρᾷ ἑαυτὸν ἐπὶ τινος σεκρετικῆς ἐστῶτα καθέδρας, ἢ μᾶλλον δικαστικῆς καταστάσεως, καὶ ταύτης προκαθεζόμενον ἔβλεπέ τινα φοβερῶτατον βασιλέα, στολὴν ἡμφιεσμένον ἀρχιερατικὴν καὶ βασιλικήν. Ἐξ ἐκατέρων δὲ τῶν τούτου μερῶν, καθῆσθαι ἔνθεν κάκειθεν ἱεροπρεπεῖς τινὰς κατενόει· ἐστάναι δὲ ἑαυτὸν κάτωθεν ὑπελάμβανεν ἤδη τῶν φαινομένων ἐκείνων. Πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ τούτου εὐειδεῖς τινὰς ἐστῶτας εὐνούχους ὑπετόπαζεν· ἐξ εὐωνύμων δὲ τινα ταπεινότερον ἄλλον καὶ προσηνέστερον ἔβλεπε· βόθρον δὲ τινα σκοτεινὸν ὀπισθεν καὶ φοβερὸν κατενόει, ὀδύνην μεγάλην τῷ βλέποντι παρεχόμενον. Καὶ οὕτως ἑαυτὸν ἐστάναι σὺν τρόμῳ ὑπετόπαζε, καί φησι πρὸς αὐτὸν ὁ προκαθήμενος βασιλεὺς· Ἄρά γε οἶδας, ὃς τις ἐγώ, ὧ νεανία; Κάκεινος· Γινώσκω, Δέσποτα, ὅτι σὺ εἶ ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός, ὡς αἰ καθ' ἡμᾶς Γραφαὶ περιέχουσι. Καὶ πάλιν ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτόν· Καὶ εἰ ἀπὸ τῶν Γραφῶν, ὡς σύ φῆς, ἐμὲ διέγνως, οὐδὲ τοὺς συγκαθέδρους ἀγνοεῖς· καὶ πῶς ἐπελάθου τῆς ἀπειλῆς, ἧς σοι πάλαι Κωνσταντίνος ὁ βασιλεὺς ἠπειλήσατο; ἢ ἀγνοεῖς τὸ λεγόμενον; Οὐκ ἀγνοῶ, φησί, Δέσποτα, ἀλλ' εἰσέτι καὶ τοῦ φόβου τὰ λείψανα ἐν τῇ ψυχῇ περιφέρω. Καὶ εἰ τοῦ φόβου τὰ λείψανα ἐν τῇ ψυχῇ περιφέρεις, πῶς ἐπιμένεις τοῖς ὀλεθρίοις; Ὅμως μάθε διὰ πείρας, ὅτι περ καὶ πρῶην ἐγώ, καὶ οὐχὶ Κωνσταντίνος, τὴν φοβερὰν ἐκείνην πεῖραν τῆς βασάνου ἐπήγαγον. Καὶ τοῦτο εἰπὼν,

ἔδοξε νεύσει μόνη τοῖς παρεστῶσι κελεῦσαι, ἀκοντίσαι τὸν ἄνδρα εἰς τὸν ὀπισθεν αὐτοῦ ἐπιφαινόμενον βόθυνον· ὁ δὲ γοερῶς τὴν τῆς Θεοτόκου ἐπεκαλεῖτο βοήθειαν. Ἐδοξε δὲ κάκεινην μέσον εὐρεθῆναι καὶ φωνῆς ἀκοῦσαι λεγούσης· Ἄφετε τοῦτον ἀπελθεῖν διὰ τὴν τῆς Μητρὸς δέησιν.

Καὶ ὡς ὁ τῆς ὀπτασίας λόγος τὸ πέρασ εἶληφε, σύντρομος ὁ ἀνὴρ γεγωνῶς καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐπανελθὼν, τὸ φανέν παράδοξόν τινα τῶν εὐλαβῶν Μοναχῶν διηγήσατο. Καὶ ὁ Μοναχὸς πρὸς αὐτόν· Δός δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι τοιαύτης διδασκαλίας κατηξίωθης· καὶ διεγέρθητι, ἀδελφέ, μὴ καὶ σὺ πάθῃς τὰ παραπλήσια, ἃ μέλλω σοι διηγήσασθαι. Κατὰ γὰρ τὴν σὴν ὀπτασίαν, τοιοῦτόν τις ἐθεάσατο· ἄνδρα τινὰ τῶν ἐν τοῖς πρώτοις τοῦ σεκρέτου πρωτεύοντα, Γεώργιον τοῦνομα, βιαίως ἀπαγόμενον δέσμιον ἐν τινι φοβερῷ χάσματι καὶ ἀπορρίπτεσθαι μέλλοντα. Ἐν ᾧ τις εὐπαρόρησιάστως τοὺς ἀπάγοντας ἐπικατασχών, τοῦτον ἀφεθῆναι προσῆτει μέχρις ἡμερῶν εἴκοσι, παρεγγυόμενος αὐτοῖς τὴν τούτου διόρθωσιν. Ὡς δὲ λοιπὸν ὁ ἀνὴρ, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἐγγυωμένου, ἐγένετο ἄνετος, ὁ ταῦτα βλέπων, ἀνανήψας καὶ συνεὶς τὸ βλεπόμενον, ἀναγγεῖλαι τὸ ὄραμα πρὸς αὐτὸν τὸν Γεώργιον ἔσπευσεν· ἦν γὰρ καὶ γνωστὸς αὐτῷ· ὁ δὲ τούτων ἀκούσας καὶ ἀντ' οὐδενὸς λογισάμενος, ἔμεινεν ὁ αὐτός. Καὶ τῶν εἴκοσι ἡμερῶν διελθουσῶν, ἀνάρπαστος γέγονεν ὁ Γεώργιος, τὴν ὀφειλὴν πάντως ἀποδώσων, ὡς ὑπέσχετο.

Ταῦτα κατὰ προσθήκην τοῦ Μοναχοῦ συνείραντος, ὁ ἀνὴρ ἀκούσας καὶ ἐν νῷ βαλὼν ᾧ ἐθεάσατο, τὰ ἑαυτοῦ ἀνερευθριάστως δημοσιεύσας καὶ τὸν βίον πρὸς κρείττονα μεταβολὴν μεταρρυθμίσας, ἤρκεσεν ἐπὶ πολὺ θεαρέστως βιώσας· καὶ μεταστάς, ἀπῆλθε πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου.

Ἐδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι.

Μυστικωτάταις, θεηγορίαις ταῖς σαῖς προσέχοντες, πόθῳ τὴν Ἀρείου Πάτερ κατατομήν, τῆς Θεότητος ἐκφεύγομεν, Τριάδα ἄκτιστον, ὁμοούσιον πίστει δοξάζοντες.

Ἐληλεγμένον, ταῖς διδαχαῖς σου Μακεδόνιον, Πάτερ καθορῶντες Πνεῦμα τὸ ἀγαθόν, τῷ Πατρὶ τε καὶ Γεννήματι, συμπροσκυνούμενον, καὶ συνυπάρχον πίστει δοξάζομεν.

Λόγῳ τρανώσας, τὴν ὑπὲρ λόγον Λόγου σάρκωσιν, σέβειν ἐν δυσὶν οὐσίαις Θεόν, θεοφρόνως ἐξεπαίδευσας, καὶ τὴν διαίρεσιν, καὶ τὴν σύγχυσιν φεύγειν θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Πάντες προθύμως τὴν Θεοτόκον εὐφημήσωμεν, δεῦτε οἱ σωθέντες πίστει τοῦ ἕξ αὐτῆς, γεννηθέντος ἀνακράζοντες· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις Πανάχραντε.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ὁ δι' Ἀγγέλου Παῖδας.

Θαυματοργεῖ ὁ Κτίστης, κρινομένου σου μάκαρ· τὸ πορνικὸν γὰρ γύναιον, φορᾷ ληφθὲν δαιμόνων, πᾶσιν ἐδήλου, καθαρὸν σε Γρηγόριε.

Ἀκτινοβόλοι θεῖοι, μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, σοὶ ἐπιστάντες Ὅσιε, πεπεδημένον ξύλῳ, λύουσί σε, περιχαρῶς ἀσπαζόμενοι.

Ὑπομονῆ σου Πάτερ, ὁ Δεσπότης προσέχων, θαυματοργίαις μείζοσι, σὲ ἱερῶς λαμπρύνει, τῶν νοσημάτων, τὴν ἀχλὺν ἀπελαύνοντα.

Θεοτοκίον.

Μητροπρεπῶς τὸν πάντων, ἀπεκύησας Κτίστην, καὶ ἐν χερσὶν ἐβάστασας, χερουβικὸς ὡς θρόνος, τὸν συνοχέα, τοῦ παντὸς ἀπειρόγαμε.

Τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου.

Ῥδὴ ἠ'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ἦραιώθησαν ἄσματικῶς αἱ σιαγόνες σου, θεολογοῦντος τρανῶς, Τριάδα ἀναρχον ἄκτιστον, ὁμοούσιον ἀσύγχυτον, ἐν ὑποστάσει τρισί, Πάτερ θεόσοφε, ἧ βῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Πλοῦτόν σοι καὶ δόξαν ἀκραιφνή, ἡ ἐνυπόστατος, σοφία δέδωκε, θεολογήσαντι πάνσοφε, εὐσεβῶς καὶ τῶν αἱρέσεων, καταβαλόντι τὴν ὀφρύν, καὶ πόθῳ ψάλλοντι· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ πᾶσι παρέχων τὴν ζωὴν, ὡς Τεράρχην πιστὸν καὶ θεορρήμονα, ἐν Ἐκκλησίᾳ σε Ὅσιε, πρωτοτόκων εἰσφκίσατο, ἱεουργοῦντα μυστικῶς, καὶ πίστει μέλποντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν ἐκλέλοιπε σαφῶς, ἐκ τῆς Τούδα φυλῆς, ἄρχων ἡγούμενος· σὺ γὰρ Πανάμωμε τέτοκας, ᾧ τὸ πρὶν ἦν ἀποκείμενον, τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν Χριστόν, ᾧ ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι.

Ἀπολύεται μάστιγος, δαιμονικῆς φοβεράς, προσευχῆ σου μάκαρ, ἡ τῆ κακίᾳ παρανόμων ἀνδρῶν, συκοφαντήσασά σε τὸν δίκαιον κόρη, καὶ συνόδου μέσον σε δοξάζει, ὁ ἀγνωθέτης, Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σκοτεινῆς ἀμαυρώσεως, οἱ πονηρὰ κατὰ σοῦ, βουλευθέντες Πάτερ, ἀποπληροῦνται καὶ ἐκλάμπει ἡ σὴ, φωταυγῆς βίωσις, ἐναντίον Γρηγόριε Πάτερ, ὧν τῆ παρουσίᾳ, ἀνθρακας κατέχων, χερσὶν ἐθαυματουργεῖς.

Ὡς ἀστὴρ φαεινότατος, ἀναφανεῖς ἀληθῶς, ἐν τῷ ὕψει Πάτερ τῆς Ἐκκλησίας, καταυγάζεις ἡμᾶς, ἀρεταῖς πάντοτε, καὶ θαυμάτων ἀκτίσι, τοὺς ὕμνοῦντάς σου τὴν φωτοφόρον, μνήμην Τεράρχα, Γρηγόριε θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Ὁ παράδοξος τόκος σου, τὰς διανοίας ἡμῶν, καταπλήττει μόνη εὐλογημένη· ὁ Θεὸς γὰρ ἐκ σοῦ, σάρκα προσέλαβεν, ὅπερ ἦν, διαμείνας Θεοτόκε, ἄτρεπτος τῆ φύσει· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ τιθεῖς

» θαλάσση ὄριον ψάμμον, καὶ συνέχων τὸ πᾶν· σὲ

» ὕμνεῖ ἡλῖος, σὲ δοξάζει σελήνη, σοὶ προσφέρει

» ὕμνον, πᾶσα ἡ κτίσις τῷ Δημιουργῷ, καὶ Κτίστη εἰς

» τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου.

Ῥδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Μίαν τρισυπόστατον φύσιν, πανευσεβῶς θεολογήσας, τὴν παμβασιλίδα Τριάδα, τὴν Θεαρχίαν τὴν ἀκατάληπτον, νῦν ὑπ' αὐτῆς τετίμησαι, ἱεροφάντορ Ἀμφιλόχιε.

Ἐχων πρὸς Θεὸν παρρησίαν, ὡς ἱεράρχης θεοφόρε, τῶν τὴν ἱερὰν καὶ φωσφόρον, τελούντων μνήμην, σοῦ παμμακάριστε, διὰ παντὸς μνημόνευε, τῷ σῷ Δεσπότη παριστάμενος.

Νέμοις μοι τὴν ἄφθονον χάριν, τῷ τοὺς ἐπαίνους σοι θεόφρον, πλέξαντι προθύμῳ καρδίᾳ, τὴν τῶν πταισμάτων λύσιν αἰτούμενος, ὡς ἱερεὺς πιστότατος, ὅσιε Πάτερ Ἀμφιλόχιε.

Θεοτοκίον.

Ἀδὰμ μὲν ἀπόγονος ὤφθης, τοῦ δὲ Θεοῦ Μήτηρ ἐδείχθης· σὺ γὰρ ἀπ' αἰῶνος ἐφάνης, ἀγιωτέρα, πάσης τῆς κτίσεως, εὐλογημένη Πάναγνε· διό σε πάντες μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεός.

Ἴδε λαμπρὰ πανήγυρις, ἴδε μνήμη ἱερά, ἴδε χάρις πᾶσι συνελθοῦσι πιστοῖς, ἀφθόνως ἰάσεις πηγάζουσα· προσέλθωμεν· βρῦει γὰρ ἡμῖν, ἡ Γρηγορίου θήκη, φωτισμὸν ἀέναον, καὶ ἀθανασίαν.

Ὡς ποταμὸς πεπλήρωσαι, τῶν ναμάτων τοῦ Χριστοῦ· ὡς ἐλαία ἔλαιον πηγάζεις ζωῆς· ὡς φοῖνιξ ὑψώθης Γρηγόριε· ὡς ἄμπελος βότρυας ἡμῖν, τῶν ἀρετῶν σου φέρεις, ἐξ ὧν ποτιζόμεθα, οἶνον ἀφθαρσίας.

Συνευφραινέσθω σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ σου ἡμῖν, Τερέων δῆμος, καὶ Ὀσίων πληθὺς, καὶ πάντων Ἀγγέλων τὰ τάγματα· μεθ' ὧν παρεστῶς τῷ Ποιητῇ, πεπυρσευμένος Πάτερ, μνήσθητι τῶν πόθῳ σε ἀνυμνολογούντων.

Ἦγιασμένον γέγονας, Πάτερ σκῆνωμα Χριστοῦ, Ἐκκλησίας στῦλος, καὶ λιμὴν τῶν πιστῶν, καὶ μάχαιρα πλάνην ἐκτέμνουσα, πηγὴ ἰαμάτων καὶ βυθός, ἐνθέων νοημάτων, καὶ πυρσὸς ἀκοίμητος, καὶ ποιμὴν ποιμένων.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡ τεκοῦσα ἄχρονον, τὸ ἐκλάμψαν ἐκ Πατρός, φώτισόν μου Κόρη, τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν, μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἐκδιώκουσα, τὸ σκότος Παρθένε τῶν παθῶν· ἵνα σε μακαρίζω, τὴν ἀειμακάριστον τῶν πιστῶν ἐλπίδα.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ἐγείρας

» κέρασ σωτηρίας ἡμῖν, ἐν οἴκῳ Δαυΐδ τοῦ παιδὸς

» αὐτοῦ· ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, Ἀνατολὴ ἐξ ὑψους,

» καὶ κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Τεραρχῶν.

Ἐν Πνεύματι τῷ Τερῶ.

Ὡς Τεράρχαι ὄσιοι, θεοφόροι Ποιμένες, ὀφθέντες ἀληθέστατοι, τοῦ ἁμνοῦ καὶ Ποιμένος, Ἀμφιλόχιε ὄσιε, καὶ Γρηγόριε μάκαρ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ πάντων, τῶν ὑμῶν ἐκτελούντων, μνήμην ῥυσθῆναι κινδύνων, ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σωμάτων.

Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Τοῦ ἱεροῦ σε σήμερον, Θεοτόκε Παρθένε, δέχεται τὰ ἐνδότερα, χερσὶν Ἀρχιερέως· ἐν οἷς τριῶν ἀπὸ χρόνων, ἕως δύο καὶ δέκα, διέμεινας τρεφομένη, χειρὶ θεοῦ Ἀγγέλου, ὡς ἁγία κιβωτός, τοῦ πάντα τεκτηναμένου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνων,

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ἦρθη τὸ τοῦ φραγμοῦ, μεσότοιχον τῆ θείᾳ, τῆς ὄντως Θεοτόκου,
εἰσόδῳ καὶ οἱ κάτω, τοῖς ἄνω νῦν συνήφθημεν.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Ἦδον παρθενικαί, χορεῖαι θεῖον ὕμνον, προπέμπουσαι ἐν οἴκῳ, Θεοῦ
λαμπαδηφόρον, τὴν μόνην παναμώμητον.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιᾷσει, ἀχθήσονται εἰς
ναὸν βασιλέως.

Ἐνδον τοῦ ἱεροῦ, Ἁγίαν τῶν ἀγίων, τὴν Θεοτόκον οὔσαν, ᾧ Ζαχαρία
δέχου, Ἁγίων εἰς τὰ Ἁγία.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὰ στίφη τῶν πιστῶν συνελθόντα, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν,
καὶ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν ναῷ Κυρίου
προσαγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν· τὴν προεκλεχθεῖσαν ἐκ πασῶν
τῶν γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τοῦ παντάνακτος Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ
τῶν ὅλων. Παρθένοι, λαμπαδηφοροῦσαι προπορεύεσθε, τῆς Ἀειπαρθένου
τιμῶσαι, τὴν σεβάσμιον πρόοδον. Μητέρες, λύπην πᾶσαν ἀποθέμεναι,
χαρμονικῶς συνακολουθήσατε, ὕμνοῦσαι τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ
γενομένην, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου τὴν πρόξενον. Ἄπαντες οὖν
χαρμονικῶς, τὸ Χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκβοήσωμεν, τῆ Κεχαριτωμένη, τῆ
ἀεὶ πρεσβευούσῃ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ὁσίων Πατέρων ἡμῶν καὶ

Τερομαρτύρων Κλήμεντος Ἑρώμης,

καὶ Πέτρου Ἀλεξανδρείας.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστιῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Κλήμα, τῆς ἀμπέλου τῆς ζωῆς, Πάτερ πεφυκῶς Τεράρχα, ὠραίους ἤνεγκας, βότρυας ἐν πνεύματι, δογμάτων πάνσοφε, ἀποστάζοντας πάντοτε, σωτηρίας οἶνον, θείας ἐπιγνώσεως, καὶ κατευφραίνοντας, πάντων εὐσεβῶν τὰς καρδίας, τῶν εἰλικρινῶς σε τιμώντων, Κλήμη θεοφόρε παμμακάριστε.

Πέτρου, Κορυφαίου μαθητῆς, Πάτερ γεγωνῶς ἐπὶ πέτραν, τούτου ἐδόμησας, λίθον ὡσπερ τίμιον, σαυτὸν πανεύφημε· καὶ μοχλεύσει τῶν λόγων σου, κατέστρεψας πᾶσαν, δόμησιν πολύθεον· ναοὺς δὲ ἤγειρας, θείους εἰς τιμὴν τῆς Τριάδος, μάκαρ ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσω, καὶ τοῦ μαρτυρίου στέφος εἴληφας.

Ὡσπερ, φωτοβόλος ἐκ δυσμῶν, ἥλιος ἀνέτειλας Πάτερ, καταλαμπρύνων τὴν γῆν, αἶγλη τῶν δογμάτων σου, καὶ τῶν στιγμάτων φαιδρῶς· ἐπιφθάσας δὲ μέρεσιν, Ἐφᾶς τρισμάκαρ, ἔδυσ θανατούμενος, καὶ ἐξανέτειλας, Κλήμη, πρὸς Χριστὸν ταῖς ἐκεῖθεν, λάμπησι πλουσίαις ἀπαύστως, θείαν κατὰ μέθεξιν λαμπόμενος.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὑπερουσίου Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, διεκδικῶν Παμμάκαρ, ὡς ἀκτίστου Μονάδος, Ἄρειον καθεῖλες, δείξας ἡμῖν, τοῦ Υἱοῦ τὸ ἀμέριστον, ὡς τῆς αὐτῆς ἐνυπάρχοντος τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι θεότητος.

Τῶν διωκόντων ἐπαύθη, ἡ μισαιφόνος ὁρμή· ἡ τῶν αἱμάτων χύσις, νῦν εἰς φροῦδον κατέστη, ἀμφω σφραγισθέντα, Πέτρε σοφέ, τῷ ἱερῷ μαρτυρίῳ σου, ὡς τοῦ παιδὸς Μωυσέως ἔστη ῥυέν, τῆ ψηφίδι τῆς Σεπφόρας ποτέ.

Ποιμαντικῶς διαπρέψας, Τερομάρτυς Χριστοῦ, μαρτυρικοὺς ἀγῶνας, ἐπεδείξω γενναίως, ἐν δι' ἀμφοτέρων στέφος λαβών, ἐκατέρους κοσμούμενος, ἱερωσύνη καὶ πόνοις ἀθλητικοῖς· διὸ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς τῶν παθῶν ὀχλήσεως ἀπασχολήσας τὸν νοῦν, περὶ τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων, ἱερώτατε Κλήμη, ἀσχολεῖσθαι πεποίηκας· διὸ σε τὸ κυρίως καὶ πρῶτως ὄν, ἐπὶ ταύτην εἴλκυσε, διὰ Πέτρου τοῦ τῶν Ἀποστόλων ἐξάρχοντος, ὃς σε τὰ θεῖα μεμύηκε, καὶ αὐτοῦ διάδοχον καταλέλοιπεν ἄξιον. Μεθ' ὃν τὴν Ἐκκλησίαν πάνσοφε, καλῶς διαγαγών, μαρτυρικῶ τέλει πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησας, οἷα θεός, Θεῷ τῷ ὄντι ἀκραιφνῶς συγγινόμενος· οὗ τῆς θεώσεως, καὶ ἡμᾶς ἀκαταπαύστως τυχεῖν καθικέτευε, Τερομάρτυς Ἀπόστολε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τὸ τεχθῆναί σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου ἐν ναῶ Κυρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὡς ἡγιασμένη. Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σὲ τὴν Πανάμωμον, τροφὴν κομίζων σοι. Τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὀρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνῶσαν. Διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἡ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες, ὕμνοις τιμήσωμεν, τὴν μόνην Θεοτόκον, τὴν ἀγνήν καὶ Παρθένον. Παρθένοι γηθοσύνως, λαμπάσι φαιδραῖς, τὴν Παρθένον καὶ ἄχραντον, ἐν τῷ ναῶ εἰσαχθεῖσαν τοῦ Ποιητοῦ, γηθοσύνως λιτανεύσατε.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Διανοιγέσθωσαν πύλαι· πιστῶς εἰσδέξασθε, Παρθένοι λαμπαδοῦχοι, εἰς ναὸν ἀφιχθεῖσαν, τὴν ἄχραντον Μητέρα, καὶ πάντων χαράν, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν κράζουσαι· Εὐλογημένη ὑπάρχεις ἐν γυναιξί, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως.

Ἐπαγγελίας ἀγίας, καὶ ὁ καρπὸς εὐκλεῆς, ἡ Θεοτόκος ὄντως, ἀνεδείχθη τῷ κόσμῳ, ὡς πάντων ὑπερτέρα· ἡ εὐσεβῶς, προσαγομένη ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τὴν προσευχὴν τῶν τεκόντων ἀποπληροῖ, συντηρουμένη Θείῳ Πνεύματι.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Χειρὶ Θεοῦ χρισθεὶς εἰς Τερέα, τοῦ Κορυφαίου συνώνυμε, καὶ ἔργοις συμμετοχε, τὰ λογικὰ πρόβατα, τοῖς εὐαγγελικοῖς ἐξέθρεψας λειμῶσιν, ὡς σοφὸς καὶ ἀληθινὸς Ποιμὴν· καὶ Μάρκου διάδοχος, ἀξίως ἀναδειχθεὶς, τῷ ἀθλητικῷ αἵματι, τὸν τῆς πίστεως δρόμον ἐτέλεσας· διὸ τοῦ λαοῦ προμηθούμενος, καὶ Χριστῷ συμμορφούμενος, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ Δαυΐδ προανεφώνει σοι Ἄχραντε, προορῶν τὴν ἀφιέρωσιν, τῆς εἰσόδου σου ἐν τῷ ναῶ· ἐν ᾧ τὰ πέρατα σήμερον ἑορτάζοντα, δοξολογοῦσι σε πανύμνητε· ἡ γὰρ πρὸ τόκου παρθένος, καὶ μετὰ τόκον μείνασα ἀφθορος, Μήτηρ τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς, σήμερον εἰσέρχη ἐν τῷ ναῶ. Ὁ Ζαχαρίας εὐφραίνεται, ἀπολαβὼν σε Δέσποινα· καὶ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ἀγάλλονται, ὑποδεξάμενά σε τὴν τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν. Διὸ καὶ

ἡμεῖς, ἐν ῥοδαῖς ἐκβοῶμέν σοι· Ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκια. Τῶν Ἁγίων.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίου.

Τῆς Θείας γνώσεως, εὐσημοὶ σάλπιγγες, καὶ τῶν τῆς πίστεως, Θεσμῶν ἐκφάντορες, Τερομάρτυρες Χριστοῦ, ἐδείχθητε τοῖς ἐν κόσμῳ, Κλήμη παναοίδιμε, τῆς ζωῆς κλῆμα εὐκαρπον, καὶ Πέτρε θεόσοφε, εὐσεβῶν πέτρα ἄρρήκτε· διὸ ὡς τῶν ἀρρήτων ἐπόπται, ρύσασθε πάσης ἡμᾶς βλάβης.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ τῆς Ἑορτῆς (βλέπε σελ. 166).

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνης σήμερον, ἡ οἰκουμένη, ἐπληρώθη ἅπασα, ἐν τῇ εὐσήμεῳ Ἑορτῇ, τῆς Θεοτόκου κραυγάζουσα· Αὕτη ὑπάρχει, σκηνὴ ἐπουράνιος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, καὶ ἀκηλίδωτος παστάς, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος Μαριάμ, μετ' εὐφροσύνης εἰσάγεται παραδόξως· ἦν Ἄγγελοι Θεοῦ, δορυφοροῦσι λαμπρῶς, καὶ πάντες οἱ Πιστοί, μακαριοῦσιν ἀεὶ, καὶ εὐχαρίστως ψάλλουσι ταύτη, ἀκαταπαύστως μεγάλη φωνῇ· Ἡμῶν ἡ δόξα, καὶ σωτηρία, σὺ ὑπάρχεις Πανάχραντε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ ταῦτα λέγομεν ἓνα Κανόνα τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων τοὺς παρόντας δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Θείας σε Κλῆμα Μάρτυς ἀμπέλου σέβω. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Θρόνῳ παριστάμενος, τῆς Τρισηλίου Θεότητος, καὶ Θείας λαμπόμενος, Πάτερ λαμπρότητος, τὴν ζοφώδη μου, καταύγασον καρδίαν, ὅπως τὴν φωσφόρον σου, ὑμνήσω κοίμησιν.

Εἰς βάθη τοῦ Πνεύματος, μετὰ τοῦ πνεύματος Ὅσιε, ὁσίως ἐνέκυψας,
καὶ κατενόησας, ὡς ἐχώρησας, τὸν ἀκαταληψία, νοούμενον Κύριον,
μακαριώτατε.

Ἰστίῳ πτερούμενος, τῷ τοῦ Σταυροῦ διεπέρασας, τοῦ βίου τὸ πέλαγος,
Μάρτυς πανάριστε, καὶ τὸν εὐδίων, κατέλαβες λιμένα, τῆς ἄνω
λαμπρότητος, Κλήμη πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ἀγίασον Δέσποινα, τὴν ταπεινὴν μου διάνοιαν, ἢ τὸν ὑπερούσιον,
Λόγον κυήσασα, καὶ ὑπάρχουσα, πασῶν ἀγιωτέρα, τῶν ἄνω Δυνάμεων,
θεοχαρίτωτε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Πέτρου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων).
Ἐγκωμιάζω τὸν τρισόλβιον Πέτρον. Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἐν τοῖς φωτεινοτάτοις, τὴν διαγωγὴν ἔχων σκηνώμασι, φωτισμὸν μοι
παράσχου, ταῖς πρεσβεΐαις σου Πέτρε πανόλβιε.

Γνώσει μεμυημένος, καὶ ἱερωσύνη λαμπρυνόμενος, παμμακάριστε Πέτρε,
τῷ Χριστῷ προσηνέχθης δι' αἵματος.

Κόσμος πεποικιλμένος, καὶ πολυτελὲς ὡσπερ ἀνάθημα, τῇ Χριστοῦ
Ἐκκλησίᾳ, πρὸς Θεοῦ ἐδωρήθης μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Θεοτόκε, ἢ σεσαρκωμένον τὸν ἀίδιον, καὶ ὑπέρθεον Λόγον,
ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ὑμνοῦμέν σε.

Τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Σὲ πρὸς τὸ φέγγος, τῆς τοῦ Θεοῦ ὠδήγησε γνώσεως, ὁ τοῦ κόσμου
διαυγής, καὶ καθαρώτατος ἥλιος, Πέτρος ὁ θαυμάσιος, θεομακάριστε.

Σταγόσι θείων, διδαχῶν ἀρδευθεὶς τὴν καρδίαν σου, τῶν τοῦ Πέτρου
ποταμός, ναμάτων πλήρης τοῦ Πνεύματος, Μάρτυς ἐχρημάτισας,
θεομακάριστε.

Ἐν χεῖλεσί σου, ἐξεχύθη ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, ὅθεν ἔβλυσας
κρουνούς, θεογνωσίας ἀοίδιμε, καὶ πᾶσαν κατήρδευσας, τὴν Ἐκκλησίαν
Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Κυριοτόκε, ἢ Θεὸν ἀπορρήτως κυήσασα, τὸν Σωτῆρα τοῦ παντὸς αὐτόν,
δυσώπει σωθῆναί με, πάθεσιν ἐκάστοτε, περιαντιλούμενον.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ἀνῆλθες ὀχούμενος τῷ σῶ αἵματι, ὡς ἐν ἄρματι Ὅσιε, πρὸς τὰ οὐράνια, ἔνθα πρόδρομος ἡμῶν, Χριστὸς εἰσελήλυθεν, ὁ μόνος ἀναμάρτητος.

Ζωὴν τὴν ἐπίκτητον καταλέλοιπας, καὶ ζωὴν τὴν ἀκήρατον εὔρες μακάριε, ἔνθα στεφανηφόρος, χορεύων ἰκέτευσε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡς φοῖνιξ ἐξήνθησας εὐφορώτατος, ὡς ἐλαία κατάκαρπος ὠφθης θεόπνευστε, ἐν αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, ὡς σμύρνα καὶ λίβανος, ὡς μύρον εὐωδέστατον.

Θεοτοκίον.

Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμε, καὶ παρθένος ἔμεινας, Μῆτερ ἀπείρανδρε, Θεοτόκε Μαρία, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἰκέτευσε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος,

» ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις· οὐκ ἔστι σοι

» ὁμοιος, δεδοξασμένε Κύριε.

Κοντάκιον. Τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ὁρθοδόξοις δόγμασι, τὴν Ἐκκλησίαν φαιδρύνας, ὑπὲρ ταύτης ἠθλησας, θεομακάριστε Πέτρε, Ἄρειον τὸν ἀποστάτην καταδιώξας· ὄθεν σου τὴν παναγίαν μνήμην τελοῦντες, ὀρθοδόξως ἐκβοῶμεν· Χαίροις ᾧ Πέτρε, ἡ πέτρα τῆς πίστεως.

Ὁ Οἶκος.

Ἐπὶ τὴν θαυμαστὴν Ἀλεξάνδρειαν σπεύδοντες πορευθῶμεν τῷ νοί, καὶ κατίδωμεν πράγματα μεγάλα καὶ ξένα ἐκεῖσε τελεσθέντα· πῶς εἰς θυσίαν ἑαυτὸν τίθησιν ὡς πρόβατον ἄκακον ὁ Τεράρχης καὶ μέγας πρόβολος Πέτρος, ὁ νυνὶ συγκαλεσάμενος ἡμᾶς ἐνταῦθα, καὶ τὴν ἀγίαν κάραν προθέμενος αὐτοῦ καθάπερ ἔδεσμα σεπτόν· ἧ τρυφήσαντες νῦν, ὀρθοδόξως αὐτῷ βοῶμεν· Χαίροις ᾧ Πέτρε, ἡ πέτρα τῆς πίστεως.

Κάθισμα Τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς πολύφορον κλῆμα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπλωθεὶς τῶν βασάνων κατατομῆ, ὠραίους ἐξήνθησας, ἀξιάγαστε βότρυας, σωτηρίου γλεῦκος, ἀεὶ

ἀποστάζοντας, καὶ καρδίας πάντων, πιστῶν κατευφραίνοντας· ὁθεν συνελθόντες, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, τελοῦμεν γηθόμενοι, τὸν Χριστὸν μεγαλύνοντες. Τεράρχα πολύαθλε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ὅμοιον.

Ἐκ τῆς ἄνωθεν ψήφου τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἡγησάμενος ποιίμνης ἐπὶ νομάς, εὐζώους ἐποίμανας, τῶν πανσόφων δογμάτων σου, ἀπελάσας Ἄρειον, ὡς λύκον ἀνήμερον, ἐπιβάντα ταύτης, ἀθέοις διδάγμασιν· ὁθεν τὴν ψυχὴν σου, δεδωκὼς ὑπὲρ ταύτης, Ποιμὴν ἀνηγόρευσαι, ὡς ὁ Κύριος ἔφησεν. Τεράρχα μακάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Πρὸ συλλήψεως Ἀγνή, καθηγιασθῆς τῷ Θεῷ· καὶ τεχθεῖσα ἐπὶ γῆς, δῶρον προσήχθῆς νῦν αὐτῷ, ἀποπληροῦσα πατρῶαν ἐπαγγελίαν. Τῷ θείῳ δὲ ναῷ, ὡς θεῖος ὄντως ναός, ἐκ βρέφους καθαρῶς, μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν, ἀποδοθεῖσα ὠφθῆς δοχεῖον, τοῦ ἀπροσίτου καὶ θείου Φωτός. Μεγάλη ὄντως, ἡ πρόοδος σου, μόνῃ Θεόνυμφε καὶ ἀειπάρθενε.

Τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος.

Ἦδος δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Λαμπρυνθεῖς σου τὴν καρδίαν, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, εὐσεβέσι λόγοις, πάντων τὰς ψυχὰς κατελάμπρυνας· τὸ τῆς ἀγνοίας δὲ σκότος τὸ βαθύτατον, ἀπεδίωξας, τῶν εἰδωλομανῶν ἰερώτατε.

Ἡ κατάκαρπος ὡς κλῆμα, ἐκβλαστάνει σε ἄμπελος, Τησοῦς παμμάκαρ, φέρον ἐπιγνώσεως βότρυας, ἐν τοῖς ληνοῖς μαρτυρίου οἴνον βλύζοντας, τὰς καρδίας πάντων πιστῶν τὸν εὐφραίνοντα.

Μεμακάρισαι γνησίως, μαθητεύσας τῷ κήρυκι, μεμαθητευμένῳ, Λόγῳ μακαρίσαντι πάνσοφε, τοῦτον ἀξίως λαβόντα ἀποκάλυψιν, ἐκ Πατρὸς οὐρανοῦ σαφῶς, ὡς θερμότατον.

Θεοτοκίον.

Ἀναπλάττεις συντριβεῖσαν, καὶ φθορᾷ ὑποκύψασαν, τὴν βροτεῖαν φύσιν, Ἄχραντε Θεὸν σωματώσασσα, καὶ ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἀπειρόγαμε· ᾧ κραυγάζομεν· Δόξα Χριστῷ τῇ δυνάμει σου.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Τὴν τῶν ἀρετῶν ὁδεύων τρίβον Πάτερ, ἔφθασας μονάς, τὰς ἄνω θεοφόρε, ἱερωσύνης τῷ χρίσματι διαπρέπων, καὶ μαρτυρίου λάμπων αἵματι.

Ὅμβροις καὶ κρουνοῖς τῶν σῶν αἱμάτων μάκαρ, ἔσβεσας ἡμῖν, τὴν κάμινον τῆς πλάνης, καὶ διωκόντων ἠφάνισας τὴν ὁμίχλην, Ἰερομάρτυς ἀξιάγαστε.

Νέος τις Πέτρος ἐδείχθης ἡμῖν ὄντως, ἀποστολικοῖς χαρίσμασιν ἐκλάμπων, ἱερουργός τε καὶ μάρτυς τῶν παθημάτων, τῶν τοῦ Δεσπότη σου πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Χαίροις παρ' ἡμῶν ἀγία Θεοτόκε. Χαῖρε ἡ χαράν, κυήσασα τῷ κόσμῳ. Χαῖρε ἡ μόνη ἀντίληψις τῶν ἀνθρώπων. Χαῖρε τὸ πάντων περιτείχισμα.

Τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος.

Ῥῶδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Μαρτυρίου αἵματι φοινίξας ἱερῶς, τὴν στολήν σου τὴν ἱεράν, λαμπροτέραν ἔνδοξε, ἐναπετέλεσας· μεθ' ἧς εἰς τὰ Ἁγία, τῶν Ἁγίων προσεχώρησας.

Ἀναιμάκτους ἔθυσας θυσίας τῷ Χριστῷ, τῷ τυθέντι ὑπὲρ ἡμῶν· καὶ τυθεὶς προσήνεξαι, τούτῳ ὡς σφάγιον, καθαρὸν καὶ ἄμωμον, Ἀθλητὰ θεομακάριστε.

Ῥώμης προεδρεύσαντα, ὡς Πέτρου φοιτητὴν, καὶ τὴν ποιμνὴν τὴν ἱεράν, ἱερῶς ποιμάναντα ὧ ἱερώτατε, ἡ Σιών ἡ ἄνω σε, νῦν πολίτην προσελάβετο.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀγνὴν ἀγνεύοντι, τιμήσωμεν νοῖ, καλλονὴν τὴν τοῦ Ἰακώβ· ταῖς ἐνθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Τῇ πέτρῳ ἐρεισθεὶς τῇ τῆς πίστεως, Ἀθλοφόρε, ἀκλινῆς διέμεινας, ἐν πειρασμῶν περιστάσεσι.

Ῥομφαίᾳ τῇ φλογίνῃ τοῦ Πνεύματος, Ἰεράρχα, Ἄρειον τὸν βλάσφημον, τῇ θείᾳ ψήφῳ κατέσφαξας.

Ἰσχύι κρατυνόμενος ἔνδοξε, τοῦ Σωτῆρος, τοῦ ἐχθροῦ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν ἰσχὺν κατεπάτησας.

Θεοτοκίον.

Κατεύνασον τὸν ἄστατον κλύδωνα, τῶν παθῶν μου, ἢ Θεὸν κυήσασα, τὸν κυβερνήτην καὶ Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος

Ῥδὴ σι'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ἵποβάθραν, καὶ θεμέλιον Πέτρου τὰ λόγια, κεκτημένος, σεαυτὸν ἐδομήσω ὡς ἔμψυχον, τῆς Τριάδος οἴκον, καὶ ναοὺς τῶν εἰδώλων κατέρραξας.

Συρόμενος, ἐπὶ γῆς ὡσπερ λίθος κεκύλισαι, καὶ τῆς πλάνης, τὸ ὀχύρωμα ὅλον συνέτριψας, Τεράρχα Κλήμη, Ἀθλοφόρε Χριστοῦ γενναιότατε.

Ἀπειλήφας, τοὺς τῆς νίκης στεφάνους γηθόμενος, ὡς νικήσας, τοῖς ἀγῶσιν ἐχθροῦ τὰ παλαίσματα, Τερομαρτύρων, ἱερὸν καὶ σεπτὸν ἀκροθίνιον.

Θεοτοκίον.

Μεμύηται, Ἡσαΐας τὸ βάθος τοῦ τόκου σου, καὶ Παρθένον, ἐν γαστρὶ σου ἐκήρυξεν ἔχουσαν, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν, σαρκωθέντα ἐκ σοῦ ἀπειρόγαμε.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Σωφρόνως καὶ δικαίως τῷ Θεῷ, σὺ πολιτευσάμενος, τέλος μακάριον, παρ' αὐτοῦ ἐκομίσω παμμακάριστε.

Ὀλόκληρον θυσίαν καὶ δεκτὴν, σαυτὸν προσενήνοχας, Πέτρε θεσπέσιε, τῷ θυσία διὰ σὲ γενομένῳ Θεῷ.

Λογίων τῶν τοῦ Πνεύματος πλησθεῖς, Πνεύματι κινούμενον, ὄργανον γέγονας, μελωδῶν θεοφάντορ τὰ ἀπόρρητα.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε τοῦ Θεοῦ καὶ κιβωτόν, καὶ παστάδα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, Θεοτόκε οἱ πιστοὶ καταγγέλλομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμε-

» νος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον. Τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐκκλησίας ἄσειστοι, καὶ θεῖοι πύργοι, εὐσεβείας ἔνθεοι, στῦλοι ὡς ὄντες κραταιοί, Κλήμη σὺν Πέτρῳ πανεύφημοι, ὑμῶν πρεσβείαις, φρουρεῖτε τοὺς ἅπαντας.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπεριτρέπτῳ καὶ στερόρῳ σεπτῇ ὁμολογίᾳ οἱ λάμπαντες ἐν κόσμῳ, καὶ φαίνοντες ἀρρήτως, σήμερον χαίρουσι καλῶς, Κλήμης, τὸ ὠραῖον ὄντως κλῆμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ τρέφον κόσμον βότρυσι τοῖς τῆς θεογνωσίας· Πέτρος τε, ἡ ἑδραία καὶ ἄθραυστος πέτρα τῶν δογμάτων τοῦ Σωτῆρος. Ἀμφότεροι τῆς θείας χάριτος οἱ λατρευταί, καὶ μύσται τῆς ἀρρήτου σοφίας, καὶ τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας οἱ προστάται οἱ θερμοί, οἱ βοηθοῦντες τοῖς κάμνουσι παντοίοις δεινοῖς, καὶ σώζοντες τοὺς βοῶντας· Ὑμῶν πρεσβείαις, φρουρεῖτε τοὺς ἅπαντας.

Συναξάριον

Τῇ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κλήμεντος, Ἐπισκόπου Ῥώμης.

Στίχ. Βληθεὶς ὁ Κλήμης εἰς βυθὸν σὺν ἀγκύρᾳ,

Πρὸς Χριστὸν ἤκει, ἀγκυραν τὴν ἐσχάτην.

Κλήμης ὁ μακάριος καὶ σοφώτατος, Ῥωμαῖος ἦν τὸ γένος, ἐκ βασιλικοῦ καταγόμενος γένους, Φαύστου καὶ Ματθιδίας υἱός, πᾶσαν παιδείαν τῆς ἑλληνικῆς γνώσεως μετελθὼν. Ἐκ ναυαγίου δέ ποτε διασωθεὶς παραδόξως καὶ τῷ κορυφαίῳ τῶν Ἀποστόλων Πέτρῳ περιτυχὼν, τὴν κατὰ Χριστὸν ἀληθῆ πίστιν ἐκπαιδεύεται παρ' αὐτοῦ. Κῆρυξ δὲ τοῦ Εὐαγγελίου γεγονὼς καὶ τὰς τῶν Ἀποστόλων διατάξεις συγγραψάμενος, κατέστη καὶ Ῥώμης Ἐπίσκοπος. Ἀλλὰ παρὰ Δομετιανοῦ κρατηθεὶς, τιμωρεῖται. Καὶ μὴ πειθόμενος τοῖς αὐτοῦ προστάγμασιν, ἐν ἐρήμῳ πόλει, παρακειμένη τῇ Χερσῶνι, ἐξορίζεται. Ἐκεῖθεν τε πάλιν, δεθεὶς πρὸς τὸν ἀύχένα αὐτοῦ ἀγκυραν σιδηρᾶν, ρίπτεται ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτω τελειοῦται.

Ὁ δὲ τῶν θαυμασίων θεός, δοξάζων καὶ μετὰ θάνατον τὸν οἰκεῖον θεράποντα, θαυματουργεῖ τι μέγα καὶ ὑπερφυῆς τεράστιον. Ἐκτοτε γὰρ ὑποχωροῦντος τοῦ ὕδατος μίλια τρία, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐν τῇ τοῦ Ἁγίου μνήμῃ καὶ ὑποδεχομένου διὰ ξηρᾶς τοὺς ἐκεῖσε φοιτῶντας ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ, μεγάλη ἦν τοῖς ἡλπικόσιν ἐπὶ Κύριον εὐφροσύνη. Καὶ ποτε τῆς θαλάσσης ὑποχωρησάσης καὶ τοῦ λαοῦ εἰσεληλυθότος, ἔτυχε παῖδα ἐκεῖσε καταλειφθῆναι σμικρότατον, κατὰ λήθην τῶν γονέων αὐτοῦ· οἵτινες αὐτό, οἷα εἰκός, ἀποκλαυσάμενοι, καὶ θρήνους καὶ ὀλοφυρμούς εἰς ἅπασαν τὴν πόλιν κινήσαντες, εἰς τὸν μετέπειτα ἐνιαυτὸν, πάλιν τοῦ κύματος ἀνακεχωρηκότος, προσελθόντες, εὔρον τὸ παιδίον ὑγιὲς καὶ τῇ τοῦ Ἁγίου λάρνακι παρακαθήμενον, ὅπερ διερωτήσαντες, ἔμαθον παρὰ τοῦ κειμένου ἐκεῖσε Ἁγίου διατρέφεσθαί τε καὶ ἐκ τῆς τῶν ἁγίων αὐτοῦ πρεσβειῶν χάριτος, τῶν ἐναλίων τῆς

βλάβης περιφυλάττεσθαι. Καὶ τοῦτο ἀναλαβόμενοι καὶ τῷ Ἁγίῳ τὰ εἰκότα εὐχαριστήσαντες, οἴκαδε ἀνεχώρησαν, δοξάζοντες τὸν Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Τερομάρτυρος Πέτρου, Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχ. Ἀρόρηκτος ἦν τὴν πίστιν ὁ τμηθεὶς Πέτρος,

Ὃς εἶδε Χριστοῦ τὴν στολὴν ἐρόρηγμένην.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων ὑφηγητής. Ὃς ἐν τῷ μέλλειν τὴν κεφαλὴν τέμνεσθαι, διὰ τὸ προστάξει τοῦτο τὸν βασιλέα, μαθόντα τὰ κατ' αὐτόν, προσκειμένου τοῦ Ἀρείου καὶ τὴν συγχώρησιν ἐξαιτοῦντος καὶ τοῦ λαοῦ παντὸς δυσωποῦντος, ἄκαμπος ὢν, οὐκ ἐνειμεν αὐτῷ συγγνώμην, ἀλλ' ἀπεπέμψατο, ἐπαρασάμενος αὐτόν, εἶναι κεχωρισμένον καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. Ἐφη γὰρ τὸν Κύριον ὄναρ ἰδεῖν ἐν σχήματι παιδίου νεογνοῦ, ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἀστράπτοντα, περικείμενον χιτῶνα διερόρηγμένον ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν· παρ' Οὗ μαθεῖν, ὅτι Ἀρειος ἦν ὁ διαρόρηξας αὐτόν, ἐν συμβόλῳ δηλοῦντος τὴν ἐκ τοῦ Πατρὸς τοῦ Υἱοῦ κατὰ τὸ ὁμοούσιον διαίρεσιν, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ἀσεβοῦς δόγματα καὶ βλάσφημα ῥήματα. Οὗτος οὖν ὁ ἐν ἁγίοις ἐτελειώθη, κατὰ τὴν τοῦ βασιλέως πρόσταξιν, τὴν κάραν ἀποτμηθεὶς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάλχος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Οἱ ψυχοπομποὶ συγκατέπησαν νόες,

Ψυχὴν ἀπάξαι, Μάλχε, τὴν σὴν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὁσιος Καρίων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Θεὸς πάντα πόρῳ Καρίων ψυχῆς κάρων,

ἤθλησε νῶ νήφοντι μέχρι καὶ τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἑρμογένης, Ἐπίσκοπος Ἀκραγαντίνων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀπάρας, Ἑρμόγενες, ἀνθρώπων γένους,

Κατήσχυνας φρύαγμα δαιμόνων γένους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Φιλούμενος καὶ Χριστοφόρος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Φιλούμενον τέμνουσιν καὶ Χριστοφόρον,

Αὐτοῖς φανέντας πράγμασι Χριστοῦ φίλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Εὐγένιος, ἐν ὁπῇ τείχους βληθεὶς, τῆς εἰσόδου πηλῶ ἀναφραγείσης, τελειοῦται.

Στίχ. Μάτην, ὁπή, ὡς κλεῖθρα τὸν πηλὸν φέρεις·

Εὐγενίῳ γὰρ πρὸς Θεὸν τρίβος γίνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Προκόπιος καὶ Χριστοφόρος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ὁ Προκόπιος «Ὡς ἐγώ, Χριστοφόρε,

Θοῦ καὶ σύ, φησίν, εἰς τομῆν τὸν αὐχένα».

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐν Κορίνθῳ· καὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ ἐν τῇ Χρυσῇ Πέτρᾳ ἀσκήσαντος, ὃς ὤρμητο ἐκ τῶν τῆς Ἀνατολῆς μερῶν, καὶ ἐλθὼν κατώκησεν ἐν τῇ ῥηθείᾳ Πέτρᾳ.

Στίχ. Ἡθλησεν Ἀλέξανδρος εὐσεβοφρόνως,

Σαφῶς παριστῶν, πῶς φιλεῖν Χριστὸν πρέπει.

Ἐξ Ἀσίας φύς, Γρηγόριε, πατρίδος,

Ταῖς ἀρεταῖς ἔλαμψας ἡλίου δίκην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ.

Στίχ. Δῶρον Θεοῦ τέμνουσι, μάκαρ σε, ξίφει,

Δῶρον Θεῷ φέροντα αἷμα τραχήλου.

Οὗτος ὁ ἅγιος, κρατηθεὶς ἐπὶ Τουλιανοῦ τοῦ Ἀποστάτου, παρὰ Σαλλουστίου τοῦ ἐπάρχου, ἠρπάγη ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, διὰ τὸ ἀκοῦσαι τὸν Τουλιανὸν ὅτι, καθ' ὃν καιρὸν ἡ μετάθεσις τῶν ἐν τῇ Δάφνῃ ἀποκειμένων λειψάνων τῶν ἁγίων Μαρτύρων Βαβύλα τε καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, κατὰ πρόσταξιν τοῦ ἀσεβοῦς τούτου Τουλιανοῦ ἐγεγόνει, ἄδομένων δαυϊτικῶν ὕμνων παρὰ τῶν ἐκφορούντων χριστιανῶν τὰ τίμια λείψανα, ἐπιφθεγγομένων καθ' ἓνα στίχον τό, Αἰσχυνθήτωσαν πάντες οἱ προσκυνοῦντες τοῖς γλυπτοῖς, εἷς ἦν ἐξ αὐτῶν καὶ ὁ Μάρτυς Θεόδωρος. Διὸ καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμασθεὶς, βουνεύροις τὰ νῶτα κατεξάνθη καὶ ὄνυξι τὰς πλευρὰς διωρύχθη, καὶ σιδηροῖς δεσμοῖς ἐναποληφθεὶς, τῇ εἰρκτῇ παρεδόθη.

Τῇ ἔωθεν δὲ ὁ Τουλιανὸς ἀναδιδαχθεὶς παρὰ τοῦ ἐπάρχου τὴν τοῦ Νέου καρτερίαν, καὶ ὅτι τῶν πασχόντων χριστιανῶν διὰ τὸν Χριστὸν τὸ ἀνένδοτον μέχρι τέλους, εἰς ἦτταν μὲν τῶν διωκτῶν λογίζεσθαι, εἰς εὐκλειαν δὲ καὶ χαρὰν τοῖς διωκομένοις, πεισθεὶς ὁ θεομισῆς, ἐκέλευσε τὸν ἅγιον τῆς εἰρκτῆς ἀφεθῆναι. Οὗτος ὁ γενναῖος τοῦ Κυρίου ἀγωνιστῆς, ἐρομένων τινῶν, εἶπερ ἦσθετο ὀδύνας, τὰς πικρὰς

ἐκείνας ὑπομείνας βασάνους, τὴν μὲν ἀρχὴν, ἔφη, ὀλίγης ἀλγηδόνος αἰσθάνεσθαι, εἶτα ἐπιφανῆναι αὐτῷ τινα, ὀθόνῃ ἀπαλῆ τε καὶ ψυχρῷ τοῦ προσώπου ἐκματιτόμενον τὸν ἰδρῶτα καὶ παρεγγυώμενον θάρρεϊν. Διὰ τοι τοῦτο καὶ τῶν δημίων παυσαμένων, οὐχ ἡσθῆναι, ἀλλὰ λυπηθῆναι, ἔφη· συναποσιῆναι γὰρ ἔλεγε καὶ τὸν τὴν ψυχαγωγίαν αὐτῷ ἐμποιοῦντα. Τοιαῦτα δεδρακῶς ὁ παράνομος Τουλιανός, αὐτὸς μὲν πικρῷ καὶ ἐπονειδίστῳ θανάτῳ τὸν βίον ὑπεξῆλθεν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Περσῶν· ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος ἐν Κυρίῳ ἀγάλλεται ἀναπαυσάμενος.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Χρυσογόνου καὶ τοῦ ὁσίου Μάρκου τοῦ Τριγλινοῦ.

Στίχ. Ὁ Χρυσόγονος ἐμφανῶς χρυσοῦς γόνος,

Θεοῦ Πατρὸς πέφηνε τμηθεὶς ἐκ ξίφους.

Προσχὼν ὁ Μᾶρκος ἀκλινῶς Θεῷ Λόγῳ,

Τρανῶς μεταστὰς καὶ συνὼν αὐτὸν βλέπει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Πυρακτούμενος τῷ ζήλῳ τῷ τῆς πίστεως, πῦρ ἀπετέφρωσας, τῆς ἀθεΐας σοφέ· πιστοῦς δὲ ἐφώτισας, φόβῳ κραυγάζοντας· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐκ τῆς Ἑβραίων τὰς ἀλύσεις περικείμενος, ὡσπερ ὀρμίσκους χρυσοῦς, διὰ θαλάσσης ἀθλῶν, Χερσῶνα κατέλαβες, ἔνθα διήνυσας, τὸ μαρτύριον, καὶ τοὺς στερόρους ἀγῶνάς σου, τοῦ Χριστοῦ Τερομύστα.

Λύρα ὠφθης τὸ σωτήριον πανόλβιε, μέλος φωνοῦσα ἡμῖν, καὶ καταθέλγουσα, καρδίας πρὸς ἔνθεον, τῶν μελωδούντων πιστῶς, Μάρτυς ἔρωτα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὁ τοῖς πᾶσι παρεχόμενος βουλήματι, τὸ εἶναι Πάναγνε, ἐκ σοῦ ἀρχὴν χρονικὴν, λαμβάνει καὶ τίκτεται, λύων τὰ χρόνια, παραπτώματα, τῆς συμπεσοῦσης Ἀχραντε, τῶν βροτῶν ῥευστιῆς οὐσίας.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Παῖδες θεοσεβεῖς.

Βίῳ θεοπρεπεῖ, λελαμπρυσμένος, καὶ θείῳ φωτὶ καταλαμπόμενος, οὐρανίων ἀδύτων, ἐπέβης γηθόμενος, καὶ βοῶν σοφὴ τῷ ποιήσαντι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἦνα περιφανῶς εὐαρεστήσης, Χριστῷ τῷ Θεῷ θεομακάριστε, ταῖς χερσὶ τῶν ἀνόμων, σαυτὸν παραδέδωκας, ἐκουσίως ψάλλων πανόλβιε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅλος πεφωτισμένος ἠξιώθης, ἰδεῖν τὸν Χριστὸν σοι προμηνύοντα, τὸν αὐτοῦ τὸν χιτῶνα, δεινῶς διαρρήξαντα, ὑφαντὸν τὸν ἄνωθεν Ὅσιε, Εὐλογητὸς ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Μήτηραν τὴν σὴν ὑπέδυσθεοτόκε, ὁ οὐρανοὺς οἰκῶν καὶ περιέχων· καὶ ἐκτρέφεται γάλα, μαζῶν σου ὁ τρέφων νῦν, πνοὴν πᾶσαν νεύματι, ψάλλουσαν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος

Ῥδὴ ἡ'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ἐφαντὸν ἐκ τῆς ἄνωθεν χάριτος, ἀπεκδύσει πηλίνου τοῦ σώματος, περιεβάλου ἐνδοξε, ἀφθαρσίας χιτῶνα, καὶ εἰς τὰ ἄνω κατοικεῖς, Τεράρχα βασίλεια.

Συνετάφη σοι Μάρτυς πολυάθλε, τὰ κλοιὰ οἷς δεσμούμενος ἔλυσας, τὴν πλάνην τοῦ ἀλάστορος, Τεράρχα κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐμερίσθη ὑγρὰ ἡ ἀμέριστος, καὶ ὁδὸν εἰσιοῦσιν ἡ ἄβατος, θαυματουργίᾳ κρείττονι, δωρουμένη ὠράθη, ἐνθα τὸ θεῖον, Τεράρχα σοῦ σῶμα κατάκειται.

Βυθισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσιν, ὁ βυθὸν κατοικῆσαι ἐλόμενος, μετὰ ταφὴν καὶ νέκρωσιν, ἐπανάγαγε Μάρτυς, ταῖς ζωηφόροις, καὶ σεπταῖς καὶ ἐνθέοις δεήσεσιν.

Θεοτοκίον.

Ὡ φρικτοῦ καὶ ἀρρήτου θεάματος! ἐν γαστρὶ κατοικεῖ ὁ ἀχώρητος, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως γίνεται, καὶ θεοῖ με δι' οἶκτον· καὶ τὴν τεκοῦσαν, μετὰ τόκον φυλάττει ἀγνεύουσαν.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ.

Νεμομένην, ἀνέστειλας τὴν λύμην, τῆς Ἀρείου, κακίστης βλασφημίας, τῆς τῶν πιστῶν ἐκκόψας ὁμηγύρεως, καὶ ἀποδιώξας, τῶν τῆς Ἐκκλησίας, θεόφρον περιβόλων.

Πρωτοστάτης, χοροῦ τῶν Ἀποστόλων, Πέτρος ὦφθη, ὁ θεῖος κορυφαῖος· στῦλος Μαρτύρων, γέγονας δὲ πάνσοφε, Πέτρε θεοφόρε, καὶ ἱερουργός τε, τῶν θείων μυστηρίων.

Ἐμυήθης, ἐκ θείας ἐπιπνοίας, τῶν μελλόντων, τὴν γνῶσιν θεορόημον·
καὶ τὴν ἐκ γῆς προέγνωσ σου μετάστασιν, διὰ μαρτυρίου, πρὸς τὸν ἐν
ὑψίστοις, Θεὸν Πέτρε θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον, Παρθένος διαμένεις, ὡς πρὸ τόκου, Παρθένε Θεοτόκε, τὸν
Πλαστοουργὸν τῆς κτίσεως γεννήσασα· ὄθεν σε ὑμνοῦμεν, καὶ
δοξολογοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ, τόκον

» τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωυσῆ μυστήριον γνω-

» ρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς

» πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος.

Ἐδοξήθη θ'. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰδοὺ σε χοροὶ Πατριαρχῶν συνόμιλον, Κλήμη ἔνδοξε δεξάμενοι, πόθῳ
ἀγάλλονται ἀπαύστως· μεθ' ὧν συνεπευφραίνονται Μάρτυρες, Ἀπόστολοι
Προφῆται καὶ Δίκαιοι, οἱ ἀπ' αἰῶνος ἀξιάγαστε.

Ἐριμόν σε βότρυν τῆς ζωῆς προσήγαγε, γεωργία τῆ τοῦ Πνεύματος,
Πέτρος ὡς κλῆμα τῆς ἀμπέλου, ὑπάρχων Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· καὶ
οἶνον εὐσεβείας ἀπέσταξας, τῆς ἀθείας μέθην παύοντα.

Σοφίας καὶ χάριτος πλησθεὶς ἀνέβλυσας, διδαγμάτων Πάτερ ἄβυσσον,
καὶ ἰαμάτων θεῖα ῥεῖθρα· δι' ὧν τοὺς ποταμοὺς τῶν παθῶν ἡμῶν,
ξηραίνεις ἐπομβρίαις τοῦ Πνεύματος, Κλήμη Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Ἦ θεοφεγγῆς καὶ ἱερὰ καὶ εὐσημος, καὶ ἀγία καὶ περίβλεπτος, καὶ
εὐκλεῆς καὶ φωτοφόρος, ἐφέστηκεν ἡ μνήμη σου ἔνδοξε, καρδίας καὶ
ψυχᾶς κατευφραίνουσα, τῶν κατὰ χρέος εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις τὸν Θεὸν ὡς πύρινος, Παναγία θρόνος ἄχραντος,
φύσιν βροτεῖαν εἰληφότα, καὶ ταύτη συμπλακέντα καθ' ἔνωσιν,
ἀπόρρητον δι' οἶκτον ἀμέτρητον· ὄθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Τὸν προδηλωθέντα.

Τὸν προορισθέντα ἀγίως ἱερατεύειν, καὶ ἱερωσύνης τέλος εὐκλεῶς
εἰληφότα, καὶ Χριστοῦ μιμησάμενον πάθος, Πέτρον τὸν θεσπέσιον
ὑμνήσωμεν.

Ῥάβδῳ στηριχθέντα δυνάμεως τοῦ Κυρίου, καὶ ἱερουργήσαντα καὶ ἱερουργηθέντα, καὶ Χριστῷ προσαχθέντα θυσία, Πέτρον τὸν θεσπέσιον ὑμνήσωμεν.

Ὅλη συγκραθέντα τῇ αἰγλῇ τῇ τῆς Τριάδος, καὶ τῷ φανοτάτῳ ταύτης ἐνηδόμενον φέγγει, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν αἰτοῦντα, Πέτρον τὸν θεόληπτον ὑμνήσωμεν.

Νέμοις μοι ἀφθόνως ψυχῆς μου τὴν σωτηρίαν· ὡς γὰρ Τεράρχης ἔχεις ἐξουσίαν τοῦ λύειν, καὶ δεσμεῖν τῶν πταισμάτων εὐθύνας, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ Θεοτόκε τὰ ὄπλα ἡμῶν καὶ τεῖχος· σὺ εἶ ἡ ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· σὲ καὶ νῦν εἰς πρεσβείαν κινουῦμεν, ἵνα λυτρωθῶμεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ

» καὶ βάτῳ τόκον τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν

» πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Ἁγίων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Νῦν εὖσημος ἐπέφανεν, ἡμῖν ἡμέρα φέρουσα, τοὺς εὐκλεεῖς διαδόχους, τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, Πέτρον ἅμα καὶ Κλήμεντα, τοὺς κήρυκας τῆς πίστεως, καὶ ἀητιήτους Μάρτυρας· ὧν τὴν ἐτήσιον μνήμην, πιστῶς τελέσωμεν πάντες.

Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦν πάλαι προκατήγγειλε, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος· στάμνον καὶ ῥάβδον καὶ πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, Μαρίαν τὴν Θεόπαιδα, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν· σήμερον γὰρ εἰσάγεται, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἀνατραφῆναι Κυρίῳ.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τὸ φωταυγές καὶ τερπνόν, τοῦ θείου Πνεύματος σοφὸν καταγωγίον· τὸ κλῆμα τὸ ταῖς ἀρδείαις, ταῖς μυστικαῖς γεγονόσιν, εὐθαλές παμμάκαρ καὶ πολύφορον· ἐξ οὗ ἑναπέσταξε, διδασμάτων σωτήριον, γλεῦκος ποτίζον, καὶ εὐφραῖνον ἐκάστοτε, τῶν τιμώντων

σε, τὰς καρδίας πανόλβιε. Μάρτυς ἀκαταγώνιστε, οὐράνιε ἄνθρωπε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ στυλός, τῶν εὐσεβῶν τὸ κραταίωμα, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ἡ τῶν δογμάτων πηγῆ, ὁ τῶν ἀρόρητων ἐρμηνεὺς γραφικώτατος· ἡ γνῶσις τῶν ἀποκρύφων· τῆς Ἐκκλησίας στερόδος, στυλός τε καὶ βάσις ἀπερίτρεπτος· κανὼν ἀκριβέστατος· μυστογράφος σοφώτατος· εὐστομος γλῶσσα, πᾶσαν αἴρεσιν τέμνουσα, ὡσπερ μάχαιρα, ὀξυτάτη καὶ δίστομος· ὄργανον τὸ ἠδύφθογγον· ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος· Κλήμη Μαρτύρων τὸ κλέος, τῶν ἱεράθλων ἐδραίωμα, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐχων τὸν εὐσεβῆ λογισμόν, διαφερόντως, τῶν παθῶν αὐτοκράτορα, ὑπέστης ἀπεριτρίπτως, τὴν διὰ ξίφους πικράν, τελευταίην παμμάκαρ καὶ τὸν θάνατον· δι' οὗ τῆς ἐνθέου, μακαριότητος ἔτυχες, καὶ τῆς γλυκειάς, τοῦ Σωτῆρος μεθέξεως, καὶ τερπνότητος, ἀπολαύειν ἠξίωσαι. Πέτρε μακαριώτατε, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, κλέος τῶν θείων Μαρτύρων, Τεραρχῶν ἐγκαλλώπισμα, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Λάμπων ἱερωσύνης στολῆ, καὶ μαρτυρίου τῷ στεφάνῳ κοσμούμενος, παρέστης Χριστῷ τῷ πάντων, Ἀρχιερεῖ καὶ Θεῷ, καὶ ἀναδειχθέντι πρωτομάρτυρι, διπλοῦν κομισάμενος, παρ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἔπαθλον· ὃν ὠμολόγεις, τῷ Πατρὶ ὁμοούσιον, καὶ συνάναρχον, τῷ τεκόντι καὶ σύνθρονον, Ἄρειον τὸν δυσώνυμον, ἐκκόψας πανόλβιε, καὶ ἀπορόρηξας εἰσάπαν, τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως. Αὐτὸν ἐκδυσώπει, καὶ τῷ κόσμῳ δωρηθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Σήμερον ὁ θεοχώρητος Ναός, ἡ Θεοτόκος, ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων Ἅγια ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων, μυστικῶς πανηγυρίζει· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων,

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος Ἐφραθᾶ.

Φῶς σε τὸ τριλαμπές, ἀνάψαν Θεοτόκε, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης, οὐράνιον τροφήν σοι, ἐκπέμπει μεγαλύνον σε.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Ῥίζης μὲν ἐκ Δαυΐδ, ἐβλάστησας Παρθένε· Γαβριὴλ δὲ τὸ χαῖρε, κομίζων σοι ἐβόα· Θεὸν δὴ τέξῃ Πάναγνε.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιᾶσει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως.

Εὐγε τῆς ἱεράς, καὶ θείας ξυνωρίδος, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· ἀφ' ὧν Ἀγνή τεχθεῖσα, προσήχθης νῦν τῷ Κτίστῃ σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, εἰσδέξασθε Παρθένον, Μαρίαν ἀπειράνδρος, Ἀγνήν τὴν Θεοτόκον, ἐξ ἧς βροτῶν ἡ λύτρωσις.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ κε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῆς ἁγίας

Μεγαλομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ

καὶ πανσόφου Αἰκατερίνης· καὶ

τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδοται καὶ ἡ Ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων.

ΤΥΠΙΚΟΝ

1. Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα... ψάλλομεν τὰ τῆς ἑορτῆς Προσόμοια Σήμερον πιστοὶ χορεύσωμεν... γ' καὶ τῆς Ἁγίας γ'. Δόξα... τῆς Ἁγίας, Καὶ νῦν... τῆς ἑορτῆς. Εἰσοδος, Φῶς ἰλαρόν... καὶ τὸ Προκείμενον. Τὰ Απόστιχα τῆς ἑορτῆς Χαίρει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ... Δόξα... τῆς Ἁγίας. Καὶ νῦν... τὸ τῆς ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τὸ τῆς Ἁγίας, αὐθις τὸ τῆς ἑορτῆς, καὶ Απόλυσις.

2. Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὸν Ν' (50ὸν) ψαλμὸν, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος... τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ Ψαλτήριον, τὰ Καθίσματα τῆς Ἁγίας καὶ τὰ τῆς ἑορτῆς, ὁ Ν' ψαλμὸς χῦμα. Οἱ Κανόνες τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ τῆς Ἁγίας. Ἀπὸ γ' ῥοδῆς Κάθισμα τῆς Ἁγίας καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς. Ἀφ' σ' τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τῆς Ἁγίας καὶ τὸ Μηνολόγιον. Αἱ Καταβασίαι Χριστὸς γεννᾶται... καὶ ψάλλεται ἡ θ' ῥοδὴ τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων. Ἐξαποστειλάρια τῆς Ἁγίας καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους τῆς ἑορτῆς Προσόμοια γ', καὶ τῆς Ἁγίας γ'. Δόξα... τῆς Ἁγίας. Καὶ νῦν... τὸ τῆς ἑορτῆς. Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς.

3. Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν. Τὰ Ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τὸ τῆς Ἀγίας, τὸ τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ καὶ Κοντάκιον Ὁ καθαρῶτατος Ναός... Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Ἀγίας. Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» Ἄγγελοι τὴν εἴσοδον... Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ Κιβωτῷ... Κοινωνικὸν Ποτήριον... Εἶδομεν τὸ φῶς... Απόλυσις καὶ Απόδοσις.

4. Εἰ τύχοι ἢ Απόδοσις ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα... ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ', τῆς ἑορτῆς γ', καὶ τῆς Ἀγίας γ'. Δόξα... τῆς ἑορτῆς. Καὶ νῦν... τὸ α' Θεοδοκίον τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν... καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Απόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα... τῆς Ἀγίας. Καὶ νῦν... τῆς ἑορτῆς. Τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τῆς Ἀγίας, τὸ τῆς ἑορτῆς, καὶ Απόλυσις.

5. Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Ν' (50ὸν) ψαλμὸν ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστίν..., εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια, ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν· εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος. Τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα, καὶ ἀνὰ ἐν τῆς ἑορτῆς. Τὰ Εὐλογητάρια, ἢ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ τῆς Ἀγίας. Ἀπὸ γ' ὤδῆς τὸ Κάθισμα τῆς Ἀγίας, καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς. Ἀφ' σι' Κοντάκιον καὶ Οἶκος, τὰ Ἀναστάσιμα καὶ τὸ Μηνολόγιον. Αἱ Καταβασίαι Χριστὸς γεννᾶται... καὶ ἅπανσα ἢ τάξεις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν τιμιωτέραν καὶ ψάλλεται καὶ ἡ θ' ὤδῆ τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων. Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον, τὸ τῆς Ἀγίας καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς Ἀγίας δ'. Δόξα... Σήμερον τῷ ναῷ προσάγεται... Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη... Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία...

6. Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν. Τὰ Ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς, εἰς τὸ Β' Ἀντίφωνον Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν... Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς, τῆς Ἀγίας, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ Κοντάκιον Ὁ Καθαρῶτατος Ναός... Ὁ Ἀπόστολος τῆς Ἀγίας καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» Ἄγγελοι τὴν εἴσοδον τῆς Πανάγνου... Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ Κιβωτῷ... Κοινωνικὸν Ποτήριον... Εἶδομεν τὸ φῶς..., καὶ Απόλυσις.

Σημειωτέον ὅτι, μετὰ τὴν Απόδοσιν τῆς ἑορτῆς τῆ πρώτῃ Κυριακῇ ἢ ἑορτῇ, ψάλλεται τὸ Προεόρτιον Κοντάκιον τῶν Χριστουγέννων Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν προαιώνιον Λόγον...

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α' Στάσιν τοῦ α' Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς δὲ τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τῆς Ἀγίας γ'.

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Σήμερον πιστοὶ χορεύσωμεν ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, τῷ Κυρίῳ ᾄδοντες, τιμῶντες καὶ τὴν αὐτοῦ, ἡγιασμένην σκηνήν, τὴν ἔμψυχον κιβωτόν, τὴν τὸν ἀχώρητον Λόγον χωρήσασαν· προσφέρεται γὰρ Θεῷ, ὑπερφυῶς τῆ σαρκὶ νηπιάζουσα· καὶ ἀρχιερεὺς ὁ μέγας, Ζαχαρίας δέχεται, εὐφραινόμενος ταύτην, ὡς Θεοῦ κατοικητήριον.

Σήμερον Ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀγίας δόξης, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ μόνη ἐν γυναιξίν, εὐλογημένη ἀγνή, προσφέρεται τῷ ναῷ, τῷ νομικῷ κατοικεῖν εἰς τὰ Ἅγια· καὶ χαίρουσι σὺν αὐτῇ, Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα τῷ πνεύματι· καὶ παρθενικαὶ χορεῖται, τῷ Κυρίῳ ᾄδουσι, ψαλμικῶς μελωδοῦσαι, καὶ τιμῶσαι τὴν Μητέρα αὐτοῦ.

Σὺ τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, Ἀποστόλων δόξα, καὶ Μαρτύρων καύχημα, καὶ πάντων τῶν γηγενῶν ἡ ἀνακαίνισις, Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ· διὰ γὰρ σοῦ τῷ Θεῷ κατηλλάγημεν. Διὸ τιμῶμεν τὴν σὴν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κυρίου προέλευσιν· καὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ πάντες, ψαλμικῶς τὸ Χαῖρέ σοι, τῆ πανσέμνῳ βοῶμεν, τῆ πρεσβεΐα σου σωζόμενοι.

Τῆς Ἀγίας.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Σήμερον τέρπεται πόλις ἡ Ἀλεξάνδρεια, τὰ σπάργανά σου Μάρτυς, ἐν τῷ θείῳ ναῷ σου, κατέχουσα προφρόνως· διὸ καὶ ἡμεῖς, εὐσεβῶς ἑορτάζομεν, Αἰκατερίνα τὴν μνήμην σου τὴν σεπτὴν· ὑπερεύχου τῶν τιμώντων σε.

Αἰκατερίνης τὴν μνήμην νῦν ἑορτάσωμεν· αὐτὴ γὰρ ὄντως πάσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς δυνάμεις ἐν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ, καθεῖλε στερόρως, καὶ ῥητόρων τὴν ἔνστασιν. Ἀλλὰ δεήσεσι ταύτης ῥῦσαι ἡμᾶς, ὁ Θεὸς ἐκ τῶν αἰρέσεων.

Χαίροις πανένδοξε Μάρτυς Αἰκατερίνα σεμνή· ἐν τῷ Σινῶ γὰρ ὄρει, ἐν ᾧ εἶδε τὴν βάτον, Μωσῆς μὴ φλεγομένην, ἐν τούτῳ Χριστός, τὸ θεάρεστον σκῆνός σου, νῦν μεταθείς σε φυλάττει ἕως καιροῦ, τῆς δευτέρας παρουσίας αὐτοῦ.

Δόξα. Τῆς Ἀγίας. Ἦχος β'.

Χαρμονικῶς τῆ πανηγύρει, τῆς θεοσόφου Μάρτυρος Αἰκατερίνης, συνδράμωμεν ᾧ φιλομάρτυρες, καὶ ταύτην τοῖς ἐπαίνοις, ὡς ἄνθεσι καταστέψωμεν, Χαίροις βοῶντες αὐτῇ, ἡ τῶν φληνάφων ῥητόρων, τὴν

θρασυστομίαν ἐλέγξασα, ὡς ἀπαιδευσίας ἀνάπλεων, καὶ τούτους πρὸς πίστιν θεῖαν χειραγωγήσασα. Χαίροις ἢ τὸ σῶμα πολυπλόκοις βασάνοις ἐκδοῦσα, δι' ἀγάπην τοῦ Ποιητοῦ σου, καὶ μὴ καταβληθεῖσα, ὡς ἄκμων ἀνάλωτος. Χαίροις, ἢ ταῖς ἄνω μοναῖς, ἀνταξίως τῶν πόνων εἰσοικισθεῖσα, καὶ δόξης αἰωνίου κατατρυφήσασα· ἧς ἐφιέμενοι οἱ ὑμνωδοὶ σου, τῆς ἐλπίδος μὴ ἐκπέσοιμεν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τὸ τεχθῆναί σε, θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου ἐν ναῷ Κυρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὡς ἡγιασμένη. Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη, πρὸς σὲ τὴν πανάμωμον, τροφὴν κομίζων σοι. Τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὀρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνῶσαν. Διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἢ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Εἴσοδος. Τὸ Φῶς ἰλαρόν... τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. μγ' 9)

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνεΐδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιόους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιοῦτες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ

προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ε' 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὀσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε Δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Δόξα. Τῆς Ἁγίας. Ἦχος β'.

Ὡς ἀλάβαστρον μύρου, τὸ αἶμά σου προσενήνοχας τῷ σῶ Νυμφίῳ Χριστῷ, Αἰκατερίνα ἀθληφόρε ἀήττητε· ἀντάμειψιν δὲ εἴληφας στέφος ἀφθαρτον, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε. Ὅθεν καὶ ῥητόρων τὴν θρασυστομίαν ἀπήμβλυνας, καὶ τούτους πρὸς θεογνωσίαν ἐφείλκυσας, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαντο, σὺν Βασιλίσση τῇ σοφῇ. Διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Σήμερον ὁ θεοχώρητος Ναός, ἡ Θεοτόκος, ἐν ναῷ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων Ἁγία ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων, μυστικῶς πανηγυρίζει· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον

Τὰ τῆς Ἑορτῆς, ἢ τὰ παρόντα τοῦ ἁγίου Μερκουρίου προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Συμμαχία τοῦ Πνεύματος, ἀθλοφόρε Μερκούριε, καταγωνισάμενος τὸν ἀντίπαλον, ὡς στρατιώτης ἀήττητος, τῷ ὄπλῳ τῆς πίστεως, μυριάδας νοητῶν, Αἰθιόπων διέκοψας· καὶ τελέσας σου, τὸν ἀγῶνα νομίμως μετὰ πάντων, ἀθλητῶν ἐστεφανώθης, Μεγαλομάρτυς πανόλβιε.

Στίχ. Δίκαιος, ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡς ἡ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Οὐρανόθεν σοι Ἄγγελος, τὰς πληγὰς σου ἰώμενος, ἀπεστάλη νεύματι Θεοῦ Πνεύματος· ὑφ' οὗ ῥωσθεῖς ἀξιάγαστε, ταῖς σούβλαις κεντούμενος, πυρωθείσαις δολερῶς, ἐκαρτέρεις κρεμάμενος, καὶ τεινόμενος, καὶ δεσμούμενος λίθῳ βαρυτάτῳ, καὶ τοῖς αἵμασί σου Μάρτυς, περιρρέόμενος πάντοθεν.

Στίχ. Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Βασιλεῖ στρατευόμενος, ἐπιγείῳ Μερκούριε, ὑπ' αὐτοῦ τε δαίμοσι κελευόμενος, θύειν θεόφρον μακάριε, βασάνους ὑπήνεγκας, καὶ κατάφλεξιν πυρός, καὶ τὸν βίαιον θάνατον· καὶ ἀνέδραμες, πρὸς Χριστὸν στεφηφόρος, καὶ συνήφθης, ταῖς ἀγέλαις τῶν Μαρτύρων, ὑπὲρ τοῦ κόσμου δεόμενος.

Δόξα. Τῆς Ἀγίας. Ἦχος β'. Βαβύλα.

Βίον ἄυλον ἐξησημένη, βῆμα ἄθεον καταλαβοῦσα, ἔστις τροπαιοφόρος Αἰκατερίνα σεμνή, ἀνηφοροῦσα τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπρότητα· καὶ τὸ θεῖον σθένος ἐνδεδυμένη, δόγμα τυράννου κατεμυκτήρισας, καὶ ῥητόρων ἔπαυσας, τὰς φληνάφους ῥήσεις πολυάθλε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὰ στίφη τῶν πιστῶν συνελθόντα, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν ναῷ Κυρίου προσαγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν· τὴν προεκλεχθεῖσαν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ τῶν ὅλων. Παρθένοι, λαμπαδηφοροῦσαι προπορεύεσθε, τῆς ἀειπαρθένου τιμῶσαι, τὴν σεβάσμιον πρόοδον. Μητέρες, λύπην πᾶσαν ἀποθέμεναι, χαρμονικῶς συνακολουθήσατε, ὑμνοῦσαι τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ γενομένην, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου τὴν πρόξενον. Ἄπαντες οὖν χαρμονικῶς, τὸ Χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκβοήσωμεν, τῇ Κεχαριτωμένῃ, τῇ ἀεὶ πρεσβευούσῃ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκια. Τῆς Ἑορτῆς (βλέπε σελ. 166).

Τῆς Ἀγίας. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὴν πανεύφημον νύμφην Χριστοῦ ὑμνήσωμεν, Αἰκατερίναν τὴν θείαν καὶ πολιοῦχον Σινᾶ, τὴν βοήθειαν ἡμῶν καὶ ἀντίληψιν· ὅτι ἐφίμωσε λαμπρῶς, τοὺς κομψοὺς τῶν ἀσεβῶν, τοῦ Πνεύματος τῆ μαχαίρα· καὶ νῦν ὡς Μάρτυς στεφθεῖσα, αἰτεῖται πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Οὐράνιον Ἄγγελον, χειραγωγὸν ἀσφαλῆ, πρὸς δόξαν ἀρίδηλον, ὡς τοῦ φωτὸς κοινωνός, Μερκούριε ἔσχηκας· ὄθεν τῷ ἀθανάτῳ, Βασιλεῖ πειθαρχήσας, ἤθλησας ὑπὲρ φύσιν, ὡς γενναῖος ὀπλίτης· διὸ τοὺς σοὶ προσιόντας, μάκαρ περίσωζε.

Καὶ νῦν. Καὶ πάλιν τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἁγίας.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μολοῦσα εὐθαρσῶς, πρὸς ἀγῶνας τρισμάκαρ, ἀνδρείως τὸν Χριστόν, ὠμολόγησας Μάρτυς, καὶ τύραννον ἤλεγξας, δυσσεβῆ καὶ παράφρονα, καὶ κατήσχυνας, ῥητορευόντων τὰ στίφη, καὶ ἀνέδραμες, εἰς οὐρανίους σκηνώσεις· διὸ σε δοξάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Δικαίων ὁ καρπός, Ἰωακεῖμ καὶ τῆς Ἄννης, προσφέρεται Θεῷ, ἱερῷ ἐν ἀγίῳ, σαρκὶ νηπιάζουσα, ἢ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν· ἦν ηὐλόγησεν, ὁ ἱερὸς Ζαχαρίας. Ταύτην ἅπαντες, ὡς τοῦ Κυρίου Μητέρα, πιστῶς μακαρίσωμεν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἁγίας.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἡ παρθένος καὶ σεμνή, Αἰκατερίνα ἡ σοφὴ, τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, ἐπιρῶσθεῖσα ἀληθῶς, ἀγαλλομένη εἰσέρχεται ἐν σταδίῳ· καὶ τύραννον ὠμόν, καταβαλοῦσα στερόρῳς, καὶ πᾶσαν τὴν πληθύν, τῶν δυσσεβούντων ἐχθρῶν, μετ' εὐφροσύνης ἔψαλλεν, ἀκαταπαύστως μεγάλη φωνῇ· Χριστέ μου δόξα, Σωτήρ καὶ ρύστα, σὺ οὖν δέξαι τὸ πνεῦμά μου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Πρὸ συλλήψεως Ἀγνή, καθηγιασθῆς τῷ Θεῷ, καὶ τεχθεῖσα ἐπὶ γῆς, δῶρον προσήχθῆς νῦν αὐτῷ, ἀποπληροῦσα πατρῶαν ἐπαγγελίαν. Τῷ θείῳ δὲ ναῷ, ὡς θεῖος ὄντως Ναός, ἐκ βρέφους καθαρῶς, μετὰ λαμπάδων φαιδρῶν, ἀποδοθεῖσα ὠφθῆς δοχεῖον, τοῦ ἀπροσίτου καὶ θείου Φωτός. Μεγάλῃ ὄντως, ἡ πρόοδός σου, μόνη Θεόνυμφε καὶ ἀειπάρθενε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τῆς Ἁγίας.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἀλεξανδρέων ἡ λαμπρὰ καὶ θεία πόλις, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου σεμνὴ πανηγυρίζει, καὶ γεραίρει τοὺς ἄθλους σου Αἰκατερίνα, οὗς ἔτλης γενναιοφρόνως ὑπὲρ Χριστοῦ· καὶ μέγα βρενθυομένη σοὶ ἐκβοᾷ· Ὡ παρθένε πολυάθλε, εἰς οὐρανίους σκηνάς, συνοῦσα νῦν τῷ Κτίστη σου, χαῖρε Μάρτυς πανθαύμαστε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ἀγαλλιᾶσθω ὁ Δαυΐδ ὁ Ὑμνογράφος, καὶ χορευέτω Ἰωακείμ σὺν τῇ Ἄννῃ, ὅτι γόνος ἅγιος ἐξ αὐτῶν προῆλθε, Μαρία ἡ φωτοφόρος θεία λαμπάς· καὶ χαίρει εἰσερχομένη ἐν τῷ ναῷ· ἦν καὶ βλέπων εὐλόγησεν, ὁ Βαραχίου υἱός, καὶ χαίρων ἀνεκραύγαζε· Χαῖρε θαῦμα παγκόσμιον.

Τὸ Α' Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον·

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις...

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Βίον ἄυλον ἐξησκημένη... (Ζήτηει σελ. 212)

Μετὰ τοῦτο ψάλλομεν τοὺς Κανόνας τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων τοὺς ἐφεξῆς δύο.

Κανὼν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, οὔ ἡ Ἀκροστιχίς· Αἰκατερίναν τὴν παναοίδιμον ἄσμασι μέλπω. Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Αἰκατερίνης τῆς πανσόφου Μάρτυρος, ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, τὸ ζοφερὸν ὄμμα, τῆς ψυχῆς μου φώτισον, αἴγλην διδοὺς μοι Δέσποτα, τῆς σῆς φωτοχυσίας, τῶν ψυχοφθόρων πταισμάτων μου, πᾶσαν τὴν ἀχλὺν ἀφανίζουσας.

Τιθυνομένη τοῦ Δεσπότου πάνσοφε, θείοις προστάγμασι, καὶ τῷ αὐτοῦ πόθῳ, φλεγομένη ἔδραμες, πρὸς τοὺς ἀγῶνας σπεύδουσα, καὶ τυράννων τὰς φρένας, Αἰκατερίνα κατέπληξας, λόγῳ καὶ σοφίᾳ καὶ χάριτι.

Κυβερνωμένη τῆ παλάμῃ ἔνδοξε, τῆ κραταιᾷ τοῦ Χριστοῦ, εἰδωλικὴν ζάλην, Μάρτυς ὑπεξέφυγες, ἀβρόχως ὑπερπλέουσα, τοῦ Σταυροῦ τῷ ἰστίῳ, καὶ θείαις αὔραις τοῦ Πνεύματος, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλπουσα.

Ἀγαλλομένη παρθενίας κάλλεσιν, Αἰκατερίνα σοφή, καὶ θεϊκὴν γνῶσιν, οὐρανόθεν ἔχουσα, τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως, τοὺς προεστῶτας κατήσχυνας, τούτους κατὰ κράτος νικήσασα.

Θεοτοκίον.

Τὸ Θεοτόκον σε κηρύττειν Ἄχραντε, πάσης αἰρέσεως, ἀποτροπὴν φέρει· σάρκα γὰρ γενόμενον, ἀναλλοιώτως ἔτεκες, τὸν ἐπέκεινα πάσης, Θεοκυῆτορ τῆς κτίσεως, Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν ἀίδιον.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου, ἔχων Ἀκροστιχίδα·

Μερκουρίου με τὸ σθένος φυλαττέτω. Ἰωσήφ.

Ωδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἡ κεκομμένη τὴν ἄτομον.

Μετὰ τῆς ἄνω χορείας Μερκούριε, τῶν ἀγαθῶν τῆ πηγῇ, χαίρων παριστάμενος, καὶ θείας ἡδονῆς, ἀοίδιμε πληρούμενος, τοὺς πόθῳ τὴν πανήγυριν τὴν σὴν, τελοῦντας περιφύλαττε, τῷ Κυρίῳ ἄδοντας· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἐθελουσίως ὑπῆλθες τὸ στάδιον, τῆς μαρτυρίας σοφέ, σθένει κραταιούμενος, Χριστοῦ τοῦ δι' ἡμᾶς, τὰ πάθη τὰ σωτήρια, θελήσει ὑπομείναντος σαρκί, καὶ χαίρων ἀνεκραύγαζες· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ῥῆμα τυράννου σαφῶς ἐξεφαύλισας, ὁμολογία Χριστοῦ, μάκαρ σεμνυνόμενος, καὶ πᾶσαν ἀλγεινῶν, ἰδέαν ἀγαλλόμενος, ὑπέμεινας Μερκούριε βοῶν, τῷ σὲ ἐνδυναμώσαντι· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Κόρης Παρθένου ὠράθη σαρκούμενος, ὁ δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, ἄνθρωπος γενόμενος, καὶ Μάρτυρα πιστόν, παθῶν οἰκείων δείκνυσι, Μερκούριον γενναῖον ἀθλητὴν, αὐτῷ συντόνως ψάλλοντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τῆς Ἁγίας.

Ωδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἐθελουσίαις σου ῥοπαῖς, ἐχώρησας πρὸς τὸ πάθος, τὸ ἐκούσιον Χριστοῦ μιμουμένη· καὶ νικήσασα λαμπρῶς, τὸν σκότους κοσμοκράτορα, στεφανηφόρος ὤφθης, Αἰκατερίνα θεόληπτε.

Ἑωμαλεότητι φρενῶν, διήλεγξας τοὺς τυράννους, ἀθείας ἐν βυθῷ κυλισθέντας, ῥητορεύουσα σαφῶς, θεογνωσίας δόγματα, θεία σοφία Μάρτυς, λαμπρυνομένη πανεύφημε.

Ἰσοθεΐαν τοῖς ὡσί, τῆς Εὐσας ὁ ψιθυρίσας, ὑπὸ Κόρης ἀπαλῆς νῦν πατεῖται· τῷ γὰρ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, περιφραχθεῖσα ἤσχυενεν, Αἰκατερίνα Μάρτυς, ἄμετρα τοῦτον καυχώμενον.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σοῦ φανερωθείσης τῷ κόσμῳ, διανάστησον οὐλάς, καὶ τύπους ἐξαλείφουσα, τῆς ἀμαρτίας μόνη, Θεογεννητορ Πανάμωμε.

Τοῦ Ἁγίου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ὅλος πυρακτούμενος, τῇ θεϊκῇ στοργῇ ἔνδοξε, πῦρ καὶ δεσμά, ξίφη καὶ βασάνους, ὥσπερ ὄναρ λελόγισαι.

Ἕμνεις τὸν ποιήσαντα, προσομιλῶν δειναῖς μάστιξι, Μάρτυς σοφέ, καὶ τὴν θεραπείαν, τῶν μωλώπων δεχόμενος.

Ῥάβδῳ δυναμούμενος, τῇ θεϊκῇ ἐχθροῦ φρύαγμα, ὡς ἀθλητῆς, Μάρτυς γενναιόφρον, εὐσθενῶς ἐταπείνωσας.

Θεοτοκίον.

Ἵνα προτυπώσῃ σου, τὴν ὑπὲρ νοῦν Ἄγνη κύησιν, βάτος πυρί, ὤφθη καιομένη, οὐδαμῶς φλεγόμενη δέ.

Κάθισμα. Τῆς Ἁγίας.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν τὴν ὄντως ἐξ Οὐρανοῦ, διὰ στόματος Μάρτυς τοῦ Μιχαήλ, λαβοῦσα πανεύφημε, καὶ ἐν ἄθλοις ἀήτητε, τῇ μὲν σοφίᾳ τῇ ἔξω, τοὺς ῥήτορας ἔπηξας, τῇ δὲ σοφίᾳ τῇ θείᾳ, τὴν πλάνην ἐμείωσας· ὁθεν καθορῶν σου, τὸν ἀγῶνα ὁ Κτίστης, παρέστη ἐνισχύων σε, Δεῦρο λέγων ἀνάβηθι· οἱ θησαυροὶ γὰρ σε μένουσι. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁ Μάρτυς Μερκούριος, ἀγωνισάμενος, τὸν δόλιον ἤσχυνε, καὶ στεφανίτης στερόρος, Χριστοῦ ἐχρημάτισεν· ὁθεν ταῖς οὐρανίαις, νῦν

συνήφθη χορείαις, δόξης ἀδιαδόχου, ἐπαξίως μετέχων· διὸ τὴν ἱερὰν αὐτοῦ, μνήμην τελοῦμεν πιστῶς.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, καὶ ἀκηλίδωτος παστάς, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοτόκος Μαριάμ, μετ' εὐφροσύνης εἰσάγεται παραδόξως· ἦν Ἄγγελοι Θεοῦ, δορυφοροῦσι φαιδρῶς, καὶ πάντες οἱ πιστοί, μακαριοῦσιν ἀεὶ, καὶ εὐχαρίστως ψάλλουσι ταύτη, ἀκαταπαύστως μεγάλη φωνῇ· Ἡμῶν ἡ δόξα, καὶ σωτηρία, σὺ ὑπάρχεις Πανάχραντε.

Τῆς Ἀγίας.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ἀθλητικὴν, Αἰκατερίνα τὴν ἐνστασιν, ἐπεδείξω, Μάρτυς παναοίδιμε, τῷ δυσμενεῖ, λίαν καρτερῶς, ἀντικαταστάσα, καὶ τοῦτον καταπατήσασα, ποσὶν ὠραϊσμένοις, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, Ἀθληφόρε Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Νύμφη Χριστοῦ, Αἰκατερίνα πανόλβιε, καθωράθης, θείας ὠραιότητος, φωτοειδέσι μαρμαρυγαῖς, ἀγλαῖζομένη, καὶ κάλλει περιαστράπτουσα· διὸ καὶ γηθομένη, μελωδεῖς τῷ Δεσπότῃ· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Τυραννικὴν, ἀλαζονεῖαν ἐφαύλισας, καὶ τῷ θεῷ, λόγῳ τῆς σοφίας σου, ὡς ἐκ βυθοῦ, τῆς ἀπατηλῆς δεισιδαιμονίας, τοὺς πλανωμένους ἐξήρπασας, διδάσκουσα κραυγάζειν, τῷ Χριστῷ μελωδοῦντας· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ἡ εὐκλεής, καὶ φωτοφόρος πανήγυρις, τῆς ἐνδόξου, μνήμης σου Πανεύφημε, τῆς καρτερῶς, θράσος τοῦ ἐχθροῦ, καταπατησάσης, ὡς ἡλιος ἀνατέταλκεν· ἐν ἧ μεγαλοφώνως, τῷ Δεσπότῃ βοῶμεν· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Νῦν τὴν ἰσχύν, τῶν ἀθετούντων κατάβαλε, τῆς εἰκόνας, Κόρη τὴν προσκύνησιν, σοῦ τῆς σεπτῆς, καὶ τοῦ ὑπὲρ νοῦν, ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, καὶ κόσμον ὅλον φωτίσαντος, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων· τοὺς δὲ πίστει τιμῶντας, καταφαίδρυνον μόνῃ πανύμνητε.

Τοῦ Ἁγίου. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οἰκειώθης τῷ Κτίστη σου, θεοῦ μαρτυρίου θεόφρον πάθεσι, καὶ λαμπροὺς στεφάνους ἐνδοξε παρ' αὐτοῦ ἐδέξω ὡς ἀήττητος.

Ὑφαντὸν ἐκ τῆς ἄνωθεν, χάριτος ἱμάτιον νῦν ἐνδέδυσσαι, τῆς φθορᾶς καὶ τῆς νεκρώσεως, τοὺς χιτῶνας Μάρτυς ἐκδυσάμενος.

Μέχρις αἵματος ἔνδοξε, πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀγωνισάμενος, νικηφόρος ἀναδέδειξαι, καὶ τῆς ἄνω δόξης κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σὲ ὁ σωτήριος, Λόγος καταβέβηκεν Ἀειπάρθενε, ὡπερ ὄμβρος καὶ ἐξήρανε, τῆς πολυθειῆς τὰ ὄμβρήματα.

Τῆς Ἁγίας.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Πόθῳ πυρπολουμένη, Μάρτυς παναοίδιμε τῷ τοῦ Δεσπότη σου, καὶ ζητοῦσα τούτου, τὸ ἀμήχανον κάλλος θεάσασθαι, αὐθαιρέτῳ γνώμη, τοῖς αἰκισμοῖς σαυτὴν παρέσχες, παρθενίας ἐκλάμπουσα χάρισιν.

Ἄθλοισ ἱερωτάτοις, Κόρη καλλιπάρθενε καταλαμπρύνασα, σεαυτὴν προφρόνως, ἀνελήλυθας πρὸς τὴν οὐράνιον, τοῦ Χριστοῦ παστάδα· καὶ νῦν φαιδρῶς τῷ σῶ Νυμφίῳ, γηθομένη συνήφθης πανόλβιε.

Νεᾶνις φαιδροτάτη, ὦφθης ἀγαπήσασα, μόνον ἐράσμιον, καὶ ὀπίσω τούτου, συντονώτατον δρόμον διήνυσας· εἰς ὁσμὴν τοῦ μύρου, σοῦ νοητῶς τοῦ κενωθέντος, ἐκβοῶσα δραμοῦμαι Νυμφίε μου.

Θεοτοκίον.

Ἀληθῆ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγνόντες σε, πάναγνε Δέσποινα, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Θεὸν Λόγον εἰδότες κηρύττομεν, ἐν δυσὶν οὐσίαις, θελητικαῖς αὐτεξουσίαις, γνωριζόμενον Κόρη Θεόνυμφε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Τεινόμενος καὶ λόγχῃ Μερκούριε, ἀνενδότως, τεμνόμενος ἔφερες, θεΐαις ἐλπίσι νευρούμενος.

Ὁ πέτρα νοητῆ στερεώσας σου, τὴν καρδίαν, λίθῳ βαρυνόμενος, οὐ παρετράπης Μερκούριε.

Συμμέτοχος παθῶν τοῦ Δεσπότη σου, χρηματίσας, δόξης ἐκοινώνησας, τούτου καὶ θεΐας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Θανάτῳσον Παρθένε τὴν ζῶσάν μου, ἁμαρτίαν, ζωὴν ἢ κυήσασα, τὴν θανατώσασαν θάνατον.

Τῆς Ἁγίας.

Ῥδὴ στ'. Ἄβυσσος ἁμαρτιῶν.

Ὅλην σε περικαλλῆ, παρθενίας ἀπαστράπτουσαν αἶγλη, μαρτυρικοῖς τε Κόρη, φοιनिχθεῖσαν ἐν αἵμασι, καθορῶν ὁ ἀγαθός, Λόγος καὶ ἄχραντος, ἐν θαλάμοις, ἐπουρανίοις κατεσκῆνωσεν.

Ἰσχυσας διὰ Σταυροῦ, τῶν τυράννων καταλῦσαι τὸ κράτος, καὶ κοσμικῆς σοφίας, διελέγξαι τὸ μάταιον, θεοπνεύστου διδαχῆς, βρύουσα δόγματα, μεγαλόφρον, Αἰκατερίνα παναοίδιμε.

Δόλω πρῶην τὸν Ἀδάμ, Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐκβαλόντα, τῶν αἰκισμῶν τοὺς πόνους, καρτερῶς ὑπομείνασα, καταβέβληκας εἰς γῆν, Μάρτυς πανένδοξε, καὶ στεφάνοις, τῆς Βασιλείας ἐστεφάνωσαι.

Θεοτοκίον.

Ἰλεῶν μοι τὸν Κριτὴν, τὸν Υἱόν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταῖς σαῖς λιταῖς γενέσθαι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, λυτρωτὴν τε τῶν δεινῶν, Μῆτερ ἀπέργασαι· σοὶ γὰρ μόνῃ, τὰ τῆς ἐλπίδος ἀνατίθημι.

Τοῦ Ἁγίου. Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Ἐνεύρου σε, ὁ αἰδιος Λόγος, δι' αὐτὸν πᾶσαν ἰδέαν βασάνων, Μάρτυς σοφέ, ὑπομένοντα βλέπων, καὶ δι' Ἀγγέλου θάρρειν σοὶ προσέταπτε, Μερκούριε καὶ μηδαμῶς, τῶν τυράννων πτοεῖσθαι τὴν ἔνστασιν.

Νενέκρωται, ὁ πολύμορφος ὄφις, καὶ ποσὶ καταπατεῖται ὠραίοις, τοῦ ἀθλητοῦ, καὶ γενναίου ὀπλίτου· ἐθελουσίοις ὀρμαῖς γὰρ ἐχώρησε, πρὸς βάσανα πρὸς αἰκισμούς, καὶ πρὸς θάνατον δόξης ἀνάπλεων.

Ὀλόκληρον, τῷ Δεσπότῃ προσῆξας, τῆς καρδίας τὴν προαίρεσιν Μάκαρ· καὶ δι' αὐτόν, ὑπομείνας στρεβλώσεις, ὡς νικητῆς παρ' αὐτοῦ ἐστεφάνωσαι· καὶ τούτῳ νῦν ἐν οὐρανοῖς, μετὰ πάντων Μαρτύρων παρίστασαι.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες, τῇ φωνῇ τοῦ Ἀγγέλου, τὸν βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον Κόρη· καὶ ἐκ τῶν σῶν, παναγίων αἱμάτων, σεσαρκωμένον Πανάμωμε τέτοκας, τὸν δείξαντα πᾶσι ζωῆς, τὰς εἰσόδους δι' ἄφατον ἔλεος.

Κοντάκιον. Τῆς Ἁγίας. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Χορείαν σεπτὴν, ἐνθέως φιλομάρτυρες, ἐγείρατε νῦν, γεραίροντες τὴν πάνσοφον, Αἰκατερίναν· αὕτη γάρ, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξε, καὶ τὸν ὄφιν ἐπάτησε, ῥητόρων τὴν γνῶσιν καταπτύσσασα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν ἐκ Θεοῦ σοφίαν λαβοῦσα παιδιόθεν ἡ Μάρτυς, καὶ τὴν ἔξω καλῶς σοφίαν πᾶσαν μεμάθηκε· γνοῦσα δὲ ἐκ ταύτης τὴν τῶν στοιχείων κίνησιν τε καὶ ποιήσιν κατὰ λόγον, καὶ τὸν αὐτὰ ἐξ ἀρχῆς διὰ λόγου ποιήσαντα, αὐτῷ τὴν εὐχαριστίαν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ προσέφερε· τὰ

δὲ εἶδωλα καθεῖλε, καὶ τοὺς ταῦτα ἀφρόνως λατρεύοντας, ῥητόρων τὴν γνῶσιν καταπτύσασα.

Συναξάριον

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης.

Στίχ. Αἰκατερίνα, καὶ σοφὴ καὶ παρθένος·

Ἐκ δὲ ξίφους, καὶ Μάρτυς· ὦ καλὰ τρία!

Εἰκάδι πέμπτη ἄορ κατέπεφνεν ῥήτορα Κούρην.

Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Ἀλεξανδρείας, θυγάτηρ Βασιλίσκου τινός, τοῦνομα Κώνστου, πάνυ οὔσα ὠραία καὶ τῷ κάλλει ἀμίμητος, ὑπερμεγέθης τῇ ἡλικίᾳ καὶ τῷ σώματι ἀστεία, ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα. Αὕτη, πᾶσαν παιδείαν ἑλληνικὴν καὶ ῥωμαϊκὴν ἄκρως ἐγγυμνασθεῖσα, Ὀμήρου τε καὶ Βιργιλίου τοῦ Ῥωμαίων μεγίστου Ποιητοῦ, Ἀσκληπιοῦ τε καὶ Ἱπποκράτους καὶ Γαληνοῦ τῶν Ἱατρῶν, Ἀριστοτέλους τε καὶ Πλάτωνος, Φιλιστίωνός τε καὶ Εὐσεβίου τῶν Φιλοσόφων, Ἰαννῆ καὶ Ἰαμβρῆ, τῶν μεγάλων Μάγων, Διονύσου καὶ Σιβύλλης, καὶ ὄση Ῥητορικὴ ἐφευρέθη τῷ κόσμῳ, οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν λέξιν γλωσσῶν μεμαθηκυῖα, εἰς ἔκπληξιν ἔφερεν, οὐ μόνον τοὺς ὀρῶντας αὐτήν, ἀλλὰ γε καὶ τοὺς ἀκούοντας περὶ τῆς φήμης καὶ σοφίας καὶ παιδείας αὐτῆς. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μαξεντίου πολλῶν βασάνων πεῖραν λαβοῦσα, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον δέχεται, παρὰ τοῦ Ἀθλοθέτου Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ἑκατὸν πενήκοντα Ῥήτορες, οἱ διὰ τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Αἰ πρὸς πλάνην Ῥήτορσιν ἀνδράσι στάσεις,

Εἰς πῦρ θανοῦσι, τῶν στεφάνων εὐρέσεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Βασίλισσα, ἡ γαμετὴ Μαξεντίου, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τμηθεῖσα θνητοῦ σύζυγος βασιλέως,

Ἀφθαρτον εὔρε νυμφῶνα Βασιλέως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Πορφύριος, ὁ Στρατηλάτης, σὺν τοῖς διακοσίοις στρατιώταις, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Σὺν τῷ στρατῷ σου, Πορφύριε, πρὸς ξίφος,

Πρόθυμος ἦκεις, οἷά περ Στρατηλάτης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου.

Στίχ. Εἰ καὶ πατάσῃ, Μερκούριε, τῷ ξίφει,

Καὶ νεκρὸς ἐχθρὸν σὺ πατάσσεις Κυρίου.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου καὶ Οὐαλλεριανοῦ τῶν βασιλέων, ἐκ γῆς Ανατολῶν, κατειλεγμένος τῇ στρατιᾷ τῶν Μαρτησίων, Γορδιανοῦ τινος, τὸ γένος Σκύθου, τυγχάνων υἱός. Ἀριστεύσας δέ ποτε κατὰ τῶν βαρβάρων, προοφθέντος αὐτῷ Ἀγγέλου καὶ θάρσος ἐμβαλόντος, τὴν τοῦ Στρατηλάτου παρὰ τοῦ βασιλέως τάξιν λαμβάνει. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, παραστὰς Δεκίῳ, μαχαίραις τὸ σῶμα κατατέμνεται· καὶ ἐπὶ τέσσαρσι πάλοις δεθεὶς καὶ ὑποκάτωθεν ἀπτομένου πυρός, τοῖς ὀχετοῖς τῶν αἱμάτων σβεννυμένου, αἰκίζεται· καὶ κατὰ κεφαλῆς κρεμᾶται, λίθου βαρέος ἐξαριτηθέντος αὐτοῦ τοῦ τραχήλου. Καὶ μετὰ τοῦτο φραγγελοῦται τετραφραγγέλῳ χαλκῷ· καὶ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας ἀχθεῖς, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Ἦν δὲ ὁ Μάρτυς, ὅτε τοὺς ἀγῶνας ὑπέστη, ἑτῶν εἴκοσι πέντε, εὐμεγέθης τὸ σῶμα, τὴν ὄψιν εὐπρεπῆς, τὴν κόμην ξανθός, συνεπιπρέποντος αὐτῷ τῇ ὄψει τοῦ κατὰ τὰς παρειὰς ἐρυθήματος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ Ἡσυχαστοῦ.

Στίχ. Ἡσύχως βίου τὸ πέλαγος ἀνύσας,

Πρὸς ἡσύχιον, Πέτρε, λιμένα φθάνεις.

Οὗτος ὁ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Πέτρος, ἐν τῷ Πόντῳ γεννηθεὶς παρ' εὐσεβῶν γονέων, ἐπταετίαν πληρώσας σὺν αὐτοῖς, τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν φιλοσοφίᾳ κατεδαπάνησεν. Ἐν Γαλατίᾳ μὲν γὰρ πρῶτον ἤσκησεν· εἶθ' οὕτως, ἱστορίας ἕνεκα, τὴν Παλαιστίνην κατέλαβεν· ἐκεῖθεν τε πανταχοῦ προσευχόμενος, κατήχθη εἰς Ἀντιόχειαν. Καὶ κελλίῳ τινὶ καθεύξας ἑαυτόν, προσεῖχεν ἑαυτῷ, τῷ Θεῷ ἀεὶ διαλεγόμενος, μηδὲν ἄλλο ἐσθίων, πλὴν ἄρτου σταθμοῦ τινος ὀλίγου δι' ἡμερῶν δύο καὶ ὀλιγοστοῦ ὕδατος. Οὗτος κατὰ δαιμόνων ἔλαβεν ἐξουσίαν· καὶ γὰρ τινα, τοῦνομα Δανιήλ, τοῦ Δαίμονος ἐλευθερώσας, τοῦτόν τε κατηχήσας, ὁμόζηλον καὶ συνασκητὴν πεποίηκε. Καὶ ὀφθαλμοὺς πεπηρωμένους ὑγείωσε καὶ νοσήματα διάφορα ἐθεράπευσε, καὶ πολλὰ τὰ τούτου κατορθώματα, τὰ μὲν ὡς γραφέντα, τὰ δὲ καὶ ἐξ ἀκοῆς ἁδόμενα. Οὗτος, μέγας καὶ ὑψηλὸς γενόμενος ἐν τῇ Ἀντιοχείῳ πόλει, καὶ τῇ ταύτης περιχώρῳ, καὶ ἐνενήκοντα ἐννέα χρόνους διαρκέσας ἐν τῷ θνητῷ σαρκίῳ τούτῳ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ἐξακόσιοι ἐβδομήκοντα Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τέμνουσιν ἀνδρῶν εἰκάδας τριπλῶς δέκα,

Μεθ' ὧν καὶ ἄλλους ἀνδρας ἐπτάκις δέκα.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ἁγίας.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Μαρτύρων τὸ καύχημα, τῆς εὐσεβείας μύστης γεγένησαι, τῷ λαμπρῷ σου Νυμφίῳ, Μαρτύρων δῆμον προσαγαγοῦσα Χριστῷ· μεθ' οὗ κραυγάζεις πανεύφημε ψάλλουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ λόγος σου πάνσοφε, πρὸς σωτηρίαν πολλοὺς ἐξήρπασεν, ἐξ εἰδωλομανίας, καὶ φωτοφόρους ἔδειξε Μάρτυρας, μεγαλοφώνως σὺν σοὶ ἀνακράζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεᾶνις ὀπίσω σου, ἀκολουθοῦσα σοὶ προσενήνεκται, διὰ ξίφους τμηθεῖσα, σὸν μιμουμένη πάθος τὸ ἄχραντον, καὶ σοὶ τῷ Κτίστη βοῶσα καὶ λέγουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων ὁ Ἅγιος, ἐν σοὶ ἀγίως κατασκηνώσας ἀγνή, Θεοτόκε Παρθένε, σεσαρκωμένος ἐκ σοῦ γεγέννηται, διὰ τὸ σῶσαι τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Φέγγει τῆς ἄνω φρυκτωρίας, ἀύγαζόμενος γενναῖε στρατιῶτα, τοὺς ὑμνοῦντάς σε νῦν, φωτίζεις μελωδοῦντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑμνεῖς τὸν πάντων εὐεργέτην, πυρακτούμενος τῷ ζήλῳ τούτου μάκαρ, καὶ πυρὶ αἰσθητῷ, φλεγόμενος καὶ μέλπων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λίθοις προσάγοντες τὸ σέβας, οἱ τὴν αἰσθησιν λιθῶδη κεκτημένοι, λίθῳ Μάρτυς τὸν σόν, βαρύνουσιν ἀύχένα, κραυγάζοντος Μερκούριε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αἵματι αἷμα συγκεράσας, σοῦ τὸ τίμιον Δεσπότου φιλανθρώπου, κοινωνὸς τῶν αὐτοῦ, ἐδείχθης παθημάτων, ἀναβοῶν Μερκούριε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τάξεις Ἀγγέλων καταπλήττει, μυστηρίου σου τὸ βάθος Θεοτόκε· ὁ Θεὸς γὰρ ἐκ σοῦ, σαρκούμενος ὠράθη· ᾧ μελωδοῦμεν Πάναγνε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Ἁγίας.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Σαῖς διδαχαῖς Βασίλισσα, πειθαρχοῦσα προσέδραμε, τῇ θεοσεβείᾳ· καὶ στερόρως ὑπέμεινε, τῶν πόνων τὴν αἰσθησιν, καὶ βασιλείας τῶν

οὐρανῶν, τῆς ἀδιαδόχου, προφανῶς ἠξιώθη, βοῶσα· Τὸν Δεσπότην, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μετὰ Μαρτύρων γένοιτο, τῶν πιστῶν τὰ αἰτήματα· ἡ γὰρ Ἀθληφόρος, τῷ Χριστῷ παρίσταται, αἰτοῦσα τὰ κρείττονα, καὶ σωτηρίας πρόξενον, τοῖς τὴν παναγίαν, καὶ σεπτὴν αὐτῆς μνήμην, προθύμως ἐκτελοῦσι, καὶ πιστῶς μελωδοῦσι· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀναπετάσας δέχεται, ὁ Νυμφίος σε πάνσοφε, πύλας Παραδείσου, καὶ παστάδα πάνσεμνον, οἰκεῖν παρεσκεύασε, καὶ βασιλείας μέτοχον, ὡς συγκοινωνόν, τῶν παθημάτων δεικνύει· ᾧ νῦν παρισταμένη, βασιλέων θυγάτηρ, λαμπρῶς πεποικιλμένη, ἡμῶν μὴ ἐπιλάθη.

Σεσοφισμένοις ῥήμασιν, ἐπειρᾶτο ὁ τύραννος, πιθανολογίαις, ὁ δεινὸς χρησάμενος, ἐκλύειν τὴν ἔνστασιν, τὴν σὴν ἐλπίσας ἔνδοξε· ἀλλὰ νυμφευθῆναι, τῷ Χριστῷ βουλομένη, ἐβόας· Τὸν Δεσπότην, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τερωτέρα πέφηνας, Θεοτόκε πανάμωμε, τῆς ὑπερκοσμίου, τῶν Ἀγγέλων τάξεως· τὸν τούτων γὰρ τέτοκας, Δημιουργὸν καὶ Κύριον, ἐκ παρθενικῆς, ἀπειρογάμου νηδύος, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, μιᾷ δὲ ὑποστάσει, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Τῶν Ἀθλητῶν προσθήκην σε, ὁ χορὸς ὑπεδέξατο, καθωραϊσμένον, καὶ φαιδρὸν γενόμενον, σεπταῖς ὠραιότησι, τῶν ὑπερτίμων ἄθλων σου, καὶ τῆς εὐσεβοῦς σου, καὶ σεπτῆς μαρτυρίας· καὶ νῦν βοᾷς ἀπαύστως· Τερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐσεβοφρόνως ἔνδοξε, τὸν ἀγῶνα διήνυσας· καὶ γενναιοφρόνως, τὸν ἐχθρὸν κατήσχυνας· καὶ νίκην οὐράνιον, ὡς νικητῆς ἀράμενος, ταῖς ἀγγελικαῖς, νῦν συναγάλλη χορείαις· μεθ' ὧν βοᾷς ἀπαύστως· Τερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τελειωθεὶς πανόλβιε, διὰ ξίφους Μερκούριε, καὶ ἐπιτυχῶν, τοῦ προκειμένου τέλους σοι, τὴν γῆν μὲν τοῖς αἵμασι, τοῖς ἐκχυθεῖσιν ἠρδευσας· τὸ δὲ νικηφόρον, καὶ μακάριον σῶμα, λευκότερον χιόνος, ἐπανέδειξας ψάλλων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὡς τῆς ἡμῶν ὑπάρχουσας, ἀναπλάσεως Ἀχραντε, ἅπαντες αἰτίαν, οἱ πιστοὶ ὑμνοῦμέν σε· Θεὸν γὰρ παναίτιον, ὑπὲρ αἰτίαν τέτοκας, τὸν τὴν συντριβεῖσαν, τῇ κακίᾳ εἰκόνα, οἰκείᾳ εὐσπλαγχνίᾳ, ἀναπλάσαντα μόνη, ὑπερευλογημένη, καὶ κεχαριτωμένη.

Ὁ Εἰρμὸς

Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, ὁ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἁγίας.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Μετέστης πρὸς θαλάμους φωτοειδεῖς, νυμφικοῖς κοσμουμένη στολίσμασι, παρθενικὴν, ἔχουσα λαμπάδα σῆ δεξιᾷ, τῇ δὲ ἐτέρῳ φέρουσα, τὴν ἀποτμηθεῖσάν σου κεφαλὴν. Καὶ νῦν παρισταμένη, Χριστῷ τῷ σῷ Νυμφίῳ, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας περιφρούρησον.

Ἐδέχθη σου θεόφρον ἢ προσευχή· τοὺς γὰρ πίστει τὴν σὴν ὀνομάζοντας, κλῆσιν σεμνή, σώζει ὁ Δεσπότης ἐκ πειρασμῶν, καὶ εὐρωστίαν δίδωσι, νόσων ἀπαλλάττων παντοδαπῶν, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων· διὸ σε γεγηθότες, Αἰκατερίνα μακαρίζομεν.

Λιμένι καθωρμίσθης νῦν γαληνῷ, εὐσταλῶς τε καὶ κούφως τὴν θάλασσαν, τὴν κοσμικὴν, Μάρτυς διελθοῦσα τρικυμιῶν, μὴ πειρασθεῖσα πάνσοφε, πλοῦτον πολυποίκιλον τῷ Χριστῷ, προσφέρουσα Παρθένε, τὸν δῆμον τῶν Μαρτύρων, Αἰκατερίνα παμμακάριστε.

Παστάδων οὐρανίων ἔνδον τανῦν, σὺν παρθένων χορείᾳ χορεύουσα, μαρτυρικαῖς, περιλαμπομένη μαρμαρυγαῖς, Αἰκατερίνα πάνσοφε, λῦσον τῶν παισμάτων μου τὰς σειράς, προθύμως δυσωποῦσα, τὸν πάντων Εὐεργέτην, δι' ὃν τὸ αἶμά σου ἐξέχεας.

Θεοτοκίον.

Ῥράθης ᾧ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεῦξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐφρίξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰχῶρες νῦν μαρτυρικοί, εὐωδίαν ἀναπέμπουσι χάριτος, καὶ τὰ δυσώδη ἡμῶν, ἀρρήτῳ λόγῳ, πάθη διώκουσιν· ἀναπηγάζει τὰ ὀστᾶ, ἰάσεων νάματα, καὶ καταρδεύει ψυχάς, τῶν ὑμνούντων τὰ αὐτῶν προτερήματα.

Ὡς μέγαν πύργον τῆς Χριστοῦ, Ἐκκλησίας ἱερῶς σε γεραίρομεν, ὡς στῦλον ἄσειστον, ὡς τεῖχος Μάρτυς, ὄντως ἀπόρθητον, ὡς στρατιώτην δυνατὸν, Θεοῦ τοῦ Παντάνακτος, ὡς καθαιρέτην ἐχθρῶν, ὡς φωστῆρα νοητὸν καὶ παγκόσμιον.

Σύνδρομον Ἄγγελον φωτός, πρὸς τὴν ἄθλησιν θεόφρον κεκλήρωσαι· ὅθεν στρεβλούμενος, καὶ ταῖς λαμπάσιν ὑποκαιόμενος, καὶ συγκοπτόμενος

δεινῶς, καὶ ξίφει τεμνόμενος, οὐκ ἐδειλίασας, Ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ γενναιότατε.

Ἡμέρα πλήρης φωτισμοῦ, εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ἡμῖν ἔλαμψεν, ἡ θεία μνήμη σου, τοῖς σὲ τιμῶσι, Μάρτυς Μερκούριε· ἐν ἧ μνημόνευε ἡμῶν, τῶν μνημονευόντων σου, καὶ χαλεπῶν πειρασμῶν, καὶ κινδύνων καὶ παθῶν ἡμᾶς λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τὴν τυφλώτιτσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, καὶ πονηροῖς λογισμοῖς, ἀμαυρωθεῖσαν καὶ κινδυνεύουσαν, καὶ ἐξελοῦ με πειρασμῶν, κινδύνων καὶ θλίψεων, ἵνα δοξάζω σε, τὴν ἐλπίδα τῶν πιστῶν καὶ κραταίωμα.

Ἐξαποστειλάριον

Τῆς Ἁγίας. Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Ἐνεύρωσας τὸ φρόνημα, γυναικῶν ὧ παρθένε, Αἰκατερίνα πάντιμε, ἀθλοφόρων ἡ δόξα· καὶ φιλοσόφων ἄνοιαν, ἐν Θεῷ διήλεγξας, ὡς λῆρον οὔσαν καὶ μῦθον, τὴν Πανάμωμον ὄντως, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, συλλήπτορα κεκτημένη.

Τοῦ Ἁγίου, ὁμοιον.

Τὰς παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν, καὶ δαιμόνων τὰ θράση, εἰς τέλος κατηδάφισας, καὶ τὸ στέφος ἐδέξω, Μερκούριε μακάριε, ἐκ χειρὸς τοῦ Κτίστου σου, ὡς Μάρτυς τῆς ἀληθείας· διασώζεις δὲ πάντας, ἐκ παντοίων θλιβερῶν, σκανδάλων τοῦ ἀλλοτρίου.

Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Τοῦ Ἱεροῦ σε σήμερον, Θεοτόκε Παρθένε, δέχεται τὰ ἐνδότερα, χερσὶν Ἀρχιερέως· ἐν οἷς τριῶν ἀπὸ χρόνων, ἕως δύο καὶ δέκα, διέμεινας τρεφομένη, χειρὶ Θεοῦ Ἀγγέλου, ὡς ἁγία κιβωτός, τοῦ πάντα τεκτιναμένου.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τῆς Ἁγίας, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Μνήμην τὴν πανίερον, Αἰκατερίνα πανεύφημε, τῆς σεπτῆς σου Ἀθλήσεως, τελοῦντες δοξάζομεν, ἐν φωναῖς ἀπαύστοις, τὸν δεδωρημένον, ὑπομονὴν σοι καρτεράν, καὶ νικηφόρον σε ἀναδείξαντα, καὶ λόγον χορηγήσαντα, καταπτοοῦντα τοὺς ῥήτορας, Τησοῦ τὸν φιλόανθρωπον, καὶ Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Μάρτυς ἐθελούσιος, Αἰκατερίνα πανένδοξε, καθωράθης τὸν τύραννον, εὐτόνως ἐλέγξασα, καὶ δεινὴν μανίαν, τῆς πολυθεΐας, θεογνωσίας φωτισμῶ, καταβαλοῦσα, καὶ θεία χάριτι· ἐντεῦθεν καὶ ὡς Μάρτυρα, καὶ ὡς Παρθένον πανάμωμον, ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χάριν τὴν τοῦ Πνεύματος, Αἰκατερίνα πανένδοξε, ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος, ἐδέξω καθάρασα, σεαυτὴν προθύμως, διὰ πολιτείας· καὶ λογισμῶ καρτερικῶ, τὴν τῶν τυράννων ὄφρυν κατέσπασας· καὶ κάλλει τῶ τοῦ σώματος, τὴν ψυχικὴν ὠραιότητα, θεοφρόνως ἀντέθηκας, Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα. Ἦχος β'.

Βίον ἄυλον ἐξησκημένη, βῆμα ἄθεον καταλαβοῦσα, ἔστις τροπαιοφόρος Αἰκατερίνα σεμνή, ἀνηφοροῦσα τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπρότητα· καὶ τὸ θεῖον σθένος ἐνδεδυμένη, δόγμα τυράννου κατεμυκτήρισας, καὶ ῥητόρων ἔπαυσας, τὰς φληνάφους ῥήσεις πολυάθλε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον τῶ ναῶ προσάγεται, ἡ πανάμωμος Παρθένος, εἰς κατοικητήριον τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν τροφοῦ. Σήμερον τὸ καθαρῶτατον ἀγίασμα, ὡς τριετίζουσα δάμαλις, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰσάγεται. Ταύτη ἐκβοήσωμεν ὡς ὁ Ἄγγελος· Χαῖρε μόνη ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς ἡ γ' ᾠδὴ, καὶ τῆς Ἀγίας ἡ στ'.

Τῆς ΚΣ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ἀλυπίου τοῦ Κιονίτου, Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε καὶ Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγόνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ὁσίου Ἀλυπίου.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παμμάκαρ Ἀλύπιε τὴν σὴν, ἐκ παιδὸς ἀνέθηκας, ζωὴν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν· ὑφ' οὗ σθενούμενος, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, λογισμῷ ὑπέταξας, τὸ χειρὸν ὑποτάττων τῷ κρείττονι· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεόφρον Ἀλύπιε φωστήρ, καθωράθης μέγιστος, φωταγωγῶν τὴν ὑφήλιον, θαυματῶν λάμπησι, καὶ ἐνθέων ἔργων· ὅθεν μετὰ κοίμησιν, τὸ ἄδυτόν σε φῶς ὑπεδέξατο· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στυλὸς ἐχρημάτισας σοφέ, Μοναστῶν Ἀλύπιε, ὑπερθεν στύλου ἰστάμενος, καὶ πιεζόμενος, καύσωνι καὶ κρύει, καὶ πολλαῖς ἀσκήσεσι· διὸ καθυπεδέξω τοῦ Πνεύματος, θεῖα χαρίσματα, ἰατρεύειν ἀρρώσθηματά, καὶ διώκειν, πάθη χαλεπώτατα.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἐψωσαν τὸ σῶμά σου, πόνοι καὶ πόνων οἱ τρόποι, καὶ τῶν τρόπων ἔλλαμψις, ἢ τῷ Θεῷ Πνεύματι ἀπαστράπτουσα, ὑπὲρ νοῦν ἅπαντα, τῆ ἰσχύι ἠὔγασε· θαυμαστῶς ἐμεγαλύνθη γάρ, ἡ θήκη νάματα, βλύζουσα πιστοῖς, ξένον θέαμα! πῶς τάφος οὐκ ἐπέδησεν, ἢ λίθος κατέσχε τὴν δύναμιν· ἀλλ' ὡς καὶ πρὸ τέλους, μετάνοιαν ἐκραύγαζες ἡμῖν, ὡσαύτως νῦν πρὸς ἐπίγνωσιν, ἔλκεις μετὰ θάνατον.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, λαὸς ἐν οἴκῳ Κυρίου, ὅπου τὸ πανάγιον, σκῆνος τεθησαύριται τοῦ παμμάκαρος· ᾧ τερπνοῖς ᾄσμασι, καὶ φαιδραῖς λαμπάσι, λιτανεύοντες βοήσωμεν· Ἄγιε πρόφθασον, καὶ τοὺς ἐν ἀνάγκαις ἐλέησον, καὶ κλύδωνος ἐξάρπασον, καὶ τῆς καταιγίδος τῶν θλίψεων, ἵνα τὴν τερπνὴν σου, καὶ πάντιμον δοξάζωμεν σορόν, καὶ τὴν εἰκόνα σεβώμεθα, μύρον ἀναβλύζουσαν.

Πλοῦτον ἀναφαίρετον, ἔχει σε πόλις Λακώνων, μάκαρ ἀξιάγαστε, φαιναῖς αὐγάζοντα ταῖς λαμπρότησιν· ἧ καὶ νῦν βράβευσον, τὴν εἰρήνην Νίκων· καὶ τροπαίων αὐτὴν ἐμπλησον, ἐχθρῶν τὴν ἔπαρσιν, καὶ παρεμβολὰς κάμψας βέλεσι, σῶν πρεσβειῶν Πατὴρ ἡμῶν· καὶ τῆς συμπαθοῦς μεταδόσεως, πλησον τὰς καρδίας, ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε πιστῶς, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νοὸς καθαρότητι, ὁ Ἡσαΐας Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τῆς κτίσεως τεξομένην σε, ᾧ σεμνὴ Πάναγνε, σὺ γὰρ ὠφθης μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος. Διό σου δέομαι, τὴν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον καὶ λάμπησιν, θείας κοινωνόν με ἀνάδειξον, Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, ὅταν καθίσῃ ὡς γέγραπται, κρῖναι κόσμον ἅπαντα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Κρίσιν Ἰσραὴλ κριταί, θανατηφόρον κριθῆναι, σὲ Υἱὲ κατέκριναν, ὡς κριτόν σε στήσαντες ἐπὶ βήματος, τὸν νεκροῦς κρίνοντα, καὶ τοὺς ζῶντας Σῶτερ· καὶ Πιλάτῳ σε παρέδωκαν, καὶ κατακρίνουσι, πρὸ τῆς δίκης φεῦ! οἱ παράνομοι· καὶ βλέπουσα τιτρώσκομαι, καὶ συγκατακρίνομαι Κύριε· ὄθεν καὶ προκρίνω, θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν ἐν στεναγμοῖς, ἢ Θεοτόκος ἐκραύγαζε, μόνε Πολυέλεε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου. Ἦχος α'.

Ἵπομονῆς στῦλος γέγονας, ζηλώσας τοὺς Προπάτορας Ὅσιε, τὸν Ἰὼβ ἐν τοῖς πάθεσι, τὸν Ἰωσήφ ἐν τοῖς πειρασμοῖς, καὶ τὴν τῶν Ἀσωμάτων πολιτείαν, ὑπάρχων ἐν σώματι. Ἀλύπιε Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου Στυλιανοῦ.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Στήλη ἔμψυχος, τῆς ἐγκρατείας, στῦλος ἄσειστος, τῆς Ἐκκλησίας, Στυλιανὲ ἀνεδείχθης μακάριε· ἀνατεθεὶς γὰρ Θεῷ ἐκ νεότητος, κατοικητήριον ὤφθης τοῦ Πνεύματος. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος.

Ἦχος ὁ αὐτός. Θείας πίστεως.

Χαίρει ἔχουσα ἡ Λακεδαίμων, θείαν λάρνακα, τῶν σῶν λειψάνων, ἀναβρύουσαν πηγὰς τῶν ἰάσεων, καὶ διασώζουσαν πάντας ἐκ θλίψεων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας Πάτερ ἐκ πίστεως. Νίκων ὄσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν καὶ τὸν Ν' Ψαλμὸν λέγεται εἰς Κανῶν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Χαίρων ἐπαινῶ τοὺς Ἀλυπίου πόνους. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. α'. Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Χάριτος πεπλησμένος, χαρᾶς μου πλήρωσον, τὴν ψυχὴν ἐπαινέσαι, τὸν βίον σου Ἀλύπιε, καὶ τὴν πολιτείαν σου, δι' ἧς πάντας ἠϋφρανας, ἰσαγγέλως ἀγωνισάμενος.

Ἄλλον ὡς Σαμουὴλ σε, Θεὸς ἠγίασε, μητρικῆς ἐκ κοιλίας, Ἀλύπιε μακάριε, καὶ βλέπων τὰ ἔμπροσθεν, ὡς Προφῆτην ἔνθεον, ἀπειργάσατο ἀξιάγαστε.

Ἦνα Θεὸς δηλώση, τὴν σὴν λαμπρότητα, ἣν περ ὕστερον ἔσχες, καλῶς ἀγωνισάμενος, φωτὸς Θεοῦ ἐπλησε, σοῦ τεχθέντος Ὅσιε, τὸ δωμάτιον ὑπὲρ ἔννοιαν.

Θεοτοκίον.

Ῥῆσις σεπτοῦ Προφῆτου, πέρας ἐδέξατο· ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος, σαρκὶ Θεὸν ἐκύησε, βροτοὺς ἀναπλάττοντα, συντριβέντας πρότερον, ἀμαρτίας πλημμελήμασι.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου Νίκωνος.

Ωδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Τῆς οὐρανίου πατριᾶς τῷ ἔρωτι, κατασχεθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ ἐκεῖ κάλλη, καὶ τὴν διαμένουσαν, ἐπιποθήσας εὐκλειαν, ἐπιγείου πατρίδος, καὶ γεννητόρων ἐμάκρυνας, Νίκων σεαυτὸν παναοίδιμε.

Τόπον ἐκ τόπου διαμείβων πέφευγας, τὰ παρατρέχοντα, τὴν κοσμικὴν σχέσιν, ταῖς ἀποχωρήσεσι, σαφῶς ἀποκρούμενος, καὶ μηδὲν τῶν προσύλων, τὸ εὐγενὲς ἐνυβρίσαι σου, μάκαρ τῆς ψυχῆς ἀνασχόμενος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξαμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείναςα, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου

Ωδὴ γ'. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Ὡς λύχνος ἐπὶ λυχνίαν, στάσεως κρείττονος, ἐπιτεθειμένος ταῖς σελασφόροις σου, Πάτερ ἀρεταῖς πᾶσαν ψυχὴν, πιστῶς σοι προσιοῦσαν, εὐσεβοφρόνως κατελάμπρυνας, σκότους ἀμαρτίας λυτρούμενος.

Νοός σου τὰς ἱεράς, κινήσεις ποιούμενος, πρὸς τηρήσεις Θείων, νόμων τοῦ Πνεύματος, ἄγγελος ἐφάνης ἐπὶ γῆς, Ἀγγέλων πολιτείαν, μετὰ σαρκὸς ἀναλαβόμενος, Πάτερ θεοφόρε Ἀλύπιε.

Ἐμφρόνως τῶν ὀχληρῶν, τοῦ βίου αοίδιμε, μετανάστης ὦφθης, καὶ προσεχώρησας πρὸς ἀσκητικῆς διαγωγῆς, τὰ σκάμματα προθύμως, τὴν σὴν καρδίαν οἰκητήριον, Ὅσιε δεικνύων τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Παρθένε τὸ καθαρὸν, τοῦ Λόγου παλάτιον, τὴν ψυχὴν μου δεῖξον, οἶκον τοῦ Πνεύματος· ὕδατος πηγὴ ζωαρχικοῦ, πότισόν με τῇ καύσει, τῆς ἁμαρτίας φλογιζόμενον, ὅπως κατὰ χρέος δοξάζω σε.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἐξ Ἐώας εἰς Δύσιν, διαδραμῶν ἅπαντας, τῷ τῆς μετανοίας κηρύγματι κατεπύρσευσας· ὄθεν κατάλληλον, τῇ πράξει εὗρες τὴν κλησιν, μετανοίας Ὅσιε, δειχθεῖς φερώνυμος.

Τοῦ Προδρόμου τὸν ζῆλον, ἐν τῇ ψυχῇ θέμενος, Πάτερ τὴν δευτέραν ἐν κόσμῳ, Χριστοῦ ἐμφάνειαν, προανεκήρυττες, καὶ μετανοίας ἀξιούς, ἐκ καρδίας ἔλεγες, καρποὺς ποιήσατε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε μόνη τεκοῦσα, τὸν τοῦ παντὸς Κύριον. Χαῖρε τὴν ζωὴν τοῖς ἀνθρώποις ἢ προξενήσασα. Χαῖρε κατάσκιον, καὶ ἀλατόμητον Ὅρος. Τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, χαῖρε Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς

» Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ

» τῇ σῆ, τῶν ἐφειτῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στή-

» ριγμα, μόνε Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Συμεῶν ἡμῖν ὄφθης ἄλλος σοφέ· τὸ γὰρ σῶμα ὑψώσας στύλῳ ἐκ γῆς, ὧ Πάτερ Ἀλύπιε, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, ἐτροπώσω θεόφρον, πικρῶς κατοικιμάζοντας, καὶ εἰς ἀβάτους τόπους, αὐτοὺς ἀπεδίωξας· ὄθεν καὶ ἐδείχθης, ἐγκαλλώπισμα θεῖον, Πατέρων τὸ καύχημα, μοναζόντων τὸ στήριγμα. Διὸ πίστει βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν ζῆλον τὸν σεπτόν, Βαπτιστοῦ ἐμιμήσω, καὶ κόσμῳ τὴν φρικτὴν, καὶ δευτέραν τοῦ Κτίστου, ἐμφάνειαν ἐκήρυττες, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐκραύγαζες· Νῦν ποιήσατε, καρποὺς ἀξιούς Κυρίῳ, μετανοίας τε, ἀπὸ καρδίας τελείας, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἄγνη, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἴκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας πανάμωμε· καὶ ἐν ὄρα με, τῆ φοβερῶ τοῦ θανάτου, ἐλευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, φρικτῆς ἀποφάσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡ θαύματος φρικτοῦ! ὦ καινοῦ μυστηρίου! ἐβόα ἡ ἄγνη, καὶ πανάμωμος Κόρη, ἐν ξύλῳ ὡς ἔβλεψεν, ἀπλωθέντα τὸν Κύριον· ὁ τὰ σύμπαντα, ἐν τῆ δρακί περιφέρων, ὡς κατάκριτος, ὑπὸ κριτῶν παρανόμων, Σταυρῷ κατακρίνεται.

Τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου.

Ῥδὴ δ'. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Ἀγάπην ἀληθῆ καὶ συμπάθειαν, πίστιν ἐλπίδα ἀρράγῃ, καὶ πολιτείαν ἀνόθευτον, ἀναλαβόμενος Πάτερ, θεράπων τοῦ Χριστοῦ ἐχρημάτισας.

Τστάμενος ἐν στύλῳ ἀκλόνητος, ταῖς ἐναντίαις προσβολαῖς, δαιμόνων στίφος ἐκλόνησας, καὶ κλονουμένοις ἐγένου, παμμάκαρ ἀδιάσειστον ἔρεισμα.

Ναμάτων θείων ἔμπλεως γέγονας, καὶ κατεδρόσισας ψυχάς, κατατακείσας τῷ καύσωνι, τῆς χαλεπῆς ἀμαρτίας, Ἀλύπιε θεόφρον πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, καὶ φωταγωγήσον τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν μου Δέσποινα, ἢ φωτοδότην τεκοῦσα, Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον Κύριον.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀληθῶς ἐφιέμενος, γνώσεως μακάριε, πράξει γέγονας, θεωρίας σου ἐπίβασις, τοὺς Ἑλλήνων λήρους παρωσάμενος.

Τῆς καρδίας τὰ ὄμματα, πράξεις ἐνθέοις προκαθηράμενος, προεμήνυες τὰ μέλλοντα, ὀπτικὴν διάνοιαν προσκτησάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἰλασμὸν ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀναμάρτητος, καὶ εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, ὁ Θεὸς πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε.

Τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου.

Ῥδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς.

Ὁλος ἀνακείμενος, τῷ Παντοκράτορι, χρονίαν στάσιν ὑπαιθρος Πάτερ,
νιφετοῖς καὶ καύσωνι, σφοδρῶ προσπαλαίων, προθύμως ἐκαρτέρησας.

Ὑμνοῖς καὶ δεήσεσι, σχολάζων Ὅσιε, τῆς τρισηλίου αὐγῆς τὴν χάριν,
νοὸς καθαρότητι, ἐδέξω καὶ φέγγος, ἰάσεων ἀπήστραψας.

Σῶμά σου τῷ κίονι, περιγραφάμενος, τὸν νοῦν βαδίζειν ἀνεμποδίστως,
πρὸς τὸν σοὶ ποθούμενον, Πάτερ ἐπαφῆκας, φωτὸς ἀποπληρούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἅγιον ἐκύησας, Θεὸν γενόμενον, βροτὸν δι' οἶκτον, ἀγία Κόρη, τὸν
καθαγιαζόντα, τοὺς αὐτὸν ἐν πίστει, καὶ φόβῳ ἀγιάζοντας.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Πληγέντα τὸν εἰς σὲ παροινήσαντα, θεηλάτως, ταῖς εὐχαῖς ἀνέρρώσας,
καὶ σὲ τιμᾶν παρεσκεύασας.

Ναὸν πανευκλεῆ ἀνεστήλωσας, τῷ Σωτήρι, ναὸς ζῶν καὶ ἔμψυχος,
προχρηματίσας θεσπέσιε.

Θεοτοκίον.

Ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησας ἄχραντε, Θεοτόκε, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον,
ζωοποιοῦντα τὰ σύμπαντα.

Τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου.

Ῥῥῆ στ'. Μαινομένην κλύδωνι.

Λίθοις σε τὰ πνεύματα, τῆς κακίας, βάλλοντα σαφῶς, ποιούμενον
στάσιν ἐν τῷ κίονι, τῆς ἀρράγοῦς, πέτρας οὐδόλως ἐσάλευσαν.

Ὑπομένων Ὅσιε, ὑπέμεινας, τὸν ὑπομονήν, ἀληθῆ σοι Κύριον
δωρούμενον, καὶ ἐκ πάντων, τῶν δυσχερῶν σε ρύόμενον.

Παραδόξως Ὅσιε, φῶς ὠρᾶτο, ὑπερθεν τοῦ σοῦ, καθ' ἐκάστην κίονος
φωτίζον σου, διὰ παντός, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον.

Ἰσχυρὰν παράκλησιν, οἱ ἐν θλίψει, ἔχομεν ἀγνή, καὶ βεβαίαν πάντες
σε ἀντίληψιν· Μήτηρ Θεοῦ, κινδύνων σῶζε τοὺς δούλους σου.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἐδόξασέ σε Θεός, ὁ δοξασθεῖς σου τοῖς μέλεσιν, ἐν τέρασι
θαυμαστοῖς· διὸ καὶ τῷ κίονι, ὅπως χρηματίσῃ σοι, ἐν τῷ θείῳ οἴκῳ,
τὸ ἐλλεῖπον ἀνεπλήρωσας.

Ὡς ἄλλον σε Μωϋσῆν, ἢ Λακεδαίμων ἐγνώρισε, τὴν Αἴγυπτον τῶν παθῶν, πιέζοντα μάστιξιν, ἐνθέοις διδάγμασι, τοῖς τῆς μετανοίας, καὶ κακίας ἐξαιρούμενον.

Θεοτοκίον.

Ἦυσθειήμεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἱκεσίαις σου, Θεογεννητορ ἀγνή, καὶ τύχοιμεν πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμπσεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς

» σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς

» σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. Τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ὡς ἀρετῶν ὑπόθεσιν, καὶ Ἀσκητῶν καλλώπισμα, ἢ Ἐκκλησία δοξάζει σε σήμερον, καὶ ἀνυμνεῖ σε Ἀλύπιε· ταῖς εὐχαῖς σου παράσχου, τοῖς τιμῶσιν ἐκ πόθου τὰς ἀριστείας σου, καὶ τὰ παλαίσματα, τῶν δεινῶν ἐγκλημάτων ἐκλύτρωσιν, ὡς ἐπώνυμος.

Ἐτερον τοῦ Ὁσίου Νίκωνος

Ἦχος πλ. β'. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας.

Τὴν ἀγγελικὴν μιμούμενος πολιτείαν, κόσμου τὰ τερπνὰ ὡς σκύβαλα ἐλογίσω, μετανοίας τὴν τρίβον δεικνύων ἡμῖν, θεοφόρε Νίκων ὄσιε· διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν, ἐκτελοῦντες νῦν τὴν μνήμην σου· ὑπάρχεις γὰρ ἀληθῶς, ἰαμάτων πηγὴ.

Συναξάριον

Τῇ ΚΣ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλυπίου τοῦ Κιονίτου.

Στίχ. Ἀνεῖχεν Ἀλύπιον ὀρθιος κίων,

Πρὸς οὐρανοὺς ζητοῦντα βαίνειν, οὗ μένει.

Εἰκάδι ἔκτη ἄλυπον, Ἀλύπιε, βῆς ἐπὶ οἶκον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως, ἐξ Ἀδριανουπόλεως τῆς Παφλαγόνων χώρας, καὶ πρὸ τῶν ὠδίνων τῆς μητρὸς, διὰ τινῶν δεξιῶν συμβόλων, ὁποῖος ἀποβῆναι ἔμελλε, προγνώσθεις, καὶ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦς τότε καὶ νῦν θεάματι καὶ ἀκοῇ καὶ καρτερίᾳ

καταπλήξας. Καὶ γὰρ ἔδοξεν ἡ μήτηρ, τοῦτον ἐγκυμονοῦσα, ἀμνὸν ὠραῖον, ἐν τοῖς κέρασιν ἀνημμένας ἔχοντα λαμπάδας, ἀποφέρεισθαι· ὅπερ σύμβολον τῆς ἐσύστερον λαμπρότητος καὶ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρός. Οὗτος οὖν διὰ παντοίας ἀσκήσεως ἠγωνίσαστο καὶ θαύματα κατειργάσαστο, καὶ τῇ καρτερίᾳ πάντας ὑπερέβαλεν. Ἐπὶ γὰρ κίονος αἶθριος ἔστη ἐπὶ χρόνοις τρισὶ καὶ πενήκοντα. Ἐπεὶ δὲ καὶ τραύματι αὐτὸν ὁ πονηρός, κατὰ τὸν Ἰώβ, ἔτρωσεν, ἐν αὐτῷ τῷ κίονι ἐφ' ἐνὸς κατακλιθεὶς πλευροῦ, διήρκεσεν ἔτη δεκατρία, μὴ μετακλιθεὶς πρὸς θάτερον μέρος, ἕως οὗ τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχὴν παρέθετο τῷ Θεῷ. Ὁ δὲ πᾶς τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνος γέγονεν ἔτη ἑκατόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγόνος.

Στίχ. Ἀσκήσεως πέπτωκεν ὁ στερόδος στῦλος·

Στυλιανὸς γὰρ τὸν βίον καταστέφει.

Οὗτος ἐκ μήτρας ἀγιασθεὶς, γέγονε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἰκητήριον. Τὸν γὰρ προσόντα αὐτῷ πλοῦτον σκορπίσας τοῖς πένησι, καὶ τὸν μοναστὴν ὑποδύς βίον, πάντας ὑπερέβαλεν ἀσκήσει ἐπιπόνῳ καὶ σκληραγωγίᾳ. Εἴθ' οὕτω τὴν ἔρημον κατέλαβε, καὶ σπήλαιον ὑποδύς, ὑπὸ θείου Ἀγγέλου τροφήν ἐδέξατο, ποικίλων παθῶν ἀνιάτων ἰατῆρ γενόμενος. Ὅπηνίκα γὰρ ὁ φθοροποιὸς θάνατος, διὰ τῆς τῶν νεογνῶν θνήξεως, ἀτεκνούσας τὰς κυούσας ἀπετέλει, τὸ τοῦ Ἁγίου ὄνομα αἱ μητέρες ἐπικαλούμεναι, καὶ τὸ τίμιον αὐτοῦ χρωματουργοῦσαι εἰκόνισμα, πρὸς τεκνογονίαν αὔθις μετεσκευάζοντο. Θανῶν δέ, ἐν τῇ τῶν Παφλαγόνων χώρᾳ κατετέθη, ἰάσεις πολλὰς καὶ θαυματουργίας ἀποτελῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀκακίου τοῦ ἐν τῇ Κλίμακι.

Στίχ. Κακὸν φυγῶν πᾶν Ἀκάκιος ἐν βίῳ,

Καλοῖς ἀπείροις ἐντρυφᾷ λιπὼν βίον.

Οὗτος ἦν ἐν τινὶ τῆς Ἀσίας Μονῆ· καὶ νέαν ἔτι τὴν ἡλικίαν ἄγων, τὸν ἀσκητικὸν βίον μετήρχετο. Εἶχε δὲ ἐπιστατοῦντα αὐτῷ γέροντα ἀκόλαστον πάνυ καὶ ἡμελημένον. Καὶ τοιαῦτα δεινὰ παρ' αὐτοῦ ὑπέμενεν, οἷα τοῖς πολλοῖς ἴσως καὶ ἄπιστα εἶναι δοκοῦσι. Ποτὲ μὲν γὰρ εἶχε τὸν ὀφθαλμὸν μεμελανωμένον, ποτὲ δὲ τὸν τράχηλον, ποτὲ δὲ τὴν κεφαλὴν πεπληγμένην. Ἐπεὶ δέ, διαβιώσας μετὰ τοῦ ἀνηλεοῦς ἐκείνου γέροντος χρόνους ἐννέα, ἐπορεύθη πρὸς Κύριον, καὶ ἐτάφη μετὰ τῶν Πατέρων ἐν τῷ κοιμητηρίῳ, ἀφίκετο ὁ τούτου ἐπιστάτης πρὸς τινὰ γέροντα μέγαν τῶν αὐτόθι, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὁ ἀδελφὸς Ἀκάκιος ἐτελεύτησε. Τοῦ δὲ μὴ πεισθέντος, λέγει πρὸς αὐτὸν ἐκ δευτέρου· Ἐρχου καὶ ἴδε. Ἦλθον οὖν ἀμφοτέροι εἰς τὸ κοιμητήριον, καὶ ὡσπερ

ζῶντι ὁ τίμιος γέρων ἐφώνησε πρὸς τὸν τελευτήσαντα, καὶ φησιν· Ἀδελφὲ Ἀκάκιε, ἀπέθανες; Ὁ δὲ εὐγνώμων ὑπήκοος, καὶ μετὰ θάνατον ὑπακοὴν ἐπεδείκνυτο, καὶ φησι πρὸς τὸν μέγαν· Πῶς, Πάτερ ὄσιε, ἄνθρωπον ὑπακοῆς ἐργάτην ἀποθανεῖν δυνατόν; Τότε ὁ γέρων, ὁ πρὶν αὐτοῦ ἐπιστάτης, ἔμβοβος γενόμενος ἐπὶ τῷ θαύματι, ἐπὶ πρόσωπον σὺν δάκρυσιν ἔπεσε, καὶ πλησίον τοῦ μνήματος ἐκείνου κελλίον ποιήσας, ἐκεῖσε σωφρόνως τὸ λοιπὸν τοῦ βίου διήνυσε, λέγων ἀεὶ τοῖς Πατράσιν, ὅτι φόνον πεποίηκα.

Ὁ μὲν οὖν θεῖος Ἀκάκιος, ἐν τοιοῦτοις ἀγωνίσμασι τὴν μακαρίαν διανύσας ζωὴν, οὕτω μακαρίως τοῦ βίου μεθίσταται. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ σῶμα, τῆς φυσικῆς ἀνώτερον διαλύσεως θεῖα δύναμις τηρούμενον, εἰς πολλὰς ἐτῶν περιόδους σῶον καὶ ὀλόκληρον ἐφυλάττετο. Καὶ ποτε τῶν τὴν Μονὴν ταύτην οἰκούντων Μοναχῶν, ἐξεληθόντων εἰς τὸ ἀμήσασθαι, ἅτε τῆς ὥρας πρὸς τοῦτο καλοῦσης, καὶ δύο καταλειφθέντων ἐν τῇ Μονῇ, τοῦ μὲν ἀσθενοῦς, τοῦ δὲ πρὸς φυλακὴν τῆς Μονῆς, συνέβη ἀποθανεῖν τὸν ἀσθενῆ. Ὁ δὲ ἕτερος, μόνος ὢν, καὶ μὴ ἱκανῶν πρὸς τὴν τοῦ ἀδελφοῦ κηδεῖαν, τὸ τοῦ θαυμαστοῦ Ἀκακίου μνήμα ἀνοίξας, ἔθηκε τὸν τελευτήσαντα ἀδελφὸν μετὰ τοῦ Ἁγίου. Καὶ τῇ ἐπαύριον παραγενόμενος, εὕρισκει ὃν ἔθηκε μετὰ τοῦ Ἁγίου, ἔξω ἐρρίμμενον, εἴτα τίθησι πάλιν αὐτὸν ἐν τῷ μνήματι. Ὡς δὲ καὶ αὐθις τὸν αὐτὸν τρόπον εὔρεν αὐτὸν ἔξωθεν ἐρρίμμενον, ἐδικαιολογεῖτο μετὰ τοῦ Ἁγίου, λέγων πρὸς αὐτόν· Ἦκουσταί μοι, ἄγιε Ἀκάκιε, ὅτι σοί, ὡς οὐδενὶ ἐτέρῳ, ἡ ὑπακοὴ ἐσπουδάσθη, ἀλλὰ νῦν, ὡς ὀρᾶν ἔχω, ἀνήκοος ἐγένου καὶ ὑπερήφανος, ὡς καὶ τὸν ἀδελφὸν μὴ παραδέχεσθαι, ἀλλ' ἀπορρίπτειν αὐτόν· ἢ τοίνυν ἕασον αὐτὸν κεῖσθαι μετὰ σοῦ, ἢ, ἐὰν ἔτι τοῦτο ποιήσης, οὐκ ἀνέξομαί σου, ἀλλ' ἐκβαλῶ σε ἐκ τοῦ μνημείου. Θεῖς οὖν αὐτὸν πάλιν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἁγίου, ἀπῆλθε. Καὶ τῇ ἐπαύριον ἐλθὼν, τὸν μὲν παρ' αὐτοῦ τεθέντα ἀδελφὸν, εὔρε κείμενον ἐν τῷ τάφῳ, τὸν δὲ Ἅγιον οὐχ εὔρε. Καὶ νῦν ἐστὶν ἰδεῖν τὸν τάφον κενόν, τὴν ἐπωνυμίαν σώζοντα τοῦ Ἁγίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ Ἀναχωρητοῦ.

Στίχ. Ὁ Ἰάκωβος ἀναχωρήσας κόσμου,

Νῦν τὴν ὑπερκόσμιον οἶκεῖ πατρίδα.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰάκωβος, καταλαβὼν τὸ ὄρος, τὸ ὄν ἀπὸ τριάκοντα σταδίων τοῦ ἄστεως (τῆς πόλεως Κύρου) ἐνεκαρτέρει, οὐκ ἄντρον ἔχων, οὐ σκηνὴν, οὐ καλύβην, ὡς διὰ τῶν τοιούτων τὰς ἀνάγκας τῆς φύσεως ἀποκρούσασθαι. Καὶ ταῦτα λέγω, οὐ παρ' ἄλλου μαθὼν, ἀλλ' αὐτόπτης γενόμενος· κοιλιακὸν γὰρ νόσημα ἐπελθὼν αὐτῷ ποτε, μόλις ἔπεισεν ἀφιέναι τοὺς προσιόντας οἴκαδε πάλιν νοστήσαι· διδάσκων γὰρ ἦν αὐτοῦς τὸν περὶ εὐσεβείας λόγον. Ἀλλὰ καὶ ὑποχωρησάντων, ἕως ἐσπέρα κατέλαβεν, ἑαυτὸν ἐβασάνιζε, καίτοι τῆς φύσεως κατεπειγούσης. Οὗτος, ὡς ἔφημεν, τὸν οὐρανὸν ἔχων ὄροφον, πρὸς

ἅπαντα καρτερῶν ἦν, ὡς ἐν ἀλλοτριῷ ἀγωνιζόμενος σῶματι. Τὸ δὲ σῶμα σιδήροις κατησφαλίσατο ἐνδοθεν, φέρουσι περὶ τὸν τράχηλον δύο κύκλους, καὶ δύο σχήματα τοῦ γράμματος Χ ποιοῦσιν ἔμπροσθέν τε καὶ ὀπισθεν· εἰς δὲ τοὺς βραχίονας ἀνὰ ἓνα. Τροφή δὲ αὐτῷ πρὸς ἐσπέραν, φακὸς διάβροχος.

Ἐκ τούτων δὴ τῶν πόνων, τὰ τῆς θείας χάριτος ἐδρέψατο δῶρα. Ὅτι παιδίον ἀπονεκρωθέν, τοῦ πατρὸς ἀποδυρομένου, καὶ λέγοντος πρὸς τὸν Ἅγιον, «Οἶδα, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ὅτι δύνασαι, μόνον μὴ κατοκνήσης προσεύξασθαι», ἰδὼν ὁ Ἅγιος, καὶ τοῖς δάκρυσιν τοῦ Πατρὸς ἐπικαμφθείς, τὸ γόνυ κλίνας καὶ τὸν Θεὸν ἐπικαλεσάμενος, τὸν παῖδα ἀνέστησε καὶ παρέδωκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ ὑγιῆ. Πολλὰ μὲν οὖν τὰ τοῦ Αγίου ἀνδραγαθήματα, ἀλλὰ διὰ τὸ πλῆθος τὰ πολλὰ παραλείψαντες, ἐνὸς ἐπιμνησθῶμεν.

Οὗτος, πολλὰ πειρασθεὶς ὑπὸ τῶν δαιμόνων, εὐχῆ καὶ μόνη τούτους ἀπεκρούσατο. Ἀπεκόμιζε δὲ τις τὸ ὕδωρ αὐτῷ μήκοθεν δις τῆς ἐβδομάδος· καὶ σχηματίσας ὁ διάβολος ἑαυτὸν εἰς τὸ τοῦ Αγίου ὁμοίωμα, ὑπήντα κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ τὸν διακονητὴν, καὶ λαμβάνων τὸ ὕδωρ, ἀπέστειλεν αὐτὸν οἴκαδε. Τοῦτο ποιῶν, ἔσπευδεν ἐξ ἀνυδρίας ἀπάγξαι τὸν Ἅγιον. Ποτὲ δὲ καὶ παρὰ καιρὸν ἐλθὼν ὁ διακονητής, διέλαθε τὸν κακὸν συμμεριστήν· καὶ λέγει ὁ Γέρων, ἰδὼν τὸν τὸ ὕδωρ διακομιζόμενον ἄνθρωπον· Τί τοῦτο τέκνον; πολὺς καιρὸς διήλθεν, ἐξ ὅτου ὕδωρ οὐ διεκόμισας, καὶ εἰς ἀγανάκτησιν οὐ μικρὰν ἤλθομεν ἐξ ἀνυδρίας. Ὁ δέ, Αἰείποτε Πάτερ, φησί, κατὰ τὴν ὠρισμένην ὥραν καὶ ἡμέραν ἀποκομίζω τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ συναντῶν μοί ποτε μὲν εἰς τὸν δε τὸν τόπον, ποτὲ δὲ εἰς τὸν δε, οὐ συνεχῶρεις μοι ἐλθεῖν ὧδε. Ὁ δὲ Ἅγιος πρὸς αὐτόν· Ἀπὸ τοῦ νῦν, κἂν μυριάκις με ἴδης συναντῶντά σοι, καὶ κωλύοντά σε, ἢ ἐπιτιμῶντά σοι, τέκνον, μὴ μοι δὸς τὸ σκεῦος, ἕως εἰς τοῦτον ἀφίκη τὸν τόπον. Οὕτω καλῶς ἠγωνίσαστο, καὶ μέγας θαυματουργὸς γενόμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον εὐφραίνόμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε.

Στίχ. Οἱ Λακεδαίμων, οὐδαμῶς Δαίμων λάκοι·

Σοβεῖ γὰρ αὐτὸν τοῖς τεραστίοις Νίκων.

Οὗτος ἐκ τῆς τῶν Ἀρμενίων ὠρμητο χώρας, Μεγιστάνου τινὸς υἱὸς ὑπάρχων. Τῆς θείας οὖν φωνῆς ἀκούσας τῆς λεγούσης· Πᾶς ὃς ἀφῆκε πατέρα, ἢ μητέρα, καὶ τὰ ἐξῆς· καταλιπὼν πάντα, παραγίνεται ἐν τινι μοναστηρίῳ, ἐν ᾧ πᾶσαν καὶ παντοίαν ἀσκησιν ἐπεδείξατο, καὶ πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ τῆ ἄκρα σκληραγωγίᾳ ὑπερέβη. Ἐπεὶ δὲ εἰς γνῶσιν ἤλθε τῷ ἑαυτοῦ πατρὶ, ἀνηρευνῶντο παρ' αὐτοῦ τὰ τῶν μοναστῶν καταγῶγια. Αὐτὸς δὲ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν, περιήρχετο πᾶσαν Ἐφᾶν, τό, Μετανοεῖτε, βοῶν. Ἐντεῦθεν καὶ τὴν ἐπίκλησιν ἔσχε τοῦ Μετανοεῖτε. Περιελθὼν δὲ καὶ τὴν τῶν Κρητῶν νῆσον, καὶ τὴν τοῦ

Πέλοπος, καὶ πάσας πόλεις καὶ χώρας περινοστησάμενος, ὕστερον παρεγένετο ἐν πόλει Λακῶνων. Ἐν ἧ παντοῖα θαύματα ἐνδειξάμενος, ναὸν ἀνεστήλωσε Χριστῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν. Ἐν ᾧ μονάσας μέχρι τέλους, ἀπῆλθε πρὸς ὃν ἐπόθει, τὸν στέφανον τῆς ἀσκήσεως εἰληφῶς παρ' αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σίλου, Ἐπισκόπου τῆς Περσίδος.

Στίχ. Τῆς γῆς ἀποστάς γηίνων θ' ὁμοῦ, Πάτερ,

Νῦν ἐγκατοικεῖς οὐρανῷ, μάκαρ Σίλε.

Ἀνάμνησις τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἐν τῷ Κυπαρίσῳ.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ ἐν Χίῳ ἀθλήσας κατὰ τὸ 1807, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Γεώργιος οὗτος Χριστοῦ Μάρτυς νέος,

Σὺν τῷ παλαιῷ τάττεται ἀθληδρομήσας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ὁ καρτερικώτατος, καὶ στερρόδς Ἀλύπιος, χρόνοις ἐπὶ πλείοσι, κρύει πιεζόμενος, τοῦ Πνεύματος τῆ θάλψει, ἐθάλπτο παραδόξως.

Ὕψος πρὸς οὐράνιον, ἔχων τὸ πολίτευμα, σώματος ἠλόγησας, ὡς φθείρεσθαι μέλλοντος, καὶ τούτου σηπομένου, οὐκ ἐφρόντισας τοῖς πόνοις.

Πᾶσαν ἠδυσπάθειαν, Πάτερ ἀρνησάμενος, τῷ κρύει καὶ καύσωνι, παλαίων ἐνήθησας, αἴθριος ἀναμέλπων. Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀπεριόριστος, σάρκα ἀνελάβετο, ἔννουν τε καὶ ἔμψυχον, ἐκ σοῦ Ζειπάρθενε, τοῦ σῶσαι τοὺς βοῶντας. Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ὡς ἐν ἄρματι Πάτερ, ἀρετῶν τετρακτύι σὺ ἐποχοῦμενος, ἀνέδραμες εἰς ὕψος, Ἥλιας ὡς περ ἄλλος, μελωδῶν τῷ Σωτῆρί σου. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ζηλωτῆς ὡς περ ἄλλος, τοῖς ποθοῦσί σε Πάτερ τὸ ῥάκος ἔλιπες, ἐν ᾧ σου τὸ σαρκίον, ἐκτρύχων καὶ πιέζων, τὴν ψυχὴν διανέπαυες· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Σοφίας ἔμπλησον πάντας, καὶ δυνάμεως θείας ἢ ἐνυπόστατος, Σοφία τοῦ Ὑψίστου, διὰ τῆς Θεοτόκου, τοὺς ἐν πίστει σοι ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου.

Ἦδῆ ἡ'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Νέος Σαμουήλ, προθεωρῶν τὸ μέλλον, νοὸς καθαρότητι, ὠφθης Ἀλύπιε, πᾶσι προλέγων, ὡς ἔνθεος Προφήτης, τὰ ὑπὸ Κυρίου, δηλούμενά σοι Πάτερ.

Ὁ φωτοειδής, τῆς Ἐκκλησίας στυλός, ὁ πύργος ὁ ἄσειστος, τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, πάντων ἀνθρώπων, Θεῷ πεπιστευκότων, ὁ Χριστοῦ θεράπων, Ἀλύπιος τιμάσθω.

Ὑπνωσας καλῶς, ὕπνον δικαίοις Πάτερ, πᾶσιν ὀφειλόμενον, κοιμήσας πρότερον, πάθη ποικίλα, ἐντεύξεσιν ἀγρύπνοις· ὄθεν σὲ προστάτην, ἀγρυπνον νῦν πλουτοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Σοῦ ὁ τοκετός, τὴν τικτομένην βλάβην, κακίᾳ τοῦ ὄφεως, νῦν ἀπεστείρωσε, μόνη κατάρας, ἀναίρεσις Παρθένε· ὄθεν σὲ τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Τὸ καθαρὸν καὶ ἄσπιλον, τῆς ψυχῆς περιβόλαιον, τὸ καρτερικόν, καὶ ἀπαθὲς σαρκίον σου, ὡς θεῖον θησαύρισμα, ἢ Λακεδαίμων φέρουσα, καὶ σωματικῶν, καὶ ψυχικῶν ἀλγημάτων, τὴν ῥῶσιν ἐξαιτεῖται, μελωδοῦσα συμφώνως· Λαὸς ὑπερψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν ἰαμάτων χάριτας, ἢ σορὸς ἀναβλύζουσα, πᾶσαν νοσημάτων, καὶ παθῶν ἐπήρειαν, παντοίαν τε κάκωσιν, καὶ μαλακίαν ἄπασαν, πάντων θεραπεύει, τῶν πιστῶς μελωδούντων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑπὲρ ἡμῶν ἰλέωσαι, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, τῶν καταφευγόντων, τῆ σῆ σκέπη Ὅσιε, ὡς νίκης ἐπώνυμος, καὶ Θεῷ παριστάμενος, πάσης λυτρωθῆναι, τῶν ἐχθρῶν κακουργίας, δαιμόνων ἐπηρείας, καὶ ἀνάγκης καὶ νόσου, τοὺς πίστει σε ὕμνοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ἐξειπεῖν οὐ δύναται, τὸ φρικτὸν τῆς λοχείας σου, πῶς καὶ παρθενεύεις, μετὰ τόκον ἄχραντε· ὡς μόνος ἐπίσταται, ὁ τῶν ἀπάντων Κύριος, ὃν ἰλεουμένη, μὴ ἐλλίπης Παρθένε, σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει, τῷ Υἱῷ σου βοῶντας· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-

» νος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει

» δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, Τὸν Δη-

» μιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλο-

» γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς

» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου.

Ῥδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Τερὸς ὁ βίος σου, ἐκ σπαργάνων, ὤφθη τῷ Θεῷ, λαμπόμενος ἀρετῶν, μάκαρ τῷ φωτί· τίμιος ὁ θάνατος, ἐναντίον γέγονε Χριστοῦ, Πάτερ Ἀλύπιε, μοναζόντων ἀκροθίνιον.

Ὡς φωστήρ ὑπέρλαμπρος, καταυγάζεις, ἅπασαν τὴν γῆν, ἐλαύνων τὴν πονηράν, νύκτα τῶν παθῶν, καὶ λύων σκοτόμαιναν, τῶν δαιμόνων, καὶ φωταγωγῶν, θεΐαις λαμπρότησιν, ἰαμάτων πάντας Ὅσιε.

Στάσιν ἐπὶ κίονος, ἐποιήσω, ἔτεσι σοφέ, πεντήκοντα πρὸς τρισίν, οἷα Ἀθλητῆς, ἀθλῶν προθυμότατα, καὶ τῷ κρύει καὶ τῷ παγετῷ, Πάτερ καὶ καύσωνι, ἀνενδότως πιεζόμενος.

Ἡ ἀγία μνήμη σου, τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ἡμᾶς, καθαγιαίνει σοφέ, ταύτην ἱερῶς, τελοῦντας καὶ πίστει σε, ἀνυμνοῦντας, Πάτερ ἐν αὐτῇ, ὡς ἀντιλήπτορα, καὶ προστάτην τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Φωτισμόν μοι δώρησαι, τῷ ἐν σκότει ὄντι τῶν παθῶν, καὶ ῥῦσαί με πονηρῶν, ἔργων καὶ φλογός, ἐναποκειμένης μοι, τῷ ἀθλίῳ, καὶ ἁμαρτωλῷ, Ἄχραντε Δέσποινα, προστασία τῶν ὑμνούντων σε.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἀμέσως ἀπολαύων Πάτερ ζωῆς, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσω πρὸς δύναμιν, ἐπὶ τῆς γῆς, βίῳ διαπρέψας ἀγγελικῷ, καὶ μεταβάς μακάριε, Νίκων πρὸς αὐλοὺς διαμονάς, σωθῆναι θεοφόρε, δυσώπει τοὺς ἐν πίστει, ἐν τῷ ναῷ σου προσεδρεύοντας.

Ἀγάλλῃ σὺν Ἀγγέλοις ἐν οὐρανῷ, τῷ τῶν ὄλων Θεῷ παριστάμενος, καὶ ἐπὶ γῆς, βρύει σου ἡ θήκη τὰς δωρεάς· ἐν ἧ̄ σεπτῶς κατάκειται, σῶμά σου τὸ ἅγιον καὶ σεπτόν, τοῖς πόθῳ προσιοῦσι, καὶ φόβῳ ἀπτομένοις, Νίκων παμμάκαρ τῶν λειψάνων σου.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ τῆς παρθενίας τὸ καθαρὸν, ἐτηρήθη Μαρία πανύμνητε· σὺ γὰρ Θεόν, μόνη συλλαβοῦσα ἄνευ σπορᾶς, σεσαρκωμένον τέτοκας, μείνασα Παρθένος παναληθής· διό σε Θεοτόκον, κυρίως ἀνυμνοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν καὶ δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-
 » γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σω-
 » ματικῶς· καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα
 » τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
 » πων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῦ Ἁγίου Ἀλυπίου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀγῶνας ὑπὲρ ἀνθρώπων, μετήλθες Πάτερ ὅσιε, τῇ τοῦ Χριστοῦ δυναστείᾳ· πεντήκοντα πρὸς τρισὶ γάρ, ἔτεσιν ἐπὶ κίονος, ἔστης σοφὲ Ἀλύπιε, πάντοθεν πιεζόμενος, καὶ νῦν τὸ ἔσχατον μάκαρ, τῶν ἀγαθῶν πάντων εὗρες.

Τοῦ Ἁγίου Νίκωνος. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ἡ θήκη ἔνθα σου κεῖται, τὸ εὐκλεέστατον σῶμα, χάριτας βλύζει τοῖς πᾶσι, τῶν ἰαμάτων δαψιλῶς, τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει, Νίκων ἀεὶ θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων πᾶσαι, καὶ Ἀρχαγγέλων χορεῖαι, ἀνευφημοῦσί σε Κόρη, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, καὶ τῶν βροτῶν ἅπαν γένος, δοξολογοῦμέν σε πόθῳ.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ' τοῦ ἁγίου Νίκωνος, δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν ἐφετιῶν ἀπολαύων, ἀμέσως Ὅσιε, τῶν ἐπὶ γῆς φωτίζεις, πάντων τὰς διανοίας, ἐν πίστει ἐκτελούντων, μνήμην τὴν σὴν, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν, καὶ τῷ ναῶ σου τῷ θείῳ πανευσεβῶς, ἀθροισθέντων παμμακάριστε.

Σὺ τοῦ Προδρόμου τὸν ζῆλον ἐκμιμησάμενος, Μετανοεῖτε πᾶσιν, ἀνεβόας παμμάκαρ, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· ἡ γὰρ Χριστοῦ, βασιλεία ἐφέστηκεν· ὃν ἐκδυσώπει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει δοξαζόντων σε.

Ἐκ τῆς Ἐώας εἰς Δύσιν, Πάτερ διέδραμες, καὶ μετανοίας πάντας, κατεπύρσευσας λόγοις· ὡς ἄλλον Μωυσῆν δέ, πόλις ἡ σὴ, Λακεδαίμων ἐγνώρισε· τὴν γὰρ παθῶν ἀποτέμνεις Αἴγυπτον νῦν, μετανοίας τοῖς διδάγμασιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε Πάτερ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὔρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας· τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνην, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνην, ἢ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἡ πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνῶδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος

Τακώβου τοῦ Πέρσου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Κόσμου, τὰ τερπνὰ καταλιπὼν, γένους περιφάνειαν πλοῦτον, καὶ ὠραιότητα, πᾶσάν τε τὴν αἴσθησιν, ἀπαρνησάμενος, καὶ τὸ σῶμα τεμνόμενος, παθῶν ἐκμιμήσει, χαίρων ἠκολούθησας, Χριστῷ Ἰάκωβε· ὡς οὖν, κοινωνὸς παθημάτων, δόξης ἐχρημάτισας ὄντως, καὶ τῆς βασιλείας νῦν συμμέτοχος.

Μέλη, θεριζόμενος σαρκός, καὶ τὰς ἀφορήτους ὀδύνας, τῶν αἰκισμῶν καρτερῶν, Μάρτυς ἀξιόγαστε, Χριστοῦ Ἰάκωβε, καὶ τυράννων ὠμότητα, πατήσας ἀνδρείως, νίκης τὸν πολῦτιμον, στέφανον εἴληφας· ᾧ νῦν ἐγκοσμούμενος μάκαρ, θείῳ τοῦ Δεσπότη σου θρόνῳ, μετὰ τῶν συνάθλων σου παρίστασαι.

Ἐχων, παρρησίαν πρὸς Χριστόν, πάντων τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν σὴν σεπτὴν ἑορτήν, Μάρτυς παναοίδιμε, θερμῶς προΐστασο, τῶν κινδύνων ῥυόμενος, παθῶν ἀπαλλάττων, πάσης περιστάσεως, δεινῶν λυτρούμενος, νέμων καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, θείαις σου ἐντεύξεσιν ὅπως, τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς σου δοξάζωμεν.

Δόξα. Ἦχος β'. Τοῦ Στουδίτου.

Καρτερῶν ἐν ἀθλήσει, Μάρτυς Ἰάκωβε, τὸ σῶμά σου παρέδωκας διὰ Χριστόν τὸν Θεόν· καὶ μελιζόμενος χεῖρας καὶ μηρούς, καὶ βραχίονας καὶ κνήμας καὶ τοὺς δακτύλους, καὶ τελευταῖον τὴν κάραν σου, ἀνίπτασαι ἐν οὐρανοῖς, συμβασιλεύειν τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός. Διὸ Ἀθλούντων κράτιστε, μὴ διαλίπης ἰκετεύων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Μόνη, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἀστενοχωρήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ἄνθρωπον γενόμενον δι' ἀγαθότητα, Παναγία Θεόνυμφε. Διὸ δυσωπῶ σε, τῶν στενοχωρούντων με παθῶν ἀπάλλαξον, ὅπως τὴν στενὴν καὶ εὐθεΐαν, τρίβον διοδεύσας προφθάσω, τὴν ἐπὶ ζωὴν Παρθένε φέρουσαν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἐβλεψε τὸν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνῶσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστὲ τὴν τεκοῦσάν σε; τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; Ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν ἀγαθότητα φιλόανθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ἐθαυμαστώθης Ἰάκωβε, ἐν ταῖς βασάνοις πάσαις μακροθυμήσας· τῶν γὰρ δακτύλων καὶ τῶν χειρῶν, καὶ βραχιόνων ἐκκοπέντων σου, ὁμοίως καὶ ποδῶν καὶ κνημίδων σου, μέχρι μηρῶν ἐκαρτέρησας· λοιπὸν εὐχομένου σου, καὶ τὴν σεπτὴν σου κάραν ἀπέτεμον, Μάρτυς πολυάθλε, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ Χριστοῦ δεόμενος, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ καλλονὴ Ἰακώβ, ἣν ἐξελέξατο Θεός, ἣν ἠγάπησεν· ἡ θύρα τῶν σωζομένων· ἡ φλογοφόρος λαβίς· τῆς ἀρᾶς ἡ λύσις παντευλόγητε· γαστήρ θεοχώρητε· πεπτωκότων ἀνόρθωσις· ἀγιωτέρα, Χερουβὶμ καὶ τῆς κτίσεως, ὑπερέχουσα· δυσθεώρητον ὄραμα· ἄκουσμα τὸ καινότατον· ἀνέκφραστον λάλημα· ἄρμα τοῦ Λόγου νεφέλη, ἐξ ἧς ἀνέτειλεν ἡλῖος, Χριστὸς καταυγάζων, τοὺς ἐν σκότει καὶ παρέχων, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα τὸν ἐαυτῆς ἡ ἀμνάς, ποτὲ ὀρώσα, πρὸς σφαγὴν ἐπειγόμενον, προθύμως κατηκολούθει, ταῦτα βοῶσα αὐτῷ· Ποῦ πορεύῃ Τέκνον μου γλυκύτατον; Χριστὲ τίνος χάριν, τὸν δρόμον τοῦτον πεποίησαι; μή τι γε γάμος, ἐν Κανῶ πάλιν ἕτερος, οἶνον ὅπου πρὶν, ἐξ ὑδάτων τετέλεκας; Δός μοι λόγον τῇ δούλῃ σου, Υἱέ μου παμφίλτατε· μὴ με παράδῃς οἰκτίρμον, σιγῶν ἐμὲ τὴν τεκοῦσάν σε, Θεὲ ὑπὲρ λόγον, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὁ Μάρτυς Ἰάκωβος, ὁ τῆς Περσίδος βλαστός, τὸν δόλιον δράκοντα, τοῖς τῶν αἱμάτων κρουνοῖς, ἀθλήσας ἀπέπνιξε· πίστει γὰρ ἀληθείας, μεληδὸν τετμημένος, ὦφθη τροπαιοφόρος, τοῦ Σωτῆρος ὀπλίτης, πρεσβεύων ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν καὶ τὸν Ν' ψαλμὸν λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὔ ἢ Ἁκροστιχίς· Τὸν Πέρσην Ἰάκωβον ἐν ᾧσμασι Μάρτυρα μέλπω. Ποίημα Θεοφάνους.

Ἐδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ, βήματι νῦν παριστάμενος, στεφανηφόρος ἔνδοξε, Μάρτυς Ἰάκωβε, φωτοφόρον μοι αἶγλην, καὶ χάριν οὐρανόθεν, δίδου πρεσβεΐαις σου.

Ὁρθρος ἡμῖν, ἔλαμψας ὡσπερ πολύφωτος, Ἀνατολῆς ὀρμώμενος, καὶ κατελάμπρυνας, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, λαμπρότητι τῶν ἄθλων, μάκαρ Ἰάκωβε.

Νεανικὴν, ἔνστασιν ἐπιδειξάμενος, ὡς νικητῆς ἠξίωσαι, τῆς ἀναρρήσεως, καὶ τελείων ἐπάθλων, καὶ δόξης αἰωνίου, Μάρτυς Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον.

Προφητικάι, σάλπιγγες σὲ προηγόρευσαν, τὸ ἐπὶ σοὶ Μυστήριον, μυσταγωγούμεναι, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ πόρρωθεν ὀρῶσαι, τὰ σὰ θαυμάσια.

Ῥδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Ἐγένου ἐκλεκτὴ Χριστοῦ ὡς ἄμπελος, δρεπάνη βασάνων καθαιρουμένη, καὶ πολὺν τὸν καρπὸν φέρουσα, τοῖς ληνοῖς τοῦ Σωτῆρος προσαγόμενον.

Ῥεόντων τὸ φθαρτὸν καὶ εὐδιάλυτον, παρεΐδες ἐμφρόνως στεφανηφόρε· ὡς ἀγχίνους δὲ προέκρινας, τῶν ἀεὶ προσμενόντων τὸ ἀσάλευτον.

Στεφάνους σοὶ λαμπροὺς κατατεμνόμενον, τὸ σῶμα ὠμότητι τῶν τυράννων, προεξένησεν Ἰάκωβε, καὶ τρυφῆς Παραδείσου τὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ἥλέηται σαφῶς διὰ τοῦ τόκου σου, τοῦ Θεοῦ Παρθένε ἡ ἀνθρωπότης, ἐνωθεῖσα καθ' ὑπόστασιν, τῷ Δεσπότῃ τῶν ὄλων Θεοσύμφευτε.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας

» τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς

» τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκ Περσίδος ἀστέρα νεοφανῆ, ὁ Χριστὸς ἀνατείλας τοῖς ἐπὶ γῆς, τὸν θεῖον Ἰάκωβον, καὶ ἀοίδιμον Μάρτυρα, δι' αὐτοῦ τὸν ζόφον, τῆς πλάνης ἀπήλασε, καὶ τοῖς πιστοῖς τὴν χάριν, τοῦ Πνεύματος ἔλαμψεν· ὁθεν οἱ τὴν μνήμην, τὴν αὐτοῦ ἐκτελοῦντες, πιστῶς ἐορτάσωμεν, καὶ βοήσωμεν λέγοντες· Ἀθλοφόρε πολυάθλε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν

πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, ἀπὸ βρέφους μολύννας ὁ μιαρὸς, καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν, ἑμαυτὸν κατερόρυψα· καὶ οὐκ ἔχω τί πράξαι, οὐδὲ καταφύγιον, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην ἐλπίδα, πλὴν σου Κόρη ἐπίσταμαι. Φεῦ μοι τῷ ἀχρείῳ! Διὰ τοῦτο ἰκέτης, πρὸς σὲ τὴν Πανάχραντον, νῦν προστρέχω καὶ δέομαι, ὁμολογῶν σοι τὸ Ἥμαρτον. Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· εἰς σὲ γὰρ πᾶσαν ἐλπίδα, ἀνέθηκα Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα σὲ ἐν Σταυρῷ, ἀδίκως κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ἐβόα σοι· Ὁ μὲν κόσμος εὐφραίνεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεεῖ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἥ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νενευρωμένος ἔνδοξε, τῇ ἐκ Θεοῦ δοθείσῃ πανοπλίᾳ, πυρσολατρῶν πᾶσαν, πλάνην κατέφλεξας.

Τλασμὸν ἡμῖν αἵτησαι, τοῖς τὴν σεπτὴν σου μνήμην ἐκτελοῦσι, παρρησίαν ἔχων, Μάρτυς Τάκωβε.

Ἀπορρέοντος αἵματος, οἱ ὄχετοὶ τῶν σῶν μελῶν

τρισμακάρ, τὴν τῆς πλάνης φλόγα, πᾶσαν κατέσβεσαν.

Θεοτοκίον.

Κυβέρνησόν μου Πάναγνε, τοὺς λογισμοὺς πρὸς εὐδίων λιμένα, τῆς σῆς ἀπαθείας, καὶ καθαρότητος.

ᾠδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ὡσπερ τις γῆ ἀγαθὴ, καὶ καρποφόρος ἀληθῶς γέγονας, τῷ τῶν πικρῶν, βασάνων ἀρότρῳ, τεμνόμενος σοφέ, πολύχουν τῷ Κτίστη, προσφέρων γεώργιον.

Βέλη πανάριστε, πεπυρωμένα τοῦ ἐχθροῦ ἔσβεσας, λύθρῳ τῶν σῶν, κοπέντων τρισμακάρ, σώματος μελῶν· ἐλπίδι γὰρ ὤφθης, καὶ πίστει φραξάμενος.

Ὀλοκαρπούμενος, ὡς ἱερεῖον τῷ Χριστῷ πάνσοφε, τῶν σῶν μελῶν, δεινῶς κοπτομένων, κατάλληλον ῥῆδῆν, καὶ πρόσφορον ὕμνον, ἐκάστῳ προσέφερες.

Νέμοις καθάρσιον, τῶν τῆς ψυχῆς μου μολυσμῶν ἔνδοξε, Μάρτυς Χριστοῦ, τὰς σὰς ἀλγηδόνας, ἀντίλυτρον διδούς, καὶ τοὺς τῶν αἱμάτων, κρουνοὺς σου πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ἐπαληθεύουσαν, τῷ σεβασμίῳ καὶ φρικτῷ τόκῳ σου, καὶ τὴν φωνὴν, καρδίᾳ, καὶ γλώσση, προσάπτοντες τρανῶς, σὲ νῦν Θεοτόκον, ἀγνὴν ὀνομάζομεν.

Ῥῥῆ σι'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Νουθεσίαν ἐμφρόνως δεξάμενος, τῶν οἰκειοτάτων σου, χαίρων ἐχώρησας, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἔνδοξε, καὶ στεφάνους τῆς νίκης ἀπείληφας.

Ἀλλοτρίῳ καθάπερ ἐν σώματι, πάσχων ἐκαρτέρησας, Μάρτυς Τάκωβε, καὶ μεληδὸν κοπτόμενος, τῷ Δεσπότη τὸν ὕμνον ἀνέπεμπες.

Σωτηρίου προδήλως ἱμάτιον, καὶ τῆς εὐφροσύνης, χιτῶνα δι' αἵματος, τοῦ σοῦ βαφέντα πάνσοφε, νικηφόρος ὡς Μάρτυς ἐνδέδυσαι.

Μαρτυρίου τὸν δίαυλον ἤνυσας· ὄθεν ἱερόνικον, στέφανον εἴληφας, καὶ νῦν Μαρτύρων τάγμασι, συγχορεύεις Τάκωβε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωνίζεις, Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-

» βυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Πεισθεῖς τῇ καλῇ, συζύγῳ καρτερόψυχε, καὶ τὸ φοβερόν, κριτήριον φοβούμενος, τῶν Περσῶν τὸ φρόνημα, καὶ τὸν φόβον Τάκωβε, κατέπτυσας, καὶ ἀνεδείχθης Μάρτυς θαυμαστός, τὸ σῶμα ὡς κλῆμα τεμνόμενος.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπὸ ψυχῆς στενάξωμεν πάντες, δάκρυα ἐκχέοντες, καθορῶντες πικρῶς τὸν Μάρτυρα μελιζόμενον· δίκην κυνῶν γὰρ ὠρυομένων συνελθόντες οἱ δήμιοι, τὰ μέλη κατετίτρωσκον τοῦ θαυμαστοῦ καὶ γενναίου ἐν Μάρτυσι Μάρτυρος. Τίς οὖν ὑπάρχει; εἰ δοκεῖ, μικρὸν ὑπομείνατε, καὶ λέξω πάντα μετὰ σπουδῆς, πῶς αὐθημερὸν θάνατον δέδωκε, τὸ σῶμα ὡς κλῆμα τεμνόμενος.

Συναξάριον

Τῆ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Τακώβου τοῦ Πέρσου.

Στίχ. Τμηθεὶς μεληδόν, καὶ σφαγὴν Πέρσης φέρων,

«Ψυχὴ σεσώσθω, φροῦδὰ μοι μέλη» λέγει.

Εἰκάδι Πέρσης ἐβδομάτη σφάγη ἐκμελειῖσθεῖς.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου τῶν βασιλέων, χριστιανὸς ὦν ἐκ προγόνων, οἰκῶν ἐν Βηθλαβᾶ τῆ πόλει, ἐν χώρᾳ τῶν Ἑλουζησίων, γένους ἐντίμου καὶ περιφανοῦς, καὶ πάνυ παρὰ τοῦ βασιλέως Τσδιγέρδου τιμώμενος. Διὰ δὲ τοῦτο, τῷ παρὰ τοῦ βασιλέως σφόδρα φιλεῖσθαι Περσῶν, ἀπέστη τῆς τῶν χριστιανῶν πίστεως καὶ συνεφειλκύσθη τῷ βασιλεῖ πρὸς τὴν ἀπώλειαν, ἀπαρνησάμενος τὸν Χριστόν. Ἐπεὶ δὲ ἡ τε μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ γαμετὴ ἠλλοτριώσαν ἑαυτὰς τῆς κοινωνίας αὐτοῦ, καθότι τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης τὴν τοῦ βασιλέως προετιμήσατο καί, διὰ πρόσκαιρον δόξαν, αἰωνίαν αἰσχύνην ἠλλάξατο καὶ κατάκρισιν, καὶ τοῦτο αὐτῷ διὰ γραμμάτων ἐμήνυσαν, πληγείς τὴν ψυχὴν, ἀπέστη τῆς ματαίας τοῦ βασιλέως θρησκείας καὶ ἀπεκλαίετο ἐφ' οἷς ἐξήμαρτεν, ἀποστὰς ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοι τοῦτο καθίσταται εἰς ἐξέτασιν, τοῦ βασιλέως λίαν ἐν τούτῳ χαλεπήναντος. Ὅθεν τὸν πικρὸν ὑπέστη θάνατον, κατὰ μίαν ἐκάστην τοῦ σώματος ἁρμονίαν κατατμηθεὶς, τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν καὶ βραχιόνων, ὡς περιλειφθῆναι μόνον αὐτῷ μετὰ τῆς κοιλίας τὴν κεφαλὴν· εἶθ' οὕτω καὶ ταύτην μαχαίρᾳ ἀφαιρεθῆναι.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρᾳ ὁ ὁσιος Πινούφριος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Πινούφριος ἀρετῶν πολλαῖς χροαῖς,

Ἐν οὐρανοῖς ἔλαμψεν ὡς ἴρις νέα.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ναθαναὴλ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. «Ἀφεῖσα κόσμον, πρὸς Θεόν, ψυχὴ, τρέχε»,

Ναθαναὴλ ἔκραζε, μέλλων ἐκπνεεῖν.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυση.

Στερόροτι νοῦ, καρτερία τε ψυχῆσ κατατεμνόμενοσ, Μάρτυσ τὸ σῶμα ἀπερίτρεπτοσ, καὶ ἀρόραγῆσ διετέλεσασ, πίσει στηριζόμενοσ θεία, καὶ κραυγάζων Τάκωβε· Εὐλογητὸσ εἶ ὁ Θεόσ, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τθύνασ τοῦσ σουσ, λογιμοῦσ πρὸσ τὸν σκοπὸν τῆσ ἄνω κλήσεωσ, καὶ ταῖσ βασάνοισ καταντλούμενοσ, οὐ κατεκλύσθησ, ἀλλ' ἔφερεσ, ῥῶον τὰσ πληγὰσ τῶν ἀνόμων, καὶ τεμνόμενοσ ἔψαλλεσ· Εὐλογητὸσ εἶ ὁ Θεόσ, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μακάριοσ εἶ, καὶ καλῶσ σοι ἔσει νῦν μακαριώτατε, νενικητότι τὴν ἀτίθασσον, τοῦ πονηροῦ ἀγριότιτα, καὶ τὴν τοῦ τυράννου μανίαν, καὶ προθύμωσ κραυγάζοντι· Εὐλογητὸσ εἶ ὁ Θεόσ, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αδύτου φωτόσ, καὶ λαμπάδοσ θεϊκῆσ καὶ ἀπαυγάσματοσ, ὄφθησ λυχνία χρυσαυγίζουσα, καὶ κόσμον ὄλον αὐγάζουσα, αἶγλη τῆσ σεπτῆσ παρθενίασ, καὶ τοῦσ ψάλλοντασ σώζουσα· Εὐλογημένη ἡ Θεόν, σαρκὶ κυήσασα.

Ωδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρόσ.

Ῥώμη Θεοῦ κραταιωθείσ, πονηρῶν τὰσ συστροφὰσ καὶ παρατάξεισ, διεσκέδασασ μάκαρ, καὶ κατὰ κράτοσ ἐλών, τῆσ νίκησ τὸν στέφανον εἶληφασ, κράζων· Εὐλογεῖτε, Χριστὸν εἰσ τοῦσ αἰῶνασ.

Τὰσ ἀφαιρέσεισ τῶν μελῶν, ὡσ προσθήκασ ἀγαθῶν Μάρτυσ ἐώρασ, οὐ τοῦσ νῦν βλέπων πόνουσ, ἀλλὰ τὸ μέλλον σκοπῶν, Μαρτύρων ὠραῖον στεφάνωμα, παρὰ τοῦ δικαίου, Κριτοῦ ἠύτρεπισμένον.

Ἵπομονὴν ὑπερφυῆ, κεκτημένος ἀσφαλήσ καθάπερ πύργοσ, διετέλεσασ μάκαρ, τῶν δυσμενῶν τὰσ ὀρμάσ, ἀτρόμωσ καὶ βέλη δεχόμενοσ, κράζων· Εὐλογεῖτε, Χριστὸν εἰσ τοῦσ αἰῶνασ.

Ῥώμη πολλῆ σοι προσβαλῶν, ὁ ἀρχέκακοσ ἐχθρόσ καὶ ψυχοφθόροσ, καὶ τυράννουσ ἐγείρασ, καταβαλεῖν τῆσ ψυχῆσ, τὸν τόνον οὐκ ἴσχυσεν ἐνδοξε· τὴν γὰρ παντευχίαν, Χριστοῦ περιεβάλου.

Θεοτοκίον.

Αθανασίασ διαυγῆ, ἐπιστάμεθα πηγὴν σε Θεοτόκε, ὡσ τεκοῦσαν τὸν Λόγον, τοῦ ἀθανάτου Πατρόσ, τὸν πάντα θανάτου λυτρούμενον, τοῦσ ὑπερψοῦντασ, αὐτὸν εἰσ τοῦσ αἰῶνασ.

Ὁ Εἰρμόσ.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρόσ, τῶν Ἑβραίων τοῖσ Παισι

» συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰσ δρόσον, μεταβα-

» λόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερ-
 » υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδη θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Μετὰ Μαρτύρων ὡς Μάρτυς, συγχορεύων τρισμάκαρ, καὶ θρόνῳ
 παριστάμενος Χριστοῦ, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου, καὶ τὴν σὴν
 φωτοφόρον τιμῶντας εὐφροσύνῳς ἐορτήν, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, ταῖς
 σαῖς πρεσβείαις λύτρωσαι.

Ἐνθα Μαρτύρων οἱ δῆμοι, ἐνθα πάντων Ἁγίων, ἀγίως ἀναπαύεται
 πληθύς, ἐνθα Δικαίων τὰ πνεύματα, ἐνθα ἡ Ἐκκλησία, τῶν πρωτοτόκων
 νῦν ἐν οὐρανοῖς, κατεσκήνωσας ὄντως, ὡς Μάρτυς ὧ Τάκωβε.

Λαμπαδηφόρος παρέστης, τῷ Σωτῆρι τῶν ὄλων, δι' ὃν σου τῶν τοῦ
 σώματος μελῶν, τὴν ἐκκοπὴν ἐκαρτέρησας, καὶ πυρὸς καὶ μαστίγων,
 τῆς πείρας κατεφρόνησας στερόῳς· διὸ πίστει σε πάντες καὶ πόθῳ
 μακαρίζομεν.

Πεποικιλμένην πορφύραν, δι' αἱμάτων βαφεῖσαν, τῶν σῶν νῦν
 περικείμενος Χριστῷ, συμβασιλεύεις Τάκωβε· διὰ γὰρ παθημάτων, τῆς
 ἀπαθείας εὔρες τὴν πηγὴν, ἧς τρυφᾶν αἰώνιος, παμμάκαρ κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ὡς τὸν Θεὸν συλλαβοῦσαν, καὶ Θεοῦ γενομένην, Μητέρα κατ' ἀλήθειαν
 ἀγνή, σὲ Θεοτόκον δοξάζομεν, τῶν πραγμάτων τῆ φύσει, τὴν κλῆσιν
 προσαρμόζοντες τρανῶς, καὶ προσφόρως τὴν θείαν, φωνὴν σοι
 προσκομίζοντες.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφίᾳ, ἡ-
 » κοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾷ
 » πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως
 » σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν
 » ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Περσῶν τὴν πλάνην ἐφλεξας, τῷ ζήλῳ πυρπολούμενος, Χριστοῦ Τάκωβε
 Μάρτυς· ὡς κλῆμα τῆς ἀμπέλου δέ, τὸ σῶμά σου τεμνόμενος, τυράννου
 γνώμη πάνσοφε, ἀνέμελπες κατάλληλον, ῥῥῥῥ καὶ πρόσφορον ὕμνον, τῆ
 ἀπροσίτῳ Τριάδι.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον ὄντως ἐγένου· ἐν ᾧ Πατὴρ ἠύδοκῆσεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε· καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Γεωργίου Σικελιώτου.

Πιστῶς ἀθροισθέντες σήμερον, φιλοθεάμονες, ἀθρήσατε πάλην, ξένην καὶ διαλλάττουσαν, Τακώβου τοῦ ἐκ Περσίδος ἡμῖν ἀστράψαντος, δίκην ἀστέρος τοῦ τοῖς Μάγοις φανέντος, καὶ πρὸς τὴν ἀληθῆ ἐπίγνωσιν καθοδηγήσαντος. Οὗτος γὰρ ὁ γεννάδας, ἐν τῷ πίπτειν τοὺς πολεμίους ἀνέτρεπε· καὶ ἐν τῷ ἀρμομελοτομεῖσθαι, τοὺς τυράννους ἐξενεύρου, τῇ ἄνωθεν προμηθεῖα νευρούμενος, καὶ βοῶν· Εἰ καὶ τὰ μέλη μου αἰσθητὰ ὄντα τέμνετε, ἀλλ' ἔχω Χριστόν, νοητῶς μοι τὰ πάντα γινόμενον. Ὅθεν προβλέπων τὴν μέλλουσαν ζωὴν, διὰ τοῦ τοῖς πᾶσι προκειμένου θανάτου, πρὸς ἐκείνην ἔσπευσε περᾶσαι· εἰς ἣν καὶ ἀύλιζόμενος, αἰτεῖται ἡμῖν, παρὰ τοῦ στεφοδότου Θεοῦ, ἰλασμόν, φωτισμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, τοῖς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Σκότει ἀγνοίας κρατούμενον, καὶ ἀθυμίας δεινῆς, νυσταγμῷ βαρυνόμενον, καὶ στενοχωρίας με, τῷ ζόφῳ καλυπτόμενον, καὶ τοῖς κινδύνοις, συμποδιζόμενον, μή με παρίδῃς, εἰς τέλος φθείρεσθαι. Δέσποινα εὐσπλαγχνε, τούτων πάντων ῥῦσαί με, τῶν πειρασμῶν· σὲ γὰρ μόνην κέκτημαι, ἐλπίδα μετὰ Θεόν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πῶς ὑπενέγκω τὴν ἄδικον, Λόγε σφαγὴν σου ὀρᾶν; πῶς τὰ θεῖά σου ὄμματα, τὰ τυφλοῦς φωτίσαντα, μεμυκότα τεθέαμαι; πῶς δὲ καὶ χεῖλη, βλέπω σιγῶντά σου, τὰ μογιάλων, χεῖλη ἀνοίξαντα; Σπλάγχνα σπαράχθητε· ῥάγηθι καρδία μου· οὐ φέρω ζῆν· κέκραγε δακρῦουσα, πικρῶς ἢ πάνσεμνος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου

τοῦ Νέου· καὶ τοῦ ἁγίου

μάρτυρος Εἰρηνάρχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν τὰ προσόμοια Στιχηρά.

Τοῦ Ὁσίου Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλος ἐκ νεότητος, ἀνατεθεὶς τῷ Κυρίῳ, σαρκὸς ἕξω γέγονας, κοσμικῆς τε σχέσεως ἱερώτατε, μοναστῆς ἄριστος, πεφυκῶς Στέφανε, καὶ δοχεῖον Θείου Πνεύματος· καὶ γὰρ συγκλείσας σου, οἴκῳ στενοτάτῳ μακάριε, τὸ σῶμα ἀνεπτέρωσας, νοῦν πρὸς οὐρανὸν ἐνοπτρίζεσθαι, τὸ ἀρρήτον κάλλος, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, οὗ προσκυνῶν τὸ ὁμοίωμα, ἠθλησας στερόρότατα.

Τεσσαρακονθήμερον, ὡς ὁ Δεσπότης νηστεύσας, ἐν εἰρκτῆ φρουρούμενος, σεαυτὸν πρὸς ἄθλησιν παρεσκεύασας, ἱερὸ Στέφανε, μοναστῶν ἔρεισμα, καὶ Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα· ὄθεν ὡς θῆρες σοι, οἱ ἀνηλεεῖς ἐπιθέμενοι, ἀρνίον ὡς περ ἄκακον, σύραντες ἀδίκως ἐσπάραξαν· καὶ μετὰ ἀνόμων, κατέθεντο ἀθλήσαντα στερόρως, καὶ παρρήσιᾳ πρεσβεύοντα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Λαὸς ὁ παράνομος, παρανομίας ὑπείκων, παρανόμου Ὅσιε, βασιλέως λίθοις σε ὡς τὸν Πρώταθλον, ἀφειδῶς ἔβαλε, καὶ τὴν κάραν Πάτερ, τὴν ἀγίαν σου συνέτριψε· ταῖς λεωφόροις τε, σύρων ὠμοτάτως ἐξέχεε, τὰ σπλάγχνα σου πανόλβιε, μηδὲ μετὰ πότμον οἰκτείρας σε. Ὡ τῆς σῆς ἀνδρείας! ὦ γνώμης! ὦ πολλῆς ὑπομονῆς! δι' ἧς ἀπέιληφας Στέφανε, στέφος ἀμαράντινον.

Καὶ τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τριήμερος ἀνέστης.

Αἰῶνας τοῦ σεπτοῦ Ἀθλητοῦ, τοὺς πόνους τοῦ ὀπλίτου Χριστοῦ, εὐφημοῦντες κατὰ χρέος οἱ πιστοί, βοήσωμεν Κυρίῳ· Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, πάσης ἀνάγκης ἐξελοῦ ἡμᾶς.

Εἰρήνη σοι πολλὴ ἐκ Θεοῦ, ἀθλήσαντι γεγένηται, καὶ τὸν σάλον, διελθόντι τῶν δεινῶν, Εἰρήναρχε παμμάκαρ, γενναῖε στρατιῶτα, καὶ πρεσβευτὰ τῶν εὐφημούντων σε.

Συνήθλει σοι γυναιῶν χορός, καὶ παίδων θεῖος ὄμιλος, σὺν τῷ θείῳ, Ἀκακίῳ καρτερῶς, τελοῦντι τὸν αἰῶνα, καὶ πλάνην ἐκνευροῦντι, Μάρτυς Εἰρήναρχε μακάριε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Τοῦ Στουδίτου.

Ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ, ἀνετέθης ἱερώτατε Στέφανε, ὡς περ ὁ μέγας προφήτης Σαμουήλ· καὶ ἐν τῷ ὄρει ἀνελθὼν, μοναδικῶς εὐηρέστησας αὐτῷ. Αὐθις δὲ πρὸς ἄθλησιν, ἀπεδύσω ἀνδρικῶς· καὶ ὑπὲρ τῆς

εἰκόνας αὐτοῦ, ἐξορίας καὶ θλίψεις ὑπέστης καρτερώτατα, καὶ δεσμοῖς καὶ φυλακαῖς ἐνεκαρτέρησας· συρόμενος δὲ καὶ τυπτόμενος, καὶ λιθαζόμενος, καὶ τὴν κάραν συντριβόμενος, τῶν στεφάνων ἡξιώθης παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἰκέτευε, τοὺς ἐκ πόθου τελοῦντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου, λυτρωθῆναι ἐκ παθῶν καὶ πειρασμῶν, καὶ τῆς μελλούσης θλίψεως, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνὴ Παρθένε Θεοτόκε· ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν, καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τὸν ἄρνα τὸν ἴδιον, ἀμνάς ἢ ἄσπιλος πάλαι, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν Σταυρῷ ὑψούμενον ὡς ἐώρακε, μητρικῶς ἠλάλαζε, καὶ ἐκπληττομένη, ἀνεβόα· Τί τὸ ὄραμα, Τέκνον γλυκύτατον, τοῦτο τὸ καινὸν καὶ παράδοξον; πῶς δῆμος ὁ ἀχάριστος, βήματι Πιλάτου παρέδωκε, καὶ κατακρινούσι, θανάτῳ τῶν ἀπάντων τὴν ζωὴν; Ἄλλ' ἀνυμνῶ σου τὴν ἄφατον, Λόγε συγκατάβασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον, ὅσιε Πάτερ, ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ εἰκόνας, ἀντέστης ἀνδρικώτατα, μὴ ὑποπτήξας τοῦ Κοπρωνύμου τὰς ἀπειλάς, ἀλλὰ τῷ τοῦ Πνεύματος ξίφει, τοῦτον ἀπέκτεινας. Διὸ παρρησίαν κεκτημένος πρὸς Θεόν, περίσωζε τὴν ποιμνὴν σου, ἐξ αἰρέσεων πασῶν, Στέφανε πολυάθλε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Δέσποινα πρόσδεξαι...

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Ω τοῦ παραδόξου.

Τί τὸ ὀρώμενον θέαμα, ὃ τοῖς ἔμοις ὀφθαλμοῖς, καθορᾶται ᾧ Δέσποτα; ὃ συνέχων ἅπασαν, κτίσιν ξύλῳ ἀνήρτησαι, καὶ ἐνεκρώθης, ὃ πᾶσι νέμων ζωὴν; ἢ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ ὑψούμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως ἐκλάμψαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκια (Γερασίου).

Τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖαν ἄσκησιν, ἐνδεδειγμένος, σκεῦος γέγονας, δικαιοσύνης, διαπρέπων ταῖς σεπταῖς ἀναβάσεσι· καὶ τοῦ Χριστοῦ τὴν εἰκόνα σεβόμενος, μαρτυρικῆς ἡξιώθης φαιδρότητος. Θεῖε Στέφανε, ἐν ὀπλῳ ἡμᾶς στεφάνωσον, τῆς θείας εὐδοκίας τοῦς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα. Τοῦ Ἁγ. Εἰρηνάρχου.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εἰρήνης τὸν πρῦτανιν, ὁμολογήσας πιστῶς, τῆς πλάνης τὸν τάραχον,
κατέλιπες νουνεχῶς, θεόφρον Εἰρήναρχε· ὄθεν δι' ὕδατός τε, καὶ
πυρὸς ὡς διήλθες, ἔβης τροπαιοφόρος, πρὸς οὐράνιον λῆξιν, εἰρήνην
καὶ σωτηρίαν, πᾶσιν αἰτούμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται εἷς Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ
τῶν Ἁγίων οἱ ἐφεξῆς δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Χριστὸς στέφει σε Μαρτύρων
στέφει, μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ως ἐν ἠπείρω πεζεύσας.

Χαρμονικῶς διοδεύσας σὺ τὴν στενήν, τρίβον τῆς ἀσκήσεως, μαρτυρίου
πλατυσμῷ, δυσμενῶν ἐστένωσας ὀρμήν, καὶ εὐρύχωρον ζωὴν μάκαρ
κεκλήρωσαι.

Ῥίζα σε ἄκαρπος πρῶην καρπογονεῖ, Ἄννης ἡ ὁμώνυμος, ὡς τὸν πάλαι
Σαμουήλ, καὶ δοτόν σε δίδωσι Θεῷ, τὴν τοῦ βίου σου σοφὴ χάριν
σημαίνουσα.

Τερωτάτως τῷ θείῳ τῶν Μοναστῶν, προσχωρήσας τάγματι, ὡς
φαιδρότατος ἀστήρ, ἀρεταῖς ἐξέλαμψας πιστούς, καταυγάζων μυστικῶς,
ὄσιε Στέφανε.

Στενοχωρήσας τὸ σῶμα τῷ συγκλεισμῷ, τῆς στενῆς οἰκήσεως,
ἀνεπτέρωσας τὸν νοῦν, πρὸς τὰ ἐπουράνια σοφέ, ἀναβάσει καλῶς
προσπλατυνόμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀδιόδευτον πύλην τὸ καθαρὸν, τῆς ἀγνείας τέμενος, τὴν καλὴν ἐν
γυναιξί, τὴν ἀγίαν Δέσποιναν φωναῖς, ἱεραῖς ὁ ἱερὸς λαὸς
δοξάσωμεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Εἰρηνικὴν μοι προσνέμοις Μάρτυς χάριν.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ βίου καὶ τῶν παθῶν, τῶν παρενοχλούντων με, εἰρηνεύσας μου τὸν νοῦν, Ἀθλητὰ Εἰρήναρχε τὴν σὴν, εὐφημησαὶ γαληνῶς μνήμην ἀξίωσον.

Τερονίκους στεφάνους ὡς Ἀθλητῆς, εἰληφῶς Εἰρήναρχε, μετετέθης ἐκ τῆς γῆς, πρὸς εἰρήνην ἄμαχον καὶ φῶς, καὶ ζωὴν ἀληθινὴν μακαριώτατε.

Ῥεῖθροις αἱμάτων τὴν φλόγα τῶν διωκτῶν, κατασβέσας ἠρδευσας, διανοίας τῶν πιστῶν, ἀναθάλλειν ἔρωτα ζωῆς, αἰωνίου εὐσεβῶς μάρτυς Εἰρήναρχε.

Θεοτοκίον.

Ἦ τὸν ἀχώρητον Λόγον τῆ σῆ γαστρί, χωρηθέντα τέξασα, θεοχώρητε σκηνή, τῆς στενοχωρούσης με δεινῶς, τρικυμίας τῶν κακῶν Ἄγνη ἀπάλλαξον.

Τοῦ Ὁσίου.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Ὁ νοῦς σου νεύσει πρὸς Θεόν, καλλυνόμενος Πάτερ, ὠραιότατος ὦφθη, καὶ χαρίσματος παντός, ἀνάπλεως ἀληθῶς, καὶ τῆς θείας, μέτοχος λαμπρότητος.

Σεπτὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς τοῦτον τεκούσης, ἀσπαζόμενος μάκαρ, βασιλέως δυσσεβοῦς, τὸ δόγμα τὸ δυσσεβές, ἐβδελύξω, σθένει Θείου Πνεύματος.

Σιδῆρῳ σὲ τὸν σιδηρᾶν, κεκτημένον καρδίαν, ὁ παράφρων δεσμεύσας, παραπέμπει φυλακαῖς, ὡς φύλακα τῶν πιστῶν, διδασμάτων, Στέφανε πανόλβιε.

Τοὺς σοὺς ὠραίους προφανῶς, ἔσχες Ὅσιε πόδας, μαρτυρίου πρὸς τρίβους, βηματίζοντας λαμπρῶς, καὶ κεφαλᾶς δυσμενῶν, γενναιόφρον, Στέφανε συνθλάπτοντας.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ τῆς μόνης καθαρᾶς, ὁ ὑπέρθεος Λόγος, ἐσαρκώθη ὡς οἶδε, καὶ διέσωσεν ἡμᾶς, τοὺς προσκυνοῦντας αὐτοῦ, τὴν δι' οἶκτον, θείαν συγκατάβασιν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ αὐτός.

Νευροῦσαι σθένει θεϊκῷ, καὶ χωρεῖς πρὸς ἀγῶνας, θαρσαλέως παμμάκαρ, ὑπομένων ἀίκισμούς, καὶ στρέβλας τῶν δυσμενῶν, ἀθλοφόρε, Μάρτυς γενναιότατε.

Ταχύν σοι δίδωσι Χριστός, Ἀθλοθέτης ὁ μέγας, διολέσαι τὴν πλάνην, καὶ αἰσχύναι τὸν ἐχθρόν, καυχώμενον ἀναιδῶς, καὶ εἰκαίως, Μάρτυς φρυατιόμενον.

Καθεῖλε πόνοις ἀνδρικοῖς, τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, ὁ χορὸς τῶν Ἀγίων, ἐναθλήσας κραταιῶς, καὶ μάστιγας καὶ δεσμά, ὑπομείνας, σθένει Θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ἦν εἶδε πάλαι Τακῶβ, ἀπὸ γῆς τεταμένην, πρὸς οὐράνιον ὕψος, θεῖαν κλίμακα σαφῶς, Μαρίαν τὸ καθαρὸν, τοῦ Δεσπότου, μέλψωμεν παλάτιον.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-

» σας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας

» ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεῖς.

Τῶν μοναστῶν ὑπογραμμὸς ἀνεδείχθης, τῶν Ἀθλητῶν καλλωπισμὸς ἀνεφάνης, δι' ἀμφοτέρων Στέφανε κοσμούμενος· ὄθεν ἀξιάγαστε, καὶ διπλοῦς τοὺς στεφάνους, ἔλαβες ἀσκήσεως, καὶ ἀθλήσεως Πάτερ. Ἄλλ' ἐκτενῶς Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν σὲ ὑμνούντων, ἰκέτευσε Στέφανε.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος. Ὁμοιον.

Γῆ καὶ ὑγρὰ τοὺς καρτερούς σου ἀγῶνας, κατεμερίσθη Ἀθλητὰ γενναιόφρον, δι' ὧν τῆς πλάνης ἔλυσας τὸ φρύαγμα, καὶ τὴν ὑπερκόσμιον, μετὰ πάντων Μαρτύρων, δόξαν αἰωνίζουσαν, ἐκκληρώσω παμμάκαρ. Ἄλλ' ὑπὲρ πάντων πρέσβευε Χριστῷ, τῶν σὲ τιμώντων, τρισμάκαρ Εἰρήναρχε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ τῶν ἐν δεινοῖς ὑπαρχόντων, καταλλαγὴ πρὸς τὸν Θεὸν τῶν παιδόντων, Ὑπεραγία Δέσποινα περίσωζε ἡμᾶς, πάσης περιστάσεως, καὶ κακίας ἀνθρώπων, καὶ φρικτῆς κολάσεως, καὶ παθῶν ἀτιμίας, τοὺς ἀδιστάκτῳ πίστει σε ἀεὶ, προσκαλουμένους, Παρθένε πανύμνητε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρισταμένη Παρθένε, τῷ τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἀνεβόας, ὀδυνηρῶς στενάζουσα, δακρύουσα θερμῶς· Οἶμοι, ᾧ γλυκύτατε! πῶς ἀνδρῶν παρανόμων, φέρεις τὰ λακτίσματα, καὶ τὰς τρώσεις τῶν ἡλῶν, καὶ τῶν κακούργων θάνατον σαφῶς, σῶσαι τὸ γένος, βροτῶν προμηθούμενος;

Τοῦ Ὁσίου.

Ῥδὴ δ' . Χριστός μου δύναμις .

Φωτὶ τοῦ Πνεύματος, καταλαμπόμενος, δι' ἐντεύξεως θείας, τυφλοῖς τὸ φῶς, Πάτερ ἐχορήγησας, τὸν σὸν Δεσπότην καὶ Θεόν, μιμησάμενος θεόπνευστε .

Ἐφαίνου πόρρωθεν, τοῖς θαλαττεύουσι, κυβερνῶν τούτους μάκαρ πρὸς γαληνόν, ὄρμον θεία χάριτι, προσκαλουμένους σου πιστῶς, Πάτερ Στέφανε τὸ ὄνομα .

Τερουργούμενος, καθάπερ σφάγιον, ἱερὸν προσηνέχθης τῷ διὰ σέ, τεθυμένῳ Στέφανε, καὶ πρωτοτόκων ἐν σκηναῖς, ἀνεπαύσω εὐφραινόμενος .

Σεπτῷ σου ῥήματι, ὁ πρὶν ἡμίξηρος, ὑγιῆς ὅλος ὠφθη καταπλαγεῖς, Μάρτυς τὴν δοθεῖσάν σοι, χάριν ἐξ ὑψους δαψιλῶς, εἰς ἀνθρώπων περιποίησιν .

Θεοτοκίον .

Ἐν σοὶ Πανάμωμε, τῆς σωτηρίας μου, τὰς ἐλπίδας ἐθέμην· ἐπὶ τὴν σὴν, σκέπην καταπέφευγα· γενοῦ μοι Κόρη βοηθός, τῶν δεινῶν ἐξαιρουμένη με .

Τοῦ Μάρτυρος . Ὁ αὐτός .

Νομίμως ἔδραμες, νομίμως ἠθλησας, καὶ νομίμως ἐστέφθης τῷ τοῦ Θεοῦ, νόμῳ κρατυνόμενος, καὶ ἀπαράτρωτον αὐτόν, συντηρῶν μακαριώτατε .

Μὴ στέγων ἔνδοξε, τῇ πλάνῃ νήχεσθαι, τῇ θεογενεσίᾳ ὡς νουνεχῆς, χαίρων προσκεχώρηκας, φῶς νοερὸν ἀναλαβών, καὶ φωστῆρ ἀποδεικνύμενος .

Οὐδόλως ἔκρυψε, βυθὸς δεξάμενος, σὲ πανόλβιε Μάρτυς ἐπεγνωκῶς, θείων παθημάτων σε, παναληθέστατον Χριστοῦ, ὄντα Μάρτυρα Εἰρήναρχε .

Τερουργούμεναι, καὶ προθυόμεναι, καὶ ξεόμεναι ἅμα καὶ τῷ πυρί, πάντοθεν φλεγόμεναι, οὐκ ἐξηρνήσασθε Χριστόν, Ἀθλοφόροι ἀξιύμνητοι .

Θεοτοκίον .

Παρθένος ἔμεινας, μετὰ τὴν κύησιν, ὥσπερ ἦς πρὸ τοῦ τόκου· ὅτι Θεὸν Λόγον ἀπεκύησας, τὸν λυτρωσάμενον ἡμᾶς, μεσιτεία σου Πανάμωμε .

Τοῦ Ὁσίου .

Ῥδὴ ε' . Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ .

Μαρτυρικαῖς ἔστειψε τιμαῖς, τοὺς ἀσκητικούς σου ἀληθῶς, καμάτους
Ὅσιε Στέφανε, ὁ ἀγνωσθέντος μόνος Θεὸς ἡμῶν, κατὰ τῶν παλαμναίων
ἐνδυναμώσας σε.

Ἀγωνιζόμενος εὐκλεῶς, δῆμον συμμαρτύρων ταῖς εἰρκταῖς, προσομιλῶν
Μάρτυς εὐρηκας· σὲ γὰρ ὡς ἀστέρες ἄδυτον ἥλιον, κυκλοῦντες ἐπὶ
πλεῖον κατελαμπρύνοντο.

Ῥήμασι θείοις τοὺς ἱερούς, Ὁμολογητὰς καὶ μιμητάς, θείων παθῶν
μακαρίζομεν, τοὺς τριακοσίους καὶ τεσσαράκοντα, καὶ δύο, τοὺς
ἀθέους καταπαλαίσαντας.

Τριχῶν ἀφαίρεσιν παικτικῶς, ὧτων ἐκκοπήν τε καὶ χειρῶν, μελῶν τε
θείων κατάφλεξιν, ὑπὲρ τῆς εἰκόνης Χριστοῦ ὑπήνεγκεν, ὁ δῆμος τῶν
Ὀσίων ὁ εὐκλεέστατος.

Θεοτοκίον.

Ὑπεραγία ἡ τὸν Θεόν, μόνη ἐπὶ γῆς ὡς ἀληθῶς, τὸν ὑπεράγιον τέξασα,
τοὺς σὲ Θεοτόκον ἀεὶ κηρύττοντας, ἀγίασον καὶ σῶσον τῇ μεσιτείᾳ
σου.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ αὐτός.

Ῥομφαία τέτρωται ὁ ἐχθρός, τῆς ὑπομονῆς τῆς καρτερᾶς, τοῦ
γενναιόφρονος Μάρτυρος, καὶ ταῖς τούτου πτέρναις καθυποπέτακται,
καὶ γέλως καθορᾶται καὶ καταισχύνεται.

Ὁ ποῦς σου ἔστη προφητικῶς, Μάρτυς ἐν εὐθύτητι σοφέ, ἀπεριτρέπτῳ
φρονήματι, καθυποσκελίζων τὸν πολυμήχανον, ταῖς τρίβοις μαρτυρίου
καλλωπιζόμενος.

Σὺ τὴν κακίαν τῶν διωκτῶν, ἄκακος ἀκέραιος ὀφθεις, Μάρτυς ἀπώσω
Εἰρήναρχε, καὶ τῇ τελειώσει σου τῇ δι' αἵματος, στεφάνοις
ἀφθαρσίας κατεστεφάνωσαι.

Θεοτοκίον.

Νοήσας πόρρωθεν μυστικῶς, ὁ τῶν Προφητῶν θεολαμπῆς, χορὸς Παρθένε
Θεόνυμφε, θείου τοκετοῦ σου βάθος ἀπόρρητον, συμβόλοις ἱεροῖς σὲ
προδιεχάραξεν.

Τοῦ Ὀσίου.

Ῥδὴ στ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ῥημάτων σου δύναμιν, ὁ κακίας εὐρειτῆς, ὑπενεγκεῖν οὐκ ἴσχυσεν·
ὄθεν δεσμοῖς σε Στέφανε καὶ ποιναις, θανάτῳ βιαίῳ τε, ὡμοτάτως ὁ
πλάνος παραδέδωκεν.

Ὡς ἄρτος ὀπώμενος, τῷ πυρὶ καὶ ἐκ ποδῶν, ἀνηλεῶς κρεμάμενος, ὠλοκαυτώθης Παῦλε καὶ τῷ Θεῷ, θυσία προσήνεξαι, συναυλίας Μαρτύρων ἀξιούμενος.

Νομίμως ἐνήθλησαν, συγκλεισθέντες καὶ πνιγμῷ, τὸν βίον καταλύσαντες, ἐν τῇ Ἐφέσῳ ὅσοι Μονασταί, ὀκτὼ καὶ τριάκοντα, οὓς ἐν πίστει καὶ πόθῳ μακαρίσωμεν.

Στερόρῳς τῷ δικάζοντι, ἀντετάξω καὶ πληγαῖς, καταξανθεὶς τὸ σῶμά σου, θανατωθῆναι εἴλου διὰ Χριστόν, τὸν μόνον ἀθάνατον, ἀξιάγαστε Πέτρε μεγαλώνυμε.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην πανύμνητον, τὴν καλὴν ἐν γυναιξί, τὴν τοῦ Θεοῦ λοχεύτριαν, χριστιανῶν τὸ τεῖχος τὸ ἀρράγες, τὴν ἄχραντον Δέσποιναν, ἀδιστάκτῳ καρδίᾳ μακαρίσωμεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ αὐτός.

Ἐπέβης τοῖς ὕδασι, κυβερνώμενος χειρὶ, ζωαρχικῆ Εἰρήναρχε, καὶ διεσώθης τούτοις τῶν διωκτῶν, βυθίσας σεβάσματα, προσευχῆ ἐπιμόνῳ ἱερώτατε.

Μικρῶν ἀντωνούμεναι, τὰ μεγάλα ἐαυτάς, τοῖς αἰκισμοῖς ἐξέδωκαν, αἱ ἱεραὶ Γυναῖκες τὸν πτερνιστήν, τῆς Εὐσας ἐν πνεύματι, θανατώσασαι ὄφιν τὸν ἀρχέκακον.

Οἱ παῖδες οἱ ἅγιοι, ἱερεῖα καθαρὰ, καὶ προσφοραὶ ὀλόκληροι, τῷ τυθέντι ὡς θῦμα ἀληθινῷ, ἀμνῷ προσηνέχθησαν, εἰς ὀσμὴν εὐωδίας ἀγαλλόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν σεσάρκωται, ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν, Παρθενομήτορ Κύριος, καὶ τοῖς βροτοῖς ἐνοῦται δίχα τροπῆς, δι' ἄφατον ἔλεος, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν ἐργαζόμενος.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν

» πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-

» δραμῶν, βοῶ σοι. Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν

» μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐορτάζει σήμερον, ἡ Ἐκκλησία, ἐορτὴν εὐφρόσυνον, ἐν τῇ σῇ μνήμῃ καὶ πιστῶς, ἀνευφημοῦσα κραυγάζει σοι· Στέφανε θεΐε, Ὅσιων τὸ καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Εἰς πᾶσαν γῆν ὡς ἀληθῶς, διέδραμε ὁ φθόγγος τῶν σῶν κατορθωμάτων, σοφὲ Ὅσιομάρτυς, ὧν περ εἰργάσω θαυμαστῶς· ὁθεν δυσωπῶ σε, παρρήσιαν πρὸς Θεὸν ὡς κεκτημένος Ὅσιε, ἰκέτευε τοῦ δοθῆναί μοι λόγον ἐπάξιον, τοῦ ἀνευφημῆσαι τοὺς ἀγῶνας, οὓς ὑπέστης ἐξ ὀρατῶν ἐχθρῶν καὶ νοουμένων· ὡς πρὶν ἀσκητικῶς καθεΐλες, ἀπάσας τὰς κινήσεις τῆς σαρκὸς ἀπονεκρώσας, ἀθλήσει δὲ νῦν τὸν τύραννον ἐτροπώσω, Ὅσιων τὸ καύχημα.

Συναξάριον

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Στεφάνου τοῦ Νέου.

Στίχ. Πληγείς, Νέε Στέφανε, τὴν κάραν ξύλω,

Εὗρες πρεπόντως οὐχὶ γηράσκον στέφος.

Εἰκάδι ὀγδοάτῃ Στεφάνοιο Νέου κάρα θραῦσαν.

Ὁς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀναστασίου, τοῦ καὶ Ἀρτεμίου καλουμένου, πατριαρχοῦντος τοῦ ἐν ἀγίοις Γερμανοῦ, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων καὶ χριστιανῶν γονέων υἱός, Ἰωάννου καὶ Ἄννης. Οὗτος ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τοῖς γράμμασιν ἐσχόλαζε καὶ καθ' ἐκάστην μετὰ τῆς μητρὸς τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ παρήδρευε, τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ σκληραγωγίᾳ ἑαυτὸν ἐκδούς· ὁθεν καὶ τὸ ἀγγελικὸν περιτίθεται σχῆμα, τῷ ἐκκαιδεκάτῳ χρόνῳ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Εὐθύς οὖν ἐπὶ πλεόν πρὸς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας ἑαυτὸν ἐπιδίδωσι, πάσας τὰς τοῦ σώματος περικόπτων ὀρμάς. Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ ὁ θεσπέσιος Ἰωάννης, ὁ τούτου καθηγούμενος, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο καὶ ὁ μακάριος Στέφανος τὴν ἐπιστάσιαν τούτου ἐγχειρίζεται, ἐν τῷ περιωνύμῳ βουνῷ τοῦ ἀγίου Αὐξεντίου, διανύων τὸν ἀσκητικὸν δίαυλον.

Ἐπεὶ δὲ ὁ τῶν ζιζανίων σπορεύς, πόλεμον ἄσπονδον ἤγειρε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ μὴ προσκυνεῖν τὰς ἀγίας καὶ σεπτὰς εἰκόνας· Λέων δὲ ἦν ὄργανον τούτου, ὁ ἐξ Ἰσαυρίας ὀρμώμενος· ἀλλ' αὐτὸς μὲν τῆς παρουσίας ζωῆς ἀπερῶρα, ὑπὸ τοῦ μακαρίου Γερμανοῦ ἀποκρουσθεὶς καὶ διελεγχθεὶς ἱκανῶς. Τὸ δὲ ἐκείνου σκαιότατον γέννημα, Κωνσταντῖνός φημι ὁ Κοπρώνυμος, μείζονα δεινὰ κατειργάσατο, πορθῶν καὶ καταστρέφων τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ἱερὰς εἰκόνας πυρὶ κατακαίων καὶ τοὺς Μοναχοὺς ἐξορία καὶ διαφόροις βασάνοις ὑποβάλλων. Οὗτος μαθὼν καὶ περὶ τοῦ ἀγίου Στεφάνου, ὡς προσκυνεῖ τὰς ἀγίας εἰκόνας καὶ αἰρετικὸν αὐτὸν ἀποκαλεῖ, μὴ πειθαρχῶν αὐτῷ, μηδὲ ὑπογράψαι

ἀνέχεται τῇ αἰρέσει, ἀποστείλας ἐκράτησεν αὐτόν. Καὶ μετὰ μυρίας αἰκίας, κατέκλεισεν αὐτόν ἐν τῇ φυλακῇ, τῇ λεγομένῃ Πραιτώριον, ἐν ᾧ ἐφρουροῦντο καὶ ἕτεροι Μοναχοὶ λογάδες, ἐκ διαφόρων τόπων δι' αὐτὸ τοῦτο συναθροισθέντες, τὸν ἀριθμὸν τεσσαράκοντα δύο· καὶ ἄλλοι, οἱ περὶ Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν, ἐκ διαφόρων χωρῶν, τὸν ἀριθμὸν τριακόσιοι, οἱ μὲν ῥίνας, οἱ δὲ ὧτα, ἄλλοι ὄμματα ἀφηρημένοι καὶ χειῖρας καὶ γενειάδας· οὓς εὐρῶν ὁ μακάριος Στέφανος, ἠσπάζετο καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ὑπήλειφε, πᾶσαν μοναχικὴν κατάστασιν καὶ ἀκολουθίαν ἐν τῷ Πραιτωρίῳ διατελῶν.

Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ βασιλεὺς καὶ ὅτι τὸ Πραιτώριον Μοναστήριον γέγονε διὰ τοῦ Στεφάνου, πληρωθέντος ἤδη ἐνδεκαμηνιαίου χρόνου ἀπὸ τῆς εἰς τὸ Πραιτώριον τούτου καθείρξεως, ἐκβάλλεται τῆς φυλακῆς καὶ εἰς γῆν ῥίπτεται, λίθοις βαλλόμενος καὶ ξύλοις τυπτόμενος. Εἷς δὲ τις τῶν φονόντων λαβόμενος ξύλου καὶ κρούσας κατὰ τῆς μήνιγκος, ἀνεῖλε τὸν Ἅγιον, τῆς ἀγίας αὐτοῦ διαρραγείσης κεφαλῆς ἐκ τοῦ κρούσματος καὶ τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθησιν. Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν δημίων ἔσυρον αὐτόν ἐπὶ τῆς λεωφόρου, γυμνὸν καὶ νεκρὸν τὸ σῶμα· αἱ τε χειῖρες καὶ πόδες αὐτοῦ, λίθοις προσκρούοντες, συνετρίβοντο καὶ οἱ δάκτυλοι σὺν τοῖς ὄνυξιν ἀπεσπῶντο, ἕως καὶ τις τῶν τοῦ ἀλάστορος θεραπευτῶν, λίθον μέγιστον ἀκοντίσας, τὴν γαστέρα τοῦ Ὁσίου διέρρηξε καὶ αὐτίκα πᾶσαι αἱ τῶν σπλάγχνων συνθέσεις εἰς γῆν ἐξεχύθησαν. Καὶ κάπηλός τις δαυλὸν ἐκ τοῦ πυρὸς ἀνελόμενος καὶ κρούσας κατὰ τῆς κεφαλῆς καὶ εἰς δύο μέρη ταύτην διατεμών, τὸν ἐγκέφαλον ἐπὶ τὴν γῆν ἐρρίψε. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον παρὰ τῶν μισθῶν ἐκείνων ἐν τῷ πελάγει ἐρρίφη· ὕστερον δὲ παρὰ εὐλαβῶν τινῶν ἐτάφη, ἐν ᾧ νῦν κατὰκειται τάφω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας, συρόμενος κατὰ γῆς, διὰ τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων προσκύνησιν, τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκ γῆς ἐπλάσθην, γῆ με δὴ καὶ κτεινάτω·

Πλάστου γὰρ αὐτῆς Ἀνδρέας τιμῶ τύπους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Πέτρος, τυπτόμενος ὑπὲρ τῶν ἁγίων Εἰκόνων, τελειοῦται.

Στίχ. Ἄν εἰκόνων τύπτωσι τὸν Πέτρον χάριν,

Εὐρωσιν αὐτὸν πέτρινον τῷ σαρκίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Ἄννα, τυπτομένη πρὸς τὸ κατελεγεῖν τοῦ ἁγίου Στεφάνου, τελειοῦται.

Στίχ. Μάστιξιν Ἄνναν εὐτόνως τετυμμένην,

Ἐδειξε Χριστὸς εὐπρεπῶς ἐστεμμένην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων, τῶν συμμαρτυρησάντων τῷ ἁγίῳ Στεφάνῳ, ὑπὲρ τῶν ἁγίων Εἰκόνων.

Στίχ. Τιμῶντες εἰκόνισμα σαρκός σου, Λόγε,

Θνήσκουσιν οἱ Ἅγιοι βίαιον μόρον.

Πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν, Ὀρθόδοξοι ὄντες, ἀποταξάμενοι τῷ βίῳ, γεγόνασι Μοναχοί· τοὺς τοιούτους δὲ ὁ παράνομος τιμωρησάμενος βασιλεύς, τοῦ βίου ὑπεξήγαγε. Καὶ γὰρ ἓνα ἐξ αὐτῶν, Βασίλειον καλούμενον, ἐκκαλούμενος πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πλάνην καὶ μὴ πειθόμενον εὐρών, ἀλλὰ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων σέβεσθαι εἰπόντα, λάξ κατὰ τῆς γαστρὸς αὐτὸν κρούσας, τὰ ἔγκατα ἐξέχεε, καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. Ἄλλος, ἐγκλεισθεὶς ἐν τῷ Σωσθενίῳ, ῥινοκοπηθεὶς, ἐν Χερσῶνι ἐξωρίσθη· καὶ μέλλων φονευθῆναι, ἔφυγεν εἰς Χαζαρίαν, ἐν ἧ καὶ Ἐπίσκοπος γέγονε καὶ ὕστερον ἐτελειώθη. Ἔτερος δὲ, Στέφανος τοῦνομα, εἰς Σουγδαΐαν ἐξωρίσθη· καὶ πολλοὺς ὠφελήσας, τέλος εὔρε τοῦ βίου. Ὁμοίως δὲ καὶ Γρηγόριοι δύο σὺν ἄλλοις πολλοῖς ἐξορισθέντες, ἐτελεύτησαν. Ἀλλὰ καὶ Ἰωάννης ὁ ἀπὸ λεγαταρίων, ἐν Δαφνουσίᾳ ἐξορισθεὶς, καὶ τυπτόμενος συχνῶς, τὸν βίον ἀπέλιπε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εἰρηναρχοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἑπτὰ Ἁγίων γυναικῶν.

Στίχ. Τὸν Εἰρήναρχον ἡ φονεύτρια σπάθη,

Σῶ, Σῶτερ, εἰρήναρχε συντάττει μέρει.

Ἐδειξε νεκρὰς ἐν Σεβαστείᾳ πόλει

Γυναῖκας ἑπτὰ πανσεβάστους τὸ ξίφος.

Εἰρήναρχος ὁ Μάρτυς ἐγένετο ἀπὸ τῆς πόλεως Σεβαστείας. Νέος δὲ ὦν τὴν ἡλικίαν, δῆμιος τὴν τάξιν ὑπῆρχε, καὶ τιμωρουμένων τῶν ἁγίων Μαρτύρων, αὐτὸς ἐξυπηρέτει ἐν ταῖς κολάσεσιν. Ἐταζομένων δὲ γυναικῶν χριστιανῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, παρὰ Μαξίμου ἄρχοντος Σεβαστείας, φωτίζεται τὴν ψυχὴν ὁ Εἰρήναρχος ὑπὸ τῆς θείας χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἔβλεπε τὰς γυναῖκας ὑπὲρ Χριστοῦ ἀνδριζομένας καὶ καταισχυνούσας τὸν τύραννον διὰ τῶν παρ' αὐτῶν γενομένων θαυμάτων. Ὅθεν, παρρησίᾳ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν καὶ ἑαυτὸν ἀνακηρύττων χριστιανόν, πρῶτον μὲν τῇ τοῦ ἄρχοντος προστάξει ἐν τῇ λίμνῃ ἀπερρίφη. Ἐπειτα ἐκ τῆς λίμνης ζῶν ἐξελθὼν, εἰς κάμινον ἐμβάλλεται πυρός. Καὶ ταύτης παραδόξως διασωθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται σὺν Ἀκακίῳ τῷ Πρεσβυτέρῳ, τῷ τοῦτον βαπτίσαντι.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου Ἐπισκόπου γενομένου Θεοδοσιουπόλεως Ἀρμενίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαυρικίου.

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες Τιμόθεος καὶ Θεόδωρος, οἱ Ἐπίσκοποι· Πέτρος, Ἰωάννης, Σέργιος, Θεόδωρος καὶ Νικηφόρος, οἱ Ἱερεῖς· Βασίλειος καὶ Θωμᾶς, οἱ Διάκονοι· Ἱερόθεος, Δανιήλ, Χαρίτων, Σωκράτης, Κομάσιος, Εὐσέβιος, οἱ Μοναχοί· καὶ Ἐτιμάσιος, ἐν Τιβεριουπόλει ξίφει τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ὁσίου.

Ῥδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἐμηνύθη σοι τὸ τέλος τὸ μακάριον, πανουργικῶ βουλήματι· ὅθεν πλείονι ἐπιδοῦς ἀσκήσει σεαυτόν, ἐκ δόξης εἰς δόξαν προχωρεῖς, ἀποκτανθεὶς διὰ Χριστόν, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν.

Φερωνύμως τῷ Πρωτάθλῳ συνδεδόξασαι· καὶ γὰρ λιθολευστούμενος, καὶ συρόμενος καὶ τυπτόμενος ἀνηλεῶς, αἱμάτων ἐπλήρωσας τὴν γῆν, καὶ τὴν ψυχὴν σου τῷ Θεῷ, χαίρων παρέδωκας.

Ἐν πλατεῖαις Μάρτυς Στέφανε συρόμενος, ἀνηλεῶς τῆς πόλεως, ἐξωμάλισας μαρτυρίου τρίβον τοῖς πιστοῖς· ἐν ᾗ ἐπιβαίνοντες στερόνως, πρὸς τὴν οὐράνιον σαφῶς, πόλιν κατήντησαν.

Θεοτοκίον.

Τερώτατοι Προφῆται προεδήλωσαν, Ἀγνή ἐμφαντικώτατα, τὸ μυστήριον τῆς σεπτῆς λοχείας σου· καὶ νῦν, ἡμεῖς τὰς ἐκβάσεις τηλαυγῶς, κατανοοῦντες εὐσεβῶς, σὲ μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ αὐτός.

Συμπαθείας τῆς πρὸς σάρκα διαζεύξας σου, τὸν νοῦν μακαριώτατε, φλογιζόμενος, καὶ πυρὶ καιόμενος σοφέ, τῶν Παίδων ἐβόας τὴν ψῆν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεμακάρισται τῶν παίδων θεῖος ὄμιλος, καὶ γυναικῶν ἐπτάριθμος, χορὸς ἅγιος, τοὺς ξεσμοὺς τὸ πῦρ τοὺς αἰκισμοὺς, στερόνως ὑπομείναντες ὁμοῦ, καὶ οὐρανίων ἀγαθῶν καταξιούμενοι.

Ἀπελαύνονται ἐκ μόνης σου προσκλήσεως, τῆς πονηρίας πνεύματα, ἐγνωκότες σε Ἀθλητὴν ἀήττητον Χριστοῦ, Εἰρήναρχε μέλποντα θερμῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ῥαθυμία με κρατούμενον διέγειρον, πρὸς ἐργασίαν Ἀχραντε, θείων πράξεων, ἐνισχύουσά με κατ' ἐχθρῶν, ἀεὶ πολεμούντων με δεινῶς, καὶ ἐναντίοις λογισμοῖς, δελεαζόντων με.

Τοῦ Ὁσίου.

Ῥδὴ ἡ'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Μανικώτατοι ὡσπερ θῆρες συνέλαβον, τοῦ Χριστοῦ τὸ ἄρνιον, παίοντες κτείνοντες, καὶ μετὰ ἀνδρῶν, ἀνομούντων συνθάπτοντες, οἱ παρανομία, συζῶντες εἰς αἰῶνας.

Ἀπηνῶς σου τὴν κάραν ἐχθρὸς συνέτριψεν, ἣν Θεὸς ἐν ὑψίστοις στέφει κατέστεψε, τῷ νικητικῷ, στεφανῖτα πολύαθλε, κλέος τῶν Μαρτύρων, καὶ πάντων τῶν Ὅσιων.

Καρτερῶς τῷ διώκτη ἀντιτατιτόμενος, ὁ θεόφρων Ἀνδρέας πληγαῖς συγκόπτεται, καὶ ἀνηλεῶς θανατοῦται ὁ δίκαιος, μέλπων τῷ Δεσπότη, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀγιώτατος οἶκος ἤδη γενόμενος, τὸν ἐν πᾶσιν Ἀγίοις ἀναπαυόμενον, ἔσχες ἐν τῇ σῆ, ἐνοικουῦντα πολύαθλε, Στέφανε καρδία, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐραντισμῷ Θεοῦ λύθρου θεοχαρίτῳ, ἐκ πλευρᾶς κενωθέντος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, τὸν ἐκ πονηρᾶς ἀμαρτίας προσόντα μοι, ρύπον δυσωπῶ σε, ἀπόπλυνον Παρθένε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ αὐτός.

Τῶν αἱμάτων τῷ λύθρῳ ἐπισταζόμενος, καὶ μαστίγων τῷ κάλλει καλλωπιζόμενος, τῷ νικοποιῷ, παραστάς ὃ Εἰρήναρχε, νίκης τὰ βραβεῖα, πρὸς τούτου ἐκομίσω.

Ἐψωθεῖς τῇ ἀγάπῃ τοῦ Παντοκράτορος, διωκτῶν ἐπηρμένην ὄφρυν κατέαξας, καὶ εἰδωλικόν, ἐταπείνωσας φρύαγμα, Μάρτυς ἀθλοφόρε, Εἰρήναρχε παμμάκαρ.

Συμπαθείας με Θείας Μάρτυς ἀξίωσον, πειρασμῶν καὶ κινδύνων ἀπολυτρούμενος, πίστει σε θερμῇ, τὸν τιμῶντα Εἰρήναρχε, καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην, τὴν σὴν προσπεφευγότα.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· ἀπορρήτων πραγμάτων χαῖρε φανέρωσις· ἄκουσμα φρικτόν, δυσθεώρητον ὄραμα· χαῖρε τῶν πεσόντων, ἀνάκλησις Παρθένε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι-

» καίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς

» Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς

» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἦδη θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ἰδὼν ἀγάλλῃ Ἀγγέλων τάγματα, Πατριαρχῶν, Ὁσίων, Προφητῶν, Ἀποστόλων τε, καὶ Δικαίων ἀπάντων θεόπνευστε· οἷς συμπεριπολεύων, μνήσθητι πρόστηθι, τῶν εἰλικρινῶς ἐπὶ τῆς γῆς, μακαριζόντων σε.

Ὡς φῶς ὡς ὄρθρος ὡς μέγας ἥλιος, ὡς οὐρανὸς κατάστερος θαυμάτων λαμπρότησι, καὶ στιγμάτων ἀγίων γεγένησαι, πάντων τὰς διανοίας, τῶν εὐφημούντων σε, Στέφανε λαμπρύνων ἀληθῶς, Μάρτυς πολυάθλε.

Στερόοις ἀσκήσεως ἀγωνίσμασι, καταβαλὼν τοῦ σκότους τὰς ἀρχὰς Πάτερ πρότερον, ἐπ' ἐσχάτων ἀθλήσας στερότοτα, παντελεῖ ἀπωλεία, ταύτας παρέδωκας, Στέφανε Μαρτύρων καλλονή, Ὁσίων καύχημα.

Ἡ σὴ περίδοξος μνήμη σήμερον, φωτιστικαῖς ἀκτίσι χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, καταυγάζει τὰ τῆς γῆς πληρώματα· ἦν ἐν ἀγαλλιάσει, νῦν ἐορτάζοντες, φώτισον, ἀγίασον ἡμᾶς, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς δοχεῖον θεοχαρίτῳ, τῶν ἱερῶν Μαρτύρων ἀληθῶς τὸ κραταίωμα, καὶ Ὁσίων ἀπάντων τὸ καύχημα, σῶσον ἡμᾶς κινδύνων, καὶ περιστάσεων, καὶ τῆς τῶν ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁ αὐτός.

Αὐτὸ τὸ ἔσχατον καὶ ἀκρότατον, τῶν ἐφετῶν κατείληφας θεόφρον Εἰρήναρχε, καὶ μεθέξει Θεὸς ἐχρημάτισας, ψάλλων σὺν Ἀσωμάτοις· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Τριάς ἢ παντουργός, καὶ παντοδύναμος.

Ψυσθεὶς παγίδων τῶν θηρευόντων σε, πρὸς καλιὰν οὐράνιον κατέπαυσας ἔνδοξε, καὶ Μαρτύρων συνήφθης στρατεύμασι, μετὰ τῶν σῶν συνάθλων· ὄθεν γεραίρομεν, μνήμην τὴν ὑμῶν, περιχαρῶς πανηγυρίζοντες.

Ἰσχὺν καὶ κράτος Χριστὸν τιθέμενος, τὸ χαλεπὸν βασάνων διεπέρασας πέλαγος, καὶ τοὺς ἄνω λιμένας κατέλαβες, ὅλος ὠραϊσμένος, ὅλος τοῦ Πνεύματος, ταῖς φωτοχυσίαις, δαψιλῶς περιχεόμενος.

Θεοτοκίον.

Νοεῖν τὸ θαῦμα τὸ ἀκατάληπτον, τοῦ τοκετοῦ τοῦ σοῦ Παρθενομητορ μὴ σθένοντες, σιωπῇ τοῦτο μᾶλλον δοξάζομεν, καὶ σὲ δοξολογοῦμεν, τὴν παμμακάριστον, μόνην καὶ καλὴν ἐν γυναιξίν, ᾧ Παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ

» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάν-
 » αγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὄν με-
 » γαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, σὲ μα-
 » καρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῦ Ὁσίου. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Ἐκομίσω πρὸς Χριστοῦ, διπλοῦν τὸ στέφος Στέφανε, ἀσκήσας
 ὑπερβαλλόντως, καὶ μαρτυρήσας ὡς αὐτοῦ, εἰκόνα σεβαζόμενος, πάντων
 τε τῶν ἀγίων· μεθ' ὧν ἡμῶν μνήσθητι.

Ἐτερον τοῦ αὐτοῦ, ὁμοιον.

Τοὺς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, μὴ προσκυνοῦντας Στέφανε, κατήσχυνας
 ὡς ἀθέους, καὶ μαρτυρίου καλλοναῖς, καὶ στίγμασι κεκόσμησαι· διὰ
 τοῦτο πιστῶς σε, ἀεὶ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Δέσποινα ἀγνή, καὶ μόνη ἀπειρόγαμε, ἡ Βασιλὶς καὶ Κυρία,
 σὺ δυσώπει τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα Λυτρωτὴν ἡμῶν, σῶσαι κόσμον ἐκ
 πάντων, κακῶν τε καὶ θλίψεων.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος γ'.

Ἀφιερωθεὶς τῷ Θεῷ ἐκ κοιλίας μητρικῆς, ὡς ἄλλος Σαμουὴλ, ὅσιε
 Στέφανε, φερωνύμως στέφανος ἀνεδείχθης τῶν πιστῶν, εὐσεβείας
 βακτηρία καὶ ἐδραίωμα, καὶ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος καθαρὸν οἰκητήριον.
 Αἴτησαι ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαρρόυμεν, εἰς σὲ
 καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστι· πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ
 τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Ῥομφαία τὴν καρδίαν σου διήλθε Πάναγνε, ἠνίκα τὸν Υἱόν σου, ἐπὶ
 Σταυροῦ προσέβλεψας, καὶ ἐβόας· Μὴ ἄτεκνόν με δείξης, Υἱέ μου καὶ
 Θεέ μου, ὁ συντηρήσας με μετὰ τόκον Παρθένον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Νοεμβρίου ΚΗ', ἐορτάζονται καὶ οἱ ἐν Τιβεριουπόλει (τανῦν Στρουμνίτση ἢ Στρουμίτση), ἐπὶ Τουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, ἐν ἔτει 361, ἀθλήσαντες δεκαπέντε Μάρτυρες, ὧν τὰ ὀνόματα εἰσί, Τιμόθεος καὶ Θεόδωρος Ἐπίσκοποι, Πέτρος, Ἰωάννης, Σέργιος, Θεόδωρος καὶ Νικηφόρος Τερεῖς, Βασίλειος καὶ Θωμᾶς Διάκονοι, Τερόθεος, Δανιήλ, Χαρίτων, Σωκράτης, Κομάσιος καὶ Εὐσέβιος Μοναχοί. Κατὰ δὲ τὸν τοῦ Νικοδήμου Συναξαριστὴν, προστίθεται καὶ δέκατος ἕκτος, τὴν κλήσιν Ἐτιμάσιος.

Τῶν Μαρτύρων τούτων ὁ μὲν βίος συνεγράφη ὑπὸ Θεοφυλάκτου Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας. Ἡ δὲ ἐορτάσιμος αὐτῶν Ἀκολουθία, ποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τιβεριουπόλεως Μητροπολίτου Κωνσταντίνου τοῦ Καβάσιλα, καὶ τυπωθεῖσα ἐν Μοσχοπόλει κατὰ τὸ 1741 ἔτος, μετετυπώθη ἔπειτα εἰς φυλλάδα πάλιν χωριστὴν κατὰ τὸ 1830 ἔτος, ἐν Γαλατῶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δαπάνῃ τοῦ πρότερον μὲν Τιβεριουπόλεως, ὕστερον δὲ Ἀνδριανουπόλεως Μητροπολίτου, Γρηγορίου τοῦ Βυζαντίου. Χάριν δὲ τῶν πρὸς τοὺς Μάρτυρας τούτους εὐλαβεῖα φερομένων χριστιανῶν, τίθενται ἐνταῦθα τὸ Ἀπολυτίκιον αὐτῶν καὶ τὸ Κοντάκιον, ἂν καὶ κακόζηλον ὀλίγον τὸ πρῶτον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Μέγα καύχημα ἡ Τιβερίου, καὶ ὀχύρωμα τοὺς Τεράρχας, Τερεῖς τε καὶ Λευίτας κατέχουσα· τῶν γὰρ εἰδώλων τὴν πλάνην ἐλέγξαντες, τῶν ἀσεβοῦντων νικηταὶ ἀνεδείχθησαν. Οὗτοι δαιμόνων ἀποσοβοῦντες τὰς φάλαγγας, ῥῶσιν δωροῦνται πιστοῖς οἱ πεντεκαίδεκα.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ πεντεκαίδεκα Χριστοῦ Ἀθλοφόροι, τῆς Τιβερίου, οἱ στερροὶ πολιοῦχοι, ὥσπερ ἀστέρες σήμερον ἀνίσχουσι φαιδροί, Τιμόθεος Θεόδωρος, οἱ κλεινοὶ Τεράρχαι, Εὐσέβιος, Κομάσιος, καὶ ὁ θεῖος Σωκράτης, σὺν τῇ δεκάδι τῶν συναθλητῶν, πᾶσι θαυμάτων ἀκτῖνας πυρσεύοντες.

Τῆ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων

Παραμόνου καὶ Φιλουμένου.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθείς.

Φωτοφανείαις σαφῶς πεπυρσευμένος, παμμάκαρ Παράμονε, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, σκότος βαθύτατον τέλεον, ἀπεβδελύξω, πολυθεΐας καὶ ηὔτομόλησας, εὐθέτου λαβόμενος, καιροῦ πανόλβιε, πρὸς τὰ προκείμενα σκάμματα, γενναιοφρόνως· καὶ νικηφόρος ὀφθεις κατέβαλες, τὸν ἀλαζόνα καὶ πολέμιον, πάντων βροτῶν μεγαλύνων Χριστόν· ὃν ἰκέτευσε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Διὰ τὸν πάντων Θεὸν καὶ Βασιλέα, δῆμον πολυάριθμον κατασφατιτόμενον, κατανοήσας Παράμονε, τῷ θεῷ ζήλω, ὅπως ἐθέλχθης καὶ ἀνεβόησας· Χριστοῦ δοῦλος γνήσιος, ὑπάρχω πάντοτε· γνῶτε παράνομοι τύραννοι· καὶ ὡς ἄρνιον, ἄκακον θύεσθαι νῦν αὐτόκλητος, παρεγενόμην· μὴ οὖν μέλλετε· θῦμα δεκτὸν τῷ τυθέντι σαρκί, δι' ἐμὲ ἐκουσίως, τοῦ γενέσθαι κατεπείγομαι.

Τῇ ἐπταρίθμῳ τιμώμενος δεκάδι, τριπλῆ τε ὁ τίμιος, ἑκατοντάδι χορός, τῶν Ἀθλοφόρων πολύθεον, καθεῖλε πλάνην, παρανομούντων διὰ τῆς πίστεως· μεθ' οὗ ἔστεφάνωσαι, ἀγωνισάμενος, γενναιοφρόνως Παράμονε, καὶ ταῖς χορείαις, τῶν Ἀσωμάτων χαίρων ἠρίθμησαι· μεθ' ὧν δυσώπει πάσης θλίψεως, καὶ πειρασμῶν λυτρωθῆναι ἡμᾶς, τοὺς σὲ ἀνευφημοῦντας, καὶ γνησίως μακαρίζοντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Οὐκ ἀποκρύπτω ὁ τάλας τὰ δεινὰ μου, ὅτι πάντα κέκτημαι ἄπερ μισεῖ ὁ Θεός, σάρκα μολύνας καὶ πνεῦμά μου, καὶ νοῦν ἐννοίαις, καὶ ἀθεμίτοις ἔργοις καὶ λόγοις αἰσχροῖς· γλώσση κατακρίνων τε τοὺς ἁμαρτάνοντας, αὐτὸς τὰ χεῖρω ἐργάζομαι. Θεογεννητορ, τούτων μοι δίδου πάντων διόρθωσιν, ἵνα ἐκνήψας τῆς κακίστης μου, συνηθείας προσπέσω καὶ κλαύσωμαι, ἃ δεινὰ εἰργασάμην, τῆς ζωῆς μου τὸ ὑπόλοιπον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ καθορῶσα, ἐν ξύλῳ κρεμάμενον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, τὸν ἐφ' ὑδάτων κρεμάσαντα, τὴν γῆν ἀσχέτως, καὶ πᾶσαν κτίσιν δημιουργήσαντα· καὶ γὰρ ἀναστήσομαι καὶ δοξασθήσομαι, καὶ τὰ τοῦ Ἄδου βασιλεία, συντρίψω σθένει, καὶ ἀφανίσω τούτου τὴν δύναμιν, καὶ τοὺς δεσμίους ἐκλυτρώσομαι, τῆς αὐτοῦ κακουργίας ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ χαρίσομαι τούτοις, βασιλείαν τὴν αἰώνιον.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Γερασίμου.

Παράμονον μέλψωμεν, σὺν Φιλουμένῳ πιστοί, ὡς Θεοῦς θεράποντας, καὶ Ἀθλητὰς εὐκλειεῖς, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· τοῦτον γὰρ φερωνύμως,

ὡς φιλήσαντες ἄγαν, ἤσχυναν δι' ἀγώνων, παρανόμων τὸ κράτος,
αἰτοῦντες πταισμάτων λύσιν, πᾶσι καὶ ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν καὶ τὸν Ν' ψαλμὸν λέγομεν τοὺς Κανόνας
τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου τὸν παρόντα, οὔ ἢ Ἁκροστιχίς· Ὑμνεῖν
σε τὴν σὴν νῦν δίδου, Μάρτυς, χάριν. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ὑμνοῦντος, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, Μάρτυς Παράμονε, φωτιστικαῖς
τοῦ Πνεύματος ἀυγαῖς, τὴν καρδίαν μου φώτισον, καὶ παραμένειν
θείαις με, νομοθεσίαις ἐνδυνάμωσον.

Μαρτύρων, περιφανῶς τὴν εὐκλειαν, μάκαρ ἐπλούτησας, μαρτυρικαῖς
ἐμπρέψας καλλωναῖς, καὶ ὠραίοις ἐν στίγμασιν, ὠραιωθεὶς Παράμονε·
ὄθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Ναμάτων, ζωοποιῶν τοῦ Πνεύματος, ὑπάρχων ἐμπλεως, τοὺς ἀθεΐας
καύσωνι δεινῶ, ἐκτακέντας ἐδρόσισσας, καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἔνδοξε, τῆς
ἀναπαύσεως ὠδήγησας.

Θεοτοκίον.

Ἐν χρόνῳ, τὸν ἔξω χρόνου τέτοκας, βροτὸν γενόμενον· ὃν ἐκτενῶς
ἰκέτευσε Ἀγνή, ὡς Υἱόν σου καὶ Κύριον, τὰ τῆς ψυχῆς μου χρόνια,
πάθη ἰάσασθαι πανάμωμε.

Ῥδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Τὴν ἐπαρσιν τοῦ ἐχθροῦ, ταπεινωθεὶς διὰ Χριστὸν ἔθραυσας· καὶ τὰς
αὐτοῦ φάλαγγας, ξίφει καρτερίας συνέκοψας.

Ἠκύρωσας πονηρόν, κατὰ τῆς πίστεως ἡμῶν βούλημα, καὶ καρτερῶς
ἤθλησας, Μάρτυς ἀθλοφόρε Παράμονε.

Νενεύρωσαι θεϊκῆ, ὡς στρατιώτης δυνατὸς χάριτι, καὶ χαλεπὰ βάσανα,
Μάρτυς ὡσπερ ὄναρ λελόγισαι.

Θεοτοκίον.

Στερέωσόν μου τὸν νοῦν, περιτρεπόμενον πολλοῖς πάθεσι, Μήτηρ Θεοῦ
πάναγνε, ὅπως κατὰ χρέος δοξάζω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ
 » κρίζουσα· Σύ μου ἰσχυὸς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ
 » στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁ Μάρτυς Παράμονος, καρτερικῶς ἐναθλῶν, τοῖς ρείθροις τοῦ αἵματος, πολυθειῖας πυρὰν, ἐνθέως κατέσβεσεν· ὄθεν τῶν ἰαμάτων, εἰληφῶς θεῖαν χάριν, δαίμονας ἀπελαύνει, καὶ νοσήματα παύει. Αὐτοῦ Χριστέ πρεσβείαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Τὴν χάριν νῦν ἅπαντες, ἀνευφημήσωμεν, Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὡς δι' αὐτῆς τὴν χαρὰν, τῷ κόσμῳ ἀυγάσασαν· λύσιν τῆς ἀμαρτίας, εὐραμένη ἢ φύσις, ἅπασα τῶν ἀνθρώπων, γηθομένη κραυγάζει· Εὐχαῖς αὐτῆς Κύριε, ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν δεινῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῷ ὡς ἑώρακας, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, Παρθένε πανύμνητε, καὶ ἀπειρόγαμε, ἀνύμνεις δακρύουσα, Δόξα βοῶσα Λόγε, τῇ φρικτῇ σου βουλήσει· θέλων γὰρ ἐνεκρώθης, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, ῥυόμενος τὸν κόσμον, φθορᾶς ὡς ὑπεράγαθος.

Ἦδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἡ καρδιά σου ἀνδρείᾳ ὠχυρομένη, καὶ παρρήσιᾳ ἔνδοξε, πεπυρακτωμένη, βάσανα πολύπλοκα, νηπίων τοξεύματα, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἐλογίσαστο.

Νεκρωθέντας ταῖς προστάξεσι τοῦ τυράννου, τοὺς Ἀθλητὰς θεώμενος, ζῆλον κατ' ἐκείνους, ἐνθεον ἀνέλαβεν, ὁ Μάρτυς Παράμονος, καὶ πρὸς τὸ παθεῖν ἠύτομόλησεν.

Νεανικῶς σε τεινόμενον, καὶ ταῖς λόγχαις, ἀνηλεῶς νυτιτόμενον, καὶ τὰς μεθοδείας, τοῦ ἐχθροῦ τροπούμενον, Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ ἀγνοθεύτης μακάριε.

Ὑπομονὴν ἐκπλητιτόμενος τῶν Μαρτύρων, καὶ τὴν αὐτῶν τελείωσιν, ἔνδοξε θαυμάζων, τούτοις ἐκοινώνησας, τοῦ ζήλου τῆς πίστεως, καὶ τῆς ὑπερτίμου ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντας τοὺς ἀνθρώπους τῇ παραβάσει, τῷ ζωηφόρῳ τόκῳ σου, Παρθένε Μαρία, πάντας ἀνενέωσας· διό σε δοξάζομεν, καὶ θεοπρεπῶς μακαρίζομεν.

Ἦδὴ ε'. Σύ Κύριέ μου φῶς.

Δῶρον πολυτελές, σεαυτὸν προσενήνοχας, τῷ Κτίστη σου ἐναθλήσας,
καὶ τὴν πλάνην νικήσας, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Ἰδρύματα σοφέ, τῶν δαιμόνων καὶ ξόανα, συνέτριψας ἠδρασμένον,
λογισμὸν κεκτημένος, ἐν πέτρῳ

θείας πίστεως.

Δαιμόνων τὴν πληθύν, ἀνδρικῶς ἐτραυμάτισας, τῷ τραύματι τῆς σαρκός
σου, Ἀθλητὰ γενναιόφρον· διό σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ὅμοτιμος Πατρί, ἐνυπάρχων καὶ Πνεύματι, ὁ Κύριος ἐξ ἀγνῶν σου,
ἐσαρκώθη αἱμάτων, Ἀγνή βροτὸς γενόμενος.

Ῥῶδὴ σι'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἵπτιος, ἐν καιρῷ τῶν ἀγώνων οὐ γέγονας, ἐγηγερμένος δὲ μᾶλλον, καὶ
πρὸς θείαν ἄθλησιν ῥωμαλέος· διὰ τοῦτο, τῶν στεφάνων τῆς δόξης
ἐπέτυχες.

Μαρτύρων, ὀμηγύρει σαυτὸν συγκατέλεξας, τελεωθείση προθύμως, πρὸ
τῆς σῆς ἀοίδιμε μαρτυρίας, καὶ σὺν τούτοις, σωτηρίου παστάδος
ἠξίωσαι.

Αἱ λόγχοι, μιμητὴν σε Χριστοῦ ἀπειργάσαντο· αἷς τιτρωσκόμενος
Μάρτυς, πρὸς αὐτὸν ἀνέπτυς στεφανηφόρος, θανατώσας, ὑπομονῆς τοὺς
ἄφρονας ξίφεσι.

Θεοτοκίον.

Ῥῥσαί με, τῶν σκανδάλων τοῦ βίου Πανάχραντε, τὸν ἐν νυκτὶ
σκοτομήνης, λογισμῶν ἀτόπων κεκρατημένον, καὶ κακίᾳ, τοῦ δυσμενοῦς
ἀεὶ σκοτιζόμενον.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-

» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ

» δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Συναξάριον

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ ἁγίου Μάρτυρος
Παραμόνου, καὶ τῶν ἁγίων τριακοσίων ἑβδομήκοντα συμμαρτύρων αὐτοῦ.

Στίχ. Ὁ Παράμονος νύττειταί σοι, Χριστέ μου·

Γνοῦς γὰρ Θεὸν μόνον σε, σοὶ θνήσκει μόνῳ.

Είφει κεφαλὰς ἄνδρες ἐπτάκις δέκα,

Σὺν ἑξαπλῇ διδοῦσι πεντηκοντάδι.

Παράμονον δ' ἐνάτη κτάνον εἰκάδι ἔγχεα μακρά.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως καὶ Ἀκυλίνου ἄρχοντος. Πρόφασις δὲ αὐτοῖς τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καὶ τῆς τελειώσεως, αὕτη. Ἐν τόπῳ τῆς Βαλσατίας, καλουμένῳ Τερῶ, πολλή τις καὶ πλουσία τυγχάνει θερμῶν ὑδάτων ἀνάδοσις, παραδόξως τὰς νόσους ἰωμένη. Ἐνταῦθα διὰ σώματος θεραπείαν παραγενόμενος ὁ τὴν τῆς Ἐῶας ἀρχὴν διέπων Ἀκυλῖνος, ἔπεσθαι αὐτῷ ἀπὸ Νικομηδείας τοὺς συνειλεγμένους ἀθλητὰς δεσμίους παρεκελεύσατο. Γενόμενος δὲ εἰς τὸ τῆς Ἰσιδος τέμενος καὶ τὰς μυσάρας θυσίας ἐκτελέσας, τοὺς Ἁγίους θύειν τοῖς εἰδώλοις καὶ προσκυνεῖν προσέταπεν. Οὓς ἀπαναινομένους τοῦτο ποιῆσαι, ξίφεσιν ἀναιρεθῆναι πάντα προσέταξε. Καὶ οὕτως οἱ γενναῖοι, θαυμαστοὶ τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ γεγόνασι Μάρτυρες, τῇ αὐτοῦ θείᾳ δυνάμει κραταιωθέντες, τὸν ἀριθμὸν ὄντες τριακόσιοι ἑβδομήκοντα.

Τούτους θεασάμενος ὁ ἅγιος Παράμονος, φωνῆ μεγάλη ἐβόησεν, εἰπὼν· Μεγίστην ἀσέβειαν ὀρῶ· ὅτι ὁ μισθὸς οὗτος τοσοῦτους δικαίους, καὶ ταῦτα ξένους, ἀλόγῳ κατασφάττει τρόπῳ. Ὁ δὲ ἀκούσας καὶ ὑπὸ μανίας ἀναφλεχθεὶς, εὐθέως τοῦτον ἀναιρεῖσθαι προστάττει· ὅπερ οὐκ εἰδότα τὸν μακάριον, ἐν ᾧ τόπῳ βαδίζων διετέλει, κατασχόντες αὐτὸν οἱ ἀπεσταλμένοι, οὐκ ἠνέσχοντο ἐνὶ παραχωρῆσαι δρᾶν τὸν φόνον, ἀλλὰ πάντες, ἐπ' ὄψεσι τοῦ δικάζοντος, ταῖς ἰδίαις χερσί, καὶ τοῖς οἰκείοις ὄπλοις ἐκχέειν αἷμα ἀθῶον ἠπεύγοντο· οἱ μὲν λόγχαις βάλλοντες, οἱ δὲ καλάμοις ὀξέσι, διὰ τε τῆς γλώττης καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Ἁγίου διελαύνοντες, ἐπ' ὄψεσι τοῦ τυράννου ἐτελείωσαν αὐτὸν ἐν τῷ εἰρημένῳ τόπῳ, καὶ πρὸς τὰς οὐρανίους σκηνὰς διεβίβασαν· καὶ ἐν αὐτῷ τῷ χώρῳ τῶν τριακοσίων ἑβδομήκοντα Μαρτύρων, καὶ ταῖς τούτων θήκαις συνταχθεῖς, κατετέθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Φιλουμένου.

Στίχ. Φιλουμένου πείρουσιν ἦλοις τοὺς πόδας,

Χριστὸν φιλοῦντος, καὶ Θεῶ φιλουμένου.

Φιλούμενος ὁ Μάρτυς ἦν ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ βασιλέως ἐκ Λυκαονίας ὀρμώμενος καὶ τὸν σῖτον κομίζων ἐν τῇ τῶν Γαλατῶν χώρᾳ. Φίληκι οὖν τῷ ἡγεμόνι Ἀγκύρας διαβληθεὶς καὶ χριστιανὸν ἑαυτὸν ὁμολογήσας, ἠλοῦται πρῶτον τοὺς πόδας σιδήροις, καὶ αἰκίζεται. Ἐῖτα ἀναρτηθεὶς, σπαθίζεται καὶ εἰς κλίβανον ἐκκαέντα ἐμβάλλεται. Ἐκ τούτων δὲ τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει ἀβλαβῆς διαφυλαχθεὶς, ἠλοῦται αὐθις τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ ἐπὶ τριάκοντα σταδίους ἐλαύνεται, ἕως λιποψυχήσας, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης· καὶ τοῦ ἁγίου Τερομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ ἐν Περσίδι· καὶ τῶν ἁγίων ἕξ Μαρτύρων, οὓς διωκομένους, πέτρα ῥαγεῖσα ὑπεδέξατο αὐτούς.

Στίχ. Ἦνοιξε πέτραν εἰς ταφὴν ἕξ ἀνδράσιν,

Ὁ νεκρὸς εὐρῶν εἰς ταφὴν Χριστὸς πέτραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Οὐρβανός, Ἐπίσκοπος Μακεδονίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ χερσὶν οὗτος ἐκπνέων τῶν Ἀγγέλων,

Οὐρβανός ἐστιν, οὗ βίος κατ' Ἀγγέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Διονύσιος, Ἐπίσκοπος Κορίνθου, ξίφει πληγεὶς τελειοῦται.

Στίχ. Διονύσιος εἷς τελῶν θυηπόλων,

Εἶφος μετελθῶν, εἷς ἐστι καὶ Μαρτύρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὁσιος Παγκόσμιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Σύμπας ὁ κόσμος οὐδὲν ἦν Παγκοσμίῳ·

Ἐδὲμ γὰρ ἦρα καὶ μόνης, ἦν λαμβάνει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὁσιος Πιτυροῦν ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τῇ σῆ θελήσει πρὸς σὲ χωρεῖ, Χριστέ μου,

Ὁ σῶν Πιτυροῦν ἐργάτης θελημάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Οὐαλλερῖνος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Διὰ στέφος πάντιμον οἶσω καὶ ξίφος,

Ὁ Μάρτυς ἐκραύγαζεν Οὐαλλερῖνος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Φαῖδρος, ῥητίνης ζεούσης καταχεθείσης αὐτῷ, τελειοῦται.

Στίχ. Πολλοὺς πρὸς ἄλλα, πρὸς δὲ ῥητίνης ζέσιν.

Στερῶδες ἀθλοῦντα, Φαῖδρον ἔγνωμεν μόνον.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἐδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Τῶν ἰαμάτων, καὶ τῶν θαυμάτων χάριν σοφέ, Μάρτυς ἐκ Θεοῦ πλουτήσας περιφανῶς, ἰατρεύεις τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὑφαπλουμένων, κολαστηρίων οὐκ ἐφρόντισας, ὅλην τὴν φροντίδα ἔχων ἐν οὐρανοῖς, καὶ κραυγάζων ἀξιάγαστε· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σὺ τῶν αἱμάτων, τῷ πυρὶ πᾶσαν ἔφλεξας ὕλην, ἀθεΐας ἐνδοξε πονηράν, τῇ δὲ δρόσῳ τῶν θαυμάτων σου, τοὺς ἐν τῷ καύσωνι, τῶν δυσχερῶν δροσίξεις Παράμονε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ μόνη, χαρὰν ἀνθρώποις κυήσασα· χαῖρε οὐρανὲ καὶ θρόνε χερουβικέ, καὶ περίδοξον παλάτιον, τοῦ Βασιλεύοντος, τῶν αἰώνων πανάμωμε Δέσποινα.

Ῥδὴ ἡ'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ἄγρυπνόν σε φύλακα πιστῶν, κατεπλουτήσαμεν, κατακοιμίζοντα, δαιμόνων φάσματα πάντοθεν, καὶ σαρκὸς ἄγρια κύματα, καὶ καταιγίδας λογισμῶν, Μάρτυς πολυάθλε, τῶν βοώντων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ῥεῖθροις σῶν αἱμάτων ἱερῶν, πορφύραν ἔβαψας, σαυτῷ παλαίωσιν, μηδόλως μέλλουσαν δέχεσθαι, καὶ λαμπρῶς ὠραϊζόμενος, τὰ ἐπουράνια οἴκεις, βοῶν μακάριε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τερεῖον ὡσπερ καθαρόν, καὶ θῦμα ἄμωμον, καὶ καλλιέρημα, ὀλοκαυτούμενον ἀνθραξιν, ἱερᾶς Μάρτυς ἀθλήσεως, τῷ ἀθλοθέτῃ σου Χριστῷ, προσήχθης μέλπων σοφέ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νόμου σε σκιαὶ καὶ Προφητῶν, προδιεχάραξαν, σεπτὰ κηρύγματα, ἀρήρητως μέλλουσαν ἔσεσθαι, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν λοχεύτριαν, θεοχαρίτῳτε Ἀγνή· ᾧ πάντες μέλπομεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν

» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν

» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες

» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου

» τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ἴδε φωταυγοῦς Ἀθλοφόρου, φωτοφανῆς ἔλαμψε μνήμη, πάντων τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, φωταγωγοῦσα τῷ Θεῷ Πνεύματι· περιχαρῶς χορεύσωμεν, τοῦτον ἐν πίστει μακαρίζοντες.

Ὡς τῇ ἐπτακύκλω δεκάδι, καὶ τῇ τριπλῇ ἑκατοντάδι, ἀκαταγωνίστων Μαρτύρων, συναγελάζων, μεθ' ὧν τὸ σῶμά σου, Μάρτυς Χριστοῦ κατάκειται, σὺν τούτοις πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Στάδιον ἀνύσαντες πόνων, πολυειδῶν μεμεστωμένον, καὶ μετὰ Χριστοῦ τοῦ τὸν κόσμον, νενικηκότος λαμπρῶς νικήσαντες, στεφανηφόροι Μάρτυρες, τοὺς οὐρανοὺς περιπολεύετε.

Ἦρθης ἀπὸ γῆς καὶ τὰ γέρα, τῶν σῶν ἀγῶνων ἐκομίσω· νῦν δὲ ποταμοὺς ἀναβλύζεις, ἡμῖν θαυμάτων τοῖς σὲ γεραίρουσι, καὶ εὐσεβῶς τὴν μνήμην σου, πανηγυρίζουσι Παράμονε.

Θεοτοκίον.

Φώτισον ψυχῆς μου τὰς κόρας, ἀμαυρωθείσας ἀβλεψίᾳ, τῆς φθοροποιοῦ ἀμαρτίας, Θεογεννητορ πάναγνε Δέσποινα· σὺ γὰρ Πιστῶν βοήθεια, καὶ φωτισμὸς ὑπάρχεις Ἀχραντε.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου

» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας

» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-» τόκε μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου

Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

ΤΥΠΙΚΟΝ

1. Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν καὶ τὴν α' Στάσιν τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν τὰ γ' ἐσπέρια Προσόμοια. Ὁ τῷ Προδρόμου φωτὶ μεμορφωμένος... εἰς σι'. Δόξα... Τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν... Καὶ νῦν... Προεόρτιον· Ἡσαΐα χόρευε... Εἰσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Εἶτα τὰ Απόστιχα. Δόξα... Τὸν συναίμονα Πέτρου... Καὶ νῦν... Προεόρτιον Ἰωσήφ, εἶπε ἡμῖν... τὸ Ἀπολυτίκιον· Ὡς τῶν Ἀποστόλων πρωτόκλητος... Καὶ νῦν... Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον... καὶ Ἀπόλυσις.

2. Εἰς τὸν Ὅρθρον μετὰ τὸν Ν' (50ὸν) ψαλμὸν ἢ Λιτή, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον, καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὸ Ἀπολυτίκιον δις καὶ τὸ Θεοτοκίον ἅπαξ, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, τὰ Καθίσματα κατὰ σειράν, οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ Α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου, τὸ Προκείμενον· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν... τὸ Πᾶσα πνοή... καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ Ν' ψαλμὸς χῦμα. Δόξα... Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου... Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου... Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεός... καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ὁ πρωτόκλητος μαθητής... (ζήτηε εἰς τὴν Λιτήν). Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ὁ τοῦ Μηναίου καὶ ὁ τοῦ Ἀποστόλου τὴν τεθολωμένην μου ψυχὴν. Ἀπὸ γ' Ῥδῆς τὸ Κάθισμα καὶ τὸ Θεοτοκίον. Ἀφ' στ' τὸ Κοντάκιον, ὁ Οἶκος καὶ τὸ Μηνολόγιον. Αἱ Καταβασίαι· Χριστὸς γεννᾶται... Εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν τιμιωτέραν, τὰ δύο Ἐξαποστειλάρια καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἶνους τὰ Προσόμοια Βηθσαϊδὰ νῦν ἀγάλλου... εἰς δ' Δόξα... Τὸν κήρυκα τῆς πίστεως... Καὶ νῦν... Προεόρτιον, Ὑπόδεξαι Βηθλεέμ... Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

3. Εἰς τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοί. Τροπάρια ἐκ τῆς γ' Ῥδῆς τοῦ α' καὶ ἐκ τῆς στ' τοῦ β' Κανόνος. Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου, τὸ τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Κοντάκιον Ἡ Παρθένος σήμερον... Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀποστόλου. Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» Ἄξιόν ἐστίν... Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν... Εἶδομεν τὸ φῶς... Καὶ Ἀπόλυσις.

4. Εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ στ', καὶ τοῦ Ἀποστόλου δ'. Δόξα τοῦ Ἀποστόλου, Καὶ νῦν τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Απόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα... Τὸν συναίμονα Πέτρου... Καὶ νῦν... Ἰωσήφ εἶπε ἡμῖν... Τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τοῦ Ἀποστόλου, τὸ Θεοτοκίον καὶ Ἀπόλυσις.

5. Εἰς τὸν Ὅρθρον μετὰ τὸν Ν' ψαλμὸν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν, ἢ Λιτή τοῦ Ἀποστόλου καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστίν. Εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτικά ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, τὰ Καθίσματα ἀνὰ ἐν Ἀναστάσιμον καὶ ἐν τοῦ Ἀποστόλου μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, ἐν δὲ τῇ γ' Στιχολογίᾳ, τὸ τοῦ Ἀποστόλου καὶ τὸ Θεοτοκίον, τὰ Εὐλογητάρια, ἢ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ α' τοῦ Ἀποστόλου τὴν τεθολωμένην μου ψυχὴν. Ἀπὸ γ' Ῥδῆς τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου χῦμα καὶ τὸ Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου καὶ τὸ Θεοτοκίον. Ἀφ' στ' Καταβασίαι, Χριστὸς γεννᾶται... καὶ ἅπαντα ἢ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ

Εὐαγγελίου. Εἶτα στιχολογοῦμεν τὴν τιμιωτέραν, Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἀποστόλου καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἶνους Ἀναστάσιμα δ', καὶ τοῦ Ἀποστόλου δ'. Δόξα..., ἀντὶ τοῦ Ἐωθινοῦ, λέγεται τὸ τοῦ Ἀποστόλου, Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη... Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία...

6. Εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἥχου εἰς δ', καὶ δ' ἐκ τῆς στ' Ῥῥῆς τοῦ β' Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου. Μετὰ τὴν εἴσοδον τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τοῦ Ἀποστόλου, τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ Κοντάκιον· Ἡ παρθένος σήμερον... Ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀποστόλου. Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως» Ἄξιόν ἐστίν... Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν... Εἶδομεν τὸ φῶς... καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α' Στάσιν τοῦ α' Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς δὲ τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τὰ παρόντα τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ τῷ Προδρόμου φωτὶ μεμορφωμένος, ὅτε τὸ ἀπαύγασμα τὸ ἐνυπόστατον, τῆς πατρικῆς δόξης ἔφανεν, ἀνθρώπων γένος, δι' εὐσπλαχνίαν σῶσαι βουλόμενος, τότε πρῶτος ἔνδοξε, τούτῳ προσέδραμες, καταυγασθεῖς τὴν διάνοιαν, τελειοτάτη, μαρμαρυγῇ αὐτοῦ τῆς Θεότητος· ὅθεν καὶ κῆρυξ καὶ Ἀπόστολος, χρηματίζεις Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ τῆς Προδρόμου φωνῆς ἐνηχημένος, ὅτε ὁ πανάγιος Λόγος σεσάρκωται, ζωὴν ἡμῖν παρεχόμενος, καὶ σωτηρίαν, τοῖς ἐπὶ γῆς εὐαγγελιζόμενος, τότε τούτῳ πάνσοφε, κατηκολούθησας, καὶ σεαυτὸν ἀκροθίνιον, καὶ παναγίαν, ὡς ἀπαρχὴν αὐτῷ καθιέρωσας· ὃν καὶ ἐπέγνωσ καὶ ἐμήνυσας, τῷ συγγόνῳ τῷ σῷ τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ τῷ ἐκ στείρας βλαστήσαντι φοιτήσας, ὅτε ὁ Παρθένιος τόκος ἀνέτειλε, τῆς εὐσεβείας Διδάσκαλος, καὶ σωφροσύνης, ὑποδεικνύων τὴν καθαρότητα, τότε σὺ θερμότατος, τῆς ἀρετῆς ἐραστής, Ἀνδρέα μάκαρ γεγένησαι, τὰς ἀναβάσεις, ἐν σῆ καρδίᾳ διατιθέμενος· καὶ ἀπὸ δόξης πρὸς τὴν ἀφραστον, ἦρθης δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν, καταλιπὼν Ἀπόστολε, ἀνθρώπους σαγηνεύεις, καλάμῳ τοῦ κηρύγματος, χαλῶν ὡσπερ ἄγκιστρον, τῆς εὐσεβείας τὸ δέλεαρ, καὶ ἀνάγων ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης, τὰ ἔθνη ἅπαντα. Ἀνδρέα

Ἀπόστολε, τοῦ Κορυφαίου ὁμαίμων, καὶ τῆς οἰκουμένης ὑψηγῆτὰ διαπρύσιε, πρεσβεύων μὴ ἐλλίπης ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ εὐφημούντων πανεύφημε, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἥσαῖα χόρευε, λόγον Θεοῦ ὑπόδεξαι· προφήτευσον τῇ κόρῃ Μαριάμ, βάτον καταφλέγεσθαι, καὶ πυρὶ μὴ καίεσθαι, τῇ αἴγλῃ τῆς Θεότητος. Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ἀνοίγε πύλην ἢ Ἐδέμ· καὶ Μάγοι πορεύεσθε, ἰδεῖν τὴν σωτηρίαν, ἐν φάτνῃ σπαργανούμενον· ὃν ἀστήρ ἐμήνυσεν, ἐπάνω τοῦ σπηλαίου, ζωοδότην Κύριον, τὸν σώζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν... καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. α' 1 - β' 6)

Πέτρος Ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας, καὶ Βιθυνίας, κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ Πατρὸς ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ ῥαντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ· Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη. Ἀγαπητοί, περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν Προφῆται, οἱ περὶ τῆς εἰς ὑμᾶς χάριτος προφητεύσαντες· ἐρευνῶντες εἰς τίνα, ἢ ποῖον καιρὸν ἐδήλου τὸ ἐν αὐτοῖς Πνεῦμα Χριστοῦ, προμαρτυρούμενον τὰ εἰς Χριστὸν παθήματα, καὶ τὰς μετὰ ταῦτα δόξας οἷς ἀπεκαλύφθη, ὅτι οὐχ ἑαυτοῖς, ὑμῖν δὲ διηκόνουν αὐτά, ἃ νῦν ἀνηγγέλη ὑμῖν, διὰ τὸν εὐαγγελισάμενον ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπ' οὐρανοῦ, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακύψαι. Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελείως ἐλπίζατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τέκνα ὑπακοῆς, μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις· ἀλλὰ, κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς Ἅγιον, καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε· διότι γέγραπται· Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι. Καὶ εἰ Πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε· εἰδότες ὅτι οὐ φθαρμοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ, ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς τῆς πατροπαραδότου, ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι, ὡς ἄμνοῦ ἁμώμου καὶ ἁσπίλου, Χριστοῦ, προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς, τοὺς δι' αὐτοῦ πιστεύοντας εἰς Θεόν, τὸν ἐγείραντα αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ δόξαν αὐτῷ δόντα, ὡς τε τὴν πίστιν ὑμῶν καὶ ἐλπίδα εἶναι εἰς Θεόν. Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διὰ Πνεύματος, εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς. Ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλ' ἀφθάρτου, διὰ λόγου Θεοῦ ζῶντος καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα· διότι πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε· τὸ δὲ ῥῆμα Κυρίου

μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Τοῦτο δέ ἐστι τὸ ῥῆμα, τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς. Αποθέμενοι οὖν πᾶσαν κακίαν, καὶ πάντα δόλον, καὶ ὑποκρίσεις, καὶ φθόνους, καὶ πάσας καταλαλιάς, ὡς ἄρτιγέννητα βρέφη, τὸ λογικὸν καὶ ἄδολον γάλα ἐπιποθήσατε, ἵνα ἐν αὐτῷ ἀύξηθῆτε εἰς σωτηρίαν, εἴπερ ἐγεύσασθε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος. Πρὸς ὃν προσερχόμενοι, λίθον ζῶντα, ὑπὸ ἀνθρώπων μὲν ἀποδεδοκιμασμένον, παρὰ δὲ Θεῷ ἐκλεκτόν, ἔντιμον, καὶ αὐτοὶ ὡς λίθοι ζῶντες οἰκοδομεῖσθε, οἶκος πνευματικός, ἱεράτευμα ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευματικᾶς θυσίας, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὸ καὶ περιέχει ἐν τῇ Γραφῇ· Ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιών λίθον ἀκρογωνιαῖον, ἐκλεκτόν, ἔντιμον· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτὸν οὐ μὴ καταισχυνοθῆ.

Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. β' 21)

Ἀγαπητοί, Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἔπαθεν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ· ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Ὅς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπέιλει, παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως· ὃς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον, ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι, τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὗ τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἰάθητε. Ἦτε γὰρ ὡς πρόβατα πλανώμενα· ἀλλ' ἐπεστράφητε νῦν ἐπὶ τὸν Ποιμένα καὶ Ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν ὑμῶν. Ὅμοίως αἱ γυναῖκες ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἵνα, καὶ εἴ τινες ἀπειθοῦσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀναστροφῆς ἀνευ λόγου κερδηθήσονται, ἐποπτεύσαντες τὴν ἐν φόβῳ ἀγνῆν ἀναστροφήν ὑμῶν. Ὡν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν, καὶ περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, ἀλλ' ὁ κρυπτὸς τῆς καρδίας ἄνθρωπος, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέος καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἐστὶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής. Οὕτω γὰρ ποτε καὶ αἱ ἅγαι γυναῖκες, αἱ ἐλπίζουσαι ἐπὶ τὸν Θεόν, ἐκόσμουν ἑαυτάς, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν· ὡς Σάρρα ὑπήκουσε τῷ Ἀβραάμ, Κύριον αὐτὸν καλοῦσα, ἧς ἐγενήθητε τέκνα· ἀγαθοποιοῦσαι, καὶ μὴ φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν. Οἱ ἄνδρες ὁμοίως, συνοικοῦντες κατὰ γνῶσιν, ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει τῷ γυναικεῖῳ ἀπονέμοντες τιμὴν, ὡς καὶ συγκληρονόμοι χάριτος ζωῆς, εἰς τὸ μὴ ἐγκόπτεσθαι τὰς προσευχὰς ὑμῶν. Τὸ δὲ τέλος, πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὐσπλαγχνοὶ, φιλόφρονες. Μὴ ἀποδιδόντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας· τούναντίον δέ, εὐλογοῦντες· εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε.

Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. δ' 1)

Ἀγαπητοί, Χριστοῦ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκί, καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὀπλίσασθε· ὅτι ὁ παθὼν ἐν σαρκί, πέπαυται ἁμαρτίας, εἰς

τὸ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιώσαι χρόνον. Ἀρκετὸς γὰρ ὑμῖν ὁ παρεληλυθὼς χρόνος τοῦ βίου, τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργάσασθαι, πεπορευμένους ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις καὶ ἀθεμίτοις εἰδωλολατρίαις. Ἐν ᾧ ξενίζονται, μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν, βλασφημοῦντες· οἱ ἀποδώσουσι λόγον τῷ ἐτοίμως ἔχοντι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ νεκροῖς εὐηγγελίσθη, ἵνα κριθῶσι μὲν κατὰ ἀνθρώπους σαρκί, ζῶσι δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι. Πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικε. Σωφρονήσατε οὖν, καὶ νήψατε εἰς προσευχάς. Πρὸ πάντων δὲ τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔχοντες· ὅτι ἡ ἀγάπη καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν. Φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους, ἄνευ γογγυσμῶν. Ἐκαστος καθὼς ἔλαβε χάρισμα, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸ διακονοῦντες, ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ. Εἴ τις λαλεῖ, ὡς λόγια Θεοῦ· εἴ τις διακονεῖ, ὡς ἐξ ἰσχύος, ἧς χορηγεῖ ὁ Θεός· ἵνα ἐν πᾶσι δοξάζεται ὁ Θεὸς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἐστὶν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Ἀνδρέου Τεροσολυμίτου.

Ὁ Πρωτόκλητος Μαθητῆς, καὶ μιμητῆς τοῦ πάθους, συμμορφούμενός σοι Κύριε, Ἀνδρέας ὁ Απόστολος, τοὺς ἐν βυθῷ τῆς ἀγνοίας πλανωμένους ποτέ, τῷ ἀγκίστρῳ τοῦ Σταυροῦ σου ἀνελκύσας, προσήγαγέ σοι. Ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ ὑπεράγαθε, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἦμνήσωμεν οἱ πιστοί, Πέτρου τὸν σύγγονον, Ἀνδρέαν τὸν Χριστοῦ μαθητὴν· οὗτος γὰρ τὴν θάλασσαν, δικτύοις ἐρευνήσας ποτέ, ἰχθύας ἐζώγησε· νῦν δὲ τὴν οἰκουμένην, τῷ καλάμῳ σαγηνεύει τοῦ Σταυροῦ, καὶ τὰ ἔθνη ἐκ πλάνης ἐπιστρέφει τῷ Βαπτίσματι· καὶ Χριστῷ παριστάμενος, αἰτεῖται τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Τὸ πῦρ τὸ νοερόν, τὸ φωτίζον διανοίας, καὶ φλογίζον ἁμαρτίας, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ, ὁ Απόστολος Χριστοῦ καὶ μαθητῆς, λάμπει μὲν ταῖς μυστικαῖς ἀκτίσι τῶν διδασκῶν, ἐν ταῖς τῶν ἐθνῶν ἀφωτίστοις καρδίαις· φλέγει δὲ πάλιν, τὰς φρυγανῶδεις τῶν ἀσεβῶν μυθουργίας· τὸ πῦρ γὰρ τοῦ Πνεύματος, τοιαύτην ἔχει τὴν ἐνέργειαν. Ὡ θαῦμα ξένον καὶ φοβερόν! ἡ πηλώδης γλῶσσα, ἡ πηλίνη φύσις, τὸ σῶμα τὸ χοϊκόν, τὴν νοερὰν καὶ ἄυλον ὑπεδέξατο γνῶσιν. Ἄλλ' ὃ μύστα τῶν ἀρρήτων, καὶ θεωρῆ τῶν οὐρανίων, ἰκέτευε καταυγασθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ'

Τὸν ποθοῦμενον Θεόν, ἐν σαρκὶ κατιδὼν ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, θεόπτα Πρωτόκλητε, τῷ μὲν ὁμαίμονι ἐβόας ἀγαλλόμενος· Εὐρήκαμεν ὦ Σίμων τὸν ποθοῦμενον· τῷ δὲ Σωτῆρι δαυϊτικῶς ἐκράυγαζες· Ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἢ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἢ ψυχὴ μου πρὸς σὲ Χριστὲ ὁ Θεός. Ὅθεν καὶ πόθῳ πόθον προσθείς, διὰ σταυροῦ διαβαίνεις, πρὸς ὃν ἐπόθησας, ὡς ἀληθῆς Μαθητῆς, καὶ σοφὸς μιμητῆς γενόμενος, τοῦ διὰ Σταυροῦ αὐτοῦ πάθους· διὸ καὶ τῆς δόξης κοινωνὸς αὐτῷ γενόμενος, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνδρέου Τεροσολυμίτου· οἱ δέ, Ἀνατολίου.

Τὸν κήρυκα τῆς πίστεως, καὶ ὑπηρέτην τοῦ Λόγου, Ἀνδρέαν εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀλιεύει, ἀντὶ καλάμου, τὸν Σταυρὸν ἐν ταῖς χερσὶ διακρατῶν· καὶ ὡς σπαρτίον χαλῶν τὴν δύναμιν, ἐπανάγει τὰς ψυχὰς, ἀπὸ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, καὶ προσκομίζει τῷ Θεῷ δῶρον εὐπρόσδεκτον. Αἰεὶ τοῦτον πιστοί, σὺν τῇ χορείᾳ τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ εὐφημήσωμεν, ἵνα πρεσβεύῃ αὐτῷ, ὅπως ἰλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Δέσποινα πρόσδεξαι...

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ λογικὸς οὐρανός, δόξαν Θεοῦ διὰ παντὸς διηγούμενος· ὁ πρῶτος Χριστῷ καλοῦντι, καθυπακούσας θερμῶς, καὶ ἀμέσως τούτῳ συγγενόμενος· ὑφ' οὗ πυρσευόμενος, καθωράθης φῶς δεύτερον, καὶ τοὺς ἐν σκότει, ἀστραπαῖς σου ἐφώτισας, ἀγαθότητα, τὴν αὐτοῦ ἐκμιμούμενος. Ὅθεν τὴν παναγίαν σου, τελοῦμεν πανήγυριν, καὶ τῶν λειψάνων τὴν θήκην, περιχαρῶς ἀσπαζόμεθα, ἐξ ἧς ἀναβλύζεις, σωτηρίαν τοῖς αἰτοῦσι, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Πρῶτον τῶν ὀρεκτῶν εὐρηκῶς, δι' εὐσπλαγχνίαν, τὴν ἡμῶν περικείμενον, Ἀνδρέα θεόφρον φύσιν, συνανεκράθης αὐτῷ, διαπύρῳ πόθῳ τῷ συναίμονι, βοῶν, Ὅν ἐκήρυξαν, οἱ Προφῆται ἐν Πνεύματι, εὐρομεν δεῦρο, ταῖς αὐτοῦ ὠραιότησι, καταθέλωμεν, καὶ ψυχὴν καὶ διάνοιαν· ὅπως φωταγωγούμενοι, αὐτοῦ ταῖς λαμπρότησι, νύκτα τῆς πλάνης καὶ σκότος, τῆς ἀγνωσίας διώξωμεν, Χριστὸν εὐλογοῦντες, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ἔθνη τὰ μὴ εἰδότα Θεόν, ὡς ἐκ βυθοῦ τῆς ἀγνοσίας ἐζώγησας, σαγήνη τῶν σῶν λογίων, καὶ συνταράσσεις σαφῶς, ἄλμυρὰς θαλάσσης, ἵππος ἄριστος, ὄφθεις τοῦ Δεσπόζοντος, τῆς θαλάσσης ἀοίδιμε· καὶ σηπεδόνα, ἀθειῆς ἐξήρανας, ἄλας τίμιον, ἐμβαλὼν τὴν σοφίαν σου· ἦν περ καὶ κατεπλάγησαν, Ἀπόστολε ἐνδοξε, τῆς μωρανθείσης σοφίας, οἱ ἀναιδῶς ἀντεχόμενοι, Χριστὸν μὴ εἰδότες, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος γ'. Γερμανοῦ.

Τὸν συναίμονα Πέτρου, καὶ Χριστοῦ μαθητὴν, τῶν ἰχθύων ἀγρευτὴν, καὶ ἀλιέα τῶν ἀνθρώπων, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν, Ἀνδρέαν τὸν Ἀπόστολον· τοῦ γὰρ Ἰησοῦ τὰ διδάγματα, πάντα ἐξεπαίδευσεν τοῖς δόγμασι· καὶ ὡς δέλεαρ ἰχθύσι, τὰς σάρκας τοῖς ἀνόμοις παρέδωκε, καὶ τούτους ἐσαγήνευσεν. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, παράσχου τῷ λαῷ σου εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἰωσήφ, εἰπέ ἡμῖν, πῶς ἐκ τῶν Ἀγίων, ἦν παρέλαβες Κόρην, ἔγκυον φέρεις ἐν Βηθλεέμ; Ἐγώ, φησί, τοὺς Προφήτας ἐρευνήσας, καὶ χρηματισθεὶς ὑπὸ Ἀγγέλου, πέπεισμαι, ὅτι Θεὸν γεννήσει, ἡ Μαρία ἀνερμηνεύτως· οὗ εἰς προσκύνησιν, Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν ἤξουσιν, σὺν δώροις τιμίοις λατρεύοντες. Ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, Κύριε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ὡς τῶν Ἀποστόλων Πρωτόκλητος, καὶ τοῦ Κορυφαίου ἀυτάδελφος, τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων Ἀνδρέα ἰκέτευσεν, εἰρήνην τῇ οἴκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς θεῖον μαθητὴν, καὶ Πρωτόκλητον πάντων, Χριστοῦ τῶν Μαθητῶν, εὐφημοῦμέν σε πόθῳ, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμέν σοι· Ῥῦσαι ποίμνην σου, ἦν ἐκ Θεοῦ ἐπιστεύθης, πάσης θλίψεως, καὶ ἀναγκῶν καὶ σκανδάλων, καὶ πάσης κακώσεως.

Δόξα. Πάλιν τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖράς σου σεμνή, νῦν ἐκτείνασα οἴκτω, βοήθειαν ἡμῖν, ἐξ Ἁγίου παράσχου, καὶ δίδου ἀκίνδυνον, τὴν ζωὴν διανύσασθαι, τοὺς δοξάζοντας, τὸν σὸν πανάγιον Τόκον, καὶ σὲ Δέσποινα, ἐπιγραφομένους Κόρη, ἐλπίδα καὶ καύχημα.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Πρῶτον εὔρέ σε, Χριστὸς μολοῦντα, μύστιν ἄριστον, Ἀνδρέα μάκαρ, καὶ τὰ προστάγματα αὐτοῦ τομῶς διαγγέλλοντα, τῇ οἴκουμένη καθάπερ ὑπόπτερον, κατα φωτίζοντα ἐθνῶν τὰ συστήματα. Αὐτὸν ὡς Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Πάλιν τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεία γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε, Θεοκυῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νόμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες ἀνευφημήσωμεν, ὡς αὐτόπτην τοῦ Λόγου καὶ θεῖον κήρυκα, καὶ ἐθνῶν πνευματικόν, σαγηνευτὴν ἀληθῶς· ὅτι προσήγαγεν ἡμᾶς, εἰς ἐπίγνωσιν Χριστοῦ, Ἀνδρέας ὁ θεηγόρος· καὶ νῦν πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας Παρθένε ἄχραντε, ἀνενδοιάστως ἐχόντων σκέπη ὑπάρχουσα, ἐκ ποικίλων πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς, πρεσβεύουσα τῷ Υἱῷ σου, σὺν τοῖς αὐτοῦ Ἀποστόλοις, καὶ σῶσον πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τὸ Α' Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Πᾶσα πνοή...

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον·

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν... (Ζήτηι Κυριακῆ β').

Ὁ Ν' Ψαλμὸς

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος α'. Ὁ Πρωτόκλητος μαθητής... (Ζήτηι εἰς τὴν Λιτὴν, σελ. 240).

Μετὰ τοῦτο λέγονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου οἱ δύο.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ῥδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ῥδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιή-

» σαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώ-

» σαντι τὸν Ἰσραὴλ· ὅτι δεδόξασται.

Ὡς μόνη τὸν ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ, τεκοῦσα σαρκὶ ἀγνή, Παναγία ἄχραντε, πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθλίας μου ψυχῆς, πάθη θεράπευσον.

Τὰ τραύματα Πάναγνε, τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν πώρωσιν, λογισμοῦ τὴν σκότωσιν, καὶ τοῦ νοῦς ἐκτροπᾶς, ἀφάνισον ὡς συμπαθῆς, ταῖς σαῖς δεήσεσιν.

Τὸ φῶς ἢ κυήσασα, τὸν Λυτρωτὴν μου, τοῦ σκότους με λύτρωσαι, καὶ βασάνων ἄχραντε, τῶν αἰώνιων ἐκεῖ, ὅπως σωζόμενος ὑμῶν, τὰ μεγαλεῖά σου.

Νοός μου Πανάμωμε, τὰς ἀμαυρώσεις, φωτί σου ἀπέλασον, ἢ τὸ φῶς κυήσασα· καὶ δώρησαί μοι ἀγαθή, τὸ φῶς προσβλέψαι τὸ ἐκ σοῦ, ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀποστόλου.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ῥδὴ α'.

Ἦχος α'. Σοῦ ἢ τροπαιοῦχος δεξιᾶ.

Τὴν τεθολωμένην μου ψυχὴν, τῶν ἐννοιῶν τε καὶ λόγων ἐκκάθαρον, τῇ ἐνσκηνώσασῃ σοι κῆρυξ Χριστοῦ, Ἀνδρέα θεῖα χάριτι, ὅπως καθαρῶς σοι, προσάξω ὕμνον ἐπάξιον.

Τίμιον ὁ Πρόδρομος Χριστοῦ, τῶν ἑαυτοῦ μαθητῶν ἀκροθίνιον, ὁ ἐκ στεριευούσης σε βλαστός, τῷ ἐκ Παρθένου φύντι Χριστῷ, τῷ δεδοξαμένῳ, Ἀνδρέα χαίρων προσήγαγεν.

Ἐρωτι καὶ πόθῳ ἀκλινεῖ, τῆς ἀρετῆς τῶν βαθμίδων ἀρξάμενος, καὶ τὰς ἀναβάσεις ἀεὶ μελετῶν, ἐξ ἀμυδρᾶς δυνάμεως, πρὸς τὴν ἀκροτάτην, Ἀνδρέα δύναμιν ἔφθασας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ τῆς χάριτος πηγὴ. Χαῖρε ἡ κλίμαξ καὶ πύλη οὐράνιος. Χαῖρε ἡ λυχνία, καὶ στάμνος χρυσεῖ, καὶ ὄρος ἀλατόμητον, ἡ τὸν ζωοδότην, Χριστὸν τῷ κόσμῳ κυήσασα.

Κανὼν δεύτερος τοῦ Ἀποστόλου.

Ῥδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ διὰ στύλου πυρός.

Τῷ καλάμῳ τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης ἀνελών, Ἀνδρέα πολυύμνητε, σὺ ἐζώγησας λαούς, ὡς ἐπηγγείλατο Χριστός, ὁ σαγήνεύειν διδάξας σε, ἀνθρώπους ὡς ἰχθύας ζωγρεῖν.

Ὁ τῆς πίστεως στῦλος, ἡ ἔδρα τῶν ἀληθινῶν δογμάτων τοῦ Χριστοῦ, Ἀνδρέας ὁ θεόπνευστος, πάντα σήμερον καλεῖ, τῆς γῆς τὰ πέρατα, ἑορτὴν ἐτήσιον συστήσασθαι· συνέλθωμεν οὖν πάντες πιστοί.

Τὸ θαλάσσιον κύτος, δικτύοις ἐρευνῶν, τῆ τέχνη ἀλιεύς, σαγήνη τῆ τοῦ Πνεύματος, ἔθνη φῦλα καὶ λαούς, ζωγρεῖς ἐν Πνεύματι, καὶ τὸν ἄνω βυθὸν πολυθαύμαστε, σαφῶς ἀνακαλύπτεις ἡμῖν.

Μυστοπόλε αὐτόπτα καὶ ῥῆτορ, τῆς ἀπορρήτου γνώσεως Χριστοῦ, ὁ δεξάμενος ἄνωθεν Πνεῦμα Ἅγιον, λαλοῦν ἐν γλώσσαις καθήμενον, τῷ πυρὶ διαιροῦν τὰ χαρίσματα, ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα.

Προανάρχου Τριάδος, Μονάδα ὑπερουσίως πίστει προσκυνῶ, οὐ τέμνων τὴν Θεότητα· ἔστι γὰρ ἐνοειδής, ἀπλῆ ἀμέριστος· συνάπτω δὲ αὐτήν, οὐσιότητι προσώπων, καὶ πιστῶς διαιρῶ.

Καὶ νῦν.

Βρεφουργεῖται Θεὸς ἐκ Παρθένου, καὶ νεουργεῖ τοὺς φθαρέντας ἐξ Ἀδάμ, καὶ λύει τὸ μεσότοιχον, καὶ τῆς ἔχθρας τὸν φραγμόν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, κατάραν εὐλογεῖ τῆς Προμήτορος, ἐξ ἀχράντου Μητρὸς προελθών.

Καταβασία· Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε...

Τῆς Θεοτόκου. Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Στερεωθήτω ἡ καρδία μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων οὐρανόν, στερεώσας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν παντοδύναμε.

Τῆς στειρευούσης διανοίας μου, ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ῥῥσαί με πάσης κατακρίσεως, καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄφους, τοῦ αἰωνίζοντος πυρός, καὶ τοῦ σκότους Πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀποκυήσασα, ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον, καὶ τὴν ἀπόφασιν Ἄγνη, τὴν φρικτὴν ὄλωσ δέδοικα· σπεῦσον σῶσον πρὸ τοῦ τέλους, ἀγαθὴ τὸν οἰκέτην σου.

Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σου, ὁ καρπὸς Παρθένε πανύμνητε· τοὺς γὰρ φθαρέντας τῷ καρπῷ, διὰ ξύλου Σταυροῦ αὐτοῦ, ἀφθαρτίσας κατεστήσατο, κοινωνοὺς θείας χάριτος.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὁ μόνος εἰδώς.

Προσέδραμες δίψει οὐ κληθεῖς, Ἀνδρέα ἀλλ' αὐθαίρετος, τῆ τῆς ζωῆς πηγῆ ὡσπερ ἔλαφος· καὶ πᾶσι ταύτην εὐρῶν ἐκήρυξας, καὶ πιῶν ἐπότισας, ἀφθαρσίας νάματα, κεκμηκότα τῆ δίψει τὰ πέρατα.

Ἐπέγνωσ τῆς φύσεως θεσμούς, Ἀνδρέα ἀξιάγαστε, καὶ κοινωνὸν τὸν σύγγονον εἴληφας, βοῶν· Εὐρήκαμεν τὸν ποθούμενον· καὶ ὁδοποιήσαντι, τῆς σαρκὸς τὴν γέννησιν, καθηγήσω τὴν γνῶσιν τοῦ πνεύματος.

Σαγήνη τοῦ λόγου ἐκ βυθοῦ, ἀπάτης ἐσαγήνευσας, τοὺς λογικοὺς ἰχθύας Ἀπόστολε, καὶ τῆ τραπέζῃ Χριστοῦ ὀψώνιον, καθαρὸν προσήγαγες, λαμπρυνθέντας χάριτι, τοῦ φανέντος σαρκὸς ὁμοιώματι.

Θεοτοκίον.

Θεὸν συλλαβοῦσα ἐν γαστρί, Παρθένε διὰ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου ἔμεινας ἀφλεκτος· ἐπεὶ σε βάτος τῷ νομοθέτῃ Μωσεῖ, φλεγόμενη ἀκαυστα, σαφῶς προεμήνυσε, τὴν τὸ πῦρ δεξαμένην τὸ ἄστεκτον.

Ἔτερος. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Λόγῳ καλοῦντι· Δεῦρ' ὀπίσω μου, τῷ Χριστῷ εὐθύς ἠκολούθησε, σὴν τῷ Ἀνδρέᾳ καὶ Κηφᾶς, τὸν γενέτην ἑάσαντες, καὶ τὸ σκάφος καὶ τὰ δίκτυα, ὡς πίστεως πρόβολοι.

Τὰ εἰδωλεῖα μετεποίησας, εἰς ναοὺς Θεοῦ πανσεβάσμιε, καθιερώσας ἐν αὐτοῖς, τοὺς υἱοὺς τοῦ Βαπτίσματος, οὓς ἡ χάρις ἀνεκαίνισε, δι' ὕδατος Πνεύματι.

Τὸν μαργαρίτην τὸν πολῦτιμον, μυστικῶς τῷ κόσμῳ προεὔρηκας, τῷ τῆς καρδίας σου ἀγρῷ, κεκρυμμένον Ἀπόστολε, ὃν τῇ πίστει ἐθησαύρισαν, τὰ ἔθνη εὐράμενα.

Ὡς θησαυρὸν τὸ Εὐαγγέλιον, ἐν χερσὶ λαβὼν πολυῦμνητε, πᾶσαν ἐπλούτισας τὴν γῆν, τοῦ ἐνθέου κηρύγματος· διό σου τὰ μνημόσυνα, τιμᾶ σὺν τοῖς ἄθλοις σου.

Δόξα.

Τὴν ἐν Τριάδι μίαν δύναμιν, ὀρθοδόξως πάντες ὑμνήσωμεν, ἀναρχον ἄκτιστον Θεόν, ὁμοούσιον σύνθρονον, τρισυπόστατον τρισήλιον, αὐτὴν ἀναμέλποντες.

Καὶ νῦν.

Πᾶσα μὲν μήτηρ γόνον τίκτουσα, παρθενεύειν ἔτι οὐ δύναται· σὺ δὲ τεκοῦσα τὸν Χριστόν, Μητροπάρθενος πέφνησας, γαλουχοῦσα τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἀγνή διαμένουσα.

Καταβασία· Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων...

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς πρωτόκλητον πάντων τῶν Μαθητῶν, καὶ αὐτόπτην τοῦ Λόγου καὶ ὑπουργόν, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, κατὰ χρέος τιμῶμέν σε· τῷ γὰρ Ἀμνῷ τῷ αἴροντι, τοῦ κόσμου τὰ παιίσματα, ἀδιστάκτῳ πόθῳ, θερμῶς ἠκολούθησας· ὅθεν καὶ τοῦ πάθους, κοινωνὸς ἀνεδείχθης, σαρκὶ ὑπομείναντος, ἐκουσίως τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παιισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἐτερον, ὁμοιον.

Τῶν εἰδώλων τὰ θράση καταβαλῶν, τοῦ Σωτῆρος τὰ πάθη ἐπιποθῶν, Ἀνδρέα μακάριε, ἀνεδείχθης Ἀπόστολος, οὐρανόθεν πᾶσι, πηγάζων τὰ θαύματα, καὶ ἐθνῶν ἐγένου, παμμάκαρ Διδάσκαλος· ὅθεν σου τὴν μνήμην, ἐπαξίως τιμῶντες, ἐν ὕμνοις δοξάζομεν, καὶ πιστῶς μεγαλύνομεν, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παιισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ. Χαῖρε Κόρη καθέδρα βασιλική, κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, χλαμῦς ἀλουργόχροε, τιμαλφέστατον τέμενος, ἀστραπηφόρον ἄρμα, λυχνία πολύφωτε. Χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ παστὰς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόσμητον σκῆνωμα. Χαῖρε ἔνδοξε Νύμφη ἡλιοστάλακτε. Χαῖρε μόνη ψυχῆς μου εὐπρέπεια.

Τῆς Θεοτόκου

Ῥοδή δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν Πνεύματι προβλέπων, Προφήτα Ἀββακούμ,
 » τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν, ἐκήρυττες βοῶν· Ἐν τῷ
 » ἐγγίζειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ παρεῖναι τὸν
 » καιρὸν ἀναδειχθήσῃ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Παρθένε Παναγία, ἀμόλυντε σκηνή, μολυνθέντα πταίσμασι, καθάρισόν
 με νῦν, τῶν οἰκτιρμῶν σου ῥανίσι καθαρωτάταις, καὶ δός μοι χεῖρα
 βοηθείας, ἵνα κράζω· Δόξα σοι Ἄγνη θεοδόξαστε.

Ναὸς ἡγιασμένος, ἐδείχθης τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ οἰκήσαντος, Παρθένε
 ὑπὲρ νοῦν· αὐτὸν δυσώπει, ἀμαρτιῶν ἡμᾶς ῥύπου ἀποκαθάραι, ὅπως
 οἶκος γνωρισθῶμεν, καὶ κατοικητήριον Πνεύματος.

Ἐλέησόν με μόνη, ἐλέους ἢ πηγὴν, Θεοτόκε τέξασα, καὶ λῦσον τὴν
 δεινὴν, τὴν τῆς ψυχῆς μου νόσον, καὶ πῶρσιν τῆς καρδίας, δακρύων
 ρεῖθρα καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, θείαν δωρουμένη πρεσβείαις σου.

Νοήσας ὁ Προφήτης, ἐν Πνεύματι Θεοῦ, Ὅρος σε προέγραψε, κατάσκιον
 Ἄγνη, τοὺς γὰρ φλογμῷ τῶν ἐγκλημάτων ἐκτακέντας, ἀποκαθαίρεις
 μεσιτείας σου Παρθένε, μόνη τῶν βροτῶν ἢ ἀνόρθωσις.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὅρος σε τῇ χάριτι τῇ θείᾳ.

Ἡ θεία ἐξαναλωτικὴ τε τοῦ χειρόνος, τοῦ παντουργοῦ καὶ φωταυγοῦς,
 Πνεύματος δύναμις ἐν σοί, Ἀνδρέα οἰκήσασα, θεοπρεπῶς πυρίνης
 γλώττης ἐν σχήματι, τῶν ἀπορόρητων ἀνέδειξε Κήρυκα.

Οὐχ ὄπλα πρὸς ἄμυναν, ἀνείλετο σάρκινα, καὶ πρὸς καθαίρεσιν
 δεινῶν, ὀχυρωμάτων τοῦ ἐχθροῦ, Ἀνδρέας ὁ πάντιμος, ἀλλὰ Χριστῷ
 φραζάμενος προσενήνοχεν, αἰχμαλωτίσας τὰ ἔθνη ὑπήκοα.

Τοὺς πόθῳ τελοῦντάς σου, τὴν μνήμην ῥσμασιν, ἐκ τῆς ἀφθόνου
 δωρεᾶς, τοῦ Διδασκάλου σου Χριστοῦ, Ἀνδρέα πανόλβιε, πνευματικῆς
 ἀγαλλιάσεως νάματα, ἀναπιμπλῶν μὴ ἐλλίπης πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμεν τὸ μέγα, καὶ φρικτὸν σου μυστήριον· ὑπερκοσμίους γὰρ
 λαθῶν, ταξιαρχίας ἐπὶ σέ, ὁ ὦν καταβέβηκεν, ὡς ὑετὸς ὁ ἐπὶ πόκον
 Πανύμνητε, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἔτερος. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Τὰ δίκτυά σου ρίψας, καὶ ἄρας τὸν σταυρόν, δρόμῳ ἠκολούθησας, καλοῦντι τῷ Χριστῷ· καὶ τὴν σαγήνην τοῦ Πνεύματος ὑφαπλώσας, ἀντὶ ἰχθύων τοὺς ἀνθρώπους σαγηνεύεις. Δόξα τῷ δοθέντι σοι Πνεύματι.

Τοῦ Πνεύματος τὴν φλόγα, τῆ γλώσση προσλαβών, γέγονας Απόστολε, θεόληπτος ἀνὴρ, τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη περιπολεύων, καὶ τὰ ἐν τούτοις νοητὰ καταμανθάνων, κάλλη καὶ ἡμῖν ἐκκαλύπτων αὐτά.

Τὴν ἔρημον διψῶσαν, ἐπότισας σοφέ, τοῖς ἐνθέοις λόγοις σου, καὶ ἔδειξας αὐτήν, πολυγονοῦσαν τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, καρποφοροῦντα τοῦ κηρύγματος τὸν σπόρον. Δόξα τῷ δοθέντι σοι Πνεύματι.

Τὸ ἄφραστόν σου κάλλος, Ἀνδρέας προΐδων, Τησοῦ τὸν σύγγονον, ἐφώνησε λαμπρῶς· Πέτρε ὀμαῖμον, εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, τὸν ἐν τῷ νόμῳ καὶ Προφήταις κηρυχθέντα· δεῦρο κολληθῶμεν τῆ ὄντως ζωῆ.

Δόξα.

Τριάδα ἐν Μονάδι, ὑμνήσωμεν πιστοί, ἐν μιᾷ Θεότητι, Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Θεῖον οὐσίαν μίαν καὶ φύσιν, ἀδιαιρέτως ἀχωρίστως ἀμερίστως· εἷς γὰρ ἐν Τριάδι προσώπων Θεός.

Καὶ νῦν.

Τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἀφράστως ἐν γαστρί, συλλαβοῦσα τέτοκας, ἀφθόρως ὡς Υἱόν· καὶ ἡ Τριάς μὲν προσθήκην ὅλως οὐκ ἔσχε, ἡ δὲ ἀγνεία, ὥσπερ ἦν καὶ πρὸ τοῦ τόκου, σῶα Θεομητορ διέμεινεν.

Καταβασία· Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Τεσσαί...

Τῆς Θεοτόκου. Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ· ἄλλον

» γὰρ ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκομεν, τὸ ὄνομά

» σου ὀνομάζομεν, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν

» ὑπάρχεις.

Τὰς κόρας τῆς καρδίας μου, διάνοιξον Ἀγνή, βλέπειν με τρανῶς, τὴν Θεῖαν λαμπρότητα, καὶ τὴν σὴν δόξαν τὴν ἀνέκφραστον, ὅπως ἐλέους τύχῳ, καὶ αἰωνίου δόξης.

Ἐν δύο ταῖς θελήσεσι, τὸν ἕνα τῆς σεπιῆς, τέτοκας Τριάδος Πανάχραντε, φέροντα μίαν τὴν ὑπόστασιν· ὃν ἐκτενῶς δυσώπει, πάντας ἡμᾶς σωθῆναι.

Πανάχραντε ὡς τέξασα, Σωτήρα καὶ Θεόν, πρέσβευε ἐκ πάσης με θλίψεως, καὶ νοσημάτων καὶ κακώσεως, σῶον συντηρηθῆναι, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Δυσώπησον ὃν ἔτεκες, Παρθένε ὑπὲρ νοῦν, σώζεσθαι τοὺς πίσει σοι κράζοντας· Χαῖρε Παρθένε παναμώμητε, εὐλογημένη μόνη, τοῦ κόσμου προστασία.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὁ φωτίσας τῆ ἑλλάμψει.

Ἀπείληφας ὃν ἐπόθεις, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, ἐν ἀφθάρτοις σὺν αὐτῷ καταλύσας σκηνώμασι, καὶ τῶν πόνων δράγματα, τῶν σῶν δρεψάμενος ἀξίως· ὅθεν σε ὕμνοις δοξάζομεν.

Ἐπόθησας τὸν Δεσπότην, καὶ τοῦτον ἐδίωξας, τοῖς ἴχνεσι τοῖς αὐτοῦ πρὸς ζωὴν ποδηγούμενος, καὶ τὰ τούτου πάθη, ἀψευδῶς ὑπέριμε Ἀνδρέα, μέχρι θανάτου μιμούμενος.

Ἐντείνας σε δυνατόν, ὡσπερ βέλος μακάριε, ἐπαφῆκεν εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ὁ Κύριος, τραυματίζων Δαίμονας, καὶ δυσσεβεῖρα τοὺς ἀνθρώπους, τραυματισθέντας ἰώμενος.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνονται οὐρανῶν, αἱ δυνάμεις ὀρῶσαί σε, ἀγάλλονται σὺν αὐτοῖς τῶν βροτῶν τὰ συστήματα· τῷ γὰρ τόκῳ ἤνωνται τῷ σῷ, Παρθένε Θεοτόκε, σὲ ἐπαξίως δοξάζοντα.

Ἔτερος. Καταύγασον ἡμῶν τὸν νοῦν ὁ Θεός.

Ποθήσας τὸν σταυρὸν Χριστοῦ Μαθητά, ἐπορίσω τῷ σταυρῷ σου, τὴν ἀκήρατον βασιλείαν, ἣν ὁ πάντας ἐλκύσας Σταυρῷ τοὺς θεομύστας, κληροδοτήσῃ ὑμῖν, τοῖς θεολόγοις αὐτοῦ.

Ἐζήτησας Χριστὸν τὴν ὄντως ζωὴν, καὶ ζητήσας πρῶτος εὔρες· καὶ εὐρὼν μυστικῶς ἐδράξω, καὶ ἔλαβες αὐτὴν ἐν αὐτῷ τῷ δεδωκότι, καὶ γέγονας θησαυρός, ζωῆς ἀκαταλύτου.

Τὰ ῥήματα τῶν σῶν ἐνθέων βροντῶν, διηχήθη ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀπ' ἄκρων εἰς ἄκρα γῆς ἤλθεν· ἐκύκλωσαν γὰρ ὡσπερ τροχός, καὶ ἔφανάν σου αἱ ἀστραπαί, ὡς φησι Δαυΐδ τῆ οἴκουμένη.

Μνημόνευσε ἡμῶν Χριστοῦ Μαθητά, τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην, καὶ τιμώντων τὰ λείψανά σου· δεήθητι ἀεὶ ἐκτενῶς περὶ τῆς Ποίμνης, ἧς γέγονας ἀπ' ἀρχῆς, φύλαξ καὶ σωτηρία.

Δόξα.

Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Θεόν, ἀδιαίρετον Τριάδα, Τρισυπόστατον Βασιλείαν, δοξάσωμεν συμφώνως πιστοί, ἀκαταπαύστοις θεολογίαις, αὐτὴν πιστῶς ὑμνολογοῦντες.

Καὶ νῦν.

Ἐγέννησας τὸ φῶς, μὴ γνοῦσα τὸ πῶς, ἡ ὀλόφωτος λυχνία, τοῦ ἡλίου
λαμπαδηφόρε, καὶ γέγονας ἀύλου φωτὸς καινὸν δοχεῖον, πηγάζον πάση
τῇ γῆ, θεογνωσίας αὐγάς.

Καταβασία· Θεὸς ὦν εἰρήνης...

Τῆς Θεοτόκου. Ἔδῃ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν, ἐκμιμούμενος βοῶ· Τὴν

» ζωὴν μου ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσόν

» με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα· Δόξα σοι.

Μολυνθέντα με πολλαῖς, ἀμαρτίαις δυσωπῶ, σὲ τὴν ὄντως ἀγαθὴν, καὶ
ἀμόλυντον σκηνὴν· Ἀπόπλυνον, παντοίου ρύπου, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Κυβερνήτης μοι γενοῦ, θαλαττεύοντι ἀεὶ, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν
τοῦ βίου πειρασμῶν· καὶ σῶσόν με, πρὸς σωτηρίας, ὄρμον ἰθύνασα.

Τρικυμίαι λογισμῶν, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, καὶ βυθὸς ἀμαρτιῶν, τὴν
ἀθλίαν μου ψυχὴν, χειμάζουσι· βοήθησόν μοι, ἀγία Δέσποινα.

Μεγαλεῖά σοι ἀεὶ, ἐποιήσατο Χριστός· ὃν ἰκέτευε ἀεὶ, μεγαλῦναι ἐπ'
ἐμοί, τὰ πλούσια, αὐτοῦ ἐλέη, Θεοχαρίτῳτε.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη.

Τὴν θάλασσαν τοῦ βίου περαιούμενος, ἐν σκάφει τῷ τοῦ σώματος, τὸν
τὰ σύμπαντα διέποντα Χριστόν, εὗρες κυβερνήτην παμμακάριστε, καὶ
πρὸς αὐτὸν μάκαρ Ἀνδρέα, χαίρων προσήνεξαι.

Τὰ πνεύματα τῷ λόγῳ φυγαδεύονται, αἱ νόσοι δραπετεύονται, ψυχικῶν
τε παθημάτων ὁ ἐσμός, πόρρω τῶν νοσοῦντων ἀπελαύνονται, τῇ ἐκ Θεοῦ
σοι δεδομένῃ, Ἀνδρέα χάριτι.

Ὡς κῦμα γαληνὸν πράεφ πνεύματι, κινούμενον μακάριε, ἀπεξήρανας
θαλάσσης πονηράς, τῆς πολυθειᾶς θείοις ρεύμασι, καὶ ποταμοῦς
θεογνωσίας, πᾶσιν ἐξέβλυσας.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνονται ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε, τοῦ γένους οἱ Προπάτορες, τὴν
Ἐδὲμ ἀπολαβόντες διὰ σοῦ, ἦν ἐκ παραβάσεως ἀπώλεσαν· σὺ γὰρ Ἄγνη,
καὶ πρὸ τοῦ τόκου καὶ μετὰ γέννησιν.

Ἴτερος. Τὸν προφήτην Ἰωνᾶν.

Ὁ ἐκ τῆς Βηθσαϊδά, καταγόμενος ἡμᾶς, ἐορτάσαι συγκαλεῖ, τὴν
πανήγυριν αὐτοῦ, προθεῖς ἡμῖν, τὰς ἀριστείας, τῶν παλαισμάτων
αὐτοῦ.

Ὁ τῆ τέχνη ἀλιεύς, καὶ τῆ πίστει μαθητῆς, ὡς βυθὸν διερευνῶν, τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, τὸ ἀγκιστρον, χαλᾷ τοῦ λόγου, καὶ σαγηνεύει ἡμᾶς.

Τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἐν καρδίᾳ σου τὸ πῦρ, περιφέρων Μαθητά, κατεβόας τῶν ἐθνῶν· Ἡ φλόξ ὑμῶν, ἐσβέσθη ὄντως, ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Οἱ τῷ ἄλατι τὸν νοῦν, ἀρτυθέντες τοῦ Χριστοῦ, τὰ ὀψώνια ἡμῶν, κατεγλύκαναν ἡμῖν, τὰ δόγματα, τῆς οὐρανόου, καὶ ἀκηράτου τρυφῆς.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, προσκυνήσωμεν πιστοί, τρισυπόστατον φύσιν, ἀμέριστον, βοῶντες· Δόξα, τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ.

Καὶ νῦν.

Εὐδοκία τοῦ Πατρός, ἐσαρκώθη ὁ Υἱός, διὰ Πνεύματος Θεοῦ, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Ἀγνή, καὶ ἔσωσε, τὴν πρὶν εἰκόνα, Θεοκυῆτορ σαφῶς.

Καταβασία· Σπλάγχων Ἰωνᾶν...

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὸν τῆς ἀνδρείας ἐπόνυμον θεηγόρον, καὶ Μαθητῶν τὸν πρωτόκλητον τοῦ Σωτῆρος, Πέτρου τὸν σύγγονον εὐφημήσωμεν· ὅτι ὡς πάλαι τούτῳ, καὶ νῦν ἡμῖν ἐκέκραγεν· Εὐρήκαμεν δεῦτε τὸν ποθούμενον.

Ὁ Οἶκος.

Ἄνωθεν μὲν Δαυΐδ ἀναστέλλει ἀμαρτωλόν, ὡς ἐμέ, διηγεῖσθαι Θεοῦ εὐλόγως τὰ δικαιώματα· ὁμῶς πρὸς πίστιν διδάσκει πάλιν, καὶ ἐν δάκρυσιν πλείστοις ἐξαγορεύει· Σήμερον γὰρ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἐὰν ἀκούσητε, καρδίας μὴ σκληρυνθῆτε, ὡς ποτε Ἰσραὴλ παρεπίκρανεν. Ἐπάγει οὖν τῷ ἐξῆς Ψαλμῷ· Τῷ Κυρίῳ ἡ σύμπασα γῆ ᾄσατε· Εὐρήκαμεν δεῦτε τὸν ποθούμενον.

Συναξάριον

Τῆ Λ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

Στίχ. Ἀντίστροφον σταύρωσιν Ἀνδρέας φέρει,

Φανεῖς ἀληθῶς οὐ σκιώδης ἀντίπους.

Σταυρὸν κάκκεφαλῆς τριακοστῆ Ἀνδρέας ἔτλη.

Ὅς ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Βηθσαΐδα, υἱὸς μὲν Ἰωνᾶ τινος Ἑβραίου, ἀδελφὸς δὲ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου, καὶ κορυφαίου τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Οὗτος πρότερον τῷ Προδρόμῳ καὶ Βαπτιστῇ Ἰωάννῃ

μαθητεύεται· ἔπειτα τό, Ἴδε ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, παρὰ τοῦ Διδασκάλου ἀκούσας, δακτυλοδεικτοῦντος τὸν Ἰησοῦν, καταλιπὼν αὐτόν, ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ. Καὶ τῷ Πέτρῳ τό, Εὐρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ, εἰπὼν, ἐπεσπάσατο πρὸς τὸν τοῦ Χριστοῦ ἔρωτα. Καὶ ἕτερα πολλά ἐστὶν ἐν τῇ Θεοπνεύστῳ Γραφῇ κείμενα περὶ αὐτοῦ. Οὗτος τοίνυν οὕτω τῷ Χριστῷ ἠκολούθησε.

Μετὰ δὲ τὴν Ἀνάληψιν αὐτοῦ, ἄλλῳ μὲν Ἀποστόλῳ ἄλλη τις ἐκκληρώθη χώρα· τῷ Πρωτοκλήτῳ δὲ ἢ τε Βιθυνῶν καὶ ὁ Εὐξείνιος Πόντος, τῆς Προποντίδος τὰ μέρη, σὺν Χαλκηδόνι καὶ Βυζαντίῳ καὶ Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ καὶ τὰ ἕως Ἰστρου φθάνοντα, Θεσσαλία τε καὶ Ἑλλάς καὶ τὰ μέρη Ἀχαΐας. Ἀλλὰ καὶ Ἀμινσὸς καὶ Τραπεζοῦς καὶ Ἡράκλεια καὶ Ἀμαστρίς. Ταύτας δέ, οὐχ ὥσπερ ὁ λόγος διέρχεται, οὕτω κάκεῖνος διῆλθεν, ἀλλ' ἐν ἐκάστη πόλει πολλὰ τὰ ἀντιπίπτοντα ὑποστάς, πολλαῖς τε πραγμάτων δυσχερείαις ὠμιληκῶς, εἰ καὶ ῥοπῇ Χριστοῦ καὶ βοηθείᾳ πάντων ἐκράτει· ἐξ ὧν μιᾶς πόλεως ἐπιμνησθεῖς, τὰς λοιπὰς τοῖς εἰδόσιν ἔασω.

Οὗτος τῇ Σινωπέων ἐπιδημήσας καὶ τὸν λόγον καταγγείλας, πολλαῖς θλίψεσι καθυποβάλλεται· κατὰ γῆς γὰρ αὐτὸν ἐρρίπτουν, καὶ χειρῶν καὶ ποδῶν λαβόμενοι εἴλκον, καὶ τοῖς ὁδοῦσιν ἐσπάραττον, καὶ ξύλοις ἔπαιον καὶ λίθοις ἔβαλλον καὶ μακρὰν τῆς πόλεως ἀπερρίπτουν, ὅτε καὶ τὸν δάκτυλον ὁδοῦσιν ἔκοψαν. Ἀλλ' αὐτὸς αὐθις ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος καὶ Διδασκάλου ἄρτιος καὶ ὑγιῆς ἀπὸ τῶν πληγῶν ἐφάνη. Ἐκεῖθὲν τε ἀναστάς, ἤμειψε πλείστας πόλεις καὶ χώρας, τὴν τε Νεοκαισάρειαν, τὰ Σαμόσατα, Ἀλανοῦς (ἢ Ἀγαυούς), Ἀβασγούς, Ζήκχους, Βοσπορίνους καὶ Χερσωνίτας.

Εἶτα διαπλεύσας εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ Στάχυν Ἐπίσκοπον χειροτονήσας, καὶ τὰς λοιπὰς χώρας διελθὼν, πρὸς τὴν περιφανῆ Πελοπόννησον ἔρχεται. Καὶ ξενισθεῖς παρὰ Σωσίῳ, χαλεπῶς ἀσθενοῦντι, ἰάσατο αὐτόν. Καὶ παραυτίκα, πᾶσα ἢ πόλις ἐκεῖνη τῶν Πατρῶν προσῆλθε τῷ Χριστῷ· ὅτε καὶ ἡ ἀνθυπάτου γυνὴ Μαξιμίλλα, τῶν χαλεπῶν λυθεῖσα τῆς νόσου δεσμῶν καὶ ταχείας τυχοῦσα θεραπείας, ἐπίστευσε. Καὶ Στρατοκλῆς ὁ σοφώτατος, ὁ τοῦ ἀνθυπάτου Αἰγεάτου ἀυτάδελφος, καὶ ἕτεροι πολλοί, νόσους ἔχοντες ποικίλας, ὑγιώθησαν διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ Ἀποστόλου.

Διὰ ταῦτα, μανίᾳ περιπεσὼν ὁ Αἰγεάτης καὶ σταυρῷ προσηλώσας τὸν Ἀπόστολον, τῆς παρούσης ζωῆς ἐξιστᾷ. Αὐτὸς δέ, ἀπὸ τινος μετεώρου κρημνοῦ εἰς γῆν ἑαυτὸν καταβεβληκῶς, συνετρίβη. Τοῦ δὲ Ἀποστόλου τὸ λείψανον, μετὰ πολὺν χρόνον, μετετέθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίου, τῇ τούτου κελεύσει, παρὰ Ἀρτεμίου τοῦ Μάρτυρος· καὶ κατετέθη μετὰ Λουκᾶ καὶ Τιμοθέου ἐν τῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων περιβλέπτῳ τεμένει.

Ἐπίμνημα εἰς τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον

Ἀνδρέαν τὸν Πρωτόκλητον

Ἄρτι τοῦ παιδὸς Ζαχαρίου, Ἰωάννου φημί τοῦ πάνυ, τὰς ἐρήμους ἀπολιπόντος καὶ πρὸς τὰς ἐν ἄστει κατελθόντος διατριβάς· ἐκάλει γὰρ τὴν φωνὴν ὁ Λόγος καὶ τὸν λύχνον τὸ φῶς, ἤδη τῷ κόσμῳ φανέν καὶ φωτίζειν ἐπειγόμενον τὰ ἐσκοτισμένα· ὑφ' οὗ καὶ βαπτίζεσθαι ἔμελλε τὸ ὑπὲρ ἡμῶν Βάπτισμα, ὁ καὶ αὐτοῦ τοῦ φωτὸς καθαρώτατος· ἐπεὶ καὶ μαθηταὶ αὐτῷ ἦσαν συνεργοὶ καὶ διάκονοι τοῦ τῶν πολλῶν Βαπτίσματος καὶ τῆς μετανοίας, εἷς τῶν μαθητῶν τούτων καὶ Ἀνδρέας ἦν, ἀνὴρ τὰ τε ἄλλα σεμνὸς καὶ αἰδέσιμος καὶ τῷ βάθει τοῦ φρονήματος τὴν ἐν βάθει τοῦ γράμματος ἀνιχνεύων ἀλήθειαν καὶ τὰς ὑπὸ παραπετάσματι, τῷ λόγῳ κεκρυμμένας προρρήσεις ὑπὲρ Χριστοῦ θηρεύων, καὶ τῷ δηλουμένῳ δι' αὐτῶν προστιθέμενος.

Τούτῳ δὴ τῷ Ἀνδρέᾳ καὶ τοῖς ἄλλοις τῶν μαθητῶν, βουλόμενος ὁ Ἰωάννης μείζονας τῶν ἑαυτοῦ καὶ ὑψηλοτέρας ἐνθεῖναι τὰς περὶ Χριστοῦ ὑπολήψεις, δύο τῶν αὐτοῦ μαθητῶν ἀπολεξάμενος, ὧν ἕτερος Ἀνδρέας ἐτύγγανε, μεθ' ἑαυτοῦ τε ἔχων καὶ τῷ Ἰησοῦ ἐμβλέψας περιπατοῦντι, Ἴδε ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ, λέγει· ἀμέλει, καὶ ἀκολουθοῦσιν ἐκεῖνοι παραυτίκα Χριστῷ, καὶ ὅπου μένει διαπυθάνονται. Ἐπιστραφεῖς δὲ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀκολουθοῦντας αὐτοὺς θεασάμενος, Τίνα ζητεῖτε; λέγει. Οἱ δέ, Ῥαββί, φασὶν (ὃ λέγεται, Διδάσκαλε), ποῦ μένεις; Ὁ δέ, Ἐρχεσθε καὶ ἴδετε. Ἦλθον, οὖν, φησὶν ὁ Εὐαγγελιστής, καὶ εἶδον ποῦ μένει, καὶ παρ' αὐτῷ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἀνδρέας τοίνυν τῷ ζητούμενῳ περιτυχών, καὶ παρ' αὐτῷ μείνας, καὶ μαθὼν ἄπερ ἔμαθε, τὸν θησαυρὸν οὐ κατέσχε παρ' ἑαυτῷ, οὐδὲ ὑπέμεινεν, εἰμὴ καὶ τῷ ἀδελφῷ κοινώσηται· ἀλλ' ἐπείγεται καὶ τρέχει ταχέως, μεταδώσων αὐτῷ τῶν ἀγαθῶν, ὧν πεπλούτηκε. Πέτρος δὲ οὗτος ἦν· οὗτος γὰρ Ἀνδρέᾳ σύγγονος· καὶ Βηθσαϊδᾶ Πατρὶς ἀμφοτέρων, κώμη ταπεινὴ μὲν πρόην καὶ ἄσημος, ἀπὸ δὲ τούτων καὶ λίαν ἐπίσημος καὶ περιφανής. Καὶ γεννήτορες πενίᾳ συζῶντες καὶ ταῖς ἑαυτῶν χερσίν, ἀποστολικῶς εἰπεῖν, τὸ ζῆν ποριζόμενοι. Τοῦτον εὐρηκώς, τῆς συνήθους ἀλείας ἐχόμενον, καὶ τῶν δικτύων ὡς εἶχεν ἐπιμελούμενον, Εὐρήκαμεν, φησί, τὸν Μεσσίαν, (ὃ ἐστὶ μεθερμηνεύομενον, Χριστός). Τοῦτο ψυχῆς ἦν ὠδινούσης τὴν παρουσίαν ἐκείνου καὶ τὴν ἀφίξιν ἀνωθεν προσδοκώσης· τί γὰρ βούλεται ἢ τοῦ ἄρθρου προσθήκη; τὸ γάρ, τὸν Μεσσίαν, εἰπεῖν, δεικνῦντος ἦν τοῦ Ἀνδρέου, ὡς ἕνα πάντως Χριστὸν προσδοκῶντες, οὐδὲν κοινὸν πρὸς τοὺς ἄλλους ἔχοντα. Τί δὲ ὁ Πέτρος; θερμὸς κἀνταῦθα καὶ ταχὺς δείκνυται καὶ τῷ ἀδελφῷ καταπειθῆς γίνεται. Καὶ αὐτὸν τῆς χειρὸς Ἀνδρέας λαβόμενος, πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἄγει. Ὅν καὶ αὐτὸς τῆς γνώμης ἀποδεξάμενος καὶ ἐμβλέψας, Σὺ εἶ Σίμων, φησὶν, ὁ υἱὸς Ἰωνᾶ, σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, (ὃ ἐρμηνεύεται Πέτρος)· εἶχε μὲν οὕτω ταῦτα, καὶ τῷ ἀδελφῷ ἐμυσταγῶγει τὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ὡς οὖν Ἰωάννης τῷ δεσμοτηρίῳ καθεῖρκτο, καὶ οἷα προφήτης, μᾶλλον δὲ καὶ προφήτου περισσότερος, προδιέγνω ἑαυτὸν μὲν ὅσον οὕπω ὑπὸ

Ἡρώδου διαχειρισθόμενον, τοὺς ἑαυτοῦ δὲ μαθητὰς τῇ νομικῇ σκιᾷ καὶ τῷ ζόφῳ παραμενοῦντας, ἵνα μὴ τοῦτο γένηται, μηδέ, ἐξ ἀνθρώπων αὐτοῦ γενομένου, ταῖς ταπειναῖς καὶ ἔτι περὶ Χριστοῦ ὑπολήψειςιν οἱ μαθηταὶ καταμείνωσι, τί ποιεῖ; δύο τούτων πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἐκπέμψας, Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, εἶπεν, ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν; Τί οὖν ὁ τῶν γνώσεων Κύριος; οὔτε κρύπτει τὸ πᾶν, οὔτε τὴν ἰδίαν αὐτὸς ἐκκαλύπτει Θεότητα· ἀλλὰ τοῖς πράγμασιν ἐπιτρέψας, ἀφήσιν ἐκείνους σκοπεῖν, ὡς ὁ ταῦτα ποιῶν, αὐτὸς ἂν εἶη ὁ καὶ ἐλεύσεσθαι μέλλων. Φησὶ γάρ· Ἀπελθόντες εἶπατε Ἰωάννη, ὅτι τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἐγείρονται, χωλοὶ περιπατοῦσι, πτωχοὶ εὐαγγελίζονται καὶ μακάριος ὁς ἂν μὴ σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί. Οὔτε οὖν Ἰωάννης, εἰς ἐρώτησιν ἐκπέμπων τοὺς μαθητὰς, ἠγνόει τὸν ἐρωτώμενον, ἀλλ' ἐκείνους μᾶλλον ἔσπευδε μαθεῖν ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν αὐτοῦ Θεότητα διδαχθῆναι. Οὔτε μὴν ὁ Χριστός, ἀποστέλλων ἐκείνους, Ἰωάννην ἐβούλετο βεβαιοῦν· ἐγίνωσκε γὰρ ἐκεῖνον, ὑφ' οὔπερ δὴ καὶ αὐτὸς ἐγινώσκετο· ἀλλὰ πιστοῦν ἠθέλεε τοὺς πεμφθέντας, ἔτι χαμαὶ βαίνοντας, καὶ πολλῶ τῷ μέσῳ τὴν Ἰωάννου δόξαν ὑπερτιθέντας τῆς Ἰησοῦ· ὅτι ὁ μὲν, ἐκ παραδόξου συλλήψεως, ἀρχιερατικοῦ γένους καὶ τῆς ἐρημίας ἀναφαινόμενος· ὁ πᾶς τε ὄχλος συρρέων αὐτῷ ἦν καὶ ὡς μεγάλῳ προστιθέμενος· ὁ δὲ, πένης καὶ ἐκ πενήτων καὶ ἄσημος, ὅσον γοῦν τὸ ὀρώμενον καὶ μηδὲ μαθητὰς ἔτι περὶ αὐτὸν ἔχων. Ἐπεὶ οὖν Ἰωάννην εἶχε τὸ δεσποτήριον, ὡς ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, Ἰησοῦς μεταβάς ἐκεῖθεν, ἦ τὰ θεῖα διδάσκει λόγια, εἰς τὴν λίμνην Γεννησαρὲτ ἀφικνεῖται. Καὶ ἐπειδὴ πλοίοις ἐπιβάντες Ἀνδρέας τε καὶ Πέτρος, τὰ ἑαυτῶν κατήριζον δίκτυα, ταῖς τῆς λίμνης ἀκταῖς ὁ Θεάνθρωπος ἐπιστάς, οὔθ' ὡς καταλιπόντας αὐτὸν ὠνείδισεν, οὔτε ῥῆμα σκληρὸν προῆκε, καθικέσθαι αὐτῶν δυνάμενον, ἀλλὰ καὶ πραεῖα καὶ ἡμέρω φωνῆ, Δεῦτε, ἔφη, ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων· οἱ γε εὐθέως, ἀφέντες τὰ δίκτυα, ἠκολούθησαν αὐτῷ. Πάντως δ' ἴσως ἦν εἰπεῖν καὶ πάντα καταλιπόντας· τί γὰρ ἐκείνοις πλεῖον εἰς ὑπαρξιν, ἢ τὰ δίκτυα; Εὐθέως οὖν ἀκολουθησαί φησιν, οὐδὲν ἀναβαλομένους, ἀλλὰ τὸ θερμὸν καὶ ζέον τῆς ψυχῆς ἐπιδείξαντας. Ἐτι γὰρ τὴν μνήμην τῶν αὐτοῦ θαυμάτων καὶ τῶν Ἰωάννου μαρτυριῶν, ἐγκαθημένην εἶχον τῇ διανοίᾳ. Ἀλλὰ τὰ μὲν περὶ Πέτρου τέως ἀναμεινάτω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, Ἀνδρέας προκείσθω τοῖς φιλοθέοις ὑμῖν εἰς ἀκρόασιν.

Οὗτος τοίνυν μικρά, ἢ οὐδὲν τοῦ γένους καὶ ὅσα τῆς κάτω φροντίσας περιφορᾶς, εἶχετο τοῦ Διδασκάλου, συνείπετο, διδαχῶν ἤκουε, διηκόνει, πάντα ἦν αὐτῷ, καὶ πρῶτος καὶ μόνος, ἐπιτηδεῖως προσαρμοζόμενος. Ἥδει μὲν γὰρ αὐτὸν ἔκ τε τῶν Μωσαϊκῶν βίβλων καὶ τῶν Προφητικῶν ἀληθῶς ἐλευσόμενον. Ἐπεὶ δὲ καὶ πηρώσεις σωμάτων εἶδε καὶ ἀνίατα πάθη θεραπευόμενα, χωλοὺς μὲν ἀλλομένους ἐξ ἐπιτάγματος, τυφλοὺς δὲ τοῦ λυπηροῦ σκοτούς ἐκλυομένους καὶ τὰς ἡλίου φίλας αὐγάς καθαρῶς βλέποντας, πνεύματά τε λόγῳ φυγαδευόμενα, καὶ νεκροὺς ῥῆον τοῦ ὕπνου τὸν θάνατον

ἀποτιθεμένους, τ' ἄλλα τε τῶν παραδόξων αὐτοῦ θαυμάτων, τῷ θεϊκῷ κελεύσματι ἐνεργούμενα, ἐκ τούτων οἷα χειραγωγούμενος, πρὸς τὸ θεῖον ὕψος ἀνεβιβάζετο. Διελογίζετο γὰρ νουνεχῆς ὢν, ὡς, εἰ καὶ πολλοῖς τῶν Προφητῶν καὶ τῶν πάσαι Δικαίων σημεῖα καὶ τέρατα κατεπράχθη, ἀλλ' οὐ δεσποτικῶς, ἰκετικῶς δὲ μᾶλλον καὶ δι' εὐχῆς τὰ πάντα κατάρθουν. Ὁ δὲ τό, Σοὶ λέγω, καὶ τό, θέλω, καὶ τ' ἄλλα δὴ τὰ δεσποτικὰ κατὰ πολλὴν προβαλλόμενος αὐθεντίαν, ἴση τοῦ λέγειν εὐκολίᾳ, τὰ μείζονα τερατουργεῖ καὶ θειότερα. Ἐπιβάλλει μόνον ὀφθαλμὸν ξηρανθείση χειρὶ, καὶ λύει παραυτικά πάθους δεσμά. Ἐπιτάσσει λεγεῶνι πνευμάτων, καὶ οἷα καπνὸς ἐκλείπει καὶ οὐδαμῶς φέρει τὴν ἐπιτίμησιν. Ἰστησιν ἀνέμων πνοάς· πεζεύει τὴν ὑγρὰν ὡς ξηράν· ἐξ ὀλίγων ἄρτων μυριάδας ἐμπίπλησι· πάντα, ὅσα θεῶ προσῆκον, ἀκολουθῶς ποιεῖ· ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος, καὶ Θεὸς ἀψευδῆς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Οὗτος ὁ ἱερός Ἀνδρέας τὰ μεγάλα τε καὶ θεοπρεπῆ διδάσκεται, καὶ τὸ ἐξῆς ἀδιαίρετος τοῦ Διδασκάλου καθίσταται, παρ' ὄλον αὐτῷ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς συγγινόμενος.

Ἐπεὶ δὲ τὰς πόλεις ἀφιεῖς ὁ Σωτὴρ, πολλάκις περιενόστει τὴν ἔρημον, περιῆει δὲ αὐτῷ πλῆθος ἀνθρώπων, ἀπό τε τῶν θαυμάτων καὶ τῆς ἐκείνου γλώττης ἠδέως ἐλκόμενοι· ἐρημία δὲ ἦν καὶ τροφῆς ἀπορία καὶ ἡ γαστήρ οὐκ ἐσπένδετο, ὁ ἀγαθὸς τότε τὴν ἐρημίαν ὀρῶν, θαῦμα παλαιὸν ἐκαίνιζεν ἐν ἐρήμῳ πραχθέν, καὶ μάρτυρα πάλιν ἐποιεῖτο τὴν ἔρημον καὶ τοὺς μαθητὰς ἐστιάτορας προεβάλλετο, καὶ πρὸς εὐωχίαν σχέδιον παρεκάλει τὸ πλῆθος. Τοῖς μὲν ἄλλοις τῶν μαθητῶν, ἀπορίαν τὸ γενόμενον καὶ θόρυβον ὡς εἰκὸς ἐποίει, τὴν ἔνδειαν ἐπισταμένοις, καὶ τί βούλεται τῷ Χριστῷ ἢ τοῦ λαοῦ πρόσκλησις, διηπόρουν. Ἀνδρέας δέ, ἐλευθεριώτερόν τι ποιῶν καὶ φανερῶς διελέγχων τῶν ἀναγκαίων τὴν ὀλιγότητα, ἔλαθε διδοὺς τῷ Σωτῆρι τοῦ θαύματος τὰς προφάσεις· φησὶ γάρ· Οὐκ εἰσὶν, εἰμὴ πέντε ἄρτοι, καὶ ὀλίγα ἰχθύδια. Τί οὖν ἐκεῖνος; Φέρετέ μοι αὐτὰ ὧδε· καὶ γέγονεν ἡ τῆς ἐνδείας ὁμολογία, περιουσία τῶν ἀγαθῶν καὶ πλήρωσις. Ἐξεσι δὲ καὶ ἄλλο σκοπεῖν, τὸ τοῦ Ἀποστόλου πρὸς τὸν Διδάσκαλον οἰκεῖον καὶ προσφιλέ· καὶ ὀπόσης μὲν αὐτὸς ἀπέλαβε τῆς παρ' ἐκείνου ῥοπῆς, ὅσον δὲ οὗτος πάλιν τὸ πρὸς αὐτὸν τῆς ἀγάπης ἔτρεφε πῦρ· ὑφ' οὗ καὶ θανάτου παντὸς κατετόλμα, καὶ ἀνδρείαν καὶ εὐτολμον εἶχε τὴν ψυχὴν ὁ Ἀνδρέας. Δεῆσαν γάρ ποτε τῶν κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τινὰς Ἑλλήνων, περὶ τὴν τοῦ Πάσχα ἑορτήν, εἰς Τεροσόλυμα ἀναβῆναι, τὸν ναὸν τε ἰδεῖν καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀποδοῦναι προσκύνησιν (ἐπειδὴ καὶ οὗτοι τὸν Τουδαῖσμον ἠρετίσαντο), φήμη δὴ τὰς ἐκείνων κατέπληττε περὶ Ἰησοῦ ἀκοάς, ὡς εἶη τὸ κατὰ τὸν Λάζαρον θαῦμα ἐνηργηκῶς, ὡς ἀπαντηθεῖη παρὰ τοῦ ὄχλου μετὰ βαΐων, ἄλλοις τε πολλοῖς σημείοις εἰς ἔννοιαν αὐτοῦς ἐμβάλλει Θεότητος. Καὶ εἰς ἔρωτα τῆς αὐτοῦ θέας μεταστάντες, προσίασι Φιλίππῳ, δι' αὐτοῦ τυχεῖν ἀξιοῦντες τῆς πρὸς τὸν Διδάσκαλον ὁμιλίας. Ὁ δὲ οὐκ ἄλλως τοῦτο ποιεῖ, ἕως ἐκοινώσατο πρῶτον Ἀνδρέα, τὰ πρεσβεῖα τῷ Πρωτοκλήτῳ διδοὺς, καὶ εἰδῶς ὅπως εἶχε πρὸς τὸν Διδάσκαλον.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ ὑπὲρ ἡμῶν παθὼν Κύριος, καὶ σταυρῶ καὶ τάφῳ προσομιλήσας, δυνάμει τε Θεότητος ἀξανάστη τοῦ τάφου καὶ τοὺς Μαθητὰς πάλιν καὶ φίλους πρὸς ἑαυτὸν συνηγάγετο, παρέπεμπέ τε πάντα τὰ ἔθνη παιδαγωγικῶς μαθητεύοντας, μετὰ τὴν ἐξ ὕψους πεμφθησομένην τοῦ ἀγαθοῦ Πνεύματος πανοπλίαν, ταύτην καὶ Ἀνδρέας καθοπισθεὶς, πρὸς τὸν τοῦ Εὐαγγελίου δρόμον παρεσκευάζετο. Ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄλλοις τῶν Μαθητῶν ἄλλαι μοῖραι τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐθνῶν ἀπεκληροῦντο, καὶ ἀφωρίζοντο· Ἀνδρέα δὲ τίς; ὡς μεγάλη τις καὶ φιλοτίμως ἐγγχειρισθεῖσα· ἦτε γὰρ Βιθυνῶν ἅπασα χώρα καὶ Πόντος ὁ Εὐξείνιος, τῆς Προποντίδος τὰ μέρη ἐκάτερα, ἄχρι καὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ Κόλπου τείνοντα, καὶ παράπλου τοῦ ἐκεῖθεν διήκοντος. Ἀρίθμει σὺν τούτοις καὶ Χαλκηδόνα τὴν περιώνυμον καὶ τὸ Βυζάντιον αὐτὸ καὶ τὰ τὴν Θράκην δὲ καὶ Μακεδονίαν νεμόμενα γένη καὶ τὰ ἕως τοῦ Ἰστρου φθάνοντα. Καὶ Θεσσαλία δὲ καὶ Ἑλλάς καὶ τὰ μέχρις Ἀχαΐας αὐτῆς ἐκτείνοντα, τῆς ἐκείνου γλώσσης καρπὸς καὶ φυτὰ πρὸς εὐσέβειαν. Τούτων οὖν τῶν χωρῶν καὶ τόπων καὶ τῶν ἐν αὐταῖς πόλεων, ὁ Πρωτόκλητος τὸν κληρὸν ἐγγχειρισθεὶς, οὐ πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ πράγματος ἀποβλέψας ἡμβλύθη τε τὸ πρόθυμον καὶ ὤκνησε τὴν ἐγγείρησιν, ἀλλὰ πίστεως πλήρης τε ὦν καὶ τὸν τοῦ Διδασκάλου πόθον ὠδίνων, ἤπιετο τοῦ κηρύγματος, μαθητὰς ἐπαγόμενος, ὅσους δὴ τὴν ἀρχὴν ἱκανοὺς ἔχειν ᾤετο πρὸς τὸ κήρυγμα, ὡς κατ' ὀλίγον καὶ ἐτέρων αὐτῷ προστεθησομένων. Πολλὰ μὲν οὖν αἱ κατὰ πᾶν ἔθνος αὐτοῦ ἀποδημίαι, πλείους δὲ τούτων αἱ κατὰ πόλεις καὶ κώμας, ἐν αἷς τὰ περὶ Χριστοῦ δόγματα κατασπείρας, τὸν τῆς εὐσεβείας στάχυν ἐθέρισε.

Καὶ πρῶτα μὲν Ἀμινσὸς αὐτὸν ὑπεδέχετο, ἐν ἧ' συχνοὺς εὐρηκῶς, τοὺς μὲν τὰ Ἑλλήνων, τοὺς δὲ καὶ τὰ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ σέβοντας· καὶ τοὺς μὲν τῆς τοιαύτης δόξης καὶ τῆς θρησκείας λίαν ἀντεχομένους, φιλοξενίᾳ δὲ καὶ ἀπλότητι, καὶ τῷ τοῦ ἠθους ἐλευθερίῳ σφόδρα σεμνυνομένους, ἐπιξενοῦταί τινι τῶν τὰ ἰουδαϊκὰ σεβομένων ἀνδρῶν· ἐσκόπει τε, πῶς ἂν αὐτῷ εἴη πλῆθος τοσοῦτον θαλάσση πλάνης βεθυθισμένον τῷ ἑαυτοῦ δικτύῳ περιλαβεῖν. Συναγωγῆς οὖν ἐωθινῆς γεγνουσίας καὶ τοῦ Ἀνδρέου μετὰ πάντων εἰσελθόντος, ἐπυνθάνοντο, τίς τε εἴη, καὶ πόθεν καὶ ὅποιον ἤκει διαγγέλλων τὸ κήρυγμα. Ὁ δὲ, δημηγορίας ἀψάμενος, διηγείτο καλῶς περὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅσα περὶ αὐτοῦ Προφήται μὲν προηγόρευσαν, Νόμος δὲ ὑπέφηνε καὶ διὰ πάντων ἐτράνου, ὅτι αὐτός ἐστιν, ὁ ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐληλυθώς, αὐτὸν παραγαγὼν τὸν Πρόδρομον Μάρτυρα, καὶ ὅσα περ αὐτῷ ἐκεῖνος μεμυσταγώγηκε. Ταῦτά τε, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς ἐκείνους εἰπὼν, καὶ τὴν ἀψευδῆ πίστιν ταῖς αὐτῶν ἐγγράψας ψυχαῖς καὶ εἴσω τῶν ἰδίων δικτύων θέμενος, οὕτως ἀλιεὺς ἀνθρώπων, κατὰ τὸν τοῦ Διδασκάλου λόγον, ἐφάνη. Εἶτα καὶ λουτρῶ μὲν τοῦ Θεοῦ Βαπτίσματος τὸν τῆς ψυχῆς αὐτῶν ῥῦπον ἀποκαθαίρει· ὅσοι δὲ καὶ νόσοις πονήρως εἶχον τὰ σώματα, ἢ πνεύμασι χαλεποῖς προσεπάλαιον, τῆς ἐκατέρωθεν αὐτοῦς ἀπήλαττε βλάβης. Ἐντεῦθεν ναοὺς τε ἱεροὺς ἀνεγείρας, καὶ

ἀπὸ τῶν ἤδη πεπιστευκότων ἱερέας προχειρισάμενος, ἔξεισι μὲν ἐκεῖθεν, πρὸς δὲ τὴν Τραπεζοῦντα παραθαλασσίδιον οὔσαν πόλιν γίνεται, ἔτι δὲ καὶ τὴν οὐ μακρὰν αὐτῆς ἀπέχουσαν Λαζικήν. Καὶ αὐτοῖς ὁμοίως τὸ πιστευθὲν τάλαντον καταθέμενος τῆς διδασκαλίας, καὶ πολλὰ πλήθη προσαγαγὼν τῷ Χριστῷ, ἐκεῖθεν ἀπαίρειν πρὸς Τερουσαλήμ ἔγνω, τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ἐπιτελέσων, ἵνα Παύλῳ τε ὁμιλήσῃ τῷ θεῷ καὶ Πέτρῳ τῷ ἀδελφῷ συγγένηται.

Κάκεῖθεν, ἅμα Ἰωάννη τῷ Θεολόγῳ καὶ Εὐαγγελιστῇ, πρὸς Ἐφεσον ἀφικνεῖται· ἐνθα καὶ νυκτερινῆς τυχῶν ὄψεως, πρὸς τὴν Βιθυνῶν αὐτῷ κελευούσης ἐπανελθεῖν, πεισθεῖς, τὴν Νικαέων καταλαμβάνει, οὐπω τότε τειχήρη καὶ ἀσφαλῆ οὔσαν· χρόνοις γὰρ ὕστερον παρὰ Τραϊανοῦ, φασί, Καίσαρος περιβόλοις αὐτὴν καὶ πύργοις ὄχυρωθῆναι. Ἄλλ' οὐδὲ τὴν ἀγχίθυρον αὐτῆς λίμνην, οὕτως ἔχουσαν τῷ τηνικάδι μεγέθει, ἀλλὰ βραχεῖαν οὔσαν καὶ εὐπερίγραπτον, καὶ πολὺ Νικαέων ἀπωκισμένην. Κατὰ ταύτην ἐπιστὰς τὴν πόλιν, ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ κατάσχετοι ἦσαν Ἑλληνισμῷ τε καὶ Ἰουδαϊσμῷ, οὐχ οἷός τε ὦν ἐκείνους λόγῳ μεταβαλεῖν πρὸς εὐσέβειαν, τοῖς ἔργοις ἐπιχειρεῖ· καὶ ἃ μάλιστα τὰς τῶν παχυτέρων πείθει ψυχάς, ἐνήργει τὰ θαύματα, ὅτε μὲν ἀφωνίας χαλινὰ λύων, ὅτε δὲ δαίμονας ἐλαύνων, καὶ παθῶν ἄλλων καὶ νόσων ἄμισθος ἰατρὸς γινόμενος. Νῦν μὲν τοὺς ἐμφωλεύοντας ἐκεῖσε δράκοντας, τῇ σιδηρᾷ ράβδῳ ἧ ἐπέφερετο, ἧς κατὰ τὸ ἄκρον Σταυρὸς ἐπεπήγει, καταβάλλων καὶ θανατῶν· νῦν δὲ Ἀφροδίτης καὶ Ἀρτέμιδος τῶν αἰσχίστων τὰ μιὰρὰ καθαιρῶν ἀγάλματα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ἐνοικοῦντα πνεύματα τὴν φυγὴν ἀγαπᾶν, τῇ ἐπικλήσει μόνῃ Χριστοῦ ποιούμενος, ὡς εἶναι μετὰ ταῦτα βάσιμον τὸν ἐκεῖσε χῶρον τοῖς βουλομένοις. Ἐντεῦθεν ἡ τῶν ἐλληνικῶν καθαίρεσις ἑορτῶν καὶ ἡ τῶν χάριτι αὐτῶν συναθροιζομένων ἑνδικος μισθαποδοσία· δαιμονῶντες γὰρ καὶ πνεύμασι πονηροῖς ἐξοιστρούμενοι, σαρκῶν τε ἠπτοντο τῶν ἰδίων, καὶ ταύτας ἐσθίοντες κατευφραίνοντο, ἀξίας παρ' αὐτῶν, ὥσπερ ἔφημεν, λαμβάνοντες ἀντιδόσεις, οὓς θεραπεύειν συνεληλύθασιν· οὐ μὴν ἐκείνου τὸ παρορᾶν ἦν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τῆς διπλῆς ἀπωλείας κατελεήσας, διπλῆν παρέσχε τὴν ἴασιν, φῶς τε θεογνωσίας ἐπιλάμπσας αὐτοῖς καὶ τὸν κατ' αὐτῶν πολὺδακρυν στήσας πόλεμον· αὐτὰ τε τὰ τῶν εἰδώλων τεμένη εἰς ἱεροὺς μεταποιήσας ναοὺς, καὶ ἱερεῖς πάλιν ἐν τούτοις καταστησάμενος. Διετίαν δὲ ὅλην ἐκεῖσε διαγαγὼν, ἐκ Νικαίας πρὸς τὴν Νικομήδειαν παραγίνεται, καὶ αὐτὴν δεισιδαιμονεστάτην οὔσαν, πλάνη τε ἀσεβείας προσέχουσαν καὶ ψεῦδος τὴν ἐλπίδα θεμένην. Ἐκεῖθεν δὲ πρὸς τὴν Χαλκηδόνα καὶ ἀπ' αὐτῆς παραπλεύσας τὴν Προποντίδα καὶ τὰς τοῦ Εὐξείνου Πόντου παραμείβων ἀκτάς, Ἡράκλειαν ἱστορεῖ. Κάκεῖθεν μέτεισι πρὸς Ἀμάστριδα. Ταύτας δέ, οὐχ ὥσπερ ὁ λόγος ῥαδίως διέρχεται, οὕτω κάκεῖνος διήρχετο, ἀλλ' ἐν ἐκάστη πολλὰ τὰ ἀντιπίπτοντα ὑποστὰς, πολλαῖς δὲ πραγμάτων δυσχερείαις ὠμιληκῶς, εἰ καὶ ῥοπῇ Χριστοῦ καὶ βοηθείᾳ πάντων ἐκράτει· ὅς καὶ

ὑπῆρχεν αὐτῷ, τὸ ἔργον τῶν χειρῶν κατευθύνων καὶ στόμα διδοῦς καὶ σοφίαν, τοὺς τῶν Ἑλλήνων σοφοὺς καταισχύνουσαν.

Εἶτα μεταβάς ἐκεῖθεν, τῇ Σινωπέων ἐπιφοιτᾷ, ἣ φασὶ λόγοι παλαιοὶ αὐτὸν τὸν Πρωτόκλητον μετὰ τοῦ συγγόνου χρόνον οὐ μικρὸν διατρίψαι· μαρτύριον δέ, καὶ γὰρ εἰσι καὶ νῦν αἱ τούτων καθέδραι τοῖς βουλομένοις ὀρώμεναι, λίθου πεποιημέναι λευκοῦ· αἷς καθεζόμενοι, τὸ γλυκὺ νᾶμα τῆς διδασκαλίας προέχεον. Καὶ εἰκὼν δὲ Ἀνδρέου παρ' αὐτοῖς σώζεται πρεσβυτάτη, ἀπόδειξις ἐναργής· οὗ καὶ φέρει τύπον αὐτῆ δυνάμεως, ὅτι περ οὐ ζῶν ἀπλῶς καὶ φθειγόμενος, ἀλλὰ καὶ γραφῇ μόνη καθ' ἐκάστην Ἀνδρέας θαυματουργεῖ. Λόγος δέ, ὅτι τὸν Ἀπόστολον Ματθίαν παρὰ Σινωπεῦσι τῷ δεσμοτηρίῳ καθειργμένον εὖροι, τῷ σταυρικῷ τε σημείῳ τὴν φυλακὴν διανοίξαντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅμα δεσμώταις ἐκεῖθεν ἐξαγαγεῖν. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ θεῖος Ἀνδρέας. Σινωπεῖς δέ, Τουδαῖοι μὲν τὸ σέβας ὑπῆρχον, ὡμοὶ δὲ καὶ ἄγριοι τὰς ψυχάς, μορφῇ μόνη καὶ ὄψει τὸ μὴ θῆρες εἶναι πιστευόμενοι. Οἱ καὶ τὸν Ἀπόστολον θεασάμενοι, καὶ οἷα δὴ καθαιρέτην τῆς οἰκείας δόξης μισήσαντες, ὅτι τε τὸ δεσμοτήριον εὐχῇ διανοίξας, ἐκεῖθεν ἐξαγάγοι τοὺς καθειργμένους, εἰς ἓν γενόμενοι σύστημα, τὴν μὲν οἰκίαν ἐμπιπρᾶν ἐπεχείρουν, ἐν ἣ περ αὐτὸς ἐπιξενωθεὶς ἐτύγγχανεν, ἐκεῖνον δὲ συλλαβόμενοι, κατὰ γῆς ἔρριπτον. Καὶ οἱ μὲν ποδῶν, οἱ δὲ καὶ χειρῶν λαβόμενοι, εἴλκόν τε καὶ διέσπων, καὶ φανεροὶ ἦσαν ὑπὸ τῆς ἐκμαινούσης αὐτοὺς ὀρμώμενοι λύσσης καὶ αὐτοῖς ὀδοῦσιν ἐφιέμενοι, τῶν ἀγίων ἐκείνων σαρκῶν ἄψασθαι. Οἱ μὲν οὖν ξύλοις ἐπαιον, οἱ δὲ λίθοις ἐβαλλον, Τουδαῖοι πάντως καὶ αὐτοὶ ὄντες, τὸν μιμητὴν Χριστοῦ, τοῦ πρῶτον ὑπ' ἐκείνων ἀναιρεθέντος, ἕως ἡμιθανῆ θέμενοι, ὥσπερ τι τῶν θνησιμάτων μακρὰν τῆς πόλεως ἀπέρριπτον. Ἄλλ' ἐγγὺς ἢ παράκλησις. Ἐπιφανεῖς γὰρ ὁ Διδάσκαλος, ἐθάρρυνέ τε καὶ ἀνεκτάτο μάλα φιλανθρώπως τὸν μαθητὴν, καὶ τοῦ ἐν χερσὶ κηρύγματος ἐπιμελεῖσθαι παρεκελεύετο. Ἐπεὶ δὲ καὶ συρόμενος ὑπὸ τῶν ἀνόμων, ἓνα τῶν δακτύλων ἔτυχεν ἐκκοπεῖς, ὑγιᾶ καὶ τοῦτον ὁ ἐπιφανῆς ἀπεδείκνυτο. Εἴσεισιν οὖν καὶ αὐθις εἰς τὴν πόλιν ἄρτιος, ὑγιής, μηδὲ τύπου τινὸς τῶν πληγῶν ὑποφαινομένου. Ὅν οἱ αἰκισάμενοι θεασάμενοι, καὶ τοῦτο μὲν, τὴν καρτερίαν θαυμάσαντες, τοῦτο δέ, καὶ τὸ τῆς θεραπείας ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐκπλαγέντες μεταβάλλονται τῆς θηριωδίας, κατανύσσονται τὴν καρδίαν, καὶ τὴν ἐκείνου διδαχὴν, εὐπειθῶς δέχονται. Ὅς καὶ αὐτοὺς τῷ Χριστῷ προσάγει, ψυχάς τε αὐτῶν ἰασάμενος, καὶ τῶν κακῶς ἐχόντων τὰ σώματα, τὰ μὲν λόγῳ, τὰ δὲ τῇ τῶν χειρῶν ἐπιθέσει. Οὕτω πολλάκις τὸν κακῶς παθόντα μακροθύμως διενεγκεῖν, τιμωρίας πάσης τοὺς δεδρακότας ἔπληξεν ἰσχυρότερον, ἀρετῆς θαύματι τὰς ψυχάς αὐτῶν καταιδέσαντα καὶ τοῖς παθοῦσι δούλας ἀτεχνῶς ποιησάμενον. Ἐπειτα φόνον τις ὑποστάς, ἀγγέλλεται τῷ μεγάλῳ, οὐπερ ὁ μὲν φονεὺς ἀφανής, ἡ μήτηρ δὲ μητρικῶς πάσχουσα καὶ ἰσχυρῶς τὸν παῖδα ὀδυρομένη. Ὁ δὲ σπλαγχνίζεται μὲν ὡς φιλάνθρωπος καὶ τῷ τόπῳ εὐθύς ἐφίσταται. Ἐνεργεῖ δὲ ὡς Χριστοῦ Ἀπόστολος, καὶ ζῶντα δίδωσι τὸν

υἶὸν τῆς μητρὸς. Οὕτως ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ὁ τοὺς ἰδόντας πρὸς πλείονα πίστιν ἐνάγει καὶ πείθει τῷ θεῷ τελειωθέντας Βαπτίσματι, λαὸν ἱερὸν γενέσθαι Χριστοῦ καὶ τῆς αὐτοῦ ποιμνῆς ἀληθῶς ἄξιον.

Ὡς κἀνταῦθα τοὺς δοκιμωτέρους ἱερέας χειροτονήσας, ἔξεισιν ἐκεῖθεν καὶ τῆς Ἀμινσῶ πάλιν πρόσσεισι, παρ' ὧν εἰς Τραπεζουντίους τὸ δεύτερον παραπέμπεται. Ὡς ὀλίγων τινῶν φωτὶ θεογνωσίας πεφωτισμένων, τὸ πλῆθος ὑπὸ νύκτα τῆς ἀπιστίας πλανώμενον ἦν. Οἷς ἐπιμείνας, τὰ περὶ Πίστεώς τε διδάξας καὶ βίου τοῦ καλῶς ἔχοντος, μεταβαίνει πρὸς τὴν Νεοκαισάρειαν. Κἀκεῖ ὁμοίως τὸν τῆς εὐσεβείας λόγον κηρύξας, πρὸς Σαμόσατα πάλιν μεταχωρεῖ· ἦν ἄνδρες τότε κατώκουν, οὐ μόνον τὴν περὶ τὰ εἰδῶλα πλάνην νοσοῦντες, ἀλλὰ καὶ τῆς περὶ τὴν τοῦ κόσμου σοφίαν δόξη δυσθεράπευτοι τὴν ψυχὴν ὄντες, ἅτε συλλογισμῶν πλεκτάναις αὐτοῖς τε ἄμαχοι εἶναι καὶ οὐς ἂν βουληθεῖεν εὐκόλως θηρᾶν οἰόμενοι. Ἄλλ' οὗτος διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος, τὰς ἐκείνων πλοκάς ὡς ἄμματα τινα διακόψας, παῖδας ἔδειξε τοὺς τῷ δοκεῖν ἀλήπτους καὶ μετεώρους, μακρὰν τε τῆς ἀληθείας αὐτοὺς ὑποπλανωμένους, καὶ πολλῶν τοὺς αὐτῶν θεοῦς, ἐκείνων ὄντας ἀθλιωτέρους. Οἱ τὸ πρὸς ἀλλήλους ἐναντίως ἔχειν ταῖς γνώμας καὶ τοῖς θελήμασι, καὶ ἀλλήλων εἰσὶ πολέμιοι, καὶ διὰ τοῦτο καὶ φθαρτικοὶ ἀλλήλων ἀκριβῶς δείκνυνται. Οὕτω καὶ λόγῳ τὴν τῶν φιλοσόφων ὄφρυν ὁ ἀλιεὺς κατασπάσας καὶ ταῖς ἀπὸ τῶν σημείων ἐνεργείαις τὰς ἐκείνων πείσας ψυχὰς καὶ μεταγαγὼν πρὸς εὐσέβειαν, πάλιν πρὸς Τερουσαλήμ ἀφικνεῖται. Κἀκεῖ τὰ συνήθη ἐπιτελέσας, εἶτα καὶ πρὸς τὰς οὐπω δεξαμένας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας πόλεις ὑπέστρεψε. Καὶ ἐπειδὴ Μαθθίας τε καὶ Θαδδαῖος καὶ τινες ἄλλοι τῶν Μαθητῶν αὐτῷ συνείποντο, Θαδδαῖος μὲν ἔγνω προσμένειν τῆς Ἐδεσσηνῶν πόλει, Μαθθίας δὲ σὺν τοῖς ἄλλοις τὸ εὐαγγελικὸν διαγγέλλει κήρυγμα.

Αὐτὸς δὲ Ἀνδρέας τῆς Ἀλανῶν χώρας ἐπιβὰς καὶ τὸ τῆς χάριτος ἐκεῖ διασαλπίσας Εὐαγγέλιον, μεταβαίνει πρὸς Ἀβασγούς· καὶ τὴν ἐκεῖθεν Σεβαστόπολιν εἰσιῶν, ἐδίδασκέ τε καὶ εἰσηγεῖτο τὸ τοῦ Χριστοῦ μυστήριον, ὡς πολλοὺς αὐτῶν ἔργον γενέσθαι τῆς Ἀνδρέου γλώττης καὶ τὴν θεογνωσίαν ἀσπάσασθαι. Ἄλλ' οὐδὲ τῆς τῶν Ζηκχῶν τε καὶ Βοσπορηνῶν ἡμέλησε σωτηρίας· ἀλλὰ καὶ τούτοις ἐπιδημήσας, τῶν μὲν τὸ ἀπειθὲς μισήσας καὶ ἄγριον, ἀναχωρεῖν ἔγνω, ἅτε ἀπαραδέκτους εὐρῶν τοῦ θεοῦ σπόρου, καὶ μηδὲ ἀξίους τῆς εὐσεβείας ὑπάρχοντας. Βοσπορηνῶν δὲ τὸ εὐπειθὲς ἐπαινέσας, καὶ δοκίμους εἰς ὑποδοχὴν τοῦ θεοῦ λόγου νενόμικε καὶ τὴν εὐσέβειαν αὐτοῖς εἰσηγήσατο. Παρ' οἷς καὶ εἰκόνας Ἁγίων, ἀρχετύπων μεμορφωμένοι κηρῶν, τέχνην οὐ μιμητὴν, καὶ σοφίαν ὄσσην δηλοῦσαι χειρῶν, τέχνην ἠττωμένην, ἠλέγχοντο. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λάρνακες ἐν μυχῷ γῆς ἀποκεκρυμμέναι δυοῖν Ἀποστόλων ὁμωνύμων ἐδείκνυντο· τὴν μὲν γὰρ Σίμωνος εἶναι τοῦ ζηλωτοῦ, τὴν δὲ τοῦ Κανανίτου Σίμωνος ἐπιγραφαὶ διεσάφουν. Ὁ μὲν οὖν, μικρὸν ἐν Βοσπόρῳ παραμείνας, πρὸς Χερσῶνα πόλιν ἐφοίτα, ἐπίσημόν τε οὔσαν

καὶ πολυάνθρωπον, καὶ πρὸς μὲν τὴν ὑγιᾶ πίστιν οὐκ εὐπαγῆ, πρὸς δὲ τὰς συνήθεις αἰρέσεις εὐπαραδέκτως ἔχουσαν. Ὅθεν καὶ αὐτοὺς ὑπελθὼν εὐφρόνως καὶ τὸν εὐθὺν τῆς πίστεως λόγον εὐθύτατα διαγγείλας, διαπόντιος περαιωθεὶς, αὐθις κατὰ Σινώπην γίνεται· καὶ τὸ ἤδη προφητευθὲν αὐτῷ νεόφυτον, τοὺς ἄρτι φημι τὸν λόγον τῆς πίστεως παραδεξαμένους, ἐδραιωτέρους πάλιν καταστήσας πρὸς θεοσέβειαν. Φιλόλογόν τε αὐτοῖς προχειρισάμενος ἐπίσκοπον, αὐτὸς ἀπελθὼν ἔπλει πρὸς τὸ Βυζάντιον, πολίχνιον ἔτι ὄν, καὶ οὕτω τοσαύτην μεγαλειότητα καὶ πολυανθρωπίαν εὐτυχηκός. Ἐν ᾧ καταστάς, Στάχυν μὲν, ἓνα τῶν ἐβδομήκοντα, ἐπίσκοπον ἐκεῖσε χειροτονεῖ· πολλοὺς δὲ τῶν τῆς πόλεως κατηχήσας καὶ τέκνα φωτὸς τῆ τῆς πίστεως παραδοχῆ ποιησάμενος, ἱερὸν τέμενος τῆ τοῦ Θεοῦ Λόγου Μητρὶ πρὸς τῆ ἀκροπόλει τοῦ ἄστεος ἀνεγείρει, φύλακα ταύτην καὶ πολιοῦχον τῆς ἐσύστερον ὀρθοδόξου βασιλείας καταστησάμενος. Εἶτα ἐκεῖθεν ἀπάρας, πρὸς Ἡράκλειαν τὴν τῆς Θράκης ἐχώρει. Ὀλίγον οὖν κἂν ταύτην προσμείνας, τὸ ἱερὸν κήρυγμα καταγγείλας, πρὸς τὰς γείτονας πόλεις καὶ κώμας διῆει, ἕως καὶ πρὸς αὐτὴν ἐπέστη τὴν Μακεδονίαν, κηρύττων μὲν τὸν τοῦ Θεοῦ λόγον, οἴκους δὲ θείους οἰκοδομῶν καὶ τοὺς ἀνθρώπους μᾶλλον Θεοῦ οἴκους κατασκευάζων καὶ ψυχαῖς πεινώσαις τὸν τῶν Ἀγγέλων διανέμων ἄρτον, τὸ τῆς εὐσεβείας δηλαδὴ κήρυγμα.

Εἶτα διὰ πάσης Θεσσαλίας καὶ Ἑλλάδος περιοδεύσας, φθάνει καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν περιφανῆ Πελοπόννησον· ἦν εἰσιῶν, πρὸς μίαν τῶν ἐν αὐτῇ πόλεων ἐπιξενοῦται ἀνδρὶ, Πάτραι τῆ πόλει, Σώσιος τῷ ξενίζοντι ὄνομα. Οὗτος, ἀρρώστια κάτοχος ὢν, λυτήριον εὐρίσκει ταύτης τοῦ ξενισθέντος τὴν εἴσοδον. Παραπολαύουσι δὲ καὶ ἐτέρων αἱ Πάτραι θαυμάτων, τῆ ἐπιφοιτήσει τοῦ κήρυκος. Κατὰ γὰρ μέσῃ τὴν πόλιν, δοῦλός τις τῶν ἡμελημένων ἐπὶ κοπρίας κείμενος καὶ ὄλος νόσου δαπάνημα γεγονῶς καὶ τὰς τοῦ ζῆν ἐλπίδας ἀφηρημένος, ταχείας τυγχάνει τῆς παρ' αὐτοῦ θεραπείας· ἔδει γὰρ μηδὲ τοῦτον ἔρημον ἀφεῖναι προνοίας τὸν τοῦ Χριστοῦ κήρυκα, μαθητὴν ὄντα πάντως ἐκεῖνου, παρ' ᾧ οὔτε δοῦλος, οὔτε ἐλεύθερος ἀπλῶς κρίνεται· καὶ ὃς ἀδελφὸν καλεῖν οἶδε καὶ τὸν ἐλάχιστον, καὶ ἴδιον εἶναι τὸ εἰς ἐκεῖνον γινόμενον ὁμολογεῖ. Ἐκεῖνος οὖν τῆ ἰδίᾳ Δεσποίνῃ σημαίνει τὸν ἰατρόν· καὶ ἐπεὶ καὶ ταύτην μετ' οὐ πολὺ νόσος ἐλάμβανεν, ἧς ἰατροὶ καὶ τέχνη φανερώς ἠτιῶντο, τῶν ἄλλων ἀμελήσασα πάντων, μετακαλεῖται τὸν ἀληθῆ καὶ ἄμισθον Ἰατρόν, τὸν θεῖόν φημι Ἀπόστολον. Ὅς, τῷ οἴκῳ αὐτῆς ἐπιστάς, ἐκεῖνην μὲν οὐκ εἰς ἀναβολάς, ἀλλ' εὐθέως τῶν χαλεπῶν τῆς νόσου λύει δεσμῶν· τὸν δὲ γε ἀνθύπατον, σύζυγον αὐτῆς ὄντα καὶ ὅσον οὕτω ἑαυτὸν μαχαίρᾳ διαχειρίσασθαι μέλλοντα, εἰ ταύτην τεθνηκυῖαν ἴδοι, τῆς σφαγῆς τε ἀπήλλαξε καὶ σωφρονεῖν παρεσκεύασε, χαρᾶς ἀντὶ λύπης αἰτιώτατος αὐτῷ καταστάς. Ἐπεὶ δὲ τὴν μὲν γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ ζῶσαν ἑώρα, τὴν δὲ ψυχὴν νεκρὰν εἶχεν ἐκεῖνος, τῆ πολλῇ περὶ τὰ εἰδῶλα μανίᾳ, οὐκ ἠγάπα διὰ τῆς πίστεως ζῶσαν ἰδεῖν, ἀλλὰ μικροῖς μᾶλλον καὶ

ἀναξίοις περὶ τὸν θεραπεύσαντα λογισμοῖς διακείμενος, ἐβούλετο μισθοὺς αὐτῷ παρασχεῖν τῆς ἰάσεως. Ὁ δέ, οὐδὲ ἄκροις ὡς παρεδέχετο· ἀσέβημα γὰρ αὐτῷ ἐδόκει, χρημάτων ὦνιον τοῦ Πνεύματος ποιεῖσθαι τὴν δωρεάν, τὸ τοῦ Διδασκάλου καὶ εἰπῶν καὶ δράσας ὁ θεῖος Ἀπόστολος, τό, Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.

Ἐκεῖθεν μὲν οὖν ἀπέστη, τὴν δὲ πόλιν πᾶσαν περιιών, ὁρᾷ ἓν τινι τῶν στοῶν ἄνδρα παράλυτον, νόσῳ μὲν χρονίᾳ κατειλημμένον, μηδεμιᾶς δὲ παρά τινος ἀξιούμενον θεραπείας· οὐπερ οἶκτον λαβών, οἷά τινα καινὴν καὶ ἀλεξίκακον ἐπώδην, τὸ τοῦ Χριστοῦ καλεῖ ὄνομα, καὶ εὐθύς χεῖρα ὀρέγει· καὶ τῆς κλίνης ἐγείρας, τὸν ἐπ' ἴσης ἀκίνητον βαδίζειν ἐποίει. Οὐ ταῦτα δὲ μόνον Ἀνδρέας Πατρεῦσιν ἐπιβατήρια, ἀλλὰ καὶ πολλοῖς τὰ ὄμματα τυφλώπιοντα διανοίγει καὶ φῶς ἀφωτίστοις δίδωσι. Καὶ τινα λεπρὸν τῷ τῆς πόλεως λιμένι παρερρίμμενον καὶ κατὰ τὸν Τῶβ ἐπὶ κοπρίας κείμενον, βρύοντα δὲ καὶ ὀδωδότα τοῖς ἔλκεσι θεασάμενος, χεῖρα δούς, ἐξανίστησιν· εἶτα τῇ ἐκ γειτόνων ἀποσμήξας θαλάσση, μᾶλλον δὲ τῷ θείῳ ἀνακαινίσας Βαπτίσματι, καθαίρει τοῦ νοσήματος καὶ τὴν προτέραν ἀποδίδωσιν εὐεξίαν, ὡς ἐπιστρέψαι τὴν σάρκα αὐτοῦ, τὸ τῆς θείας φάναι Γραφῆς, καθάπερ παιδαρίου μικροῦ, ὅπερ ἐπὶ τοῦ Νεεμὰν ἐκείνη τοῦ παλαιοῦ ἔλεγεν. Ὅς καὶ αὐτίκα τῷ Ἀποστόλῳ συνείπετο, διαγγέλλων ἀπὸ τῆς θέας καὶ πρὸ τῆς γλώττης τὸν ἰασάμενον καὶ διαπρύσιος κῆρυξ τῶν τοῦ Χριστοῦ θαυμάτων γινόμενος. Οὕτω Πατρεῖς τῶν Ἀποστολικῶν ἀπάναντο τεραστίων· οὕτως Ἀνδρέας τὸν ἐν πάσῃ τῇ Ἀχαΐᾳ λαόν, τὸν μὲν τῷ λόγῳ, τὸν δὲ θαύμασι καὶ σημείοις ἐπισπασάμενος καὶ ποίμνην Χριστοῦ καὶ λαὸν ἅγιον ἐκτελέσας, ἔχαιρέ τε καὶ ἐγεγήθει τῷ κατορθώματι. Ἐντεῦθεν τὰς εἰδωλικὰς στήλας καὶ τὰ τεμένη, τὸ πιστεῦσαν πλῆθος κατέαξέ τε καὶ εἰς γῆν καταβέβληκε, δικαίᾳ ὕβρει ἄλογον τιμὴν ἀμειβόμενον· ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς ἐλληνικὰς βίβλους, πίστεως παρεχούσας πληροφορίαν, τῷ πυρὶ παραδέδωκεν. Εἶτα καὶ τὸν αἴτιον αὐτοῖς ἀγαθῶν τοιούτων γενόμενον, οἷς εἶχον ἐθέλοντες θεραπεύειν, ἐκ τῶν οἰκείων χρημάτων, ἕκαστος καθόσον οἷός τε ἦν, ἀπόμοιραν τῷ Ἀποστόλῳ παρεῖχεν· ὁ δὲ ταῦτα μὲν οὐδαμῶς, οὐδὲ γὰρ ἐδεῖτο· τὴν γνώμην δὲ προσιέμενος, ἐκεῖνα πενομένοις ἐκέλευε καὶ λιμώτιουσι χορηγεῖν, τὰ δὲ εἰς κατασκευὴν ἱεροῦ ναοῦ ἐπέτρεπεν ἀναλίσκειν. Ὅς καὶ πολλῷ τῷ τάχει νεουρηγθεῖς, εἰς σύναξιν ἦν τῶν ἄρτι πεπιστευκότων. Ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς θυσίας ἀναφέρων πνευματικὰς, ἐξ αὐτῶν τε εἰς μυσταγωγοὺς καὶ ἱερέας ἀπολεξάμενος καὶ ἀπαρτίσας θεοῦ Ἐκκλησίαν ὀλόκληρον, τῶν συνήθων εἶχετο πρὸς αὐτοὺς διδασκῶν, ποτὲ μὲν ἀπὸ τῆς Παλαιᾶς παράγων Γραφῆς καὶ σαφηνίζων αὐτοῖς τὰ περὶ Χριστοῦ, ποτὲ δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Νέας προστιθεὶς Διαθήκης, καὶ ὅπως ἐν αὐτῷ τὴν ἔκβασιν ἔσχον τὰ τῶν Προφητῶν προκηρύγματα, καὶ δεικνύς τὴν Νέαν συμφθεγγομένην τῇ Παλαιᾷ καὶ θεὸν ἓνα τὸν αὐτὴν τε κάκεινην νομοθετήσαντα. Ἐν τούτῳ δέ, ὁ μὲν ἀνθύπατος πρὸς Ῥώμην ἀπῆει, ὦν τε ἐνεχειρίσθη τὸν λόγον ὑφέξων Καίσαρι καὶ τῶν εἰς τὸ ἐξῆς ληψόμενος τὴν διάταξιν· ὁ δὲ γε αὐτάδελεφος ἐκείνου

Στρατοκλήης, ἄρτι ἐξ Ἀθηνῶν ἀνακομισθεὶς, συμφορᾶ περιέπεσεν οὐ μετρίᾳ, τὸν εὐνούστατον αὐτῷ τῶν θεραπόντων δαίμονι κάτοχον εὐρηκῶς. Τοῦτον οὖν θεασάμενος ἠθύμει, ἤσχαλλεν, ἐδυσφόρει, φέρειν οὐκ εἶχε τὰς ἐκ τῆς λύπης πληγὰς. Μαξιμίλλα δὲ ἡ τοῦ ἀνθυπάτου γαμετῆ, οὕτω διακείμενον ὀρῶσα, τὰ περὶ τοῦ Ἀποστόλου τε εἰσηγεῖτο καὶ οὕτω χρησταῖς ἀνελάμβανε ταῖς ἐλπίσιν, ἄνδρα λέγουσα εἶναι θαυμάτων πολλῶν αὐτουργόν, καὶ οὗ πρὸς νόσων ἰασιν χαλεπῶν αὐταρκες καὶ ῥῆμα ψιλόν· χωρὶς δὲ τῶν ἄλλων, ἀρκοῦν εἶναι τῶν εἰρημένων μαρτύριον τοῦτο· ἐμὲ γὰρ οὕτω παρ' ἐλπίδα πᾶσαν καὶ τέχνης δύναμιν, θανάτου τε ἐρῶύσατο καὶ τὸ ὑγιαίνειν εὐχερῶς ἐδωρήσατο· ὁθεν εὐελπιν εἶναί σου τὴν ἀρετὴν βούλομαι· οὐδὲν γὰρ τὸ κωλύον, ἄνδρα ὃν ἐγὼ ἔγνωκα καὶ τὴν σὴν ἰάσασθαι συμφορὰν. Οὕτω λεγούσης, ἐπέιθετο Στρατοκλήης· καὶ γὰρ ἦν οὐκ ἐκ τοῦ βούλεσθαι μόνον ταχὺς πείθεσθαι, ἀλλὰ καὶ ψυχὴν ἔχων ἐπιτηδεῖαν εὐσεβείας σπέρματα καταδέξασθαι. Μετεκαλεῖτο τοίνυν Ἀνδρέας, καὶ Χριστοῦ ἐπίκλησις ἦν, καὶ εὐθύς ἐλύετο ὁ πάσχων τε τοῦ δαιμονίου καὶ δεισιδαιμονίας ὁ Στρατοκλήης. Καὶ παραχρῆμα Βάπτισμα καὶ παρ' ὄλου οἴκου προσαγωγὴ τῷ Χριστῷ· μεθ' ὧν καὶ Μαξιμίλλα τῷ θείῳ προσελθοῦσα Λουτρῷ, συνάμα καὶ Στρατοκλεῖ, τῷ Ἀποστόλῳ προσήδρευον, καὶ κοινῇ τῶν θείων ἀπήλασον διδαχῶν.

Τί τὸ μετὰ ταῦτα; ἐπάνεισιν ἐκ Ῥώμης ὁ ἀνθύπατος καὶ οἴκοι καταλαβόν, πρόσεισι τῇ αὐτοῦ γαμετῇ. Μαξιμίλλα δὲ οὐκ εἶχεν ὥσπερ τὸ πρότερον· ἐκείνη γὰρ ἤδη Χριστῷ νυμφευθεῖσα, τοῦ Χριστὸν οὐκ εἰδότης ἀπωθεῖτο τὴν ὀμιλίαν, τοὺς μισοῦντάς σε μετὰ τοῦ Δαυΐδ λέγουσα, ἐμίσησα, Κύριε, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς σου ἐξετηκόμην· τοῦ μέντοι ἀπωθεῖσθαι τὸ πρόσχημα, νόσου τέως προσποίησις ἦν, ἣν μετ' ὀλίγον ἐλέγξαντος τοῦ καιροῦ, τὴν αἰτίαν ἐκεῖνος τοῦ μίσους ἠρώτα. Ἐπεὶ δὲ τις αὐτῷ ἀπήγγειλεν, ὡς ὁ ἐνταῦθα παρῶν ξένος αἴτιος εἶη σοι τῆς μεταβολῆς ταύτης, καὶ ὡς τῶν ἐκεῖνου λόγων θήραμα ὠφθησαν Μαξιμίλλα καὶ Στρατοκλήης καὶ τῷ αὐτοῦ θεῷ πεπιστεύκασιν, τὸ πατριον ἐξωμοσάμενοι σέβας· τούτων ἀκούσας ἀνθύπατος, παντοῖος ἦν ἀπὸ τῆς ὀργῆς καὶ τὸν ὀδόντα συδὸς τρόπον ἔθηγε κατὰ τοῦ Ἁγίου· πλὴν ἀλλὰ πρότερον σιωπὴν ἐνεγκών, ἀπεπειρᾶτο τῆς αὐτοῦ γαμετῆς, τί μὲν οὐ λέγων, τί δὲ οὐ ποιῶν, ὡς τε ταύτην ἐπαγαγέσθαι καὶ πείσαι ἀνθυπάτῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσβάλλειν ἡμέρως. Ἐπεὶ δὲ κενὴν ψάλλειν ἐῴκει καὶ εἰς ὧτα λέγειν μὴ ἀκουούσης, τὸν θυμὸν ὅλον ἀνάπτει κατὰ τοῦ Κήρυκος. Καὶ νῦν μὲν εἰρκτῇ δίδωσιν ὑπὸ φρουροῖς καὶ σφραγῖσιν ἀσφαλῶς τηρούμενον, ἕως ἂν ἐπὶ σχολῆς σκέψηται, πῶς ἀνελεῖν μέλλων αὐτὸν χρῆσαιτο. Ἦδη δὲ βαθείας νυκτὸς οὔσης, ὁ Στρατοκλήης σὺν Μαξιμίλλῃ καὶ τισιν ἄλλοις τῶν πιστευσάντων, τῇ θύρᾳ τῆς φυλακῆς ἐπιστάντες, κόπτουσι πάνυ κούφως, ὡς γρηγοροῦντι μόνῳ αἴσθησιν παρασχεῖν. Ὁ δὲ (καὶ γὰρ ἦν προσευχῇ σχολάζων), συνεῖς τὴν ἔλευσιν, τῷ τοῦ Σταυροῦ σημείῳ παραδόξως τὰς θύρας ἀνοίγει. Εἶτα τὸ γεγονός τοῖς φρουροῖς εἰς γνῶσιν ἐλθόν, φόβος ἐμπίπτει πολὺς. Καὶ ὅς ἀμελεῖν ἐκέλευε καὶ θάρρῆιν, οὐδὲν προσδόκιμον πονηρὸν

ἔχοντας. Στρατοκλῆς δέ, σὺν Μαξιμίλλῃ καὶ τοῖς ἄλλοις, προσπίπτουσί τε καὶ θερμῶς αἰτοῦσι τῷ Ἀποστόλῳ, ἐπιρῶσαι αὐτοῖς τὴν εὐσέβειαν. Ὁ δέ, πολλά τε εἰπὼν καὶ διδάξας, καὶ τοῦτο μὲν πρὸς θεοσέβειαν, τοῦτο δὲ καὶ πρὸς ἐπιμέλειαν βίου καταρτίσας αὐτοὺς καὶ τῶν ἀγίων μεταδοὺς Μυστηρίων, ἐπανιέναι πάλιν ἐκέλευσε· καὶ οἱ μὲν ἐξίεσαν· ὁ δὲ τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ὅπως εἶχον αὐταῖς ἀποκαθίστησι σφραγῖσιν.

Ὁ μὲν τοι ἀνθύπατος, ἐπεὶ, ὡσπερ εἴρηται, τῆς γυναικὸς ἀπέγνων τὴν ὀμιλίαν, τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς οὐ φέρων θυμούς, πρόφασιν ἔχων καὶ τὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ σέβας, τὸν διὰ σταυροῦ θάνατον καταψηφίζεται τοῦ Ἁγίου. Τὸ δέ, ποίας δόξης, ποίου πλοῦτου, ποίας τρυφῆς, οὐ μᾶλλον εὐφρανε τὸν Ἀπόστολον, ὅτι τὸν αὐτὸν θάνατον ἐμελλεν ὑπεῖκειν τῷ Δεσπότῃ καὶ συμμορφοῦσθαι τοῖς ἐκείνου παθήμασι; Καὶ διὰ τοῦτο καὶ φωναῖς αὐτὸν εὐχαριστηρίοις ἠμείβετο, χάριν ὁμολογῶν ὄσῃν τῆς ὁμοιώσεως, καὶ ὅτι τὸν τοῦ Εὐαγγελίου δρόμον εἰς πέρας ἤγαγε, καὶ ὅτι τὴν πίστιν ἀκαταίσχυντον τετήρηκε τῷ Δεσπότῃ. Ἀμέλλει καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπιδὼν τὸν σταυρόν, πολλοῖς ἐτίμα τοῖς ἐγκωμίοις, σωτηρίας αἴτιον ἀνθρώποις, θανάτου θάνατον, ἐχθρῶν κατάπτωσιν, πιστῶν φύλακα, γένους ἀνθρώπων εἰς οὐρανοὺς ἀνύψωσιν, καὶ ἄλλα ὅσα ἐκεῖνον ἀποκαλῶν. Πρὸς τούτοις εὐκαταφρόνητον ἠγεῖσθαι τὸν θάνατον καὶ χαίρειν παρῆνει, ὅτι δι' αὐτοῦ Χριστῷ συναπτόμεθα τῷ ὑπὲρ ἡμῶν θάνατον ἐλομένῳ, μεταβαίνοντες ἀπὸ τῶν φθαρτῶν πρὸς τὰ ἀφθαρτα, καὶ μυρίων ἐκεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀξιούμενοι. Ἐπὶ πολὺ οὖν τῷ σταυρῷ τοῦ Ἀποστόλου ἐγκαρτεροῦντος, ὁ μὲν Στρατοκλῆς ἐπειρᾶτο καταγαγεῖν αὐτόν, τὸ ἀπάνθρωπον τοῦ ἀδελφοῦ Αἰγεάτου διὰ μίσους ποιούμενος· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἠφίει ὁ μυρίων ἐκεῖνος σταυρῶν ἄξιος, ἔμεινεν οὕτως ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, τὸ τῶν πεπιστευκότων διδάσκων πλῆθος, ἀκίβδηλον τὴν εἰς τὸν Χριστὸν φυλάττειν ὁμολογίαν. Πάντων οὖν πρὸς αὐτὸν συρρέοντων, κατὰ θεῖον ἅμα καὶ ἀκοὴν τῆς μακαρίας ἐκείνης μορφῆς τε καὶ φωνῆς, καὶ ζημίαν οὐ φορητὴν ἠγουμένων, τὸ μὴ ἐπιθανάτιόν τι ῥῆμα λαβεῖν, ὡς τε ἀπομνημόνευμα τοῦτο ἔχειν καὶ παραμύθιον ἕκαστος τῆς ὅλης ζωῆς, ὁ ἀνθύπατος, δείσας, μήτι καὶ νεωτερισθεῖη παρὰ τοῦ ὄχλου, πρόσεισιν ἀπολύσων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. Ὁ δὲ οὐκ ἠνείχετο, ἀλλ' ἠξίου μᾶλλον, εἴ τις γε δύναιμις, ἑαυτὸν ἀπολῦσαι τῶν κατεχόντων τῆς ἀγνοίας δεσμῶν καὶ Χριστῷ συνάψαι διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν πίστεως· εἶδ' οὖν, ὅσον οὐπω προσδοκᾶν τὸν οἰκτιστὸν ὑποστήσεσθαι θάνατον, ὃ δὴ καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου λόγον κατὰ πόδας ἀπήντα. Ὁ μὲν γὰρ θεῖος Ἀπόστολος, ἐπὶ πολὺν οὕτω τὸν χρόνον τῷ σταυρῷ προσανηρητημένος, τῷ Θεῷ παραδίδωσι τὴν ψυχὴν, τῶν ἐσχάτων ἤδη τῆς ἡλικίας ἀπτόμενος, μαρτυρικῶς τέλει Ἀποστολικὸν δρόμον ἐπισφραγίσας. Ὁ δὲ γε θεομισθῆς ἀνθύπατος, μανίᾳ κάτοχος γεγρονῶς καὶ ὑπὸ τῶν θεραπευομένων ὑπ' αὐτοῦ δαιμόνων ἀξίας ἀπολαμβάνων τὰς ἀντιλήψεις, ἀπὸ τινος μετεωροτάτου κρημοῦ ἑαυτὸν εἰς γῆν καταβεβληκῶς, ὡσεὶ πάχος γῆς ἐρῶραγη καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ παρὰ τὸν Ἄδην, κατὰ τὰ ἱερὰ λόγια φάναι, διεσκορπίσθη.

Ἀλλὰ τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο καὶ μακάριον σῶμα, Μαξιμίλλα καὶ Στρατοκλής τοῦ σταυροῦ καθελόντες καὶ ὅσια πάντα ἐπ' αὐτῷ δράσαντες, θάπτουσιν ἐντίμως, Πατρεῦσι φρουρόν, πατρικὴν στοργὴν διασώζοντα. Στρατοκλής δέ, τῆς τοῦ ἀδελφοῦ ὑπάρξεως οὐδ' ὀτιοῦν μετασχεῖν θελήσας, πένησι διανέμει πάντα, ἀνόσιον εἶναι κρίνας ἐλαίῳ ἀμαρτωλοῦ λιπανθῆναι τὴν κεφαλὴν· καὶ οὐπὲρ ἐκεῖνος τῶν τοῦ Πνεύματος οὐ μετεῖχε καρπῶν, τούτου τῶν σωματικῶν αὐτὸς κοινωνῆσαι. Ἡ δὲ Μαξιμίλλα, τῷ τάφῳ παραμένουσα τοῦ Ἀποστόλου, τὸ λοιπὸν ἐξεβίωσε τῆς ζωῆς τῆς φθειρομένης, μεθ' ἣν ἔτυχε τῆς ἀφθάρτου καὶ κρείττονος. Αὕτη καὶ μετὰ Στρατοκλέους πένησι τὰ ὄντα διανειμάμενοι, μικρῶν παραχωροῦντες ἐκείνοις, ἐπὶ τῶν μειζόνων ἑαυτοὺς ἡξίουν, καὶ Ἐπισκοπὴν οἰκοδομοῦσιν, αὐτοῦ τοῦ Στρατοκλέους εἰς Ἐπισκοπὴν ἤδη παρὰ τοῦ Ἀποστόλου προχειρισθέντος, φροντιστήριά τε ἐκ βάθρων αὐτῶν δειμαμένων, τὰ μὲν εἰς ἀνδρῶν, τὰ δὲ καὶ εἰς γυναικῶν οἴκησιν, οὕτω θεοφιλῶς τὸ ἐξῆς τοῦ βίου διανύσαντες, εἶτα καὶ πρὸς τὴν αἰωνίαν ζωὴν μετετάξαντο. Ἀλλὰ προστιθέσθω ἔτι καὶ τοῦτο περὶ τοῦ ἀποστολικοῦ σώματος. Εἶχον μὲν γὰρ ἐκεῖνο Πατεῖς ἐπὶ πολὺ τιμώμενον καὶ πολλαῖς θαυμάτων δωρεαῖς τῆς ξενοδοχίας αὐτοῦς ἀμειβόμενον.

Ἐπεὶ δὲ ὁ τοῦ πρώτου Χριστιανῶν εὐσεβῶς βασιλεύσαντος Κωνσταντῖος παῖς, ἐπαινέτῳ ληφθεὶς ἔρωτι, μετακομίζειν αὐτὸ πρὸς τὴν βασιλίδαν ταύτην τῶν πόλεων σπουδῆν ἔθετο, πληροῖ τοῦτο, ἀνδρὶ λίαν ἐπιτηδείῳ τὴν ὑπηρεσίαν πιστεύσας. Ἀρτέμιος οὗτος ἦν, ὁ θαυμαστὸς ἐν Μάρτυσι καὶ γενναῖος· καλὴ γὰρ ὄντως καὶ φίλη διακονία, ἣν ἂν Ἀποστόλοις καὶ Μάρτυσι διακονήσωσι Μάρτυρες. Ὑπ' αὐτοῦ τοίνυν πρὸς τήνδε τὴν βασιλίδαν πόλιν μετακομίζεται τοῦ σοφοῦ, καὶ σὺν ἑτέροις ἀποστολικοῖς σκηνώμασι κατατίθεται, Λουκᾶ, φημί, τοῦ θεοῦ καὶ Τιμοθέου, ὃν μὲν ἐξ Ἑλλάδος, ὃν δὲ ἐξ Ἐφεσίων, αὐτῶν ἐρώτων ἀνελομένων τοῦ Κωνσταντίου, ἵνα τοὺς ὑπὲρ ἐνὸς κηρύγματος καὶ σφαγῆς ἀγωνισαμένους, εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ὑποδέχοιτο τάφος. Κεῖνται τοιγαροῦν ἐν τῷ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων ἐπωνύμῳ ναῷ, οὐκ ἐν γωνίᾳ, οὐκ ἐν παραβύστῳ, οὐκ ἐκτὸς ἐν τινὶ χωρίῳ, ἀλλὰ μέσον αὐτοῦ τοῦ Τεροῦ Ἐυσιαστηρίου, καλοὶ καλὴν λαχόντες τὴν κατοικίαν. Καὶ πῶς γὰρ οὐκ ἔμελλον, ὧν τὰ πνεύματα οἶκος ὁ ἐνδότατος ἔχει Θεοῦ, τῆς παρ' αὐτοῦ πρώτης ἡξιωμένα τιμῆς; οἱ καὶ ἡμῖν ἀμαρτιῶν λύσιν, καὶ τὴν μετὰ Χριστοῦ διαπρεσβεύονται βασιλείαν. Ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ καὶ τῷ ζωοποιῷ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φρουμεντίου, Ἐπισκόπου Ἰνδίας.

Στίχ. Φρουρούμενος χάριτι σεπτῆς Τριάδος,

Φρουμέντιος δέδειχε φροῦδον τὴν πλάνην.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως, Τύριός τις φιλόσοφος ἀπῆλθεν ἱστορήσων τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν, λαβὼν δύο νεανίσκους ἀδελφούς. Ἐν δὲ τῷ ὑποστρέφειν αὐτὸν σὺν αὐτοῖς, προσορμίσαντες λιμένι τινὶ διὰ χρεῖαν ὕδατος, βαρβάροις περιέπεσον· καὶ οὓς μὲν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ οἱ βάρβαροι πρὸς θάλασσαν κατηκόντισαν, οὓς δὲ κατέσφαξαν, ἐξ ὧν καὶ ὁ Τύριος, φόνου παρανάλωμα γεγονώς· τοὺς δὲ περιλειφθέντας, μεθ' ὧν καὶ οἱ νεανίσκοι, δεσμήσαντες, προσήγαγον τῷ βασιλεῖ τῆς Ἰνδίας. Τούτων ὁ μὲν Αἰδέσιος, ὁ δὲ Φρουμέντιος ὠνομάζοντο.

Ὁ γοῦν βασιλεύς, τοὺς νεανίσκους ἰδὼν εὐφυῶς ἔχοντας, πρὸς ὃν κατὰ νοῦν εἶχε σκοπόν, τῶν βασιλείων ἐπιμελητὰς καὶ οἰκονόμους προὔβάλλετο. Εἴθ' ὕστερον, τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως, μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ πατρός, τῆς βασιλείας ἐπιλαβομένου, πλείονος ἔτι τῆς τιμῆς ἀξιοθέντες οἱ νεανίσκοι παρ' αὐτοῦ, τῶν ἐκεῖσε ἐμπόρων ἀφικνουμένων, θάρροῦντες παρεκελεύοντο αὐτούς, κατὰ τὸ τῶν Ῥωμαίων ἔθος συναθροίζεσθαι καὶ θείας ἐπιτελεῖν λειτουργίας. Χρόνων δὲ τινῶν διελθόντων, τῷ βασιλεῖ προσίασι, καὶ τῆς εὐνοίας ἀπαιτοῦντες μισθόν, τὴν πρὸς τὴν ἐνεγκαμένην ἐξελιπάρουν ἐπάνοδον. Τούτου δὲ τυχόντες, εἰς τὴν Ῥωμαίων ἀφίκοντο γῆν. Καὶ ὁ μὲν Αἰδέσιος τὴν Τύρον κατέλαβε, τοὺς γεννητόρας καὶ τὰ οἴκεια ἐπιζητῶν. Φρουμέντιος δὲ τὴν περὶ τὰ θεῖα σπουδὴν τῆς τῶν γεννητόρων προτετίμηκε θέας. Καὶ τὴν Ἀλεξάνδρου καταλαβὼν πόλιν, τῷ τῆς Ἐκκλησίας δεδήλωκε Προέδρῳ, ὡς Ἰνδοὶ λίαν ποθοῦσι τὸ τῆς εὐσεβείας δέξασθαι φῶς. Πρὸς ὃν ὁ μακάριος Ἀθανάσιος (οὗτος γὰρ ἦν ὁ τὴν Ἐκκλησίαν τότε τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν θρόνον κοσμῶν), Καὶ τίς σου ἡμῖν κρείττων, ἔφη, τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν ἀποσκεύασαι τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ θείου κηρύγματος ἀντεπεισάξαι τὴν αἴγλην; Καὶ ταῦτα εἰπὼν, καὶ τῆς Ἀρχιερατικῆς αὐτῷ μεταδοῦς χάριτος, εἰς τὴν τοῦ ἔθνους ἐξέπεμψε γεωργίαν.

Ὁ δέ, καὶ τὴν πατρίδα καταλιπὼν καὶ τοὺς γονεῖς ἀφείς καὶ τοῦ μεγίστου πελάγους ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καταφρονήσας, κατέλαβε τὸ ἀγεώργητον ἔθνος. Ἐγεώργησε δὲ προθύμως, ἔχων συνεργὸν τὴν θεόδοτον χάριν. Ἀποστολικάϊς γὰρ κεχηρμένος διδασκαλίαις καὶ θαυματουργίαις, οὐ μόνον τοὺς δαιμονῶντας ἐθεράπευε καὶ πᾶν ὀ,τιοῦν νόσημα, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀντιλέγουσι καὶ μὴ ταχέως τὰ παρ' αὐτοῦ λεγόμενα δεχομένοις, ὃν μὲν δαίμονι ἐδίδου, κατὰ τὸν λέγοντα Ἀπόστολον· Παράδοτε αὐτὸν τῷ Σατανᾷ εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκός, ἵνα τὸ πνεῦμα σωθῆ· ὃν δὲ ξηρὸν ἐποίει· ἄλλου δὲ τὸ φῶς εἰς ἀβλεψίαν μετέβαλλεν. Οἱ δέ, εὐθέως προσπίπτοντες καὶ τῆς ἰάσεως ἀπολαμβάνοντες, ἐπίστευον τῷ Χριστῷ. Αἱ καθ' ἑκάστην δὲ γινόμεναι θαυματουργίαι, μαρτυροῦσι περὶ αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, ὡς παμπληθεὶ ἅπαν τὸ ἔθνος πρὸς θεογνωσίαν διήλαυνον. Διὸ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ μόνος σὺν Θεῷ, πᾶσαν τὴν τῶν Ἰνδῶν βαπτίσας χώραν, καὶ ἱερεῖς ἐξ αὐτῶν χειροτονήσας καὶ ναοὺς διαφόρους ἐγείρας καὶ

είδωλεῖα καταστρέψας καὶ τὰ ξόανα πάντα συντρίψας, ἅπαν τὸ ἔθνος εἰς θεογνωσίαν μετέβαλεν.

Ἐθαύμαζον δὲ ἅπαντες καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεύς, λέγοντες· Οὐκ ὀλίγους χρόνους σὺν ἡμῖν ὦν διαβιβάσας, οὐδέν τι ἐκ τῶν παρὰ σοῦ θαυμασίων ποτὲ ἐποίησας· καὶ νῦν πόθεν σοι, παμφίλτατε, ἡ τοιαύτη χάρις ἐδόθη, δι' ὀλίγου καὶ ταῦτα καιροῦ; Οὐκ ἐμόν, ἀπεκρίνατο, τὸ δῶρον, ᾧ τιμιώτατοι τοῦ Χριστοῦ φίλοι, ἀλλὰ τῆς ἱερωσύνης καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. Ἰδὼν γὰρ τὴν ἀγαθὴν ὑμῶν γνώμην, ἐάσας διὰ τοῦτο πατρίδα καὶ συγγένειαν, κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου φωνήν, κατέλαβον τὴν Ἀλεξάνδρειαν· καὶ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας, τὸν μέγα Ἀθανάσιον, τὰ περὶ ὑμῶν ἀναδιδάξας καὶ χρίσματι ἀγίῳ χρισθεὶς παρ' αὐτοῦ καὶ ἀποστολικῶ χαρίσματι λαμπρυνθεὶς, τῇ πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἐντεύξει, πρὸς ὑμᾶς ἀπεστάλην. Ὑμῶν δὲ πιστῶς ἐμὲ δεξαμένων, ἡ τῆς ἱερωσύνης χάρις, μᾶλλον δὲ τοῦ Θεοῦ, ἐνεργεῖ ὡς ὁρᾶτε δι' ἐμοῦ. Οὗτος ἐπὶ χρόνοις οὐκ ὀλίγοις ζήσας θεαρέστως ἐν αὐτοῖς καὶ τὰς τοῦ Θεοῦ ἐντολὰς διδάξας καὶ πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ ἐργασίαν παραδόξως μεταρρύθμισας, κατὰ τὸ δυνατὸν ἐκάστω, ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Οὗ τὸ τίμιον λείψανον παντοδαπὰς τὰς ἰάσεις τοῖς προσιοῦσι παρέχει, εἰς δόξαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου Σωτήρ, οὐχ ἤψατο,

» οὐδὲ παρηνώχλησε τὸ πῦρ· τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἐνὸς

» στόματος, ὕμνουν καὶ εὐλόγουν λέγοντες· Εὐλο-

» γητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν μιανθεῖσαν ἄχραντε ψυχὴν, ἀγίασον, πάντοτε τοῦ δούλου σου Ἀγνή, καὶ τοῦ νοὸς δεινὰς αἰχμαλωσίας, καὶ καρδίας πῶρῳσιν, καὶ τῶν δαιμόνων ὀρμάς, τάχος ἀφάνισον.

Νενεκρωμένον πάθει σαρκός, Πανάμωμε, ζώωσον τὸν νοῦν μου καὶ Θεῶ, τὰ ἀρεστὰ ἐπιτελεῖν ἐνίσχυσόν με· ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα δοξάζω ἀεὶ, τὴν ἀγαθότητά σου.

Νέκρωσόν μου Δέσποινα ἀγνή, τὰ τῆς σαρκὸς πάθη, καὶ ψυχῆς μου ταπεινῆς ῥύπον, δεινὸν ἐναποσμήχουσα Παρθένε, καὶ λογοθεσίου με τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Σοὶ Παναγία ἄχραντε ἀγνή, οἱ δοῦλοί σου, πάντοτε ἡμέρας καὶ νυκτός, προσπίπτομεν συντετριμμένη διανοίᾳ, δυσωποῦντες λύτρωσιν, ἀμαρτημάτων εὐρεῖν, ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς.

Τοῦ Ἀποστόλου. Σὲ νοητὴν Θεοτόκε.

Ἡ ἀψευδής, ἐμφανῶς πεπλήρωται, ἐπαγγελία σου Χριστέ· τῷ γὰρ σάλῳ ὁ φοιτητής, σοῦ ὁ ἐνθεώτατος, λόγῳ ἐμβριμώμενος, πρὸς ἰλαρὰν γαλήνην μετέβαλεν, Ὁ αἰνετὸς ἀναμέλπων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τῷ νοητῷ, τῆς Σιών Ἀπόστολε, προσβῆναι ὄρει κελευσθεῖς, σωτηρίου τε εἰληφώς, χαίρων τὸ ποτήριον, ἔβης πορθμευόμενος, διὰ θανάτου πρὸς θεῖαν ζωὴν, ἔνθα Χριστὸς τῶν ἀπάντων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Σὺ γηγενής, πεφυκῶς Ἀπόστολε, ὑπερφυῶς τερατουργεῖς· δι' ἀγάπης γὰρ συγκραθεῖς, τούτῳ ἠκολούθησας, Χριστῷ τῷ σὲ ἀγαπήσαντι, Ὁ αἰνετὸς ἀναμέλπων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε σεμνή, τοῦ Ἀδάμ τὸ κώδιον, ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ Ποιμὴν, ἐνδυσάμενος ἀληθῶς, ὁ ὑπερυψούμενος, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῇ γαστρὶ σου ἀνέπλασεν, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ἐτερος. Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου.

Τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὸ πῦρ, σπασάμενος, ἄνωθεν Ἀπόστολε Χριστοῦ, γλώσσαις καιναῖς, αἷς μηδαμοῦ ἐφθέγξω, τοῖς τοῦ κόσμου πέρασι, διεκελεύσθης λαλεῖν τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ.

ὑπερεκπλήττει πάντα λογισμὸν, τὸ κήρυγμα, ὅπερ ἐσαλπύσατε τῇ γῆ, μύσται Χριστοῦ, καὶ θεωροὶ τῶν ἄνω· ὅτι μόνοι δώδεκα, τὰς μυριάδας τῆς γῆς κατεφωτίσατε.

Ἐθαυμασιώθη Δέσποτα Χριστέ, ἡ χάρις σου, ἐν τοῖς θεοσόφοις Μαθηταῖς· ὅτι μικροὶ καὶ ἰδιῶται ὄντες, πᾶσαν γῆν διέδραμον, ἀπὸ τῶν ἄκρων αὐτῆς ἕως περάτων αὐτῆς.

Τί τὸ διδάξαν οὕτω σε λαλεῖν, Ἀπόστολε; τί τὸ καταλάμψαν σου τὸν νοῦν, βλέπειν τρανώς, τῆς ἀπροσίτου δόξης, τὴν αὐγὴν τὴν λάμψασαν, τῆς ἀληθείας τὸ φῶς ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν;

Δόξα.

Τριαδικῶς ὑμνήσωμεν πιστοί, δοξάζοντες, ἄναρχον Πατέρα καὶ Υἱόν, Πνεῦμα εὐθέες, μοναδικὴν οὐσίαν μίαν· ἦν τρισσῶς ὑμνήσωμεν· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Καὶ νῦν.

Ὡς τῆς Τριάδος ἓνα σε Χριστέ, δοξάζομεν· ὅτι ἐκ Παρθένου σαρκωθείς, δίχρα τροπῆς, ἀνθρωπικῶς πάντα ἠνέσχου, μὴ ἐκστὰς τῆς φύσεως, τῆς πατρικῆς Τησοῦ, εἰ καὶ ἠνώθης ἡμῖν.

Καταβασία· Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα...

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι, καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς

» Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε

» παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας

» τοὺς αἰῶνας.

Σαρκοῦται ὁ ἄσαρκος, ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς· ὄν αἰτησαι Πάναγνε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θανατῶσαι, καὶ ζωῶσαι αὐτήν, νεκρωθεῖσαν πάλαι, κακίστη ἁμαρτία.

Τάσω τὸ σύντριμμα, Ἀδὰμ τοῦ χοῖκοῦ, Σωτῆρα κυήσασα, Πανάχραντε Θεόν· αὐτὸν ἐκδυσώπει, τὰς πληγὰς τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θεραπεῦσαι, ἀνίατα νοσοῦσης.

Ἀνάστησον κείμενον, εἰς βάθη με κακῶν· τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με, πολέμησον ἐχθρούς· τρωθέντα ἀτόποις, ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, Ἄγνη μὴ παράδῃς, ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον.

Τάτρευσον ἄχραντε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, καρδίας κυήσασα, τὸν πάντων Πατρὸν· καὶ τῆς τῶν Δικαίων δεῖξον μέτοχον, Παρθένε μερίδος, Χριστὸν ἐκδυσωποῦσα.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Φωτοφόρος καὶ εὐφραντικὴ, ἀκτιῖνας ἰαμάτων, Ἀνδρέα Χριστοῦ Ἀπόστολε, ἐκλάμπουσα ἡμῖν ἢ ἔνθεος μνήμη σου, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀνθρωπίνης φύσεως λαχών, τοὺς ταύτης ὑπερέβης, Θεσμοὺς καὶ πρὸς τὴν Ἀγγέλων, μεταβέβηκας σκηνήν, Ἀνδρέα Ἀπόστολε, καὶ κραυγάζεις· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ ἐξ ὕψους Πνεύματος Θεοῦ, πνοή σε προεκπυρώσασα, Ῥήτορα θεηγόρε, ἀναδείκνυσι θερμόν, βοῶντα Ἀπόστολε τῷ Χριστῷ σου· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φεγγοβόλος ὥσπερ ἀστραπή, εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξῆλθες, τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας, ἐκδιώκων καὶ πιστούς, φωτίζων κραυγάζοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀσπόρως καὶ ὑπερφυῶς, ἐξ ἀστραπῆς τῆς θείας, τεκοῦσαν τὸν μαργαρίτην, τὸν πολῦτιμον Χριστόν, ὑμνήσωμεν ἅπαντες ἐκβοῶντες·

Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἔτερος. Τὸν ἐν Σινᾶ τὴν βάτον.

Τῇ τέχνῃ τῆς ἀλείας, ἐκ θαλάσσης ἠγρευσας ἰχθύας πάνσοφε· νῦν δὲ τῇ πίστει, ἀνθρώπους σαγηνεύεις Χριστῷ, ἐκ πλάνης τοῦ ἐχθροῦ· βυθὸς γὰρ ἦν ἡ πλάνη ποτέ, βυθίζων τὰ ἔθνη, τῇ ζάλῃ τῆς ἀγνοίας.

Τὸν νοητὸν τοῦ βίου, ἀκυμάντως ἐπλευσας βυθὸν Ἀπόστολε, διαπετάσας, τὸ ἰστίον τοῦ Πνεύματος, τῇ πίστει τοῦ Χριστοῦ· διὸ καὶ εἰς λιμένα ζωῆς, κατήντησας χαίρων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ νοητοῦ Ἡλίου, ἐπὶ ξύλου δύναντος αὐτεξουσίῳ βουλῇ, ὁ τοῦ ἡλίου, φωστῆρ συναναλῦσαι ζητῶν, καὶ δύναι εἰς Χριστόν, ἐν ξύλῳ ἐκρεμάσθη σταυροῦ, Ἀνδρέας ὁ μέγας, λαμπτήρ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἦ μαθητὰ καὶ φίλε, τοῦ Χριστοῦ καὶ σύμψηφε τῶν Ἀποστόλων αὐτοῦ, ὅταν ἐν θρόνῳ, κάθηται Κριτῆς σὺν ὑμῖν, τοῖς δώδεκα κρῖναι, ὡς ἡ ἐπαγγελία φησί, γένοισθε τότε ἡμῖν, φιλανθρωπίας τεῖχος.

Δόξα.

Τρισσοφαῖ Μονάδα, καὶ Τριάδα σύνθρονον δοξολογήσωμεν, οὐ διαιροῦντες, ἐνοῦντες δὲ αὐτὴν συμφυῶς, ὡς μίαν ἀληθῶς, οὐσίαν ἠνωμένην, ἐν προσώποις τρισίν, οὐ συναλειφομένην.

Καὶ νῦν.

Τὸν τῆς Τριάδος ἕνα, συλλαβοῦσα τέτοκας σεσαρκωμένον ἐκ σοῦ, καινοτομοῦντα, τοὺς νόμους τοὺς τῆς φύσεως, τῷ τόκῳ σου Ἁγνή. Αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ὡς

Θεόν, ἀεὶ δυσωποῦσα, μὴ παύσῃ Θεοτόκε.

Καταβασία· Θαύματος ὑπερφυοῦς...

Τῆς Θεοτόκου. ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν φωτοφόρον νεφέλην, ἐν ἧ ὁ πάντων Δεσπότης,

» ὡς ὑετὸς ἐξ οὐρανοῦ, ἐπὶ πόκον κατήλθε, καὶ ἔσαρ-

» κώθη δι' ἡμᾶς, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ ἄναρχος,

» μεγαλύνωμεν πάντες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν

» ἄγνήν.

Φιλαμαρτήμων ὑπάρχων, ἐν ἀμελείᾳ διάγω, καὶ τὸ κριτήριον Ἁγνή, τὸ ἀδέκαστον τρέμω, ἐν ᾧ με τήρησον ταῖς σαῖς, ἀγίαις δεήσεσι, Θεόνυμφε, ἀκατάκριτον ὅπως, ὡς προστάτιν μακαρίζω σε ἀεὶ.

Φρίττω τὸ βῆμα Παρθένε, καὶ τὸ ἀλάθητον ὄμμα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ πράξεις αἰσχράς, ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας· καὶ διὰ τοῦτό σοι βοῶ· Πανεύσπλαγγνε Δέσποινα βοήθει μοι, καὶ τῆς τότε ἀνάγκης, ἐξελοῦ με καὶ διάσωσον Ἄγνη.

Ὡς φοβερὰ ἡ ἡμέρα, τῆς ἐξετάσεως Κόρη! ὡς ἡ ἀπόφασις φρικτή! ὡς δεινὴ ἡ αἰσχύνη! τίς ὑποστήσεται λοιπόν; πανάχραντε Δέσποινα ἐλέησον, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ πρὸ τέλους δός μοι ἄφεςιν Ἄγνη.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον, ἐσκοτισμένον με πάσαις, ταῖς προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ, καὶ κακίαις ἀπάσαις, καὶ παροργίζοντα Θεόν, Πανάμωμε φώτισον, ὁδηγοῦσα πρὸς καλὰς ἐργασίας, ὡς αἰτία οὔσα πάντων τῶν καλῶν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου.

Οἷα φοιτητῆς πανάριστος, τοῦ τῷ σταυρῷ βουλήσει προσομιλήσαντος, τῷ Δεσπότῃ σου μέχρι θανάτου ἐπόμενος, ἀνελήλυθας χαίρων εἰς ὕψος σταυροῦ, στελλόμενος πορείαν, πρὸς οὐρανοῦς μάκαρ Απόστολε.

Πύλη τῆς Ἐδέμ σοι ἡνοικταί, καὶ προσετέθη κλίμαξ ἡ ἐπουράνιος, καὶ ἐδέξαντο τῶν οὐρανῶν τὰ σκηνώματα, καὶ παρέστηκας χαίρων Ἀπόστολε, Χριστῷ τῷ ζωοδότῃ, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρέσβυς ἄριστος.

Ἰσοῖς ἐδοξάσθης πάθεσι, τοῦ Διδασκάλου μάκαρ Ἀνδρέα πάνσοφε· διὰ γὰρ σταυροῦ τὸ θεῖον τέλος ἀπέληφας, καὶ μεθέξει Θεὸς ἐχρημάτισας· διό σε δυσωποῦμεν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ ἰκέτευε.

Χαίροις ξυνωρίς πανάριστος, ἐν οὐρανοῖς λαχοῦσα νῦν τὸ πολίτευμα· ἐποπτεύοις τε, τῶν ὑμνητῶν τὴν προαίρεσιν, ἐαυτῶν ἐκνικῶσαν τὴν δύναμιν, καὶ θείων χαρισμάτων, καταγλαΐζοις τῇ λαμπρότητι.

Θεοτοκίον.

Ῥίζης ἐκ Δαυΐδ ἐβλάστησας, προφητικῆς Παρθένε καὶ θεοπάτορος· ἀλλὰ καὶ Δαυΐδ ὡς ἀληθῶς σὺ ἐδόξασας, ὡς τεκοῦσα τὸν προφητευόμενον, τὸν Κύριον τῆς δόξης· ὃν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Ἐτερος. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Ὁ τὴν σαγήνην ἀπλώσας, τῆς μυστικῆς θεωρίας, καὶ ὡς ἰχθύας ἐν αὐτῇ, σαγηνεύσας τὰ κάλλη, τῶν οὐρανίων ἐννοιῶν, ἰκέτευε Ἄγιε, τὴν Ἁγίαν Τριάδα, τοῦ πηγᾶσαι καὶ ἡμῖν τὸν ἰλασμόν.

Εὐχαριστοῦμεν τὰ ἔθνη, τὰ διὰ σοῦ φωτισθέντα, καὶ ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοῦς, διὰ σοῦ ἀνακθέντα· τῆς γὰρ λατρείας τοῦ ἐχθροῦ, ἐκστάντες γεγόναμεν συμμετοχοί, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, τοῦ Κυρίου τε τῆς δόξης κοινωνοί.

Τῶν ἀπορρήτων αὐτόπται, καὶ ὑπηρέται τοῦ Λόγου, μυσταγωγοὶ καὶ θεωροί, τῶν ἀνεξιχνιάστων, συγκληρονόμους καὶ ἡμᾶς, γενέσθαι

δεήθητε Απόστολοι, τῆς Χριστοῦ βασιλείας, καὶ μετόχους τῆς Θεότητος αὐτοῦ.

Δεσμεῖν καὶ λύειν λαβόντες, παρὰ Χριστοῦ ἐξουσίαν, λύσατε πάντα τῶν δεσμῶν, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, ὅτε ἐλεύσεται Χριστός, καὶ πάντες καθήσεσθε οἱ Δώδεκα, ἐπὶ θρόνοις τοσοῦτοις, κρίναι πάσας, τὰς φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

Δόξα.

Τὴν τρισυπόστατον Φύσιν, καὶ ἀδιαίρετον δόξαν, τὴν ἐν Θεότητι μιᾷ, ὑμνουμένην ἀπαύστως, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, Τριάδα ἀχώριστον δοξάσωμεν, σὺν Υἱῷ τὸν Πατέρα, καὶ τὸ Πνεῦμα, προσκυνοῦντες εὐσεβῶς.

Καὶ νῦν.

Ὑπὸ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, τοὺς καταφεύγοντας πίστει, καὶ προσκυνοῦντας εὐσεβῶς, τὸν Υἱόν σου Παρθένε, Θεογεννητορ ὡς Θεόν, τοῦ κόσμου καὶ Κύριον ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, καὶ παντοίων πειρασμῶν.

Καταβασία· Μυστήριον ξένον...

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Ὁ Λόγος ὁ προάναρχος, εὐρηκῶς σε παμμάκαρ, Πρωτόκλητον ἀνέδειξε, πάντων τῶν Ἀποστόλων, Ἀνδρέα παναοίδιμε· καὶ τοῖς τούτου ἴχνεσιν, ἐπόμενος ἀνεδείχθης, ὁδηγὸς πλανωμένων, πρὸς οὐράνιον αὐτούς, ἀνάγων θείαν πορείαν.

Ἐτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τοῦ Πέτρου τὸν συναίμονα, τῶν μαθητῶν τὸν πρώτιστον, αὐτόπτην καὶ ὑπηρέτην, γενόμενον τὸν τοῦ Λόγου, Ἀνδρέαν τὸν Απόστολον, ἐνδόξως εὐφημήσωμεν· τὰ ἔθνη γὰρ ἐφώτισε, καὶ σταυρωθεὶς τελειοῦται, ὡς Μαθητῆς τοῦ Δεσπότου.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Θεὸν ὄνπερ ἐγέννησας, Παρθένε παναμώμητε, ἰκέτευε ὑπὲρ πάντων, τῶν εὐσεβῶς σε τιμώντων, σὺν τῷ κλεινῷ Ἀποστόλῳ, τυχεῖν θείας ἐλλάμψεως, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ σιάσεως, τῶν ἐκλεκτῶν καὶ Ἁγίων· ὅσα γὰρ θέλεις ἰσχύεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Βηθσαιδὰ νῦν ἀγάλλου· ἐν σοὶ γὰρ ἤνθησαν, ἐκ μυστικῆς λιβάδος, εὐωδέστατα κρίνα, Πέτρος καὶ Ἀνδρέας, κόσμῳ παντί, τὸ τῆς πίστεως κήρυγμα, εὐωδιάζοντες χάριτι τοῦ Χριστοῦ, οὗ καὶ τὰ πάθη ἐμιμήσαντο.

Ἀνδρέα χαῖρε καὶ σκίρτα, ὅτι ἐδέξω σαφῶς, ἐν τῇ τοῦ Λόγου λάμπει, τὸν Ἥλιον τῆς δόξης, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὃν καὶ κρατῶν, ἐν τῇ πίστει ἐκήρυξας· τοῦτον δυσώπει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει ἀνυμνούντων σε.

Ὁ μυστολέκτης τῆς θείας, οἰκονομίας Χριστοῦ, ὁ ἐκλεχθεὶς ἐν πρώτοις, μαθητεῦσαι τῷ Λόγῳ, Ἀνδρέας ὁ θεόπτης, ἐβόα φησί, τὸν συναίμονα Πέτρον ἰδὼν· Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν ὃν ἡ Γραφή, καὶ οἱ Προφῆται προεκήρυξαν.

Ἡ τῶν Πατρῶν σε πόλις, Ποιμένα κέκτηται, καὶ πολιοῦχον θεῖον, καὶ κινδύνων παντοίων, ρύστην καὶ φρουρόν σε, Ἀνδρέα σοφέ, εὐχαρίστως τιμῶσά σε. Ἄλλ' ἐκδυσώπει ἀπαύστως ὑπὲρ αὐτῆς, διασώζεσθαι ἀλώβητον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν κήρυκα τῆς πίστεως, καὶ ὑπηρέτην τοῦ Λόγου, Ἀνδρέαν εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀλιεύει, ἀντὶ καλάμου τὸν σταυρόν, ἐν ταῖς χερσὶ διακρατῶν· καὶ ὡς σπαρτίον χαλῶν τὴν δύναμιν, ἐπανάγει τὰς ψυχὰς, ἀπὸ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, καὶ προσκομίζει τῷ Θεῷ δῶρον εὐπρόσδεκτον. Ἄει τοῦτον πιστοί, σὺν τῇ χορείᾳ τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ εὐφημήσωμεν, ἵνα πρεσβεύῃ αὐτῷ, ὅπως ἴλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὑπόδεξαι Βηθλεέμ, τὴν τοῦ Θεοῦ Μητρόπολιν· φῶς γὰρ τὸ ἄδυτον, ἐπὶ σὲ γεννηῆσαι ἤκει· Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ· ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς. Μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ τρισσόκλειον δῶρον προσκομίσατε. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τὸν Τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε. Πᾶσα πνοή, αἰνεσάτω τὸν παντουργέτην.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἀποστόλου, αἱ γ' καὶ στ' ῥοδαί.

Κοινωνικὸν

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.